

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ДА ЗАДЪРЖИШ МЕЧТАТА

Част 2 от „Ема Харт“

Превод от английски: Дона Карлайл, 1993

chitanka.info

„Тя притежаваше в най-висша степен всички качества, които могат да се изискват от един голям монарх.“

Джовани Скарамели,
посланик на Венеция в
двора на Елизабет Тюдор,
английска кралица

„Би трябвало да знаете, че в моето кралство не липсват мъже, но сред тях могат да се изброят един-двама измамници.“

Елизабет Тюдор,
кралица на Англия

ПЪРВА ЧАСТ

МАТРИАРХ

„Изричам истината не толкова, колкото мога, а колкото смея, и като остарявам, започвам да смея повече.“

Монтен

ПЪРВА ГЛАВА

Ема Харт бе вече почти осемдесетгодишна.

Но не изглеждаше на годините си, тъй като винаги ги бе приемала леко. Седнала зад писалището си в горния хол на Пенистън Роял през тази светла априлска сутрин на 1969 година, Ема наистина се чувстваше далеч по-млада.

Седеше на стола изправена, а от живите ѝ зелени очи, умни и проникателни под понабръчканите клепачи, нищо не убягваше. Още много отдавна блестящата ѝ червено-златиста коса бе станала сребриста, но коафирана по последна мода, тя стоеше по вдовишки драматично над облото ѝ лице. Макар сега набръчкано от годините, изящната ѝ костна структура бе запазила неговата яснота, а кожата все тъй напомняше прозрачността от младите години. Въпреки че голямата ѝ хубост в течение на времето бе поувехнала, външният ѝ вид, както винаги, бе внушителен и стилиен.

За утежнения си работен ден, който предстоеше, тя бе избрала семпла вълнена рокля с любимия ѝ барутносин цвят. Бялата дантелена яка допринасяше за мекотата и женствеността на шията, а на ушите ѝ блестяха дискретни диаманти. Освен златния часовник и пръстените, нямаше никакви други накити.

След пристъпа на бронхиална пневмония предишната година сега беше в цветущо здраве, не можеше да се оплаче от никаква слабост и бе изпълнена с неспирната енергия, характерна за младите ѝ години.

„В това ми е проблемът — как да насочвам тази проклета енергия — помисли си тя, остави писалката и се облегна. Усмихна се и помисли: — Дяволът обикновено намира работа за ръце, които няма какво да правят, тъй че по-добре да се заловя с новия си проект, преди да съм допуснала някое отклонение.“ Усмивката ѝ се разшири. Повечето хора смятаха, че има достатъчно работа, за да стои бездейна, тъй като тя продължаваше да контролира огромната си бизнес империя, разпростряла се вече през половината свят. Тя наистина изискваше непрестанния ѝ контрол, но в последно време

предизвикателствата не бяха толкова много. Ема винаги бе процъфтявала именно на базата на предизвикателствата, а те сега ѝ липсваха. Според нейните разбирания да играеш на куче пазач не бе толкова вълнуващо. Това не разпалваше въображението, не доставяше оня сърбеж в кръвта, не предизвикваше адреналина ѝ, както при сделките. Да настройва ума си срещу противниците в бизнеса и да се бори за власт и господство на международния пазар бе станало за нея такава втора природа, че сега без това не можеше да се чувства добре.

Изправи се неспокойна, прекоси стаята с бързи леки стъпки и отвори един от стигащите до тавана прозорци. Пое си дълбоко дъх и надникна навън. Небето беше безупречно синьо, без нито едно облаче, изпълнено цялото с пролетна слънчева светлина. По голите клони се виждаха нежнозелените пъпки, а под големия дъб в ъгъла на градината напосоки засадените жълти нарциси изправяха глави под напора на бриза. И тя се сети и на глас повтори, стиховете на Уърдсуърт:

*„Подобно облак аз сновях
над хълми и поляни тук,
когато изведнъж съзрях
златисти нарциси накуп.“^[1]*

„Господи — помисли си тя, — та аз съм учила това стихотворение още в селското училище във Феърли. Толкова отдавна, а съм го запомнила през всички тези години!“

Вдигна ръка да затвори прозореца и големият смарагд на Макгил просветна върху лявата ръка. Блясъкът му привлече погледа ѝ. Носеше този пръстен вече двайсет и четири години, от онзи ден през май 1925 година, когато Пол Макгил го бе нанизал на пръста ѝ. Той бе изхвърлил нейния венчален пръстен, символа на катастрофалния ѝ брак с Артър Ейнсли, и го бе заместил с масивния квадратен смарагд. „Може да не сме се възползвали от услугите на църквата — бе рекъл той в онзи паметен ден, — но колкото се отнася до мен, ти си моя съпруга. Отсега, додето смъртта не ни раздели.“

Предишния ден се бе родило детето ѝ, тяхната обожавана Дейзи, зачената и отглеждана с любов. Нейната любимка от всичките ѝ деца, точно както е Пола, дъщерята на Дейзи, бе любимата ѝ внучка,

наследница на огромната търговска империя и на половината от колосалното богатство на Макгил, което Ема бе наследила след смъртта му през 1939 година. Преди месец Пола бе родила близнаци, подарявайки ѝ първите правнуци, които утре трябваше да бъдат кръстени в стария храм на Феърли.

Ема сви устни и внезапно се запита дали не бе направила грешка, като се съгласи с желанието на Джим Феърли, съпруга на Пола. Джим беше традиционалист и затова пожела децата му да бъдат кръстени в купела, където са се кръщавали всички от рода Феърли, както и всички Хартови, в това число и тя самата. „Е — помисли си тя, — вече е късно, не мога да се намеся, може пък да е подходящо.“ Тя си бе отмъстила на фамилията Феърли. Водена през почти целия ѝ живот, вендетата против Феърли най-сетне бе приключила и чрез женитбата на Джеймс Артър Феърли за Пола двете семейства се бяха обединили. Това беше едно ново начало.

Но щом Блеки О'Нийл чу коя черква са избрали, вдигна белоснежните си вежди в недоумение и подхвърли нещо за това, че на стари години тя най-цинично е станала сантиментална, обвинение, което напоследък често ѝ отправяше. Може би Блеки е прав. От друга страна, миналото вече не я засягаше както едно време. Заедно със своите мъртви, то бе погребано. Сега я интересуваше само бъдещето. А бъдещето са Пола, Джим и децата им.

Като се върна на писалището, мислите ѝ се насочиха към селцето Феърли, сложи си очилата и погледна документа пред себе си. Беше паметна записка от внука ѝ Александър, който заедно със сина ѝ Кит управляваше фабриките. Фабриката във Феърли имаше сериозни затруднения. От дълго време там нещата не вървяха и сега всичките сметки бяха опрели на червено. Предстоеше и фатално решение — да закрие фабриката или да я остави да работи на загуба. Винаги прагматична, Ема разбираше с подсъзнанието си, че най-мъдрият ход ще е да закрие фабриката, но се колебаеше да вземе драстично решение, което би довело до затруднения за родното ѝ място. Бе помолила Александър да намери алтернатива, някое действено решение, и се надяваше, че вече го е направил. Скоро щеше да разбере. Съвсем скоро той трябваше да се появи.

Беше ѝ хрумнала една възможност, която щеше да им помогне да разрешат положението във Феърли, но искаше да предостави това на

Александър, сам да се справи с проблема. Да го изпита, както изпитваше всичките си внуци. А и защо не? Това е в нейните прерогативи, нали? Всичко, което притежаваше, бе спечелено с мъка, изградено върху един живот, вкоренен в самостоятелността на избора, непосилните усилия, упоритата решимост и безмилостна, ужасна саможертва. Досега нищо не ѝ е предлагано на поднос. Нейната могъща империя бе изцяло нейно творение и след като беше нейна и само нейна, тя щеше да се разполага с нея както си иска.

Спокойно, хладнокръвно, разумно и подбирайки, тя преди една година бе избрала своите наследници, заобикаляйки четири от петте си деца в полза на внуците, и това го имаше в новото ѝ завещание. Въпреки това продължаваше да наблюдава третото поколение с мъдри старчески очи, вечно преценявайки техните достойнства и търсейки техните слабости, като вътрешно се молеше да не открие такива.

„Те отговориха на моите очаквания — уверяваше се тя, сетне изведнъж една мисъл я стъписа: — Не, това не е съвсем вярно. Има един, в когото не съм напълно сигурна, комуто не мисля, че мога да вярвам.“

Ема отключи горното чекмедже, извади лист хартия и се взря в имената на внуците си, записани предишната нощ, когато изпита първите усещания на съмнението. „Има ли джокер в тази колода, както подозирам? — смутено се запита тя и пак се вторачи в имената. — И ако наистина има, как, за бога, ще се справя с него?“

Очите ѝ се приковаха в едно име. Размишлявайки, тя тъжно поклати глава.

Много отдавна предателството беше престанало да изненадва Ема, тъй като естественото ѝ упорство и психологическата ѝ проникателност в този дълъг, често труден и винаги необикновен живот се бяха изострили до крайност. Всъщност сравнително малко неща можеха вече да я изненадат, а нейният особен тип цинизъм я караше да очаква от хората, в това число и семейството, всичко най-лошо. И все пак миналата година тя остана поразена, когато чрез секретарката си Гей Слоун разбра, че четирите ѝ големи деца кроят заговор срещу нея. Пришпорвани от алчност и диви амбиции, те се бяха опитали да изтръгнат империята от ръцете ѝ по най-долен начин, сериозно подценявайки я в този процес. Първоначалният шок и болката от предателството им бяха бързо изместени от гняв и ледена

решимост и тя бе предприела следващите си ходове бързо, свръхпрофесионално и решително, както впрочем постъпваше с всеки свой опонент. Изтласка емоциите и сантименталността встрани, не позволи на чувствата да замъглят разума — всъщност този именно свръхразум, който и в миналото винаги я бе спасявал при катастрофални ситуации.

Бе надхитрила неспособните заговорници и ги бе оставила да се мотаят глупаво разединени и в същото време бе стигнала и до горчивото и вледеняващо осъзнаване, че кръвта може да стане вода. Бе останала поражена, че телесните и кръвни връзки не играят никаква роля, когато са заложени огромни количества пари и още по-важно — власт. Хората не се спират и пред убийство, стига да се доберат дори до най-малката част и от двете. Но въпреки обзелото я отвращение и разочарование към децата си тя бе останала сигурна в техните деца и тяхната преданост към нея. А сега едно от тях я караше да преоценява своето решение и да поставя под въпрос своето доверие.

Повтори името наум... Може би греши, дано да греши! Нямахше на какво да се спере, освен на вътрешния си инстинкт и на своята проникателност. Както интелигентността ѝ, и двете усещания ѝ бяха служили добре през целия живот.

Изправена пред подобна дилема, Ема винаги се оставяше на инстинктивното изчакване и наблюдение. И сега тя реши да изчака. По този начин можеше да прикрива истинските си чувства, залагайки на това, че нещата ще се подредят в нейна полза, което я освобождаваше от необходимостта да предприеме по-остри мерки. Вътрешно си каза, че ще поотпусне въжето. Опитът я бе научил, че когато известна дължина отпуснато въже попадне в неразумни ръце, то винаги се превръща в примка.

Ема премисли многото възможности, ако постъпи така, и по лицето ѝ се спусна тежка сянка, очите ѝ помръкнаха. Не ѝ се искаше наново да вдига меч в собствена защита, да не говорим за останалите ѝ наследници. „Историята се повтаря — уморено си рече тя, — особено в моя живот. Но аз отказвам да приема това. Сам да си търсиш неприятности.“ Нарочно върна листа в чекмеджето, заключи го и пхна ключа в джоба си.

Ема Харт притежаваше завидната способност да се изолира от нерешените проблеми, за да се съсредоточи върху по-важните неща —

така тя можеше да потисне досадното и смущаващо подозрение, че на един от своите внуци не бива да вярва и че е потенциален противник. Непосредствена важност имаше текущият бизнес и тя насочи вниманието си към задълженията си до края на деня — имаше срещи с трима от шестте си внуци.

Александър трябваше да пристигне пръв.

Ема си погледна часовника. След петнайсет минути, в десет и половина, той щеше да е тук. Точен е, а може и да подрани. Устните ѝ се изкривиха от удоволствие. По отношение на точността Александър бе станал нещо като демон, дори миналата седмица, когато го бе накарала да я чака, той ѝ направи забележка. С майка си бе вечно в конфликт, тъй като тя хронично не обръщаше внимание на часовника. Но усмивката ѝ изчезна, когато се сети за втората си дъщеря.

Елизабет започваше да изчерпва търпението ѝ: шляеше се по света по най-скандалния начин, омъжваше се и се развеждаше с такава безразборност, че поведението ѝ ставаше все по-неприятно. Непостоянството и нестабилността на дъщеря ѝ бяха престанали да я учудват, защото отдавна бе разбрала, че Елизабет е наследила повечето от най-лошите черти на баща си. Артър Ейнсли беше слаб, себичен човек и слабостите му се бяха прехвърлили на дъщерята — красива, неукротима и капризна, Елизабет излизаше от всички правила и си оставаше вън от всякакъв контрол. И същевременно ужасно нещастна. „Една трагична фигура — помисли си Ема, — заслужаваща по-скоро съжаление, отколкото порицание.“

Запита се къде ли може да е сега дъщеря ѝ, сетне се отказа от мисълта. Беше безсмислено, тъй като двете почти не си говореха след случката със завещанието. Дори Александър бе гледан хладно от майка си, заради това че Ема го бе предпочела пред нея. Но Елизабет не можа да понесе неговото хладно безразличие към чувствата ѝ и когато схвана, че си губи времето, истеричните сцени и пороите от сълзи секнаха отведнъж. Тя бе капитулирала пред неговото неодобрение и едва прикрито презрение. Очевидно доброто му мнение и любов към нея ѝ бяха необходими и тя се помири с него и смени поведението си. „Но не за дълго“ — помисли Ема с горчивина. Елизабет скоро се върна към лошите си навици.

Щом се сетеше за внука си, Ема се изпълваше с топли чувства и благодарност. Александър бе станал това, което е, благодарение на

силния си характер и съсредоточеност. Беше човек солиден, трудолюбив, на него можеше да се разчита. Макар да нямаше ума и прозорливостта в бизнеса, характерни за братовчедка му Пола, той бе не по-малко разумен в решенията си. Консерватизмът му се уравниосяваше от гъвкавост, беше винаги готов да претегли всички „за“ и „против“ при всяка ситуация и ако е необходимо — да направи и компромис. Родена реалистка, Ема бе доволна, че Александър поставя нещата на съответните им места.

През последната година Александър заслужи нейното доверие и затова тя не съжеляваше, че го е направила главен наследник на компанията „Харт“ с 52 процента от дяловете на частната фирма. Докато той продължаваше да контролира фабриките, тя сметна, че за него ще е необходимо да се запознае с всички аспекти на акционерната корпорация — затова го обучаваше и го готвеше за деня, когато щеше да поеме кормилото от нея. Компанията „Харт“ контролиреше нейните текстилни фабрики, предприятията за готово облекло, недвижимите имоти. Общата търговска компания и вестникарския тръст „Йоркшир Консолидейтед“. Това бяха милиони лири. Отдавна бе схванала, че може би Александър никога няма да увеличи състоянието кой знае колко много, тъй като беше склонен към предпазливост. Но по същата причина той нямаше и да го пропилее посредством прибързани решения и безогледна спекулация. Той щеше да запази постоянния курс, така внимателно начертан от нея, следвайки принципите и ръководните начала, установени от нея преди години. Тъкмо това искаше тя.

Ема придръпна бележника и вписа в колко часа ще обядва с Емили, сестрата на Александър.

Емили трябваше да пристигне в един часа.

Когато ѝ се обади в началото на седмицата, Емили някак тайнствено ѝ каза, че имала да разиска с нея някакъв сериозен проблем. Колкото до Ема, загадка нямаше. Тя знаеше какъв е проблемът на Емили от доста време насам. Бе само изненадана, че внучката ѝ не бе поискала този разговор по-рано. Помисли и се намръщи. Преди две седмици бе решила нещо за Емили, убедена, че е права. Но дали Емили ще се съгласи? „Да — отвърна си сама. — Момичето ще схване смисъла, сигурна съм.“ Погледът ѝ отново се върна към календара бележник.

Късно следобед ще се отбие Пола.

Трябваше да разискват проекта „Крос“. „Ако Пола го подхване майсторски и доведе преговорите до благоприятен край — помисли си Ема, — тогава ще разполагам с предизвикателството, което търся.“ И взе преписката на „Еър Комюникейшънс къмпани“, собственост на Крос. Цифрите бяха катастрофални. Но настрани от финансовите проблеми компанията бе налегната от толкова сериозни други недостатъци, че просто да се уплашиш. Според Пола те можеха да бъдат отстранени и решени. Пола беше съставила план, толкова прост и толкова високопрофесионален, че Ема бе останала поразена и заинтригувана. „Да купим компанията — й беше предложила Пола преди няколко седмици. — Катастрофа наистина има, но това се дължи единствено на лошо управление и на сегашната структура. Пълна бъркотия. Огромна разпиляност. И твърде много отдели. Онези, които могат да печелят, да вървят напред и да се стабилизират, са спънати от други, които пък са на червено и трябва да им се помага.“ И тогава Пола я беше запознала с плана си най-подробно. Ема схвана, че за кратко време „Еър Комюникейшънс“ може да се съживи, след което инструктира внучката си незабавно да почне преговори.

Как й се искаше да сложи ръка на това малко предприятие! И ако преценката на ситуацията се оказеше вярна, това щеше да стане в най-скоро време. Ема беше убедена, че никой не е по-добре подготвен да преговаря с Джон Крос и сина му Себастиан от Пола, която се бе оказала твърда и непреклонна в такива случаи страна. Това, че Ема я хвърляше в сложни бизнес ситуации, изискващи тънки разсъждения и търговски усет, вече не можеше да я смуги, тъй като притежаваше и едното, и другото. И самоувереността й растеше.

Ема пак си погледна часовника и потисна желанието да се обади по телефона на Пола в Лийдс, за да й даде няколко последни напътствия как по-ефикасно да разговаря с Джон Крос. Но Пола бе доказала, че може всичко сама, а Ема не желаше внучката й да си помисли, че непрекъснато й диша във врата. Телефонът иззвъня и Ема вдигна слушалката:

— Ало?

— Аз съм, лельо Ема. Шейн. Как си?

— О, Шейн, радвам се да ти чуя гласа. Благодаря ти, добре съм. Звучиш доста бодро. Надявам се утре да се видим на кръщавката.

— Надявах се да се видим преди това, лелю Ема. Не искаш ли довечера да излезеш с двама умрели за развлечения ергени?

Ема весело се разсмя:

— А кой е *другият* умрял за развлечения ерген?

— Дядо, разбира се. Кой друг?

— Умрял за развлечения? Мен ако питаш, все повече се превръща в един старомодник.

— Какви ги дрънкаш, миличка? — избоботи гласът на Блеки, грабнал слушалката от внука си. — Басирам се, че все още мога да те развличам, стига ти да плащаш. Дай ми само шанс!

— Сигурна съм, че можеш, скъпи — и Ема се усмихна в слушалката. — Боя се обаче, че тази вечер няма да стане. Не мога да приема поканата, Блеки. Довечера чакам някои от моите хора и трябва да съм тук.

— О, не! — патетично я прекъсна Блеки. — С тях можеш да се видиш и утре. Не ми отказвай, мила. Освен удоволствието от твоята прекрасна компания, имам нужда от съвета ти по един важен делови въпрос.

— О! — Ема бе леко изненадана от фразата му. Блеки се бе оттеглил и бе оставил ръководството на компаниите си на сина си Брайън и на Шейн. Любопитството ѝ, естествено, се повиши: — Какъв делови въпрос?

— Не е за телефон, Ема. Не става дума за нещо, което можеш за няколко минути да разискваш по телефона. Трябва да се огледа от всички страни, да му се направи дисекция и, струва ми се, да се полее с няколко капки ирландско и една добра вечеря.

Ема се засмя, питайки се колко ли е важен този негов проблем, но се поддаде:

— Мисля, че мога да ги оставя сами на себе си. Право да ти кажа, не очаквах кой знае какво тази вечер. Макар че Дейзи и Дейвид ще дойдат, перспективата за едно семейно събиране не е особено вълнуваща. Приемам. И къде смятате да ме заведете със своя ослепителен внук? Извън Лийдс не е нищо особено.

— Не се безпокой — със смях я прекъсна Блеки. — Ще измислим нещо, обещавам ти. Не се тревожи!

— В колко часа?

— Шейн ще те вземе около шест. Става ли, мило момиче?

— Идеално!

— Добре. Значи, дотогава. Впрочем, Ема!

— Какво, Блеки?

— Помислила ли си за моето предложение?

— Да, и сериозно се съмнявам ще излезе ли нещо.

— Разбирам, след толкова години ти си все същата съмняваща се Ема. Довечера ще поговорим, дано мога да те убедя.

— Дано — тихо измънка тя и затвори.

Ема се облегна. Блеки О'Нийл. „Съмняваща се Ема.“ В очите ѝ проблесна усмивка. Кога за първи път я бе нарекъл така? През 1904 или 1905? Там някъде. Шейсет и пет години Блеки ѝ беше най-скъпият и най-близък приятел. Цял живот. Винаги на разположение, когато е имала нужда от него: верен, предан, обичащ и помагач. През по-голямата част от живота си са били заедно, споделяйки и ужасните си загуби и поражения, болките и страховете, бяха се радвали един другиму за успехите и радостите. От съвременниците си бяха останали само те двамата, по-близки от всякога, наистина неразделни. Тя не знаеше какво би направила, ако нещо му се случи. Блеки беше стар боен кон, досущ като нея. И макар сега на осемдесет и три, у него бе останала непокорима виталност. „Но никой не е вечен“ — помисли тя и усети страха пред неизбежното. На преклонната им възраст жизнеността е подарък, а сигурната смърт — стар, макар и нечакан познат.

На вратата се почука.

Ема прие нормалния си израз на непроницаема хладност и извика:

— Влез!

Вратата се отвори, влезе Александър. Висок, слаб, хубав като майка си, с нейните големи светлосини очи. Сериозното му изражение обаче го състаряваше за неговите двайсет и пет години и му придаваше особено достойнство. Добре скроен тъмносив костюм, бяла риза, виненочервена копринена вратовръзка.

— Добър ден, бабо — рече той и тръгна към нея. — Да ти кажа ли, днес изглеждаш много елегантна.

— Здравей, Александър, благодаря ти за комплимента. И внимавай, при мен ласкателствата не минават.

Александър я целуна по бузата, седна срещу нея и възрази:

— Не се и опитвам да те лаская, бабо, честна дума. Изглеждаш като извадена от кутийка. Този цвят ти отива, а и роклята е много шик.

Ема кимна нетърпеливо и отправи пронизващ поглед към внука си.

— Какво имаш да ми кажеш?

— Единственото решение на проблема Феърли — поде Александър, разбирайки, че тя очаква веднага да минат към деловия разговор. Баба му ненавиждаше увъртанията, освен ако не бяха в нейна полза. Тогава от увъртането тя можеше да направи цяло изкуство. Но тъй като не можеше да го понеса у другите, той бързо продължи: — Трябва да сменим продукта. Искам да кажа, повече да не произвеждаме скъпо вълнено и камгарно облекло, каквото вече не се купува, и да минем към смески. Вълна с найлон и полиестер. Това е най-добрият избор.

— И мислиш, че такъв ход ще ни изведе от червеното? — с пронизващ поглед попита Ема.

— Да, бабо, мисля — отвърна той със самоналожена сигурност. — Един от нашите главни проблеми във Феърли е този, че се мъчим да конкурираме изкуствените материали на днешния пазар. Вече никой не търси чиста вълна. Виж какво, или ще произвеждаме смески, или ще трябва да спрем производството, което ти не искаш да допуснеш. Много е просто.

— Лесно ли ще стане преустройството?

— Лесно. Като произвеждаме по-евтина стока, можем да завладеем евтините пазари тук и в чужбина и да продаваме в големи количества. Разбира се, става дума за големи продажби, колкото да стъпим на тези нови пазари. Сигурен съм, че можем. — От вътрешния си джоб извади къс хартия. — Анализирах всички аспекти на този план и съм сигурен, че нищо не съм пропуснал. Ето, вземи.

Ема си сложи очилата и внимателно прегледа текста, гъсто напечатан на пишеща машина. Веднага разбра, че си е написал „домашното“ с обичайната прилежност. Беше разработил идеята, която тя сама си бе подхвърляла — разбира се, нямаше намерение да му споменава за това, тъй като не искаше да подценява усилията му. После свали очила и го погледна с топла поздравителна усмивка.

— Много добре, Сенди — нарече го с детското му умалително име. — Тук си вложил извънредно здрава мисъл и аз съм доволна,

наистина много доволна.

— Това за мен е облекчение — усмихна се той. Какъвто си беше резервиран по природа, Александър се отпускаше в присъствието на Ема, единствената личност, която истински обичаше. След това призна: — Наистина много се блъсках, бабо, идваха ми какви ли не идеи. Да не ти разправам. Но все се връщах към първоначалния си план да създадем нови тъкани. — Наведе се над писалището и я погледна точно толкова проникателно, колкото го гледаше и тя. — Но като те знам каква си, имам чувството, че ти вече си мислила за това решение още преди да ме натовариш с тази задача.

Ема беше поласкана от неговата прозорливост, но потисна усмивката. Погледна го в искрените сини очи и бавно поклати глава.

— Не, не съм — излъга Ема. Виждайки, че не ѝ вярва, добави: — Но сигурно накрая щях да помисля.

— Дяволски си права — съгласи се той. Приседна, праметна крак върху крак и не се сещаше как да ѝ поднесе лошата новина. Но реши, ако ще скача, да е с двата крака: — Има още нещо, бабо — поколеба се и тревогата забули лицето му. — Боя се, че ще се наложи да съкратим разходите. Ако искаме да се работи по-ефикасно и с повече печалба, наистина ще трябва да затегнем коланите във Феърли. Колкото и да е неприятно, ще трябва да се освободим от известна работна ръка... за постоянно.

— О, господи! — Лицето на Ема доби сериозен вид. Закима бавно, сякаш нещо си потвърждаваше на себе си. — Ами аз комай очаквах такова нещо, Александър. Но ако трябва да го направиш, направи го! Надявам се ще освободиш по-възрастните, които и без това са в предпензионна възраст.

— Да, мисля, че това е най-честното.

— Погрижи се да получат специални премии или допълнителни заплати, както искаш, тъй го наречи. И естествено, пенсиите им трябва да почнат незабавно да се изплащат. Никакви икономии и никакво изчакване до реалната пенсионна възраст! Няма да приема подобни глупости, Сенди.

— Да, естествено. Сега подготвям списък на имена и подробностите около нашите финансови задължения към хората. Ако си съгласна, ще ти го представя другата седмица.

Ема не отвърна. Надигна се и отиде до прозореца. Набръчканото ѝ лице излъчваше загриженост. Животът ѝ е бил винаги обвързан с Феърли по толкова много начини. Там бяха работили и баща ѝ, и брат ѝ Франк, още момче в училищна възраст. Франк работеше като намотвач на масури, едно робче от тъмни зори до късна нощ, което едва смогваше да влачи уморените си крачета след края на дългия работен ден, болнаво, бледно от изнемога и липса на слънце и чист въздух.

Адам Феърли, пращадото на Джим и феодал във Феърли, е притежавал тази фабрика още тогава. Беше го намразила още от детските си години. Но с мъдростта на старите години тя си даваше сметка, че Адам не е бил онзи тиранин, за каквото го е взимала. Затова пък е бил небрежен, а това в нейните очи бе вече престъпление. Тази монументална небрежност и егоистичната слабост само към личните му проблеми, както и „великата“ му любов с Оливия Уейнрайт бяха причинили тежки неприятности на много други хора с по-малко късмет. Да, Адам Феърли бе виновен за това, че предаде своите задължения по най-безгрижен и коравосърдечен начин, без един поглед да хвърли на бедните човешки души, които се блъскаха в неговите фабрики. На онези работници, които му бяха осигурили безгрижния живот и привилегиите, които зависеха от него и в истинския смисъл на думата бяха негова отговорност. Половин век оттогава. „Сега мога да разбера част от човека — помисли си Ема, — но никога няма да забравя какво е сторил. Никога.“

Погледна малките си, но силни ръце, меки и добре гледани, с изящен скъп маникюр. Но едно време тези ръце бяха зачервени, загубели от миене, лъскане, пране и готвене за дома Феърли, към който бе причислена като прислужница още от дете. Повдигна едната си ръка, докосна страната си и с невероятна яснота си спомни тежките шамари на Мъргатройд. Отвратителният Мъргатройд, прислужника на Адам Феърли, комуто господарят бе разрешил да управлява този гибелен и осъден дом с жестокост, която граничеше със садизъм. Но въпреки неговата грубост и непреставащо желание да я преследва, Мъргатройд никога не бе я плашил. Безименият ужас идваше от онази чудовищна къща, от която винаги ѝ се е искало да избяга.

И ето че един ден тя влезе в притежание на този огромен мавзолей. Още тогава ѝ стана ясно, че тя никога няма да живее там и

никога няма да играе ролята на господарка на дома. Внезапно, представяйки си нещата, тя бе разбрала много точно какво трябва да стори. Трябваше да я изтрие от лицето на земята, все едно че никога не е съществувала. Тухла по тухла тя бе съборена и до ден-днешен тя си спомняше мрачното задоволство, което изпита, когато от нея не остана и помен.

И днес, четирийсет години по-късно, тя още чуваше как кънти гласът ѝ към Блеки: „Градината също да изчезне! Не искам нито една розова пъпка, нито един лист“. Блеки бе изпълнил желанието ѝ — изкорени заобиколената със зид розова градина, където Едуин Феърли така безчовечно и безсрамно бе унижавал нея и детето им, което тя носеше в утробата си. Като по чудо за няколко часа градината изчезна, като че никога не е съществувала. Едва тогава тя най-после се почувства свободна от всички Феърли.

По това време Ема се бе сдобила с фабриката. Бе сторила всичко, за да осигури на работниците сносни надници, свободно време и всякакви други облаги, запазвайки живота в селището години наред, макар понякога това да ѝ струваше много скъпо. В определен смисъл работниците бяха част от нея — нали бе произлязла от техните среди, в чувствата ѝ те заемаха предпочитано, уникално място. Измъчваше я мисълта, че може да пусне и един да си отиде, но както изглежда, нямаше друг избор. По-добре фабриката да работи с половината си капацитет, отколкото напълно да я закрие. Обръщайки се, каза:

— Впрочем, Александър, обсъди ли въпроса с Кит?

— Вуйчо Кит? — изненадано възкликна той. — Не, не съм. Преди всичко, нямаше го. Освен това, изглежда, не се интересува от нито една фабрика, най-малко Феърли. Откакто го изключи от завещанието си, май пет пари не дава.

— Бих казала, че поставяш въпроса доста грубо — скастри го Ема и се върна до бюрото. — Не съм го изключила, както казваш, а просто го отминах заради дъщеря му. Помни! Както направих с майка ти заради теб и Емили, с вуйчо ти Робин заради Джонатан. И знаеш ли каква е причината? Знаеш! Повече няма да обяснявам. И също да не забравяме, че моето завещание влиза в сила едва след смъртта ми. А тя няма много да се забави. — Ема му се усмихна, осъзнаваща предаността му и надеждите му, че нищо няма да ѝ се случи. И продължи все така делово: — Толкова за Кит. Разбира се, схванах, че е

поизоставил задълженията си. От друга страна, мислех си, че прави случайно посещение, колкото за фасон.

— Да, той така прави. Но е толкова нацупен и некомуникативен, че по-добре да не идва. И наум не ми идва с какво може да се занимава през тия дни.

— Не с кой знае какво, ако познаваш големия ми син. Никога не е блестял с особено въображение — сардонично отвърна Ема с лек намек за презрение в гримасата си. Но си взе мислена бележка да говори с дъщерята на Кит, Сара, относно сегашните настроения на баща ѝ. Той сам си навличаше неприятностите. Не, това не е точно така. В това му помагат Робин, Елизабет и Едуина, кохортата, която заговорничи против мене. Но Александър чакаше и Ема приключи: — Щом Кит го няма, значи няма да ти се пречка както по-рано. Твоят път е чист. И незабавно поставяй плана в действие. Имаш благословията ми.

— Благодаря, бабо. — Той се приведе и убедено добави: — Постъпваме както трябва.

— Да, зная.

— И не се тревожи за хората, които ще трябва да се пенсионират. Всичко ще бъде наред.

Погледна го бързо с присвити очи и си помисли: „Колко се радвам, че не подозирам Александър в предателство и двойственост. Това не бих понесла. Би ме убило“. И рече:

— Радвам се, че си така привързан към фабриката във Феърли, и то на лична основа. Ти мислиш за нея, Сенди, а за мен това е важното. Оценявам твоето разбиране... за това как съм обвързана с тази фабрика. Както знаеш, миналото винаги върви с нас и все протяга ръка да откъсне част от нас. Много отдавна разбрах, че не можем да избягаме.

— Да — лаконично отвърна той, но изразът в очите му говореше много повече.

— Решила съм другата седмица да отида до Феърли. Аз ще им обясня промените, които се налага да извършим. Сама ще им кажа за пенсионирането. Така е за предпочитане.

— Вярно е, бабо. Освен това ще ти се зарадват. Всички те боготворят, знаеш го.

— Хм! — изсумтя тя. — Не ставай глупав, Александър. И не преувеличавай. Знаеш, не понасям преувеличенията.

Александър преглътна усмивката си. Тя бе говорила бързо, дори троснато, но в гласа ѝ се долавяше особена нотка, издаваща, че е размекната от думите му. Мекият ѝ укор му бе доставил удоволствие. Това беше параван. Целият ѝ живот е бил едно изключително преувеличение. За бога, как успяваше да бъде по-силна от живота?

— Още ли си тук? — Ема вдигна очи, изигравайки раздражение. — Мислех, че вече си на половината път при всичко, което ти предстои днес. Хайде, да те няма!

Александър се засмя, скочи и заобиколи писалището. Притисна я и целуна челото ѝ.

— Като тебе, Ема Харт, няма друга на света! — мило рече той. — Никоя друга!

---

[1] Превод: Кръстан Дянков. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Такова нелепо предложение никой на света, освен Ема Харт, не може да направи — възмутено извика Себастиан Крос и лицето му пламна от възмущение.

— Не го е направила тя, аз го направих — отвърна Пола с най-хладния си възможен глас и на гневния му поглед отвърна с твърдо немигащи очи.

— Нечувано! Това са приказки на баба ви, а не ваши!

Пола усети как се стяга на стола и потисна отрицанието, което се зароди на устните ѝ. В бизнеса основното е самоконтролът, особено пък с този противен тип. Нямахше да му позволи да я надиграе, нито да я парира с намека, че баба ѝ отдалече манипулира тези преговори.

— Мислете каквото искате — каза тя, — но независимо от това кой е формулирал сделката, тя е такава, каквато ви я разясних. Положението се свежда до „да“ или „не“.

— Тогава ние казваме „не“ и много ви благодарим — изстреля Себастиан, изпълнен с дива омраза към нея, към странната ѝ задължаваща красота, към парите ѝ, властта ѝ. Тъмните му очи пламнаха. — Кой, по дяволите, има нужда от вас и от баба ви?

— Почакай, Себастиан, не бъди толкова припрян — примиряващо се намеси Джон Крос. — И те моля, успокой се. — Погледна сина си под вежди и се обърна неочаквано вежливо към Пола: — Трябва да простите на сина ми. Естествено е, че е разстроен. В края на краищата вашето предложение за него идва като шок. Както и аз, той е твърде привързан към „Еър Комюникейшънс“ и няма желание да напуска компанията. Аз също. Накратко, и двамата очакваме да останем на сегашните си постове. Аз като председател на съвета и Себастиан като управителен директор. Компанията „Харт“ трябва да приеме това.

— Не вярвам, че това е възможно, г-н Крос — рече Пола.

— Остави, татко — едва не извика Себастиан, — от друго място ще вземем пари.

— Няма къде другаде да отидете — смразяващо каза Пола, изправи се и решително добави: — След като, изглежда, сме стигнали до задънена улица, очевидно няма какво повече да се каже. Най-добре да тръгвам.

Джо Крос скочи на крака и я хвана за ръката.

— Моля ви, седнете — тихо каза той. — Да поговорим още по въпроса.

Пола се поколеба. По време на сравнително кратката ѝ среща, докато синът му се зъбеше, Джон Крос бе възприел позата на непоколебимост, бе показал твърдата си решимост да сключи сделката при свои условия, независимо от първоначалното им съгласие. Сега за първи път тя долови у него признаци на колебание. Дали той го осъзнаваше, или не, предишните месеци на напрежение си бяха казали думата. Проблемите на компанията му не можеха да се скрият — бяха се отпечатали на сухото му лице и зад зачервените му очи се долавяше примирено отчаяние, граничещо с паника. „Той знае, че за всичко съм права — рече си тя, грижливо преценявайки го наново, — но няма да си го признае. Глупак.“ Но веднага се коригира. Човекът пред нея бе изградил „Еър Комюникейшънс“ от нищо, така че едва ли заслужаваше да го наречеш „глупак“. Заблуден, да. А и страдаше от сериозното заболяване бащинско заслепение. Дълго време бе приписвал на Себастиан качества, каквито нито притежаваше, нито пък щеше да придобие. Там се коренеше и падението му.

— Добре — каза тя и приседна на ръба на стола. — Ще остана още малко, да чуя какво ще ми кажете. Но откровено казано, като казах, че сме в задънена улица, не се шегувах.

— По мое мнение, това не е съвсем вярно — отвърна той, едва-едва се усмихна и прикри облекчението си от нейното оставане, като запали цигара. — Знаете, предложението ви е малко абсурдно. Ние искаме ново финансиране. Не желаем да бъдем изхвърлени от собствената си компания. Но не това имахме предвид, когато се обърнахме към вас.

Пола го изгледа с удивление и загадъчно му се усмихна.

— Вие току-що улучихте същността на въпроса. Тъкмо вие се обърнахте към нас, не забравяйте. Ние не сме ви търсили. И положително знаете достатъчно за компанията „Харт“ и как тя действа, за да разберете, че никога не инвестираме в предприятия, които са в

беда. Ние просто ги поглъщаме, реорганизираме и ги поставяме под ново ръководство. Наше ръководство. С други думи, пускаме ги да работят гладко, ефективно и с печалба. Нямаме никакъв интерес да финансираме последователните провали на други хора. От това не се печели.

Джон Крос се сви пред тази непогрешима логика, но реши да не противоречи. Вместо това каза:

— Точно така, точно така. И аз си мислех... Може би ще стигнем до някакъв приемлив компромис...

— Татко, недей! — викна раздражено Себастиан.

Баща му вдигна ръка и му се намръщи.

— Изслушай ме, Себастиан. Вижте, Пола, ето какво можем да направим и да се разберем. Компания „Харт“ може да изкупи 52 на сто от акциите на „Еър Комюникейшънс“. С това получавате контрола, за който настоявате. Сложете свое управление, реорганизирайте каквото искате, но ни оставете да бъдем и ние...

— Татко! Какви ги приказваш? Да не си полудял? — Изчервеното лице на Себастиан съвсем помръкна. — В каква позиция ще се озовем? Ще ти кажа в каква: вЪн, на студа. Бог да ни е на помощ!

— Себастиан, моля те! — отвърна му с вик Джон Крос. — Остави ме веднъж в живота си да довърша.

— Минутка, господин Крос — веднага го прекъсна Пола. — Преди да продължите, трябва отново да подчертая, че ние нямаме интерес. Или сто процента, или нищо. И ви го казах още от самото...

— Това са приказки на старата вещица, татко — намеси се с презрение Себастиан и устата му се изви в грозна черта. — Ема Харт! Господи, единственото ѝ сърце се намира само в името ѝ^[1]. Не се разправяй с тях, татко. И двете са вълчици. Младата добре е усвоила уроците на дъртата, вижда се. Иска да ни погълне, както е правела баба ѝ през годините. Казах ти, нямаме нужда от тях.

Пола предпочете да не обръща внимание на тази дива и оскърбителна тирада. Съсредоточи цялото си внимание на Джон Крос. Бе ужасена от безпринципността му, но се овладя:

— Исках да ви кажа, господин Крос, че още от самото начало, много преди днешната ни среща, ви бях споменала за стопроцентово изкупуване. Трудно ми е да повярвам, че сте забравили

продължителните ни разговори на тази тема. — Изглежда го твърдо и се запита дали според него тя е глупава.

Погледът ѝ го накара да се изчерви. Той също добре си спомняше първите им разговори. Но се бе надявал да заинтересува компанията „Харт“, да изостри апетита на Ема Харт и след това да сключи сделката в своя полза. И когато разбра, че преговорите се водят от Пола, обнадежди се. Бе вярвал, че ще я манипулира в своя полза. Но планът му някак се проваляше. Може би Себастиан е прав. Да, без съмнение зад кулисите стоеше Ема Харт — всичко носеше нейния отпечатък. Обзе го неразумен гняв и разгорещено възкликна:

— Вижте какво, не сте честна!

— Честна — повтори Пола. И като се усмихна, добави: — В този случай понятията „честно“ и „нечестно“ нямат място. Изненадана съм, че от вас чувам тази дума. Още в началото на днешния ни разговор ви заявих, че компания „Харт“ е готова да ви плати два милиона лири за „Еър Комюникейшънс“. И това е повече от честно. То е направо щедро. Компанията ви се намира в страхотен безпорядък. Всеки момент може да фалира. Но, господин Крос, предполагам, че това е ваша, а не моя грижа. — Пресегна се и улови дръжките на чантата си. — Както личи, нямаме какво повече да си кажем.

— Ако, и аз казвам ако — рече старият Крос, — решим да приемем предложението ви, ще можем ли синът ми и аз да останем в компанията?

Тя поклати глава. Джон Крос напрегна мисли и стигна до неприятно, ала необходимо решение:

— Може би аз ще се оттегля, и без това съм пред пенсия. Но по отношение на Себастиан би трябвало да преоцените решението си. Никой по-добре от сина ми не познава компанията и може да ви бъде от голяма полза. Настоявам да бъде включен в новия директорски съвет и да подпише договор като консултант за пет години. Преди да продължим по-нататък, искам от вас писмена гаранция по този въпрос.

— Не — рече тя. — Ако поема компанията, в „Еър Комюникейшънс“ място за вашия син няма да има.

Старият замълча. Себастиан погледна въпросително баща си със злоба и недоволство. Джон Крос сведе поглед пред обвинителните му очи, заигра се със златната си верижка и не каза нищо. Себастиан скочи ядосано и закрачи из кабинета. Спря се пред прозореца и

безмълвно прокле Пола Феърли. Тя го проследи с очи. Усети злобата му, но само по интуиция, тъй като не го виждаше в лице. Неволно потръпна и отново погледна баща му. И двамата се питаха кой трябва да направи следващия ход. Но нито един не се реши. Пред себе си тя виждаше един сивокос мъж в началото на шейсетте, който се бе изградил сам, а в процеса на това издигане бе придобил някакво изкуствено лустро по повърхността. Но беше и уплашен човек. Компанията му потъваше като улучен от торпедо боен кораб и очевидно бе готов да се хване за спасителния пояс, подхвърлен му от нея, само от любов към сина си. Син, който така лошо бе управлявал „Еър Комюникейшънс“, че я бе довел до сегашното ѝ плачевно състояние. Забеляза, че на лицето му трепна мускулче и отклони погледа си.

От своя страна, Джон Крос се намираше пред една много елегантна млада жена в тъмновиолетов вълнен костюм, изящно скроен и ушит, очевидно скъпа покупка от висшата мода. Никакви накити, освен обикновен часовник и златна венчална гривна. Знаеше, че Пола Макгил Еймъри Феърли е само някъде към двайсет и пет, но с вродената си съсредоточеност и хладнокръвно властни маниери, правеше впечатление на много по-възрастна. Напомняше му на прочутата си баба. Но хубостта на Пола бе за него някак строга. А и чертите ѝ не бяха така съвършени като тези на баба ѝ в младини. Но явно бе наследила твърдостта на старата, пъргавата интеллигентност и острия ѝ поглед. С нея той никога не би могъл да спечели. След това неприятно заключение, той се реши на още една, последна възможност. Ще поиска финансиране от други източници и ще настоява сделката да включва и Себастиан. Трябваше да осигури бъдещето му в компанията, изградена нарочно за него. Това бе единственото решение. Преди всичко друго трябваше да предпази сина си. Иначе за какво бе похабил живота си? И наруши продължителното мълчание:

— Ние сме в безизходица, Пола — вдигна безпомощно ръце и сетне шумно ги спусна върху масата. — Благодаря, че ни отделихте време. И моля, предайте на баба си, че нейните условия са твърде горчиви за езика ми.

Изправяйки се, Пола леко се засмя:

— Това са мои условия, господин Крос, но както и да е. — Като възпитана млада жена, тя му протегна ръка. — Желая ви много късмет.

— Благодаря. — Гласът му беше също така любезен, но не така сигурен. — Ще ви изпратя до асансьора.

Минавайки покрай прозореца, Пола рече:

— Довиждане, Себастиан.

Той извърна тъмната си глава, кимна учтиво, но неприкритата омраза, изписана по лицето му, така я сепна, че изобщо не го чу. Беше познала един много опасен враг.

---

[1] Игра на думи: името „Харт“ на английски език означава и „сърце“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Пола беснееше. Бързайки по „Хийтроу“, една от главните артерии на Лийдс, тя скоро се отдалечи от сградата на „Еър Комюникейшънс“. Умът ѝ работеше трескаво. Макар да бе усетила острия натиск на войнствения и отмъстителен Себастиан и вече да знаеше, че той я презира и е вече неин неприятел, мислите ѝ сега се върнаха към баща му. И с основание. Възприел малко или много още от началото нейните условия, Джон Крос накрая се отметна по най-предателския начин. Не ѝ трябваше много да анализира, за да разбере защо бе постъпил така. Очевидно бе, че не желае да се изложи пред своя властен син, чието присъствие го изнерви, принуди го да се защитава и да се държи по-неразумно, отколкото през целия си живот. Но щом взеха надмощие, значи гордостта и уязвимостта му бяха твърде важни за него. Как иначе да запази уважението на сина? Засмя се в себе си на тези смешни мисли. Млад човек с перфидната природа на Себастиан никога не би притежавал подобни качества. Когато разбра, че на Джон Крос не може да се вярва, тя за миг се удиви. В бизнес средите на Йоркшир той се радваше на добра репутация, винаги го бяха смятали за почтен, ако не и за най-мъдрия от всички. Непонятно за нея бе, че той няма да удържи на думата си.

С ускоряването на крачките се надигаше и гневът ѝ. Спомни си колко сили и време бе пропиляла за „Еър Комюникейшънс“. Не помалко щеше да се ядоса и баба ѝ. Ема Харт не понасяше да я правят на глупачка. Баба ѝ би постъпила по два начина. Или ще свие рамене и ще се извърне от отвращение, или щеше да се нахвърли на господин Крос с такъв език, какъвто никога не е чувал. Баба ѝ притежаваше ненакърнимо чувство за чест и никога не отстъпваше от едно ръкостискане или казана дума — цял свят знаеше, че и двете имат силата на писмен договор. Мисълта как Ема Харт би поставила двойствения Джон Крос на мястото му извика усмивка в синьо-виолетовите очи на Пола. И той си го заслужаваше. В действителност беше изправен пред много по-лоши неща от хапливия език на Ема. Катастрофата го дебнеше. Банкрут. Пълно разрушение. Тя знаеше, че

той се надява лесно да намери друга компания, която да го рефинансира. Знаеше също, че няма абсолютно никакви основания за подобна глупава надежда. Тя бе чувала какво се говори и бе сигурна. Никой не искаше да има нещо общо с „Еър“. Дори не и онези безмилостни и кръвожадни разбойници, които купуваха предприятия, ограбваха ги и сетне ги захвърляха като празни черупки. Колкото и да не бе за вярване, Джон Крос нямаше реална представа какво ще се случи с него и компанията му. Сети се за онези, които трябваше да пропаднат заедно с него, за многото работници, които щяха да останат на улицата. „Можехме да го спасим, по-скоро да спасим тях“ — помисли си Пола. Откак се помнеше, баба ѝ все ѝ внушаваше чувството за отговорност — задължително правило в особения етичен кодекс на Ема.

„Голямото богатство и власт водят до огромни отговорности, никога не забравяй това! — неведнъж ѝ бе казвала тя. — Винаги трябва да се грижим за онези, които работят за нас и с нас, защото само благодарение на тях това става възможно. И те разчитат на нас, както по друг начин ние разчитаме на тях.“ Пола добре знаеше, че има магнати и индустриалци, които завиждат на Ема Харт и които, като нейни противници, погрешно я смятат за груба, безмилостна, жадна за власт жена. Но дори и те нямаха смелостта да отрекат, че тя е пределно честна. Още в началото на своята работа това узнаваше всеки техен служител — затова всички бяха лоялни и предани и обичаха баба ѝ.

Пола изведнъж спря и си пое дъх. Трябваше да се отърве от гнева, който кипеше в нея. Тази енергия можеше да се впрегне в нещо по-полезно. Тя пречеше на разумната мисъл. Пое отново, но сега побавно, по-умерено и като стигна улица „Търговска“, вече значително се беше успокоила. Така стигна до сградата на Харт. Усмихна се на униформения портиер, когото познаваше от дете.

— Здравей, Алфред — усмихна му се тя.

— Здравейте, мис Пола — отвърна той с добродушна усмивка и посегна към шапката си. — Какъв чудесен ден! Да се надяваме, че и утре ще се запази така за кръщавката на децата.

— Да се надяваме, Алфред.

Той отново се усмихна и отвори вратата. Тя се качи с асансьора до четвъртия етаж, където беше кабинетът ѝ. Секретарката Агнес вдигна очи и възкликна:

— О, боже, госпожо Феърли! Съвсем за малко изпуснахте господин Шейн О'Нийл, само за няколко минути. Той почака известно време, но трябвало да бърза за някаква среща.

— Така ли? — сепна се Пола, но се овладя и бързо попита: — Не каза ли за какво е дошъл? Не остави ли бележка?

— Стори ми се, че просто е минавал и е решил да се отбие. Нищо не каза, освен това, че ще дойде на кръщавката.

— Ясно. Нещо друго, Агнес?

— От Лондон телефонира господин Феърли. Но не можете да му се обадите, тъй като отивал на обед в хотел „Савой“. Точно в шест ще бъде при родителите ви. Останалите съобщения са ви на масата. Нищо съществено. — Агнес се поколеба, сетне попита: — Как мина срещата в „Еър“?

— Лошо, Агнес. Дори мога да кажа изключително лошо.

— Съжалявам, госпожо Феърли. Знам колко време ви отнеха тия баланси и договори.

Агнес Фулър, преждевременно посивяла на трийсет и осем, с обикновено лице и свиреп израз, пропъдили и най-жертвоготовните сърца, бе стигнала до тази своя длъжност от щандовете на магазина в Лийдс. Беше поласкана, когато Пола я направи своя секретарка. Какво пък — Пола е наследница и любимка на Ема Харт. Имаше хора в магазина, които я мислеха за студена, дръпната, неподатлива снобка, на която липсва изключителната топлина на Ема с хората. Но Агнес скоро откри, че Пола няма нищо общо с приписваните ѝ качества. Беше резервирана по природа, дори малко срамежлива, предпазлива и разумна и най-вече работлива. През последните три години Агнес заобича младата жена, възхищаваше ѝ се и я смяташе за блестящ служител и великолепен работодател. Като се вгледа сега в нея през бифокалните си очила, Агнес откри, че Пола е по-бледа от обикновено.

— Много неприятно — съчувствено продължи тя. — Надявам се, че няма много да се ядосвате, особено през този уикенд.

— Няма, обещавам — отвърна Пола. — Както казва, баба, за да спечелиш малко, трябва да загубиш малко. Сега изгубихме... — Не довърши, замисли се. — Извини ме, Агнес, след малко ще се видим.

Пола влезе в кабинета си и седна зад огромното антично писалище. Извади от чантата си книжката на „Еър Къмюникейшънс“, взе червена писалка и написа върху папката с главни букви

„МЪРТВО“. Сетне я пъкна в шкафа с архивите. Колкото до нея, случаят беше наистина мъртъв. Преговорите бяха завършили с провал и благодарение на това тя изгуби всякакъв интерес към „Еър“. Както много от останалите във фамилията Харт, Пола бе наследила редица от качествата на Ема, а липсващите си бе изработила през изминалите години. Главното от тях бе способността да си признаваш всяка грешка с открито сърце и философски да я оставяш зад гърба си. Както и Ема, тя постоянно казваше: „Не стана. Може би аз съм преценила неточно. Но да продължаваме нататък. Назад не бива да се гледа“. Точно това си беше казала и сега. В съзнанието ѝ „Еър“ бе вече един момент от миналото. Запита се дали да не звънне на баба си и да ѝ обясни какво се е случило, но се отказа. Баба ѝ тази сутрин имаше срещи с Александър и Емили и сигурно е заета. По-късно ще отиде при нея и ще я запознае с положението. Разбира се, баба ѝ щеше да остане разочарована, но не за дълго и тогава щеше да изникне друг проект.

Пола вдигна телефон, свърза се, с когото трябваше, подписа купчината писма, оставени от Агнес, и след това се зае с частите бележки. Беше се обаждала майка ѝ: „Няма нищо особено, не си прави труда да ми звъниш. Довечера ще се видим“. След това Агнес бе прибавила от себе си: „Г-жа Еймъри беше в чудесно настроение, въодушевена за утре. Побъбрихме си. Имала нова прическа и щяла да бъде със сив «Кристиан Диор» утре“.

Пола се усмихна на коментара, след това погледна посланието на братовчедка си Сара Лаудър. Очевидно е настинала и едва ли ще дойде за кръщаването. „Но в гласа ѝ не долових нищо нередно“ — бе добавила Агнес. Странно. Пола се намръщи и препрочете бележката. Очевидно Сара не желае да дойде. Но защо? И тъй като не успя да познае защо, Пола взе последната бележка. Миранда О’Нийл се намирала в Лийдс, в офиса на хотелите „О’Нийл Интърнешънъл“. „Обадете ѝ се преди обед“ — бе инструкцията на Агнес. Пола незабавно завъртя частния номер на Миранда, но както обикновено, когато е в града, даваше заето. Като дядо си Миранда притежаваше онова, което според поета Дилън Томас се нарича „прекрасния дар на празнословието“. Спокойно можеше да говори още един час. Неволно мислите на Пола се върнаха към брата на Миранда, Шейн, и в съзнанието ѝ се появи неговото живо, усмихнато лице. Страшно

съжбяляваше, че го е изпуснала преди. Такова посещение бе вече рядкост.

Син на Брайън и внук на Блеки, Шейн О'Нийл още от детството й беше най-близкият й приятел. Израснаха заедно, на всички празници бяха заедно, почти цял живот бяха неразделни — толкова много, че Ема я бе кръстила Пола Сянката. Даде си сметка, че не го е виждала от много месеци. Той непрекъснато пътуваше. И колко странно, че близостта им трябваше да приключи така внезапно, както стана преди година. Като го попита какво се е случило помежду им, той обвини бизнеса и претоварената си програма. Сигурно я е надраснал. Детските приятелства често се променят коренно. „Жалко — помисли си тя. — На мен ми липсва. Ах, защо тази сутрин не бях тук!“ Телефонът прекъсна мислите й. Агнес я бе свързала с Миранда. Миг по-късно по жицата се разля гласът на Миранда:

— Ало, Пола! Реших да ти звънна отново, защото моят телефон от векове дава заето.

— Кога пристигна от Лондон?

— Снощи. Шейн ме доведе с колата. И трябва да ти кажа, че ще ми е за последен път. Седне ли в автомобил, става маниак. Гумите така свистяха! Все си мислех, че ще политнем в канавката. И така и не зная как пристигнахме здрави и читави. Бях толкова пребледняла, като пристигнахме, че майка ми веднага позна какво се е случило. И ми забрани повече да пътувам с него. Че като го започна...

— Не се и съмнявам — прекъсна я Пола със смях. — Майка ти мисли, че слънцето свети за Шейн. В нейните очи той не може нищо лошо да извърши.

— В момента той е в немилост, мила. Тя и татко му казаха да се маха.

— Сутринта Шейн е идвал да ме търси.

— Добра новина! И аз като тебе не мога да разбера защо от известно време те отбягва, но като си го зная какъв странен тип е този мой батко... Може би от премного келтска кръв. Е, и какво е казал?

— Нищо, Миранда. Мен ме нямаше, имах среща.

— Жалко. Но утре той ще дойде на кръщавката. Обаче каза, че веднага ще си върви. Дори предложи да ме откара. Отклоних поканата. Щях да отида с дядо, но той, естествено, ще бъде кавалер на леля Ема. Виж какво, Пола, хайде да обядваме заедно! Трябва и без това да взема

нещо за мама от магазина и ако искаш, след половин час да се видим. А?

— Чудесно. Направо там по обед!

— Готово! — отвърна Миранда. — Доскоро.

Пола взе да си разчиства писалището и внезапно се зарадва от предложението на Миранда. Приятно ѝ беше с нея. Приятелката ѝ беше особена, но естествена, сърдечна, весела и вечно кипяща. Още от малка вместо Мири всички почнаха да я наричат Мери^[1]. Пола се усмихна, като си помисли какво ли е облякла Миранда днес, с какво ли щеше да я изненада. Двайсет и три годишното момиче имаше дарбата да се облича с въображение и със стил. Понякога и смешно за другите, облеклото ѝ винаги подходеше на високата ѝ, почти момчешка фигура и допълваше често капризната ѝ личност. Баба ѝ също харесваше Миранда и твърдеше, че внучката на Блеки е най-добрият тоник в света за всички тях, защото прогонваше неприятностите им. Като си припомни мнението на Ема за Мери, Пола си помисли: „Но тя винаги е имала Блеки и още го има. Докато аз изгубих Шейн“. Странно, те се бяха сблизили още повече след изчезването на Шейн... Почука се и на вратата се показа главата на Агнес.

— От рекламния отдел току-що пратиха тези коректури. Ще им хвърлите ли един поглед?

— Да, Агнес. Дай ги.

— Това са рекламите за пролетните модни продажби — обясни Агнес.

За няколко секунди Пола ги прегледа, подписа ги, върна ги на секретарката си и се изправи...

— Отивам за малко на приземния етаж. Би ли звъннала в „Птичата клетка“ да запазят обичайната ми маса? За обяд.

— Веднага — каза Агнес и двете излязоха заедно.

* * *

Когато за първи път Ема Харт отвори кафенето на втория етаж на магазина в Лийдс, нарече го „Елизабетински Белведер“ и го декорира като английска селска градинка. През годините името се променяше в зависимост от обзавеждането и обратно. Винаги обаче имаше

елементи на екстериор, често с екзотичен аромат. След едно пътуване до Босфора с Пол Макгил тя реши да го направи като сарай — специални тухли, палми в саксии, фонтан. Тогава стана много популярно. Сетне стана „Шотландска стрела“ и заприлича на шотландски замък. После се появи влиянието на Далечния изток и новото име бе „Китайска кукла“. Беше „Балалайка“, след това — „Тераса на Ривиерата“, после преобладаваше декор, напomniaщ градски профил на Ню Йорк. Но през лятото на 1968 година Ема се умори от предекорирането и помоли Пола да създаде нещо по-различно. Пола знаеше всичко относно веригата „Харт“ и си припомни първоначалните снимки от „Елизабетинския Белведер“. И понеже те бяха струпани в кафези, тя измисли и сегашното название. Тази истинска градина цъфтеше непрекъснато през всички сезони и се намираше под личното ѝ наблюдение. Ема се оказа поласкана.

Няколко минути след дванайсет в тази петъчна сутрин тя нахлу в „Птичата клетка“ и остана изненадана от цветята и зеленината. Забеляза, че Миранда О’Нийл вече е пристигнала. Сърцеобразното ѝ лице, заобиколено от коси с цвета на потъмняла мед, светеше като слънце в дъното на залата. Миранда вдигна поглед от менюто и махна на Пола.

— Извинявай, че те изкарах да чакаш — извини се Пола. — Задържаха ме в дизайнерския салон. Искях отново да проверя осветлението. — Наведе се, целунаха се и тя седна.

Миранда се усмихна и каза:

— О, мила, та това са изпитанията и грижите по един магазин! Готова съм всеки момент да си разменим ролите.

— Ако не греша, ти наистина искаше от баща си да ти даде такава работа.

— Вярно е. Но не бих го направила, ако знаех на какво се насаждам. — Миранда проточи лице, но веднага се засмя и призна: — Май наистина ми харесва. Притисната се чувствам само от време на време. Но точно сега татко ме цени. Много се радва на последните ми проекти и дори онзи ден каза, че съм била голяма новаторка. Както знаеш, не е престанал да ми прави комплименти. Дори каза, че щял да ме прати за няколко седмици в Барбадос, за да огледам хотела, който току-що купихме там. Всички вярваме, че ще бъде значителна придобивка за цялата ни верига.

— Великолепно, Мери. Страшно вълнуващо. А сега да си поръчаме ли нещо? Не те притеснявам, но днес трябва да си тръгна порано.

— Няма проблем, и аз съм малко напрегната. — Миранда прегледа менюто и каза: — Ще си поръчам бамбала с пържени картофи.

— Добра идея, аз също. — Пола повика със знак сервитьорката, поръча и се извърна към Миранда, за да я огледа. Театралният ѝ костюм с широка яка и три четвърти ръкави, дантелата отпред, бялата копринена блуза — всичко това я накара да премигне и да каже: — Мери, приличаш ми на Робин Худ от женски пол. Липсва ти само колчанът със стрели и филцова шапчица с перо.

— Не мисли, че нямам шапка! — Миранда избухна в смях. — Имам! Но по това време не смея да я слагам. — Показа краката си в плътни велурени панталони и ботуши, стигащи до над коленете. — Шейн тази сутрин ми каза, че изглеждам като герой от пантомима. Наистина ли този костюм е толкова театрален?

— Не точно. Могла си и шапката да сложиш. Лично аз много те харесвам в тия фантастични тоалети.

— Като си помисля за твоята елегантност, това е истински комплимент. Заети ли сте довечера с Джим? Мислех да ви поканя на вечеря.

— Ако няма да ти е скучно, аз те каня да бъдеш с нас. Баба дава семейна вечеря в „Пенистън Роял“.

— Не зная, Пола, дали уговорката все още важи, защото баба ти има среща с дядо ми. — Смахът ѝ звънна с привидно коварна нотка. — Представяш ли си? На техните години!

— Май имаш грешка — смути се Пола. — Сигурна съм, че баба възнамеряваше да бъдем заедно.

— Нямам грешка, честна дума. Преди малко чух Шейн, като говореше с татко. Дядо е поканил леля Ема на вечеря. Всъщност и Шейн ще бъде с тях.

— Значи баба си е променила плановете. — Пола се ужаси при мисълта, че вечерята няма да бъде в присъствието на баба ѝ. — Предполагам, че на нейно място като домакиня ще бъде майка ми, иначе не мога да си представя баба да отмени нещо, без да ми каже.

— Когато дядо ми и твоята баба са заедно, те са непоправими — продължи Миранда. — Оня ден му казах, че е крайно време да направи от леля Ема почтена жена и да се ожени за нея.

— Ако някой е непоправим, това си ти, Мери. А той какво ти отвърна?

— Засмя се, каза, че досега е чакал само моето одобрение и след като вече го има, щял да постави въпроса. Разбира се, знам, че се пошегува в отговор на моята шега. Но да ти кажа истината, не ми се струва, че идеята е много лоша, нали?

— Все пак — засмя се Пола — ти си добре дошла. Ела към седем и половина за аперитива. Иначе вечерята е от осем и половина.

— Много си мила, Пола, благодаря ти. Спасяваш ме от една скучна вечер с мама и татко. В последно време само за бебето говорят.

— Не съм сигурна дали при нас ще ти бъде по-интересно. Майка ми е заприличала на оглупяваща баба и само за близнаците говори. Не можеш да ѝ затвориш устата.

— Но аз обожавам леля Дейзи. Толкова хубава жена и така различна от всички вас останалите... — Миранда млъкна, смутена от думите си. Лицето ѝ пламна.

— И какво ще рече това? — попита Пола и тъмните ѝ вежди се свиха, уж че е засегната, но усмивката я издаде.

— Не исках да кажа това, което излезе — още повече се смути Миранда. — Нямах предвид тебе, леля Ема и братовчедите ви, а лелите и вуйчовците. Извинявай.

— Не се извинявай. И аз съм съгласна с тебе. — Пола замлъкна и се замисли за леля си Едуина, графиня Дънвейл, която днес трябваше да пристигне от Ирландия. Тъкмо заради Едуина се бяха скарали с Джим за първи път по-сериозно. За най-голяма нейна изненада преди няколко седмици Джим бе решил, че на кръщавката трябва да се покани и леля Едуина. Пола бе протестирала, но Джим ѝ бе отвърнал, че е глупачка. Тя пожела най-напред да се консултира с баба си. Ема беше безразлична и я посъветва да не се цупи, но по странния израз в погледа ѝ Пола схвана, че Ема се е разочаровала от Джим. И с нея бе станало същото, но Пола го извиняваше — той бе човек без свое семейство. Едуина беше наполовина Феърли и само да не се държеше така враждебно към Ема и към нея...

Миранда забеляза тревогата у приятелката си и подхвърли:

— Вечно е така, изведнъж се замисляш. Има ли нещо особено, Пола?

— Разбира се, че няма — усмихна се насила тя и смени темата: — Как е майка ти?

— Благодаря, здравословно е доста по-добре. Мисля, че най-сетне се освободи от шока да забременее на четирийсет и пет и да роди. Малката Лора е направо великолепна. А как само дядо си играе с нея! Естествено, той още не може да дойде на себе си, че е кръстена на името на баба. За малко и мен да ме кръстят на нея, не знаеш ли?

— Не знаех, Мери.

— Да. Но сетне им дошъл друг акъл. Аз лично не бих се противила да нося името на баба. Жалко, че не я помня. Сигурно е била забележителна жена. Всички са я обичали, особено леля Ема.

— Да. Онзи ден баба сподели колко ѝ липсвала Лора.

— Как всички сме оплетени, нали, Пола?

— Не те разбирам.

— Всички тия семейства: Харт, О'Нийл, Феърли. Животът ни е така заплетен, че просто не можем да се отървем едни от други, нали?

— Така е.

— Радвам се, че е така. — Миранда протегна ръка и стисна ръката на Пола. — Не е ли прекрасно, че имаме тебе, леля Ема и леля Дейзи?

— А за мен е чудесно, че сме близки с О'Нийл.

Появата на сервитьорката с поръчката прекъсна разговора и в следващия четвърт час двете млади жени си говореха за децата на Пола, за утрешната кръщавка и за приема, който Ема щеше да даде след църковната церемония. Изведнъж Миранда стана сериозна и рече:

— Има нещо много важно, което искам да обсъдим с тебе.

— Проблеми ли имаш?

— Ни най-малко. Но имам една идея и ми се ще да я узнаеш, за да видя как ще реагираш.

— И каква е тази идея, Мери?

— Ти и аз да се хванем заедно за бизнес.

— О! — Това бе последното, което Пола бе очаквала, и за известно време остана безмълвна.

Миранда се усмихна и за да не ѝ даде възможност да коментира или да отхвърли идеята, продължи:

— Миналата седмица, докато преглеждах плановете за новия ни хотел в Марбела, изведнъж ми хрумна една страхотна идея. Архитектът е предвидил галерия от магазини и аз веднага реших, че трябва да сложим бутик. Естествено, веднага си помислих за Харт. После си дадох сметка, че само един бутик няма да ви заинтересува. Затова отидох една крачка по-напред. Бутици на Харт във всички наши хотели! Сега строим новия в Барбадос, ще ремонтираме „Тормолинос“ и накрая цялата хотелска верига ще се поднови. Навсякъде могат да се отворят магазини на Харт. — Миранда се отдръпна и се взря в лицето на Пола, но то бе непроницаемо. И енергично попита: — Е, какво, мислиш?

— Не съм сигурна — необвързващо каза Пола. — Разисквахте ли този въпрос с чичо Брайън?

— Да. На татко също му допадна идеята и ме посъветва да говоря с тебе. — Миранда се вгледа в Пола с очакване. — Не искате ли да започнем този проект заедно?

— Мисля, че бихме могли. Но, разбира се, трябва да поговоря с баба. — Пола изрече тези думи с обичайната си предпазливост, но не успя да прикрие интереса, който бе изписан на лицето ѝ. Развълнувана, тя си помисли: „За баба това ще бъде направо идеално. И аз откога търся нещо подобно, пък и ще ме накара да забравя фиаското с Крос“. Пола се поизправи и додаде:

— Мери, дай ми допълнителни подробности. — И внимателно се заслуша, докато Миранда ѝ ги разказваше. За минута взе да съзира какви безкрайни възможности и каква изгода има в проекта на Миранда О’Нийл.

---

[1] С друго изписване „мери“ означава „весел“. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ема се изправи с внезапно подскачане. „Не е за вярване, че съм задрямала — помисли си тя. — Само старите дами правят такива неща посред бял ден.“ Взе да се смее. Та нали и тя е стара дама, колкото и да ѝ беше неприятно да го признава и пред хората, и най-вече пред себе си. Промени положението си върху канапето, протегна се и оправи полата си. Тозчас установи колко горещо е станало от огъня в камината. Стаята бе станала задушна дори за нея, която винаги е страдала от студ и, кажи-речи, никога не ѝ е било достатъчно топло. Нищо чудно, че ще я налегне дрямка.

С прилив на енергия тя се изправи, отвори един от прозорците и дълбоко си пое дъх. Кристалният въздух ѝ се отрази добре, а насрещният бриз скоро я освежи. Постоя, докато се разхлади, сетне се обърна и се върна по стъпките си. „Колко е уютно тук в този момент“ — помисли си тя. През многото прозорци струеше златиста слънчева светлина. Тук ѝ харесваше повече, отколкото на всяко друго място по света. Възрастта ли е онова, което ни кара да не се отделяме от любимите си места? Или спомените за отминалите години и хората, на които сме държали, ни привързват към тези места и те добиват такова значение за нашето вътрешно „аз“? Вярваше, че поне за нея това е вярно. Беше ѝ сигурно и удобно в такава среда, където са се разигравали толкова много епизоди от нейния дълъг и пъстър живот.

Погледна часовника върху камината. Наближаваше един. Трябваше да се оправи и постегне, тъй като всеки момент щеше да пристигне Емили. А в присъствието на тази „виелица“ Емили всички, и особено стареещите дами, трябваше да бъдат нащрек. В съседната спалня се настани пред тоалетната масичка, напудри си носа, поднови розовото си червило и среса коси. Приемливо. Извърна глава и се загледа в снимката на Пол в ъгъла на тоалетната масичка. Стар неин навик, нещо като ритуал, тя и сега му заговори без думи: „Питам се какво ли ще си помислиш за мен, ако ме видиш сега. Ще познаеш ли своята славна Ема, както ме наричаше? Достойно ли съм остаряла, в което съм сигурна!“. Взе снимката и се загледа в лицето му. След

всички тези години тя все още си го спомняше с най-малките подробности. Колко е красив с тази бяла вратовръзка! Това бе последната му снимка, направена в Ню Йорк на 3 февруари 1939 година. Неговият петдесет и девети рожден ден. Първо пийнаха в апартамента им на Пето авеню, сетне отидоха в Метрополитен да гледат „Миньон“. После Пол ги покани в „Делмонико“ на вечеря. Беше чудесно, ако не се смята онзи Даниел Нелсън, който все приказваше за приближаващата се война. Последната им безгрижна вечер. А близнаците, които трябваше да бъдат кръстени утре, бяха неговите първи правнуци по кръвна линия. След смъртта му династията Макгил премина в нейни ръце. „Шестнайсет години — помисли си тя. — Живяхме заедно само шестнайсет години.“ И без да мисли, заговори на глас: „Ако бяхме поживели по-дълго!... Чудесно щеше да бъде“. Неочаквано очите ѝ се навлажниха, гърлото я стегна. „Стара глупачка“ — укори се тя.

— Бабо... сама ли си? — Беше Емили от вратата на стаята. Сепната, Ема подскочи и се обърна на стола със светнало лице:

— Здравей, мила Емили. Не съм те чула, като си влязла. И, разбира се, че съм сама.

След като я целуна и огледа любопитно, Емили леко се усмихна и рече:

— Кълна се, че те чух да разговаряш с някого.

— Да, с него — и посочи снимката с глава, — но ако си мислиш, че оглупявам, можеш да го забравиш. С тази снимка си говоря от трийсет години.

— Глупости, бабо, ти си последната, за която ще си помисля, че оглупява. Може би майка ми, но никога ти.

— Къде е майка ти, Емили? Знаеш ли?

— В Хаити. Пече се на слънце.

— Хаити — повтори Ема и се засмя. — Там май се практикуваше вуду^[1]. Дано не си е поръчала восъчна кукла на име Ема Харт, за да я дупчи с игли.

Емили също се засмя и поклати глава.

— Честна дума, бабо, страшна си! Мама никога няма да се сети за такова нещо. Съмнявам се дали изобщо някога е чувала за вуду. Освен това сигурна съм, че е много заета със своя французин.

— О! Значи нов удар, така ли? Този път французин? Е, трябва да ти кажа, че майка ти е станала най-обикновени Обединени нации.

— Да, бабо. Изглежда, че си пада само по чужденци. — В зелените очи на Емили бликна смях, полюляваше се на токове и се радваше на баба си. Дойдеше ли до язвителни забележки, като Ема Харт нямаше втора.

— Като познавам майка ти — продължи Ема, — той е без съмнение с несигурен характер, да не говорим за някоя съмнителна титла. И как му е името?

— Марк Дебоан. Може и да си чела за него, винаги фигурира в клюкарските колони. За характера му си права, но титла няма.

— Какво облекчение! Повдига ми се до смърт от разни там графове, принцове и барони с непроизносими имена, грандиозни идеи и празни портфейли. Майка ти все такива ги намира. Този Дебоан е обаче плейбой, нали?

— Бих го категоризирала като МББ, бабо.

— Какво, по дяволите, значи това, мила?

— Международен Бял Боклук.

Ема прихна.

— А, това за мен е ново. Разказвай по-нататък.

— Употребява се за мъже с подозрително минало, дори минало под въпрос, които имат обществени аспирации, но могат да ги осъществят само в чужда страна, тоест там, където няма да забележат пълната им несъстоятелност. Англичанин в Париж, руснак в Ню Йорк или както в нашия случай — французин в Лондон. Марк Дебоан се навърта около модните къщи на Мейффеър от години и аз съм изненадана, че мама се хвана с него. Толкова ми е прозрачен! Изглежда, с нещо е успял да я залъже. Мен ако питаш, бабо, имам чувството, че мирише.

— Но ти познаваш ли го? — намръщи се Ема.

— Да, още преди мама. — Млъкна, за да не си признае как преди време Дебоан ухажваше и нея. — Направо ужасен!

Ема въздъхна и се запита колко ли ще струва този тип на дъщеря ѝ. Защото нямаше да ѝ бъде евтино. Такива мъже винаги излизат скъпи — често в емоционално, но винаги и във финансово отношение. Спомни си, че миналата година бе дала на Елизабет един милион лири. Навярно досега по-голямата част вече е била изразходвана. Но какво

прави онази глупачка с парите си, нея не я засягаше. Просто трябваше да я отстрани и така да запази Александър, Емили и двете петнайсетгодишни близначки.

— Майка ти е невъзможна — рече Ема. — Къде ѝ е умът, за бога? Не си прави труд да ми отговаряш, Емили. А междувременно какво стана с оня настояващ съпруг, приятния италианец?

— Бабо! — изкрещя Емили. — Що за непостоянство? Винаги си твърдяла, че той е жиголо. Впрочем винаги си била нелюбезна към него и бях сигурна, че го презираш.

— Промених си мнението — надменно отвърна Ема. — Излезе, че той не ламти за богатство, а и добре се държеше с близначките. Хайде, ела оттатък да пийнем по един аперитив преди ядене. — Обхвана Емили с ръка и я поведе. — И така, какво стана с Джани?

— Тук е. Изнесе се от апартамента на майка ми, но е още в Лондон. Работи при някаква италианска фирма за антикварни стоки. Често ми звъни да пита за Аманда и Франческа. Привързан е към тях, сигурна съм.

— Ясно — каза Ема и се отпусна на един от диваните. — Искан ми се джин с тоник вместо обичайното шери. Моля те, скъпа, погрижи се.

— Добре, бабо. Май и аз това ще си приготвя. Впрочем, като говорим за природените ми сестрички, смяташ ли да ги оставиш в колежа „Харогейт“?

— Засега. Но съм решила да ги пратя през септември в Швейцария. Впрочем много са добре в колежа... При всички случаи те двете имат нужда от майчинска грижа и от шанса да водят нормален семеен живот. А с майка ти не можах да имат нито едното, нито другото.

— Вярно е — съгласи се Емили, донасяйки напитките пред камината. — И на мен ми е мъчно за тях. Добре, че ние с Александър случихме най-добрите години на майка си. А какво са разбрали момичетата, когато тя започна да си сменя мъжете? Откакто се раздели с баща ми, имам чувството, че мама пропада все надолу. Но може ли нещо да се направи? Нито ти можеш да направиш нещо за дъщеря си, нито аз за майка си. Тя едва ли ще стане друга... Бедата на горката ми майка е, че страда от страхотна несигурност за себе си, за външния си вид и фигура, за личността си, направо за всичко.

— Така ли мислиш? — възкликна Ема, изненадана от тази забележка. В зелените ѝ очи просветна зло пламъче и с подчертана студенина добави: — Не мога да си представя защо! — Вдигна си чашата. — Наздраве!

— Наздраве, мила бабо.

Ема се вгледа в привлекателната двайсет и две годишна Емили. Момичето заемаше особено място в чувствата ѝ — освен дете беше открита и пряма, бе също обичлива, слънчева, весела, вечна оптимистка, динамична и пълна с ентузиазъм за живот и работа. Ако външно напомняше чупливите порцеланови фигурки на дрезденските овчарки, у нея се криеше извънмерната мощ на политнал експресен влак. Ема знаеше, че в семейството има хора, особено синовете ѝ, които смятаха Емили за лекомислена. Но това тайно я радваше, тъй като осъзнаваше, че Емили нарочно се държи така! Нейната сериозност и усърдието ѝ бяха по-надълбоко! Ема отдавна бе разбрала, че синовете ѝ не харесват своята племенница заради нейната прякост. Неведнъж Емили бе карала Кит и Робин да вият като котараци.

— За човек с твоите грижи днес не ми се струваш особено замислена — рече Ема. — Тази сутрин цялата цъфтиш.

— Не мисля, че моите проблеми са толкова сериозни, бабо. Най-малкото днес.

— Радвам се да чуя това. Когато говорихме във вторник, стори ми се, че си се нагърбила с проблемите на целия свят.

— Наистина ли? — Емили се засмя. — Мисля, че нещата изглеждат много по-ясни, когато съм при тебе. Може би защото зная, че ти винаги можеш да решиш всеки проблем.

— От известно време зная — продължи Ема, — че искаш да се върнеш в Париж и да продължиш работа в тамошния магазин. Нали това искаш да обсъдим? Това ли ти е проблемът?

— Да, бабо — със светнали очи отвърна Емили.

Ема остави чашата си и се наведе напред, внезапно сериозна.

— Боя се, че не мога да те върна в Париж. Мъчно ми е, че трябва да те разочаровам, Емили, но ти трябва да останеш тук.

Радостната усмивка изчезна, лицето на Емили помръкна.

— Но защо, бабо? Мислех, че си останала доволна от моята работа в Париж миналото лято и есента.

— Бях. Много доволна и горда с тебе. Но това няма нищо общо с моето решение. Не, не е точно така. Една от причините да изготвя за тебе нов планове е тъкмо добрата ти работа там. Планове за твоето бъдеще, тясно свързани с компанията „Харт“.

— С компанията „Харт“? — викна Емили и замръзна на канапето, приковала поглед в баба си. — Че къде там мога аз да се наместя? Александър, Сара и Джонатан са в компанията и аз трябва да стана резервно колело? Умряло куче, което няма никаква работа? По начало винаги съм работила за тебе. По магазините. Обичам търговията и ти знаеш това, бабо. Но да ме тикнеш в тази организация? Ужасно! — Емили се зачерви от необикновения си гняв. — Истина ти казвам. Винаги си казвала колко е важно човек да си обича работата. Но да работя в компанията никога няма да приема. Моля те, пусни ме да се върна в Париж. Наистина го обичам оня магазин, искам и занапред да ти помагам да го изправим на крака. Моля те, склони! Моля те, моля те, миличка бабо!

Ема поклати глава:

— Хайде, хайде, Емили, не превръщай всичко това в драма. — Гласът ѝ бе необикновено остър. — И повече не се мъчи да ме придумваш. И освен това до известна степен благодарение на тебе парижкият магазин си е на краката. Така че там вече нямат нужда от тебе. Честно казано, имам нужда от тебе тук.

— Имаш нужда от мене? За какво, бабо? Какво искаш да кажеш? — Очите на Емили се разшириха, изпълнени с безпокойство. Дали пък баба ѝ няма някакви неприятности в компанията? Едва ли. Или нещо със здравето? И това бе неприемливо. Но явно нещо не е в ред. — Какво има, бабо? — Мисълта ѝ за Париж се беше изпарила.

— Няма нищо лошо, мила — усмихна се Ема. — Преди да ти обясня защо те искам тук, ще ми се да изясним бележката ми за твоето бъдеще. Схващам, естествено, че обичаш работата в търговската мрежа, но по-нагоре в „Харт“ не можеш да се придвижиш. Пола и чичо ти Дейвид реално владеят компанията, а Пола един ден ще наследи всички мои дялове. Пола уважава твоите способности и с радост би те задържала при себе си. Но, Емили, вечно ще си останеш чиновничка на заплата, без каквито и да било финансови интереси. Аз...

— Знам това — прекъсна я Емили, — но...

— Остави ме да се доизкажа. Както си научила още през пролетта, на теб оставям шестнайсет процента от компанията „Харт“, а тъй като компанията е много богата, това е една значителна сума. Солидна. Твоето състояние, твоята бъдеща сигурност ще дойдат от дяловете ти в компанията. Затова от сума време си мисля, че ти също трябва да имаш ръка в нейното управление. В края на краищата един ден отчасти тя ще ти принадлежи. — Ема забеляза тревожния израз на Емили и протегна ръка към нейната. — Не се безпокой толкова. Не искам да кажа, че нямам доверие в брат ти, и ти го знаеш. Александър ще води и ще предпазва компанията с всички сили, защото е много предан, и затова не се боя. Въпреки това искам ти да заработиш там заедно със Сенди и братовчедите си. Истински вярвам, че трябва да насочиш тази своя значителна енергия и талант в компанията, в която имаш значителен дял и от която ще пожънеш толкова много успехи.

Емили замълча, прехвърляйки думите на баба си, и след продължителна пауза каза:

— Да, разбирам какво имаш предвид. И зная, че се грижиш и за моите интереси. Но в тази компания няма нищо, което да ми е приятно. Сара винаги е била доволна от своята конфекция и би се противопоставила, ако ме набуташ при нея. Колкото до Джонатан, той смята, че отделът за недвижими имоти е неговото лично малко царство. И ще се възпротиви, ако взема да си пъхам носа там. Тогава? Какво мога да работя аз в „Харт“? Единственото, от което разбирам, е продажбата на дребно. — Гласът ѝ стана несигурен, бе готова да заплаче. Загледа се през прозореца. Перспективата да остави магазинната верига и Пола, която обожаваше, бе за Емили потискаща и тревожна. Но всичко вече е било решено, току-що ѝ стана ясно. Никой не искаше мнението ѝ. Просто ѝ се нареждаше какво да върши. А и този упорит и студен израз на бабиното ѝ лице, познат на всички останали, не оставяше нищо за въображението. Той категорично твърдеше, че Ема Харт ще стори онова, което си е решила, каквото и да е то. Едва преглътна сълзите си. За баба ѝ сълзите, емоциите и всички останали признаци на слабост в бизнеса бяха анатема.

Ема забеляза колко смутено и разтревожено е момичето и веднага разбра, че трябва да разсее грижите на Емили.

— Не приемай това толкова надълбоко, мила. И наполовина не е толкова лошо, колкото си мислиш. А и аз не съм имала никакво

намерение да те пращам в отделите, ръководени от братовчедите ти. Няма да бъде честно към нито един от вас. Нито пък възнамерявам да те правя помощничка на Сенди. Нищо подобно. Като ти казвам, че имам нужда от тебе тук, нямам предвид точно тук, в Йоркшир. Искам да работиш в „Дженерал Ритейл Трейдинг“ и там да изучиш всичко за това поделение на компанията. Както виждаш, Емили, ще ми се ти да го поемеш изцяло вместо мене.

За миг Емили помисли, че не е чула ясно. От изненада просто онемя. Вторачи се в баба си и най-сетне успя да каже:

— Сериозна ли си?

— Що за глупав въпрос, Емили? Честно ли мислиш, че аз мога да се шегувам със собствения си бизнес?

— Не, бабо. — Емили прехапа устни, докато преглътне думите на баба си. „Дженерал Ритейл Трейдинг“ беше едно от най-значителните капиталовложения на компанията „Харт“, цяла фабрика за пари. Думите на баба й взеха постепенно да се осмислят. Обхванаха я смесени чувства — беше поласкана, изненадана, разтревожена и уплашена. Но все пак те се оказаха по-слаби от объркването.

— Но как тъй изведнъж реши, че имаш нужда именно от мене? Имаш Ленард Харни, той от години е начело на „Дженрит“ и блестящо си гледа работата. Или поне така си твърдяла.

— Вярно е. — Ема отпи една глътка. — Само че преди няколко седмици Лен ми припомни, че след три години се пенсионира. Настоявах да остане, но той не иска. Разбирам го. Повече от трийсет и пет години е работил при мен. И не помня един ден да е отсъствал, ако не се смятат годишните му отпуски през август. Нямах друг избор, освен да се съглася. — Ема остави чашата, стана и се изправи пред камината. — Лен ми напомни за пенсионирането си, защото смята, че е крайно време да се замисля за негов заместник. Веднага разбрах, че това е идеалното място за тебе. И от месеци се чудя как да ти намеря работа в компанията на място, което ще ти допадне. Сега всичко е готово и съм убедена, че „Дженрит“ ще се възползва от твоите специални качества.

Емили мълчеше. Тя, която винаги имаше мнение по всички въпроси, сега, странно, не намираше думи. Ема я остави да си събере мислите. Разбираше отлично реакцията на момичето — беше пунала

отгоре му бомба. Но мълчанието продължи и Ема, която вечно бързаше да приключва с въпросите, каза:

— Имам нужда незабавно да почнеш работа там. Лен иска веднага да почнете обучението. Може три години да ти се струват много време, но не е така. „Дженрит“ е грамадна компания и ще имаш много неща да научаваш и премисляш. Е, какво ще кажеш? — Емили продължаваше да мълчи. — Хайде, мила, не може да нямаш мнение. Не мога да повярвам, че са ти отрязали езика.

Емили се стегна и несигурно се усмихна на баба си:

— Сигурна ли си? Наистина ли искаш да отида в „Дженрит“?

— Нямах да ти го предложа, ако в нещо се съмнявах — троснато отговори Ема.

— Ами хората в „Дженрит“? Спокойно ли ще ме приемат?

— Аз съм „Дженрит“, Емили! Или си забравила?

— Не, бабо, не съм. Исках само да кажа, ще ме приемат ли Лен и управителният съвет? Знам, че можеш да назначиш, когото си искаш, компанията е твоя, но Лен положително си има протеже, човек, познаващ добре компанията отвътре.

— Няма такъв човек. Нещо повече, и той мисли, че ти си най-добрият вариант. Според него ти идеално подхождаш да оглавиш една компания за търговия на едро. По редица причини, до една много важни. Твоят опит от магазините, твоите познания в търговията на едро, да не говорим за готовите стоки или за твоите естествени търговски способности. Това, че ми се падаш внучка, е просто съвпадение. Това не го засяга, уверявам те. И още: ти си бързо схватлива и през последните пет години научи много неща.

— Радвам се, бабо, че имам неговото и твоето доверие. — Емили вече се отпускаше и тя откри, че се вълнува от неочаквания обрат на събитията. — Ами Александър? Обсъди ли това и с него?

— Естествено. Мисли, че ти ще бъдеш великолепна.

— А Пола какво казва?

— И тя е доволна. Ще ѝ липсваш в магазините, но и тя вижда добрия смисъл на плановете ми за тебе.

— Значи решено! — Емили не можа да скрие ентузиазма си. — „Дженрит“ е огромна отговорност, но след първоначалната изненада вече съм готова да я поема. Ще се старая и ще сторя всичко да не те изложя.

— Зная, скъпа. — Ема се зарадва от възбудата и от искреността на Емили. Не че се бе съмнявала дали ще приеме предложението. Емили бе достатъчно умна да не ѝ противоречи, а и как би изпуснала случая да стане шеф на такава фирма. Емили обичаше предизвикателствата. Тази мисъл накара Ема да добави: — Абсолютно съм сигурна, че новата работа ще ти допадне, както и престоят ти миналата година в Париж. Също толкова предизвикателно, а и възнаграждаващо.

— Да, зная, че ще бъде така. — Внезапно смутена, Емили си припомни как преди малко бе изпуснала нервите си. С изписан на лицето ѝ срам, взе да се извинява: — Извинявай, че се държах така детински, когато каза, че не мога да се върна в Париж. Глупаво беше от моя страна.

— Разбирам те. Ти беше разочарована. Но така или иначе ще ти се налага често да прескачаш до Париж, пък и по цял свят. Значи има на какво да се надяваш, Емили.

---

[1] Предимно африкански шаманизъм. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Ема седеше в разкошната си трапезария, сърбаше следобедното си кафе и усмихната кимаше на природната веселост на Емили, чийто ентузиазъм бликаше във всяка дума. Докато се хранеха, Емили я бе обсипала с въпроси за „Дженрит“ — едно мъдро любопитство, което допадна на Ема. Сега я забавляваше с клюки около семейството и както обикновено, Ема ги намираще за безкрайно смешни. Хапливият ѝ ум най-често споменаваше Робин и Кит, но не пропусна да направи остри забележки и по адрес на вуйчовците си. Те обаче не бяха злобни, нито пък имаха за цел да пораждат неприятности. Като знаеше как внучката ѝ се доверява, Ема ги приемаше като безобидна склонност към повече приказки. За голямо нейно облекчение Емили бе не само дискретна, но и умееше да си затваря устата пред останалите членове на семейството. Изведнъж Емили смени темата и се впусна да описва какви тоалети е избрала на близначките за утрешния ден. Самата Ема ѝ бе възложила да свърши тази работа.

Скоро обаче вниманието на Ема се отклони — мислейки винаги за бизнеса, сега се замисли за срещата на Пола с Крос. Не можеше да не спекулира относно изхода, но се питаше какво е свършила Пола. Ако преговорите са минали добре, предстоеше ѝ огромна работа. Не че това я тревожеше особено. Бе свикнала да се чувства добре само ако се занимава с честен и плодоносен за другите труд. Ема и Пола искаха „Еър Комюникейшънс“ заради трите им най-важни актива: издателския отдел, местните радиостанции и грамадната модерна сграда в „Хедроу“. По съвета на Пола тя възнамеряваше да превърне „Еър“ в клон на вестникарската си компания в Йоркшир. И след като премести целия персонал на „Еър“ в помещенията на „Морнинг Газет“, нейния вестник в Лийдс, тя щеше да продаде постройката им. Да, сградата струваше може би милион, колкото и да не е съгласен Джонатан. Утре ще трябва да поговори с внука си. Още преди няколко дни го бе помолила да изчисли повторно сумите, а той се бавеше. Странно защо.

— Бабо, ти не ме слушаш — обади се Емили.

— О, извинявай, миличка. Казваше, че си им избрала морскосини поли и жилетки. Ще изглеждат чудесно, ти имаш такъв добър...

— За бога, бабо! За това ставаше дума преди пет минути. Минах на друга тема, леля Едуина.

— За какъв дявол пък тя ти е толкова интересна?

— Не съвсем. Но мисля, че е като кисела краставичка и е ужасно скучна — с типичната си прямота отвърна Емили. — В едно обаче съм сигурна: тази седмица ще си имаме с нея тежко изпитание. Сигурна съм, че на всички ни това ще стане ясно от самата нея.

— За какво става дума?

— За развода.

Ема се изправи на стола и се вторачи в Емили.

— Значи и за това си чула, а? — Изненадата веднага премина в хумор, Ема се засмя и поклати глава: — Има ли нещо за нашата фамилия, което да не знаеш?

— Не особено — засмя се и Емили. — Но аз не шпионирам, бабо. Знаеш. Просто всички всичко ми разказват. Навярно съм им симпатична. А след това съобщавам на тебе. Никакви тайни. Не съм измамилла ничие доверие.

— Дано да е така, мила. Не забравяй приказката „Мирен език — мъдра глава“. Впрочем кой е споменал за развода на Антъни?

— Джим. Видяхме се миналата неделя. Искаше да знае мнението ми по някакъв въпрос, по-скоро съвет да му дам. Между другото спомена и за развода. Казала му леля Едуина. Явно е страшно разстроена — скандал, в който се намесва свещеното име Дънвейл и тем подобни глупави безсмислици. Като че ли днес някой обръща внимание на разводите. Но ми помни думата, тя ще ви надуе главите тия дни.

— Съмнявам се, тъй като Антъни лично ще се появи. Всъщност той вече е тук.

— Тук, в тази къща? — на свой ред се изуми Емили.

— Не. Отседнал е при вуйчо ти Рандолф в Мидълхам и там ще остане цялата седмица... Очевидно има неща, които и ти не знаеш! Нашият млад лорд отсяда у Хартови, тъй като ухажва Сали. И то съвсем сериозно. — Ема не успя да си сдържи смеха, като видя изражението на Емили.

Емили бе така поразена от тази вест, че остана с отворена уста. Но само след части от секундата се окопити и отвърна:

— Обзалагам се, че и леля Едуина не знае. Иначе би разтурила отдавна тази връзка.

— Нищо не можеш да направиш. Антъни е на трийсет и три. Не е длъжен да дава сметка на майка си. Снощи му го казах. Дадох му и благословията си. Зарадвах се, че ще се ожени за Сали. По мое мнение, двамата са идеална двойка.

— Съгласна съм, че Сали е приятна личност. Но имам предразсъдъци. Ти също, дори повече, защото тя прилича много на твоята майка. Предразсъдъци ще има и Едуина, макар и в друга посока. О, боже! Как ми се ще да видя лицето на леля Едуина, като разбере, че той има нещо със Сали Харт! Направо ще побеснее, бабо. Представите ѝ за нещата са толкова префърцунени. А нали Сали е само с едно поколение разлика от работническата класа?

— А каква мислиш, че е Едуина?

— Графиня — захили се Емили — и Феърли от глава до пети. Така се е променила, след като разбра, че неин баща е сър Едуин Феърли, не по-малко от рицар командир. Сега е по-голям сноб отпреди. Жалко, че си ѝ казала истината за теб и стария Едуин.

— Склонна съм да се съглася с тебе. Но ти не се тревожи за Антъни. Той може да се грижи за себе си. Казах му да не крие връзката си със Сали от майка си и на кръщавката да се държи естествено. Нека в края на краищата всичко стане ясно.

— Едуина ще създава главоболия, бабо.

— Ако знае какво е добро за нея, няма да го прави. Да минем сега на други въпроси. Ти каза, че Джим искал от теб съвет. За какво, Емили?

— Подаръкът, който е купил за Пола. Един наниз от бисери, но не е сигурен дали ще ѝ харесат. Но те са чудесни и аз му казах, че тя ще е поласкана.

— Чудесно. — Ема си погледна часовника, вече доста неспокойна. — Ще изпия още едно кафе и се качвам горе малко да поработя, преди да е дошла Пола.

— Дай да ти наляя. — Емили отиде до сервизната маса. — Като бях в Лондон във вторник, вечерях с Т. Б. Праща ти сърдечен поздрав.

Лицето на Ема се омекоти. Тя винаги се беше грижила за Тони Баркстоун, първия съпруг на Елизабет и баща на Емили и Александър. Останаха си добри приятели.

— Как е той?

— В добра форма. Чудесен, както винаги, изглеждаше щастлив. Или по-скоро доволен. Или приемащ нещата.

Емили беше романтично момиче и Ема знаеше, че отдавна има желание родителите ѝ да се съберат наново. Що се отнася до Ема, това бе невъзможно. Замислено се вгледа в Емили и каза:

— Но „приемащ нещата“ е неподходяща квалификация за живота на баща ти, не мислиш ли?

— Не съвсем. Мисля, че Т. Б. просто приема новото си семейство. Но не вярвам да е бил щастлив след раздялата с мама. Честно казано, бабо, струва ми се, че още е влюбен в нея.

— Хайде, хайде!

— Но тя е била голямата му любов, знам го със сигурност, защото сам веднъж ми го каза.

— Та те са разведени от не знам колко години.

— Дори и така да е. Не може ли да е останал емоционално привързан към нея? Несподелена любов и прочие. Защо си толкова скептична, бабо? Не вярваш ли, че е възможно?

— Възможно е. Но не е много практично. Сигурна съм, че баща ти има достатъчно здрав разум, за да копнее по Елизабет.

— Дано си права. Страшно е болезнено да си влюбен в някого, а той да не ти обръща внимание. — После почти нечуто добави: — Само Сара да не разбере това.

Но Ема я чу и остави чашата си с шумен трясък.

— Нашата Сара. Да не е влюбена в някого, който не я обича?

— Остави, бабо! Нищо не ѝ казвай.

— Естествено, че няма да ѝ кажа. Та по кого си е загубила ума?

— Шейн.

— Да пукна! — Ема се облегна и впи старите си, но остри очи в лицето на внучката. — Добре, добре! — Леко се усмихна.

— О, бабо, не се прави на такава!

— На каква?

— На доволна. И конспиративна. Зная, че ти и вуйчо Блеки дълго сте се надявали някоя от нас да се омъжи за Шейн О'Нийл и да свърже

семействата. Но той не се интересува от нас, освен от... — Емили едва не си прехапа езика. Скочи и като отиде до масичката с плодовете, продължи: — Ще си взема един банан. Ти не искаш ли, бабо?

— Не, благодаря. Освен от кого, Емили?

— Никой, бабо. — Емили пресмяташе как да се измъкне от ситуацията, без повече да подхранва подозренията на Ема.

Ема я наблюдаваше и ѝ беше ясно, че Емили отбягва и погледа ѝ, и отговора.

— Емили, знам, че щеше да ми кажеш от кого се интересува Шейн. И ако някой знае, това си ти. — Засмя се и си наложи лековат тон. — Винаги си била моят информационен проводник за всеки един от семейството. Дори извън него. Така че хайде, довърши си изречението.

Емили най-после вдигна глава. Лицето ѝ представляваше самата невинност:

— Нямах намерение да разкривам каквото и да било. Шейн не ми се доверява и не зная нищо за интимния му живот. Щях само да кажа, че той не се интересува от никого, освен една нощ да преспи с някоя от нас.

— Сериозно?

— Съжалявам. Шокирах ли те, бабо?

— На моята възраст аз съм неподатлива на шокове. Но съм малко изненадана от забележката ти за Шейн. Не е много учтиво. — Нова мисъл мина през главата ѝ. — Да не е подхвърлял нещо подобно?

— Не, разбира се, че не. — Усети, че трябва някак да замаже изявлението си за Шейн. — Просто имам такова чувство. — В този момент не можеше да се понася, задето петни Шейн, който беше най-чудесният човек. — Нямах предвид нищо лошо, бабо, честна дума. После, кой може да го обвини, че жените си падат по него?

— Така е — призна Ема. — Колкото до Сара, мисля, че скоро ще ѝ мине. В действителност какво мисли тя?

— Не знам, бабо — съвсем искрено отговори Емили. — За Шейн говорихме само веднъж, преди много време. Мисля, че съжалява, дето го спомена. Но зная, че много го харесва. Иначе е много потайна.

Това изненада Ема, но побърза да каже:

— За мене не се безпокой. Не бой се, няма да споменавам Шейн пред Сара. Скоро ще ѝ мине, ако вече не е. Не искам да мислиш, че

поставям под въпрос твоята наблюдателност или преценки, но понякога доста си отпускат въображението. Може би грешиш за Сара. Ако той не се интересува от нея, тя навярно го е забравила. Както знаеш, тя е земен човек.

— Да, бабо — каза Емили, макар да не бе съгласна с преценката ѝ за братовчедка ѝ. Сара само изглеждаше с твърдо вкопани в земята нозе, но главата ѝ се намираще в облаците. Как си позволи да спомене Сара? Това бе ужасна грешка пред хитрата ѝ баба. И не ѝ беше за пръв път. Но за едно бе благодарна — успя да се хване в последния момент и да не издаде истината за Шейн на баба си, която го глезеше, като че ли е от нейното семейство.

— Най-добре да се хващам за работа — каза Ема. — Какви са ти плановете за днес следобед? Нали приключи с магазина в Харогейт?

— Да, бабо. Завърших инвентаризацията и подбрах облеклата за разпродажбите. Но имам работа в стаята си — да си отворя куфарите и да си подредя нещата.

— Куфари? В множествено число? Колко носиш, Емили?

— Десет, бабо.

— Само за един уикенд?

— Не съвсем. Мислех да поостана при теб, ако нямаш нищо против.

— Нямам, разбира се. — Ема се запита какво ли означава този неочакван ход от страна на Емили. — Какво става с апартамента ти в Хедингли?

— Искам да се отърва от него. Реших да го продам или по-скоро Джонатан да свърши това, стига да го помолиш. Снощи си взех повечето неща, защото си мислех, че другата седмица ще замина направо за Париж. Но сега мога да остана в Пенистън Роял. Ще ти правя компания, бабо, да не си самотна.

„Не съм самотна“ — помисли си Ема, но каза: — Тук е доста съгъстено, но пък и ти така се зарадва през ноември, когато ти купих този апартамент. Вече не ти ли харесва, Емили?

— Чудесен е, но, честно казано, там се чувствам малко изолирана. По ми е хубаво тук, при тебе. Тук е по-весело и по-вълнуващо.

— Аз лично тук изпитвам скука, истинска скука. — Ема стана и се отправи към вратата. През рамо добави: — Но ти си добре дошла,

Емили. — „Най-напред близначките, а сега и Емили. Изведнъж всички ми се изсипват на главата. И то, когато възнамерявах веднъж в живота си да отпочина на спокойствие.“

* * *

Пола говореше, Ема слушаше. Пола разказваше за срещата си в „Еър Комюникейшънс“ точно, с най-малките подробности, така описателно, че Ема бе е впечатлението, че лично е присъствала. На няколко пъти изпита гняв и раздразнение, но по непроницаемото ѝ лице не трепна и мускулче. Знаеше и без да ѝ се каже, че Джон Крос е провалил сделката. Ето защо съвсем не се изненада. Значи е познавала Джон Крос много по-добре, отколкото е вярвала. Още преди години го бе разбрала какъв е: егоист, надут и глупав, с безброй слабости. Действа от страх и отчаяние, движен от растяща паника. Бе ясно, че е способен на всичко, дори на безчестна постъпка, явно един човек без скрупули. А и този негов син, който го води за носа. „Чудесна двойка!“ — презрително си помисли тя.

Пола свърши разказа си и въздъхна със съжаление:

— Това е, бабо. Съжалявам, че свърши с неуспех. Направих всичко възможно. Дори повече от възможното.

— Зная — каза Ема, горда с Пола, отбелязвайки колко много е напреднала. Преди една година Пола щеше себе си да упрекне за провала на едни преговори. — Не обвинявай себе си и си вземи урок.

— Ще си взема, бабо. А ти какво ще правиш сега?

— Нищо. Абсолютно нищо.

Макар да не бе изненадана от тази реплика, Пола каза:

— На мен ми се иска да влееш у Джон Крос малко от своя мозък и да му кажеш какво мислиш за него. Колко усилия за тази сделка! А той не само че ни отне ценно време, а и ни направи на глупаци.

— Той се е направил на глупак — поправи я Ема. — Искрено казано, не бих си похабила нито дъха, нито двата пенса да му се обадя по телефона. От умрял кон няма какво да измъкнеш. Само ще се зарадва, ако разбере, че съм огорчена. Работата е другаде. Безразличието е страхотно оръжие и аз предпочитам да го игнорирам. Не зная каква игра играе, но аз няма да участвам. Но и с друга

компания няма да успее. — По лицето ѝ се изписа цинична усмивчица: — Ще ти цъфне той, на четири крака ще долази. И то много скоро. И тогава какво ще направиш, Пола? Помисли за това.

Пола се запита как би постъпила баба ѝ при тези обстоятелства, но отхвърли въпроса. Тя знаеше съвсем точно какъв курс на действие би избрала тя.

— Ще му кажа да върви по дяволите — решително каза Пола. — Но учтиво. Знам, че мога да го сплескам и да получа „Еър“ срещу много по-ниска цена. Защо той, като дойде при нас, и аз съм съгласна, че това ще стане, той вече ще се задушавя. И ще приеме всяко мое предложение. Но с такъв човек не ми се прави бизнес. Не мога да му вярвам.

— Доброто ми момиче! Но съм ти казвала много пъти, че не е толкова важно да харесваш онзи, с когото сключваш сделки. Но при всяка сделка между двете страни трябва да има поне някакво доверие. В противен случай проблемите стават още повече. Приемам мнението ти за Крос и сина му. И с триметрова тояга не бих ги докоснала.

— Мислех, че ще ти стане много по-неприятно, бабо. Или пък не го показваш. А не си и много разочарована.

— Първоначалният ми гняв скоро прерасна в отвращение. Но в известна степен съм разочарована. Затова пък съм изпълнена с чувството на облекчение.

— И аз. Себастиан Крос стана мой враг, бабо.

— Е, и? Ако е първият, няма и да е последният. — Стисна ръката на Пола. — Колкото и да е неприятно, ще си създадеш врагове, както и аз си ги създадох. Тъжното е, че много често това става не по наша вина. Трябва да се научиш да стоиш над тия неща, скъпа. Както винаги съм постъпвала и аз. И го забрави тоя Себастиан Крос. Той да ти е грижата!

— Както обикновено, за всичко си права.

Пола знаеше, че стига да може, Себастиан Крос ще я удави в капка вода. Но тази мисъл веднага ѝ се стори глупава, плод на развнтено въображение. Пола тихо се засмя на себе си и пропъди мисълта. Отиде до камината да се постопли и обиколи с поглед любимата стара стая, мирна и уютна в късния следобед. Тук тя бе намирала удобство и спокойствие. Тук имаше хармония, нищо не се променяше, човек тук изпитва радост, че е далеч от външния свят и

всичките му грозотии. Погледна Ема и си каза, че баба ѝ никога не е изглеждала стара в нейните очи. Най-добрата ѝ приятелка. И за първи път днес Пола се усмихна:

— Толкова за моите битки и сделки.

— И толкова за моя нов проект. Щом и той не се осъществи, или ще измисля друг, или ще се заловя с плетки.

— За днес стига. Впрочем днес обядвах с Миранда О'Нийл.

— Господи, как щях да забравя! Боя се, че довечера няма да вечерям тук. Излизам с Блеки и Шейн.

— Мери ми каза.

— Не мога ли да си поема и аз дъх, без всички да узнават за това? — Ема се взря в лицето на Пола. — Не ми се струваш разтревожена, значи нямаш нищо против да те оставя с Едуина. Не се тревожи, тя ще се държи прилично.

— Това не ме засяга. Джим да му мисли. Той я кани, той ще я забавлява. Мама винаги се е държала добре с Едуина. — Пола се наведе напред. — Слушай, мила бабо, Мери има една идея, която може да ти допадне. Кой знае, може да е проектът, който търсиш.

— Така ли? Разкажи ми.

Пола ѝ разказа, но като стигна до края, се нацупи.

— Познавам, че не си много ентусиазирана. Не смяташ ли, че идеята е добра?

Ема се засмя на гримасата ѝ:

— Добра е. Само че не ме интересува като мой личен проект. Това обаче не означава, че ти не бива да се заловиш и да го доразработите с Мери. И като го изпипате, елате при мен. Може пък ѝ да отворим такива бутици.

— Другата седмица ще уредя среща с нея... Нека от любопитство те попитам: защо мислиш, че този проект не е за тебе?

— Няма никакво предизвикателство. На мен ми дай костеливи орехи!

— О, господи! Къде по света бих могла да ти намеря такова нещо?

— Аз и сама мога да си съставя някакъв проект. А ти, Пола, през последните дни непрекъснато ми се правиш на настойница. Хайде, стига.

И двете се разсмяха, а Пола си призна:

— Да, напоследък е така. Извинявай, бабо. — Погледна часовника и пак се обърна към Ема. — И аз да побързам, че трябва да оправям малките.

— Наистина, мила. Ранните години са най-ценните. Не ги жертвай.

Пола се изправи и целуна Ема.

— Приятно прекарване довечера и много здраве на чичо Блеки и Шейн.

— Благодаря. Ако не се видим по-късно, ще поговорим утре сутринта. — Пола бе вече до вратата. — Пола, по кое време очакваш Джим и родителите си?

— Към шест. Джим щял да кацне на летището Лийдс Брадфорд в пет.

— Значи ще ги вози в този свой ужасен самолет? Мисля, и на двамата ви казах, че не ми е приятно да се мъкнете с тази купчина отпадъци.

— Така е, но ти знаеш, че Джим от дума не разбира. Летенето му е най-голямото хоби. По-добре пак му го кажи.

— Ще му кажа — рече Ема и ѝ махна с ръка.

ШЕСТА ГЛАВА

Всички казваха, че е истински келт. И Шейн Дезмънд Ингам О'Нийл започна сам да си вярва, че наследството на неговите прадеди е вкопано дълбоко в костите му, че древната им кръв тече във вените му. Това го изпълваше с огромно задоволство и гордост. Когато някой от членовете на семейството му го обвиняваше, че бил екстравагантен, приказлив и суетен, той просто кимаше, сякаш приема критиката като комплимент. Понякога му се искаше да им отвърне, че е също така енергичен, интелигентен и изобретателен, посочвайки, че и тези черти са остатък от ранните брители.

Още като много малък Шейн разбра изключителната си природа. Разбираше, че е по-различен от другите, и това го тревожеше. Искаше му се да е обикновен. На шестнайсет години реши да разбере по-добре нещата по единичния възможен начин — чрез книгите. Щом като е „странен атавизъм на келтите“, както казваха, значи трябва да научи повече неща за тези древни хора. Обърна се към историята, описваща ранните брители в техния блясък и слава. Кралете и легендарният Артур от Камелот станаха за него реални хора. Интересът му към историята така и не помръкна, стана му постоянно хоби. Търсеше значенията на думите, проявяваше висша интелектуална енергия и навярно тази комбинация от контрасти го бе направила и толкова необикновен. И ако неговият гняв и враждебност бяха тъй дълбоко вкоренени в него, привързаността и верността му бяха непохватими и вечни. А театралността, която постоянно приписваха на келта у него, съществуваше безметежно със самовглъбението му и рядкото, почти нежно разбиране на природата и нейните хубости.

На двайсет и седем Шейн О'Нийл вече блестеше не само с външността си, а и със своя характер и личност. Можеше да погуби всяка срещната жена. По същия начин печелеше и приятелите си мъже в спор по политически въпроси, с някоя фриволна шега или комична история, изпълнена с остроумие и самоирония. С чудесния си баритон забавляваше всички — или ще е някой стар моряшки напев, или сантиментална балада, или стих. Но можеше да бъде и твърдоглав,

обективен, прям и честен почти до жестокост. Допадаше на всички, с които се срещаше по пътя си. Не че Шейн нямаше неприятели, но дори и те не можеха да отрекат скритото му обаяние. Едни от тези черти бе наследил от дядо си по бащина линия, ирландец, истински келт, от когото бе наследил физическите си качества. Имаше и много неща от рода на майка му у него.

В този мразовит петъчен следобед Шейн бе застанал с коня си Ърл Лорд високо на бърдото над градчето Мидълхам и развалините на замъка долу. Въпреки разрушените бойници, безпокривни зали и призрачни помещения той все още се издигаше гордо и властно. В гънките на древния замък гнездяха птички, а наоколо по това време на годината растяха нарциси и кокичета. Благодарение на живота си въображение за Шейн не бе трудно да си представя как е било преди векове, когато Уоруик и Гарет Ингам, негов предтеча по майчина линия, са живели в тази яка крепост. Пред погледа му и сега се изреждаха царски банкети, блестящи церемонии и помпозни сцени. Притвори очи да се сбогува с тези образи, вдигна глава и се вгледа във великолепната гледка. На това място винаги изпитваше един и същи трепет. В този пейзаж витаеше някакво величие. Това бе едничкото място на света, към което се чувстваше родно привързан. Беше ли далеч оттук, изпълваше го чувство на лишение и все копнееше да се завърне. Той още веднъж се канеше да отсъства, но за разлика от предишните отсъствия, това беше самоналожено.

Изпитал старата печал, Шейн О'Нийл въздъхна тежко, обзе го меланхолия. Облегна глава върху врата на жребеца и стисна очи с надеждата, че болезненият копнеж по нея ще отминне. Как можеше той да живее тук, под същото това небе, когато знае, че тя е съвсем на близо, а толкова далеч от него. Затова трябваше да се махне, да отиде надалеч, да остави това любимо място, да остави жената, която обичаше и която нямаше никога да бъде негова. Само така би оцелял като мъж.

Рязко се обърна и се метна на седлото, решен да се измъкне от това мрачно настроение, обхванало го така неочаквано. Пришпори Ърл Лорд и полетя в галоп. Някъде по пътя подмина две конярчета, които обучаваха два великолепни чистокръвни коня, и на веселия им поздрав отвърна с дружелюбно кимване. Сет не се отправи към Олингтън Хол, къщата на Рандолф Харт. В Мидълхам, град, прочут с повече от дузина

от най-големите конезаводи в Англия, Олингтън Хол се смяташе за един от най-добрите, а Рандолф — треньор от висока класа. Рандолф помагаше на Блеки О'Нийл и бе позволил на Шейн да язди Ърл Лорд, Фюдал Барън и Селтик Мейдън. Докато стигне големите железни врати, Шейн смогна частично да потисне сърдечната си болка и да излезе от депресията си. Пое си дълбоко дъх, придаде неутрален израз на лицето си и пое към яхърите зад къщата. За негова изненада дворът беше празен, но щом копитата захлопаха по каменната настилка, появи се един коняр, а миг по-късно от конюшната излезе Рандолф Харт и му махна с ръка.

Висок, здраво сложен и бурен в обноските, Рандолф имаше и съответния глас:

— Здравей, Шейн! Надявах се да се видим. Искам да си поговорим, ако имаш малко време.

— Само една минута, Рандолф. Довечера имам важна вечеря и вече закъснявам. — Подаде поводите на коняря и тръгна към Рандолф, хвана протегнатата му ръка и добави: — Надявам се, не е нещо тревожно.

— Не, не — бързо отвърна Рандолф и през двора го поведе към задния вход на къщата. — Ела да влезем за няколко минути. Все имаш поне пет минути, стари приятелю. Дамата, която и да е тя, без съмнение ще бъде щастлива да те почака.

— Въпросната дама — усмихна се Шейн — е леля Ема. И двамата знаем, че не обича никого да чака.

— Съвсем вярно — рече Рандолф, отвори вратата и бутна Шейн да влезе. — Имаш ли време за чай, или предпочиташ нещо по-силно?

— Благодаря, Рандолф, малко скоч. — Шейн се приближи до камината, застана с гръб пред нея, огледа се и изведнъж се почувства облекчен и за първи път този следобед спокоен.

Рандолф донесе напитките, двамата чукнаха чаши и Шейн се отправи към един от кожените фотьойли.

— Хей, не там! Пружините не са в ред — спря го Рандолф.

— Така е от години — засмя се Шейн и седна на другото кресло. Остави си чашата на бронзовата решетка пред огъня и забърка по джобовете си за цигари. Запали и рече: — И за какво искаш да ми говориш?

— За Емералд Боу. Какво, мислиш, ще каже Блеки, ако догодина я пусна на националните състезания?

— Ще се развълнува, знаеш добре. Но дали тя ще има някакви шансове? Знаем, че е чудесна кобила, но хиподрумът в Ейнтрий... Мамо мила!

— Да, наистина мъчен хиподрум, върховно изпитание и за човек, и за кон. Но аз наистина смятам, че Емералд Боу има шансове да спечели най-големия стипълчейз на света. Вярвам, че има скрити чарове. Сериозно казано, очертава се като една от най-добрите скачачки, които съм обучавал.

— Но това е чудесна вест! — извика Шейн развълнуван. — Откога му е на дядо мечтата да спечели Националните. А кой ще я язди, Рандолф?

— Стив Ларнър. Точно какъвто ѝ трябва за Ейнтрий. Великолепен ездач.

— Защо не си споменал на дядо?

— Исках първо да разбера твоята реакция. Ти си най-близко до него.

— Винаги се е вслушвал в твоите съвети. Ти си му довереният треньор и най-добрият в тази работа, нас ако питаш.

— Благодаря, Шейн. Оценявам доверието. Но честно казано, не бях виждал Блеки да държи на друг кон толкова, колкото на тази кобила. Него ако питаш, трябва да я увивам в памук. Миналата седмица беше тук и се държа с нея, като че ли му е великата любов.

— Не забравяй, че тя му е подарък от неговата любима дама. И като стана дума за Ема, не долових ли у теб някаква неприязън, когато я спомена преди малко?

— Не съвсем. Снощи малко ѝ се ядосах, но... — Рандолф замлъкна и се усмихна. — Към нея не мога да изпитвам злоба, нали е матриархът на нашия род! Само дето се държи толкова господарски. Впрочем мислех да спомена за кобилата на Блеки утре. Добре ли съм избрал деня? Или да изчакам до другата седмица?

— Не. Кажи му утре, Рандолф. Това ще му запълни деня, а леля Ема ще умре от радост. — Шейн довърши питието си и се изправи. — И аз съм развълнуван от решението ти. Но сега, боя се, трябва да тръгна, да спра до конюшните и да се сбогувам с конете си. Отново заминавам, Рандолф. Тръгнам в понеделник сутринта.

— Но нали току-що се върна? Този път къде отиваш?

— В Ямайка, после на Барбадос, където купихме нов хотел. Сума работа има да се свърши там, така че няма да ме има поне няколко месеца.

Шейн огледа конете си в яхъра, а Рандолф, както го наблюдаваше, изведнъж изпита състрадание към младия човек, макар да не беше сигурен какво е предизвикало това чувство. Може би имаше нещо общо с поведението на Шейн в този момент, с тази огромна печал, четяща се в черните му очи. Рандолф хранеше симпатии към Шейн още когато Шейн беше дете, а по едно време дори се надяваше той да си хареса една от дъщерите му Сали и Вивиан. Но момчето не показва никакъв интерес и се държеше настрана. Най-близък приятел на Шейн бе синът му Уинстън. Преди две години мнозина сплетници засушукаха, когато Уинстън и Шейн купиха едно старо и пропадащо имение, Бек Хаус, близо до Усет Танфийлд, преустроиха къщата и се нанесоха там и двамата. Рандолф обаче нито веднъж не постави под съмнение сексуалните пристрастия на сина си и Шейн. Пък и нямаше защо. Познаваше и двамата като всеизвестни женкари, тичащи подир фустите в околността. Докато беше жива, жена му Джорджина често трябваше да утешава не една съсипана от любов женска душа, а такива често идваха при тях да питат за Шейн или за Уинстън. За щастие и това свърши. Той например едва ли би знаел как да се справи в подобни ситуации. Предполагаше, че ако е имало недоволни млади дами, следата трябваше да отвежда някъде към Бек Хаус. Вътрешно Рандолф се усмихна. И двамата бяха пройдохи, но той си ги обичаше. Шейн се сбoguва с конете си и както винаги, а особено ако не го е виждал по-дълго време, Рандолф остана поразен от чудесния му вид. Красавец пройдоха — рече си Рандолф. Преди петдесет години Блеки навярно е изглеждал точно като Шейн.

Шейн обгърна раменете му с ръка и каза:

— Благодаря ти за всичко, Рандолф.

— Няма защо, момчето ми. А за конете не се тревожи. Те ще бъдат добре гледани, да си го знаеш. Впрочем, моля те, предай на Уинстън да ми се обади по-късно.

— Добре.

Рандолф проследи с поглед Шейн, като потегли с колата си, и се замисли. Отива си един нещастен млад човек. И това съвсем го обърка.

Има всичко, което някой би поискал — здраве, хубост, пост, огромно богатство. Мъчи се да го прикрие, каза си Рандолф, но съм убеден, че вътрешно е нещастен. Да пукна, ако мога да отгатна причината.

* * *

Бек Хаус, наречена така, защото през имението течеше едноименната рекичка, се намираше в подножието на малко възвишение извън селцето Уест Танфийлд, току по средата между Олингтън Хол и Пенистън Роял. Разположено в долина зад огромни стари дъбове и чинари, имението датираше от елизабетински времена. Очарователна къща, изградена от местен камък, част от предната фасада покрита с дърво, високи комини и много прозорци. Уинстън и Шейн бяха купили старото имение с намерението да постегнат порутените части, да модернизират старомодната кухня и баните, да добавят гаражи и да почистят паразитната растителност, покриваща изоставената земя, а след това да го продадат. Но на тази работа посветиха толкова време и енергия, че накрая се привързаха към къщата и решиха да си я запазят. Бяха на една възраст, в Оксфорд бяха учили заедно и станаха неразделни. През уикендите с радост отиваха там. Иначе и двамата си имаха апартаменти в района на Лийдс, за да са по-наблизо до своите учреждения.

Уинстън Харт беше единственият внук на брата на Ема, Уинстън, и неин праплеменник, и още от завършването на Оксфорд работеше във вестникарската компания „Йоркшир Консолидейтед“. Нямаше определена работа или длъжност. Ема го наричаше свой „министър без портфейл“, което в превод значеше човек, който се справя с всички неприятности. В известен смисъл той беше нейният пътуващ посланик в компанията, нейни очи и уши, а често и неин говорител. Негова беше последната дума за повечето неща и отговаряше пряко на Ема. Зад гърба му останалите служители го наричаха „Господ“. Уинстън знаеше това и тайно се усмихваше в себе си. Той знаеше отлично кой в компанията е „Господ“. Това беше леля му Ема. Тя беше законът и той я уважаваше и почиташе, изцяло предан. Младият Уинстън, както обикновено го наричаха в семейството, си остана верен на своя съименник. Дядо му бе създал у него огромното чувство на вяност и

дълг към Ема, на която всички Хартови дължаха каквото имат. Дядо му я бе боготворил до смъртта си в началото на шейсетте и тъкмо от него Уинстън бе научил толкова много за ранния живот на леля си, за трудностите, които е преживяла, за борбите, които е водила по стълбата към успеха. Великолепно разбираше, че нейната кариера е извоювана много трудно, с грандиозни жертви. И понеже израсна с толкова много фантастични и често трогателни истории за легендарната днес Ема, Уинстън вярваше, че в известен смисъл я разбира много по-добре от собствените ѝ деца. За нея всичко би извършил. Дядото на Уинстън му бе оставил всичките си дялове във вестникарската компания, докато чичо му Франк, по-младият брат на Ема, остави своите на вдовицата си Натали. Но както винаги, със своите 52 процента Ема контролираше компанията. Напоследък обаче тя управляваше с помощта на Уинстън. С него се консултираше по всички въпроси на управлението, често се съгласяваше с неговите предложения, стига да са разумни, и постоянно се съветваше с него. Помежду им съществуваше спокойно делово сътрудничество, от което и двамата изпитваха огромно удовлетворение.

Навлизайки с колата в територията на Бек Хаус, Уинстън се беше замислил за проблемите на вестникарската компания. Въпреки това обаче успя да забележи, че потокът е придошъл от обилните дъждове, паднали в началото на седмицата. Каза си, че трябва да сподели това с Шейн. Навярно трябваше да се поукрепят отново бреговете, иначе, както и миналата пролет, поляната щеше пак да се наводни. Уинстън спря ягуара пред входа, взе си чантата и слезе, а от багажника извади куфара си. Уинстън беше слаб и строен, тутакси се виждаше, че е Харт. Имаше изтънчено издяланите черти на Ема, златистата ѝ коса и живи зелени очи. Преди да влезе, вдигна поглед към небето и примижа. Откъм източния бряг се събираха облаци, щеше да вали. Вятърът беше отслабнал, над върховете на дърветата проблесна светкавица, разнесе се гръм и по ръката му западаха едри капки дъжд. По дяволите, помисли си той, като се сети за потока. Ако се извие буря, щяха да си имат неприятности. Пред тежката врата чу, че вътре телефонът звъни, но докато отключи и влезе, той бе млъкнал. Почака да звънне повторно, но той замълча и Уинстън влезе в кабинета, седна зад бюрото и прочете оставената му от Шейн бележка да се обади на баща си. Хвърли бележката в кошчето и прегледа пощата — предимно

сметки от близките магазини и няколко покани за коктейли и вечери от съседите. Сетне се облегна назад, вдигна нозе на бюрото и затвори очи да се съсредоточи. Уинстън имаше проблем, който сериозно го занимаваше в момента. Когато вчера се видяха с Джим Феърли в Лондон, бе доловил у него някакво реално недоволство. Странно, Уинстън си даде сметка, че не е изненадан. От месеци бе почнал да разбира, че Джим се отвращава от администрацията, и през тия няколко часа, докато пътуваше от Лондон насам, бе стигнал до заключението, че Джим иска да бъде освободен от поста управляващ директор. По интуиция Уинстън долавяше, че Джим нещо е загазил. Джим беше повече журналист, който обича динамиката на световните събития, предизвикателството да издаваш два всекидневника. След като преди година Ема го повиши, Джим продължи да работи като редактор на „Морнинг Газет“ и „Ивнинг Стандарт“. Така, запазвайки и двете длъжности, Джим изведнъж се озова с две шапки. Но според Уинстън по-удобна му беше шапката на вестниците. Може би трябва да си даде оставката, помисли Уинстън. По-добре да вършиш една работа като хората, отколкото да зарежеш две. Той се възхищаваше от изключителните качества на Феърли като журналист, харесваше го като личност, макар да виждаше, че в много отношения Джим има слабости. Все му се щеше да угажда всекиму, но това бе почти невъзможно. Едно бе сигурно: Уинстън така и не бе успял да разбере възхищението на Пола от Феърли. Двамата бяха свършено различни. Тя бе прекалено силна за мъж като Джим. Но отношенията им не бяха негова работа, може би храни някакви предразсъдъци. Значи тя е заслепена глупачка. Упрекна се, че мисли така за нея — той държеше на Пола, пък бяха и добри приятели. Уинстън посегна към телефона да се обади на Ема и да сподели мислите си, но веднага се отказа. Нямахше защо да я тревожи в началото на този твърде претоварен уикенд. Ще изчака до понеделник и тогава ще ѝ каже.

Внезапно установи колко е бил глупав. Трябваше още вчера да притисне Джим и в очите да го попита иска ли да се откаже от поста. И ако стане така, кого ще назначат на негово място? Нямахше квалифициран човек, който да се нагърби с такива тежки отговорности, поне в тяхната компания. В това се състоеше най-сериозната му грижа. Дълбоко в себе си Уинстън хранеше ужасното чувство, че леля му може да сложи него на този пост. А той не искаше.

Нещата му харесваха такива, каквито са. За разлика от другите членове на нейната фамилия, Уинстън Харт нямаше особени амбиции. Не се стремеше към власт. Не беше покварен от алчност. В действителност той притежаваше повече пари, отколкото можеше да похарчи. Под ръководството, съветите и помощта на Ема дядо му Уинстън бе натрупал огромно състояние, така че нито вдовицата му Шарлот, нито неговият потомък щяха някога да изпитат нужда.

Младият Уинстън беше предан и работлив и в света на вестниците вирееше като в родна среда. Но му харесваше и да живее. Много отдавна бе взел решение, от което никога не се отклоняваше: да не жертва личното си щастие и спокойния си живот заради кариера в големия бизнес. Винаги ще си върши работата прилежно, тъй като не е паразит, но искаше също така да има съпруга, семейство, приличен стил на живот. Както и баща си Рандолф, Уинстън се чувстваше прекрасно в ролята на селски джентълмен. Пасторалната среда имаше за него особен чар и му даваше чувството, че непрестанно се обновява. Тукашните уикенди далеч от града бяха безценни, зареждаха наново акумулаторите му, целебни и успокояващи. Битките в заседателните зали го дразнеха, струваха му се безкрайно скучни. Ето защо Пола продължаваше да го изненадва. На Уинстън му ставаше все по-ясно, че тя е излята в калъпа на баба си. И двете жени обожаваха битките. Струваше му се, че за тях бизнесът, властта и конфликтите с противниците са нещо като наркотик. Когато Ема поиска от него да поддържа Пола в преговорите с „Еър“, той леко отклони предложението и предложи Пола да отиде сама. И за негово огромно облекчение леля му прие с готовност.

По дяволите, почваше да става нетърпелив към себе си. Няма цял уикенд, каза си той, да се тревожа за намеренията на Джим Феърли! Ще се разбере с него другата седмица, когато влязат в действие плановете за поглъщането на „Еър Комюникейшънс“. Остави служебните грижи настрана и позвъни на баща си. Говориха си цели двайсет минути. След това се обади на Алисън Ридли, сегашната му приятелка. Като чу гласа ѝ, обля го топлина, а и на нея ѝ стана приятно, че ѝ се обажда. Потвърди, че на следващата вечер ще дойдат с Шейн, поговориха какво ще правят в неделя. След това се качи горе да се преоблече.

Десет минути по-късно, с удобни кадифени панталони, дебел вълнен пуловер, ботуши и един стар шлифер, Уинстън излезе на терасата над зарибения басейн. Небето се бе прояснило след краткия дъжд. Дърветата, храстите и тревата блестяха влажни в светлината на късния следобед, от която бледнеещата синева на небето сякаш фосфоресцираше. Във въздуха се носеше ароматът на дъжд и влажна трева, на мокра пръст и растеж. Уинстън умираше за тази миризма. Постоя на терасата, дишайки дълбоко, отпусна се и се отърси от служебните си тревоги. След това изтича по стъпалата в градината. Отправи се към потока да се увери, че след отминалия дъжд състоянието на бреговете не се е влошило.

СЕДМА ГЛАВА

Едуина бе пристигнала. Ема знаеше, че голямата ѝ дъщеря е долу в библиотеката и с една напитка се възстановява от пътуването си от летището на Манчестър. В последните минути най-напред Хилда, а сетне и Емили дойдоха да ѝ се обадят и да ѝ предадат вестта.

Настоящето няма равно, си каза Ема, приготвяйки се за вечерята с Блеки и Шейн. Да отлагаш неизбежното е не само глупаво, то изостря нервите. У Едуина тиктакаше бомба със закъснител. „Добре — рече си тя, — да я неутрализирам преди началото на уикенда.“

Доволна, че се е възстановила, Ема пристегна бисерния гердан около шията си, погледна се в огледалото, грабна вечерната си чанта и жакета и излезе.

Слезе бавно по извитото стълбище, мислейки какво ще трябва да каже и как да постъпи с Едуина. Ема бе склонна към конфронтации и конфликти, но предпочиташе обходните пътища и много често постигаше целите си с потайни ходове. Най-силните ѝ оръжия и досега бяха нагаждането и компромисите — както в бизнеса, така и в личните проблеми. Сега обаче, приближавайки библиотеката, тя си даде сметка, че едно е, което трябва да стори: да предизвика Едуина.

С бързи, леки и колебливи стъпки тя премина през обширния Стон Хол. По лицето ѝ се четеше тревога при мисълта, че трябва да води битка. Но щастieto на Антъни беше изложено на риск, така че този въпрос трябваше да се разисква с Едуина, преди тя да е причинила сериозни затруднения не само на него, но и на всички останали. Ема си пое дълбоко дъх и продължи да върви през хола вече с твърда стъпка и непоколебима решимост.

Вратата на библиотеката беше полуотворена. Ема се спря за момент, преди да влезе, като опря ръка в рамката на вратата, наблюдавайки Едуина, седнала на люлеещия се стол пред камината. Беше запалена само една лампа. По-голяма част от стаята бе в полумрак. Внезапното припламване на едно дърво в огнището освети и очерта мрачното лице на Едуина.

Ема внезапно премигна стресната. От мястото, откъдето я гледаше, прегърбена и самовгълбена, дъщеря ѝ беше живо копие на Адел Феърли... същата сребриста руса коса, същият деликатен ясно очертан профил. Колко често беше виждала тя Адел да седи така край огъня в спалнята си във Феърли Хол, загледана в пространството, потънала в мислите си. Докато обаче Адел не доживя да види тридесет и осмата си година, Едуина беше на шестдесет и три години, а красотата ѝ никога не е бивала толкова ефирна и толкова впечатляваща, каквато беше на Адел някога. Сега Ема осъзнаваше, че това е част от една илюзия, и все пак приликата съществуваше, съществувала е винаги след раждането на Едуина, която винаги е приличала в много отношения повече на рода Феърли, отколкото на Харт.

Като се изкашля леко, Ема поздрави.

— Добър вечер, Едуина. — Забърза се към нея, не желаейки Едуина да разбере, че Ема я е наблюдавала от вратата.

Дъщеря ѝ трепна изненадана, обърна глава и като стана от стола си, отговори:

— Здравей, мамо. — Гласът ѝ звучеше строго.

Ема не обърна внимание на тона ѝ, свикнала вече с него. Сложи палтото и чантата си на един стол и се отправи към огнището, като запали няколко лампи, докато минаваше покрай тях.

— Виждам, че пиеш — започна тя, сядайки на другия люлеещ се стол. — Искаш ли още малко?

— Засега не, благодаря.

— Как си? — попита любезно Ема.

— Добре съм, мисля. — Едуина изгледа майка си. — Няма нужда да питам ти как си. Сигурно си цветуща.

Ема леко се засмя. Облегна се на стола си, кръстоса крака и каза:

— Май че няма да бъда тук за вечеря. Трябва да излизам.

— Бизнес, както обикновено, предполагам — каза неодобрително Едуина, като я изгледа неприязнено.

Ема трепна, но потисна раздражението си. Грубостта на Едуина и подигравателен маниер обикновено предизвикваха Ема, но тази вечер тя беше решила да се издигне над неоправданото държане на дъщеря си към нея. Помисли трезво и реши да бъде мила и дипломатична каквото и да става. Като изучаваше лицето на Едуина,

Ема веднага забеляза уморената ѝ увиснала уста и тъмните кръгове около сребристосивите ѝ очи, плуващи в тъга. Едуина беше отслабнала, изглеждаше нервна, разтревожена. Сигурно графиня Дауагър Дънвейл, обикновено изпълнена със самочувствие и важност, съвсем не беше толкова самодоволна тази вечер. Очевидно беше, че е налегната от грижи.

Ема изпита болка на съжаление към нея. Това беше едно толкова безпрецедентно и толкова неочаквано чувство, че тя самата се учуди в себе си. Бедната Едуина. Толкова е изплашена и нещастна, но тя сама си създава тези грижи, си помисли Ема. Ако можех само да я накарам да разбере това, да я убедя да промени отношението си към нещата. В този момент, осъзнавайки, че Едуина я гледа толкова внимателно, колкото и Ема я разучаваше, тя каза:

— Гледаш ме много странно, Едуина. Има ли нещо нередно в моето появяване?

— Роклята, мамо — отговори Едуина без минутка колебание. — Малко е младежка за теб, не намираш ли?

Ема настръхна, питайки се, заслужава ли Едуина насочените към нея милосърдни чувства. Едуина беше решена да бъде неприязнена. Ема отпусна напрегнатите си мускули и се засмя, за да отмахне всяка неприятна мисъл, решена да не даде на Едуина възможност да я извади от равновесие.

— Обичам червения цвят — отговори тя. — Той е приятен. Какъв цвят искаш да нося? Черен? Не съм умряла още, както ти е известно, а щом сме на темата дрехи, защо държиш да носиш тези ужасни груби вълнени платове? — Без да дочака отговор, тя добави: — Ти имаш хубава фигура, Едуина. Трябва да я подчертаеш още повече.

Едуина пропусна този малък комплимент да премине покрай нея. Тя се питаше защо изобщо прие поканата на Джим Феърли или защо се съгласи да остане тук, в Пенистън Роял. Трябва да е била ненормална да се излага пред майка си по този начин.

Ема стисна устни и присви очи, като измерваше изпитателно Едуина. С голяма предпазливост тя каза:

— Искам да говоря с теб за Антъни.

Това изявление извади Едуина от самовглъбяването ѝ. Като извърна глава, за да срещне погледа на Ема, тя извика:

— О, не, мамо! Когато Емили каза, че ще слезеш да ме видиш, предполагах, че е за това. Но отказвам да разговарям за моя син с теб. Ти обичаш да манипулираш и да властваш.

— А ти пък, Едуина, си като счупена грамофонна плоча — отбеляза Ема. — Уморих се да слушам от теб да ме обвиняваш в това. Дойде ми също така до гуша от твоето непрекъснато нападение из засада. С теб човек не може да води приличен разговор по какъвто и да е въпрос. Ти заставаш винаги в отбранителна позиция и си надъхана с враждебност.

Колкото и да бяха силни тези думи, изречени, докато се люлееше назад-напред в стола си, тонът на Ема беше мек, а лицето ѝ — лишено от емоции. Тя отиде в ъгъла и си наля чаша уиски. След това седна отново пред камината. Държейки чашата си в ръка, тя постоя известно време неподвижно със замислен поглед. След малко каза:

— Аз съм една стара жена. Всъщност много стара жена. Макар и да разбирам, че никога няма да има пълен мир в това мое семейство, бих желала поне мъничко спокойствие през остатъка от моя живот, ако е възможно. Така че съм готова да забравя много от нещата, които си казала или направила, Едуина, защото дойдох до заключението, че е вече време ти и аз да се помирим. Мисля, че трябва да опитаме да бъдем приятели.

Едуина зяпна смаяна, чудейки се дали не сънува. Тя едва ли очакваше да чуе тези думи от майка си. Накрая успя да каже:

— Защо с мен? Защо не с всички други? Или мислиш да произнесеш такава кратка реч и на тях в края на седмицата?

— Не вярвам те да са поканени. А ако са, надявам се, че ще имат достатъчно съзнание да не дойдат. Аз нямам достатъчно време за всеки един от тях.

— А за мен имаш? — попита Едуина скептично, изкарана от душевно равновесие от помирителния жест на майка си.

— Да кажем, че е така. Аз мисля, че ти беше най-малко виновна в този смешен заговор срещу мен миналата година. Сега зная, че ти до известна степен си била заставена. Ти, Едуина, никога не си била непочтена, алчна или користна. Аз съжалявам също за нашето отчуждение, натрупало се с годините. Сега виждам, че е трябвало да се помирим отдавна.

Ема искрено желаете това, но също така имаше и една друга причина: *Антъни*. Ема знаеше, че само ако убеди Едуина да бъде на нейна страна, ще може да се надява тя да възприеме по-благоприятно отношение към сина си. Така че тя подхвана отново:

— Трябва да опитаме. Какво ще загубим от това? А ако не можем да бъдем истински приятели, бихме могли най-малкото да имаме мирни отношения.

— Аз не мисля така, мамо.

Ема избухна с досада:

— Тъжно ми е за теб, Едуина. Наистина ми е тъжно. Ти захвърли едно от най-важните неща в живота си, но...

— Какво е то?

— Любовта ми към теб.

— О, остави, мамо — извика подигравателно Едуина, гледайки изкосо Ема. — Ти никога не си ме обичала.

— Напротив. Обичала съм те.

— Аз не вярвам на този разговор! — извика Едуина, размърдвайки се на стола си. Отпи от скоча си, след това сложи чашата си на шкафчето за напитки. — Ти си чудна жена, мамо. Седнала си тук да правиш тези невероятни изявления и очакваш да ги налапам изцяло. Това е шегата на века. Аз може да съм глупава, но не съм пък чак толкова глупава. — Наведе се напред и се загледа втренчено в Ема. Очите ѝ бяха като две ледени топки. — Какво си мислиш? Боже мой, ти беше тази, която ме захвърли, когато бях бебе.

Ема се надигна от стола с типичното си достойнство. Изразът на лицето ѝ стана страшен, а очите — стоманено студени.

— Не съм те захвърлила! И да не си посмяла повече да кажеш това. *Никога!* Чуваш ли? Ти знаеш, че те поверих на грижите на леля ти Фреда, защото трябваше да работя като роб, за да ви издържам. Но това сме го предъвквали много пъти в миналото и ти можеш да си мислиш каквото искаш. Това си е твоя работа. Между другото нямам намерение да бъда отклонена от това, което трябва да ти кажа само защото си настроена да изливаш старата си злоба срещу мен.

Едуина отвори уста, но Ема разтърси глава.

— Не, нека да свърша — настоя тя, като зелените и очи гледаха остро Едуина. — Не искам да правиш втори път в живота си същата грешка. Не искам да отблъснеш любовта на Антъни, както отблъсна

моята. И ако направиш това, ти се излагаш на голяма опасност. — Ема седна отново с надеждата, че думите ѝ ще бъдат чути, че ще имат някакъв ефект.

— Никога не съм чувала толкова смешно нещо — изсумтя Едуина, придобивайки надменен вид.

— Въпреки това е истина.

— Какво знаеш ти за отношенията ми с моя син?

— Много. Въпреки любовта му към теб обаче ти си настървена да вкараш клин между двама ви. Снощи той ми каза колко е загрижен за вашите отношения и ми изглежда дяволски разтревожен.

Едуина вдигна бързо глава.

— Значи той е тук. Когато му телефонирах снощи в лондонския му клуб, ми казаха, че вече бил излязъл. Не можех да си представя къде е. Не ми дойде наум, че идва за кръщенето. Тук ли е той?

Въпросът беше зададен с тревога. Ема забеляза трепкаща светлина в очите на дъщеря си.

— Не, не е — каза тя.

— Къде е отседнал?

За момента Ема реши да не обърне внимание на този въпрос и вместо отговор продължи:

— Антъни не може да разбере защо се противопоставяш толкова на неговия развод. Изглежда, че правиш живота му нещастен, вадейки ден и нощ душата му да се помири с Мин. Той е объркан и разстроен, Едуина.

— И бедната Мин е разстроена! Тя е с разбито сърце и не може да разбере нито действията му, нито поведението му. Аз също не мога. Той разсипва живота ни по най-тревожния начин, като създава атмосфера на разруха. Аз съм почти толкова обърквана, колкото и Мин.

— Това е разбираемо. Никой не обича да се развежда, нито болката, която разводът причинява. Все пак ти трябва да помислиш за Антъни преди за когото и да било друго. Доколкото разбрах от това, което Антъни ми казва, той се чувствал много нещастен от...

— Не чак *толкова* нещастен, мамо — прекъсна я Едуина с подигравателен и изпълнен с напрежение глас. — Той и Мин имат нещо много общо, каквото и да ти е казал. Естествено, той е разочарован от факта, че тя няма дете. Всъщност те са женени само шест години. Тя все още би могла да забременее. Мин е съвършеният

тип жена за него. И не ме гледай високомерно и всезнаещо. Просто така се случва, че аз познавам сина си по-добре от теб. Антъни може да има силен характер — нещо, което ти толкова настоятелно искаш да ми изтъкнеш винаги, когато имаш такава възможност. Въпреки това той има някои слабости.

Едуина спря, колебаейки се дали да продължи, след това реши, че майка ѝ така или иначе ще научи истината.

— Секс например — заяви тя направо, гледайки предизвикателно Ема. — Той би тръгнал по всяко време с някое хубаво лице. Преди да се ожени за Мин, се е впускал в най-отвратителни неприятни истории с жени. Не знам доколко Мин знае, но аз съм уверена, че през последните няколко години Антъни е имал няколко любовни истории, и то с непорядъчни жени.

Ема не беше много изненадана от тази информация, нито пък много се интересуваше и не се хвана на въдицата. Вместо това тя погледна Едуина и попита:

— Какво точно имаш предвид под непорядъчна жени?

— Знаеш много добре какво имам предвид, мамо. Неподходящи женски същества без произход и възпитание. Човек с положението на Антъни, светски човек, с огромни отговорности, би трябвало да има за съпруга жена, която произхожда от аристокрацията, от неговата класа, съпруга, която да знае неговия начин на живот.

Скривайки развеселеността си от тесногърдия снобизъм на Едуина, Ема каза:

— О, за бога, престани да говориш като важна дама. Живеем в двадесет и първи век — или почти. Възгледите ти са остарели, мила моя.

— Можех, да си представя, че ще кажеш подобно нещо — отговори високомерно Едуина. — Трябва да призная, че непрекъснато ме изненадваш, мамо. За жена с твоето огромно богатство и власт ти си страшно лекомислена по отношение на някои неща. Произходът е едно от тях.

Ема се засмя пресилено и отпи от чашата си с шери. Очите ѝ просветваха над рамките на очилата ѝ.

— Хора, които живеят в стъклени къщи, не бива да хвърлят камъни — каза тя и отново показа същата усмивка.

Лицето на Едуина почервения. Тя сбърчи нос в израз на отвращение и каза:

— Изпитвам страх, като си помисля с коя ще свърши, ако този процес някога приключи.

— О, ще приключи, не се бой — заяви Ема с възможно най-мек тон. — Мисля, че ще бъдеш разумна да приемеш това. Това е един факт в живота, който ти не можеш да промениш.

— Ще видим дали е така. Мин трябва да се съгласи, преди той да може да направи каквото и да е.

— Тя обаче се съгласи, мила моя Едуина.

Едуина остана като гръмната. Тя погледна ужасена майка си, опитвайки се да схване смисъла на думите ѝ. За част от секундата не можеше да повярва на ушите си. После с потиснато сърце разбра, че майка ѝ говори истината. Каквото и друго да беше, Ема Харт не беше лъжкия. Нещо повече, информацията ѝ винаги биваше достоверна, дяволски точна. Накрая Едуина започна да заеква.

— Но... но... — Гласът ѝ секна. Тя не беше повече в състояние да говори. Посегна с трепереца ръка към чашата си, но я остави отново на мястото ѝ, без да пие от нея. После продължи: — Но Мин не ми е казвала нищо, когато вечеряхме снощи. Колко странно. Винаги сме били близки, че тя ми е като дъщеря, чудно защо не ми се е доверила. Винаги го е правила в миналото. — Лицето на Едуина имаше смаян вид, докато размишляваше върху необикновеното поведение на Мин и върху объркващата я потайност.

За първи път с внезапен проблясък на проникновение Ема разбра защо дъщеря ѝ беше толкова обезумяла. Очевидно тя е била в близки отношения с Мин, щастлива от родството им. Да, тя беше спокойна, щастлива и в безопасност със своята снаха. С разстройване на брачния си живот Антъни беше поставил света на майка си в опасност или поне така вярваше Едуина. Тя се ужасяваше при мисълта за промяна, за нова жена в живота на сина ѝ, жена, която би могла да не я приеме с такава готовност, както я беше приела Мин, жена, която би могла даже да я отчужди от сина ѝ.

Като се наведе към Едуина, Ема заговори с по-голяма нежност, отколкото обикновено:

— Може би Мин се е страхувала да ти каже, за да не те разстрои още повече. Виж какво, ти не трябва да се чувстваш застрашена от

този развод. Той няма да промени толкова много живота ти, колкото ти си мислиш. Сигурна съм, че Антъни няма да има нищо против да останеш в приятелски отношения с Мин. — Опита се да се засмее леко. — И в края на краищата Антъни се развежда с Мин, а не ти, Едуина. Той никога не би направил нещо, с което да те огорчи — каза Ема умиротворително.

— Той вече го направи. Държането му е непристойно. — Гласът на Едуина беше рязък и ожесточен. От лицето ѝ лъхаше горчивина.

Ема се стъписа. Гневът, който съдържаше, внезапно се надигна. Устата ѝ се изкриви в плътно стисната линия, очите ѝ придобиха студен израз.

— Ти си егоистична жена, Едуина. Ти не мислиш за Антъни. Теб те е грижа само за себе си. Претендираш, че синът ти е в центъра на живота ти. Е добре, щом е така, много малко го познаваш. Той се нуждае от любовта ти и поддръжката ти в трудни минути като тези, а не от твоята враждебност. — Ема ѝ хвърли обвиняващ поглед. — Аз не те разбирам. В теб има възмущение и враждебност към всички, не само към мен. Не мога да си обясня защо. Имала си добър живот, бракът ти беше щастлив — поне аз така предполагам. Зная, че Джереми те обожава, а аз винаги съм мислила, че и ти го обичаше. — Погледът ѝ остана втренчен в Едуина. — Надявам се в Бога, че ти го обичаше заради самата себе си. И все пак, въпреки всички чудни неща, които ти даде животът, ти си изпълнена с разяждащ те гняв. Моля те, отърви се от него. Махни тази горчилка от сърцето си веднъж завинаги.

Едуина стоеше потънала в мълчание. Изразът на лицето ѝ беше по-враждебен откогато и да било. Ема продължи:

— Вярвай в сина си, вярвай в неговото решение. Аз, разбира се, му вярвам. Ти си блъскаш главата в тухлена стена, борейки се срещу неговия развод. Ти нямаш шанс да победиш. В края на краищата ти ще загубиш. Ще отблъснеш завинаги Антъни. — Ема търсеше погледа на дъщеря си с надежда да открие признак на смекчаване, но погледът ѝ беше все така затворен и неотстъпчив.

Ема си помисли: „Отказвам се. Никога няма да мога да проникна в нея“. Но след това се реши да направи един последен опит, с надежда да я убеди да промени начина на мисленето си. Тя подхвана предупредително и строго:

— Ще свършиш като стара самотна жена, Едуина. Не мога да повярвам, че искаш това да стане. А ако мислиш, че ти имам зъб, знай, че няма какво да печеля. Казвам ти го съвсем честно, Едуина. Просто искам да те предпазя от най-ужасната грешка, която ще направиш.

Макар Едуина да изглеждаше недружелюбна и да избягваше пронизващия поглед на майка си, тя слушаше внимателно през последните няколко минути, попивайки думите на Ема. Те попадаха в целта си, противно на това, което си мислеше Ема. Дълбоко в съзнанието на Едуина нещо се раздвижи. То беше смътното съзнаване, че не е била права. Внезапно я обзе несъгласие със себе си, почувства се виновна пред Антъни. Разбра, че е била егоистична, по-егоистична, отколкото си е мислила до този момент. Вярно беше, че обичаше Мин както дъщерята, която никога не бе имала, и се ужасяваше от мисълта да я загуби. Но тя се ужасяваше още повече от мисълта да загуби сина си. А това беше вече започнало да става.

Едуина не притежаваше много голяма проникновеност, нито пък беше интелигентна жена, но не беше и съвсем лишена от известен здрав разум, който сега ѝ подсказваше, че Антъни се е обърнал към баба си от отчаяние, доверил се е на Ема вместо на нея. Двете ѝ най-лоши черти, сръдливостта и ревността, горяха в нея при мисълта за това предателство от страна на сина ѝ. И тогава, с несвойствена за нея мъдрост, тя отблъсна тези чувства. Всъщност Антъни не е бил нечестен или нелоялен към нея. *Всичко това е било нейна грешка.* Тя го отдалечаваше от себе си, както майка ѝ каза. Ема беше искрена, като се опитваше да премахне бързо разширяващата се пропаст между нея и сина ѝ. Ема желаше те да останат близки — това изглеждаше очевидно, ако приемеше трезво и честно думите ѝ. Това учуди Едуина и тя противно на волята си започна да изпитва благодарност към майка си.

Едуина заговори бавно с беззвучен глас:

— Това беше един шок — разводът, искам да кажа. Но ти си права, мамо. Аз трябва да мисля преди всичко за Антъни. Да, всъщност неговото щастие е, което е от значение.

За първи път в живота си Едуина се обърна към майка си за помощ. Гневът и горчивината ѝ някак си се разсеяха и тя попита меко:

— Какво мислиш, че трябва да направя, мамо? Той трябва да ми е много сърдит.

Убедена, че опитите ѝ да събуди здравия разум в Едуина няма да имат никакъв успех, Ема остана не малко изненадана от този неочакван обрат. Прегрупирайки бързо силите си, тя отговори:

— Не, не е сърдит. Може би наскърбен, по-скоро загрижен. Той много те обича, ти знаеш това. Този не прекъснат разрыв между вас е най-малкото нещо, което той желае. — Ема се засмя едва-едва. — Питаш ме какво да правиш. Ами мисля, че трябва да му кажеш точно това, което току-що ми каза: че щастието му е най-важното нещо за теб и че има благословията ти каквото и да е намислил да прави с живота си.

— Ще му кажа — извика Едуина. — Трябва. — Тя погледна Ема този път без омраза и прибави: — Има и нещо друго. — Тя преглътна и успя да каже със сподавен глас: — Благодаря ти, мамо. Благодаря ти за усилията ти да ми помогнеш.

Ема кимна с глава и погледна встрани. Изразът на лицето ѝ беше спокоен, но тя беше изпълнена с неудобство. Ще трябва да ѝ каже за Сали, помисли си тя. Ако не ѝ разкрия връзката му с момичето, утре ще стане страшен ад. Всичко, което успях да постигна през последния половин час, ще бъде пометено от яростта на Едуина, когато ги види утре заедно. По този начин ще има време да преспи с яда си, а може би и да го преживее. Когато се успокои, тя сигурно ще осъзнае, че не може да живее живота му вместо него.

Набирайки сили, Ема се реши.

— Имам още нещо да ти кажа, Едуина, и искам да ме изслушаш, преди да правиш каквото и да е изявление.

Едуина се намръщи.

— Какво е то? — попита нервно тя.

Ема замълча, но лицето ѝ издаваше известна промяна. То говореше на Едуина за някаква неприятност. Страхувайки се от нещо, което тя някак си предугаждаше, че ще бъде силен удар, Едуина подкани майка си да продължи.

Ема започна:

— Антъни е влюбен в една друга жена. Тя е Сали... Сали Харт. Виж какво, Едуина, аз...

— О, не! — Едуина извика ужасена. Лицето ѝ пребледня. Тя сграбчи стола си, търсейки опора.

— *Помолих те да ме изслушаш.* Ти току-що каза, че щастието на сина ти е единственото нещо, което има значение. Вярвам, че това всъщност искаше да кажеш. Той мисли да се ожени за Сали, когато се освободи, и ти си...

Едуина отново я прекъсна:

— А казваш, че нямаш лични цели!

— Нямам — заяви Ема. — И ако мислиш, че съм ги подтиквала, грешиш. Знаех, че той я е извеждал няколко пъти, когато е бил в Йоркшир. Не отричам това. Но не бях обърнала внимание. Както и да е, изглежда, отношенията им са сериозни. Така че Антъни дойде да ми съобщи плановете си, а не да ми иска разрешение да се ожени за моята внучка. Освен това подразбирам, че е направил същото с Рандолф, като му казал без много церемонии, че има намерение да се ожени за дъщеря му. Рандолф е старомоден и снощи, като говорехме с него, фасонът му беше малко оклюмал. Но аз набързо го оправих.

Като се премести към края на стола си, кипящата от яд Едуина шареше с поглед по лицето на Ема. Тя изучаваше непрекъснато това старо, набръчкано лице, търсейки признаци на двуличие и хитрост, но такива липсваха. Прикритите зелени очи бяха чисти и открити. И тогава във възбудената мисъл на Едуина нахлу ненадейно образът на Сали Харт. Те се бяха срещнали преди девет месеца на изложението на картини на Сали в Кралската академия. Тя всъщност беше открила Едуина. Беше прелестна и много приятна. Тогава Едуина смяташе Сали за една от най-красивите жени, на които е спирала погледа си. Една Харт обаче, имаща привлекателния вид на своя дядо Уинстън, с неговите безгрижни сини очи и тъмна, развявана от вятъра коса.

Едуина отпъди красивия, но независимо от това тревожещ образ на Сали Харт и съсредоточи вниманието си върху стоящата срещу нея стара жена, която на свой ред я наблюдаваше изпитателно и строго. Винаги готова и склонна да обяви майка си за манипулатор, за интригант, който успява да ги управлява и да ръководи целия им живот, Едуина реши, че в този момент Ема Харт беше наистина една невинна наблюдателка. Колкото и да искаше да я обвини за това... не можеше. Имаше ужасното убеждение, че това беше дело на нейния син и само на него. Антъни не би могъл да устои на това мило, усмихнато, омайващо лице, от което тя самата беше толкова поразена. В края на краищата това беше неговият характер... да си пада по красиви лица и

стройни фигури. Да, още веднъж Антъни успя да се забърка с неподходящия тип жени и всичко това заради секс.

Треперейки леко, Едуина се изправи и каза с пресекващ глас:

— Добре, мамо, трябва да призная, че ме убеди, че не си била участничка в тази нещастна връзка. Оправдавам те поради липса на доказателства.

— Благодаря ти много — каза Ема.

— И все пак — продължи Едуина целеустремено със суров израз — трябва да изразя своето неодобрение към този брак или по-скоро неподходящ брак за моя син. Сали не е създание, подходящо да бъде негова жена. Тя е *най-неподходяща*. Преди всичко тя се е посветила на своята кариера. За нея рисуването ще бъде винаги на първо място. Следователно тя най-вероятно няма да се приспособи към живота му в Клонлуглин, живот, който се върти около имението, около местното дворянство и неговите занимания. Той прави ужасна грешка, грешка, за която ще съжалява до края на живота си. Така че мисля да спра веднага тази сделка.

„Как можах да родя толкова твърдоглава глупачка?“ — се питаше Ема. Тя стана и каза твърдо и категорично:

— Трябва да тръгвам. Шейн ще пристигне всеки момент. Но преди да си тръгна, имам да направя две изявления и искам да ме изслушаш най-внимателно. Първото засяга Сали. Не можеш да кажеш нищо лошо за нея, тъй като не можеш да я упрекнеш в нищо. Репутацията ѝ е безупречна във всяко отношение. А що се отнася до кариерата ѝ, тя може също толкова прекрасно да рисува в Клонлуглин, както може и тук. Бих искала също да ти напомня, глупава снобке, че тя е не само приемана от тези смешни глупаци в така нареченото висше общество, на което ти имаш желанието непрекъснато да се покланяш до земята, но е и усърдно ухажвана от тях. Слава богу, тя има повече здрав разум от теб и не е примряла за тази надута паплач.

— Както винаги, ти обиждаш, мамо — отговори троснато Едуина.

Ема разтърси отчаяно посребрилата си глава и сви устни. Упрекна Едуина, че прекъсва един сериозен разговор, защото чувствителността ѝ е засегната. С малка, много студена усмивка Ема прибави:

— Старите хора вярват, че възрастта им дава право да казват точно това, което мислят, без да ги засяга фактът, че могат да обидят някого. Аз не смекчавам думите си тези дни, Едуина, аз говоря истината и ще продължавам да я казвам, докато умра. Всичко друго е губене на време. Но връщайки се на въпроса за Сали, бих искала да ти напомня, че тя е художничка с известна репутация. А също така, ако си забравила, тя е наследница по нейна лична линия, тъй като брат ми Уинстън остави на внуците си голямо богатство. Знаеш ли, ще ти дам дължимото. Зная, че парите не са от особено значение за теб или за Антъни. И все пак това не променя фактите и ти сама ставаш смешна, като казваш, че тя е неподходяща. Безсмислици! Сали е идеална за него. И нека да не пренебрегваме чувствата им един към друг. Те са влюбени, Едуина, и това е най-важното от всички съображения.

— Любов? Секс, искаш да кажеш. — Едуина започна и спря, виждайки неодобрение в очите на Ема. — Е, добре, ти си права в едно отношение, мамо, парите нямат значение за фамилията Дънвейл — привърши Едуина с вид, подсказващ, че е надушила нещо гнило.

Ема отговори със студен авторитетен глас:

— Антъни е самостоятелен мъж. *Той ще постъпи така, както желае.* А ако тази връзка е една грешка, това ще е негова собствена грешка. Нито твоя, нито моя. Антъни е мъж на тридесет и три години, а не сополиво момче с къси панталонки и ти трябва да престанеш да се отнасяш към него като такова.

Ема се отвърна грубо от Едуина, прекоси стаята и отиде до бюрото при прозореца. Застана зад него и се загледа съсредоточено в дъщеря си.

— И така, моя мила Едуина, ако решиш да говориш с Антъни, ти предлагам да ограничиш разговора с него до майчински думи на любов и грижа за неговото добро. И искам да се въздържиш, когато той спомене Сали, което без съмнение ще направи. Не си въобразявай, че ще търпи каквато и да е критика относно нейните или неговите планове.

През прозореца се чу звук на клаксон, който стресна двете жени. Ема погледна през рамо и видя Шейн да слиза от яркочервено ферари. Като се обърна отново към Едуина, Ема вдигна адресната книга от бюрото и я развя към Едуина.

— Тук ще намериш номера на Рандолф. Антъни е в Олингтън Хол. Послушай ме, обади се на сина си и се помири с него. — Ема замълча за малко и в заключение прибави: — Преди да е станало твърде късно.

Едуина стоеше като закована на стола си. От бледата ѝ трепереца уста не излизаше нито звук.

ОСМА ГЛАВА

Блеки О'Нийл имаше план.

И сега този план безкрайно го забавляваше, когато и да си помислеше за него. А това му се случваше често през последните няколко дни. Беше очарован, защото никога през живота си не беше правил план.

Ема беше човекът, който винаги е имал планове. Още като беше малко момиченце с кърпени дрешки и износени обуца с копчета, тя си имаше План с главно П. Той беше толкова велик, че не оставяше никакво място за съмнения и когато най-сетне тя го задвижи, той я отнесе далеч от Феърли да търси по широкия свят слава и богатство. Впоследствие тя бе развила безброй планове — за първия ѝ магазин, за втория и за третия, после бе изготвила планове как да придобие складовете Грегсън, мелниците на Феърли, както и плана за модната линия „Лейди Хамилтън“, която подготви с Дейвид Калински. И, разбира се, още строителния ѝ план, за който говореше така, сякаш и той беше с главна буква. Той бе станал до голяма степен част от този неин най-грандиозен план, като изготви архитектурните планове и строежа на огромния склад в Найтбридж. И тази величава сграда още си стоеше — гордо свидетелство за най-изключителните ѝ постижения.

Да, неговата Ема бе живяла с най-различни планове, откак я познава. Тя бе осъществявала всеки нов план с решимостта и неподражаемото умение, характерни само за нея. При всеки свой успех го възнаграждаваше с хладна триумфираща усмивка и му казваше: „Нали ти казвах, че ще стане“. Тогава той обикновено отмяташе назад глава, смееше се гръмогласно, поднасяше ѝ своите поздравления и настояваше да празнуват, а тя омекваше. Но той беше сигурен, че гори от скрита възбуда, макар да се опитваше да го скрие.

Никога преди обаче той не бе си съставял план.

Всъщност всичко, което се бе случило с Блеки О'Нийл през дългия му живот, си беше чиста случайност.

Когато пристигна от Ирландия като младо момче, за да работи в каналите на Лийдс с чичо си Патю, даже в най-смелите си мечти не би могъл да си представи, че ще стане милионер. Разбира се, той се бе хвалил, че ще стане богат, пред съвсем младата Ема, докато тя беше прислужница във Феърли Хол, но никога не бе вярвал, че това изобщо някога ще стане. Бе проявил по-скоро самохвалство и тайничко се бе присмивал сам на себе си. Но в крайна сметка неговото самохвалство се оказа не чак толкова празно.

През тия години Ема често го бе дразнила, казвайки, че просто има ирландски късмет, и в много случаи това беше вярно. От друга страна, той трябваше да работи усилено. Винаги бе носил късмета в джоба си. И наистина, постоянно се бе радвал на добра съдба. В личния си живот бе изживявал понякога ужасна мъка. Преди всичко бе загубил своята хубава Лора прекалено рано, но тя му бе оставила техния син и Брайън беше най-големият му късмет. Като дете Брайън бе сърдечен и обичлив, и двамата бяха много близки, радвайки се на необикновено добри отношения за баща и син. Брайън имаше остър ум, в бизнеса действаше самоотвержено и смело — като истински гений. Заедно бяха издигнали „О’Нийл Кънстръкшън“ като една от най-големите строителни компании в Европа. Когато жената на Брайън, Джералдин, наследи от баща си, Ленард Ингам, два хотела, Брайън бе този, който със своя ум и предвидливост успя да ги развие. Двете малки хотелчета в Скарбъроу и Бридлингтън се превърнаха в ядро на голямата верига хотели „О’Нийл“, която сега бе международен концерн и компания с присъствие на Лондонската борса. Но беше ли всичко това запланувано предварително от Блеки? Не, съвсем не. Просто бе дошло случайно, като по чудо. Разбира се, той не бе изпуснал птичето, когато то бе кацнало на рамото му, и използва дори и най-малката благоприятна възможност. Постигайки всичко това, той, подобно на Ема, бе създал една империя и основал своя собствена династия.

Такива мисли се въртяха в главата на Блеки, докато се обличаше за вечеря, и той тихичко хихикаше, обмисляйки своя първи План, с главно П. Съвсем естествено в него бе включена и Ема, с която напоследък прекарваше доста време. Той беше решил да я заведе на околосветско пътешествие. Когато преди няколко седмици той се бе опитал да ѝ предложи нещо такова, тя му се сопна, че има достатъчно

работа, за да ходи по почивки в чужбина. Неговото ирландско сладкодумие и внимателна настойчивост явно останаха без ефект. Въпреки това той беше решил да настоява на своето. След дълго мислене и напъгане той си бе съставил план — най-важното нещо в него се наричаше Австралия. Блеки знаеше, че Ема тайничко копнее за Сидни, да види своя внук Филип Макгил Еймъри, който се обучаваше там, за да поеме обширните владения на Макгил. Той знаеше също така, че Ема се колебаеше да предприеме такова дълго и изтощително пътешествие до другия край на света.

И така, ще я заведе, и двамата ще пътуват чудесно заедно.

Естествено, тя не би могла да устои на неговата покана, когато той ѝ разкаже колко удобно и луксозно ще бъде това пътуване, безгрижно и без никакви усилия. Първо ще отлетят до Ню Йорк и ще прекарат там една седмица, преди да отидат до Сан Франциско, където ще изкарат още една седмица. След като си отпочинат и се освежат, ще прескочат до Хонконг и Далечния изток и после бавничко ще се упътят към своята крайна цел.

И той наистина държеше да се увери, че техните общи странствания биха я забавлявали. Блеки вече не можеше да преброи колко пъти се бе питал дали изобщо някога Ема се бе забавлявала истински в своя живот. Може би един от начините да се забавлява се състоеше в това да стане една от най-богатите жени в света. От друга страна, не можеше да бъде сигурен колко удоволствие бе успяла да извлече от този всепоглъщащ я, унищожителен стремеж. Във всеки случай той бе запланувал най-различни удоволствия и развлечения, а младият Филип щеше да бъде примамката. Така пътуването щеше да се окаже достатъчно примамливо за нея, в това той беше убеден.

Блеки върза синята си копринена вратовръзка и се отдалечи от огледалото, наблюдавайки се критично.

— Достатъчно е тъмна, струва ми се — промърмори той, знаейки, че Ема непременно би подхвърлила някоя саркастична забележка по адрес на някоя по-крепяща връзка. Преди много, много време Лора бе успяла, поне донякъде, да посмекчи неговия екзотичен вкус към пъстри брокатени жилетки, натруфени костюми и лъскави бижута. Ема бе го излекувала напълно, не, почти. От време на време Блеки не можеше да устои на изкушението да си сложи ексцентрични копринени вратовръзки и кърпички или пък разни широки вратовръзки

с крещящи шарки и ярки цветове, но гледаше да не се показва с тях пред Ема. Той се пресегна за тъмносиньото си сако, облече го, оправи крайчеца на снежнобялата си яка и кимна към изображението си в огледалото. Може и да съм само един стар особняк, но затова пък тази вечер се чувствам като млад здравеняк, рече си той и отново се подсмихна под мустак.

Въпреки снежнобялата му коса, очите на Блеки светеха все още весело и пакостливо, както в дните на неговата първа младост, и силата на мускулите му не бе намалала с годините. Той се радваше на забележително здраве и приличаше повече на седемдесетгодишен мъж, отколкото на осемдесет и три. Умът му бе буден, жив и ненакърнен. Думата „старост“ или „грохналост“ му бяха толкова чужди, колкото и на Ема.

Изправен в средата на спалнята, той се замисли за миг върху настъпващата вечер и нещата, които имаше да обсъжда с Ема. Бе решен да зачекне непременно темата за предстоящото им пътуване. Щом веднъж останат насаме, незабелязано ще насочи разговора натам. Няма да е лесно, каза си той. Добре познаваше колко упорита може да бъде понякога. Още когато срещна Ема за първи път, веднага бе разбрал, че тя има рядко непреклонна воля, а с годините бе станала още по-твърда.

Пред очите му проблесна една сцена, която го върна обратно в миналото: 1906 година, студен и неприветен януарски ден. Ема седи до него в трамвая за Армли, изключително красива в новото си черно вълнено палто и шала в зелено и черно, и шотландската барета, които той ѝ бе подарил за Коледа. Зелените тонове на шотландското каре подчертаваха зелените дълбини на очите ѝ, а черният цвят караше да изпъква безукорната ѝ алабастрова кожа.

Колко бледо бе тогава лицето ѝ. Но бледността ни най-малко не бе намалила хубостта ѝ, мислеше си той, припомняйки си ясно всяка подробност от онзи следобед. Тогава беше само на шестнайсет и вече беше бременна с Едуина, но колко твърда и упорита бе тя. Беше употребил всичките си сили, за да я убеди да се качи на онзи трамвай. Не искаше да ходи в Армли, нито пък да се запознава със скъпата му приятелка, Лора Спенсър. Въпреки това още щом се запознаха, двете момичета веднага се харесаха и си останаха най-близки и любещи приятелки до самата смърт на горката Лора. Разбира се, тежкия товар

на Ема бе пооблекчен, щом веднъж се бе преместила в уютната малка къщичка на Лора. Той бе усетил огромно чувство на облекчение, знаейки, че Лора ще се грижи за нея. Този ден бе спечелил, както възнамеряваше да спечели и сега, шейсет и три години по-късно.

Той дръпна най-горното чекмедже на бюрото, извади малка, черна кожена кутийка за бижута, втренчи се замислено в нея, после я пусна в джоба си. Излезе, тананикайки си, и се спусна надолу по стълбите.

Блеки О'Нийл все още живееше в просторната къща, която си бе построил в Харогейт през 1919 година. Красивите ѝ, широки стъпала бяха така построени, сякаш се носеха във въздуха, и се извиваха надолу към очарователния кръгъл хол с прекрасни пропорции, а кайсиевият цвят на стените подчертаваше мраморния под в черно-бяло. Квадратните мраморни плочи бяха подредени така, че образуваха многоъгълници, подобни на фасетъчните стени на диаманта. Проследявайки ги, окото се спираше пред двете ниши отстрани на входната врата. Бели мраморни статуи на гръцките богини Артемис и Хеката украсяваха тези ниши и се осветяваха от скрити светлинни източници. Елегантна шератонска конзола с вградени в нея дърворезби с екзотични плодове бе изправена до една от стените под позлатено григорианско огледало. От двете ѝ страни стояха два стола в стил шератон, тапицирани с кадифе в кайсиев цвят. Холът се осветяваше от голям старинен полилей от бронз и кристал, който се спускаше от купола на тавана. Цялата обстановка беше елегантна, без ни най-малка показност.

Пресичайки хола, Блеки влезе във всекидневната. Едри цепеници горяха весело в камината, а копринените абажури стопляха със светлината си хладните зелени стени, диваните и столовете, покрити с тъмнозелена коприна. Прекрасните картини и старинните мебели от осемнайсети век допълваха изискаността на стаята и показваха усета на Блеки за стил, цвят и дизайн на мебелировката.

Той се суети известно време около бутилката с шампанско, поразмърда леда в сребърния съд, след това взе една пура, седна в любимия си стол и зачака. Още не бе успял да захапне пурата и да я запали, когато ги чу да идват. Постави пурата в пепелника и се надигна.

— Ето те най-сетне и тебе, миличка — извика той, бързайки насреща ѝ. С широка усмивка на червендалестото си лице той възкликна: — Ти направо галиш погледа! — Притисна я силно към широките си гърди, после я отдалечи от себе си и се взря в нея. Усмихна се отново с възторжено светнали очи: — Нали ти ще бъдеш моето любимо момиче тази вечер?

Ема му се усмихна, обзета от чувство на обич и топлина.

— Благодаря ти, Блеки, скъпи. Трябва да призная, ти самият също не изглеждаш зле. Какъв хубав костюм! — Очите ѝ просветваха весело, докато прокарваше ръка по ръкава му с жеста на познавач. — Ммм. Много хубав плат. На пипане е като най-хубав камгар.

— Така е, така е — каза Блеки и намигна на Шейн, който стоеше зад Ема. — Бих ли си позволил да нося нещо друго сега? Хайде, ела, скъпа моя, седни ето тук и ми позволи да ти наля чаша шампанско.

Ема се остави да я заведе до дивана. Тя седна и вдигна въпросително вежди:

— Празнуваме ли нещо?

— Не, всъщност не. Освен това, че сме достигнали толкова солидна възраст в такова добро здраве. — Той стисна с обич рамото ѝ и добави: — Знам също така, че предпочиташ вино пред нещо по-силно. — Той хвърли един поглед към Шейн. — Бъди така добър, моето момче, капни ми от доброто ирландско.

— Веднага, дядо.

Блеки седна срещу Ема, взе си пурата и за известно време замислено пафкаше. След това рече:

— Предполагам, че както обикновено днес си имала тежък ден. Започвам да се чудя дали изобщо някога ще се пенсионираш... както непрекъснато заплашваш, че ще направиш.

— Едва ли ще го направя — засмя се Ема. — Имам намерение да карам така, докато не хвърля петалата.

Блеки я погледна укоризнено:

— Не ми говори за умиране! Нямам никакво намерение да правя това още дълго време — усмихна се меко той. — Имам да сторя още доста поразии.

Ема се разсмя заедно с него, засмя се и Шейн, докато им поднасяше питиетата. Той взе своето и тримата се чукнаха за здраве. Шейн отпи глътка от скоча и рече:

— Бихте ли ме извинили за малко? Трябва да телефонирам на Уинстън.

Ема каза:

— Дано имаш по-добър късмет от мене. Опитвах се да се свържа с него преди малко. Отначало даваше заето, след това пък никой не вдигаше.

Шейн сви вежди.

— Сигурно е прескочил до селото. Нещо да предам, лельо Ема?

— Кажу ми, че ние не... — Тя, изглежда, промени намеренията си и поклати глава. — Няма значение, Шейн. Не е толкова важно. Ще го видя утре, сигурна съм, че тогава ще имаме възможност да поговорим за това-онова.

Когато останаха насаме, Блеки се протегна през масата и улови ръката на Ема в своята, като се вглеждаше съсредоточено в лицето ѝ.

— Чудесно е, че те виждам отново, скъпа. Липсваше ми.

Очите на Ема заиграха.

— Хайде, хайде, глупчо. Нали се видяхме оня ден — възкликна тя явно развеселена. — Недей да ми казваш, че си забравил вечерята в Пенистън.

— Разбира се, че не съм. Но ми се струва толкова отдавна, понеже бих искал повече да се грижа за теб. — Той потупа с обич ръката ѝ и се облегна назад, като я гледаше с най-голяма привързаност. — Аз имах точно това предвид, като ти казах, че изглеждаш добре, Ема. Ти наистина си ослепителна в тази рокля, просто галиш очите ми, скъпичко момиче.

— Какво ти момиче! Но все пак ти благодаря, радвам се, че ти харесва — отговори тя с усмивка на истинско удоволствие. — Моята приятелка Жанет Спаниер от Балман ми я избрала и я прати чак от Париж миналата седмица. Обаче Едуина ме нападна преди малко. Каза, че е прекалено младежка за мен, цветът ѝ де.

Изражението на Блеки се промени напълно.

— Тя просто се заяжда, Ема. Едуина е истинска драка. Никога няма да се промени. — Той забеляза сянка на болка по лицето на Ема и се намръщи от съчувствие и загриженост, като мислено ругаше дъщеря ѝ. Едуина винаги бе създавала неприятности. Но такива бяха и повечето останали. Особено две от децата на Ема, с удоволствие би

удушил с две голи ръце. И той извика с жар: — Надявам се, че не те измъчва много!

— Не, не толкова.

В гласа ѝ прозвуча нехарактерно за нея колебание. Блеки веднага го забеляза, разклати великолепната си бяла лъвска глава и въздъхна с яд.

— Никога няма да разбера Джим. Не знам какво го накара да я покани. Ако питаш мен, глупаво беше от негова страна.

— Да, Пола беше също натъжена, но аз реших да не се намесвам. Смятах, че би изглеждало дребнаво. Но... — Ема сви рамене и тъй като напоследък споделяше почти всичко с Блеки, тя му разказа за разговора си с Едуина, за опитите си да вразуми дъщеря си.

Блеки слушаше внимателно, като от време на време кимаше, и когато тя свърши, каза ниско:

— Е, радвам се за Сали, ако тя действително иска това. Тя е хубаво момиче, а Антъни е добро момче. Практичен е и никак не е надут, нещо, което не бих могъл да кажа за майка му. — Той замълча. Обзеха го спомени. После бавно добави: — Още като малка си беше твърде особена и никога не е била добра с теб, Ема. Винаги те е пренебрегвала, ако добре си спомням, а, повярвай ми, аз помня добре. Не съм забравил как показваше предпочитанието си към Джо Лаудър, при това така демонстративно. Тя си беше една малка негодница и оттогава не се е променила. Моля те, обещавай ми да не се занимаваш повече с тази история с Антъни. Не искам да се вълнуваш прекалено много заради Едуина. Тя не го заслужава.

— Да, прав си, обещавам. — Тя слабо се усмихна. — Хайде сега да забравим Едуина. Къде ще ме водиш на вечеря? Шейн се държа много тайнствено, когато идвахме насам.

— Така ли, миличка? — Блеки се ухили до уши. — Право казано, Ема, не успях да измисля достатъчно хубаво място, затова казах на мисис Педжит да ни приготви вечерята тук. Ти обичаш, знам, нейната кухня и тя е стъкмила чудесно парченце младо агнешко. Казах ѝ да приготви и пресни картопки, брюкселско зеле и йоркширски пудинг — все любими твои неща. Е, скъпа моя, как ти звучи всичко това?

— Страшно вкусно. Освен това се радвам, че няма да излизаме. Тук е много по-уютно, а аз се чувствам малко уморена.

Той я изгледа внимателно, с присвити черни очи под рунтавите си вежди.

— Аха — меко изрече той, — значи най-сетне си го признаваш. Бих искал да не се товариш толкова много. Вече не е необходимо, знаеш това.

Ема пренебрегна тази забележка с усмивка и се наведе по-близо към него. Тя не бе в състояние повече да потиска любопитството си и попита:

— За какво ще ми искаш съвет? Доста уклончиво ми прозвуча по телефона тая сутрин.

— Не съм искал, скъпа. — Той сръбна от уискито, дръпна малко от пурата си и продължи: — Но ако нямаш нищо против, бих предпочел да почакам, докато се върне Шейн, тъй като това засяга най-вече него.

— Какво ме засяга? — попита Шейн от вратата. Той тръгна из стаята с питие в ръка.

— Бизнесът, който искам да обсъдя с Ема.

— Признавам, че наистина ме засяга! — неохотно каза Шейн. — Преди всичко това беше моя идея. — Той седна на дивана до Ема, намести възглавничките зад гърба си, кръстоса крак върху крак и се обърна към нея: — Уинстън съжالياва, че не сте се свързали. Бил отначало навън, в градината. Тревожи се за наводнението. Явно е опасно, толкова близо до потока. — Той премести поглед към дядо си. — Току-що позвъних на Дрек и го помолих да изпрати утре няколко от нашите хора в Бек Хаус, за да видят нещата.

— Да, добра идея. Но те ще трябва много по-яко да подсилат бреговете тая година — отбеляза Блеки. — Ако вие двамата ме бяхте послушали, всичко щеше да е направено добре. Чакай да ти обясня някои неща. — И той започна да обяснява, без да даде възможност на Шейн да реагира. В следващите няколко минути те обсъждаха разни начини за подсилване. Приличаха на работници, на път да се заемат с голям строителен обект. Блеки прекалено много натрапваше собственото си мнение, което леко подразни Ема. Дълбоко в сърцето си той си бе останал един прост подреждач на тухли.

Но тя бързо загуби интерес към техния донякъде чисто технически разговор. Бе започнала с нарастваща сила да осъзнава присъствието на Шейн така близо до нея. Огромното му тяло просто

изпълваше дивана. За първи път от толкова години тя взе да гледа на него с нови, по-чувствени и по-обективни очи, не само като стара приятелка на семейството, а като по-млада жена, по-скоро — като чужденец. Колко великолепен изглеждаше той тази вечер, облечен в безупречно ушит сив костюм и бледосиня сатенена риза със сребриста копринена вратовръзка. Беше наследил от дядо си едрата конструкция, неговия широк гръб и мощни рамене, както и вълнистата черна коса на Блеки, и тия святкащи очи. Кожата му бе също тъй тъмна, ала този лек махагонов тен беше от слънцето по ски пистите на Швейцария или на някой карибски бряг, а не от дълги часове непосилен труд като черноработник на открито, както някога дядо му.

Да, Пол Макгил бе имал същата сила и фатален чар, с които толкова много беше надарен и Шейн О'Нийл.

Блеки каза:

— Май нещо мечтаеш, Ема, скъпа.

Тя се понамести на дивана и се усмихна леко.

— Не, просто чакам търпеливо вие двамата да престанете да си говорите за тоя проклет поток, та да разгледаме въпроса с бизнеса, за който щяхте да ми искате съвет.

— Ама, разбира се, ние направо ти губим времето — призна си той, по-нежен от всякога. Тая вечер празничното настроение просто струеше от Блеки и той се усмихна първо на Ема, после на Шейн: — Мойто момче, допълни, моля те, чашата на Ема с още една капчица искрящо, напълни отново и на мен, после ще си побъбрим хубавичко.

Така и сториха, след като Шейн се погрижи за питиетата им.

Шейн започна първи, с внимание, отдадено изцяло на Ема, със сериозен тон и сериозно лице. Той говореше бързо и ясно, без предисловия, както обикновено правеше в бизнеса. Ема оцени неговата прямота и от своя страна насочи цялото си внимание към него.

Шейн каза:

— От няколко години имаме намерение да построим или купим хотел в Ню Йорк. Аз и татко изгубихме доста време да търсим възможности за това. Едва напоследък успяхме да намерим точно каквото ни трябва — елегантен хотел от шейсетте. Старомоден естествено. Интериорите се нуждаят от значителен ремонт, по-точно дострояване. Това и ще направим — най-вероятно. Та, значи, ние се кандидатирахме, бяхме одобрени и сега купуваме хотела.

— Поздравления, Шейн, и за теб, Блеки! — Ема поглеждаше ту единия, ту другия с озарено от радост лице. — Но с какво мога да ви бъда полезна? Защо трябва да говорите с мен за това? Нищичко не разбирам от хотели, освен дали са удобни и дали вършат работа.

— Но ти познаваш добре Ню Йорк, Ема — възпротиви се Блеки и се наведе напред с участие. — Ето защо се нуждаем от теб.

— Не съм убедена, че ви разбрах добре.

— Имаме нужда от теб да ни упътиш към най-подходящите хора — намеси се Шейн с намерение да премине към най-важното. Той я прикова с блестящите си черни очи. — Ти по толкова много начини си успяла да направиш този град твой град, би трябвало най-добре да знаеш какво го движи отвътре. Или, по-точно, какво движи бизнеса и търговията там. — Шейн се ухили до уши. — Искаме да се възползваме от твоя ум и от връзките ти — завърши той, като я наблюдаваше внимателно с все същата широка усмивка.

Очите на Ема светнаха от удоволствие. Винаги бе харесвала стила на Шейн, неговата прямота, момчешката му безочливост. Тя спотаи усмивката си и рече:

— Разбирам. Продължавай.

— Така — отговори Шейн необикновено сериозно. — Виж сега, ние сме една чужда корпорация и според мен този град е изпънат като барабан. Не можем да влезем неподготвени... е, бихме могли, но ще ни е трудничко. Убеден съм, че ще възбудим нечие негодувание. Имаме нужда от съветници — от определени съветници — и малко връзки, също и политически връзки. Ще имаме нужда от помощ и от страна на профсъюзите, и от доста други работи. Сигурен съм, че от всички ти най-добре разбираш какво искам да кажа, лельо Ема. И така, къде да отидем? И при кого?

Мозъкът на Ема заработи с характерната си бързина и острота и тя оцени здравия разум в думите на Шейн. Беше анализирал положението най-проницателно. Тя му го каза, после продължи без колебание:

— Би било неразумно да започнете да действате в Ню Йорк без възможно най-влиятелен гръб и подкрепа. Ще имате нужда от всестранна поддръжка, а това може да стане само с приятели, добри приятели. Мисля, че тук мога да помогна.

— Знаех си, че ако изобщо някой би могъл да помогне, това си ти. Благодаря ти, лельо Ема — каза Шейн и тя забеляза как той видимо се отпусна.

— Да, много сме ти благодарни, скъпа моя — добави Блеки, като се надигаше от стола си. Той остави питието си на конзолата зад дивана, пусна в него още малко лед, добави повече вода към уискито си и каза: — Хайде, Шейн, продължавай, както те помоли Ема. — И той докосна рамото ѝ — леко и с обич. Ема се озърна въпросително. Блеки се закиска: — А, да, има още неща — каза той и се изтегна назад в стола си до камината.

Шейн каза:

— Разполагаме със солидна юридическа фирма, която да представлява интересите ни при закупуването на хотела — те са специалисти по недвижими имуществва. Струва ми се обаче, че ще имаме нужда от допълнително представителство по други бизнес проблеми. Бих искал да намеря една наистина престижна юридическа фирма, с политически такт и добри връзки. Да имаш някакви предложения?

Ема се замисли за миг, преди да каже:

— Да, аз, разбира се, бих могла да ви изпратя при моите юристи и до всеки, който би могъл да ви влезе в работа. Но докато слушах, аз мислех усилено и намирам, че има един човек, който би могъл да ви бъде полезен повече от мен, моите приятели и моите юристи, взети заедно. Името му е Рос Нелсън. Той е банкер — директор на частна банка. Има най-добрите връзки в Ню Йорк за работа като вашата. Сигурна съм, че той ще може да ви препоръча подходяща за вас юридическа фирма, както и да ви подпомогне по много други начини.

— Но дали ще го направи? — попита Шейн с известна нотка на съмнение.

— Ще го направи, ако аз го помоля — каза тя, усмихвайки се насърчително на Шейн. — Мога да му телефонирам в понеделник и да му обясня всичко. Надявам се незабавно да осигуря подкрепата му. Искате ли да го направя?

— Да, бих искал. Ние бихме искали. — Той кимна на Блеки. — Нали, дядо?

— Както кажеш, момчето ми. Това е твоя сделка. — Блеки изтръска пепелта от пурата си и хвърли един поглед на Ема: — Това

име Нелсън ми напомня нещо. Запознавал ли съм се с него?

— Ами да, мисля, че си се срещал веднъж с него. Беше преди години, Блеки. Рос беше дошъл в Англия с чичо си, Даниел Нелсън. Ако помниш, Дан беше близък приятел и сътрудник на Пол. Точно той искаше да изпратя Дейзи в Щатите през войната, да живее с него и жена му, Алисия. Но както знаеш, никога не съм искала Дейзи да бъде евакуирана. Както и да е, семейство Нелсън имаха само едно дете, Ричард. Момчето загина в Тихия океан. Оттогава Дан вече не е същият. Той направи Рос свой наследник, след жена си, естествено. Когато Дан умря, Рос наследи контролния пакет акции от банката на Уолстрийт, а и бог знае какво още. Не милиони — милиарди, струва ми се. Даниел Нелсън беше един от най-богатите хора в Америка, имаше огромна власт.

Шейн беше впечатлен и това се виждаше по лицето му. Той бързо попита:

— На каква възраст е Рос Нелсън?

— О, трябва да е към края на трийсетте, най-много началото на четирийсетте.

— Сигурна ли си, че той няма да има нищо против да ни помогне? Би ми било неприятно, ако той реши, че му се натрапваш с препоръката си. Ситуация от този вид може да създаде неприятности — отбеляза Шейн. Той бе заинтригуван от Нелсън и искаше да знае повече за него. Пресегна се за питието си, отпи малко, като през цялото време наблюдаваше Ема изпод око.

Ема се изсмя тихо:

— Той ми дължи някои услуги. Няма и през ум да му мине, че се натрапвам. Мога да те уверя в това. — Тя хвърли пронизателен поглед на Шейн, присвила зелените си очи. — Обаче имай предвид, познавам Рос и той ще очаква нещо в замяна. Бизнес някакъв, под една или друга форма. Всъщност може да решите да вложите част от инвестициите си при него и да оставите неговата банка да движи нещата ви от другата страна на Атлантика. И по-лошо нещо бихте могли да направите. — Гласът ѝ прозвуча малко цинично, докато привършваше: — Две неща трябва да запомниш, Шейн: едната ръка мие другата, нищо в света не става безплатно. Особено в бизнеса.

Шейн издържа на нейния хладен, втрещен поглед.

— Разбирам — каза меко той. — Отдавна съм научил, че получиш ли нещо срещу нищо, обикновено не си струва да го имаш. Що се отнася до Рос Нелсън, знам как да изразя благодарността си — за това не се безпокой.

Блеки, който бе следил това подхвърляне на топката с голям интерес, се плесна по коляното и гръмогласно се разсмя:

— Ах, Ема, много е будно момчето ми. — Той поклати глава, а одобрителната му усмивка изразяваше любов и гордост. — Радвам се да видя, че не летиш в облаците, моето момче, не е все едно дали те има, или не. — Лека сянка на мъка полази по лицето му и заличи смеха. — Знам, че е важно и необходимо, но мразя да заминаваш, и то така бързо. Това ми причинява болка наистина.

Ема си сложи очилата и се вгледа в Шейн:

— Кога заминаваш, Шейн?

— В понеделник сутрин летя за Ню Йорк. Ще остана там цели шест месеца, може и повече. Ще наглеждам ремонта на хотела в Манхатън и на всеки няколко седмици ще притичвам до Карибието, за да проверявам хотелите ни на островите.

— Шест месеца — повтори тя изненадана. — Това наистина е много време. Ще ни липсваш. — „Май е по-добре, че няма да бъде тук за известно време“, добави тя мислено, спомняйки си за внучка си Сара Лаудър. Невидени очи се забравят. Поне така се надяваше.

Шейн прекъсна мислите ѝ, като каза:

— На мен също ще ми липсваш, лелю Ема, и дядо, и всички останали. Но ще се върна, преди да сте се усетили. — Той се наклони към Ема и я стисна за ръката. — И дръж под око този тук любим, стар негодник. Той ми е много скъп.

— На мене също, Шейн. Разбира се, че ще се грижа за него.

— А сега няма ли да се погрижим един за друг? — заяви Блеки, крайно доволен от себе си, защото внезапно си бе спомнил за своя План с главно П. — Правили сме го цял половин век, даже повече, а е трудно да нарушиш навиците си, така е.

— Мога да си представя — засмя се Шейн, като им се чудеше на двамата. Каква необикновена двойка са: и обичта, и приятелството, което изпитваха един към друг, бяха за завидване. Въздъхвайки незабелязано, той се пресегна за своя скок и замислено се вгледа в

кехлибарената течност. След като отпи веднъж, той се обърна към Ема: — Но, да се върнем към Рос Нелсън, що за човек е той?

— Необикновен във всякакъв смисъл на думата — каза бавно Ема, загледана в пространството, като че ли виждаше Рос Нелсън с вътрешното си око. — Рос е неуловим. Има известен чар и се държи дори доста приятелски — на повърхността. Винаги съм подозирала някаква вродена студенина у него и някаква особена пресметливост, като че ли е отделен от самия себе си и наблюдава впечатлението, което прави на другите. Егото му е ужасяващо силно, особено що се отнася до жените. Той се харесва на жените, току-що се разведе за втори път. Не че е толкова важно. От друга страна, често ми се е струвало, че той може да бъде безскрупулен... в частния си живот.

Тя замълча, пресрещна погледа на Шейн и допълни:

— Но това няма нищо общо с мен и теб. Доколкото се отнася до бизнеса, мисля, че може да му се има доверие. В този смисъл няма причина да се тревожиш. Но, предупреждавам те, умът му е остър като бръснач и каквото си е наумил, го прави — неговото забележително его непрекъснато го подтиква към това.

— Страшна картинка нарисува, лельо Ема. Явно, ще трябва да си опичам акъла.

— Това винаги е разумно, Шейн, с когото и да си имаш работа. — Тя се усмихна слабо: — От друга страна, ти отиваш при Рос за съвет, не да му се оплакваш за някаква сделка. Ще можеш да се справиш с Рос много елегантно. Всъщност мисля, че ти просто ще се разбереш с него добре. Не забравяй, че той ми дължи някои неща, така че ще се опита да бъде дружелюбен и да помогне.

— Знам, че ти винаги преценяваш вярно — отговори Шейн. Той стана, заобиколи дивана да си налее още питие, мислейки за току-що направената от нея характеристика.

Нямаше търпение да се запознае с този човек. Явно Нелсън щеше да се окаже безценен. А и нямаше търпение да търкулне топката с нюйоркския хотел. Имаше нужда да се потопи в бизнеса, да отклони ума си от личните неприятности. Рос Нелсън можеше наистина да е труден в личния си живот, но него какво го е еня. Всичко, което имаше значение, беше доколко е находчив и проникателен, има ли желание да помогне и дали може да му се има доверие.

Блеки стрелна с очи своя внук и след това се обърна към Ема.

— Не съм толкова сигурен дали ми харесва тоя Рос Нелсън — започна той.

Ема го прекъсна със смях:

— Аз разчитам на Шейн. Той е достатъчно пораснал вече, за да знае как да се грижи сам за себе си. И то да се грижи много добре, наистина, Блеки. Даже бих казала, че в лицето на Шейн Рос Нелсън май вече си е намерил еша. — Това нейно наблюдение, изглежда, я забавляваше и тя продължи да се смее.

Шейн се ухили също, но не каза нищо.

Той с нетърпение очакваше срещата си с мистър Рос Нелсън повече от всичко друго дори. Тоя banker можеше да се окаже тъкмо необходимата подправка към нюйоркското му начинание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Те седнаха до пламтящия огън в библиотеката — само двамата.

Блеки посръбваше силен отлежал коняк „Наполеон“, а Ема си пийваше чай с лимон. Той ѝ бе сипал малка чашка „Бони Принс Чарли“ — нейния любим ликьор „Драмбуи“, но тя не го бе докоснала — така, както си стоеше на масичката стил шератон, точно до стола ѝ.

Седяха тихо, погълнати от разнообразни мисли, отпочивайки си след хубавата вечеря на мисис Педжит. Шейн си бе тръгнал и тъй като те и двамата го обичаха по свой начин, този път бяха доволни да прекарат останалото време заедно.

Светлината от камината трепкаше и танцуваше по избелелите стени от борово дърво, които бяха придобили мекия цвят на кехлибар поради блясъка от огнището. В градината, зад френските прозорци, могъщо извисяващият се стар дъб скърцаше и шумеше под напора на вятъра, който отпреди час се бе обърнал в ревяща буря. Вратите и прозорците се блъскаха. Дъждът налиташе на приливи върху стъклото в ритъма на непресекващо стакато и бе трудно да се пробие с поглед през завесата от падаща вода. Ала в хубавата старинна стаичка всичко излъчваше топлина, удобство и уют. Цепениците пращяха и съскаха, избухваха от време на време в пламъци, а старинният часовник в ъгъла тиктакаше в акомпанимент.

От известно време насам очите му бяха вперени в нея. Така, както си отпочиваше сега, лицето на Ема бе нежно, твърдата челюст и решителна брадичка, и сурово стиснатите ѝ обикновено устни бяха омекотени от колебливата светлина. Косата ѝ лъщеше като най-чисто сребро. Тя му приличаше по-скоро на хубава, нежна кукла, съвършено издокарана и облечена, както винаги, тънката ѝ фигурка излъчваше елегантност и финес във всяка своя извивка.

В действителност тя не бе се променила.

О, той знаеше, че ако пламъците запламтят по-силно, ще види бръчките и подпухналите клепачи, и бледите кафяви старчески петна по ръцете ѝ. Но дълбоко в душата си той знаеше, че отвътре тя все още си е същото момиче.

Тя завинаги ще остане неговото малко момиче от дивите тревисти хълмове. Онова малко, гладуващо създание, което той срещна една сутрин през 1904 година, когато тя така храбро се бе упътила към Феърли Хол да търка и чисти, за да спечели няколко мизерни петачета и да помогне на обеднялото си семейство. Той бе тръгнал също натам, тъй като земевладелецът Адам Феърли го бе наел за някаква зидарска работа в имението си, а той по най-глупав начин се бе загубил в мъглата по тия студени, безлюдни, забравени от Бога хълмове... толкова отдавна... но не така отдавна за него. Той никога не бе успял да забрави оня ден.

Блеки отново се загледа в Ема.

Бе обичал тази жена от първия момент, когато я срещна, и през всичките дни от живота си след това. Онзи ден на самотните хълмове той беше на осемнайсет, а тя — едно бездомно, четиринайсетгодишно дете, само кожа и кости, с огромни, изумрудени очи. Бе пронизала сърцето му, както никой друг преди или след това, и го бе привързала към себе си завинаги, без дори да се опита да го направи.

Веднъж той я бе помолил да се омъжи за него.

Предполагайки, че го прави от любезност и приятелско чувство, и от добросърдечност, тя му бе отказала. Бе му благодарила топло, с мокро от сълзи лице и му бе казала, че тя и детето, което носи от друг мъж, биха били бreme за него. А тя не би положила толкова тежък товар на плещите на най-добрия си приятел, Блеки.

После той се ожени за Лора Спенсър. Бе я обичал вярно. И все пак никога не престана да обича своето любимо девойче, макар понякога да му бе трудно сам на себе си да обясни такава необикновена любов или пък да я изкаже с думи пред нея или пред някой друг.

По едно време той почти бе сигурен, че Ема ще се омъжи за Дейвид Калински, но за кой ли път тя се бе оказала една великолепно, силна млада жена. По-късно тя бе споделила по каква причина не се бе омъжила за него. Не бе искала да създава неприятности на Дейвид със семейството му, понеже те бяха евреи. Въпреки че мисис Калински се държеше майчински към нея, Ема отдавна бе разбрала, че тя не би била добра снаха за Янеса Калински, която принадлежеше към православната църква и би искала синът ѝ да се ожени за момиче от същата вяра.

След това един ден се появи Джо Лаудър и — за голямо удивление на Блеки и не без чувство на значително смущение — Ема се отдаде на свещения семеен съюз с Джо. Той никога не бе успял да разбере напълно техния съюз. По негово схващане трудно е, да не кажем направо невъзможно, да впрегнеш състезателен кон и впрегатен кон в една и съща каруца. Но Джо бе мил човек, макар малко скучноват и безинтересен, е, и не непременно блестящ или впечатляващ. Все пак Блеки и той се бяха харесали достатъчно и заедно заминаха да се бият на война. Той бе видял как убиват Джо Лаудър в тия кални окопи при мръсния, разнебитен от битката Сом. И дълго бе плакал с истински сълзи за него, защото Джо бе прекалено млад, за да умре. Той никога не успя да разкаже за ужасната смърт на Джо, да ѝ опише как бе го видял разкъсан на парченца. Години покъсно научи от Ема, че се е омъжила за Джо, който я обожавал, за да защити себе си и своето бебе, Едуина, от семейство Феърли, след като Джералд Феърли се бе опитал да я изнасили една нощ в малкото ѝ магазинче в Армли. „Не беше точно брак по сметка, както би могло да прозвучи — бе продължила тя. — Харесвах Джо, грижех се за него и понеже той беше добър човек, аз се чувствах длъжна да му бъда добра жена.“ И тя бе отдадена на него и семейството, той знаеше това.

Вторият път, когато искаше да се ожени за Ема, наистина бе вярвал, че тъкмо сега му е времето, че има всички шансове да бъде приет от нея, и той бе изпълнен с парещи надежди и с очакване. Скоро след Втората световна те и двамата бяха овдовели. Обаче накрая, чувствайки се не съвсем сигурен в нейните действителни чувства към него и обзет от внезапни притеснения поради невероятните постижения на Ема в сравнение с неговите собствени, той бе изгубил самообладание и дар слово. И отново не ѝ направи предложение, за жалост. А тя неочаквано взе, че се омъжи за Артър Ейнсли, мъж, който не заслужаваше да лиже дори подметките на обувките ѝ. И преживя много болка и унижения от тоя Ейнсли. На края, през двайсетте години, причаквайки да дойде неговото време и подходящия момент, Пол Макгил се бе върнал в Лондон, за да предяви най-последно своите претенции над нея.

И той отново изпусна своя шанс.

Сега вече бе прекалено късно за тях да се женят. Все пак в известен смисъл те бяха нещо като женени и за неговия начин на

мислене то бе нещо не по-лошо... това приятелство, тази близост, това пълно взаимно разбиране. Да, всичко това бе от огромна, неизмерима стойност. Той и Ема бяха съвършено приспособени един към друг в здрача на техните дни и какво значение би могло да има всичко останало в този епизод от житейската игра?

Ала той все още имаше у себе си оня пръстен...

За своя изненада Блеки бе запазил годежния пръстен, който беше купил за Ема много отдавна. Никога не се бе появила друга жена, на която би могъл да го даде, поне не такава, която да го интересува достатъчно, и по неразбираема за него причина той никога не пожела да го продаде.

Вечерта по време на вечерята тоя пръстен бе успял да прогори дупка в джоба му, както неговият План с главно П бе изгорил дупка в главата му. Оставяйки настрана питието си, той се надвеси над огнището, вдигна ръжена, поразмести дървата върху решетката, питайки се дали най-сетне не му е дошло времето да ѝ го даде. Защо не?

Той чу шумоленето на коприна и една едва чута въздишка.

— Стреснах ли те, Ема?

— Не, Блеки.

— Имам нещо за теб.

— Така ли? Какво е то?

Той бръкна в джоба см и извади кутийката и седна, като я държеше в големите си ръце.

Ема попита с любопитство:

— Това моят подарък за рождения ми ден ли е? — Тя го дари с малка, топла усмивка на явно удоволствие, очите ѝ се смееха.

— О, не, наистина не е това. Имам намерение да ти го дам на твоя рожден ден в... — Той се спря. Тържеството, което той и Дейзи бяха замислили, се пазеше в тайна и трябваше да бъде голяма изненада за Ема. — Ще си получиш подаръка за рождения ден в края на месеца, на самия ден, когато навършиш осемдесет — импровизира умело той. — Не, това е нещо, което купих за теб. — Наложих си да се изсмее, за да допълни: — Преди петдесет години, ако щеш вярвай.

Тя го стрелна сепнато:

— Петдесет години! Но защо не си ми го дал преди?

— Е, Ема, това е дълга история — каза той и замълча, обзет от неканени спомени.

Колко хубава бе тя оная нощ, с високо вдигната огненочервена коса, сплетена на кок, облечена във великолепна дреха от бяло кадифе, с голямо деколте и разголени рамене. Единият от ръкавите ѝ бе прикрепен със смарагдова брошка, която ѝ бе подарил за нейния трийсети рожден ден, изящно копие на евтината брошчица от зелено стъкло, която ѝ бе дал, когато тя ставаше на петнайсет. Тя бе развълнувана и зарадвана, че той не беше забравил старото си обещание, направено в кухнята на Фьърли Хол. Но точно оная коледна нощ, когато я видя — в цялата ѝ елегантност, с великолепните смарагди на ушите си — той си помисли, че неговата смарагдова брошка, макар и скъпа, приличаше повече на евтина дрънкулка в сравнение с тия обици...

Нетърпението на Ема нарастваше. Тя смръщи вежди и възкликна:

— Е, ще ми разкажеш ли историята, или не?

Той побутна миналото настрана и ѝ се усмихна.

— Помниш ли онова първо тържество, което дадох тук? Беше Коледа.

— Нощта на боксовия мач! — извика Ема, а лицето ѝ се просветли. — Ти току-що беше завършил тази къща, беше я обзавел с всички тия прекрасни вещи в стил шератон и хепълуайт, заради които претърси цялата страна. И беше така горд с онова, което бе създал съвсем сам. Разбира се, че си спомням онова тържество, и то много ясно. Годината беше 1919.

Блеки кимна и погледна към кутийката, като барабанеше с пръсти по нея. Той вдигна глава. Непреодолима любов засия по неговото силно изсечено, набръчкано лице и то сякаш стана по-младо.

— Бях купил това за теб малко по-рано, същата седмица. Пътувах специално до Лондон, за да го избира, ходих при най-добрия бижутер. Беше в джоба на смокинга ми. Възнамерявах да ти го дам на тържеството.

— Но ти не ми го даде... защо? Какво те е накарало да промениш намерението си, Блеки? — Тя го погледна особено, с объркани очи.

— Реших да си поговоря първо с Уинстън. Между другото, това стана тук, точно в тази стая. — Огледа се, като че виждаше отдавна отминалата сцена да се повтаря отново в сенките, сякаш и духът на Уинстън като млад да му се привижда някъде там. Той се поизкашля: — Аз и брат ти си говорихме за теб и...

— Какво за мен?

— Обсъждахме твоите начинания в бизнеса, а и теб самата. До смърт бях разтревожен за теб, Ема, бях уплашен заради начина, по който се бе хвърлила в стоковия пазар, толкова безразсъдно, или поне аз си мислех така. Бях загрижен заради бързото разрастване на твоите магазини на север, твоята решимост да продължаваш да строиш, да придобиваш все нова и нова собственост. Смятах, че надхвърляш себе си, че играеш хазарт.

— Винаги съм била хазартен играч — меко промърмори тя. — В известен смисъл това е тайната на моя успех... с готовността да рискувам... — Тя не довърши. Той сигурно вече знаеше всичко това.

— Е, може и така да е — съгласи се той. — Както и да е, Уинстън ми обясни, че ти първо добре си обмислила всичко. Той ми каза, че си милионерка. И докато той все така гордо говореше за теб, аз започнах да осъзнавам, че ти си преуспяла много повече, отколкото аз някога съм мечтал, че си ме надминала, също и Дейвид Калински, оставила си и двама ни далеч зад себе си в бизнеса. Изведнъж аз те усетих прекалено недостижима. Затова никога не успях да се реша да ти дам тоя пръстен... Знаеш ли, Ема, тъкмо се канех да ти направя предложение оная нощ.

— О, Блеки, Блеки, скъпи! — Тя успя да каже само толкова, толкова беше поразена. Сълзи напиреха в очите ѝ, а вътре в гърдите ѝ бушуваха най-разнообразни чувства. Обич и приятелски чувства се надигнаха в нея и се смесиха с ужасна тъга и чувство на жалост към Блеки, понеже тя бе видяла неговата болка тогава, а и по-късно. Той я бе желал, но не беше продумал нито думица. Това беше неговата трагедия. На тържеството през 1919 година тя мислеше, че бе загубила завинаги Пол Макгил. Колко уязвима и податлива би била тя към своя единствен верен приятел, Блеки, в нейното отчаяние и самота. И ако той бе само малко по-смел, колко по-различен щеше да бъде животът им. Мислите ѝ препускаха безспир. Защо така тя никога не бе се досещала, че чувствата му към нея са били от такъв характер... че е

имал желание да се жени за нея? Тя трябва да е била сляпа или пък прекалено залисана в бизнеса.

Между тях се бе установило мълчание.

Блеки седеше неподвижно, втрещен в огъня, без да казва нито дума. Беше потънал в толкова спомени... „Странно е, внезапно си помисли той, как неща, които са ми се случили, когато съм бил млад, са така необикновено живи днес, по-живи, отколкото събития от миналата седмица или даже от вчера. Предполагам, че това значи да остаряваш.“

Ема първа се размърда.

Тя каза с тих, болезнен глас:

— Ти май преди няколко минути се опитваше да ми кажеш, че моят успех те е отстранил? Попречил ти е да ми направиш предложение?

Тя изучаваше това мило, познато лице с безкрайно състрадание, мислейки за годините, които той бе пропилял, за щастието, което той бе оставил да се изплъзне между пръстите му, и всичко заради любовта му към нея, неизречена любов.

Блеки поклати глава:

— Да, точно това се опитвах да кажа, скъпо девойче. Тогава там аз реших, че ти никога не би могла да бъдеш отнета от твоя бизнес, защото той до голяма степен е част от теб. Всъщност беше част от теб. Така или иначе аз загубих самоувереността си. В края на краищата не бях и наполовина толкова богат и преуспял като теб в ония дни. Мислех, че няма да ме искаш. Нервите ми изневериха. Да, точно това се случи.

Ема изпусна дълбока въздишка и бавно поклати глава.

— Колко глупав си бил ти, мой скъпи, скъпи приятелю.

Блеки пое дълбоко въздух, челюстта му увисна от удивление.

— Да не искаш да кажеш, че би се омъжила за мен, Ема Харт? — попита той, без да успее да прикрие с гласа си току-що преживяния шок, усещането за невероятност.

— Да, струва ми се, че бих се омъжила за теб, Блеки О'Нийл.

Сега беше ред на Блеки да клати глава и той го направи удивен, опитвайки се да схване думите ѝ. За известно време той дори не можеше да говори, тъй като го нападнаха стари, изненадващо силни чувства.

Най-накрая, той каза:

— Добре е за мен да чуя това, макар и толкова късно. — Гласът му затрептя, когато добави: — Може би така стана по-добре, че не се оженихме, Ема. Бих се чувствал ужасно, направо би разбила сърцето ми, когато Пол отново завъртя главата ти.

— Как можеш да говориш така! За каква ме мислиш! — извика тя с пламтящо негодувание и скочи от стола. Впери в него такъв яростен поглед, че той потрепери. — Никога не бих те наранила! Винаги съм те обичала, грижила съм се да си добре и ти го знаеш. Веднага се извини — гневно просъска тя, после, като че на себе си, добави: — ... или никога повече няма да ти проговоря!

Той бе така стреснат от нейната жар, че няколко секунди не успя да проговори. По лицето му бавничко пролази чувство на срам. И той заговори с възможно най-нежния и помирителен глас:

— Съжалявам, Ема. Вземам си думите назад. Вярвам ти. Не мисля, че би ме изоставила заради Пол. И не моят егоизъм говори сега. Аз те познавам повече от всеки друг. Не, ти не би ме предала, ти не би ми дала и един ден от себе си, ако се бе омъжила за мен. Ти не би могла да бъдеш жестока към този, когото обичаш, освен това твоят морал, твоята лоялност и доброта, и чувство за отговорност... Всички те биха работили за мен. Освен това — той й се усмихна по момчешки и трапчинките му се показаха — щях да те направя щастлива.

— Така е, Блеки, вярвам ти.

Тя каза това бързо, накланяйки се тревожно напред, готова да изясни миналото, да го накара да разбере нея и Пол, и причините за тяхното поведение, съвсем отделно от голямата им любов.

— И не забравяй — започна тя, с желание да поразмърда паметта му, — моят брак с Артър Ейнсли беше провален много преди Пол Макгил да се върне в тази страна. Беше се стигнало до развод, когато се появи Пол. Освен това, и то е най-важното, Блеки, Пол не би се натрапил, не би ме потърсил, ако бях щастливо женена. Само защото Франк му казал, че съм нещастна и не живея с Ейнсли, затова той се появи на прага ми.

Тя замълча, облегна се назад и здраво сплете ръце в скута си.

— Знам, че не бих видяла Пол отново, ако животът ми беше наред. Той самият ми каза това. Той ме потърси, защото знаеше, че не съм щастлива — и мога да си го позволя. Съвсем сигурно е, че не би

направил това, ако бях женена за теб. Забравил ли си колко много те харесваше и уважаваше той?

— Не, не съм забравил. И ти си права... Да, Пол беше добър и достоен човек. Винаги ми е допадал.

Блеки стана.

— Ами — каза той, — всичко това е отминало като водата под някой стар, паянтов мост, мое момиче. Няма смисъл да си спомняме неприятностите отпреди половин век. И може би е трябвало... — той присви рамене — да стане точно така, както стана. Но аз бих искал да ти дам пръстена. Знаеш ли, винаги е бил твой.

Той се наведе над нея. Тя погледна нагоре към него, после към кутийката от черна кожа в ръцете му. Той повдигна похлупачето и обърна кутийката към нея.

Ема пое дълбоко дъх.

Пръстенът беше великолепен и хвърляше най-прекрасните призми светлина, живот и огън играеха в него на фона на черното кадифе. Диамантът в центъра беше кръгъл, многостранен и много голям — поне двайсет карата — ограден с по-малки камъчета, които бяха също тъй хубави и фантастично обработени и образуваха кръг в основата.

Даже Ема, свикнала със скъпи бижута, беше впечатлена. Внезапно тя се видя как мига изненадана от големината и красотата му.

— Великолепен е, Блеки — каза тя, останала без дъх, — и е един от най-красивите пръстени, които някога съм виждала.

Той явно се зарадва на думите ѝ.

— Може малко да му е минала модата, но не исках да го преправям. Хайде, сложи си го, миличка.

Тя поклати глава.

— Не, направи го ти, мой добър, черен ирландецо. — Тя му подаде лявата си ръка. — Сложи го на третия пръст, до венчалния ми пръстен.

И той го сложи.

Ема протегна малката си силна ръка с отметната на една страна глава, възхищавайки се на пръстена, който ярко пламтеше в светлината на огъня. После погледна към него със закачливо изражение на лицето.

— Да не би най-сетне да сме сгодени? — подразни го тя, като го дари с престорено свенлива усмивка.

Блеки радостно се засмя. Той се забавляваше неимоверно. Винаги бе ценил чувството ѝ за хумор.

И като се наведе по-близо до нея, той я целуна по бузата.

— Нека просто така да си кажем, че сме си обещали да бъдем... да бъдем най-скъпите си и близки приятели за остатъка от времето, което имаме на този свят.

— О, Блеки, толкова хубаво е това, което казваш, благодаря ти за моя красив пръстен. — Тя взе ръката му, задържа я и я притисна силно, и отново го погледна. След това се усмихна с онази несравнима усмивка, която препълваше с лъчиста светлина лицето ѝ. — Мой скъпи, стари приятелю, ти си нещо много, много специално за мен! — каза тя.

— Както и ти за мен, Ема.

Той отстъпи от стола ѝ, като че се канеше да се упъти към своя, но се спря и завъртя към нея бялата си глава.

— Надявам се, че ще носиш пръстена — отбеляза остричко той, а очите му останаха приковани в нейните. — Аз искрено се надявам, че няма да го затвориш в тоя твой сейф.

— Разбира се, не. Как можеш да си помислиш подобно нещо. Никога повече няма да го сваля... никога.

Той докосна рамото ѝ и се върна на мястото си, като се усмихваше на себе си.

— Радвам се, че ти дадох този пръстен, скъпа моя. Толкова пъти се бях канил да го сторя и често съм се питал какво ли би казала ти. Знам, че винаги съм те обвинявал, че си твърде сантиментална за твоите години, но, струва ми се, и аз съм се превърнал в един сантиментален стар мъж.

— Кажи ми, Блеки О'Нийл, какво му е лошото на сантимента? Жалко, че няма повече сантимент на тоя свят — каза тя с неочаквано влажен поглед. — Поне тогава би бил едно по-добро място за живеене.

— Да. — Това бе всичко, което той можа да каже.

След малко Блеки се прокашля и отбеляза:

— Какво ще кажеш сега за онова мое малко предложение, Ема? Сутринта каза, че се съмняваш дали ще свърши работа, но аз не мога да се съглася с теб.

— Знаеш ли — възкликна тя ентусиазирано. — Следобедът пак мислих за това. Емили се премести да живее при мен и изведнъж ми

стана ясно, че единственият начин да се сдобия с поне малко тишина и почивка е да приема любезното ти предложение.

— Значи ще дойдеш с мен! О, скъпа моя, ти стопли сърцето ми, така е! — Той грееше цял от щастие и вълнение. Вдигна високо брeндитo си. — Хайде, сръбни си от твоето любимо „Бони Приас Чарли“, Ема. Заслужава си тоста наистина.

Вместо това тя вдигна предупредително ръка.

— Минутка само! Всъщност не съм казала да. Не мога да приема — поне не още. Сериозно си мисля за пътуването, но ще трябва да ми дадеш още няколко седмици да си уредя нещата, да свикна с мисълта, че ще отсъствам няколко месеца.

Той разочаровано прехапа устни и рече:

— Добре, ще бъда търпелив. Все пак ще трябва скоро да започна приготовленията, затова, моля те, недей да отлагаш прекалено дълго отговора си.

— Ще те уведомя колкото се може по-скоро, обещавам.

Той сръбна от коняка си, явно му се услади. В очите му се прокрадна лукаво пламъче. За минута-две той бе погълнат в мисли и накрая каза:

— Между другото, Ема, напоследък си съставих план. Несъмнено ще бъдеш изненадана да го чуеш. За мен той е моят План с главно П, понеже това май е първият план, който изобщо някога съм си правил. — Той не можеше повече да се владее и гърлено се разсмя, а очите му станаха весели и закачливи. — Помниш ли твоя първи план?

— Боже господи, съвсем съм забравила това.

— А аз — никога. Даже си спомням деня, когато ми се довери. Такава малка хитруша беше ти, а аз бях страшно впечатлен. Както и да е, ако имаш няколко минути, бих искал да ти разкажа моя. Това е най-чудният план, скъпа моя, въпреки че го казвам самият аз. Обзалагам се, че ще те заинтригува, знам го със сигурност.

Тя се усмихна, явно се забавляваше:

— С удоволствие бих изслушала твоя план, Блеки, мили.

Той енергично се облегна назад, клатейки глава, като че на себе си, и започна:

— Ами ето го. Ето я тази жена, която познавам добре, а тя е най-упоритото същество, което някога съм срещал в живота си. Но се случи така, че тъкмо тая упорита, опака, подлудяваща, но обожавана

жена има внук в Австралия. Знам, че тя иска да отиде и да го види, и си помислих, че би било чудесно, ако аз самият я заведа да го види. Затова си съставих един много специален план. Ето го...

Емили беше заспала на едни от огромните дивани в гостната на горния етаж.

На надвесената над нея Ема тя изглеждаше малка, беззащитна и невинна, загърната в бял хавлиен халат и свита на кълбо wśród куп възглавници. Чувство на безкрайна нежност грабна Ема. Тя се наведе и леко отмахна от челото на Емили кичур бледоруса коса и докосна с устни гладката младежка буза на момичето. Тя се изправи, чудейки се дали да я събуди, или не, реши първо тя да се приготви за лягане и влезе на пръсти в съседната спалня.

Ема окачи сакото си от самурова кожа, свали перлената си огърлица и перлените си обици и ги остави на тоалетката. След като свали часовника си и смарагда на Макгил, тя започна да вади пръстена на Блеки, но се спря и се загледа в него. Този пръстен бе лежал и я бе чакал петдесет години и тя бе обещала на Блеки никога да не го сваля. Намести отново пръстена на пръста си до платинената венчална халка на Пол и довърши събличането си. Току-що си бе облякла нощницата, когато се почука лекичко на вратата, тя се отвори и се появи усмихнатото лице на Емили.

— Ето те и тебе, бабо. Чаках те.

— Забелязах, мила. Но не биваше, нали знаеш.

— Искаше ми се, бабче. Но да си призная, не очаквах да се върнеш толкова късно. Вече е дванайсет и половина!

— Много добре знам колко е часът, Емили. Виж какво, ако ще живееш при мен, няма да ме следиш кога излизам и кога се връщам. Освен това нямам нужда да се грижат за мен. Достатъчно се грижи за мен Пола в магазина — отбеляза спокойно Ема, като си обличаше копринения пеньоар.

Емили се закикоти и заподскача из стаята, явно съвсем разбудена и преизпълнена с жизненост както обикновено.

— Но това не е никаква размяна на ролите, ако от това се страхуваш. Аз не се опитвам да ти бъда майка. Просто заговорих за часа.

— Ти просто запомни добре какво казах.

— Ще запомня, бабо. — Емили се завъртя около тоалетната масичка. Видя бижутата, пръснати по нея, и очите ѝ се плъзнаха по ръката на Ема. Тя веднага забеляза диаманта. Той блестеше в ярката светлина на лампите. — Няма ли да ми покажеш пръстена на Блеки? — запита тя.

Ема бързо вдигна вежди.

— А ти откъде знаеш за пръстена? — Думите едва се бяха откъснали от устата ѝ и тя вече съжали защо изобщо е задала такъв въпрос на Емили.

— Аз и Мери съзаклятничехме заедно с Блеки — обясни Емили. — Преди около две седмици той я помолил да ми каже да проверя дали ще ти стане пръстенът. Страхуваше се да не би пръстите ти да са станали по-дебели.

— Така ли? Утре ще трябва да си поговоря с него. Да не би да си мисли, че вече съм се превърнала в сбръчкана стара вещица — силно извика Ема.

Емили не успя да прогони смеха от гласа си:

— Никой не би си помислил такова нещо за теб, бабче, най-малкото Блеки. Ти си все още красива.

— Не е вярно. Аз съм една стара жена — заяви равнодушно Ема. — Но благодаря ти все пак, че си така добра, Емили. Естествено — добави тя и се засмя — всеки знае, че ти не си обективна. — Тя задържа лявата ѝ ръка. — Е, как ти се струва това?

Емили взе ръката на Ема с огромни, кръгли зелени очи, с развълнувано, изразително и подвижно лице:

— Боже, бабче, не съм си го и представяла толкова голям и така красив! Фантастичен е! — Тя разгледа по-отблизо пръстена и с жеста на експерт вдигна глава и я заклати разбиращо. — Съвършен диамант е това, бабче. Обзалагам се, че струва цяло състояние... — Гласът ѝ заглъхна и тя се поколеба, а след това попита с несигурен глас: — Значи ли това, че ти и Блеки се каните да се жените?

Ема избухна в смях и издърпа ръката си.

— Разбира се, че не, глупава гъска такава. Какво още ще измислиш. — Тя с обич докосна лицето на Емили. — Ти си толкова романтично момиче — промърмори тя и меко въздъхна. — Не, не би било подходящо. Не и на нашата възраст. Както каза Блеки, ние сме се

сгодили, в смисъл сме поели задължение да бъдем най-добрите приятели до края на живота си. — Най-после Ема усети нескритото любопитство и интерес, четящи се по лицето на Емили, и преди да успее да се спре, каза: — Ако искаш, ще ти разкажа историята на пръстена.

— О, да, много бих искала да я чуя, бабо. Нека да отидем в гостната обаче. Имам един цял термос с топъл шоколад за теб. Ела, ела. — Тя взе ръката на баба си и я поведе към вратата, без да се усеща колко е припряна. Ема почти се усмихна и се остави да я управляват, като тайничко се забавляваше.

След като напълни две чашки с шоколад и даде едната на Ема, Емили се сви на дивана, където преди малко бе заспала, подви крака под себе си и се сгуши във възглавниците. Вдигайки чашата си, тя отпи и извика от удоволствие:

— Колко е весело. Сякаш съм пак в училище и си правим среднощни увеселения.

Устните на Ема потрепнаха.

— Не прекалявай, Емили — засмя се тя. — Няма да правим това всяка нощ. По това време обикновено съм в леглото. А, като стана дума за легло, не е ли вече твърде късно. По-добре набързичко да ти разкажа историята, за да си легнем по-скоро. Утре ни чака изнурителен ден.

— Да, бабче. — Емили се заслуша захласнато в баба си.

Когато най-сетне тази стара история беше разказана, Емили каза:

— О, бабо, всичко това е тъй хубаво и вълнуващо и някак тъжно. Представи си го, да пази пръстена всичките тия години. Господи, това се казва привързаност. — Сянка премина по нейното хубаво, деликатно лице и тя поклати глава: — А ти се отнасяш скептично към несподелената любов! Това би трябвало да ти докаже, че напълно грешиш.

Ема се усмихна с участие, но не каза нищо.

Лицето на Емили изведнъж просветля и тя внезапно заговори със своя звучен глас:

— Само си помисли, ако се беше оженила за Блеки вместо за тоя ужасен Артър, всичките ти деца щяха да са различни — всичко е въпрос на гени, ако искаш да знаеш. Чудя се дали старите щяха да са по-свестни. — Емили наведе главица и изду устнички, потънала в

мисли, а през това време умът ѝ препускаше. Хрумнаха и едновременно няколко неща и тя избърбори: — Ами твоите внуци? Пола например. И аз. Боже мой, бабо, та тогава аз изобщо нямаше да бъда аз. Можеше да бъда някой съвсем друг.

Ема се намеси:

— Но аз щях да те обичам също толкова много, Пола също.

— Да, разбира се, че щеше да ни обичаш, знам. Но твоето семейство би било много...

— Сега ти разсъждаваш за неща, които никога не бихме могли да знаем. И всичко е прекалено сложно за мен, особено в този час — каза Ема с извинителна, но мила усмивка. — Но като стана дума за моето семейство, какво се случи тук тая вечер? Как беше тържествената вечеря?

Изведнъж лицето на Емили се измени, стана сериозно. Седна рязко, изпъна крака на пода и се наведе по-близо до Ема, сякаш се готвеше да сподели нещо:

— Няма да повярваш, ако ти кажа, че Едуина се държа доста необикновено.

— В какъв смисъл? — остро запита Ема, боейки се от най-лошото.

Забелязвайки неспокойното лице на баба си, Емили силно тръсна глава.

— Не прави такава физиономия. Всичко беше наред. Едуина беше любезна... толкова мила, че не можах да го проумея, нито пък Пола. Графиня Дауагър бе самият чар. Е, това не е съвсем вярно. — Емили направи муцунка. — Знаеш склонността ми да преувеличавам. — Емили сбръчка носле и продължи: — Тя беше някак си... предпазлива с мен и Пола. Тя в действителност не ни обича. Въпреки това беше учтива и внимателна с всички останали. Не мога да си представя какво си ѝ казала, бабо, но то определено е имало драстичен ефект върху нея. — Емили изгледа Ема изпитателно: — Трябва да си ѝ чела страхотно конско. Така ли е? — И тя повдигна руса веждичка.

Ема не каза нищо.

Емили предположи:

— Смятам, че леля Едуина беше плакала, преди да слезе за аперитива. Очите ѝ бяха подпухнали и червени, носът ѝ — също. Не искаше да пие. Помоли ме за аспирин и чаша вода. Бяхме сами само за

малко, после пристигнаха Пола и Джим с леля Дейзи и чичо Дейвид. Едуина веднага се залепи за Дейзи — смешно е колко привързана е тя към Дейзи. Както и да е, тя не говори много с другите, даже и с Джим, докато си пихме коктейлите. — Емили сви рамене. — Помислих си, че тя изглежда така примирена, във всеки случай, беше много сдържана. Знаеш колко непоправими са мама и тя, винаги си пийват. Никога не знаят кога да спрат. Тази вечер обаче Едуина не изпи нито капка, дори вино не пи по време на вечерята. — И тя се плъосна обратно във възглавниците, погледна още по-внимателно Ема и настоя: — Какво толкова си й казала, бабче?

— Недей да бъдеш толкова любопитна, Емили. Това си е лична работа между мен и Едуина. Както и да е, не е толкова важно. Онова, което има значение, е, че думите ми са подействали. Изглежда, най-накрая съм й втълпила малко здрав разум.

— О, сигурна съм, че е така — съгласи се Емили. — Има още нещо — никога няма да познаеш какво направи тя, преди да седнем на вечеря.

— Не, няма да мога. Затова по-добре ми кажи ти, Емили.

— Тя попита леля Дейзи дали би могла да покани Антъни покъсно на кафе и после отиде да му телефонира у чичо Рандолф.

Ема настръхна и попита намръщено:

— А той дойде ли?

— О, да — ухили се Емили. — С братовчедката Сали. О, бабче, те са толкова влюбени и са страхотни двамата заедно.

— И Сали дойде с него! Как се държа към нея Едуина?

— Сърдечно. Отварях си очите на четири, за нищо на света не бих пропуснала тая малка сценка. Разбира се, Едуина се беше закачила малко за Антъни. Ако питаш мен, държа се малко угоднически, като един Юрая Хийп — но тя винаги е глезила сина си. — Емили широко се усмихна на Ема и завърши: — С две думи, бабо, вечерята премина със страхотен успех.

Ема беше сащисана и даже временно си глътна езика.

— Е — каза тя накрая, — това е направо за роман. Никога не съм очаквала Едуина да се промени така бързо. — Но вътре в себе си тя се поздравяваше. Значи страшните й предупреждения са уплашили Едуина и тя бе опитала да се държи като нормален човек. Това е огромна победа, мислеше си тя и се надяваше, че дъщеря й няма да се

обърне отново. Не беше възможно да се предвиди какво би направила Едуина. „Хайде, не си проси неприятности, каза си Ема. Отпусни се.“

Сияйно усмихната, преизпълнена с огромно чувство на облекчение, Ема се вдигна на крака.

— Тъкмо в този малко изненадващ, но приятен момент смятам да си легна, мило момиче. — Тя се наведе и целуна Емили. — Струва ми се, че утре всички ще са мили. Е, нека да се надяваме. Лека нощ, Емили.

Емили стана и я прегърна силно.

— Толкова те обичам, бабче. И лека нощ, приятни сънища. — Тя вдигна подноса. — Най-добре и аз да направя същото. Имам да взема утре близнаците от „Харогейт Колидж“, и да свърша хиляди други дребни неща. — Тя си пое дълбоко въздух. — Уф! — издиша шумно. — Никога не може да ми остане поне една свободна минутка.

Ема спотаи усмивката си и изчезна в спалнята, преди Емили да успее да я захване да ѝ разправя какви са всичките тия дребни работи за утре.

— О, бабо — извика след нея Емили. — Радвам се, че не си много разстроена, дето се развали сделката с „Еър Комюникейшънс“.

Ема се показва обратно на вратата.

— Бих си позволила да твърдя, че тяхна е загубата, наша — печалбата.

— Да, така каза и Пола, когато спомена за това преди малко. — Емили се присламчи към вратата и промърмори набързо: — Себастиан Крос е направо ужасен. Мислех, че Джонатан ще се справи с него. Обаче явно не можа. А щом Джонатан не е успял, никой друг не може.

Ема остана напълно неподвижна и безкрайно внимателно изрече:

— За какво бърбориш, Емили?

Емили се спря и се извъртя, за да срещне Ема лице в лице.

— За сделката „Еър“. Ти си помолила Джонатан да говори със Себастиан, нали?

— Не — отговори Ема с безкрайно тих глас.

— О — каза Емили сконфузено.

— Какво те кара да мислиш, че съм накарала Джонатан да води точно тия преговори?

Докато тя говореше, Ема се облегна на касата на вратата, проницателните ѝ очи мрачно просветваха, фиксирани върху внучка ѝ.

Всичките ѝ сетива, бяха нащрек и тя отривисто забеляза:

— Явно обаче, че нещо го е накарало.

— Ами да — започна Емили и се начумери. — Във вторник, когато вечерях с татко в Лондон, ги видях двамата в бара „Ле Амбасадор“ точно когато си тръгнахме. Вечеряхме рано, знаеш, и татко ужасно бързаше за някаква бизнес среща. Той толкова много бързаше, че не можах да отида и да говоря с Джонатан.

— Разбирам. — За момент Ема постоя замислена и попита: — Защо предполагаш, че Джонатан ще успее да повлияе с нещо на младия Крос?

— Поради старото им приятелство. В Итън са били заедно. Но ти знаеш това, бабче. Веднъж ме взе със себе си там, когато отиде да видиш Джонатан по средата на срока. Не помниш ли?

— Да, естествено, аз също помня, че Джонатан отиде в Итън. Но не бях разбрала, че Крос също е бил ученик там и че той и Джонатан са били приятели тогава. Аз...

— Мисля, че те все още са приятели — прекъсна я Емили. Тая малка информация смрази до кости Ема, но тя се насили да се усмихне.

— Вероятно е искал да ме изненада. Може би е усетил, че преговорите ще са трудни, и се е опитал да проправи пътя за Пола — каза тя, опитвайки се да се убеди, че това е истина. Но интуицията ѝ казваше, че не е така. Ема стисна по-силно касата на вратата и уж случайно попита:

— Джонатан видя ли те в „Ле Амбасадор“, Емили?

Емили поклати глава.

— Той беше много погълнат от разговора с Крос. — Тя се замисли и бързо попита: — Защо? Това важно ли е?

— Не чак толкова. Ти спомена ли за това на Пола?

— Не съм имала още възможност. Тя тъкмо бе започнала да ми разказва за фиаското с „Еър“, както го нарича тя, и колко ужасен бил с нея Крос, когато Хилда обяви, че вечерята е готова. — Емили прехапа устни и се намръщи, започвайки вече да се чуди какво цели с въпросите си баба ѝ.

Ема поклати глава сякаш на себе си, после отбеляза с все същия лековат, небрежен тон:

— Бих предпочела да не казваш нищо за това на Пола. Не бих искала тя да си помисли, че той ѝ се бърка, несъзнателно, разбира се. Недей да споменаваш нищо и на Джонатан. Аз ще говоря с него, ще разбера какви са целите му, ако наистина той има някаква цел. Може да си е било чисто и просто една приятелска вечер.

— Да, бабо, както кажеш.

Емили стоеше като закована, изучавайки отблизо баба си, и все повече се изпълваше с тревога. Докато говореха, лицето на Ема бе побледняло и тя забеляза, че щастливата светлинка в очите ѝ беше изгаснала. Изведнъж те станаха безжизнени и необикновено безизразни. Емили остави прибързано подноса и се затича към баба си. Тя сграбчи ръката на Ема и извика разтревожено:

— Добре ли си, бабо, мила?

Ема не отговори. Мозъкът ѝ работеше като бръснач с живия интелект, така характерен за нея. Тя пресмяташе, преценяваше и анализираше и внезапно видя нещата с шокираща яснота. В първата секунда се отдръпна като опарена от истината. „Само си въобразявам“ — помисли тя. Но след това вроденият ѝ прагматизъм ѝ напомни, че тя рядко греши. Истината я гледаше в лицето.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Средновековната църква на върха на хълма във Феърли беше толкова препълнена с хора, че стените ѝ сякаш всеки момент щяха да се пукнат.

Семейства и приятели седяха на предните пейки, а непосредствено зад тях се бяха скупчили селяните, събрали се да отдадат своята почит на Ема Харт при кръщаването на нейните правнуци. След церемонията те щяха да пресекат пътя и да отидат в тържествената зала на енорията, за да вземат участие в специалното чаено тържество, организирано от Александър по указания на Ема.

Между древните сиви каменни стени цареше мир и спокойствие. Слънчевата светлина, изливаща се през мръсните стъклени прозорци, хвърляше танцуващи, украсени със скъпоценни камъни небесни дъги по мрачния каменен под и тъмните дървени пейки. Множество пролетни цветя бяха подредени около олтара и стълбите към него. Смесеният аромат на зюмбюли, нарциси, фрезии, внесени от чужбина мимози и люляк изпълваше въздуха и до известна степен убиваше специфичната миризма на мухъл, плесен, прах и старо дърво, толкова характерна за църквата. Това беше миризма на старини, миризма, която Ема ненавиждаше от своето детство, и за да се опита да я неутрализира, тя автоматично беше избрала най-благоуханните цветя за случая.

Беше седнала на стол отпред, горда и изпълнена с достойнство, облечена в тъмносиня рокля от вълнен креп и широко палто в същата гама. Беше с малка кадифена барета в същия наситеносин цвят, наперено килната встрани върху безупречната ѝ сребърна коса, носеше от смарагдите на Макгил и дълъг наниз великолепни перли. Блеки, красив, в тъмен костюм, беше седнал от лявата ѝ страна, а Дейзи със своя съпруг Дейвид Еймъри седеше от дясната страна на Ема. Едуина беше седнала между Дейвид и Сара Лаудър, както обикновено скована, с предвзето изражение на лицето.

Ема донякъде се изненада, че когато пристигнаха, видя Сара, застанала на стълбите на покрития вход. Никой не очакваше да я види,

тъй като знаеха, че е настинала лошо. Преди да заемат местата си, те размениха няколко думи зад църквата и на Ема веднага и направи силно впечатление фактът, че внучката ѝ изглеждаше съвсем здрава. Според нея Сара или беше оздравяла като по чудо за една нощ, или въобще не е била болна. Почти сигурно бе мислила дали да не дойде, за да избегне срещата с Шейн. Ема не можеше да я обвинява за това. Тя разбираше, представяше си много добре как вероятно се чувстваше Сара. Но, помисли тя, трябва да ѝ признае това. Тя е много хладнокръвна. Не трепна, с нищо не показа смущението си, когато Шейн ги поздрави по-рано.

Ема го погледна крадешком.

Седеше със своите родители от другата страна на църквата, лицето му бе в профил. Изведнъж, сякаш усетил, че го наблюдават, той леко обърна глава надясно и улови погледа на Ема, леко се усмихна и съзаклятнически ѝ намигна. Ема отвърна на усмивката му и отново се загледа в олтара.

Пола и Джим бяха застанали до инкрустирания купел, който водеше началото си от 1574 година, обградени от кръстниците на своите деца, общо шест на брой. Пасторът, преподобният Джефри Хантли, вече беше кръстил момчето Лорн Макгил Харт Феърли и сега се приготвяше да кръсти момичето, което щеше да се казва Теса. Подобно на своя брат близък тя щеше да носи същите допълнителни средни имена.

Емили, една от бабите на Теса, държеше бебето в ръце, а от лявата страна на Ема стояха Антъни и Вивиан Харт, другите дядо и баба. По-голямата сестра на Вивиан, Сали, беше кръстница на Лорн и го люлееше, а от двете ѝ страни бяха застанали другите му кръстници, Александър и Уинстън.

Колко привлекателни млади хора бяха те, каза си Ема, очите ѝ светеха от удоволствие и тя за миг си представи техните предшественици... нейните родители, брат ѝ Уинстън, Артур Ейнсли, Пол Макгил, Адел и Адам Феърли. Какво чудо, че тя и Блеки бяха все още живи и можеха да бъдат тук днес, за да присъстват на това събитие и заедно с другите да изживеят радостта му.

Вдигна поглед към Пола и Джим.

Те наистина изглеждаха добре заедно, помисли тя. Той, толкова висок, с широки рамене и рус, живо копие на своя прадядо Адам.

Пола, толкова стройна, грациозна и толкова драматична на вид със светлия цвят на кожата, характерен за рода Макгил. А вродената елегантност на Пола личеше най-много от начина, по който се държеше и носеше дрехите си. Беше избрала ръчно шит вълнен костюм в наситено виолетов цвят, по-светло виолетова атлазена блуза и атлазена кръгла плоска шапчица в същия цвят. Лилавото беше в тон с очите ѝ. Все още е много слаба, помисли Ема, но днес следобед е изключително лъчезарна.

Любовта към внучката ѝ и гордостта, която изпитваше от момичето, владееха Ема в момента и докато наблюдаваше Пола, лицето ѝ се отпусна и смекчи. От деня, в който се роди, младата жена, застанала отпред, я беше дарила само с щастие и уют, както бе направила и продължаваше да го прави майка ѝ Дейзи.

Ема затвори очи. Пол щеше да се гордее с Пола колкото нея, защото момичето притежаваше всички качества, от които той се възхищаваше — честност, почтеност, искреност, справедливост и блестяща интелигентност, която често изненадваше хората. Макар че беше с мек нрав и свенлива, Пола притежаваше известна спокойна самоувереност и подобно на Дейзи беше наследила голямото чувство за хумор на дядо си. Да, тя е истинска Макгил, помисли Ема. Също и Харт. Слава богу, че притежава моята издръжливост и проникателност, моята непоколебимост и жилавост. Тя ще има нужда от тях през следващите години, за да се справи с това, което ѝ оставям, с наследството на дядо си. Надявам се, че никога няма да гледа на наследството си като на ужасен товар. То, разбира се, наистина е огромна отговорност.

Малката Теса започна да пищи, пронизителните ѝ вопли отекваха в църквата. Ема отвори очи и премигна. Наклони се напред и се загледа в това, което ставаше. По лицата на всички беше изписана загриженост. Пасторът държеше бебето, пръскаше светена вода на челото му и го кръщаваше в името на Отца и Сина и Светаго духа. Когато свърши, той с видимо облекчение подаде детето на Емили. Тя започна да го люлее, като напразно се опитваше да го успокои и утеши.

Ема тихо се засмя, разбрала, че Теса плаче поради шока от студената вода върху челото ѝ. Детето протестираше, при това най-гръмогласно. „Вече я виждам, помисли тя, малката Теса Макгил Харт Феърли ще бъде непокорната в това семейство.“

Дейзи, също усмихната, хвана ръката на майка си и я стисна. Тя прошепна:

— Изглежда, Теса се е метнала на баща си, мамо.

Ема обърна глава и погледна големите яносини очи на любимата си дъщеря.

— Да — прошепна в отговор Ема, — тя винаги е била пожизнена от двамата. Още един независим дух в семейството? — Тя красноречиво вдигна сребърна вежда. Дейзи само кимна в отговор, хубавите ѝ очи преливаха от щастие и в същото време малко се забавляваше.

След няколко минути церемонията свърши и те бавно тръгнаха по пътеката между редовете. Хванала Блеки под ръка, Ема се усмихваше и благовидно кимаше, но не спря да разговаря с никого.

Скоро цялото семейство, приятелите и селяните се събраха на покрития вход и започнаха да поздравяват родителите и да разговарят помежду си.

Няколко души от местните дойдоха при Ема, спряха се да говорят с нея за няколко минути, но много скоро тя се извини и дръпна Блеки настрана от тълпата:

— Сега ще се измъкна и ще се върна, преди някой да е забелязал отсъствието ми. Тогава можем да отидем до Пенистън Роял.

— Добре, Ема. Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Да. Все пак благодаря ти, Блеки. Няма да се бавя.

Когато Ема се отдалечи от пълния с хора покрит вход, Милсън, шофьорът на Блеки, бързо я последва с кошница цветя. Тя я взе от него, усмихна се и му благодари.

Мина през портата на църковния двор, която водеше в гробището до църквата.

Знаеше пътя наизуст, краката ѝ сякаш сами я заведоха по каменната пътека до далечния ъгъл, малко уединен, обрасъл с храсти и засенчен от един стар бряст, който растеше до покритата с мъх каменна стена. В този ъгъл под надгробните камъни, които сама беше избрала преди години, лежаха нейните родители, Джон и Елизабет Харт. До тях бяха двамата ѝ братя Уинстън и Франк. Тя взе букети цветя от кошницата и постави по един букет върху всеки от четирите гроба. Щом се изправи, положи ръка върху надгробния камък на майка си и се загледа към откритата пустош, замъглена, тъмна линия на фона

на синьо-лилавото небе, обсипано с бързо движещи се бели облаци и пресекува слънчева светлина. Денят беше чудесен, удивително топъл, изпълнен с благоухание след гръмотевичната буря вчера. Идеален ден за изкачване до Върха на света. Тя напрегна очи, но тази точка беше твърде далеч, скрита от издигащите се склонове. Въздъхна при спомените. Очите ѝ се спряха на всеки надгробен камък, на всяко име. „Нося всеки един от вас в сърцето си всеки ден от моя живот — безмълвно каза тя. — Никога не съм забравила никого.“ Тогава съвсем не очаквано я завладя една странна мисъл — тя нямаше никога да дойде отново на тези гробове.

Ема най-после се обърна.

Стъпките ѝ я отведоха по същата каменна пътека, която се виеше през гробището, и тя спря чак когато стигна до едно голямо парче земя сред мрачните сенки на църквата от другата страна. Това обширно частно парче земя беше оградено с железен парапет, който го отделяше и казваше на всички, че то е специално и не всеки има достъп до него. Тя отвори малката порта и се озова сред различни поколения Феърли. Хвърли поглед на гробовете и накрая очите ѝ се спряха на надгробния камък на Адам Феърли, направен от бял мрамор. От двете му страни бяха неговите две съпруги — Адел, първата, и Оливия, втората. Двете красиви сестри, които бяха обичали и се бяха омъжили за един и същи мъж и които по свой начин бяха добри с нея, когато тя беше младо момиче. Тя никога не забрави колко мили бяха те с нея, но погледът ѝ се задържа върху гроба в средата.

„Да, Адам Феърли — помисли тя, — аз победих. Накрая тържествувах аз. Твоето семейство вече не притежава нищо в селото, освен това парче земя, където си погребан ти. Всичко друго принадлежи на мен, дори църквата до голяма степен функционира от моята щедрост. Твоите праправнуци току-що бяха кръстени и те носят имената и на двама ни, но ще наследят голямо богатство, власт и положение от мен.“ Тези мисли не бяха изпълнени с ненавист, те просто безстрастно пробягваха в съзнанието ѝ, защото тя вече не изпитваше никаква омраза към семейство Феърли, не беше в природата ѝ да злорадства особено в близост до място за вечен покой на някого.

Тя бавно се върна до църквата и на ведрото ѝ лице имаше мила, спокойна усмивка.

Когато минаваше през покритата порта, Ема видя Блеки, застанал от едната страна, далече от голямата група хора, потънал в разговор с нейните две по-малки внучки, Аманда и Франческа.

Блеки се засмя, когато тя спря до него:

— Може би трябва да знаеш, че тези две момичета са те видели, докато се измъкваше. Наложил се насила да ги задържа да не хукнат след теб. Е, почти.

— Ние също искахме да видим гробовете, бабо — обясни Аманда, — обичаме гробища.

Ема я погледна с престорен ужас.

— Колко ужасно.

— Не, не е, интересно — изчурулика Франческа. — Обичаме да четем надгробните камъни и се опитваме да познаем какви са били хората, какъв живот са водили. Все едно четем книга.

— И сега ли е така? — Ема се засмя и с обич погледна петнадесетгодишната си внучка. — Мисля, че трябва да се връщаме вкъщи — продължи тя. — Емили каза ли ви, че ще прием чай и шампанско следобед?

— Да, но каза, че не може да прием шампанско. Ние обаче можем, нали, бабче? — попита Аманда.

— Само по една чаша, не искам да се напивате.

— О, благодаря, бабче — каза Аманда, а Франческа хвана Ема под ръка и съобщи:

— Ние ще дойдем с теб. Колата на чичо Блеки е много по-хубава от ягуара на Емили.

— Това не е много хубаво, Франческа. Вие дойдохте с Емили и ще се върнете с нейната кола. Освен това чичо Блеки и аз имаме да обсъждаме някои неща.

Всъщност нямаше нищо особено или важно, за което трябваше да разговарят. Ема просто искаше да бъде сама със своя скъп стар приятел, да се отпусне преди приема, да си поеме дъх, преди да я погълне нейното голямо, неортодоксално семейство.

Докато пътуваха с колата, Блеки я погледна и каза:

— Кръщаването мина великолепно, Ема. Беше много красиво. Но когато пасторът кръщаваше Лорн, лицето ти имаше много странен израз, искрено се зачудих какво ти минава през ума.

Ема леко обърна лице към него.

— Мислех за едно друго кръщаване... кръщаването, което ти извърши, когато кръсти Едуина с чешмена вода от Армли в кухненската мивка на Лора. — Очите ѝ дълго се задържаха върху неговите. — Не можах да устоя на този спомен от миналото. Знаеш, че Едуин Феърли нямаше да получи разрешение да се ожени за мен дори да беше поискал, така че Едуина не можа да бъде кръстена тук, във Феърли. Кръщаването днес се извърши точно където трябва.

— Да — съгласи се той, — при всички случаи щяха да я лишат от това.

Ема кимна.

— И така, докато си мислех за всичко, което е минало през главата ми през моя дълъг живот, изведнъж ми хрумна, че кръщаването днес е най-недвусмислен пример за ироничен обрат на нещата. И че Адам Феърли повече от всеки друг щеше да оцени поетичната справедливост на всичко това.

Тя спря и леко се усмихна.

— Колелото на съдбата наистина направи пълен кръг.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джим Феърли, останал сирак на десетгодишна възраст и отгледан от своя овдовял дядо, винаги се беше чувствал самотен като дете.

В резултат на това той изпитваше голямо удоволствие да бъде част от огромното семейство на Ема Харт, станало негово, когато се ожени за Пола през 1968 година. В известен смисъл фактът, че стана член на това изключително семейство, беше нещо необикновено за него. Освен това, тъй като досега с нищо не беше пострадал от тях и ясно разбираше характера на всеки един, той не беше правил никакви опити да определя техните качества или недостатъци. Държеше се настрана от сложните вражди и съюзи, разпри и приятелства, които процъфтяваха около Ема.

Тъй като Джим рядко мислеше лошо за някого, той често се изненадваше, когато Пола проявяваше безмилостна строгост към някоя от лелите или чичовците си, и от време на време се чудеше дали тя не преувеличава, когато изброяваше техните несъвършенства, ужасните злини, които са причинили на баба й. В същото време тя пламенно защитаваше своето любимо бабче, за което даваше душа и сърце. Джим тайно се забавляваше от отношението на жена си, тъй като вярваше, че никой не може да се грижи по-добре за нея от Ема Харт.

Неотдавна Джим беше решил, че предупрежденията на Пола за графиня Дънвейл са мимолетни. Тази седмица Едуина се беше държала безупречно — както той очакваше от нея. Въпреки че беше малко резервирана с Пола, тя поне бе учтива и на връщане от църквата той дори успя да я разсмее. Той виждаше, че тя все още е в хубаво настроение.

Леля му разговаряше до камината със сина си Антъни и Сали Харт, нейното високомерно изражение с плътно присвити устни беше напълно изчезнало от лицето й. По изключение тя изглеждаше относително спокойна. Бедната старица, не е толкова лоша, помисли той, както винаги доброжелателен към другите, и премести поглед към

картината от лявата страна на Едуина. Беше закачена над бялата мраморна камина, бе една от любимите му картини.

Джим беше застанал на входа на Прасковата гостна. Пенистън Роял, тази прекрасна комбинация на ренесансова и якобинска архитектура, се славеше с две гостни стаи. Пола беше избрала тази за кръщелното тържество.

Той се радваше, че тя избра именно нея.

Според него това беше най-красивото място в цялата къща със съчетанието на кремаво и цвят на праскова и прекрасните картини. Въпреки че след като миналата година продаде няколко картини, Ема намали своята прочута колекция от картини на импресионисти, тя запази две от Моне и три от Сисли, които украсяваха стените. Според него именно произведенията на изкуството придаваха на тихата и елегантна стая от началото на деветнадесети век нейната голяма красота.

От мястото, където беше застанал, Джим задържа за малко погледа си върху картината на Сисли, изпълнен с възхищение от нея. През целия си живот той не беше изпитвал желание за нищо материално, но копнееше да притежава тази картина. Тя, разбира се, никога нямаше да стане негова. Винаги щеше да бъде закачена в тази къща, както беше повелила Ема в завещанието си. Един ден тя щеше да стане собственост на Пола и следователно той никога нямаше да бъде лишен от нея, можеше да съзерцава пейзажа винаги, когато пожелаеше. Точно затова силното му желание да притежава тази картина непрекъснато го удивяваше. Към нищо не беше изпитвал толкова силно чувство, освен към жена си може би. Очите му безуспешно потърсиха Пола. Стаята се беше напълнила с хора през десетте минути, докато беше с фотографа, който сложи апаратурата си в Сивата гостна. Може би просто не можеше да я види.

Бързо влезе.

Висок 185 см, добре сложен, с елегантна фигура и дълги крака, Джеймс Артър Феърли ярко се открояваше от другите, особено поради факта, че приличаше на манекен за дрехи, винаги безупречно облечен от главата до ръчно направените му обувки. Подобно на своя пращядо той имаше слабост към елегантните дрехи и склонност да ги носи малко показно. Беше с приятно, доста чувствително лице и одухотворени, сиво-сини очи, със светъл цвят на кожата и

светлокафява коса. Роден и възпитан като джентълмен, той притежаваше естествена увереност в себе си и винаги се държеше непринудено и самоуверено. Имаше известен ненатрапчив чар и готова усмивка за всеки.

Всичко това бързо премина през ума му, когато той отиде в средата на стаята и потърси с поглед Пола.

Тъй като не можа да я намери, той взе чаша шампанско от минаващия сервитьор и тръгна към своя тъст. Едуина го видя и бързо тръгна към него, като пресече пътя му, преди да стигне до Дейвид Еймъри. Тя веднага се впусна запалено да коментира церемонията в църквата, а след това насочи разговора към село Феърли. Докато слушаше търпеливо, Джим отново разбра, изненадан като първия път, когато проумя това, че за нея фактът, че е Феърли, е от изключително значение. Още от първата им среща тя непрекъснато го обсипваше с въпроси за дядо му, баба му, за баща ѝ, отдавна починалия граф Карлсмуър, разпитваше го също за родителите му, трагично загинали при самолетна катастрофа през 1948 година.

При различните случаи, когато беше със своята пралеля, защото тя му се падаше точно такава, бе усетил в нея чувство на неудобство, което се дължеше на факта, че е незаконородена, и той винаги изпитваше леко съжаление към нея. Това беше една от причините, поради която се опитваше да бъде любезен с нея, да я включва в семейните тържества, за които имаше свое мнение. Неговата тъща се държеше мило с Едуина, но независимо от това Джим разбра, че Едуина е привързана към Дейзи, защото и двете бяха незаконородени. Първото дете на Ема до голяма степен се отъждествяваше с най-малкото ѝ дете поради тази прилика в начина, по който бяха родени. Но незаконното им раждане беше единственото общо нещо между тях. Двете жени бяха пълна противоположност една на друга. Тъщата му имаше много благ характер, беше жалостлива и внимателна, дама в истинския смисъл на думата. Дейзи Еймъри никога не взимаше „страна“ и той харесваше нейното непринудено отношение към живота, веселото ѝ настроение и чувството ѝ за хумор. За жалост леля му Едуина беше непреклонна и раздражителна, напрегната и неприветлива, закоравяла снобка, чиито основни ценности му бяха напълно чужди. Въпреки това в нея имаше нещо неопределено, което го вълнуваше, изпълваше го с любопитно съчувствие към нея. Това

може би се дължеше на факта, че имаха обща кръв. Пола непрекъснато казваше, че кръвта не е по-гъста от водата, но той не беше много съгласен с нея. Беше сигурен в едно: взаимоотношенията му с Едуина, макар крехки и оскъдни, дразнеха Пола и я изпълваха с гняв. Той намираше, че това е много неразумно от нейна страна, и горещо искаше тя да бъде по-спокойна по отношение на леля си. Според него Едуина беше безобидна стара дама.

— Извинявай, лельо Едуина, не чух какво каза — с извинителна усмивка каза Джим и отново насочи цялото си внимание към нея.

— Казах, че е жалко, дето майка ми събори Феърли Хол. — Едуина го загледа внимателно през тесните си, сребристи очи. — Къщата беше много стара и по право наистина трябваше да бъде запазена като забележителност в Йоркшир. Помисли си, ако не беше съборена, можехте да живеете там с Пола.

Джим не усети присъщата на майка ѝ критика в тези думи. Той се засмя и поклати глава:

— Аз не мисля така. От снимките, които съм виждал, на мен не ми харесва как е изглеждал Феърли Хол. Според дядо къщата е била смесица от различни архитектурни стилове и малко ужасна. Самият той никога не я е харесвал и лично аз мисля, че баба е постъпила както трябва.

Дейзи, която се намираше наблизо, чу края на техния разговор и възкликна:

— И аз мисля така, Джим. Освен това мама използва много добре земята, върху която беше построена, като я превърна в парк за селяните. Когато времето е топло, той е очарователно място за тях. Беше много щедро от нейна страна. — Тя погледна към пастора на Феърли, който разговаряше със съпруга ѝ, и обясни: — А причината, поради която преподобният Хантли сияе в момента, е, че мама току-що му даде голям чек за фонда за възстановяване на църквата. Тя по различни начини поддържа селото. — След като обори думите на Едуина и я срази по най-приятен начин, Дейзи топло се усмихна на своята полусестра. — Не съм ти направила комплимент, мила Едуина. Изглеждаш прекрасно и костюмът, с който си облечена, е много елегантен.

— О — каза Едуина, учудена от тези мили думи. Тя почти никога не получаваше комплименти. Гордо се изпъчи, бледите ѝ очи блеснаха

и автоматично вдигна ръка и приглади косата си. След това си припомни как трябва да се държи и бързо каза: — Много ти благодаря, Дейзи. Ти самата изглеждаш красива, но ти винаги си красива. А костюмът ми е от Харди Еймис. Не бях сигурна, че ми отива, но той ме убеди в това.

Двете жени продължиха да говорят за дрехи. След това Дейзи възкликна:

— Страхувам се, че трябва да ме извините. Виждам, че мама се опитва да улови погледа ми.

Останала отново насаме с Джим, Едуина започна да изброява прелестите на своя дом в Ирландия.

— Много ми се иска да видиш Клонлуглин по това време на годината, Джим. Той е изключително красив. Всичко е толкова зелено. Защо ти и Пола не дойдете скоро за някой уикенд? Никога не си го виждал и за нас ще бъде удоволствие да ни гостувате. С твоя самолет ще стигнете за нула време.

— Благодаря, Едуина, може би ще дойдем. — Джим каза това, въпреки че знаеше, че Пола никога няма да се съгласи. Реши да не се издава и добави: — Мисля обаче, че още известно време няма да успея да я отделя от бебетата.

— Да, разбирам — промърмори Едуина и се зачуди дали това е отказ, но за да не издаде объркването си, продължи да говори, без да спира.

Джим я слушаше учтиво и се опитваше да бъде внимателен, но в същото време търсеше начин да се отдели от нея. Тъй като бе висок, той се извисяваше над Едуина, която беше доста дребна, и той погледна над сребристорусата ѝ глава и се огледа, чудейки се какво се е случило с Пола. Повечето от гостите бяха пристигнали. Тя видимо отсъстваше.

Току-що беше влязла Сара Лаудър, облегната на ръката на своя братовчед, Джонатан Ейнсли. Брайън и Джералдин О'Нийл разговаряха с Александър Баркстоун и приятелката му. Блеки беше застанал до прозореца, потънал в оживен разговор с Рандолф Харт, изглеждаше развълнуван за нещо и правеше знаци на внучката си. Миранда се присъедини към тях, рядка гледка в един от своите налудничави костюми. Покритото ѝ с лунички лице преливаше от

смях, светлокестенявата ѝ коса блестеше като меден шлем на слънчевата светлина, която се изливаше през високите прозорци.

Джим леко пристъпи от крак на крак и огледа стаята във всички посоки. Ема беше седнала върху страничната облегалка на един диван и слушаше вдовиците на братята си, Шарлот и Натали. Тези две благовъзпитани на вид дами създаваха впечатлението, че са крехки и стари в сравнение с Ема, която този следобед излъчваше жизненост и щастие. Той за миг се взря в лицето ѝ. Беше почитал и уважавал тази жена през всичките години, откакто работеше за нея. След като се ожени за внучката ѝ, той я опозна от друга страна, започна да я обича. Сърцето на Ема беше изпълнено с такова разбиране, тя беше мила и щедра, най-справедливиият човек, който той познаваше. Какъв глупак е бил дядо му да я остави да избяга. Но той предполагаше, че животът е бил труден в онези дни. Глупави класови различия, помисли той и тихо въздъхна. Тогава съвсем неочаквано му се прииска Едуин Феърли да беше жив, за да може да присъства на този ден, да види семействата Феърли и Харт най-после свързани чрез брачен съюз. Кръвта им се смеси. Той и Пола бяха поставили началото на нова кръвна линия.

Усети, че Едуина е прекъснала безкрайното си бърборене и го гледа. Бързо каза:

— Нека ти напълня чашата, лельо Едуина. Мисля, че след това е по-добре да отида да потърся Пола. Не мога да си представя какво ѝ се е случило.

— В момента не искам повече шампанско, благодаря, Джим — каза Едуина и едва се усмихна. Беше решила този следобед да запази спокойствие, да остане хладнокръвна, с трезв разсъдък. Ако изпиеше твърде много вино, щеше да ѝ се отрази лошо, щеше да загуби самообладание. Не можеше да си позволи това. Каза:

— Бих искала да те попитам нещо, преди да изчезнеш. Чудех се дали ще бъдеш така любезен да ме поканиш в къщата ви в Харогейт. Знам, че е била на дядо ти. — Тя се поколеба, нервно се изкашля и довърши: — Много бих искала да видя къде той... къде е живял баща ми толкова години от живота си.

— Разбира се, трябва да дойдеш да пийнем по нещо — каза Джим, веднага разбрал защо тя имаше нужда да види къщата. Надяваше се, че Пола няма отново да избухне, когато ѝ каже, че се е съгласил да изпълни молбата на леля си. Понечи да тръгне, по Емили,

следвана от Аманда и Франческа, се втурна към тях и прегради пътя му.

Весело усмихната, Емили хвана ръката му, погледна Едуина и извика:

— Здравейте. Това чаено тържество е върхът. Супер е.

Джим се усмихна снизходително. Той много харесваше младата Емили.

— Виждала ли си някъде жена ми? — попита той.

— Отиде горе с дойките и бебетата, като измърмори нещо, че трябва да се сменят пелените им. Сигурно много са се напишкали. — Емили се изкикоти и маниерно извъртя очи. — Радвай се, че не са наквасили елегантния ти френски костюм с малките си пиш...

— Наистина, Емили — укорително каза Едуина, — не се дръж толкова просташки. — Погледна племенницата си студено, с неодобрение.

Емили, весело безгрижна, отново се изкиска:

— Нали знаеш, че бебетата правят това. Те са като кутренца. Не могат да се стискат. Аз не се държах просташки, лелю Едуина, само установих житейски факт.

Усетил, че Емили нарочно се държи предизвикателно, Джим не можа да се сдържи и се разсмя. Хвърли ѝ намръщен, предупредителен поглед, след това погледна леля си, като се молеше тя да не се нахвърли върху Емили.

Едуина очевидно се беше подразнила. За щастие, преди да измисли достатъчно смразяващ отговор, те видяха Уинстън, който отиде право при тях, поздрави всеки един и застана между Емили и Аманда.

Обърна се към Джим и каза:

— Съжалявам, че повдигам въпрос за работа по време на подобно тържество, но се страхувам, че нямам друг избор. В понеделник бих искал да се видя първо с теб, за да обсъдим някои неща. Ще можеш ли да ми отделиш време?

— Разбира се — каза Джим и озадачено погледна Уинстън. В очите му пробягна загриженост и той се намръщи. — Нещо сериозно ли е?

— Не, не, споменах за това сега само за да съм сигурен, че ще ми отделиш един час. Трябва да отида до Донкастър и Шефилд същия

ден, а до края на седмицата е невъзможно. Наистина съм претрупан.

— Тогава да уговорим час, Уинстън. Например около десет и половина? Дотогава първото издание вече ще бъде на улицата.

— Добре — рече Уинстън.

Щом уредиха този въпрос, Джим каза:

— Баща ти изглежда много доволен от себе си, както и Блеки. Погледни ги. Държат се като две деца, които имат нова играчка. Защо са толкова развълнувани?

Уинстън погледна през рамо и се засмя:

— Баща ми иска да язди Емералд Боу в състезанието следващата година и Блеки умира от смях. Мисля, че леля Ема е също толкова развълнувана.

— Разбирам — каза Джим.

— Брей, каква чудесна новина, Уинстън — възкликна Емили. — Надявам се, че баба ще ни покани всички да отидем в Ейнтрий през март. — Разговорът се съсредоточи около конното състезание с препятствия и възможността Емералд Боу да спечели стипълчейз. Изказаха се най-различни мнения и дори петнадесетгодишните близначки имаха какво да кажат.

Не и Едуина. Тя мълчеше.

Изпи последната капка шампанско от чашата си и погледна Уинстън изпод вежди. Не го харесваше особено. Но никога не беше имала достатъчно време за семейство Харт. Те имаха само купища пари. И външност. Не можеше да отрече, че семейството изглежда добре — всеки един от тях. Изведнъж леко трепна от изненада, когато видя колко много приличаше Уинстън на майка ѝ. Винаги беше съзнавала, че те имаха известна физическа прилика, но не беше разбрала колко подчертана и силна е тя. Уинстън Харт е нейно копие в мъжки образ на по-млада възраст, помисли Едуина. Много повече от всичките ѝ други деца или внуци. Същите черти, толкова ясно очертани, сякаш издълбани с длето: червената коса, пронизана със златни нишки, живите, интелигентни очи с необичайно зелен цвят. Дори малките му ръце, които държаха чашата, са като нейните. Боже мой, това не е естествено, помисли Едуина и бързо извърна поглед, като се зачуди защо това разкритие я безпокои.

Джим, който слушаше с интерес как Уинстън говори с жокея Стив Ларнър, възкликна и го прекъсна:

— Ето я и Пола най-сетне. — Лицето му светна от радост и той ѝ махна с ръка. — Ще се видим по-късно. — Стисна ръката на Едуина, за да ѝ вдъхне увереност, и се втурна да прекоси стаята.

Пола го наблюдаваше как бърза към нея, около устата ѝ играеше щастлива усмивка, изпълнена с очакване. Сърцето ѝ се сви. Обичаше Джим много и беше толкова щастлива, че го е намерила. Той беше най-милият, най-приятният мъж, хубав, честен и добър. Ще трябва да положи по-големи усилия с Едуина... толкова и се искаше да достави удоволствие на съпруга си.

Когато спря до нея, Джим хвана ръцете ѝ. Погледна я в лицето и се усмихна.

— Толкова дълго те нямаше — каза той. — Липсваше ми.

— Бебетата, мили, те имаха нужда от мен. — Искрящите ѝ живи очи го гледаха с любов. — Надявам се, че няма да излезеш един от онези ревниви бащи, за които непрекъснато се говори.

— Не, за бога. Обожавам тези малки дечица. — Той се наведе към нея, притегли я по-близо и сниши глас до дрезгав шепот: — Но също обожавам теб. Чуй, скъпа, хайде да се измъкнем тази вечер и да вечеряме на спокойствие. Само двамата. Родителите ти няма да имат нищо против. Могат да вечерят с Ема.

— Ами...

— Няма да приема „не“ за отговор, мило. — Наведе се към нея и прошепна нещо в ухото ѝ, като стисна ръцете ѝ още по-силно.

Пола се изчерви от думите му, след това безгрижно, сладко се засмя.

— Ти без съмнение си порочен. Същински дявол. — Тя кокетно го дразнеше с дяволит поглед. — Трябва да знаете, че аз съм омъжена жена, сър. Това, което предлагате, е много непристойно. Даже бих казала, съвсем неприлично.

— Наистина ли мислите така? — Той се засмя и премигна. — Аз смятам, че моите идеи са много *вълнуващи*.

— Мама идва насам — каза Пола, като се засмя и умело промени темата. — Изглежда изпълнена с решителност за нещо.

— Кажы „да“ — настоя Джим. — За всичко.

— Да. Да. Да.

Дейзи нежно погледна единия, после другия и поклати глава.

— Съжалявам, че нарушавам спокойствието ви, влюбени птички, но мама започва малко да губи търпение. Иска колкото е възможно по-скоро да направим снимката. Викам всички. Затова елате, нека започнем да се събираме в Сивата гостна. О, между другото, мили Джим, предложих Едуина да се включи в един от семейните групови портрети и мама се съгласи.

— Много мило от твоя страна, Дейзи — топло и искрено възкликна Джим, като в същото време си помисли колко типично беше за нея да бъде внимателна и деликатна към чувствата на другите. Фактът, че Дейзи беше проявила такова внимание към Едуина, заслужаваше двойна похвала.

През целия си живот Ема Харт никога не беше изпускала никакъв номер.

Този следобед не правеше изключение. Очите ѝ бяха навсякъде и от мястото, където беше застанала до камината, тя обхващаше с поглед цялата стая и всеки човек в нея. Подобно на начина, по който Джим Феърли се държеше настрана и приемаше всичко, напоследък през по-голямата част от времето Ема се държеше като наблюдател.

За разлика от Джим обаче, който разглеждаше нещата повърхностно и вярваше само на това, което виждаше, Ема притежаваше почти плашеща схватливост, която проникваше зад всяка фасада и схващаше онова, което всъщност се намираше зад нея. Тя разбираше, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат, и следователно много силно усещаше скритите настроения в стаята — надпреварата, конфликтите, лошите чувства, които съществуваха между някои от присъстващите.

По устните ѝ пробягна язвителна усмивка. Както обикновено, бяха се образували групировки. Лесно можеше да се види кой с кого е в съюз. Тя можеше да чете по лицата на всеки един от тях като в отворена книга.

Най-много я изненада Едуина с факта, че очевидно бе проявила достатъчна интелигентност да приеме неизбежното. Най-голямата ѝ дъщеря, която беше седнала на дивана близо до прозореца и бърбеше със Сали, излъчваше сърдечност. От друга страна, Ема беше

забелязала, че тя старателно избягваше всякакъв истински контакт с другите членове на семейство Харт в гостната.

Рандолф, бащата на Сали, и другите му две деца, Вивиан и Уинстън, бяха най-решително *persona non grata* за Едуина и тя едва прикри силната си антипатия към тях зад неподвижните, ледени усмивки, които им отправи по-рано. Едуина пренебрегваше и Блеки, въпреки че това не беше нещо ново. Веднъж миналата година тя пренебрежително го беше нарекла важна личност, а в гласа ѝ бе отекнал сарказъм.

Ема вътрешно се засмя. Това описание тогава, както и сега, доста ѝ хареса. Беше точно.

Блеки несъмнено се държеше като патрициански благородник, разхождаше се из стаята, сякаш имаше териториални права, в обноските му ясно личеше, че се чувства като господар, беше приятен и очарователен, дълбоко вживял се в ролята на сърдечен домакин. И защо не? В крайна сметка той беше най-добрият ѝ приятел и придружител, къщата беше нейна и тя бе домакиня на това събиране. Беше стоял до нея по време на тостовете и разрязването на кръщелната торта и когато Рандолф свърши да говори, той самият вдигна тост. За нея. Беше я нарекъл най-младата и най-красива прабаба на света. Сега се въртеше около Пола, която на свой ред се въртеше около своите бебета. Дейзи дойде при тях, нейното спокойствие, искреност и доброта сякаш светеха като фар в стаята.

Ема премести поглед към другия ъгъл и се загледа в своя внук Александър.

Той беше винаги сдържан, но това сякаш изпъкваше още повече в присъствието на Джонатан и Сара, които сдържано поздрави, когато пристигна. Оттогава непрекъснато и старателно ги избягваше. В началото на приема се беше присламчил към Брайън и Джералдин О'Нийл и когато направиха снимките, се върна при тях. Тя не разбираше защо беше хладен и сдържан със Сара и Джонатан. Дали не са имали някакви разногласия? Дори спречкване? Или просто бе отегчен от компанията на своите братовчеди, с които работеше в предприятията на Харт? Прехвърли в ума си тези възможности и после ги изтри от съзнанието си. Много скоро щеше да разбере дали между тримата имаше някакви истински проблеми. Искаше ѝ се Александър да вземе решение за хубавата Маргьорит Рейнолдс. Прекалено дълго

време държеше бедното момиче в неведение. А къде се криеше тя сега?

Ема огледа внимателно стаята. А, да, ето я близо до вратата, смееше се с Мери О'Нийл и Аманда. Боже господи, нима това дете пиеше още една чаша шампанско? *Третата?* Емили трябваше да се грижи за сестрите си, а дори не беше в стаята, помисли Ема и пристъпи напред, за да отиде при Аманда, после спря. Емили току-що се беше върнала с Уинстън и Шейн, беше видяла Аманда и се готвеше да накаже своята малка сестра, на чието лице имаше виновно изражение. Ема й кимна, развеселена от малката сцена, която се разиграваше. Макар че бе млада и с весел нрав, Емили можеше да бъде голям инат, когато поискаше.

Шейн се беше отделил от Уинстън и Емили и се разхождаше из стаята. Очите й го проследиха. Той спря до Дейвид, дръпна бащата на Пола настрани и започна съсредоточено да му говори. Днес Шейн не прилича на себе си, реши Ема. Духом не е тук. Хрумна й, че може би нейните семейни задължения го карат да скучае, да не говорим, че беше замислен за предстоящото си пътуване до Ню Йорк.

А Сара, внучката й с кестенява коса, очевидно не проявяваше никакъв интерес към Шейн. Нима Емили преувеличаваше? Не, определено не. Със своите действия Сара, която се беше залепила за Джонатан подобно на вкопчил се в кораб рак, доказваше на Ема, че несъмнено се вълнува много. Ако Шейн вече нямаше никакво значение за нея, тя нямаше да стои свита в един ъгъл и да го отбягва. Не беше ли Джонатан много удобно прикритие? Или той и Сара напоследък са образували някакъв специален съюз? Ако е така, защо? Те никога преди не са били особено близки.

Ема загледа изпитателно Джонатан, започна да изучава това приятно и усмихнато лице, забеляза колко безгрижен изглеждаше той. Колко подкупващ можеше да бъде. Умен е, помисли тя, но не толкова, колкото сам мисли. Научил се е да се преструва, най-вероятно от мен. И тъй като аз мога да се преструвам по-добре, той не може ни най-малко да ме излъже. Нямам солидни доказателства за неговото предателство, нищо конкретно, с което да го пратя в ареста, и въпреки това знам, че не върви на добре.

Когато Ема пристигна в църквата на Феърли, Джонатан се беше втурнал да й каже, че ще я види в понеделник сутринта и ще й донесе

своята нова оценка на сградата на „Еър Къмюникейшънс“. Тя само кимна, лицето ѝ дори не трепна. Но веднага се зачуди защо той изведнъж беше решил, че оценката за стойността на сградата вече не е спешна, че може да почака до понеделник. От известно време тя му обръщаше внимание колко неотложен е този въпрос. Ема не трябваше дълго да мисли, за да открие отговора. Джонатан знаеше, че оценката вече не е спешна, защото беше разбрал, че сделката с „Еър“ се е провалила. Нито тя, нито Пола бяха споменавали за провала на преговорите, затова той можеше да е получил своята информация единствено от Себастиан Крос, и то през последните двадесет и четири часа.

Разговорът в църквата заедно с откритието на Емили от предната нощ убедиха Ема, че Джонатан по някакъв начин е свързан със семейство Крос, че е в съдружие с тях. Но с каква цел?

Тя не знаеше. Но скоро щеше да разбере. Нямаше никакво намерение да се кара с Джонатан в понеделник сутринта. Не беше в стила ѝ да показва ръката си, когато същата тази ръка може би държеше въже и го затягаше в примка. Вместо да направи това, тя щеше да отиде в Лондон следващата седмица и щеше да започне да издирва фактите. Дискретно. Поведението на Джонатан днес само засили разяждащото я подозрение, че той не заслужава доверие, чувство, което изпитваше от седмици. Без да подозира, той я накара да бъде нащрек. Ако бе наистина умен, щеше да се държи така, сякаш сделката с „Еър“ все още не е приключена. Беше направил малък пропуск — но в нейните очи той беше фатален.

В този момент Джонатан се обърна. Очите му срещнаха нейните. Той се усмихна щедро и бързо тръгна към нея.

— Боже, бабо, защо стоиш тук съвсем сама? — попита той загрижено. И без да чака отговор, продължи: — Искаш ли нещо? Чаша шампанско или чаша чай може би? Моля те, ела и седни. Сигурно си уморена. — Нежно я хвана за ръка, беше застанал така, че от него се излъчваше обич.

— Нищо не искам, благодаря — каза Ема. — И никак не съм уморена. Всъщност никога не съм се чувствала по-добре. — Дари го с усмивка, която беше толкова измамно сладка, колкото неговата. Тя най-внимателно издърпа ръката си и каза: — Забавлявам се, като стоя тук и наблюдавам всички. Ще се изненадаш от това, което хората разкриват

за себе си, когато мислят, че никой не ги наблюдава. — Очите ѝ бяха приковани в лицето му.

Тя зачака.

Той се смути от нейния нетрепващ поглед, но успя да запази изражението на лицето си открито и прямо. Само се засмя прекалено бързо и високо, когато каза:

— Голям чешит си, бабо.

„А ти вероятно си страшен шегаджия“ — студено помисли Ема. Тя каза:

— Какво ѝ е на Сара? Страни от всички, с изключение на теб, разбира се.

— Не се чувства добре — бързо отговори той. — Бори се с лоша настинка.

— На мен ми изглежда в цветущо здраве — сухо отбеляза Ема и бързо хвърли поглед към Сара.

Изведнъж Ема отстъпи назад, отдръпна се от Джонатан и отново го погледна право в очите.

— Заедно ли дойдохте тук? Ти кога пристигна в Йоркшир?

— Не, дойдохме поотделно. Сара дойде с влака снощи. Аз дойдох тази сутрин с колата. — Той каза тези думи, като запази достатъчно самообладание и се усмихна.

Ема видя как в светлите му очи съвсем леко проблесна лъжа. Бързо го измери с поглед. Слабата уста на Артър Ейнсли, помисли тя. Каза:

— Радвам се, че днес се грижиш за Сара, Джонатан. Много мило от твоя страна.

Той не каза нищо, смени темата с думите:

— Сигурна ли си, че не искаш да седнеш, бабо?

— Може и да седна.

Поведе я през стаята към Шарлота и Натали и Ема сподави усмивката си. Значи той си мисли, че мястото ми е тук, със старите дами, малко сприхаво отбеляза тя.

Той видя как тя се настани на дивана, каза няколко думи на своите пралели, след което тръгна отново към Сара и изчезна.

Изпълнена с тъга и разочарование, Ема го наблюдаваше как се отдалечава. „Много лошо за Джонатан — смирено помисли тя. — Той, разбира се, не знае това, но е прозрачен като вода. Точно като баща

си.“ Винаги сякаш беше виждала направо през Робин и през целия му живот беше с няколко скока преди *него*, което непрекъснато го дразнеше и безпокоеше. С въздишка на уста Ема се настани сред възглавниците и прие чаша чай, която ѝ предложи един от сервитьорите, след което се обърна към зълвите си. Този следобед Натали, вдовицата на Франк, беше необикновено словоохотлива и скоро взе връх в разговора, като се увлече безкрайно да разказва за единственото си дете Розамунд, което живееше в Италия със своя съпруг дипломат. Шарлота и Ема слушаха и от време на време се споглеждаха развеселени, но Ема бързо загуби интерес. Не след дълго тя потъна в своите безбройни мисли.

Ема никога нямаше да разбере какво я накара точно в този момент изведнъж да постави чашата с чай на масата, да се изправи и да се обърне. По-късно, когато мислеше за това насаме, на нея ѝ се искаше да не беше ставала.

Но тя стана и пред погледа ѝ застана Шейн О’Нийл. Той не я видя. Стоеше сам, облеган на стената в сянката на един висок скрин от епохата на Регентството. На красивото му лице беше изписана такава неподправена любов и такъв болезнен копнеж, че Ема едва не ахна от изненада. Лицето му го издаваше, беше съвсем уязвимо и разкриваше най-силните чувства, които един мъж би могъл да изпитва към жена.

Шейн гледаше толкова напрегнато и с такъв копнеж Пола.

О, боже, помисли Ема и започна да я обхваща ужас. Сърцето ѝ се сви. Колко добре познаваше тя този израз на мъжко лице. Той означаваше страст и желание, непреодолима, неотложна нужда да притежаваш безусловно. И завинаги.

Но нейната внучка го беше забравила. Тя се бе навела до дойката, която люлееше Теса, оправяше кръщелната рокля на детето и му гукаше. Лицето на Пола бе разнежено от майчина любов и цялото ѝ внимание беше погълнато от бебето.

Ема се шокира толкова много от това, което видя, че не можеше да помръдне. Беше се заковала на място, взираше се, без да може да откъсне очи от Шейн, който без съмнение мислеше, че е в безопасност от любопитни очи. Разтърсена от ужасно чувство, Ема протегна напосоки ръка и се хвана за облегалката на дивана.

Но с огромно облекчение видя, че изразът на лицето на Шейн се промени. Изчезна за миг и на негово място се изписа заучен израз на изкуствено постигнато безгрижие, който тя познаваше толкова добре. Той излезе от сянката, без да я забележи, и отново се смеси с гостите. Тя чу отдалече неговия резониращ, гърлен смях, после гласа на Рандолф в отговор на нещо, което той беше казал.

Мъчейки се да подреди мислите си, Ема се размърда, обърна се с лице към стаята. Дали някой друг беше видял Шейн в този съкровен момент, когато беше разголил себе си? Къде беше Джим? Будните очи на Ема бързо огледаха стаята, спряха се върху Емили, която стоеше неподвижна на няколко ярда и ужасена се взираше в нея, а хубавото ѝ младо лице беше потъмняло от тревога.

Ема се намръщи. Тя прикова Емили с разбиращ поглед, след това леко кимна с глава, за да ѝ направи знак да отиде към вратата. Ема бавно излезе от гостната. Беше изпълнена с тъга, сърцето я болеше за Шейн О'Нийл. Когато прекоси каменния коридор, всичко стана кристално ясно за нея и я обзе неизмерима мъка.

Щом влезе в библиотеката, Ема тежко падна на най-близкия стол. Беше изненадана, че краката ѝ я доведоха чак дотук. Коленете ѝ бяха отмалели.

След миг влезе Емили, здраво затвори вратата и безмълвно се облегна на нея.

На Ема ѝ се стори, че тя изглеждаше така, сякаш е видяла призрак. Беше необикновено бледа, лицето ѝ бе стегнато, много напрегнато.

Ема каза:

— Значи си видяла? Как Шейн гледаше Пола?

— Да — прошепна Емили.

— Той е много влюбен в нея — дрезгаво каза Ема. Гърлото ѝ се сви. Спря, овладя се. — Значи ти си знаела това по-рано, Емили. Всъщност вчера едва не го разгласи. Но успя да спреш точно навреме. Така е нали?

— Да, бабче.

— Недей да изглеждаш толкова уплашена, Емили. Ела тук и седни при мен. Трябва да говоря с теб. Това е много тревожно.

Емили притича през стаята и седна на близкия стол. Тя се вгледа съсредоточено в обезпокоеното лице на Ема, което изведнъж започна

да изглежда странно уморено и изтощено. Каза:

— Наистина съжалявам, че трябваше да разбереш. Никога не съм искала да узнаеш за това, бабо. Знаех, че ще ти причини болка.

— Да, така е, боли ме. Но след като вече знам, имам няколко въпроса. На първо място как разбра, че Шейн е влюбен в Пола?

— Виждала съм това изражение на лицето му преди. Беше миналата година в Лондон на сватбата на Пола... когато той мислеше, че никой не го наблюдава. Много приличаше на това, което стана днес. Беше се свил в един ъгъл на приема в „Клариджис“ и не сваляше очи от нея. А освен това начинът, по който се държи... нека да гледаме фактите в лицето, бабо, той от много дълго време се държи сдържано и странно с нея. Всъщност в интерес на истината съвсем я е изоставил. Очевидно не може да издържа да бъде около нея, след като знае, че е омъжена за друг.

Емили нервно прехапа устни.

— Подозирам, че това също е една от причините да прекарва толкова време в чужбина. Знам, че трябва да пътува заради тяхната верига хотели, но неотдавна Мери ми каза как Шейн при най-дребни поводи непрекъснато скача от самолет на самолет. Каза, че напоследък него сякаш не го сдържа на едно място.

— Разбирам — каза Ема. — Значи Шейн никога не ти се е доверявал?

— За бога, не! *Той не би направил това.* Прекалено е горд.

— Да — каза Ема, — знам какво имаш предвид. — За миг се замисли, после каза почти на себе си: — Изглежда, е семейна черта. Фалшива гордост. Каква загуба на време е това. Толкова е глупаво в края на краищата. Няма никакъв смисъл. — Тя отмести поглед и разсеяно се загледа някъде, толкова неща ѝ бяха ясни, толкова много знаеше.

Емили потупа ръката ѝ малко старомодно, по майчински и я подкани:

— Опитай се да не се безпокоиш, бабче. Знам, че обичаш Шейн като свой внук, но нищо не можеш да направиш.

— Съзнавам го, скъпа. Но да се върнем на случилото се в гостната, мислиш ли, че някой друг е видял това, което видяхме ние? Джим например?

— Няколко минути преди да се случи, Джим излезе навън, бабче. Говорих с него, когато последва Антъни и Сали на терасата. После към тях се присъединиха Миранда и близначките. — Емили отново прехапа устни. — *Сара*. Тя цял следобед го гледа крадешком. Може да го е видяла, не съм сигурна.

— Искрено се надявам, че не го е видяла! — разтревожено възкликна Ема.

— И аз. — Емили пое дълбоко въздух и започна с тих глас: — Имаше един човек, който забеляза...

— Кой? — попита Емили и бързо я погледна.

— Уинстън.

— Е, благодаря на бога за този малък късмет. Радвам се, че не е бил някой друг. Върви и го доведи, Емили, и не казвай нито дума. Не там. Наоколо е пълно с Паркърровци, които си пъхат носа навсякъде.

— Да, бабо. — Емили бързо излезе от стаята.

Ема стана, отиде до прозорците и се загледа в своята красива градина. Колко спокойна изглеждаше тя на ярката слънчева светлина. През една врата в гостната има един млад мъж, който има всичко, освен жената, която обича, и затова може би през целия си живот няма да изпита истинско спокойствие. Освен ако не престане да обича Пола. Ема се съмняваше, че това ще стане. Любовта, която тя видя изписана на лицето му, беше вечна. Нейната дълбочина и сила я смразиха до мозъка на костите ѝ. Беше абсолютно убедена, че мъж като Шейн О'Нийл няма да се задоволи да обожава отдалеч. След време чувствата му може лесно да го подтикнат да предприеме по-открити действия. Някой ден той може да се опита да се бори за Пола. И въпреки че Пола не проявяваше интерес към Шейн, според Ема положението беше тревожно. Любовните триъгълници са не само неудобни, те са взривоопасни.

Ема леко въздъхна. Нямаше никакъв отговор, никакъв изход, а да се разсъждава без съмнение е загуба на време.

Мислите ѝ спряха на Пола. Молеше се внучката ѝ до края на живота си да бъде щастлива с Джим Феърли. Ако не е щастлива, Шейн несъмнено би могъл да има успех с нея. Все пак първата година от брака беше изпълнена с идилия. От друга страна, тя самата беше забелязала някои неща, които дадоха храна на мислите ѝ и я накараха да се зачуди на Джим. Инстинктивно знаеше, че той не е подходящ за

Пола, ако става въпрос за вътрешна сила на характера. Пола беше прекомерно упорита и имаше желязна воля. И бе много по-умна от Джим — във всяко отношение.

Ема се възхищаваше на Джим в професионално отношение — той беше блестящ журналист. Освен това го харесваше като човек. Трудно беше да не го харесваш. От друга страна, от известно време Ема беше забелязала, че по много въпроси неговите преценки бяха неточни, особено оценките му за хората. Не беше много придирчив. Харесваше всички и искаше всеки непрекъснато да е щастлив, без изключение. Мразеше споровете и объркан отстъпваше, за да запази мира — а много често това беше в негова вреда. Според Ема един от главните проблеми на Джим беше неговата непреодолима нужда в замяна на това да бъде харесван, да бъде популярен сред всички членове на семейството, сред приятелите и хората в работата му. Тази негова черта тревожеше и дразнеше Ема. Когато си на върха, се чувстваш самотен. И в общи линии не е много мъдро да бъдеш прекалено фамилиарен с подчинените си. Това бързо води до неприятности. Макар и да не искаше да признае, Джим просто не беше същият мащаб като Пола. Щеше ли да издържи в бъдеще? Във всеки брак има проблеми, напрежение, емоционални катаклизми. Какво ще стане с брака им, ако поради липса на жилавост и издръжливост Джим се огъне при натиск? С Пола? С децата им? Тя не обичаше да мисли за бъдещето в такива мрачни краски и веднага пропъди всички лоши мисли от ума си. Те се обичаха много и може би любовта им щеше да превъзмогне всички различия, които вероятно имаха.

Уинстън каза:

— Искала си да ме видиш, лельо Ема? — Изглеждаше нервен и обезпокоен.

— Да — каза Ема и се обърна. Отиде до няколко сложени един до друг стола и направи знак на Уинстън и Емили да дойдат при нея.

Те седнаха срещу нея и зачакаха.

Уинстън остана озадачен, когато Емили го измъкна от гостната, като му прошепна, че Ема я е пратила да го извика. От неспокойното поведение на момичето веднага разбра, че нещо не е наред. Сега безпокойството му се усили, докато бързо пушеше цигарата си. С крайчеца на окото си видя, че скулестото лице на Ема беше силно пребледняло, сякаш застинало над жълтия костюм.

Ема започна направо:

— Преди няколко минути видях как Шейн гледаше Пола по такъв начин, че в мен не остана никакво съмнение за чувствата, които той изпитва към нея. Емили ми каза, че ти също си забелязал.

— Да, забелязах — веднага каза Уинстън, разбираше, че няма никакъв смисъл да отрича или да лъже. Той се стегна и се зачуди какво още щеше да каже тя. Внимателно наблюдаваше лицето ѝ, строго и сериозно.

— Шейн е влюбен в Пола — каза Ема с пресеклив глас.

— Да. И то отчаяно — отвърна Уинстън, като поклати глава. От дълго време се чудеше кога ще излезе наяве това и сега, когато беше станало, той реши, че е най-добре да бъде напълно откровен с Ема. В известен смисъл почувства облекчение, че тя най-сетне е разбрала. Този товар беше прекалено тежък, за да го носи сам.

— *Отчаяно* — тихо повтори Ема. Сърцето ѝ се сви. Уинстън засилваше съмненията ѝ, потвърждаваше заключенията ѝ. Бавно каза: — Шейн говорил ли е за чувствата си с теб, Уинстън?

— Не, лельо Ема, не е. Той е много потаен и дискретен. Но неотдавна забелязах някои неща и от известно време знам за неговата любов към Пола... от мои собствени наблюдения. В крайна сметка през уикенда ние сме в една и съща къща. Ако трябва да бъда искрен, имам чувството, че Шейн *мисли*, че аз знам, но никога не е повдигал този въпрос. Както казах, той е изключително дискретен.

Ема се облегна на стола, сви устни, очите ѝ бяха по-замислени отпреди. След кратко мълчание каза:

— През целия си живот те са били близо един до друг, като две грахови зърна в една шушулка, Уинстън. Как е могъл да я остави да му се изплъзне?

— Мога да изкажа само предположение — промърмори Уинстън, като я гледаше съсредоточено. Той угаси цигарата си с внезапен изблик на гняв. — Стана така, защото те израснаха заедно... искам да кажа, че той е пропуснал най-важното заради подробностите, не е видял това, което е било под носа му. Сигурен съм, че Шейн е открил колко дълбоки са чувствата, които изпитва към нея, едва когато тя се стоди за Джим. А и те се ожениха толкова бързо, след като оповестиха годеща си, че Шейн почти нямаше време да си поеме дъх. Или да действа. Както знаеш, всичко стана много бързо.

При тези думи Уинстън уморено вдигна рамене и отмести поглед, замислен за изключително дълбоката мъка на Шейн. Напоследък тя се беше засилила и бе станала по-видима. Радваше се, че Шейн щеше да замине за САЩ — заради самия него. Отново се обърна към Ема и довърши:

— Това е моето мнение за случилото се, без гаранции, че е правилно, лельо Ема. Аз наистина вярвам, че трябва да се намеси друг мъж, за да накара Шейн да разбере колко много обича Пола.

— Да, мисля, че си прав, Уинстън — каза Ема.

— Мислиш ли, че Пола някога е знаела или знае за неговото отношение към нея? — дрезгаво го попита Емили, като леко докосна ръката му и го погледна.

— Честно казано, не мога да отговоря на този въпрос, Емили. Но аз...

Ема решително го прекъсна:

— Сигурна съм, че тя никога не е имала и няма никаква представа. — Изкашля се и продължи със същия ясен, силен глас: — Това положение на нещата е много трагично за Шейн, но никой нищо не може да направи, най-малкото аз — вече не. Освен това не е моя работа. Всъщност не е работа на никого. Последното нещо, което искам, е Шейн или Пола да станат предмет на разговор за клюкарите в това семейство, а всички знаем, че има няколко души, които с най-голямо удоволствие ще започнат да клюкарстват, може би ще направят от мухата слон. Безрезервно вярвам и на двама ви, на вашата дискретност и лоялност. Трябва обаче да помоля и двамата искрено да ми обещаете, че никога няма да споменавате на никого за това, което видяхте днес следобед. Разбрахте ли?

— Разбира се, че обещавам, бабо — шокирана извика Емили, втренчила ужасен поглед в Ема. — Трябва да знаеш, че никога няма да говоря за Пола и няма да направя нищо, което да я нарани. Същото изпитвам и към Шейн.

— Не съм се съмнявала в теб, Емили. Просто се чувствах принудена да подчертая колко е важно да запазите пълно мълчание по този въпрос. — Тя насочи вниманието си към Уинстън.

Той каза:

— Обещавам, лельо Ема. Обичам Пола и Шейн колкото Емили. И съм склонен да се съглася с теб за клюките в нашето семейство.

Освен това съществува неприкрита ревност към Пола. Към Шейн също, по множество причини. Те са много специални хора, затова очевидно винаги ще бъдат прицел за другите. Устата ми са запечатани, лельо Ема. Моля те, не се тревожи за мен.

— Благодаря — каза Ема и отбеляза наум колко проникателни са думите на Уинстън. Леко се усмихна. — Предпочитам ние също никога да не споменаваме този въпрос отново. Вярвам, че ще бъде най-добре и тримата да забравим за него. Шейн заминава за шест месеца. Да се надяваме, че ще забрави Пола...

— Никога няма да се освободи от нея! — бурно, разгорещено я прекъсна Уинстън. — Не е в характера му... — Той ядосано стисна устни, изпълнен със съжаление, че въобще ги беше отворил.

Но той каза достатъчно, за да даде възможност на Ема да добие ясна представа. „Да — помисли тя, — ето от това се страхувам и аз.“ Каза колкото може по-твърдо:

— Може би той наистина винаги ще я обича, Уинстън. Но той е млад и мъжествен. Не се съмнявам, че има нормални желания и нужди. Да се надяваме, че накрая ще намери някой, който ще посрещне нуждите му и ще му подхожда, жена, която ще може да му помогне да забрави Пола. Искрено се надявам, че той ще изгради живота си както трябва, ще го изпълни със смисъл и щастие.

— Не знам дали ще стане така — промърмори Уинстън, като отново промени решението си. Трябваше да бъде искрен с Ема. В крайна сметка дължеше ѝ това. Хвърли на леля си изпълнен с тъга поглед. И тогава, тъй като можеше винаги да говори с нея без никаква отсянка на притеснение, той направо добави: — Сигурен съм, че той ще продължи да има кратки любовни истории, от които бързо ще се измъква, ще продължи да има сексуални връзки. Не би могъл да ги избегне при начина, по който жените се хвърлят в ръцете му. Знаеш, че Шейн не е светец. И едва ли е от мъжете, които водят целомъдрен живот. В крайна сметка, лельо Ема, човек не трябва да е влюбен в една жена, за да спи с нея.

— Правилно — каза Ема, като повдигна вежда и погледна Емили.

Уинстън забеляза това, но Емили беше голямо момиче. Тя знаеше кое какво е. Продължи, без да спира:

— Предполагам, че няма да искаш да чуеш това, но така или иначе ще ти го кажа. Според мен Шейн никога няма да обича друга жена, освен Пола. Преди няколко минути ти каза, че това е трагично за него. Наистина е така. Но мисля, че е трагично и за Пола. Тя щеше да бъде много по-добре и много по-щастлива с човек като Шейн, отколкото с Джим Феърли.

Резкият тон на Уинстън, без да споменаваме осъдителните му думи, сепна Ема. Тя бързо го погледна с удивление и забеляза неумолимия израз, който личеше на устните му, гневния блясък в очите му. „Той таи злоба към Джим — помисли тя, — затова е ядосан и недоволен. Уинстън е срещу Джим Феърли, защото той е спечелил Пола, изместил е Шейн.“

Ема кимна, без да направи никакъв коментар.

Смръщвайки лице, Емили тихо каза:

— Бедният Шейн, животът е толкова несправедлив.

— Хайде, скъпа, ти разглеждаш нещата само от гледна точка на Шейн — с нежен укор каза Ема. — Може би Пола не мисли, че животът е несправедлив. Сигурна съм, че е щастлива с Джим. Знаем, че го обича. Освен това, Емили, кой ти е казал, че животът е справедлив? Той е много несправедлив и винаги е бил дяволски труден за мен. Как се справяме с живота, как реагираме на трудностите и страданията, как ги превъзмогваме — в крайна сметка ето тези неща са от истинско значение. Трябва всички да бъдем силни, да се учим от своите неприятности, да растем вътрешно и да изграждаме своя характер. Винаги можем да позволим на нещастieto да ни сломи, Емили. Хайде да приключим с този разговор. Тичайте и двамата. Искам за няколко минути да остана сама.

Уинстън отиде до нея и я целуна. Същото направи и Емили. Мълчаливо излязоха заедно.

Ема остана за малко сама със себе си.

Чувстваше се изморена, крайно изтощена. Струваше й се, че е решила един проблем само за да се изправи пред друг. Но животът й никога не е бил по-различен. „Милият, милият Шейн — безмълвно каза тя. — Сърцето ми ще се пръсне за теб. В този случай животът ти е дал лоша карта. Но ти ще оцелееш. Всички оцеляваме.“

Съвсем неочаквано очите й се изпълниха със сълзи, които започнаха да текат по бузите й. Бръкна в джобовете си за носна

кърпичка и избърса набръчканото си старо лице. Имаше чувството, че може да изплаче цели кофи със сълзи. Но не беше в стила ѝ да се предава. Сълзите не решават нищо. Тя издуха нос, сложи носната кърпичка в джоба си, стана и оправи роклята си.

Ема отново отиде до прозорците, пое няколко пъти дълбоко дъх и се опита да се опре на своята голяма вътрешна сила, да мобилизира цялата си воля. Бавно събра сили. Мислите ѝ се върнаха към Шейн. Може би Уинстън беше прав в преценката си. Може би Шейн не беше разбрал колко дълбоко обича Пола, докато не беше станало прекалено късно. Освен това може би е вярвал, че разполага с време, за да я спечели. Когато сме млади, всички мислим, че времето не свършва, въздъхна тя. Годишите сякаш се простират пред нас, вечни и безкрайни. Но не е така... те изчезват за миг, докато премигнем. Блеки се промъкна в ума ѝ. Зачуди се какво би казал той. Веднага реши да не му казва. Това щеше да го разстрои, щеше да го натъжи.

Миналата вечер Блеки бе казал, че животът е прекалено кратък, за да се пилее. Думите му бяха много верни и мъдри особено по отношение на двама стари воители като тях. Изведнъж Ема взе още едно решение. В крайна сметка щеше да приеме поканата на Блеки да отидат на околосветско пътешествие. Нямахше повече да пилее времето си.

Ема се обърна от прозореца, прекоси бързо стаята и излезе от библиотеката. Решително влезе в гостната и започна да търси Блеки, като си представяше изражението на лицето му, когато му каже незабавно да приведе своя План с главно П в действие. Твърдо беше решила да направи това веднага, щом го открие в пълната с хора стая.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мислиш ли, че всички семейства са като нашето?

— Какво *точно* имаш предвид? — попита Уинстън и се обърна с лице към Емили.

— При нас винаги се разиграва някаква драма. Струва ми се, че откакто се помня, никога не е имало нито минута спокойствие. Ако ужасните ни лели и чичовци не се държат чудовищно и не си вадят очите, нашето поколение се кара и създава най-ужасни недоразумения. В интерес на истината през половината от времето се чувствам, сякаш съм на бойно поле, и мисля, че не съм много добър боец.

Уинстън се засмя от тъжния тон на гласа ѝ, отражение на ужасния вид на лицето ѝ.

— Добре се справяш, Емили. Ти си един добър малък побойник, забелязал съм това.

Двамата седнаха заедно на едно старо каменно място в градината в долната част на хълмистата затревена поляна, която се спускаше от широката тераса на фасадата на Прасковата гостна. Зад тях в тъмносиньото небе се издигаше Пенистън Роял, внушителна в своето величие и царствена красота, множеството ѝ прозорци блестяха на слънчевата светлина на късния следобед.

Този път Уинстън каза замислено:

— Но да отговоря на въпроса ти — не мисля, че другите семейства *много* приличат на нашето. В крайна сметка колко от тях имат Ема Харт за матриарх.

Емили се дръпна, намръщи се леко и изви гладката си вежда. Загледа го сериозно в очите и каза:

— Недей да обвиняваш баба за драматичните сцени, които непрекъснато се разиграват. Мисля, че тя бедната е невинен наблюдател. Обзема ме истински гняв, като си помисля колко душевна болка ѝ причиняват някои членове на това семейство.

Уинстън възкликна:

— Не исках да я критикувам, ако смяташ така. Нито за миг не намекнах, че е отговорна за това положение на нещата, Емили.

Съгласен съм с теб — тя не е виновна. Просто исках да кажа, че тъй като е най-забележителната жена на нашето време и е особнячка, неизбежно е около нея да има спорове. Виж, тя е имала много труден и сложен живот и без съмнение го е изживяла пълноценно. Има рояк деца и внуци и ако включиш всички членове на нашето семейство Харт, което трябва да направиш, нейното семейство е *огромно*. По-голямо е от повечето семейства. Не забравяй и другите семейства, към които силно е привързана — О'Нийл и Калински. Събери числата и ще получиш ни повече или ни по-малко цяла армия.

— Всичко, което казваш, е истина, Уинстън. Въпреки това на мен ужасно ми дойде до гуша от тези вътрешни битки и препирни. Просто ми се иска всички да живеем спокойно заедно и да се разбираме, за бога.

— Да... но има още нещо, което трябва да имаш предвид, Емили. В нея и в това семейство има много пари и власт, така че не може да няма ревност, съревнование и всякакви машинации. Струва ми се, че интригите са неизбежни, като се има предвид природата на хората... те *могат* да бъдат негодници, Емили. Егоистични, алчни, преследващи собствените си цели и безмилостни. Аз съм открил, че някои хора няма да се спрат пред нищо, когато са заложени собствените им интереси.

— Нима аз не знам това! — Емили се загледа в мрачните дълбини на езерото, изглеждаше обезпокоена. Накрая вдигна глава и обърна очи към Уинстън. — Когато преди няколко минути споменах драми, аз естествено имах предвид Шейн. Но трябва да призная, че днес следобед усетих някои неща — нали разбираш, *подводни течения*. Както обикновено стаята беше разделена на лагери. Извършвах се много маневри.

— И кой на кого какво правеше? — живо попита Уинстън с възбудено любопитство.

— От една страна, Джонатан и Сара са неразделни дружки. Това е много странно, защото знам, че тя никога не го е харесвала. Не мога да се меся, но въпреки това чувствам, че те готвят нещо. Александър може би подозира за това ново съглашение. Не забеляза ли как странеше днес от тях?

— Сега, след като каза, да. Лично аз никога не съм имал много време за Джонатан Ейнсли. Беше побойник като дете и подобно на всички побойници дълбоко в себе си той е страхливец. Напоследък е

много чаровен, но не очаквам, че през изминалите години се е променил, не и *вътрешно*. Не съм забравил времето, когато ме удари по главата с бухалка за крикет. Отвратителен малък мръсник. Можеше наистина да ме нарани.

— Знам, че е могъл, за мен той винаги е бил ужасен, когато бяхме малки. Все още вярвам, че точно мистър Джонатан сръза гумите на колелото, което ми даде баба, когато навърших десет години, въпреки че той отрече, когато тя го предизвика. Излезе с някакво правдоподобно алиби къде е бил този ден, но аз просто *знам*, че то беше пълна измислица. — Емили се намръщи. — Що се отнася до Сара, тя през целия си живот е била самотна и потайна.

— Знаеш ли какво се казва в такива случаи: тихите води са дълбоки и на дъното е дяволът — отбеляза Уинстън.

Той се наведе, взе камъче и небрежно го хвърли в езерото, като се загледа във вълничките, които започнаха да се образуват около мястото, където падна.

— Имало е случаи, когато съм мислил, че Сара е влюбена в Шейн.

Емили го погледна изненадано.

— Не си единствен — тихо призна тя. — Хм, тя има страшен късмет... — Спря и бързо добави: — Тези думи прозвучаха лошо, а аз не исках да бъда злобна, Уинстън. Харесвам Сара. Тя може да бъде много сладка и на мен наистина ми е мъчно за нея. Сигурно е ужасно да бъдеш влюбен в мъж като Шейн. Може би това даже разбива сърцето. Тя и аз никога не сме били много близки, но винаги съм мислила, че тя е лоялна — до днес. Сега вече не съм сигурна.

— Може би е използвала Джонатан като щит и това е всичко. Беше съвсем ясно, че се опитва да изглежда незабележима поради присъствието на Шейн, не се съмнявам в това.

— Може би си прав. — За да смени темата, Емили каза: — По всичко изглежда, че Джим много харесва Едуина и Антъни. От около един час се е залепил за нашия млад граф. Може би титлите го впечатляват. Както и да е, какво мислиш за това, че Антъни и Сали са се сблизили?

— Антъни е достатъчно свестен, но баща ми не е много щастлив, че Сали се е ангажирала с него, най-вече заради Едуина. Ако Сали се ожени за него, тази заядлива жена изведнъж ще се озове сред нас. Не е

много приятна перспектива. Поради някаква причина тя мрази семейство Харт.

— Това е така, защото баба е Харт! — възкликна Емили. — Едуина винаги е гледала отвисоко на майка си. Колко глупава жена е тя. Аз наистина не мога да я понасям. — Емили извърна поглед, потънала в мисли. След кратко мълчание небрежно каза: — Ти не харесваш Джим Феърли, нали?

Уинстън енергично поклати глава.

— Не, не, бъркаш. Аз наистина го харесвам и, разбира се, високо ценя професионалните му дарби. Просто... — Уинстън сви рамене, направи гримаса. — Познавам Пола по-добре от повечето хора. Зад своята тиха фасада тя е много силна, както знаеш и *ти*. Амбициозна е, работи като кон и отгоре на това е блестящ бизнесмен. Тя е съвсем необикновена за своята възраст и помни ми думата, че колкото повече остарява, толкова повече ще заприличва на Ема. Всъщност е възпитана и подготвена да бъде точно това — следващата Ема Харт. От самата Ема Харт. Така че поради това и поради различията им като личности аз не мога да не мисля, че тя и Джим не си подходат. Но сигурно съм предубеден... в полза на Шейн. Той е най-добрият ми приятел и е страхотен. Но...

Емили решително се намеси:

— Има нещо, което искам да ти кажа за Джим, Уинстън. Вярвам, че той с много по-дълбок и силен, отколкото мислят някои хора. Пола ми каза, че изпитвал ужасен, мъчителен страх да лети, защото родителите му са загинали при самолетна катастрофа, когато е бил малък. И точно затова е започнал да се занимава с летене и си е купил собствен самолет. Станал е пилот, за да надвие страха си. Знам, че баба мрази, когато той се върти със своята малка ламаринена птица, както го нарича тя, но за него очевидно е важно да го прави, може би е от съществено значение, за да се чувства добре.

Уинстън изглеждаше изненадан.

— Тогава трябва да му призная това. За да се преодолее такъв парализиращ страх, са необходими смелост и кураж. Радвам се, че ми каза, Емили. Така или иначе тъкмо щях да кажа, че може и да бъркам за Пола и Джим. Не съм безгрешен. Може би бракът им ще излезе сполучлив. Аз, разбира се, не искам да се случи нищо лошо на Пола, която много обичам. Нито пък на Джим.

Той спря, ухили се дръзко на Емили и довърши:

— Освен това никой не знае какво всъщност става между двама души или какво се случва, когато са сами в спалнята. Джим може да има скрит чар, знаеш ли. — Той неприлично й смигна.

Емили не можа да се сдържи и се разсмя.

— Ти си порочен, Уинстън. — Очите й палаво блеснаха. — Трябваше да видиш лицето на баба, когато говореше за Шейн и неговите любовни истории, от които бързо се измъква, за сексуалните му връзки. Беше много изразително. И тя непрекъснато ми хвърляше загрижени погледи изпод вежди, сякаш съм още малка, за да се говори за секс в мое присъствие.

— А ти, разбира се, си дама с голям опит, а, Мъниче?

Емили си придаде надменен вид и се изправи на пейката.

— Забрави ли, че вече съм на двадесет и две години? Напълно съм осведомена.

Те си размениха усмивки. Тя видя, че Уинстън истински се забавляваше.

Емили продължи:

— Знаеш ли, не си ме наричал Мъниче, откакто бях точно такава — много малко момиченце.

— Наистина беше. Най-мъничкото от малките дечица на твоята възраст.

— Но изведнъж пораснах. Трябва да ти кажа, че сега съм висока сто шестдесет и пет сантиметра, Уинстън Харт!

— И се хващам на бас, че си много развита млада жена — подразни я той. — Като деца се забавлявахме, нали, Мъниче? Помниш ли деня, в който решихме да играем на древни британци и аз те нарекох кралица Бодичея?

— Как мога да забравя! — високо каза Емили. Лицето й се оживи. — Нарисува ме със синя боя. *Цялата*.

— Не съвсем, защото настояваше да не сваляш гащите и корсажа си. Ти наистина беше скромно малко момиченце, доколкото си спомням.

— Не, не бях! Беше посред зима и в гаража на баба беше много студено. Освен това защо да съм била срамежлива *тогава*? Нямах нищо за показване на петгодишна възраст.

Уинстън я погледна с премерващ, замислен поглед, гледаше я с очите на възрастен мъж.

— Но сега имаш... — Той не довърши изречението, изведнъж се почувства неловко. Тогава силно почувства колко близо до него е тя, вдъхна аромата на парфюма ѝ с дъх на цветя, нежния полъх на лимон от наскоро измитата ѝ коса. Лицето ѝ, обърнато към неговото в този момент, беше доверчиво и загубило предишната си бледност. Приличаше повече на себе си, толкова красива, изящна и сладка като лятна роза, оросена, свежа, невинна.

Уинстън се изкашля, не можа да устои и я притегли по-близо до себе си. Искаше, изпитваше нужда от тази близост. Нежно каза с променен глас:

— Хубаво е, че беше скромно дете, Емили. Ако беше съблякла дрехите си, щях да те боядисам цялата и може би така щях да те убия.

— Откъде можехме да знаем на нашата възраст, че кожата не може да диша през боя. Ти наистина не беше виновен, Уинстън. Аз също бях толкова лоша и в крайна сметка те боядисах тук-там. — Емили се отпусна до него. Тя усещаше присъствието на Уинстън така, както той усещаше нейното и копнееше да удължи този непредвиден, неочакван момент на истинска физическа близост.

Той силно се разсмя:

— Никога няма да забравя ужасния гняв на леля Ема, когато ни намери в гаража. Мислех, че здравата ще ме набие с камшик. Знаеш ли, винаги когато усетя миризма на терпентин, си спомням за този ден. Кълна се пред Бога, че ме изтри два пъти по-силно, отколкото теб. За мен, разбира се, имаше и допълнително наказание, безотговорното десетгодишно момче, което е трябвало да знае по-добре какво прави. Кожата ми беше възпалена дни след това.

Емили стисна ръката му.

— Винаги си навличахме неприятности, нали? Ти беше главатарят, а аз — верният последовател, който предано те следваше и правеше каквото кажеш. Толкова те обожавах, Уинстън.

Той кимна, загледан в двете искрящи очи, пълно отражение на неговите.

Уинстън притаи дъх. Видя как нещо проблесна в зелените дълбини, едно много силно чувство, обожанието, което тя беше

хранила към него като дете. Неочаквано сърцето му започна силно да бие и преди да успее да се възпре, той се наведе и я целуна по устата.

Ръцете на Емили веднага обвиха шията му и тя отвърна на целувката му така пламенно, че той за миг се изненада. Притисна я по-силно и отново я целуна, после я целуна още веднъж още по-страстно. Почувства как в него се надигна и го завладя непреодолимо желание да я притежава. Боже мой, изведнъж стана твърд като скала. Желаше Емили, и то с всяка фибра. Цялото му тяло туптеше от желание да я притежава и това откритие го смая.

Накрая те отпуснаха прегръдката си и се отдръпнаха един от друг, останали без дъх.

С удивление се гледаха.

Лицето на Емили беше зачервено, очите ѝ поразително блестяха и той изведнъж съвсем ясно видя любовта, която пламтеше в тях. Любов към него. Докосна бузата ѝ и усети, че тя гори така, както горяха очите му. Нетърпеливо я притегли отново в обятията си и устните му жадно потърсиха нейните. Целунаха се с бушуваща страст. Езиците им възбуждащо се срещнаха. Той изследваше устата ѝ, поглъщаше я. Притиснаха се по-силно.

Неясно, смътно, в периферията на замъгленото си съзнание Уинстън си припомни как, когато бяха деца, той винаги беше изпитвал желание да я съблече. Изведнъж си припомни отдавна забравените игри, на които играеха на тавана тук... тайни, интимни, вълнуващи игри, когато той за първи път започна да се възбужда. Припомни си как непохватните му детски ръце изследваха малкото ѝ момичешко тяло... искаше отново да го изследва с уверените ръце на опитен мъж, какъвто беше сега, да докосне всяка част от нея, станала вече жена, да проникне в нея, да я притежава напълно. Беше превъзбуден, мислеше, че ще експлодира. Започна да се бори със себе си, за да се овладее. Знаеше, че трябва веднага да прекъсне любовните им ласки, но откри, че не иска да я пусне от ръцете си. Поддаде се на чувството си, започна да я целува по лицето, шията, косата, докосна гърдите ѝ, стегнати под ефирната копринена блуза.

Накрая Емили развали магията, която ги държеше захласнати един в друг. Тя се изтръгна от силната му прегръдка, но направи това нежно, без желание. Взря се в него. На лицето ѝ беше изписано удивление.

— О, Уинстън — прошепна тя, протегна ръка и с два пръста докосна чувствената му, трепереща уста. Задържа я за миг, сякаш го опитомяваше.

Уинстън остана безмълвен.

Седеше сковано на пейката, в очакване вълнението му да премине. Емили стоеше, без да помръдне, до него, загледана в лицето му. Очите му я пронизваха, казаха ѝ толкова много неща.

Накрая той успя да каже сподавено с дебел глас:

— Емили, аз...

— Моля те — разтреперана прошепна тя, — не казвай нищо. Не сега. — Отмести поглед, прехапа устни и му даде малко време да се успокои, да дойде на себе си. След това се изправи, протегна ръка. — Хайде, по-добре да влезем вътре. Става късно.

Той не каза нищо, просто стана. Мълчаливо заизкачваха стълбите, хванати здраво за ръце, всеки от тях, погълнат в себе си, усещаше присъствието на другия.

Емили беше на върха на щастието.

Той отново ме забеляза, помисли тя, сърцето ѝ силно биеше. Най-последно. От шестнадесетгодишна възраст го чакам да ме види като жена. Желая го. Никога не съм спирала да го желая, откакто бяхме деца. О, Уинстън, моля те, изпитай същото, което изпитвам аз. Взе ми ме със себе си. Винаги съм ти принадлежала. Ти се увери в това, когато бях дете.

От своя страна Уинстън беше обхванат от най-различни противоречиви емоции и бурни чувства.

Беше удивен не само от себе си, но и от Емили — бе наистина зашеметен. Преди миг те се бяха прегръщали толкова пламенно и страстно, че той знаеше, че ако бяха в по-подходяща обстановка, щяха да се любят. Нищо нямаше да ги спре. Сближиха се по този начин, без да обмислят това предварително.

Трескавите му мисли отстъпиха място на самоанализ и самооценка, което значително го отрезви. Той се съвзе и си зададе въпроса как можа да се случи това. В крайна сметка тя беше негова братовчедка. Е, трета братовчедка. Познаваше я, откакто беше роден, макар че и през последните десет години ѝ беше обръщал малко внимание. И накрая неизбежно си зададе въпроса как може да изпитва

толкова силни чувства към Емили, след като беше влюбен в Алисън Ридли.

Тази мисъл го тормозеше до полудяване, докато изкачваха високото стълбище. Но когато стъпиха на кръгообразния път и видя как червеното ферари на Шейн изсвистя иззад ъгъла, я забрави. Намали и спря с рязко изскърцване на спирачките.

Шейн свали прозореца, подаде глава навън и се усмихна.

— Къде бяхте? — попита той. — Търсих ви навсякъде, за да ви кажа довиждане.

— Емили се почувства малко зле в претъпканата стая, затова излязохме да подишаме свеж въздух — бързо каза Уинстън. — Накъде си се разбързал толкова в този ранен час?

— И аз като Емили започнах да се чувствам потиснат вътре. Реших да покарам малко. До Харогейт. Трябва да си взема довиждане... с няколко приятели.

Уинстън незабележимо присви очи. Ще се види с Дороти Малит, помисли той. Това ще му се отрази добре. Каза:

— Не закъснявай за вечерята на Алисън. Точно в осем часа.

— Ще дойда навреме, не се тревожи.

Емили попита:

— Ще бъдеш ли тук утре, Шейн?

— Мисля, че не, Емили. — Отвори вратата на колата и слезе. Хвана я и силно я прегърна. — Ще се видим след около шест месеца. Освен ако не дойдеш в Ню Йорк преди това. — Нежно се усмихна. — Леля Ема току-що ми каза, че ще работиш при „Дженрит“. Моите поздравления, малката ми.

— Благодаря, Шейн, много се радвам за това. — Застана на пръсти и го целуна по бузата. — Може би ще дойда, когато започна да пътувам за „Дженрит“. Знаеш ли, ще трябва да ми покажеш града!

— Разбрахме се — засмя се той. — Пази се, Емили.

— Ти също, Шейн.

— Ще се видим по-късно, Уинстън — каза Шейн и се качи отново в колата.

— Да — лаконично отвърна Уинстън. Когато Шейн замина, той странно погледна Емили. — Не си ми казала за „Дженрит“. — Изрече го с вълнение и така се натъжи, че се изненада от себе си.

Тя каза:

— Не съм имала такава възможност, Уинстън.

— Значи ли това, че ще пътуваш много? — попита той и се намръщи.

— Евентуално. Защо? — Емили въпросително вдигна вежда, тайно поласкана от реакцията му.

— О, просто се чудех — промърмори той. Леко се шокира, когато разбра, че не му харесва идеята тя да скита сама по света, да прави покупки за „Дженрит“. Те отново замълчаха и продължиха да вървят по алеята към къщата, но точно преди да влязат, Емили колебливо попита:

— Сериозно ли е? Имам предвид между теб и Алисън?

— Не, разбира се, че не — бързо възкликна Уинстън, след което си зададе въпроса защо беше изрекъл такава безсрамна лъжа. Той се готвеше да направи предложение за женитба на Алисън.

Лицето на Емили светна. Тя каза:

— Съжалявам, че си зает довечера. Надявам се, че ще останеш за вечеря с нас.

— Страхувам се, че не мога. — Уинстън направи гримаса и за свое учудване откри, че вече не очаква с нетърпение вечерята. Засмя се кисело, а когато Емили отвори задната врата, той хвана ръката ѝ и я обърна с лице към себе си. — Какво ще правиш утре?

— Трябва да заведа момичетата в колежа „Харогейт“ след обяда в неделя. Вечерта съм свободна — каза тя и без да мигне, отвърна на изпитателния му поглед. Лицето ѝ грееше в очакване.

— Какво ще кажеш да приготвиш вечерята на един самотен ерген? Бих могъл да дойда в твоя апартамент в Хедингли, Емили — предложи той.

Усмивката изчезна от лицето ѝ и тя поклати глава.

— Невъзможно е, Уинстън. Току-що се преместих тук с баба. Всъщност вчера. Ще освободя апартамента. В противен случай с удоволствие бих ти сготвила нещо.

Уинстън остана загледан в нея, с ръце върху раменете ѝ. В него бушуваха смесени чувства. Беше сигурен, че тя го желае. Той без съмнение също я желаше. Веднага. Между тях стоеше Алисън. О, по дяволите, помисли той, трябваше да вземе решение, за което се надяваше, че няма да има основание да съжалява по-късно.

Вдигна брадичката ѝ и бързо я целуна по устата. Каза с широка усмивка:

— Значи сме съседни. Ела утре вечер в Бек хаус и аз ще сготвя нещо за теб. Обещавам, че ще прекараме приятна вечер. Какво ще кажеш?

— Мисля, че това е страхотна идея, Уинстън — каза тя, преливаща от щастие и вълнение. — В колко часа да дойда?

— Възможно най-рано, скъпа.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В стаята цареше пълен мрак.

През плътно дръпнатите пердета не проникваше никакъв сноп светлина, лампите бяха угасени. Той жадуваше за мрака. Беше балсам за него. Мракът носеше анонимност. Той обичаше да бъде така. Вече не понасяше да се люби на светлина.

Лежеше напълно неподвижен със затворени очи по гръб, дългите му крака бяха опънати пред него, ръцете му бездейно положени отстрани. Рамото му едва докосваше нейното. Чуваше дишането ѝ в нежен ритъм със своето.

Между тях двамата нещата не вървяха.

И нямаше да тръгнат — той знаеше това и се чудеше защо въобще е тук. Трябваше наистина да си отиде. Елегантно да излезе. Веднага. Преглътна, за да потисне гаденето, искаше му се да не беше продължил с две чаши уиски след всичкото шампанско, което изпи. Главата му се въртеше, бе замаян, но не беше пиян. В известен смисъл съжаляваше, че не е.

Тя прошепна името му, нежно, умоляващо, повтори го няколко пъти, докато пръстите ѝ галеха ръката му.

Той беше неподвижен, безмълвен, опитваше се да събере сили, за да стане, да се облече и да си отиде. Чувстваше се безсилен, отпуснат. Ужасният следобед, изпълнен с голямо напрежение и болезнени моменти, плюс усилието, което положи, за да скрие бурните си чувства, го изтощиха, подкопаха неговата издръжливост.

В този момент почувства едва доловимо движение до себе си, но въпреки това не отвори очи.

Тя докосна едно от зърната на гърдите му, отначало колебливо, после по-настойчиво и го стисна с върха на пръстите си. Той разсеяно отмести ръката ѝ, без да си направи труда да обясни, че зърната му не са толкова чувствителни, колкото тя очевидно мислеше. Но беше ѝ казал това преди, нали? Ръката ѝ спря за миг върху гърдите му, след това се плъзна към корема и започна да прави нежни въртеливи движения, като пълзеше надолу към чатала му. Знаеше какво е

намислила и какво се готвеше да направи, но му липсваха сили да я спре или да ѝ каже, че след миг ще си отиде.

Тя започна да го гали. Той почти не ѝ обръщаше внимание, потънал в мислите си. Смътно чу шумолене на чаршафи. Бе се плъзнала надолу по леглото и се беше навела над него. Дългата ѝ коса галеше бедрата му и тогава топлите ѝ устни го обвиха, плътно се затвориха. Беше много изкусна в правенето на любов. Въпреки че главата му се въртеше, въпреки че му се гадеше и не проявяваше интерес към нея, тя бавно, отмерено, безкрайно внимателно и със старателна предпазливост успя да го възбуди. Това го изненада. Когато накрая повдигна глава и плъзна устните си нагоре към корема му, после по гърдите му и спря върху устата му, той откри, че ѝ отвърща автоматично. Но пламенните ѝ целувки събудиха у него нарастващо вълнение.

Той направи внезапно, рязко, бързо движение, стисна я здраво до себе си, след което завъртя и двамата, така че легна върху нея. Ръцете му се потопиха в пухкавия облак тъмна коса, той хвана главата ѝ с ръце и започна да я целува по-страстно и жадно, езиците им се търкаха. Затвори плътно очите си, не искаше да гледа лицето ѝ, притиснато толкова близо до неговото. Пръстите му се отделиха от косата ѝ, плъзнаха се надолу и започнаха да гаят пълните ѝ, чувствени гърди, втвърдяващите се зърна, мушна ръце под гърба ѝ, после под ханша ѝ, повдигна тялото ѝ и го нагласи в извивката на своето. Беше достатъчно твърд, за да проникне в нея бързо, лесно, умело. Те влязоха в ритъм, приповдигаха се и се снишаваха, движенията им се засилиха, започнаха да стават по-бурни. Краката ѝ се издигнаха високо около гърба му, за да прониква той все по-дълбоко в нейната топлина.

Мрак... мрак... приветстваше го... обгръщаше го. Той започна да пада... падаше в безкрайна, бездънна, кадифена яма. Пола. Пола. Пола. Обичам те. Вземи ме. Вземи ме целия. Цялата ми същност. В очите му проблясваха кристално ясни образи на изящното ѝ лице, хванато в капан под клепачите му. Пола, скъпа, безмълвно извика той, о, Пола...

— Шейн! Причиняваш ми болка.

Той чу гласа, сякаш идваше от много далече, беше като нож, който разреза вътрешностите му.

Това го накара да слезе на земята. Върна го в стаята. Върна го при нея. И унищожил настроението, което той толкова грижливо създаде за себе си, само за себе си. Картините от въображението му рухнаха около него.

Той се отпусна върху тялото ѝ и остана напълно неподвижен. Беше сразен, всичките му сили го напуснаха.

Накрая тихо смънка:

— Извинявай, ако съм ти причинил болка, Дороти. Изглежда, не си знам силата. — „Може би ти я знаеш — язвително добави той наум. — Или по-скоро я желаеш.“ Веднага се почувства неловко, че му липсва издръжливост, че не може да доведе любовния акт до съответна кулминация за двамата. „Искаш да кажеш сексуален акт“, помисли той и потръпна. Започна да изпитва погнуса от себе си, от нея, макар че тя едва ли беше виновна.

Дороти каза:

— Каишката на часовника ти се вряза в гърба ми. Но мисля, че точно тогава не трябваше да казвам нещо. Беше на ръба да...

Той нежно, но здраво покри устата ѝ с ръка, за да спре потока от думи. Не искаше да слуша извиненията ѝ. Не каза нито дума, остана дълго да лежи върху нея, сърцето му лудо биеше в ребрената кухня, гърлото му беше свито, сякаш се задушаваше. За щастие тя също мълчеше. Накрая той се приповдигна от тялото ѝ, леко докосна рамото ѝ и стана от разхвърляното легло.

Шейн влезе в банята, заключи вратата и се облегна на нея, изпълнен с голямо облекчение. Потърси с ръка ключа на лампата, запали светлината и започна бързо да премигва от силния блясък. Всичко плуваше пред него, покритият с бели плочки под сякаш се изви нагоре и го удари между очите. Започна отново да му се вие свят и да му се повдига.

Отиде, залитайки, до мивката, наведе се и повърна. Потърси с ръка кранчето и го пусна, за да може шумът на течащата вода да заглуши повръщането му. Повърна отново и отново, докато накрая в стомаха му не остана нищо.

Когато гаденето милостиво премина, той избърса уста с кърпата, изпи няколко чаши студена вода и се облегна на мивката с наведена глава и затворени очи.

Накрая Шейн вдигна глава и се видя в огледалото, гледката не му хареса. Очите му бяха зачервени по краищата и кървясали, лицето му беше подпухнало и зачервено, а разрошената му черна коса стърчеше. От едната страна на устата си забеляза петно от яркочервено червило, взе влажната кърпа и яростно, гневно го изтри. Но гневът му беше насочен единствено към него самия. Нямаше нищо общо с Дороти. Вината не беше нейна. Вината бе изцяло негова.

Той вече не можеше да прави любов с нея както трябва, всъщност с никоя друга жена. Винаги се случваше нещо и го връщаше към действителността и когато разбираше, че не държи Пола в ръцете си, както си представяше, той грохваше, не можеше да довърши до край. Понякога, замаян от пиене, с притъпено въображение и сетива, по някакъв начин успяваше, но дори и тези случаи ставаха все по-редки.

Взря се в лицето си в огледалото и неочаквано го обхвана паника и страх.

Винаги ли щеше да бъде така? До края на живота му? Никога ли вече нямаше да има щастлива сексуална връзка. Нима беше обречен на безплодно съществуване без жена? Ще трябва ли да остане ерген, за да не се излага? За да избегне това ужасно неловко положение, което току-що се случи в леглото на Дороти?

Не беше импотентен. Знаеше, че не страда от подобно нещо. Нещата наистина бяха прости — ако партньорката нахълташе в мислите му, ако наложеше присъствието си, ако не останеше анонимна, той губеше ерекцията си. Макар че полагаше усилия, не можеше да я задържи достатъчно дълго, за да задоволи жената и себе си. Жената, която беше идол за него, заставаше между тях, промъкваше се, правеше го слаб и безсилен, него, който винаги беше считан за добър любовник. За бога, какво щеше да прави? *Как* щеше да се излекува? *Имаше* ли лекарство? Имаше ли нужда да отиде на лекар?

Тишината в стаята го притискаше. Той нямаше готови отговори за това ужасно положение.

Мъката му отново пламна. „По дяволите! Да върви по дяволите!“ — избогохулства наум и за негова изненада очите му неочаквано се изпълниха със сълзи на безсилие, немощ и гняв. Веднага се шокира и се почувства унижен, че така срамно загуби контрол над себе си. За миг му се прииска да забие юмрук в огледалото, да разпръсне този

разплакан образ, който подигравателно се взираше в него. Искаше да унищожи изящно изрисуваните, кристално ясни образи на Пола. Проклетата да е тя. Да заличи тези незаличими отпечатащи от нея, които се бяха врязали толкова дълбоко в изтерзания му, болезнен мозък, сякаш контролираха живота му, оказваха влияние на всичко, което правеше. На моменти се чувстваше безнадеждно подмамен от ярката представа за лицето ѝ, звука на смеха ѝ и нежния глас, който непрекъснато отекваше в главата му. Но всичко това беше толкова здраво заключено във въображението му, че не можеше да го изтрие, колкото и упорито да се опитваше.

Не помръдваше. Ръката му висеше стисната в юмрук с побелели, силно изпъкнали стави. Конвулсивно затвори очи, неспособен да се гледа толкова слаб. Облегна се на стената, за да запази равновесие, чувстваше се безсилен, но накрая започна да се успокоява и дойде на себе си. Обърна се, пристъпи под душа, завъртя крановете и остави водата да тече върху него. Тогава бавно, но с желязна решимост той изпразни сърцето и ума си, прогони всички чувства и емоции.

След няколко минути излезе изпод течащия душ, взе кърпа и енергично се избърса. Намери чист пешкир, уви го около кръста си, потърси с ръка шкафчето под мивката, за да вземе тоалетния несесер, който беше оставил там преди три седмици. Изми зъбите си, прокара електрическата самобръсначка по брадичката си, за да избръсне съвсем леко наболата сутрешна брада, сложи одеколон на лицето си и среса влажната си коса.

Чувстваше се освежен, започна да прилича повече на себе си... хладно съдържан, овладян. За миг се вгледа в отражението си, като се чудеше. Беше едър, здрав мъж на двадесет и седем години, висок сто деветдесет и два сантиметра, с мускулесто, силно и мощно тяло. Имаше развит ум в съчетание с прекрасното си тяло. И все пак... наистина беше много крехък. „Умът е странно нещо — помисли си той, — притежава толкова фино равновесие. А кой може да обясни логиката на сърцето?“

Той се обърна и пое дълбоко въздух, подготви се за неизбежната сцена с Дороти. Беше дошъл при нея против собственото си желание — повече не можеше да отлага, трябваше да я напусне.

Отвори вратата на банята, премигна, когато пристъпи в изпълнената със сенки спалня, очите му привикнаха с мрака. В стаята

беше тихо и се зачуди дали тя не е заспала, молеше се да бъде така. Потърси слепешком дрехите си върху стола, където ги беше захвърлил по-рано, обу гащетата и чорапите си, махна пешкира. Сложи ризата си, бързо я закопча, обу панталоните си и вдигна ципа им.

В този момент лампата до леглото светна и изпълни стаята с ледена светлина.

— Няма да си отидеш! — избухна Дороти. Изглеждаше ужасена, гневна.

Той се обърна.

Не можеше да я погледне. Не беше в състояние да срещне погледа ѝ, знаеше, че ще бъде изпълнен с болка и укор, загледа се в стената от другата страна.

— Трябва да тръгвам — след кратко мълчание каза той. Седна на стола и започна да обува обувките си. Усещаше погледа ѝ върху себе си.

— Нахален си! — извика тя и рязко седна в леглото, при което лицевата му дъска изскърца. Ядосано покри тялото си с чаршафа. — Идваш тук без предупреждение, пиеш от питиетата ми, спиш с мен, играеш си с това и ме оставяш на сухо, като изчезваш за половин час в банята. — Тя го гледаше гневно, добави със същия дрезгав, обвиняващ глас: — След това се промъкваш тук и спокойно продължаваш да се обличаш на тъмно, сякаш не ми дължиш нищо. Очевидно се готвеше да се измъкнеш за проклетата вечеря!

Той премигна. Тихо въздъхна, стана и отиде до леглото. Седна на края, хвана ръката ѝ, искаше да бъде мил, да се раздели приятелски с нея. Тя бързо дръпна ръката си и я притисна към разтрепераната си уста, опитвайки се да сдържи сълзите, които блестяха в тъмните ѝ очи.

Шейн каза с най-нежния си глас:

— Хайде, не се разстройвай. Миналата седмица ти казах за тази вечеря. И когато пристигнах днес следобед, ти напомних за нея. Преди няколко часа тя сякаш не те притесняваше, посрещна ме много сърдечно.

— Е, сега ме притеснява. — Тя се задъха, започна с мъка да произнася думите. — Не мислех, че ще ме изоставиш, и то през последната ти вечер в Йоркшир. Мислех, че ще вечеряме заедно, както обикновено, а това означава да спиш тук тази нощ, Шейн.

Той мълчеше. Притеснено отмести поглед.

Тя изтълкува погрешно мълчанието му.

— Съжалявам, че развалих всичко, Шейн. Искам да кажа в последния момент — прошепна тя, гласът ѝ стана по-мек, по-нежен. Започна да се държи така, че да го спечели отново, да се сдобри с него. — Моля те, кажи, че ми прощаваш. Толкова много те обичам, не мога да издържам, когато се сърдиш.

— Не се сърдя и няма за какво да ти прощавам — промърмори той, като полагаше усилия да не загуби търпение, и в същото време копнееше да си отиде. — Не започвай да се самобичуваш или да се измъчваш. Виж, няма значение, честно ти казвам, че няма значение, Дороти.

Тя долови нещо особено в гласа му. Не беше сигурна какво точно беше то, но въпреки това се подразни.

— За мен има значение — заядливо каза тя и нежността ѝ веднага изчезна. След като той не отговори, тя разгорещено извика: — Този следобед най-после ми доказва това.

— Доказва какво? — с отегчение попита той.

— Че ти не можеш да бъдеш с мен, защото има друга жена. Ти си влюбен в друга, Шейн, и мисля, че си негодник, задето ме използваш така.

Удивен, че тя, без да иска, се натъкна на истината, но опитвайки се да скрие това, той рязко стана. Отдалечи се от леглото.

— Не съм те използвал — запротестира той със стиснати устни. Погледна към вратата.

— Не съм те използвал — имитира го тя с насмешка, безмилостно, с подигравателно извити устни. — Разбира се, че си ме използвал. Освен това между другото мисля, че приятелят ти Уинстън Харт е точно такъв голям негодник като теб, задето не ме покани на официалната вечеря.

— Не я дава той, а Алисън Редли, а тя не те познава, нито знае за нашата връзка. Ти и аз винаги сме били съгласни, че всеки от нас ще води свой живот, ще има свои приятели и няма да се превърнем в някакво специално двуединство — възкликна той, като започна да повишава тон. — Нашата връзка никога с нищо не ни е обвързвала... така искаше ти, ако не се лъжа.

Шейн пое дъх, потисна нарастващото си раздражение.

— Освен това ти никога до днес не си проявявала интерес към моите приятели — напомни ѝ той с хладно безразличие този път, искаше му се тя да не влага във всичко емоции.

— Промених мнението си. Моля те, вземи ме със себе си, Шейн. Искам да дойда. Наистина искам. Това е последната ти нощ. Моля те, скъпи — умоляваше тя и го гледаше с изпълнена с копнеж, сладка усмивка, която застина на лицето ѝ при вида на неговото ледено изражение и неподвижност.

— Знаеш, че това е невъзможно в този късен час. Така или иначе вечерята е с предварително определени места. Виж, не се опитвай да ме измъчваш... — Той уморено тръгна към вратата.

— Знам, че не съм добре дошла в твоята скъпоценна малка клика! — извика тя и се ядоса още повече. — Боже мой, повръща ми се от всички вас! Семействата О'Нийл, Харт, Калински... каква непроницаема, надменна сбирщина сте само. Външни хора не се допускат във вашия затворен клуб, не се допускат да се присъединят към вашия омагьосан кръг. За нас, обикновените хора, няма място сред сноби като вас. Човек би помислил, че сте кралски особи, като ви гледа как се държите, как важничите, маниерничите и имате претенции. И вонящите ви пари — гневно се присмиваше тя, а на лицето ѝ беше изписана горест. — Вие сте само шепя скапани сноби, всеки един от вас. И ако питаш мен, сте проклети кръвосмесители, сгушени заедно в разределения въздух на шикозните ви жилища, изключили външния свят. На човек му се повдига от това!

Смаян от нейната ярост, той я погледна ледено, с все по-голямо презрение. Беше ужасен от думите ѝ, от злобата ѝ, но веднага успя да се овладее и реши да не ѝ позволи да го предизвика да отговори със същото.

Настъпи неприятно мълчание.

— Трябва да тръгвам. Страшно закъснях. — Каза това достатъчно спокойно, но вътрешно кипеше. Прекоси стаята, кръвта му вреше от обидите ѝ, бързо сложи вратовръзката си, вдигна якето си и го преметна през рамо.

— Съжалявам, че се разделяме с такова лошо чувство — каза той и ѝ хвърли укорителен поглед, — но, изглежда, няма какво повече да си кажем. — Вдигна рамене. — Надявах се, че най-малкото, можем да останем приятели.

— *Приятели!* — повтори тя с пронизителен глас и пламна отново. — Сигурно си полудял. Хайде, махай се! Върви при дамата на сърцето си. Няма никакво съмнение, че *тя ще бъде* на скъпоценната ти вечеря! — Истерично се засмя през заслепяващите я сълзи, после избърса очите си, направи усилие да запази последната капка самообладание, но не успя. Подсмръкна и извика: — Трябва да призная, че съм любопитна за едно нещо! Какво непрекъснато те кара да допълзваш обратно в *мое* легло, горещ, разтревожен и изпълнен с желание да си отидеш, след като друга владее сърцето ти? Тя коронована принцеса ли е от едно от семействата? Млада дама, толкова изтънчена, толкова целомъдрена и непорочна, че не би и помислил да я опетниш? Какво има, Шейн, нямаш ли смелост да спиш с *нея*, докато се ожените истински и получите благословията на вашите семейства? Или може би тя не проявява интерес към *теб*? Нима твоят фатален чар не оказва никакво влияние върху *нея*? Нима човек може да ти устои... — Тя преглътна края на изречението, когато видя как по лицето му премина силна болка и разбра, че макар и без да иска, по някакъв начин бе улучила право в целта. — Шейн, съжалявам — незабавно се извини тя и веднага се разкая. Разтревожи се истински, изпълнена със страх, че този път беше отишла твърде далеч.

Скочи от леглото, бързо облече пеньоара си.

— Шейн, прости ми! Не исках да кажа това, не исках да бъда жестока, да ти причиня болка. Аз те обичам, Шейн. Обичам те от първия ден, в който се срещнахме. Моля те, моля те, прости ми. Забрави това, което току-що казах. — Започна да плаче.

Той не отговори. Дори не я погледна.

Излезе. Затръшна вратата завинаги.

Бързо прекоси коридора, излезе от апартамента ѝ и затича по стълбите с главоломна бързина. Главата му пулсираше, стомахът му се сви, отново започна да му се повдига.

Той изтича през поляната, отвори вратата на колата си и пъргаво скочи в нея. Колата забуча и той потегли, ръцете му здраво стискаха кормилото, на лицето му бе изписан гняв, слепоочието му пулсираше.

Когато стигна Стрей, откритата, ветровита земя в центъра на Харогейт, намали и паркира.

Остана седнал с цигара в уста, мобилизира се, успокои изтощените си нерви, а неспокойните му черни очи се загледаха

някъде далеч. Нетърпеливо угаси цигарата, изведнъж почувства омраза към вкуса на никотина. Главата го болеше, в ушите му кънтяха нападите на Дороти Малит. Мнението ѝ беше крайно, излишно при дадените обстоятелства, но тя обикновено се държеше така. Преди също беше проявявала ревност и той вече трябваше да е привикнал с внезапните ѝ раздразнения, с темпераментните ѝ избухвания.

Съвсем неочаквано му хрумна, че той нямаше абсолютно никаква причина да се обвинява за поведението си към нея. Винаги беше внимателен и мил с Дороти. В него имаше благоприличие, беше почтен и честен, освен това никога нямаше нарочно да причини болка на нея или на която и да е друга жена.

Прехвърли през ума си противните неща, които беше казала тя. Думите ѝ за друга жена в живота му го улучиха право в сърцето. Но тя очевидно нанасяше удари напосоки, само предполагаше, тъй като не беше възможно да знае, че той обича Пола. Никой не знаеше. Това беше негова тайна.

Сърцето на Шейн се сви, когато действителността силно го удари по лицето. Нямаше никакъв шанс Пола някога да стане негова. Тя очевидно беше много влюбена в Джим Феърли. През деня видя това изписано на лицето ѝ. Освен това вече беше майка... *те бяха семейство*. Тя явно много се зарадва, когато го видя на кръщаването, но въпреки нежната ѝ топлина, вниманието ѝ бе погълнато от съпруга и бебетата.

Той силно стисна очи, лицето му се изкриви в гримаса от душевна болка. Любовта, която изпитваше към нея, беше безнадеждна, любов без бъдеще. Не можеше да има развитие. Отдавна знаеше това и все пак в ума му се прокрадваше слаба надежда, че нещо може да промени нещата. Това, разбира се, нямаше да стане. Трябваше да изтръгне Пола Феърли от сърцето си, да я изтрие от съзнанието си, както бе решил вчера. Добре съзнаваше, че няма да му е лесно. От друга страна, трябваше да положи усилия да се облекне на вътрешната си сила. Временното му пребиваване в Ню Йорк трябваше да стане ново начало за него... това бе шанс да изгради по достоен начин живота си. Решимостта му се усили.

Шейн отвори очи, обърна глава и погледна през прозореца, за да се отърси от спомените за Пола... най-скъпата му любов. И то омъжена жена, майка, припомни си той.

Премигна и започна да се оглежда.

Забеляза поникналите неотдавна нарциси, които се вееха на бриза... изобилие от парещо жълто на фона на зелената трева. Трябваше да купи цветя за Алисън, разсеяно помисли той и си спомни за вечерята. Поглед на часовника на таблото. Показваше седем и половина. Магазините бяха затворени... и той щеше да закъснее. Но ако непрекъснато натискаше газта, за половин час щеше да успее.

Пусна радиото, завъртя копчето на станцията на Би Би Си с класическа музика. Колата се изпълни с напрегнатите звуци на „Канон“ от Пахелбел. Излезе на главния път.

След минути ферарито летеше към древния град Райпли, в който имаше катедрала и където живееше Алисън Редли. Той сякаш стреляше с мотора и летеше напред, съсредоточен върху пътя пред себе си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шейн О'Нийл имаше талант на актьор.

Беше го наследил от Блеки и когато имаше нужда, умееше да се възползва от това умение. Както сега.

Той отвори предната врата на Холи Три Котидж, пое няколко пъти дълбоко дъх, придаде си весел вид и тръгна по каменния път.

Спря при вратата на хола, мобилизира вродената си увереност в себе си и пристъпи прага.

В този момент стана такъв, какъвто другите очакваха да бъде — човек без никакви грижи, който държеше света в ръцете си.

Устните му охотно се извиха в усмивка, красивите му очи заблестяха и от него бликаше жизнерадост и сърдечност, когато тръгна с отмерена стъпка към най-близките си приятели — Уинстън Харт, Александър Баркстоун и Майкъл Калински. Алисън и гостенките ѝ не се виждаха никъде и тримата мъже бяха застанали до прозореца близо до голямата маса, която служеше като бар за вечерта.

Докато прекосяваше стаята, Шейн се огледа с интерес, поразен от красотата на главната стая в къщата, която всъщност представляваше две жилища, съединени в едно. Спомни си, че Алисън неотдавна беше свършила ремонта ѝ и бе направила чудеса с нея. Ниският таван от греди и широката каменна камина, и двете от епохата на Тюдорите, придаваха истинската атмосфера на обстановката, но цветните кретонени покривки по диваните и столовете, старите чамови мебели и призрачните акварели на Сали Харт по варосаните стени допринасяха много за чара ѝ. Това беше обикновена провинциална стая, непретенциозна, в нея нямаше нищо излишно, но въпреки това бе много удобна и уютна, от онези стаи, които харесваше. Каза си, че трябва да поздрави Алисън веднага щом я види.

В момента, в който Шейн спря при приятелите си, те започнаха да се шегуват с него.

Безмилостно го закачаха, че е закъснял, и подхвърляха безбройни намеци за истинската причина за закъснението му. Той приемаше всичко това със сърдечен смях, добронамерено и сам пусна няколко

стрели. Мускулите му се освободиха от преумората и напрежението и той най-после започна да се отпуска, да се чувства удобно и уютно с тримата мъже. След няколко минути отвърщаше с цяло сърце на тяхната топлина, нежност и приятелство, на безгрижното настроение, на веселието, което тази вечер цареше тук.

По едно време той взе цигара, приближи запалката си към върха ѝ и тогава мимолетно си припомни жлъчните, осъдителни думи на Дороти за неговата среда, за техния свят. В едно отношение беше права — те бяха с много силно развито семейно чувство, трябваше да признае това. Ако толкова държаха един на друг, то се дължеше на факта, че бяха отгледани заедно, цял живот бяха близки и вътрешно свързани във всяко отношение. Блеки, Ема и Дейвид Калински, дядото на Майкъл, се бяха погрижили за това. Те бяха преживели много неща заедно в началото на века, бяха споделяли своите ужасни битки и покъсни победи и ненарушимите приятелски връзки се дължаха на тях. Това изключително трио, основатели на три силни йоркширски династии, са били тясно свързани през по-голямата част от живота си, всъщност от деня, в който се бяха срещнали и бяха станали предани един на друг до преждевременната смърт на Дейвид в началото на шестдесетте години. Тъй като техните деца и внуци бяха заедно, откакто се бяха родили, беше съвсем естествено голяма част от тях да останат непоколебимо верни един на друг, близки приятели и постоянни спътници.

По дяволите, помисли Шейн и започна да губи търпение от самия себе си. Защо се тревожа за *нейното* мнение за нас? Такива сме, така живеем, и освен това ние истински, дълбоко държим един на друг. Винаги сме един до друг, когато някой от нас има неприятности и страда — както са постъпвали нашите дядовци и баби, преди да се родим.

Уинстън, изтълкувал погрешно внезапното мълчание на Шейн, каза на другите:

— Хайде, приятели, нека го оставим малко да си поеме дъх. Какво искаш, Шейн? Уиски?

— Не, благодаря. Само газирана вода, моля.

— Какво ти става тази вечер? — попита Уинстън, докато пълнеше чашата. — Не подхожда на един ирландец да пие това безвредно питие.

Шейн се усмихна и взе чашата.

— Пих много шампанско по-рано. Но трябва да призная, че никой от вас не изглежда изтощен, а всички пихте като моряци преди отплаване. — Погледна Майкъл и продължи: — Предполагам, че родителите ти все още са в Хонконг, тъй като не бяха с теб на кръщаването.

— Да. Връщат се след две седмици и тогава аз заминавам за Ню Йорк. Надявам се, че ще можем да се видим, Шейн. Къде ще отседнеш?

— В апартамента на леля Ема на Пето авеню, докато си намеря жилище. Страшно ще се разсърдя, ако не ми се обадиш. — Погледът на Шейн се плъзна покрай Уинстън. Валънтайн Стоун, приятелката на Майкъл, се връщаше в стаята от градината, следвана от Маргьорит Рейнолдс и едно русо момиче. Предположи, че това е американската приятелка на Алисън, причина за тази официална вечеря. Той им махна, след това хвана ръката на Майкъл. — Пръстен ли виждам на пръста на Валънтайн?

— Да, но на дясната ѝ ръка, а не на лявата, идиот такъв! — Майкъл Калински направи физиономия, подсмихна се. — Ти ще научиш пръв, когато реша да направя тази ужасна стъпка, Шейн.

Александър се намеси:

— Чуйте го само... всички знаем, че тя прави с теб каквото поиска, Майк.

— Приказвай колкото си искаш — бързо отвърна Майкъл. — Маргьорит те е насадила на същото положение, толкова здраво те държи за гушата, че дъх не можеш да си поемеш.

Всички се разсмяха.

Александър се изчерви и отвърна:

— Не бъди толкова сигурен. — Поколеба се, след това продължи: — Едно нещо е сигурно обаче — баба харесва Меги, одобрява я. Тя мисли, че трябва да ѝ направя предложение, преди някой друг да я измъкне под носа ми. Трябва да кажа, че Ема Харт има известно доверие на своя внук. — Александър поклати глава, затвори се в себе си както обикновено и продължи да наблюдава Меги с крайчеца на окото си. Тази вечер тя изглеждаше очарователна в своя аленочервен костюм с дантели, светлокафявата ѝ коса старомодно беше вдигната

нагоре в стил „Мадам Помпадур“. Може би той *трябва* да последва съвета на баба си.

Шейн, който трепна вътрешно при думите на Александър, тихо каза:

— Не я оставяй да избяга. Леля Ема е права, тя е много добра партия, Сенди, такова приятно момиче.

Майкъл добави:

— А както всички знаем, светът е пълен с хищни мъже, Александър. По-добре направи каквото казва Ема Харт, преди да е станало много късно.

Шейн се обърна към Уинстън.

— А къде се е скрила *твоята* любов?

— Какво? — попита Уинстън и се изтръгна от обзелите го мисли за Емили. Намръщи се. — За какво говорите?

— *Алисън*. — Шейн се загледа в него и продължи. — Все още не съм поздравил домакинята.

— О! Да, Алисън. Тя хукна в кухнята точно преди да дойдеш — бързо каза Уинстън, опитвайки се да прикрие факта, че се беше замислил за друго. — Скоро ще се върне. Отиде да види дали двете местни момичета, които нае за тази вечер, се справят. Междувременно по-добре да те заведе при почетната гостенка и да те представя. В противен случай Алисън ще ме направи на сол. — Уинстън смигна на Шейн съучастнически. — Приятелката на Алисън живее в Ню Йорк. Ако се държиш както трябва тази вечер, тя дори може да се съгласи да излезе с теб.

— Няма да имам време да се занимавам с жени. Ще бъда много зает с хотела. Престани да се опитваш да ме уреждаш, Уинстън — запротестира Шейн, после помисли и каза: — Все пак защо мислиш, че ще ме заинтересува?

— Защото е доста хубава — отвърна Уинстън.

Шейн не каза нищо, последва приятеля си през дългата стая до камината, където бяха застанали трите жени и разговаряха.

Високата, стройна блондинка наблюдаваше как се приближават и в същото време се опитваше да не се издаде, беше силно поразена от неоспоримото присъствие на Шейн О'Нийл, макар и на такова разстояние. Всъщност тя го беше забелязала веднага щом се върна в стаята. Алисън й беше казала кой и какъв е той... млад потомък на

известна йоркширска фамилия, най-подходящият от всички ергени, роден със златна лъжица в устата, с пари да купи целия свят, ако иска. Освен това имаше външност, която можеше да го заведе, където поиска. И право да бъде в леглото на всяка жена, ако пожелае това, реши тя. Алисън не беше преувеличила.

Шейн целуна Валънтайн и Маргьорит, а Уинстън каза:

— Скай, бих искал да те запозная с Шейн О'Нийл. Шейн, това е Скай Смит от Ню Йорк.

Те се ръкуваха и размениха погледи.

Шейн каза мило, с приятелска усмивка:

— Чух, че това е първото ви пътуване до Йоркшир? Харесва ли ви?

— Много. Толкова е красиво... долините са приказни. През изтеклата седмица Алисън ме разведе набързо навсякъде, докато купувах антики, така че видях голяма част от вашата славна природа.

— Алисън е специалистка и съм сигурен, че ви е помогнала да намерите някои наистина интересни неща. Уинстън ми каза, че сте в същия бизнес — отбеляза Шейн.

— Да, имам малък антикварен магазин на Лексингтън авеню, близо до Шестдесета улица. И за щастие много добри клиенти, които са жадни за английски антики и сребро. — Тя леко се засмя. — Купих половината Йоркшир и сега се безпокоя как следващата седмица ще натоваря на кораб всичко, за да пристигне вкъщи. Моят магазин ще се пръсне.

Валънтайн каза:

— Алисън ми каза, че случайно сте намерили много красиво старо викторианско сребро в Ричмънд. Без съмнение няма да имате никакви проблеми да продадете тези предмети. И то веднага.

— Не, няма — каза Скай и подробно им описа всеки предмет от нейната сребърна колекция. Уинстън се извини и се отдалечи. Шейн се облегна на камината, отегчен от разговора за антиките, слушаше с половин ухо бърборенето на жените. Изучаваше американката. Тя беше очарователна, без съмнение изглеждаше добре. Представителна и очевидно много умна. Въпреки това той веднага разбра, че не е неговият тип. Никога не беше харесвал хладните, първични блондинки, които приличаха на скандинавски ледени девици.

Предпочиташе тъмните, екзотични жени. Като Пола. Пропъди от ума си мисълта за нея.

След като постоя при тях колкото изискваше учтивостта, той каза:

— Трябва да отида да намеря Алисън. Моля да ме извините. — Кимна леко и изчезна, тръгна по тесния коридор към кухнята. Но когато минаваше край малката интимна столова, видя през отворената врата Алисън. Тя съсредоточено разглеждаше масата.

— Ето ви и вас, мисис Ридли! — възкликна той и влезе вътре, притегли я към себе си и сърдечно я прегърна. — Моите поздравления! Къщата изглежда чудесно. И така, защо се криеш от мен. Започнах да мисля, че ме наказваш, задето закъснях толкова.

— Не мога да постъпя така с теб, мили Шейн. Ти можеш да правиш всичко — никога няма да ти се разсърдя.

— По-добре Уинстън да не чува такива неща. Ще ревнува.

Лицето на Алисън помръкна и тя каза със сподавен глас:

— Не съм толкова сигурна...

Шейн я погледна въпросително.

— Какво означава това?

Алисън вдигна рамене, наведе се над масата, премести една малка сребърна птичка по-близо до нейната половинка и обърна глава.

Лицето на Шейн изразяваше пълно недоумение, докато я чакаше да свърши да подрежда масата и да отговори на въпроса му. Но тъй като тя не спря, той нежно я хвана за ръката и я обърна към себе си. Веднага разбра, че е разстроена.

— Хей, какво има? — тихо прошепна той, устремил поглед в мрачното ѝ лице.

— Нищо. Наистина... — започна тя, но се поколеба и спря. Накрая отривисто каза: — О, няма да лъжа теб, Шейн. Откакто пристигна тази вечер, Уинстън се държи особено с мен. Не прилича на себе си. Като обезумял е. — Светлосивите ѝ очи внимателно наблюдаваха лицето му. — Случило ли се е нещо следобед. Нещо, което може би го е разстроило?

Шейн поклати глава.

— Доколкото знам, не, Алисън.

— Мисля, че нещо се е случило. В противен случай странното му държание сигурно е свързано с мен, с нас. Може би е загубил

интерес към мен.

— Сигурен съм, че грешиш.

— Аз не съм сигурна, Шейн. Познавам Уинстън почти толкова добре, колкото теб. Той обикновено е весел, нежен и сърдечен. През последните няколко месеца нещата между нас вървяха чудесно. До такава степен, че имах чувството, че може би скоро ще ми направи предложение за женитба. Начинът, по който се държеше, ме караше да мисля така... Каза ми колко много ме харесва баща му и което може би е по-важно, Ема Харт. Когато пристигна, забелязах промяна в него... беше различен, замислен. Дойде късно, след като обеща да дойде преди другите гости, за да ми помогне да преместим голямата маса и да свършим някои други неща, а сам знаеш, че той никога не закъснява. Това, разбира се, няма значение. Но беше хладен, малко рязък дори и аз естествено се изненадах. Когато започнахме да пием, се оправи, след като пристигнаха Александър и Меги, но, честно казано, наистина е сдържан. Съвсем не е в неговия стил да бъде толкова потиснат.

Шейн се учуди повече от всякога. Бързо си припомни какво се беше случило следобеда и се запита дали не е станало нещо, което да е разтревожило Уинстън. Но доколкото знаеше, нямаше нищо неприятно и Уинстън му беше изглеждал спокоен.

Той каза:

— Слушай, сигурно е нещо, свързано с работата му. Това ми изглежда най-правдоподобното обяснение. Да, сигурно е разтревожен за нещо във връзка с работата си. — Той насърчително се усмихна. — Убеден съм, че настроението му няма нищо общо с вашите взаимоотношения. Освен това той без съмнение не е загубил интерес към теб. Как можеш да си помислиш такова нещо?

Тя го изгледа и се усмихна със съжаление.

— Жените усещат тези неща.

Шейн възкликна:

— Неправилно тълкуваш нещата, представяш си най-лошото. — Той хвана ръката ѝ, мушна я под своята и я заведе до вратата. — Хайде, нека да се върнем в хола, ще ти взема едно хубаво, силно питие. Аз също мога да изпия едно. — Очите му бяха топли, сърдечни. — Ще видиш, Уинстън ще се държи с теб така, както винаги се е държал.

— Ти изглеждаш по-сигурен в това, отколкото ми говори моето чувство — тихо отвърна тя. Но когато се върна при гостите, опряна на ръката на Шейн, тя придаде безгрижно изражение на лицето си, благодарна за моралната му подкрепа.

По-късно, докато вечеряха, Шейн реши, че Алисън беше права в едно отношение: Уинстън наистина беше малко променен.

Седеше на почетното място на масата и въпреки че беше приятен и очарователен и съвършено играеше ролята на добър домакин, Шейн откри, че в очите му пробягваше замисленост, усети престорената нотка в смеха му, долови фалша на веселото му настроение.

За да отвлече вниманието на гостите и да даде възможност на Уинстън да си откъдне, Шейн стана душата на вечерята. Беше общителен, разговорлив, духовит и забавен. Особено внимателен бе с Алисън, от чиято дясна страна седеше, доволен, че тя реагираше положително и с напредването на вечерта изглеждаше по-спокойна и отпусната.

Накрая тя сложи край на вечерята, когато след десерта каза:

— Хайде да прием чай и други напитки в хола.

— Това е чудесна идея — възкликна Уинстън и топло ѝ се усмихна, не беше се усмихвал толкова сърдечно, откакто пристигна. Той стана пръв и изведе Алисън и другите жени от трапезарията, Шейн го последва заедно с Майкъл и Александър.

Уинстън веднага отиде до масата с напитките и започна да налива различни питиета за гостенките. Шейн се приближи до него и опитвайки се да придаде нехаен тон на думите си, каза:

— За мен едно голямо „Бони Принц Чарли“, моля.

— Откога пиеш това ужасно нещо? — попита Уинстън и вдигна поглед. Той се усмихна и продължи да налива белия *crème de menthe* върху натрошения лед, който беше сложил в една чаша.

— Защо не ти харесва? Когато бяхме малки, ти го обичаше колкото мен, пиеше го на големи глътки, когато леля Ема не гледаше.

— Да, но ако си спомням правилно, и на двамата ни се повдигаше от него. Но добре, щом искаш. — Уинстън напълни една чаша, подаде я на Шейн с усмивка на уста и сипа коняк за Майкъл, Александър и себе си.

Шейн стоеше и го наблюдаваше. Накрая тихо попита:

— Добре ли си?

Уинстън рязко вдигна глава.

— Разбира се, че съм добре. Защо питаш?

— Тази вечер изглеждаш малко различен.

— Имах дълъг, тежък ден. Страхувам се, че малко съм уморен. Направи ми една услуга, върви при Скай и я питай дали е променила решението си да пийне нещо след вечеря, докато аз чинно занеса тези питиета на другите. Алисън ще дойде всеки миг с кафето. — Уинстън взе подноса и тръгна из стаята, като тихо си подсвирваше с уста.

Шейн го проследи с поглед и замислено присви очи. Уинстън сега изглеждаше нормално и може би беше казал истината, че е уморен. Шейн отиде при Скай Смит, която седеше сама на широката каменна камина.

— Вие не пиете. Опитайте това — властно каза той и ѝ подаде чашата.

Тя я взе, леко я подуши и въпросително вдигна поглед.

— „Бони Принц Чарли“ — обясни Шейн.

— Какво е това?

Той се разсмя:

— Драмбуи. Хайде, пийнете, няма да ви отрови.

При тези думи тя отпи и кимна в знак на одобрение.

— Има необичаен вкус. Харесва ми. Благодаря, Шейн.

— Стойте тук. Веднага се връщам. — Той се върна след миг с едно драмбуи за себе си, седна до нея и чукна чашата си в нейната. — Наздраве.

— Наздраве. — Скай го погледна с крайчеца на окото си. Той наистина беше красив. Може би прекалено красив. Мъже, които приличаха на Шейн О'Нийл, я ужасяваха. На тях обикновено не можеше да се вярва — прекалено много изкушения се изпречваха на пътя им.

Шейн вдъхна за миг питието, сложи чашата си на камината и каза:

— Имате ли нещо против да запаля една пура?

— Съвсем не. Кажете ми нещо — защо драмбуи се нарича „Бони Принц Чарли“.

— Защото, когато Бони Принц Чарли отишъл в Шотландия през 1745 година, за да се опита да си върне трона на своите предци, той получил помощ от член на фамилията Макинън от Скай. В знак на

благодарност принц Чарли му дал рецептата на своето питие. Оттогава тайната на неговото приготвяне е останала в семейство Макинън и драмбуи е получило името си от легендата. Като стана дума за остров Скай, така ли се пише вашето име — с й накрая?

— Да, но истинското ми име е Шуйлер. То е холандско. Фамилно име. Имам чувството, че мама е била на мнение, че обикновеното старо име Смит е имало нужда малко да се съживи. — Тя бавно се усмихна.

— Това е много хубаво име. Отива ви — галантно каза той.

— Искрено благодаря, сър.

Замълчаха.

Скай Смит се опитваше да реши дали да не му предложи да ѝ се обади в Ню Йорк, без това да прозвучи нахално. Не се интересуваше от него като любовник. От друга страна, по време на вечерята беше открила, че той я привлича почти против волята ѝ. Беше забавен, приятен за компания и прекрасен човек, макар и малко суетен и прекалено самоуверен. Но може би можеха да станат приятели.

Шейн все още мислеше за Уинстън и тайно го наблюдаваше. Беше седнал на един диван в другия край на стаята с чаша в ръка, изглеждаше спокоен. Проблемът, който го беше смущавал по-рано, очевидно се беше разрешил или отпаднал като маловажен. Той изведнъж се разсмя искрено и започна да закача Алисън. Шейн забеляза, че лицето ѝ сияеше. Достатъчно по този въпрос, помисли той, бяха се обезпокоили за нищо. Почувства облекчение. На следващия ден заминаваше и не искаше да мисли, че ще изостави най-скъпия си приятел, когато той има неприятности.

Накрая Скай заговори и прекъсна размишленията на Шейн:

— Надявам се, че думите ми няма да прозвучат предизвикателно или нещо подобно, но ако мога с нещо да ви бъда полезна в Ню Йорк, можете да ми се обадите. — В желанието си да изглежда по-делова, тя бързо добави: — В каталога магазинът е при антикварните магазини Бранд Смит.

— Много мило от ваша страна. Ще ви се обадя — каза Шейн и се изненада, че прие предложението ѝ с такава готовност. Смукна от пурата си, реши, че трябва да обясни, и продължи: — Не познавам много хора в Ню Йорк. Само няколко адвокати, които работят за

нашата компания. О, запознах се също с един човек на име Рос Нелсън. Банкер.

— О — възкликна тя.

Шейн се вгледа в нея, видя изненадата в очите ѝ. Дали това не беше шок?

— Значи познавате Рос — каза той с възбудено любопитство.

— Не. Не, не го познавам — твърде бързо отвърна тя. — Чувала съм за него, чела съм за него във вестниците, но това е всичко.

Шейн кимна и по някаква необяснима за него причина веднага промени темата. Но докато разговаряха за други неща, той остана с впечатлението, че Скай Смит познаваше много по-добре прочутия мистър Нелсън, отколкото искаше да покаже. И той се запита защо беше решила да излъже.

Шейн О'Нийл замина за Йоркшир на следващата сутрин.

Беше ранна утрин. Мъглата се беше разстлала от долините и високите скалисти склонове и подобно на плащ от сива дантела бе обгърнала ливадите и от части скриваше дърветата, каменните стени и къщите, сгушени в гънките на полетата. Всички те бяха сякаш едва оформени образи, призрачни и илюзорни под далечното смръщено небе. От надвисналите клони капеше роса, искреше върху дивите цветя, блестеше в жилите плетове и се стичаше на малки поточета от двете обрасли с трева страни на междуселския път. Нищо не трепваше в плуващите талази мъгла, цареше неземаен покой, цялата околност сякаш бе застинала в неподвижност, пейзажът бе приказен... пейзажът на детските му мечти.

Постепенно на смътно очертания хоризонт започна да изгрява ранното слънце, струящите му полегати лъчи пронизваха въздуха и осветяваха купола на студеното, бледнеещо небе с неочаквано, изумително сияние. А през горната част на отрупаните с листа корони на дърветата блестяха подобните на миражи комини на Пенистън Роял, докоснати от далечната слънчева светлина. Къщата на детските му мечти. Но в детските му мечти имаше една друга къща... вила край морето, където се бяха смели, играли и мечтали през веселите, безгрижни дни на летата от тяхното детство, където не се беше променило нищо и времето бе вечно.

Тя беше винаги там с него... в тази вила, разположена високо на скалите над осветеното от слънцето море, очите ѝ с цвят на лятно небе бяха изпълнени със смях, а усмивките ѝ с нежност, предназначени наистина само за него. Приказни пейзажи... приказни къщи... приказно дете от детските му мечти... завинаги заключени в сърцето и ума му... негови постоянни спътници, бледи сенки в келтската му душа.

Сега той заминаваше... толкова далеч... изоставяше ги. Но той никога не ги изоставяше. Където и да отидеше, ги носеше със себе си... те никога не се променяха... това бяха детските му мечти... Пола, Пенистън Роял и вилата край слънчевото море...

Колата тръгна по тесните, лъкатушещи селски пътеки, мина покрай голямата желязна порта на Пенистън Роял, продължи през селото със същото име и излезе на главния път. Пред погледа на Шейн залетяха познатите знаци: Саут Стенли, Райпли, Харогейт. Алудли.

Когато влезе с грохот в Лийдс, намали, въпреки че нямаше движение. По улиците не се виждаше никой, беше безлюдно в този ранен час и нямаше признаци на живот. Сивият, мръсен, витален Лийдс, големият индустриален град на севера, седалището на властта на Ема и семействата на неговия дядо и Дейвид Калински.

След като обиколи Сити Скуеър, където се издигаше статуята на Черния принц, той мина покрай пощата и Куинс хотел, продължи по късата стръмнина до Сити Стейшън и се отправи към М1, пътят, който води на юг към Лондон. Щом излезе на магистралата, Шейн увеличи скоростта и я намали чак когато премина границата на графството... и остави Йоркшир назад.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Градината беше нейното вълшебно място. Винаги успяваше да предаде на Пола усещане за задоволство от постигнатото и ѝ бе добър лечител в моменти на безсилие или когато изпитваше нужда да се избави от стресовите и напрежението на работата си. Започнеше ли да планира една градина, тя отпускате напълно юздите на въображението си и всяко парче земя, което попадеше в сигурните ѝ и талантливи ръце, се преобразяваше сякаш по чудо, превръщаше се в поразително свидетелство за нейния инстинктивен усет към природата.

Всъщност тя беше градинар с вдъхновение. Вплиташе цветя, растения, дървета и храсти в гоблен с живи цветове и съчетания, които смайваха погледа с неотразимата си красота. И все пак, въпреки че беше внимателно планирана, нито една от нейните градини не изглеждаше и в най-малка степен предварително обмислена.

Те имаха неподправена старинна атмосфера, защото тя ги засаждаше изобилно със старомодни типично английски цветя и храсти. Градината, която сега наричаше своя и която бе обработвала в продължение на цяла година, започваше да изглежда точно така.

Но за разлика от друг път тя почти не я забелязваше.

Стоеше неподвижна на ръба на терасата, втрещена в дългата зелена ивица трева, без да я вижда, лицето ѝ бе замислено. Мислеше за Джим. Кавгата им предната вечер беше ужасна и въпреки че накрая се сдобриха — в леглото, където обикновено успяваха да забравят гнева си един към друг — тя все още не беше се успокоила. Скараха се за Едуина. Отново. И накрая спечели той, защото тя, силно влюбена в съпруга си, беше безнадеждно слаба, когато нещо касаеше него. И така се съгласи да забавлява Едуина тази вечер, да ѝ покаже къщата и градината, да ѝ предложи коктейли, преди да излязат за вечеря. Но сега на Пола ѝ се искаше да е била по-твърда с него. В ранните утринни часове, след като я люби, той я увещава, закача и разсмива, докато тя не се съгласи да направи това, което искаше той. Беше я въртял изкусно на малкия си пръст и сега изведнъж тя се изпълни с негодувание.

Пое дълбоко дъх и решително тръгна към алпинеума, който строеше, като се опитваше да се отърси от мислите за яростната кавга. „Няма да тая злоба — каза си твърдо тя. — Трябва да се освободя от гнева си, преди той да се прибере довечера.“ Коленичи и продължи работата, която бе започнала по-рано същия ден, твърдо решена да подреди тази упорита купчина камъни, изпълнена с горещо желание да направи алпинеума толкова красив, колкото алпинеума в морската къща на баба й.

Както обикновено ставаше, Пола насочи цялото си внимание в работата, позволи спокойствието на природата да я обхване, докато утешаващата й красота я завладя и тя намери покой в себе си.

Пола откри любовта си към земята и всичко, което расте, още като дете. Беше осемгодишна.

Същата година Ема купи къща, която да използва по време на пролетните и летните училищни ваканции на внуците си. Наричаше се „Гнездото на чаплата“ и се намираше на високите скали край Скарбъроу с изглед към светлите пясъци и оловносивия залив отсреща, по викториански пищна със сложната украса на дървения си портал, големите слънчеви стаи и обширна градина, която бе същинска пустош, когато Ема за първи път придоби права над имението.

Освен че искаше място, където да може да прекарва ваканциите с невръстното си домочадие и да се наслаждава на компанията му, Ема имаше още една сериозна причина да купи „Гнездото на чаплата“. Отдавна чувстваше неотложна нужда да има пълен контрол и влияние над внуците си за по-дълги периоди от време. Целта ѝ бе проста. Искаше да ги научи на някои от основните неща в живота, на практическите страни на ежедневието и да се увери, че те разбират истинската стойност на парите. За Ема от години беше нетърпимо, че повечето от децата ѝ бяха свикнали да живеят в разкош, без да се замислят за цената на своето разглезено съществуване, и бяха прекалено зависими от цели армии прислужници, които се грижеха дори за най-дребните им нужди. И така, по своя неподражаем начин, тя си изработи план, когато реши, че внуците ѝ трябва да бъдат отгледани така, че да са по-малко глезени, да разчитат повече на себе си и да бъдат трезвомислещи по отношение на паричните въпроси.

— Има една йоркширска поговорка и тя е следната — каза тя един ден на своя banker инвеститор Хенри Роситър: — От баба до внуче — дървени нальми. Е, можеш да бъдеш сигурен, че при мен това няма да се случи. — Веднага след това разписа чека за къщата.

„Гнездото на чаплата“ беше отговорът на много неща, за които мислеше. А и щеше да стане нейното училище. За тази цел Ема реши, че е правилно да наеме само една домашна прислужница, местна жена от града, която щеше да идва всеки ден. И каза на доста жизнерадостната, закръглена госпожа Бонифейс, че основното ѝ задължение е да се грижи за морската вила, когато семейството не пребивава там. Ема продължи да очертава своите доста необичайни планове. Обясни, че твърдо е решила да се грижи сама за домакинството с помощта на многобройните си внуци. Каквото и да си беше помислила госпожа Бонифейс за това необичайно състояние на нещата, тя никога не го изрече. Прие плана на Ема с ентузиазъм и ако се съди по поведението ѝ, очевидно се почувства привилегирана да работи за известното семейство Харт.

Умна и лицемер от най-висока класа, Ема не сподели с никого, най-малко с внуците си, своите намерения или мотиви. Едва след като получи къщата и нае госпожа Бонифейс, тя им разказа за „Гнездото на чаплата“, но с такива ярки краски и обгърна всичко с такъв романтичен ореол, че всички бяха в трескаво очакване. Гледаха на цялата идея за къщата край морето като на голямо приключение, след като щяха да бъдат сами с Ема и далече от родителите си.

Ема веднага усети, че режимът, който бе въвела, се оказа нещо като шок, и се усмихваше вътрешно, когато ги гледаше как се блъскат наоколо с четки и кофи, автоматични и неавтоматични метли, мебелочистител и бърсалки за прах и невъобразими дъски за гладене. В кухнята ставаха огромни бедствия: продънени тигани, обгорени до въглен съдове и отвратителна, безвкусна храна. Мърмореха за изгорени пръсти, плюски, главоболия, артрит в коляното и други незначителни болезки — истински и въображаеми, някои от които се струаха на Ема безкрайно пресилени.

Джонатан беше този, който измисли най-находчивото и изобретателно извинение, за да се измъкне от своите дребни задължения, когато един ден ѝ каза, че е разтегнал ахилесовото си сухожилие, докато косил ливадата, и че е много осакатен, за да върши

още работа същия ден. Ема беше и стъписана, и впечатлена от находчивостта му. Кимна с най-голямо съчувствие. И за да покаже на това тъй опитно момченце, че е много по-умна, отколкото той мислеше, му обясни с дяволски живописни термини точно как се лекува разтегнато ахилесово сухожилие.

— И така, след като изпитваш такива ужасни мъки, по-добре ще е да те закарам до лекарския кабинет, за да може лекарят да се заеме с теб незабавно — каза тя и посегна за чантата си и ключовете на колата.

Джонатан веднага предложи да изчакат няколко часа, в случай че болката премине. Очевидно тя премина. Той се възстанови удивително бързо, защото, както изглежда, перспективата да прекара остатъка от пролетта скован в неудобна гипсова превръзка от върха на пръстите на краката му до кръста или да остане с госпожа Бонифейс, когато братовчедите му се върнат на училище, а баба му — в Пенистън Роял, не го привличаше.

През тези първи седмици в къщата край Скарбъроу те скоро свикнаха с установения ред. Момчетата бързо започнаха да показват определени умения в домакинската работа и готвенето, а момчетата с готовност се научиха да се справят с по-тежката домакинска работа, плевяха градината и косяха поляната. На никого не се позволяваше да кръшка от задълженията си. Ема не беше човек, който би търпял дълго каквито и да било глупости и беше относително строга: не показваше никакви предпочитания към един или друг.

— Не ми се е случвало да чуя някой да е умрял от търкане на пода или лъскане на сребърни прибори — обичаше да казва тя, ако някой от тях посмееше да се оплаква или да измисля несъществуващи болести, както беше направил Джонатан.

Всяко непокорно дете, което бе набрало достатъчно кураж да протестира или да послъже, веднага пребледняваше под втренчения стоманенозелен поглед, щом си спомнеше как трудно се бе отървал Джонатан.

А когато дойде време всички да стегнат багажа и да напуснат къщата край морето, Ема се поздравя и призна, че те бяха истински воители. Посрещнаха нещата, без да показват недоволството си, и наистина се стегнаха, за да й доставят удоволствие. Що се отнася до нея, експериментът се оказа безспорен успех. Всяка следваща година,

когато суровата йоркширска зима отстъпваше на по-топлото време, тя ги събираше и закарваше в Скарбъроу.

Накрая братовчедите Харт и внуците на О'Нийл и Калински станаха редовни посетители. Когато пристигнаха да прекарат юли и август край морето, дори те получиха справедлив дял от ежедневните задължения и нямаха друг избор, освен да запретнат весело ръкави. Бързо разбраха, че няма да бъдат поканени отново, ако не се съобразяват с желанията на Ема и не изпълняват задълженията си.

Децата наричаха Ема зад гърба ѝ „генерала“ и поради строгите ѝ правила и закони в действителност често се чувстваха така, сякаш живееха във военен лагер. От друга страна, те наистина се забавляваха през онези щастливи, безгрижни години и накрая им беше толкова весело заедно, че дори на домакинската работа гледаха като на игра. За голямо учудване на родителите им и огромно задоволство на Ема всеки от тях започна да чака с такова нетърпение тези временни пребивавания в малкото морско градче, че с ожесточение отхвърляше всякакви други покани за лятото. Настояваха да се върнат в „Гнездото на чаплата“ веднага щом Ема отключеше къщата.

Въпреки собственото си ужасно пристрастие към работата и малко други неща Ема беше достатъчно умна, за да прозре, че нейната „малка шайка разбойници“, както ги наричаше тя, се нуждаеше от много възможности, за да намерят отдушник, и от множество приятни задължения, за да запълнят дългите летни дни.

— Само от работа без почивка се затъпява — повтаряше непрекъснато тя на госпожа Бонифейс и след това продължаваше да измисля вълнуващи проекти, в които тя и децата можеха да участват заедно.

Водеше ги на интересни експедиции по крайбрежието, до Уитби, залива Робин Худ и Фламбъроу хед, даваше им множество други награди за тяхното усърдие и старание. Правеха посещения на местното кино и малкия градски театър, ходеха на спокойни пикници на скалите, возеха се на лодка в залива и си устройваха плувни забави на брега. Често ходеха на риболов с местните рибари и бяха във възторг, когато им позволяваха да задържат част от улова. В тези приятни дни те се връщаха в „Гнездото на чаплата“ и приготвяха малкото количество риба за вечеря на Ема, а тя я изяждаше, сякаш бе приготвена от главния готвач на „Риц“. Когато времето беше облачно и

морето бурно, Ема организираше състезания с яйца и лъжички и експедиции за търсене на съкровища из градината. И тъй като добре познаваше алчната природа на децата, тя винаги осигуряваше много специални съкровища, които си струваха търсенето. Също така винаги осигуряваше повече от необходимите неща за всяко едно дете. Обикновено оставяше явни следи за онези, които оставаха с празни ръце и разплакани или разочаровани лица. В дъждовните дни, когато се налагаше да останат въкъщи, играеха игри на отгатване или поставяха свои пиеси.

Една година момчетата си сформираха собствен състав.

Нарекоха се „Чаплите“, Шейн и Уинстън бяха главните подбудители и организатори. Шейн се самоназначи за ръководител на състава. Освен това свиреше на пиано и пееше. Александър бе на барабаните и цимбалите, Филип надуваше флейтата, Джонатан стържеше с цигулката, а Майкъл Калински свиреше с хармониката. Уинстън се мислеше за най-важния и талантлив член на ансамбъла. Той обсеби тромпета като собствен инструмент и горещо настояваше, че е новият Бике Байдърбек, без съмнение, вдъхновен от един филм, на който ги беше завела Ема и който се наричаше „Младият мъж с хорна“. Сара се зачуди на глас къде ли се е научил да свири, а Ема леко се усмихна и каза, че не се е учил и именно в това е бедата. Понякога ѝ се струваше, че ще ѝ се пукнат тъпанчетата, когато какофонията от звуци изпълваше къщата по време на репетициите, които ѝ изглеждаха безкрайни.

Накрая, повярвали, че са достатъчно шлифовани, за да се представят пред публика, „Чаплите“ поканиха Ема и момичетата на концерт в градината. Ема ги наблюдаваше учудена и тайно се забавляваше с техните сложни и безкрайни приготовления. Извадиха шезлонги, стъкмиха малка сцена от подпрени на тухли дъски и докараха пианото близо до нея. Най-старателно облякоха своите „снаряжения“, както ги наричаха те — новите си бели фланели за крикет и лъскави алени атлазени ризи, шити без съмнение в някоя от фабриките на Калински, както прецени Ема. Вързаха около шиите си пурпурни атлазени кърпи, а на главите си шикозно килнаха весели сламени шапки.

Щом ги видя от прозореца на спалнята си да се събират на сцената, Ема веднага се преоблече в официална копринена рокля и

забърза по коридора към стаята на момичетата. Настоя да облекат най-хубавите си памучни рокли в чест на радостния повод и те всички излязоха навън малко след четири часа, облечени в своите премени, на хубавите им млади лица бяха изписани любопитство и очакване.

Докато слушаше как „Чаплите“ интерпретираха модни популярни песни и една-две стари балади, Ема откри, че концертът ѝ доставя удоволствие, и доста се учуди на откритието, че те все пак не бяха чак толкова лоши музиканти. Накрая на концерта тя похвали момчетата, като се смееше весело, докато изразяваше възхищението си от тях. Момчетата се смяха също, отвърнаха от все сърце на нейните щедри прегръдки и продължиха да свирят безмилостно през цялото лято за голям ужас на момичетата. Щом ги чуеха да репетират, те започваха да ги имитират на шега, кикотеха се силно и заявяваха, че „Чаплите“ вонят чак до небето.

Шейн също като Уинстън беше изключително суетен относно музикалните си способности и най-вече относно гласа си. Скоро взе мерки критично настроените млади същества от женски под да бъдат подобаващо сплашени. Една нощ всички те откриха по един зловонен предмет в леглото си — от жаби и умрели риби с изцъклени очи до суров лук или торбички със сяр. Ответната мярка на Шейн даде резултат. След ужасна нощ на сменяне на чаршафи, широко отваряне на прозорци и изсипване на хубавите парфюми на Ема по стаите никое от момичетата не посмя да използва думата „вонящ“ през останалата част от ваканцията. Поне не по адрес на „Чаплите“.

Бавно, но съвсем съзнателно през онези години Ема се стремеше да внуши на всяко дете колко важни са колективният дух, умението да играеш играта, да си добър партньор и да спазваш правилата. Задължения и отговорност бяха вечните думи на устата ѝ, защото бе непреклонна в своята решимост да въоръжи всеки от тях със здрави принципи и правилни наставления за бъдещето, когато щяха да станат възрастни. Учеше ги какво значи чест, почтеност, честност и вяност, наред с още много други неща. Но в нейните често силни и сурови изявления винаги прозираше дълбоко скрита доброта и тя се отнасяше с тях с много обич и разбиране, и истинско приятелство. Приятелство, което повечето от тях нямаше да забравят до края на живота си. Дълбоко в сърцето си Ема съжаляваше, че е пренебрегвала собствените си деца в определени моменти от живота си, докато те

растяха и се развиваха. Искаше внуците ѝ да извлекат полза от грешките, които бе направила в миналото, а щеше да бъде още по-добре, ако същото направеха и нейните племенници, племеннички и внуците на най-близките ѝ приятели.

Но от всички години, прекарани във високата стара вила на скалите, най-значимата за Пола бе първата пролет на 1952 година, която завинаги щеше да остане в сърцето и мислите ѝ. Точно през тази година тя забеляза влечението си към природата и непреодолимото желание, по-скоро истинска нужда, да кара всичко да расте.

Една априлска събота, когато вятърът навън бушуваше, тя се разхождаше из градината с малката Емили, за която Ема ѝ бе наредила да се грижи. Пола се огледа, жадните ѝ млади очи поглъщаха всичко. Храстите бяха подрязани, живият плет — добре оформен, а поляните — окосени от момчетата почти до съвършенство, така че приличаха на топове гладко смарагдовозелено кадифе, разгънати така, че се докосваха чак до високите каменни стени. Кътчето земя зад къщата сега бе необичайно безупречно и напълно лишено от собствен облик.

Удиви се на себе си, когато неочаквано осъзна как *би могла* да изглежда градината, ако бе правилно засадена. Пред осемгодишното момиче изникна видение, то видя в детското си въображение редица тъкани, форми и огромни експлозии от цветове... пищно розово и бледомораво, ослепително червено и синьо, искрящо жълто, различни нюанси на топли кехлибарени, портокалови, златисти цветове и снежнобяло. Мигновено си представи ослепителна смесица от цветя и шубраци... гъсти храсти рододендрони с деликатно оформените си венчелистчета и тъмни, гланцирани листа, светли божури, сякаш ваяни от восък в съвършенството си... наведени клонки на азалии, отрупани до долу с тежки искрящи цветове... купища великолепни напръстничета, които едва докосват весели лалета и нарциси... и сгушени удобно до земята, изящни лехи маргаритки, иглики и теменуги, а ледените кокиченца разпръснати небрежно под дърветата.

И когато си представи всичко това, тя разбра какво трябваше да направи. Да сътвори най-красивата градина — градина за нейната баба. Щеше да я напълни с всички възможни цветя, с изключение на рози, разбира се. Поради някаква незнйна причина баба ѝ мразеше розите, отвращаваше се от аромата им. Казваше, че ѝ става лошо от тях, и не можеше да понася присъствието им в къщата или градината

си. Тя се втурна в къщата, кипеше от вълнение. Младото ѝ лице бе зачервено, очите ѝ искряха. Пола връхлетя върху своята касичка с пари и бързо я отвори с ножичките за бродерия.

Когато пенитата и шилингите изпопадаха, Емили нервно извика:

— Ще си намериш белята, когато баба открие, че си разбила новата си касичка и си откраднала парите.

Пола поклати глава.

— Не, няма. А и не ги крада. Всичко това е мое. Спестила съм го от моите седмични джобни пари.

Въоръжена със скъпоценното си съкровище и следвана от вярната Емили, тя решително отиде в града.

Както се оказа, Емили стана истинска досадница в Скарбъроу и Пола скоро започна да съжалява, че я беше довела. Емили искаше да спрат за миди и морски охлюви на щанда за риба, а след това и за лимонада в близкото кафе, като твърдеше, че е гладна и жадна, и в изблик на своенравие тропна с крак.

Пола я изгледа строго.

— Как може да си гладна? Току-що обядвахме. А ти яде най-много от всички. От ден на ден заприличваш все повече на малко дебело свинче.

Тя забърза напред, като остави Емили да върви зад нея и да се муси.

— Злоба — изкрещя Емили и закрачи по-бързо, като се стремеше да не изостава от по-големите крачки на братовчедка си.

Пола хвърли поглед през рамо и рече:

— Мисля, че имаш тения.

Тя каза това така внезапно и грубо, че Емили се закова на място. Замълча шокирана за миг, след това се затича след Пола толкова бързо, колкото можеха да я носят малките ѝ крачета.

— Какви страхотии говориш — изкрещя с цяло гърло Емили. Беше ужасена от думите на Пола и само мисълта, че някой огромен червей може да расте в нея, я изстрелваше незабавно напред.

— Нямам червей! Нямам!

Пое въздух и задъхано каза:

— Имам ли, Пола? О, моля те, моля те, кажи ми, че нямам. Може ли баба да го улови и да го изтегли навън?

— О, не ставай глупава! — отсече Пола с нарастващо раздражение, решена да постигне целта си и изпълнена с нетърпение да открие магазин за цветя, където се продават луковици и растения.

— Не се чувствам добре, Пола. Става ми лошо.

— От пудинга с маслото е.

— Не, не е — хленчеше Емили. — От мисълта за моя червей е. Чувствам се ужасно. Ще повърна — заплаши детето. Емили пребледня и очите ѝ се насълзиха.

Пола веднага се натъжи. Наистина обичаше малката Емили и рядко се държеше зле с нея. Прегърна повдигащите се раменца на петгодишното момиченце и погали меката ѝ руса косица.

— Хайде, хайде, не плачи, Емили. Сигурна съм, че нямаш тения, наистина! Да умра, ако лъжа.

Накрая Емили спря да плаче и затърси кърпичка в джоба на жилетката си. Издуха шумно носа си и тогава доверчиво хвана ръката на Пола и запристъпва мълчаливо край нея, укротена и успокоена, докато вървяха по крайбрежната улица край множеството чудати старомодни магазинчета. Накрая тя събра кураж и се осмели да прошепне плахо:

— Ами я си представи, че имам? Какво ще правя с моя...

— Забранявам ти да обсъждаш отвратителния си червей, ужасно малко момиче! — възкликна Пола, станала отново нетърпелива. — Знаеш ли какво, Емили Баркстоун, ти си истинска напаст. Ужасна напаст. Ще те изпратя в Ковънтри, ако не млъкнеш.

Емили бе сразена.

— Но ти винаги казваш, че съм ти любимката. Искаш да кажеш, че съм ти любимата напаст, нали? — попита Емили, като бързаше да не изостава и гледаше в очакване по-голямата си братовчедка, която боготвореше.

Пола се разсмя. Придърпа Емили и прегърна малкото топчесто детенце.

— Да, ти си ми любимата напаст, печена ябълчице. И понеже знам, че ще бъдеш послушно момиче, и ще спреш да се държиш като глезено бебе, ще ти издам една много, много специална тайна.

Емили бе толкова поласкана, че сълзите ѝ секнаха и зелените ѝ очи се разшириха.

— Каква тайна?

— Ще направя градина за баба, една великолепна градина. Затова отидохме в Скарбъроу — за да купим семената и нещата, от които имам нужда. Но ти не трябва да й казваш нищо. Това е една много, много голяма тайна!

— Обещавам! Обещавам! — Емили беше развълнувана.

През следващия половин час, през който двете момиченца скитаха от цветар на цветар, Пола бе омаяла напълно Емили. Обясни й така, че да разбере чудесните неща, които щеше да засади в градината. Описа цветовете и венчелистчетата, листенцата и уханието на цветята с най-малки подробности, а Емили беше така очарована и възхитена от това, че е част от такова сериозно начинание, че скоро забрави за червея. Бавно и ревностно Пола най-сетне избра любимите цветя на баба си и направи покупката. Излязоха от последния магазин за цветя с чанта, препълнена с луковици, пакетчета семена и каталози по градинарство.

Когато стигнаха горния край на улицата, Емили вдигна очи към Пола и се усмихна много сладко, а на кръглото й личице се появиха трапчинки.

— В такъв случай може ли сега да отидем до щанда с морските охлюви?

— Емили! Отново ставаш досадна! По-добре се дръж прилично.

Емили не обърна внимание на това възмущение.

— Имам по-добра идея. Хайде да отидем до „Гранд“ за чай. Много бих искала. Можем да вземем пасти със сметана, сандвичи с краставица, кифли с ягодов мармалад, извара и...

— Нямам повече пари — твърдо обяви Пола, като се надяваше да срине тази идея незабавно.

— Надраскай нещо на сметката, както прави баба — предложи Емили.

— Няма да ходим в „Гранд“ и точка. Затова млъкни. Виж, Емили, стига си се разтакавала... става късно. По-добре да побързаме.

Преди да пристигнат в „Гнездото на чаплата“, момиченцата бяха станали отново неразделни приятелки. Емили веднага се предложи за помощник, като с това искаше да се подмаже на братовчедка си, както винаги, търсейки одобрението и обичта на Пола. Сви се на земята и предложи доброволно мнението си с детско, пискливо гласче. След като бе наблюдавала Пола известно време, Емили каза:

— Бас държа, че ако някой има зелени ръце, то това си ти.

— Казва се „златни ръце“ — поправи я Пола, без да вдига поглед от работата, върху която се бе съсредоточила. Тя продължи да копае плодородната земя, садеше първите си цветя с върховна самоувереност, не си помисли дори за миг, че е възможно те да не пораснат и цъфнат. Събираше градинарските инструменти, когато Емили я стресна, като скокна и закрещя от ужас.

— Ох! Ох! — пищеше Емили, подскачаше нагоре-надолу и тръскаше полата си като луда.

— Какво ти става, глупаче? Сега ще докараш баба и тогава градината няма да бъде изненада.

— Червей! Виж, там — до краката ти! Пълзеше по полата ми! Пфу! Целият е мръсен и сгърчен.

Емили беше побеляла като тебешир и трепереше.

За втори път този ден Пола бе осенена от вдъхновението и съобразително се възползва от шанса. Грабна лопатката и я заби в червея, като го срязва на две. Натрупа пръст отгоре му и се усмихна весело и тържествуващо.

— Сигурно е бил твоят червей. Предполагам, че сам е решил да те напусне. А аз го убих и сега всичко е наред.

Пола вдигна малката кутия с инструментите и след като кимна на Емили да я последва, забърза нагоре по градинската пътека към бараката. Внезапно тя спря и след секунда размисъл каза:

— Но е по-добре да не споменаваме нищо за него пред баба, защото може да те накара да пиеш някакво лекарство за по-сигурно, за да не хванеш друг.

Емили се разтрепери само от мисълта за това.

По-късно същото лято, когато Пола и Емили се върнаха във вилата край морето, едва се сдържаха, когато видяха разцъфналата градина. Множество цветя бяха изникнали по време на отсъствието им и най-различните видове, които Пола беше избрала, изпъстриха тъмната земя с грейналите си цветове като кутия с боички.

Ема бе трогната, когато през първия си ден в „Гнездото на чаплата“ двете момичета я поведоха през градината, за да ѝ покажат всичко, което Пола бе засадила, и я поглеждаха с очакване, наблюдавайки лицето ѝ, за да видят как ще реагира. Емили ѝ разказа всичко за ходенето им до Скарбъроу, въпреки че внимателно избягваше

всякакво споменаване на червеи. Ема беше разбрала за малката им експедиция през пролетта, но се престори на изненадана. Похвали и двете, че са толкова умни, и като осъзна възможностите на Пола като един обещаващ специалист по градинарство, я окуражи да продължи със своето хоби.

И така, през онази година започна дългата и страстна любов на Пола към градинарството. Оттогава не спря да засажда, плеви, подрязва и окопава.

Получила одобрението на Ема, тя отгледа градина и със зеленчуци и подправки в йоркширското имение на баба си и най-сетне — създаде известната алея с рододендроните. Тя й отне цели години, за да я обмисли, засади и отгледа и беше още един пример за нейната решимост да бъде най-добрата във всичко, с което се захване, а в случая това бе едно доста ефектно доказателство. Но от всички градини онази в „Гнездото на чаплата“ си остана най-скъпа за нея.

Припомни си я този следобед, седемнадесет години след като я бе започнала, докато стоеше там, изправена и изпълнена с напрежение. Свали градинарските си ръкавици, сложи ги на количката и се дръпна назад да огледа алпинеума.

Най-сетне започва да се оформя, помисли си тя. Да разкрасява градината на Едуин Феърли й доставяше не по-малко удоволствие, отколкото й бе доставила първата й градина.

След смъртта на Едуин Феърли Джим бе наследил къщата му в Харогейт, наречена Лонг Медоу. Там Пола бе отишла да живее като булка преди почти цяла година. Въпреки че сградата бе солидна и добре ремонтирана, имаше спешна нужда да бъде пре моделирана и украсена отново. Затова пък Едуин Феърли бе взел мерки градинарят му да се грижи за земята с благоговение. Все пак на градината липсваше цвят, тъй като умрелите цветя и цветни храсти почти не бяха заменени с други. Пола забеляза тези недостатъци веднага, след като градината стана нейна, и изпитваше горещо желание да започне работа по нея. Както и да е, къщата беше на първо място и все пак тя успя да се справи и с двете едновременно и внесе в тях съвсем нови идеи и свежи допълнения. Като погледна цветните бордюри, тя реши, че непосилният й труд през последните единадесет месеца не е отишъл напразно. Градината бе нейният собствен свят, там намираще спасение

и духовно обогатяване, като прогонваше професионалните и личните си проблеми.

Е, за кратко. През последния час и нещо не беше се сещала за кавгата им от предната вечер. Сега споменът за острите им думи я прободеше отново. Проблемът беше, че Джим можеше да бъде страшно упорит. Но тогава и тя можеше, и то много често го правеше, за свое собствено раздражение. „И двамата трябва да сме малко по-гъвкави — мислеше си тя, — иначе винаги ще се караме по някои въпроси.“ Смешното беше, че никога не бяха имали разногласия, преди да се оженият, и никакви сериозни кавги, преди проблемът относно Едуина да се беше появил. Наистина кръстосаха шпаги заради нея. Тя презираше леля си, Джим много я харесваше. Това беше проблемът.

Съвсем неочаквано Пола си спомни нещо, което ѝ бе казала баба ѝ предната година, думи на обич, точно преди сватбата ѝ. Звучаха отново съвсем ясно в съзнанието ѝ.

— Любовта е шепа семена, бракът — градината — беше казала кротко Ема, — и както твоите градини, Пола, бракът изисква изцяло да му се отдадеш, нуждае се от усилен труд, от много обич и грижи. Бъди безмилостна към плевелите. Изтръгвай ги, преди да са се хванали здраво. Посвети се на брака си така, както се посвещаваши на градините си, и всичко ще бъде наред. Запомни, че и бракът трябва да бъде подхранван отново и отново, ако искаш той да разцъфти...

Мъдри думи, мислеше си Пола, като ги прехвърляше в главата си. Затвори очи. Кавгата им беше плевел, нали? Затова трябваше да се изкорени. Веднага. Трябва да я захвърли настрани, преди да се е хванала здраво. Единственият начин за това бе да отстрани различията им относно Едуина.

Пола отвори очи и се усмихна на себе си. Внезапно се почувства по-добре. Издърпа високите си ботуши, обувките си и влезе в къщата. Тя обичаше Джим. И той я обичаше. Това беше единственото, което имаше някакво значение. Когато се запъти нагоре по стълбите към детската стая, на сърцето ѝ бе по-леко, тя сякаш летеше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нора, детегледачката, която се грижеше за близнаците на семейство Феърли, седеше и шиеше в един люлеещ се стол в детската стая. Когато усмихнатото лице на Пола се появи край вратата, тя вдигна пръст към устните си и тихо ѝ направи знак да не говори.

Пола веднага кимна, че е разбрала, и изрече безшумно:

— Ще се върна след малко. Ще се изкъпя.

След като се наслади за петнадесет минути на горещата вана, Пола се почувства подмладена. Но докато се бършеше енергично, призна пред себе си, че топлата вода бе облекчила умореното ѝ тяло, но това усещане за добро физическо състояние произлизаше от решението да се отнася с повече разбиране към чувствата на Джим към Едуина. Пола току-що го бе взела в градината. Да, това бе единственото становище, което би могла да възприеме, и сега разбираше това по-ясно от всякога. Каквото и друго отношение да имаше, би значело изцяло да застане срещу себе си. Тя просто щеше да погледне на всичко отвисоко, така както би направила баба ѝ при подобно стечение на обстоятелствата. Баба ѝ беше твърде изключителна жена, за да отстъпи пред нещо толкова незначително, и тя щеше да положи всички усилия да постъпи точно по същия начин.

Пола облече хавлията си и се върна в спалнята. Тя беше просторна, с висок таван и заоблен прозорец с изглед към градината и беше съвсем различна от времето, когато Едуин Феърли беше жив.

Когато Пола видя стаята, дъхът ѝ спря. Стоеше с широко отворени от ужас очи пред тъмните сини памучни тапети и тежките масивни мебели, натъпкани в недостатъчното пространство. Спалнята бе в унисон с останалата част от викторианската къща, която представляваше съмнителен паметник на една отминала епоха. Всички стаи бяха старомодно обзаведени, тъмни, безжизнени и потискащи. Къщата я смаза с мрачните си, сенчести стаи, остарели мебели, претрупани драперии и грозни лампи. Чудеше се отчаяна как въобще би могла някога да живее в Лонг Медоу и поне малко да почувства

удобство и щастие или да отглежда деца в такова мрачно и нерадостно обкръжение.

Но Джим бе настоял да се нанесат и бе отказал категорично дори само да погледне хубавата стара чифликчийска къща, която Уинстън бе открил за нея в Уест Танфийлд. И така, тя бе длъжна да се съгласи, за да има мир, но само при уговорката, че Джим ще ѝ даде картбланш за обновяване и премебелиране на цялата къща. За щастие той се беше съгласил и тя го направи незабавно, преди да се опита да я убеди да живее сред безнадеждния безпорядък от неописуеми мебели, които дядо му бе тъй усърдно трупал през целия си живот. Подновяването на къщата бе сватбеният им подарък от нейните родители. Майка ѝ бе помогнала да придаде изцяло нов вид на нещата с такава експедитивност, смелост и решителност, че дори Ема бе учудена и някак развеселена от тяхната бързина. Изхвърлиха всичко, с изключение на няколко ценни мебели, сред които бюрото на Едуин, едно венецианско огледало и фин френски провинциален шкаф от светло дъбово дърво, както и няколко маслени картини. Светлите пастелни цветове, които бяха избрали с Дейзи за стаите, веднага придадоха на къщата въздушна лекота и я отвориха, внесоха в нея усещането за простор и свобода. Красиви тъкани, порцелан и нефритени лампи заедно с очарователни селски антики, които майка ѝ бе открила, прибавиха към атмосферата привлекателност и живот, подсказваха елегантност и удобство.

Тъмната синя спалня бе превърната в будоар в жълто, бяло, прасковено и светлозелено, като тези цветове присъстваха отново навсякъде в тапетите на цветя и подхождаха на дамаските и китайските лампи. Въпреки че Джим бе изказал мнение, че белият килим е доста непрактичен, по-късно той бе признал, че стаята е хубава и е обзаведена с вкус. И за голямо облекчение на Пола бе харесал и останалата част на къщата.

Спалнята им изглеждаше, слънчева и спокойна през този следобед, когато тя zakрачи безшумно към тоалетната масичка, сложена в извивката на прозореца. Седна и след като разреса косата си, се гримира — бе готова за предстоящата вечер. Мислите ѝ задълго се спряха върху баба ѝ. Колко хубава изглеждаше на кръщаването, толкова чаровна и грациозна, тъй жизнена и пълна с енергия и дух, че всички други бледнееха пред нея. Джим бе казал същото относно баба

й по време на вечерята в събота в „Червеният лъв“ в Саут Стенли, където бяха отишли да вечерят сами. След това той бе изпаднал за няколко минути в едно от онези негови странни мълчаливи състояния и тя бе разбрала, че мисли за дядо си.

Пола сложи червилото на масичката, извъртя се в стола и остана загледана в пространството. Спомни си вечерта, в която Джим за първи път я бе довел в тази къща, за да се запознае със сър Едуин Феърли.

Сцената се разигра отново пред нея, още жива в съзнанието ѝ.

Той дремеше пред камината в малката облицована с борово дърво библиотека и се стресна, когато те пристигнаха. Прекоси стаята, сърдечно усмихнат, с протегнатата ръка. Деликатен, белокоос старец, чудесен в своята доброта и вежливост. Когато приближи на няколко крачки от нея, стъпките му станаха несигурни, щом я видя по-ясно на слабата светлина. Лицето му издаваше, че е силно объркан, и я гледаше, сякаш бе видял призрак, докато Джим ги представяше един на друг. Разбира се, за него това наистина бе привидение. Бе видял в нея духа на Ема Харт, макар тя и Джим да не го бяха разбрали тогава. Но сигурно бе отминал приликата като просто съвпадение, защото почти веднага възвърна самообладанието си. След това, когато седна на масата, той я запита с какво се занимава и тя каза, че работи за баба си, Ема Харт, също като Джим, но че е назначена към магазините. Нещо го разтърси, така както седеше на стола, но той се овладя и впи очи в нея още по-напрегнато. Те внезапно оживяха от нарастващ интерес и нескрито жадно любопитство. Питаше я за родителите ѝ и за нейния живот, а тя му отговаряше искрено. Той се усмихна, кимна, потупа ръката ѝ и каза, че е чудесна млада жена и че одобрява връзката им. След това го срещна още няколко пъти. Винаги беше гостоприемен и очевидно много радостен, че я вижда. След като тя и Джим се разделиха, той явно е бил неутешим и много се разстроил, като виждал как се отдалечават един от друг, така поне бе казал Джим.

Сър Едуин бе починал, преди да се сдобрят и оженят с благословията на Ема.

Бе задавала на баба си безброй много въпроси относно Едуин, след като вече тяхната отминала история излезе наяве и не стоеше в изгнание в килера при другите скелети, които Ема беше скрила там.

Ема, която дотогава бе замаскирала някои страни от ранната си младост, внезапно се показа доста разговорчива и учудващо откровена.

Разказа на Пола как се бе свързала с Едуин, докато работила като прислужница във Феърли Хол, как са се сблизиха, след като майките и на двамата починали. Говореше за долините и Върха на света и пещерата, където се подслонили от яростната буря и където Едуин я прелъстил.

— О, Едуин Феърли не беше лош човек — беше казала баба й само няколко седмици по-рано, когато обсъждаха нещата отново, — само ужасно, ужасно слаб и се страхуваше от баща си и беше твърде зависим от средата си. Естествено. Така беше в онези дни, знаеш, говорим за преди шестдесет години. И все пак често ми се е искало той да не е бил толкова страхлив, да е направил някакво усилие да ми помогне, докато носех детето му. Тогава може би нямаше да го мразя толкова.

Ема сви рамене.

— Но ето какво стана. Така се случи. Оцелях, нали? Шестнадесетгодишна, а очаквах незаконно дете и понеже не исках да посрамвам баща си, избягах в Лийдс, при Блеки. Той беше единственият ми приятел в онова ужасно положение. И Лора, разбира се, макар по онова време Блеки още да не беше женен за моята прелестна Лора. Родих детето. Останалото знаеш.

Пола я попита защо е кръстила детето Едуина.

— Особена, по-скоро спонтанна грешка на езика — отговори Ема със сух смях. — Не съм мислила в момента. Или може би е по-правилно да се каже, че съм мислила за Едуин.

— Но, за бога, как се справи, бабо? — попита Пола с насълзени очи, а сърцето й я болеше, като си представяше ужасните изпитания на младата Ема, с които тя е трябвало да се справя сама, без пукната пара и без семейство.

— Ами няколко неща ми помогнаха — отбеляза Ема със странна усмивка — и те ме спасиха.

Пола кротко настоя да продължи нататък и Ема каза:

— Ами да видим, силен характер, физическа издръжливост, притежавах малко интелект, не лош външен вид и най-важното — непреклонна воля за успех. Плюс дяволски много кураж, като си помисля сега. Но това е достатъчно за днес.

Ема внезапно прекъсна разговора.

Сега Пола си мислеше, че Едуин Феърли е бил не просто слаб. Бил е и безхарактерен. Прехвърли мислите си върху баба си. Обзе я гордост и огромна обич към нея. Ема Харт беше силна. С огромната си сила и безмерен кураж тя бе завладяла целия проклет свят. Не прекланяла никога глава, нито тогава, нито сега. Внезапно в мислите ѝ се появи Едуина. Това дете, родено с името Феърли, бе причинявало на Ема единствено болка от самата си поява на белия свят. „И това е причината да не мога да я понасям и да съм близо до нея — промърмори Пола. — Защо не може Джим да разбере“, питаше се тя и отхвърли веднага този въпрос. Едуина ѝ създаде проблеми напоследък, но само защото тя бе позволила това. В тази игра Едуина бе незначителна фигура. Баба каза това преди няколко седмици и както обикновено бе абсолютно права.

Часовникът отмери половинката час. Пола го погледна, видя, че е четири и половина. Нямахше повече време за губене и се откъсна от спомените. Скочи на крака и отиде до шкафа с нейните дрехи, откри чифт сиви фланелени панталони и бяла копринена риза и бързо ги облече. Стъпките ѝ звъннаха решително, докато прекосяваше коридора на горния етаж и влезе в детската стая.

Нора надникна от малката кухничка, която някога е била огромен шкаф и която Пола бе прекроила в кухненско килерче към детската стая. Тя каза с бутилка мляко в ръка:

— Тъкмо щях да започвам да ги храня, госпожо Феърли.

— Значи идвам тъкмо навреме, за да ти помогна, Нора.

Пола се наведе над по-близкото детско креватче. Теса беше вече будна и я зяпаше със смайващо зелени очи като очите на прабаба ѝ и внезапно започна да гука и да рита във въздуха с малките си дебели крачета. Пола вдигна дъщеря си, като я държеше здраво, целуна мъхестата детска главичка и меката пухкава бузка, а сърцето ѝ се сви от обич. Подържа Теса още една секунда, преди да я върне в креватчето. Момиченцето веднага се разплака.

Пола погледна надолу към Теса и докато ѝ говореше, в гласа ѝ звънеше весел смях.

— Е, добричката ми, не си ли ти по-непослушната, госпожице Феърли. Но в това семейство не си играем на любимци. Трябва да дам няколко целувки и на братчето ти, нали, а и да му обърна също и малко внимание.

Сякаш бе разбрало, момиченцето спря да плаче. Пола пристъпи към другото креватче и видя Лорн, който я гледаше сериозно. Тя го взе на ръце и го прегърна също така пламенно, както бе прегърнала сестричката му, и изпита същите дълбоки чувства на закрила и нежна обич.

— О, скъпи — прошепна тя, допряла устни до бузката му, тъй топла и влажна. — Татко ти е прав, ти си една малка кукличка.

Тя целуна Лорн, изпъна напред ръце и го задържа така, усмихна му се широко и поклати глава.

— Но ти си винаги тъй сериозен, Лорн. Приличаш ми на старец, Бога ми, имаш такъв мъдър и трезв поглед, сякаш на този свят няма нищо, което да не знаеш.

Пола седна на малкото канапе до прозорците. Друсаше Лорн на коленете си и това сякаш се харесваше на детето, тъй като то веднага започна да се кикоти и лигави и размаха стиснатите си юмручета, сякаш щастлив и радостен, че живее.

— Ще нахраня Лорн, тъй и тъй съм го взела, Нора, а ти можеш да се погрижиш за по-гласовитата му сестра — каза Пола.

— Да, госпожо Феърли — усмихна ѝ се Нора и погледна към креватчето на Теса. — Тя е едно малко дяволче, ако трябва да съм честна. Със сигурност иска да се увери, че всички съзнават присъствието ѝ.

Докато хранеха близнаците, Пола и Нора бърбреха безцелно по адрес на бебетата и нещата около грижите за тях. В един момент Пола обясни, че е пригодила работната си програма така, че да се помества в режима, който тогава спазваха близнаците. След това продължи:

— Така че ще се връщам вкъщи по-рано, за да ти помагам да ги храниш и къпеш. Но тази вечер, страхувам се, няма да мога да остана с теб за къпането, Нора. Ще имаме гости за аперитива, преди да излезем за вечеря.

— Да, разбирам, госпожо Феърли. — Нора повдигна Теса на ръце. Облегна бебето на рамото си и я потупа по гръбчето.

Момиченцето се оригна няколко пъти.

Това накара Пола да се усмихне.

Нора каза:

— Не е ли едно дяволче! Няма значение как, но винаги ще накара другите да я чуят. Но е добро бебче, както и Лорн.

Пола кимна.

— Да се благодарим за това. Но знаеш ли, че майка ми и баба ми смятат, че Теса ще бъде черната овца на семейството.

Тя се усмихна на себе си и се замисли над това, после се отпусна назад на възглавничките, съсредоточена върху Лорн.

Пола обичаше тези спокойни минути сред децата си, далеч от суматохата и неистовото темпо на трескавия си професионален живот. Всичко в голямата и същевременно удобна детска стая говореше за спокойствие и хармония — боядисаните в бяло стени, мебелите със сини и розови акценти и картинките с детски стихчета на стените. Златистите слънчеви лъчи се процеждаха през тънките завеси, леко издути от ветреца. Въздухът бе пропит от смесения мирис на бебета, талк, варено мляко и току-що изгладени дрехи. Тя погледна надолу към сина си, доволно захапал шишенцето си, и погали малката му руса главица. Каква късметлийка съм, помисли си тя. За колко много неща трябва да съм благодарна — тези възхитителни, здрави и красиви бебета, баба ми и родителите ми, вълнуваща работа и най-важното — най-чудесния съпруг. Внезапно я обзе нетърпение да дочака Джим да се върне вкъщи от вестника, за да му каже колко много го обича и колко много съжالياва за нелепите им кавги относно леля им.

— Радвам се, че всичко е минало добре през първия ти ден, Емили, но не се преработвай тази седмица. Изглеждаш ми страшно уморена — каза Пола. — Моля те, опитай се да влезеш в разумен ритъм. — Тя се облегна назад и придърпа телефона през бялото плетено писалище, както имаше навик да прави.

— О, да, ще го направя, не се тревожи — възкликна Емили. Гласът ѝ по телефона се усили малко. — Баба вече ми каза да спазвам редовни работи часове и да не се опитвам да преглътна всичко наведнъж. Но при „Дженрит“ всичко е толкова вълнуващо, Пола, смятам толкова неща да усвоя и да науча. Лен Харви е страхотен, сигурно ще се разбираме добре. Казва, че ще ходим в Хонконг следващия месец. Да правим покупки. Възможно е да отидем до континента, в Китай. Нещо свързано със закупуване на свинска четина или мустаци.

Смехът на Пола иззвъня.

— За бога, какво говориш?

— Четки от свински косми. Били най-добрите, доколкото разбирам. Пола тук е направо изумително. Никога не съм осъзнавала колко много стока купуваме зад граница. „Дженрит“ е компанията с най-голям внос в цяла Англия. Е, една от най-големите. Продаваме всичко — изкуствени мигли, перуки, козметика, коприна и атлаз, тенджери и тигани...

— Да не говорим за свинските мустаци... — пошегува се Пола.
— Да, знаех го, Емили, и мисля, че това е чудесна работа за теб. Много отговорна, но съм сигурна, че ще се справиш. Да ти кажа честно, печена ябълчице, вече ми липсваш, а си там само от един ден.

— И ти на мен. Ще ми липсва също и работата с теб. Но все пак не е като да се разделим и да ме се видим вече. Какво те накара да ми кажеш „печена ябълчице“ точно сега? Не си го правила от години.

Пола се разсмя по телефона.

— Работих в градината днес. Правих алпинеум и си мислех за първата градина, която посадих в „Гнездото на чаплата“. Помниш ли, когато те заведох в Скарбъроу?

— Как бих могла да забравя. Оттогава изпитвам ужас от червеи — прекъсна я Емили с безгрижен смях. — Тогавя аз си бях като печена ябълчица, нали? Или по-скоро като дундеста топка.

— Но вече не, Мъниче. Слушай, искаш ли да дойдеш с нас на вечеря довечера? Ще ходим при баба... или поне си мисля, че там е решил да ни води Джим.

— Бих искала, но се страхувам, че не мога. Както и да е, кои ние?

— Сали, Антъни и леля Едуина.

— О, господи, не ти завиждам, Пола — изохка Емили... — Щях да дойда, ако можех, за морална подкрепа. Както и да е... — спря внезапно тя и се разкикоти. — Имам една доста странна среща.

— О! С кого?

— С тайния ми любовник.

— И кой е той? — бързо запита Пола. Любопитството ѝ бе възбудено.

— Ако ти кажа, вече няма да е тайният ми любовник, нали — отговори загадъчно Емили. — Много е специален и внушителен и когато му дойде времето, тоест ако му дойде времето, ти ще си първата, която ще узнае.

Смях заглуши гласа ѝ.

— Срещата ли съм го? — опипа почвата Пола, както обикновено майчински загрижена за Емили.

— Няма да кажа нито дума повече за него. — Тъй като искаше да промени темата, Емили попита с по-сериозен тон: — Между другото, баба защо ходи в Лондон днес следобед?

— Каза нещо относно стягането на нов гардероб за пътешествието ѝ с Блеки до разни далечни места. Защо питаш?

— И на мен това ми каза, но се чудех дали има и някоя друга причина. На теб винаги казва всичко.

— Какви други причини би могло да има? — Въпросът на Пола прозвуча озадачено.

— Ами отби се да ме види преди малко и изглеждаше, сякаш е тръгнала на война! Знаеш лицето ѝ какво изражение придобива, когато се готви за битка. Неумолимо е, струва ми се, най-точната дума.

Пола мълчеше замислена на другия край. Стоеше, загледана навън към градината, а гладкото ѝ чело бе помрачено над свитите вежди.

— Сигурна съм, че не е била по работа в Лондон, Емили — каза тя след кратка пауза и се засмя непринудено. — Между другото, вече би трябвало да знаеш, че баба винаги изглежда неумолима. Това е станало обичайното ѝ изражение. Освен това сигурно е бързала, когато си я видяла. Майка и татко са се върнали с нея и тя не е искала да ги кара да чакат в колата. Знам, че е твърде заета с дрехите. Вчера ми каза, че ще попаднат сред най-различни климати, а и няма да ги има в продължение на три месеца. Нека погледнем реално, Емили, предстои ѝ доста трудната задача да избере подходящи неща.

— Сигурно си права — бавно отстъпи Емили, без да е напълно убедена. — Много се вълнува за пътешествието. Само за него ми говори през целия уикенд.

— Ще ѝ се отрази добре. Това е първата истинска почивка, която е имала от години насам. Няма търпение да види Филип и да посети Дънуун. Винаги е прекарвала толкова хубаво там с дядо. Слушай, скъпа ябълчице, като става дума за братчето ми, ще бъда окачена на въжето. Вчера ми се обади по телефона от Сидни и аз обещах днес да му пиша и да му разкажа за кръщаването. Трябва да свърша с писмото, преди Джим да се прибере вкъщи.

— Разбирам. Благодаря, че ми се обади, Пола. Ще се видим през седмицата! Поздрави Филип от мен. Чао.

Пола измърмори дочуване, затвори слушалката и незабавно започна да пише писмото на Филип. По-малкият ѝ брат се възстановяваше след заболяване от пневмония и тя, родителите ѝ и баба ѝ решиха, че е неразумно и излишно да го измъкват от Австралия само за един ден. Докато пишеше, Пола преживя уикенда отново, изпълни писмото с подробности за церемонията в църквата, за приема след това, както и за новините около цялото семейство и общите им приятели, най-вече семейство О'Нийл и Калински.

След като изпълни три страници с дребния си четлив почерк, тя вдигна поглед от листа и се замисли за Филип. Винаги се бяха чувствали близки, бяха добри приятели и той ѝ липсваше. Виждаше, че и тя, родителите им и баба им също му липсваха и че понякога го обхваща ужасна носталгия по Англия. От друга страна, Дънуун, овцевъдната им ферма в Куунамбъл, Ню Саут Уелс, бе разпалвала въображението му още от неговото детство и тя вярваше, че сега той ѝ се е отдал изцяло. Освен това управлението на огромните им австралийски имения, които дядо ѝ, Пол Макгил, бе оставил на Ема, бе страхотно предизвикателство. Знаеше, че Филип изпитва неизразимо удоволствие от работата си. През тази последна година той най-сетне се бе установил на едно място и бе започнал пълноценен и наситен живот, което я радваше. Завърши писмото, написа адреса и запечата плика, след това стана и отиде до другия край на стаята. Наведе се и вдигна няколко цветчета, които бяха паднали от светлорозовата азалия, сложи ги в един пепелник на керамичната цилиндрична масичка и се огледа, като се чудеше дали да сервира напитките тук, или в хола.

Въпреки че Пола гледаше на тази любима стая като на нейно лично местенце в къщата, напоследък тя се ползваше и от другите. Често намираще Джим да чете там и повечето от гостите им автоматично се насочваха към нея. В действителност стаята представляваше оранжерия, типична за втората половина на деветнадесети век във викторианските жилища, след като Джоузеф Пакстън използва за първи път железни подпори за парниците. Пола смяташе оранжерията, както и градината, за едно от малкото ѝ истински притежания в Лонг Медоу. Беше готическа по замисъл и тя я изпълни с тропически зелени растения, ниски дървета и екзотични

орхидеи, а също и красива редица от малки и пъстри цветни храсти. Елховозеленият под и бяло-зелените бръшлянени щампи, които бе избрала за плетените мебели и застланите до пода масички, създаваха спокойна, мирна атмосфера, а оранжерията сякаш се сливаше с градината отвъд стъклените стени. След като Пола я ремонтира, тя се оказа допълнителна дневна стая, както и неин кабинет сред освежителното обкръжение на една цъфтяща през цялата година градина.

Когато се обърна, погледът ѝ попадна върху една от премираните ѝ хортензии. Обезпокои се, когато видя обезцветените ѝ крайчета. Продължи да я оглежда замислено, докато пронизителният звън на телефона я накара да се върне до писалището. Вдигна слушалката и бодро каза „ало“.

— Как е майчицата — попита Миранда О'Нийл с очарователния си мелодичен глас.

— Добре съм, Мери. Ти как си, скъпа?

— Изтощена, ако искаш да чуеш истината. Цял ден се съсипах от работа, а вчера почти през цялото време бях в кантората. Разработвах идеята си за бутиците „Харт“ в хотелите ни. Вярвам, че успях да изложя някои наистина приложими планове. Искам утре да ги покажа на баща си и си мислех, че ако имаш време, може да се съберем по-късно тази седмица.

— Разбира се, че имам и трябва да призная, че си страшно бърза и крайно старателна.

— Благодаря! Леля Ема беше изключително ентузиазирана, когато говорих с нея в събота и не исках да губя никакво време. Както баба ти винаги казва, времето е пари. Освен това, ако решим да го направим, площта за бутиците трябва да бъде включена в новите архитектурни планове, а те ще бъдат на чертожната маса много скоро.

— Разбирам, че времето играе важна роля за строителните ти и ремонтни програми, Мери. Затова нека се видим в сряда. Около два часа?

— Чудесно, нека бъде в кантората ми.

Миранда се засмя под мустак и каза:

— Нали е страхотна новина, че леля Ема и дядо ще заминат на светско пътешествие? За всички вкъщи беше истинска сензация.

— И за нас... И на двамата ще се отрази добре.

Мери каза:

— Трябваше да го видиш тази сутрин. Не можах да повярвам, когато се появи в кантората подранил и сияещ. Седеше зад бюрото си за пръв път от месеци насам, обаждаше се по телефона, суетеше се и влудяваше старата си секретарка. Постоянно ѝ повтаряше: „Първа класа, първа класа, Герти! Това трябва да е едно първокласно пътешествие“. Съгласието на леля Ема да отиде с него го е подмладило... не че някога е остарявал, всъщност винаги е бил толкова жизнен и въодушевен. Но знаеш ли, той доста се ядоса, когато споменах идеята си за бутиците. Направо ми изрева насреща да не забърквам Ема в това. Каза, че не иска моите дребни работи да пречат на Плана му с главно П. Сто часа ми трябваша, за да го успокоя.

— Как успя да го направиш? — попита Пола, като се смееше безгласно, докато се опитваше да си представи Блеки разгневен, което беше доста трудно.

— Когато най-после успях да взема думата, казах, че леля Ема няма нищо общо, а ние можем да се справим отлично без тях. Тогава той се усмихна широко и каза, че съм неговото скъпо умно момиченце, но в никакъв случай да не му се мяркам през следващите няколко дни, защото бил много претоварен и страшно зает! Всеки би си помислил, че ще заминават на сватбено пътешествие.

— Както знаеш, той наистина ѝ е дал такъв пръстен, Мери.

— Колко *мило*. Те наистина са мила възрастна двойка.

Пола се засмя.

— Едва ли бих определила моята баба и твоя дядо като двойка мили възрастни хора. Блеки и Ема повече ми приличат на бомба със закъснител. А не ми ли каза точно ти онзи ден, че са непоправими, когато са заедно? — припомни Пола на Миранда.

За да залази благоприличие, Мери се засмя заедно с Пола и призна:

— Вярно, наистина го казах, права си. А между другото, като говорим за леля Ема, не знам какъв подарък да ѝ направя за осемдесетия ѝ рожден ден. От дни наред се мъча да измисля нещо. Имаш ли някакви идеи?

— Сигурно се шегуващ. Ние всички имаме един проблем. Мама и татко обсъждаха същото с мен днес по време на обяда. Емили също

непрекъснато ми мърмори да измисля нещо, което да купи тя. Наистина и аз, както всички останали, не знам.

— Добре, нека да поговорим отново в сряда — каза Мери. — Трябва да тръгвам, Пола. Баща ми ме чака. Налага се да прегледам някои от първите редакции за отпечатване — относно купуването на хотела в Ню Йорк. Надявам се на Бога той да хареса една от версиите, в противен случай ще работя на бюрото си до полунощ — оплака се Миранда. — Напоследък сякаш съм станала впрегатен кон. Нищо чудно, че от известно време нямам никакъв личен живот.

— Току-що казах на Емили да не се престарава много при „Дженрит“. Добре е и ти да направиш същото — предупреди я Пола.

— Ти ли го казваш — каза Миранда и глухо се засмя.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Покритото с мрамор входно антре водеше към зимната градина и Пола чу стъпките на Джим веднага щом той влезе в къщата. Тя бе застанала до прецъфтялата хортензия и държеше в ръката си повехналия лист. Обърна се с лице, изпълнено с очакване и нежност.

— Здравей, скъпи — каза тя, когато той слезе по стълбите, и бързо тръгна към него, без да скрива нетърпението, с което го очакваше.

— Здравей — отвърна той.

Срещнаха се в средата на стаята. Той допря устни до лицето ѝ и се отпусна на един стол, без да каже нищо.

Пола стоеше права и не откъсваше поглед от него, а очите ѝ бяха озадачени. Гласът му беше толкова безразличен, а целувката така механична, сякаш не беше той.

— Има ли нещо, Джим? — веднага попита тя.

Той поклати глава и отговори:

— Просто съм уморен. — На лицето му се появи онази мила и разсеяна усмивка, която тя добре познаваше. — Стана произшествие в Харогейт, струпаха се коли и движението се задръсти. Едва си пробивахме път в продължение на мили. Отчайващо, по-скоро изтощително.

— Колко ужасно. Съжалявам. Наистина ти е дошло много. Да ти приготвя ли нещо за пиене? — предложи тя, не съвсем удовлетворена от това обяснение, но решена да не насилва нещата в момента.

— Чудесна идея. — Гласът му се оживи. — Благодаря ти, джин с тоник ще ми подейства добре.

— Отивам да донеса малко лед — каза тя и тръгна към изхода на градината.

— Извикай Мег. Тя може да го донесе. — Той се намръщи. — Звънецът не е повреден пак, нали?

— Не, но ще стане по-бързо, ако отида аз — каза Пола през рамо от стълбите.

— Понякога се чудя защо изобщо имаме прислужница. — В гласа му се чувстваше леко раздразнение, той вдигна глава и я погледна с бледосивите си очи.

Отвърна на погледа му, доловила критика в гласа му, и отговори спокойно:

— Тя е ужасно заета в момента, а и баба ни възпита да не разчитаме само на прислугата, както много пъти вече съм ти казвала.

И без да дочака отговор, излезе бързо навън, но от хола чу как той тежко въздъхна. Може би е просто от умората, имал е тежък ден в редакцията, трудно пътуване до вкъщи, плюс изтощителен уикенд, помисли си Пола, като се мъчеше да убеди себе си, че това бяха истинските причини за странното му поведение. Той рядко изпадаше в лошо настроение, но не до такава степен. Когато отвори кухненската врата, тя забеляза, че все още държи повехналото листо. Беше се смачкало в ръката ѝ. „Спокойно — каза си тя, — мрачното му настроение нищо не означава. Ще се оправи, след като пийне.“

— Госпожо Феърли, мислите ли, че съм приготвила достатъчно сандвичи — каза Мег и посочи сребърния поднос, като прекъсна работата си за момент.

— Да, Мег, а и възбуждат апетита. Благодаря ти. Би ли напълнила съда за лед.

Когато прислужницата забърза към хладилника, Пола хвърли листото в боклука и изми ръцете си на мивката.

Докато я нямаше, Джим беше станал от стола и когато тя се върна с леда, го завари да гледа навън към градината. Беше в профил, но въпреки това тя успя да забележи сърдитата извивка на устните му, а щом се обърна, видя празния поглед в очите му. Успя да прогони въпросите, които нахлуха в главата ѝ, и тръгна бързо към масичката за сервиране, където бяха бутилките и подноса с чашите. Започна да налива джин и тоник и без да се обърне към него, каза:

— Помислих си, че ще пийнем тук по-късно или може би предпочиташ хола?

— Където искаш ти. — Гласът му беше безразличен. Като се мъчеше да запази спокойствие, тя продължи, без да повишава тон:

— Джим, направи ли резервация в „Гранби“?

— Да, запазих маса за осем и тридесет часа. Антъни се обади и каза, че няма да успеят да дойдат тук преди седем и петнадесет. Имаме

цял час да си починем.

— Да.

Безпокойството в нея растеше. Той несъмнено се държеше странно и тя се зачуди дали още не е забравил кавгата им от предната нощ. Но нали беше спечелил той, а по време на закуската бе разговорлив и в добро настроение. Реши на всяка цена да открие причината за неговото безпокойство. Сипа водка и тоник и на себе си, въпреки че рядко пиеше алкохол.

След първата глътка Джим видимо се оживи, запали цигара и по навик попита:

— Обаждал ли се е някой днес?

— Емили, Мери О'Нийл. И баба, разбира се. Обади се веднага щом ти излезе, за да ми съобщи, че за няколко дни заминава за Лондон. — Пола го погледна в лицето и дълбоко въздъхна. — Защо говорим за незначителни неща, Джим, когато си разтревожен. Знам, че нещо не е наред. Кажи ми какво има, скъпи.

Той мълчеше.

Тя се наведе към него в очакване, без да откъсва очи от неговите.

— Виж, искам да знам какво те тревожи — настоятелно каза тя.

Джим тежко въздъхна.

— Мисля, че няма смисъл да отлагам. Имах малко спречкване с Уинстън днес и...

Пола се засмя с облекчение.

— Това ли било? И друг път си се карал с него и всичко се е оправяло. Така ще стане и този път...

— Подадох оставка — без заобикалки каза Джим.

Тя го погледна с недоумение, без да знае какво да каже. Тъмните ѝ вежди се смръщиха.

— *Подал си оставка?*

— Като директор на компанията — бързо добави той. — Беше приета веднага.

Пола стоеше като ударена от гръм, без да откъсва очи от него. Успя да се съвземе от шока и попита:

— Но защо? Защо не ми каза веднага? Каква е причината? Просто не разбирам...

Тя не се доизказа и сковано седна на стола.

— Нямахте нищо за казване. Самият аз не знаех, че ще подам оставка, докато не го направих.

— Но, Джим, това е смешно. — Тя направи усилие да се засмее. — Скарването ти с Уинстън не може да бъде повод да предприемаш такава драстична стъпка. В крайна сметка последната дума има баба. Тя те назначи и тя ще те върне на този пост. Ще сложи Уинстън на място, ще се оправи с него. Ще ѝ се обадя по телефона веднага щом се събудя утре сутринта.

Тя му се усмихна окуражително, но усмивката ѝ изчезна, когато го видя как рязко махна с ръка, нещо, съвсем необичайно за него.

— Страхувам се, че не ме разбра правилно. Уинстън не ме принуди да подам оставка. Направих го по собствено желание. Страшно много исках да го направя, въпреки че самият аз не осъзнавах това, преди да се появи тази възможност. Затова наистина не желая да бъда върнат на този пост.

— Но защо не, за бога — извика тя, чувстваше се объркана и обезпокоена, лицето ѝ помръкна.

— Тази работа не ми харесва. Никога не съм я харесвал. Когато Уинстън дойде при мен тази сутрин, той направо ме попита дали искам да продължавам да бъда директор и докато говореше, аз разбрах, уверих се, Пола, че не желая. Никога не съм се справял особено добре с административна работа, нито пък съм проявявал интерес към нея, казах това на Уинстън и той отвърна, че от известно време също усещал това. Изтъкна, че може би ще е по-добре за мен да се занимавам с журналистика, да управлявам вестниците, а не компанията. Напълно съм съгласен с него, затова подадох оставка. Това е всичко. — Той вдигна рамене и леко се усмихна.

— *Това е всичко?* — повтори Пола със съмнение. Беше ужасена от постъпката и отношението му. — Не мога да повярвам на ушите си. Действаш така, сякаш това е без значение, като че ли е нещо незначително, а всъщност е ужасно сериозно. Изумена съм от твоето нехайство и небрежност.

— Не се ядосвай толкова. Честно казано, чувствам облекчение.

— Облекчението е последното нещо, което би трябвало да те вълнува. Къде остана дългът? Отговорността? Баба толкова много ти вярваше, гласува ти доверие, като те назначи за директор миналата година. Мисля, че си я разочаровал, и то много.

— Съжалявам, че приемаш нещата по този начин, Пола, защото не мога да се съглася с теб. Не съм излъгал баба. Не съм се отказал да бъда главен редактор на два от най-големите вестника в консорциума. Ще върша това, което най-добре мога, ще бъда вестникар, при това дяволски добър.

Той се облегна на стола, кръстоса крака и отвърна на пронизващия ѝ поглед, без да трепне. Лицето му изразяваше непреклонност.

— А кой ще поеме компанията, след като ти се отказваш?

— Уинстън, разбира се.

— Ти знаеш много добре, че той не желае този пост.

— Нито пък аз.

Пола гневно присви устни. Друга мисъл завладя съзнанието ѝ и тя ядосано възкликна:

— Надявам се, че това твое внезапно и доста екстравагантно решение не означава, че баба ще трябва да отложи пътуването си с Блеки. Тя наистина се нуждае от тази почивка. Какво каза тя? Предполагам, че си ѝ съобщил.

— Разбира се, че я уведомих. Уинстън и аз отидохме до магазина на обяд, за да се срещнем с нея. Баба ти прие оставката ми и Уинстън се съгласи да поеме длъжността и съвсем не изглеждаше притеснен от това. Баба няма да отложи почивката си, сигурен съм в това. — Той се наведе напред и хвана ръката ѝ. — Хайде, отпусни се. Ти се разстройваш най-много от всички. Баба ти и Уинстън ме разбраха. Те не коментираха. Всичко мина много бързо, без излишни приказки.

— Ти просто не си разбрал реакциите им — съвсем отчаяно промълви тя.

Джим се засмя.

— Сега ти ставаш смешна, Пола. Познавам и двамата достатъчно добре и мога да те уверя, че всичко е наред.

На Пола ѝ беше трудно веднага да отговори. Изумена беше от липсата му на проникателност и предположението му, че всичко е наред, показваше, че не преценява нещата добре. Очевидно не беше разбрал какво е накарало баба ѝ и Уинстън да се съгласят с него. Веднага се досети, че са го направили, защото са нямали друг избор. И за да вървят нормално нещата в компанията, те са решили да бъдат единни. Ние сме такива, помисли си тя. Поемаме отговорността и

изпълняваме задълженията си, независимо от трудностите. Нещата съвсем не бяха наред, както той ги представи.

Джим я наблюдаваше и се опитваше да отгатне мислите ѝ, но виолетовите ѝ очи бяха помръкнали и неразгадаеми.

— Моля те, опитай се да ме разбереш — неспокойно каза той. — Баба ти и Уинстън го направиха. Нека да не обсъждаме повече моята оставка. Това е свършен факт и няма смисъл, нали?

Пола не каза нищо. Облегна се назад и бавно протегна ръка към чашата си. Бързо отпи. Настъпи дълго мълчание, накрая тя каза:

— Джим, наистина искам да премислиш всичко. Има и още нещо, което баба се канеше да ти съобщи лично, но знам, че не би имала нищо против да ти го кажа сега. Има намерение да промени завещанието си. В момента нейните акции във вестникарската компания са част от авоарите на „Харт ентърпрайс“, които, както знаеш, моите братовчеди трябва да наследят. Но тя реши да остави акциите на близнаците — на нашите деца — затова знам, че за нея е наистина важно ти да си изцяло ангажиран с компанията. Не ме интересува какво ти е казала тази сутрин, абсолютно съм убедена, че е ужасно разочарована от решението ти да се откажеш от управлението.

Джим се засмя и я прекъсна. Пола го погледна изпитателно и се зачуди дали беше разбрала причината за смеха му.

Той каза търпеливо с мек, спокоен глас:

— Пола, баба ти ще промени завещанието си, независимо от това дали съм директор, главен редактор или нито едно от двете. Тя ще остави акциите си на нашите деца, защото има причини за това.

— Какви причини?

— Първо, те са потомци на Феърли и, второ, тя се чувства виновна.

Пола примигна, без да разбира думите му, после изведнъж се досети и съсредоточено го погледна. Надяваше се, че не е схванала добре смисъла на думите му. Пое дълбоко дъх, за да потисне вълнението си и бавно попита:

— Виновна за какво по-точно?

— За това, че измъкна „Морнинг Газет“ от дядо ми и грабна управлението на компанията — веднага отговори той и запали цигара.

— Говориш така, сякаш е откраднала компанията. Много добре знаеш, че дядо ти доведе вестника до банкрут и баба ми нямаше вина

за това. Често си казвал, че той е бил отличен адвокат, но лош бизнесмен. Не е нужно да ти напомням, че и останалите акционери са настоявали баба да поеме нещата в свои ръце. Тя ги спаси от фалит, в това число и дядо ти. Той е натрупал цяло състояние от акциите си.

— Да, права си — особено за това, че е управлявал вестника лошо, но мисля, че някак си е щял да се оправи, макар и трудно, ако баба ти не беше връхлетяла и обсебила всичко. — Той отпи от питието си и продължи да пуши.

— Вестникът наистина щеше да фалира. В какво положение щеше да се намира дядо ти тогава — стрелна го с очи тя. — В безизходица.

— Виж, Пола, не се шокирай толкова. Само ти припомням фактите. И двамата знаем, че баба разори семейство Феърли — иронично се усмихна той. — И двамата сме достатъчно зрели и би било глупаво да се преструваме, че не го разбираме само защото сме женени. Знаеш, че всичко това наистина се е случило. Ние не можем да променим нещата и е безсмислено да се караме, след като всичко отдавна е минало.

Пола изтръпна, напълно онемяла. Стомахът ѝ се сви от неприятната изненада. Думите му още кънтяха в главата ѝ, търпението ѝ се изчерпа, напрежението от последните няколко седмици отново я завладя.

— Тя е разорила Феърли толкова, колкото и аз. Станало е така, че Адам Феърли и неговият най-голям син Джералд сами са сторили това. Дали ти се иска да вярваш, или не, твоят праядо и прачичо са били небрежни и много лоши бизнесмени. А дори и да ги беше разорила, за нищо на света не бих я обвинявала. Щях да я поздравя за победата. Семейство Феърли се е отнесло към баба ми отвратително. А колкото до твоя дядо светец, това, което той ѝ е причинил, е... неописуемо. — Тя се задъхваше от вълнение. — Недостойно, разбираш ли? Нали Едуин е бил изряден и възпитан младеж? Прелъстил я на шестнадесет години и после я зарязал да се оправя сама. Дори и пръста си не е помръднал да ѝ помогне. Колкото до...

— Знам всичко — прекъсна я Джим, като се чудеше как да успокои гнева ѝ.

Тя рязко го прекъсна:

— Това, което може би не знаеш, е, че твоят прачичо Джералд се е опитал да я изнасили, и, повярвай ми, няма жена, която би забравила това. Недей да защитаваш Феърли пред мен. Не разбирам как е възможно да заставаш срещу баба ми след всичко, което тя направи за теб. Може би, защото искаш да омаловажиш факта, че бягаш от дълга си към нея. — Пола спря да говори. Беше толкова възбудена, че цялата трепереше като лист. Стаята сякаш изведнъж изстина.

И двамата бяха стъписани и не откъсваха очи един от друг. Лицето на Пола бе бледо, а очите ѝ бяха обезумели. Лицето на Джим сякаш се беше удължило от шока. Болката, която той почувства, го срази. Беше силно изненадан от изблика ѝ и неприятно учуден, че тя беше решила да изопачи думите му, казани без зъл умисъл.

— Пола, моля те, не защитавах семейство Феърли, нито упреквах Ема — съвсем искрено възкликна той. — Как можеш да си помислиш, че бих направил такова нещо. Винаги съм я уважавал и почитал, още от първия ден, в който започнах да работя при нея. И я заобичах от момента, в който се оженихме. Тя е прекрасна жена и аз не мога да не ценя всичко, което е направила за мен.

— Радвам се да го чуя.

Джим притаи дъх и потръпна от сарказма в гласа ѝ.

— Пола, моля те, не ме гледай така. Ти изобщо не ме разбра.

Тя не отговори и обърна лице към зеленината, която обграждаше стъклениите стени на зимната градина. Джим скочи, хвана я за ръце, повдигна я от стола и я прегърна.

— Скъпа, моля те, изслушай ме. Обичам те. Миналото е без значение. И баба ще потвърди това. Съжалявам, че започнах този разговор. Това, което те взаимно са си причинили преди повече от половин век, няма нищо общо с нас. Някак си и двамата загубихме самообладание заради моята оставка. Преувеличихме нещата. Няма причини да се разстройваш толкова много. Моля те, успокой се. — Докато ѝ говореше, той я заведе до канапето, сложи я върху него, хвана ръката ѝ и я погледна с умоляващи очи. — Съгласен съм с теб, че това, което дядо ми е сторил, наистина е ужасно. И той самият го знаеше. До края на живота си носеше чувство за вина в себе си. Всъщност постъпките му на младини разбиха живота му. Преди да почине, той ми призна всичко. Съжаляваше за загубата на Ема и тяхното дете, не е преставал да я обича, а преди да почине, всичко, което искаше, беше да

получи прошка от нея. Когато умираше, той ме умоляваше да отида при Ема и да поискам прошка за всичко, което неговото семейство ѝ е причинило и най-вече самият той. Не помниш ли? Казах ти това. Разговаряхме с баба в нощта, когато тя обяви годеща ни.

— Да — отговори Пола.

— Преди да почине, аз предадох последните му думи на баба. Той ми каза: „Джим, няма да намеря покой в гроба, ако Ема не ми прости. Моли я за прошка, Джим, за да може изтерзаната ми душа да намери покой“. Когато казах това на Ема, тя се просълзи и отвърна: „Мисля, че дядо ти е страдал повече от мен“. И Ема му прости. Прости на всички от семейството. Защо не направиш това и ти?

Тя рязко вдигна глава, изненадана от въпроса му.

— О, Джим, аз... — Замълча за малко, преди да довърши. — Няма какво да прощавам. Мисля, че ти не ме разбра правилно.

— Може би. Но ти беше толкова ядосана и така крещеше, когато говореше за Феърли...

— Да, нервите ми не издържаха, но ти ме предизвика, като каза, че баба изпитвала вина. Познавам я, и то много по-добре от теб и съм убедена, че тя не се чувства виновна.

— Значи съм сбъркал — каза той с лека усмивка. — Извинявай. — Гласът му бе по-спокоен и самият той почувства облекчение.

— Ти грешиш и за още нещо.

— Какво е то?

— Миналото. Току-що каза, че миналото няма значение, но не съм съгласна с теб. Миналото винаги се връща, то ни преследва и ние не можем да избягаме от него. Ние сме негови заложници. Баба може и да е казала, че миналото не е важно, но тя не вярва в това. Често ми е повтаряла, че миналото не може да се промени, и аз също мисля така.

— Греховете на бащите и всичко останало — това ли имаш предвид? — тихо я попита той.

— Да.

Джим въздъхна и поклати глава. Пола го гледаше внимателно.

— Искам да те питам нещо. Може и да не ти хареса, но съм длъжна да ти задам този въпрос. — Тя изчака, без да откъсва очи от него.

— Пола, аз съм твой съпруг, обичам те и ние трябва да сме напълно честни и откровени един към друг. Разбира се, че можеш да

ме питаш за всичко. Какво е то?

— Преди да отговори, тя си пое дъх.

— Изпитваш ли неприятно чувство към баба? Заради това, че тя е собственичка на „Газет“, а не ти. Ако дядо ти беше успял да задържи контрола, ти щеше да наследиш вестника.

— Джим ахна от учудване, без да сваля очи от нея. После се засмя.

— Ако изпитвах неприязън — огорчение или ревност — едва ли бих подал оставка от директорския пост. Щях да кроя планове как да обсебя вестника или най-малкото да получа по-голяма власт. Отдавна бих ти намекнал да повлияеш на баба да остави акциите на децата ни, така че аз да получа пълен контрол чрез техните дялове. При тази възможност бих станал голяма клечка в компанията след смъртта на Ема. Всъщност тя би станала моя, така да се каже, тъй като аз щях да поема бизнеса, докато те станат пълнолетни. — Той поклати глава и отново се засмя: — Как мислиш, не бих ли могъл да направя това?

— Предполагам, че да — призна Пола с пресъхнал глас и изведнъж се почувства изтощена.

— Джим каза:

— Пола, сигурно вече си разбрала, че аз не се домогвам до парите, нито пък се стремя към власт. Харесва ми да работя във вестниците като главен редактор, признавам това, но не желая да се занимавам с бизнес и управление.

— Дори и когато знаеш, че вестникарската компания ще принадлежи един ден на децата ти?

— Вярвам на Уинстън. Той ще си върши добре работата. Не забравяй, че има доста голям дял от капитала в консорциума, той и Харт притежават половината компания. Притежава четиридесет и осем процента от акциите, не забравяй това.

Пола знаеше, че беше безсмислено да продължава да спори с Джим в момента. Тя се изправи.

— Мисля, че трябва да изляза навън. Имам нужда от чист въздух.

— Джим също се изправи и загрижено я погледна.

— Добре ли си? Ужасно си бледа.

— Да, наистина съм добре. Защо не останеш няколко минути при децата, преди да се преоблечеш за вечеря. Аз ще дойда след малко. Просто чувствам нужда да се поразходя в градината.

Когато тя тръгна към вратата, той я хвана за ръка, обърна я към себе си и нежно я попита:

— Нали сме приятели, скъпа?

— Да, разбира се — увери го тя, забелязала безпокойство в очите му и усетила молба в гласа му.

Пола бавно тръгна през градината, заобиколи дърветата и пое по тясната пътека към втората поляна, която се спускаше към горичката и езерото.

Беше доста разстроена от кавгата и още не можеше да овладее чувствата си. За да се съвземе, тя приседна на стълбите пред бялата вила, спокойна, че е сама. Ужасно съжеляваше, че беше загубила самообладание и беше избухнала, и единственото ѝ извинение бе предизвикателството на Джим. Думите му, че баба ѝ се чувствала виновна към семейство Феърли, я вбесиха и кръвта ѝ кипна. Думите му бяха смешни, а оставката му — абсурдна.

Въпреки че беше много разтревожена от неговите импулсивни и безотговорни думи, тя се чувстваше по-объркана и изненадана от сблъсъка между тях. Това скарване беше много по-сериозно, отколкото скандалите заради Едуина. Най-важното за всеки брак, доверието, беше разклатено. Това я накара да се замисли за Джим, за чувствата му към баба ѝ и неговата преданост към Ема. В главата ѝ се въртяха много въпроси. Дали той има зъб на Ема, защото тя притежава всичко, което семейство Феърли някога са имали? Може би подсъзнателно, без сам да разбира това. Тя ясно разбра, че това не беше изключено. Той първи беше започнал с миналото и ако то нямаше значение, защо беше повдигнал този въпрос? Може би причината за това беше възмущението и огорчението, което изпитваше. Изтръпна при тази мисъл. Това са най-опасните чувства, подобно на рак, те разяждат човека отвътре. Имат разрушителна сила и слагат отпечатъка си върху всяка човешка постъпка. И все пак, когато попита Джим дали изпитва озлобление към баба ѝ, той явно бе смаян и отговорът му бе искрен. За нея не беше трудно да отгатва чувствата му. Той не беше фалшив, точно обратното — характерът му бе открит.

Пола се облегна на парапета и притвори очи, мислите ѝ не спираха, оценяваше и анализираше нещата бързо и точно. Вярваше, че познава Джим, но наистина ли беше така? Може би беше грубо от нейна страна да мисли, че толкова добре може да проникне в душата

му? До каква степен може да се опознае друг човек? Понякога тя откриваше, че ѝ е трудно и невъзможно да разбира тези, които ѝ бяха най-близки, с които беше израснала. Щом членовете на нейното семейство и най-старите ѝ приятели бяха често загадка за нея, как беше възможно да разбере човек, който познаваше едва от една година, мъж, който спокойно можеше да бъде наречен непознат, въпреки че ѝ беше съпруг. Започваше да разбира, че не трябва да съди прибързано за хората. Повечето от тях са много трудни за разбиране. Понякога и самите те не осъзнават мотивите за постъпките си. До каква степен Джеймс Артър Феърли познаваше себе си? Тези натрапчиви въпроси не излизаха от главата ѝ, накрая тя успя да ги прогони и въздъхна, разбрала, че няма готови отговори. Отвори очи и погледна ръцете си, отпуснати в скута. Напрежението ѝ бе намаляло и сега, когато гневът ѝ напълно премина, можеше да мисли обективно. Призна си, че реакцията ѝ към Джим бе жестока. Но той ужасно я беше предизвикал, без да иска, разбира се. И двамата сбъркаха и ако той беше направил грешка, тогава със сигурност бе сгрещила и тя. Всеки може да сбърка. Той се беше защищавал от яростните ѝ словесни атаки и тя бе усетила искреност в гласа му, беше забелязала неподправената любов, изписана на лицето му. Изведнъж ѝ се стори недопустимо Джим да храни лоши чувства към баба ѝ. Тя беше длъжна да вярва в това, трябваше да му вярва, защото нямаше доказателства за обратното. Ако не му повярва, взаимоотношенията им щяха да бъдат поставени под заплаха. Освен това той беше казал нещо, което не можеше да се пренебрегне. Беше заявил, че едва ли би се оттеглил от директорското място, ако е огорчен, озлобен или пък смята, че „Газет“ му принадлежи по право. Напротив, би се стремил към абсолютна власт. Не можеше да се отрече, че думите му бяха основателни. Човек, подтикван от ярост да търси реванш или победа, едва ли би напуснал бойното поле. Той би обмислял как да нанесе съкрушителен удар.

Мислите за неговата оставка все по-настойчиво нахлуваха в ума ѝ, но тя успя да ги потисне. Взе разумното решение да не мисли за това в момента. Едва ли бе удачно да подхваща този разговор отново, след като гостите им щяха да пристигнат всеки момент. И особено след като Едуина щеше да бъде сред тях. Тя, разбира се, нямаше да ѝ даде възможност да усети, че нещо между тях не е наред.

Джим стоеше на прозореца, откъдето виждаше Пола, седнала на стълбите пред вилата. Той не откъсваше очи от нея и му се искаше по-скоро да се прибере. Трябваше да оправи нещата между тях.

Не искаше да я нарани, когато спомена за онази стара, овехтяла история за Ема Харт и разоряването на семейство Феърли. Беше постъпил нетактично и нямаше смисъл да отрича това. Глупаво беше от негова страна да не допусне, че Пола ще реагира толкова остро. Джим уморено въздъхна. Според него тя се вживяваше прекалено много. В крайна сметка фактите бяха факти и не можеха да се пренебрегнат. Но жена му реагираше неразумно по отношение на баба си, като я боготвореше по такъв начин. Тя бе готова да извади очите на всеки, който дръзнеше да направи и най-малкия намек, че Ема не е идеална. Не че той някога е казал нещо лошо за нея, но той нямаше право да критикува или да осъжда Ема Харт.

Сети се отново за разкритието на Пола, че Джералд Феърли се е опитал да изнасили Ема Харт. То бе несъмнено вярно и мисълта за това му беше толкова отвратителна, че дори изтръпна. Името на Джералд се споменава много рядко, той бе усетил презрението и отвращението, изписани на лицето на дядо му, и едва сега разбираше причината за това. Джим учудено поклати глава, мислеше за това колко преплетени са били съдбите на Феърли и Харт в началото на века, въпреки че едва ли трябваше да бъде отговорен за постъпките на своите прадеди.

Да, баба много пъти му беше показвала истинските си чувства към него — той имаше неоспорими доказателства за това. Прехвърли наум всички случаи... тя го беше назначила за главен редактор, след като имаше и други, също толкова квалифицирани кандидати, сложи край на кръвната вражда с Феърли заради него, благослови брака му с любимата си внучка. Всъщност Ема Харт винаги беше правила всичко възможно, за да му достави радост, и стоеше на негова страна — постъпките ѝ говореха най-добре за това. Баба убеди Пола да живее тук, в Лонг Медоу, защото той желаше това. Съгласи се близнаците да бъдат кръстени в църквата на Феърли и не възрази, когато той покани Едуина. Единствено Пола недоволстваше от нея, от тази нещастна жена, която никога никому не беше сторила зло.

Джим се изправи, беше нетърпелив и се чудеше колко време Пола смяташе да стои навън. Погледна часовника си с раздражение.

Ако тя не се върнеше след малко, той щеше да излезе, за да разговаря с нея в градината. Искаше да бъде сигурен, че тя разбира, че Ема не беше разочарована от него. Сутринта, когато ѝ съобщи, че иска да се оттегли, баба се съгласи и му каза, че цени неговата честност. „Щом искаш това, трябва да го направиш — с лека усмивка каза Ема, — аз ще съм последният човек, който ще те спре.“ Ема беше състрадателна и човечна и го обичаше по свой начин. Той беше честен към нея. Между тях имаше някаква особена връзка. Никога не говореха за нея, но тя съществуваше.

С голямо облекчение Джим видя, че Пола се качва по пътеката. Слава богу, връщаше се вкъщи. Успокои се, въпреки че бе невъзможно да отгатне мислите ѝ от разстояние, нито да бъде сигурен в реакцията ѝ. Струваше му се, че тя постоянно го държи в напрежение и го кара да се съмнява. Пола беше темпераментна, понякога му беше трудно с нея, но нито една жена не беше го пленявала толкова силно. А тя го беше пленила, без дори да се опитва да прави това. Между тях съществуваше огромно физическо привличане, изпитваха силно и непреодолимо сексуално желание един към друг. Пола беше толкова задълбочена, сериозна и сложна за разбиране, че той често се чувстваше объркан и не знаеше какво да мисли. Въпреки това харесваше нейната загадъчност и искреност, вълнуваше се и от страстта ѝ, от желанието ѝ да се слее с него в леглото. Жените, с които беше имал връзки преди Пола, често се оплакваха от сексуалната му сила. Възприемаха я за ненормална и не можеха да му импонират. Плашеха се от неговата неизтощимост. Но не и Пола... Тя никога не се оплакваше, посрещаше го винаги с отворени обятия, с еднакво силно желание да се отдаде на любовния акт и той никога не можеше да ѝ се насити. Знаеше, че и тя изпитва същото.

Пола бе най-прекрасното нещо на света, което му се беше случвало, и той с всеки изминат ден все по-ясно осъзнаваше това. За него беше истинско щастие, че се запозна с нея в самолета на връщане от Париж. Отново се сети за това, припомни си и най-малката подробност от първата им среща. Името ѝ му се беше сторило познато, а прекрасното ѝ лице му напомни за някого, но той не успя да се сети коя е тя. По-късно същата нощ, неспокоен и буден, обладан от мисълта за нея, той се досети. Припомни си, че тя е дъщеря на Дейвид Еймъри, управител на магазините на Харт, и внучка на Ема Харт, при която

работеше. Изведнъж се почувства уплашен и стъписан. Не можа да мигне цяла нощ, разтревожен от това положение на нещата и произтичащите от него усложнения. На другата сутрин, объркан, разтревожен и раздвоен, той се чудеше дали да не отложи вечерята с нея, определена за същата вечер. Накрая не можа да устои на желанието си отново да я види и отиде в ресторант „Мирабел“. Беше възбуден и сърцето му биеше лудо. Когато един от сервитьорите спомена нещо по адрес на баба й, той усети благоприятна възможност за себе си. Възползва се от повода и я попита за името на баба й. Пола му отговори, без да се колебае. Каза го съвсем просто, с което улесни нещата за него и изненадан от себе си, той откри, че връзката й с Ема Харт вече нямаше значение за него. Изключително силното привличане, което чувстваше към нея, взе връх и до края на вечерята той вече се беше влюбил. Реши да се ожени за нея дори с риск да бъде уволнен от Ема, а Пола да бъде лишена от наследство.

Джим си припомни нощта един месец след първата им среща, когато накрая успя да спи с нея. Неочаквано в съзнанието му изплуваха еротични образи и той пламна от желание отново да я притежава. Знаеше какво да направи, когато тя влезе в стаята, знаеше как да оправи нещата между тях. Думите и дългите обяснения бяха безсмислени и без значение. Важни бяха действията. Да, това бе най-добрият, единственият начин да заличи следите от тяхната разпра.

Пола влезе в спалнята и Джим веднага усети, че тя е спокойна, а цветът на лицето й бе напълно нормален. Приближи се до нея, взе ръцете й в своите и каза:

— Не понасям тези ужасни скандали.

— Нито пък аз.

Без да говори повече, той хвана лицето й и устните му чувствено докоснаха нейните. Беше напълно възбуден, прегърна я, притегли я поблизо до себе си и притисна тялото й в извивката на своето. Ръцете му се плъзнаха по гърба й, обхванаха ханша й и станаха нетърпеливи. Тя трябваше да разбере колко е развълнуван, трябваше да разбере, че възнамерява да я притежава веднага.

Пола отвърна на целувките му, после бързо и нежно го отблъсна.

— Джим, моля те. Те ще дойдат всеки момент. Нямаме време.

Той я целуна още веднъж и я накара да замълчи, поведе я към леглото. Умишлено я накара да се отпусне върху него, легна до нея и

уви дългите си крака около тялото ѝ. С изгарящ от възмущение глас прошепна:

— Желая те. *Сега*. Бързо, преди да са дошли. Имаме време. Това винаги е оправяло нещата между нас. Хайде, съблечи се заради мен.

Пола се опита да възрази, чувстваше се уморена и манипулирана отново. Той вече разкопчаваше блузата ѝ и тя преглътна думите си. Беше много по-лесно, когато се съгласяваше с него — бе го разбрала през последната година. Джим вярваше, че сексът можеше да реши всичките им проблеми. Но не беше така.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В шест и половина сутринта Пола тръгна от Лонг Медоу на път към кантората си, строго елегантна в спретнато ушития си черен костюм, с бяла копринена блуза.

След неспокойна нощ, изпълнена с тревоги, в която трескаво се бе мятала и обръщала в леглото, тя стана по-рано от обикновено. В този час само Нора беше на крак и приготвяше шишетата за бебетата. Пола прекара петнадесет спокойни минути с нея и близнаците в детската стая, след което слезе в кухнята. Докато припряно пиеше чая си, тя написа набързо бележка на Джим, в която обясняваше, че я очаква труден ден в магазина и иска да поеме работата веднага.

Това бе истина само отчасти. Пола изпитваше настояща необходимост да събере обърканите си мисли и да прецени ситуацията. Можеше да направи това само ако останеше насаме със себе си — а единственото време, през което не беше заобиколена от хора, бе, когато се занимаваше с градината или шофираше.

Когато подкара колата надолу по застланата с чакъл алея, тя осъзна, че с облекчение бяга от къщи. Днес атмосферата там ѝ се струваше по-задушаваща от всякога. При все че се радваше на земята и на оранжерията, тя не успя да се привърже към Лонг Медоу, колкото и привлекателна да бе обстановката, която бяха създали с майка си. Както бе казала баба ѝ: „И двете направихте всичко, каквото можахте, но от всяка върба свирка не става“.

И каквото и да си въобразяваше Джим, къщата беше потискаща. Баба ѝ също добре го усещаше и рядко ги навестяваше, като предпочиташе вместо това те да я посещават в Пенистън Роял. Освен това бе изключително трудно да се поддържа ефикасно. Бе зле проектирана — с безкрайни стълбища, лъкатушещи коридори и мрачни ниши. Мег и домашната прислужница, мисис Коу, се оплакваха непрестанно и дори Нора — значително по-млада от тях — постоянно роптаеше в последно време от болки в краката си. Джим гледаше с недоверие на техните оплаквания. Той обичаше Лонг Медоу и тя идеално знаеше, че и през ум не му минаваше да се преместят другаде,

така че нямаше смисъл да се мечтае за друг дом — по-практичен и съответстващ на техните нужди.

Той е себичен.

Пола така силно се изненада от тази неочаквана мисъл, че цялата настръхна и стисна по-здраво волана. Взря се напрегнато в пътя пред себе си и очите ѝ се замъглиха от тревога. „Каква несправедлива и непочтена мисъл“, нахока се тя. Но колкото и да се мъчеше да си втълпи, че греши по отношение на Джим, това не ѝ се удаваше. Това си беше самата истина. От месеци насам тя се опитваше да не обръща внимание на тази смущаваща, неприятна негова черта и постоянно намираще какви ли не извинения за него. Внезапно се оказа, че това повече не е възможно. Трябваше да престане да си прави илюзии по отношение на Джим, да се вгледа решително в действителността и да си даде сметка, че той винаги правеше само това, което *той считаше за уместно*. Той създаваше фалшивото впечатление на внимателен човек, особено в контактите си с колеги и приятели — или що се отнасяше до дребни и незначителни неща. Тогава той се превиваше от любезност и внимание. Но когато възникваха по-сериозни проблеми, се заинатяваше като магаре и правеше всичко възможно да се наложи, пренебрегвайки чуждата воля. Такава беше двойствеността на характера му и това започваше да я тревожи.

Пола мълчаливо въздъхна. И двамата бяха неотстъпчиви, но тя поне не беше толкова инатлива. Сепната, Пола осъзна, че Джим е абсолютно твърдоглав човек. Тази негова черта я озадачаваше от месеци наред, макар че не желаше и дори се страхуваше да си го признае.

Опита се да хвърли критичен поглед върху съвместния им живот от година насам и внезапно откри, че може да си припомни безброй примери за тази вродена негова твърдоглавост. Та нима той не бе отказал категорично да приеме предложението на баба ѝ да закупят нов малък самолет — да не говорим за неразборията относно плановете за тяхната венчавка. Той беше непреклонен, когато баба ѝ го посъветва да се отърве от разнебитения си четириместен самолет и му предложи да закупи нов, по-модерен — и то на нейна сметка. И понеже беше напълно наясно относно неговата гордост, баба ѝ бе действала дипломатично, изтъквайки колко би ѝ се искало да притежава самолет на компанията, с който да разполага

непосредствено — а кой би могъл да избере най-подходящия, ако не той? Но Джим не пожела да отстъпи от позициите си и Ема вдигна ръце, вбесена от неговата упоритост.

Скоро след това той заяви на родителите ѝ и на Ема, че желае сватбената церемония да се състои в църквата във Феърли. Всички се стреснаха от това предложение, но най-силно — тя. Освен че селската църква бе твърде малка, за да подслони триста човека, тя и родителите ѝ възнамеряваха да направят сватбата в Лондон, след което да дадат прием в хотел „Кларидж“. Баба ѝ настояваше сватбата да бъде ефектна, елегантна и блестяща. Тогава майка ѝ се противопостави на идеята на Джим. Дейзи му обясни, че уреждането на сватбата не е негова грижа, тъй като това е било винаги прерогатив на родителите на младоженката. Умната Дейзи! Тя спечели победата, като просто му посочи правилния етикет, подходящата форма. В този случай не му оставаше друго, освен смирено да отстъпи.

Но той бързо възвърна самочувствието си и следващото сражение се проведе по повод закупуването на Лонг Медоу. Този път Джим беше победителят — но в известен смисъл поради доброволното отстъпление на противника. Тя се съгласи да живее там, само и само да има мир помежду им, както и поради съветите на баба си да бъде отстъпчива. „В Джим е силно изявено мъжкото начало и неговото его — отбеляза баба ѝ. — Съгласна съм, че къщата е чудовищна, но за него е особено важно той да бъде инициаторът и да ти предложи дом по свой собствен избор. По-добре би било за теб да приемеш условията му.“

Поради същата причина тя и баба ѝ се бяха примирили с желанието му да направят кръщавката на близнаците в църквата във Феърли, при все че първоначално Ема отхвърли това предложение, не особено очарована от идеята да пропътува целия този път до Феърли, до старите познати места. Тя рядко се отбиваше сега *там*.

Пола намали скоростта и спря на крайпътния светофар, унесена в безплодни размисли за тази първа година от техния брак. Хората твърдяха, че това е най-трудната година за съпрузите, и навярно някои неприятни открития през този период следваше да бъдат неизбежни. Натисна газта и колата преодоля с ръмжене баира, после заобиколи Стрей и се насочи към главното шосе за Лийдс. „Струва ми се, че трябва да се съглася и с прекрасно прекарания ни меден месец“,

измърмори тя под носа си и после злъчно се засмя. Та той се беше обявил дори против един истински меден месец — и вместо да заминат на слънчевата Ривиера, той направо я бе отвлякъл в Лейк Дистрикт. И понеже беше влюбена в него до уши и се чувстваше еуфорично, тя пожела да му угоди и прие предложението му, макар Франция да ѝ се струваше далеч по-привлекателна. Когато пристигнаха в Уиндърмер, ги приветства безжалостно сурово време, придружено от гръмотевична буря, и цяла седмица прекараха в зъзнене пред огнището в апартамента си в хотела и в леглото, правейки любов.

Неусетно бе обхваната от мисълта за сексуалния им живот. Тя бе влюбена в Джим и бе привлечена от него физически, изпитваше естествено желание и имаше нормално отношение към секса. Но с течение на времето ѝ ставаше все по-ясно, че Джим е прекалено възбудим. Денонощните му маратони взеха да я уморяват, дори ѝ станаха досадни. Освен секса, в брака съществуваха и други значими неща. Но той беше ненаситен, без всякаква мяра и този безсмислен секс не я изпълваше с особено възхищение. Понякога силно ѝ се искаше той да притежава повече финес, по-тънко разбиране на женското тяло — за *нейното* тяло, за *собствените* ѝ потребности. И макар да си го признаваше твърде неохотно, дълбоко в себе си тя бе убедена, че Джим е тъй себичен в любовта, както и във всичко останало — винаги търсеше удоволствие само за себе си и никога не се съобразяваше с нея. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да се справя с ненаситните му сексуални потребности, с нуждата му да прави любов постоянно. Работата ѝ изискваше голяма енергия, вечер тя жадуваше за сън, но той явно бе неуморим.

Изведнъж я обхвана силен гняв само като се сети за начина, по който той използваше секса като противоотрова за техните скандали. Негодуванието ѝ се засили, тъй като се почувства манипулирана. Струваше ѝ се невероятно той да си въобразява, че проблемите им ще се изпарят във въздуха, ей така, стига само да сключат телата си в плътна прегръдка. Естествено, това не ставаше — впоследствие конфликтите се появяваха пак. И, разбира се, оставаха неразрешени.

„О, господи, ако той би пожелал да разговаря с мен — помисли си Пола. — Нужно е да общуваме помежду си. Вместо това той се прикрива зад очарователната външност и шегите си и когато се опитам да споделя с него чувствата си, ми се присмива.“ Да, наистина Джим

се преструваше по детски, че проблеми между тях не съществуват. Тя никога не успяваше да го предразположи към откровеност, колкото и да се стараеше. Понякога ѝ се струваше, че е стигнала до задънена улица. Бе настъпил повратен момент в брака им. „И то — само за една година“, каза си тя удивено. Дали не бе направила ужасна грешка? И разводът ли беше единственото ѝ разрешение?

Само при мисълта за раздяла я обхвана ужас, който бързо прерасна в истинска паника. Челото ѝ се ороси от капчици пот и тя вътрешно потрепери. Забави скоростта на колата, която сега се движеше пълзешком. Зави в първата пресечка и спря. Облегна глава на волана и притвори очи. Разводът ѝ се струваше немислим. Беше изумена, че подобна мисъл можеше да ѝ мине през ума. Тя го обичаше... истински го обичаше. И въпреки проблемите те се разбираха за толкова много важни неща. Освен това съществуваха и близнаците — Лорн и Теса се нуждаеха от баща, тъй както и тя се нуждаеше от Джим.

За миг тя се стресна от мисълта, че е несправедлива към съпруга си, че струпва върху него вина след вина, с нарастващо озлобление — и то зад гърба му, без той да има възможност да се оправдае. Той бе хубав, добър човек, имаше толкова прекрасни качества. Длъжна бе заради него да признае в честен разговор със себе си множеството му достойнства.

И тя започна наум да ги изрежда. Той проявяваше разбиране към работата ѝ. Оценяваше стремежа ѝ да побеждава конкурентите си на пазара. Никога не се опитваше да възпрепятства кариерата ѝ, нито пък се оплакваше от прекомерната ѝ натовареност в магазина и от късните часове, в които се прибираше. „Поне в това отношение той има някакви познания — призна тя с благодарност, — а и ми дава възможност да бъда самата себе си. Аз също така не го заплашвам с нищо.“ После, той бе роден да бъде разкошен баща — това бе очевидно. И без съмнение я обожаваше и ѝ беше предан. Джим не беше донжуан, за да я мами с други жени. Той бе „мъж за една жена“, изцяло посветен на семейството си и брачния живот, и тя му беше благодарна за това.

Пола се изправи и приглади косата си. „Нужно е да осигуря духовно пространство за развитието на тази връзка — реши тя. — За мен тя има жизненоважно значение, а зная също, че е необходима и на

Джим.“ Спомни си нещо, което веднъж ѝ бе казала баба ѝ... че жената е тази, която създава брака. Пола ѝ вярваше. Баба ѝ беше мъдра и опитна жена — тя бе преживяла много, бе видяла много. Никой не знаеше толкова неща за брака, колкото Ема Харт.

Пола реши да се отнася с разбиране към Джим, доколкото ѝ бе възможно. Щеше да вложи допълнителни усилия и време в изграждането на техните взаимоотношения. Щеше да бъде любеща и толерантна. Би било незряло от нейна страна, ако не го направеше. „В края на краищата всеки има кусури и не можеш да престанеш да обичаш някого само защото има някакви недостатъци. Трябва да го обичаш въпреки тях.“

Пола запали колата и излезе на заден ход от страничната пресечка. Мислите ѝ се отправиха към баба ѝ и отказа на Джим, докато увеличаваше скоростта по шосето, водещо към Алудли. Макар и да бе убедена, че Джим подценява реакцията на баба ѝ относно неговото решение, тя въпреки всичко се надяваше да не му е чак толкова сърдита. Не искаше Ема да се настройва срещу Джим.

* * *

Половин час по-късно Пола седеше зад бюрото си в кантората на магазина „Харт“ в Лийдс и разговаряше с баба си, която бе успяла да завари в апартамента ѝ в Белгрейв Скуеър.

— Съжалявам, че те събудих — извини се Пола, макар и да подозираше, че угризенията ѝ са излишни.

Топлият, звънлив глас на Ема проехтя в слушалката и потвърди предчувствията ѝ.

— Тъкмо пиех чая си и чаках да ми се обадиш. Искаш да разговаряме за Джим и неговата оставка, нали?

— Да, бабо. Бях доста смутена снощи, когато ми каза какво е направил, и, естествено, много се разстроих. Струва ми се, че той те разочарова в най-неподходящия момент — когато се готвиш за заминаване. Постоянно си мисля, че навярно си доста засегната от него.

— Малко — отвърна Ема. — Реших обаче да не го увещавам да остане на поста си директор на издателство, не при тези обстоятелства.

Работата не му е по сърце, Пола, и това не ми харесва. По-добре е да се махне.

— Да — съгласи се спокойно Пола. — А как реагира Уинстън? Сигурно е страшно ядосан.

— Е, така беше в първия момент и за миг си помислих, че ще избухне, когато му заявих, че той трябва да поеме работата. Но се съгласи почти веднага. Знаеш добре, че няма кой друг да го замести.

— Чувствам се отвратително в тази ситуация, бабо. Няма какво друго да ти кажа, освен че страшно съжалявам. Според мен Джим не трябваше да постъпва така. Мисля, че той е просто безотговорен. Той не е съгласен с мен, разбира се. — След известна пауза Пола продължи: — Не се опитвам да го извиня, бабо, но трябваше да разбере, че Джим не е като нас, що се отнася до изпълнението на задълженията. През всички тези години, в които се трудехме за теб, вършихме и работа, която не ни бе по вкуса, но тя не ни затормозяваше — а и придобихме богати знания и опит. Зная, че не бива да правя сравнения, но снощи, докато Джим говореше, се сетих за малката Емили. Тя постъпи много умно, като отиде на работа в „Дженрит“, изпълнена с най-решителни намерения.

— Да, така е — съгласи се Ема и после бързо добави с по-мек глас: — Не трябва да бъдеш толкова строга към Джим, скъпа Пола. Хората имат някакви граници и не забравяй, че той не е отгледан в такава среда като теб и братовчедите ти. Както и да е, нека бъдем благодарни за таланта, който прояви като директор. Той е блестящ, най-добрият в този бизнес и тъкмо поради това му възложих тази работа преди години. А сега, след като се отказва от този пост, върху плещите ни се стоварва голяма тежест.

— Разбирам. Той обича вестникарския бизнес и затова преуспя в журналистиката. — На Пола малко ѝ олекна и тя продължи: — Трябва да защитя Джим в едно отношение... Той беше напълно честен спрямо тебе и затова трябва да му гласуваме доверие. Той е като открита карта, бабо.

— Не е нужно да ми го казваш, Пола. Джим не е лицемерен, далеч съм от тази мисъл, и вчера сутринта му казах, че ценя високо неговата откровеност. Колебливите и неуравновесени служители са истинско нещастие за мен.

— Значи не му се сърдиш много? — попита Пола и здраво стисна телефонната слушалка, притаила дъх.

— Това бе само моментно чувство вчера, но бързо се разсея — каза Ема. — Не бива да позволяваме емоциите ни да се намесват в бизнеса, нужно е да действваме винаги от позициите на разума — натяквах ти го цял живот. Съжалявам, че сега трябва да го повтора.

— Това е добре. Трябва да призная, че ме облекчаваш, като ми говориш по този начин, бабо. Той никога не е искал съзнателно да те нарани или разтревожи.

Ема остави тази забележка да мине покрай ушите ѝ, считайки я за маловажна, и каза:

— Искам да се поуспокоиш, Пола. Това не е всъщност твой проблем. Както и да е, всичко е под нашия контрол. Когато вчера разговарях с Уинстън, след като Джим си отиде, стори ми се — и то, доста убедително, че нещата отсега нататък в „Консолидейтед“ няма да се развият *по-различно*. Уинстън си седеше там и се оплакваше, като мърмореше и мърмореше до безкрай, че е претрупан с работа, после започна да изрежда настоящите си задължения и поиска да разбере как мога да се надявам той да се справи с всичко наведнъж. И докато ми надуваше главата с приказки, започнах да осъзнавам, че всъщност именно той се е нагърбил с административните и търговски проблеми на „Консолидейтед“ от толкова време насам. Той е функционирал като директор, без дори да го съзнава. Казах му това, казах му, че сега му се отрежда по-висока длъжност — стига да се справя с чудовищните си задължения — но с голямо повишение на заплатата. Знаеш, че Уинстън има силно развито чувство за хумор — и започна да се смее. После каза: „Дявол да го вземе, лельо Ема, след като и двамата се мислим за толкова умни, как по-рано не осъзнахме колко интелигентен съм аз“. И така, скъпа, не трябва да се тревожиш нито за мен, нито за „Консолидейтед“ или за Уинстън.

— Радвам се да чуя това, бабо. Слушай, мога ли да те попитам нещо? Става дума за дяловете ти в „Консолидейтед“. Защо си променила завещанието си и си ги оставила на близнаците?

— Какъв смешен въпрос. Мислех, че всичко е повече от ясно, мислех, че си ме разбрала. Че то е толкова просто — оставям дяловете си в компанията на вестника на близнаците, защото са твои деца, Пола.

Каква друга може да е причината? — измърмори Ема крайно озадачена.

— Никаква. Само те питах, това е всичко — отвърна Пола. — Онзи ден обаче ми хрумна, че решението ти има нещо общо с Джим. Нали знаеш — понеже е от семейство Феърли. Искам да кажа, че ако неговият дядо бе задържал „Газет“, той днес щеше да е негово притежание, не съм ли права?

Ема избухна в силен смях.

— Много се съмнявам — възкликна развеселено тя. Но се овладя веднага и сериозно поясни: — Едуин Феърли щеше със сигурност да загуби вестника, както ти бях казала преди. Освен това семейство Феърли притежаваше само „Йоркшир Морнинг Газет“ и никой друг от вестниците в компанията „Консолидейтед“. Знаеш, че останалите спечелих аз самата с помощта на братята си. — Ироничният ѝ смях отново отекна в слушалката. — Навярно си мислиш, че се чувствам виновна по отношение на семейство Феърли — възбудено подметна тя, очевидно забавлявайки се от тази мисъл.

— Разбира се, че не — възкликна Пола разгорещено и в същия миг съжали, че е повдигнала изобщо този проблем, съзнавайки, че в случая тя е правата, а Джим изцяло греша.

— Надявам се да е така, скъпо мое дете — каза Ема, потиснала вече своята възбуда. — Винаги съм си признавала, че дадох на семейство Феърли няколко ритника, и то доста силнички, докато те вършеха глупост след глупост, следвайки пътя, който сами си бяха избрали. Но мога да те уверя, че и за миг не съм загубила съня си от това, което извърших. Напротив, радвах се, че съм ги поставила на място и излязох победител от тази битка. Така че изобщо недей да си мислиш, че ме преследва някакво чувство за вина относно съдбата на покойните Феърли или на Джим, що се отнася до това. А ако той ти е внушил нещо подобно, можеш да му съобщиш от мое име, че греша, че изцяло греша.

— О, не, той не е повдигал този въпрос — хладнокръвно излъга Пола, тъй като знаеше, че ако разкрие истината на баба си, това силно ще я подразни. — Тази мисъл ми хрумна просто случайно, нали знаеш, че главата ми все нещо мъдрува.

Ема тихичко се разсмя под носа си поради прибързания отговор на Пола, който ѝ звучеше твърде неубедително.

— Надявам се, че сега, след като изяснихме обстоятелствата около оставката на Джим, ще се почувстваш по-добре — каза тя.

— Да, бабо, ти винаги си ми помагала да видя нещата в истинската им светлина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Десет дни по-късно Ема така и не можеше да проумее как бе успяла да се справи с всичко, което трябваше да свърши в Лондон. Тя беше извършила ред чудеса, справяйки се с повече задачи за този кратък период от време, отколкото през последните шест месеца. Или поне така ѝ се струваше този следобед, докато преглеждаше чековете си в жълтия си финансов тефтер.

Бе посетила различните си предприятия, за да се увери, че всичко е в идеален порядък и че не са се появили неочаквани препятствия по време на дългото ѝ отсъствие. Срећнала се бе няколко пъти с адвокатите си, както и с финансовия си съветник Хенри Роситър — с Хенри прекараха две великолепни вечери в приятна компания.

Проведе няколко заседания с Уинстън и Александър, разгледа със Сара всички модели за пролетната колекция облекло в стил „Лейди Хамилтън“ — 1970 година, и се справи с нашумялата около нея нова рекламна кампания. Оставаше до късно в магазина, тичаше назад-напред, чевръста и енергична, подтиквайки всички към по-усилена работа, разпалвайки творческата искра в умовете, намери дори време да стегне багажа си с толкова важния за нея гардероб за околосветското си пътешествие с Блеки.

Ема успя да уреди всичко — освен проблема с Джонатан. Той ѝ беше враг. Не знаеше поради каква причина точно, нито можеше да я докаже. Въпреки това в нея нарастваше убеждението, че на този свой внук тя не бива да се доверява.

Отвори една папка върху бюрото си и проникателният ѝ поглед щателно огледа сведенията на частните детективи, които бе наела за наблюдение над деловите предприятия на Джонатан и частния му живот. Те не бяха довели до никаква следа, но това не можа да я убеди, че той е невинен. Фирмата „Грейвз и Сондерсън“ трябваше да разрови нещата по-надълбоко и по-нашироко. Тя беше уверена, че някъде се крие нещо нередно.

През целия си живот Ема Харт бе съумявала да прониква в най-потайните кътчета на човешката душа — да отгатва от пръв поглед характера на членовете на семейството си, на приятелите си и даже на своите противници. Сякаш някакъв демон ѝ подсказваше нещата. Тя притежаваше също така свръхчувствителна, вградена в нея антена, с която обикновено биват надарени устойчивите и оцеляващи хора, някакво шесто чувство, което ѝ помагаше да улавя вибрации — и добри, и лоши — но особено лоши. И освен това, разбира се, силна интуиция, на която трябваше да се доверява, да се осланя на нея безусловно, тъй като знаеше, че тя никога няма да я подведе. От известно време насам сборът от всичките ѝ ясновидски качества сигнализираше тревога, нещо, което се кроеше против нея — макар засега да не можеше да долови нищо конкретно. При все това то витаеше някъде наоколо — като че ли кръжеше в тъмнината, неуловимо и непонятно.

Погледът ѝ се спря върху краткия параграф за Себастиан Крос. Той и Джонатан бяха дори приятели. Между тях всъщност съществуваше съвсем интимна близост — но доста извън границите на нормалното, както ѝ се струваше. Първоначално, когато разбра за тясната им връзка, още от времето на ученическите им години в Итън, тя се запита дали в нея няма нещо хомосексуално — но очевидно не беше така, както със сигурност твърдеше мистър Грейвз. Ема решително захлопна папката. Нямаше никакъв смисъл да четете и препрочитате наново. Това бе чиста загуба на време. Освен това тя бе успяла вече да прерови всичко из основи в търсене и на най-слабата улика, на най-незабележимата следа — но не бе стигнала до никъде. Ема мушна папката в бюрото, заключи чекмеджето, изгубила вече всякакво желание да си блъска главата върху възможността за предателство.

Обхванаха я горчиви мисли. Тъжно и болезнено беше за нея да прибегва до такива ужасни мерки, от които тръпки побиваха човека — да пусне детективи по следите на член от семейството си. Но не знаеше какво друго да направи. Бе предприела тази драстична мярка — да шпионира някого — само веднъж в миналото. И тогава, както и сега, това ѝ се струваше ужасно и отблъскващо, свършено в разрез с нейната натура. Преди около четиридесет години тя бе намерила за уместно да проследи действията на втория си съпруг, за да защити и

себе си и децата. Внезапно прозря горчивата ирония на сегашната ситуация. Вторият ѝ мъж, Артър Ейнсли, беше дядо на Джонатан.

Ема се облегна назад върху стола и се замисли върху друг неприятен проблем — дали да сподели подозренията си срещу Джонатан с Александър и Пола. Навярно най-умното решение би било да им се довери. Ами ако нещо се случеше, докато бъде в чужбина? Какво би станало, ако се разболеете? Или ако предаде богу дух? Не че толкова се опасяваше от последното. Здравето ѝ бе добро, чувстваше се изпълнена със сила и виталност и, определено, беше по-енергична отвсякога. От друга страна обаче, след няколко дни щеше да навърши осемдесет години. Може би, като предпазна мярка, трябваше да им го каже. Те бяха главните ѝ наследници. Един ден империята ѝ щеше да бъде под техен контрол...

На вратата се почука и тя каза:

— Влезте.

В стаята надникна Гей Слоун.

— Имате ли нужда от нещо, мисис Харт? — запита личната ѝ секретарка.

Ема поклати глава.

— Не, Гей, благодаря ти много. Няма смисъл да висиш тук напразно. Можеш да си тръгваш.

— Благодаря, мисис Харт. До утре. Желая ви спокойна нощ.

— Лека нощ, скъпа Гей.

Десет минути по-късно дойде Пола. Ема вдигна поглед от книгата върху бюрото си и лицето ѝ просия, но после внезапно очите ѝ се присвиха.

— Пола, изглеждаш ужасно изморена! — възкликна тя, изразявайки шумно тревогата си. — Имаш сенки под очите и цялата си пребледняла. Сигурна ли си, че всичко при теб е наред?

— Да — увери я Пола, жално се усмихна и се свлече на стола срещу бюрото ѝ. — Имах ужасен ден. Безкрайни проблеми с Френската седмица, планирана за юли.

— Какви проблеми по-точно? — попита Ема, приведе се над бюрото и опря брадичка върху дланите си.

— Проблеми с хората най-вече. Нали знаеш — характери всякакви, едни се наежили, други си навирили носовете. Но успях да се справя и всичко протече добре. Макар и много да ми липсваше

Емили, бабо. Тя толкова умело се справяше с нашите по-специални случаи и действаше успокояващо на всекиго.

— Това е част от таланта на Емили, винаги съм си го мислела. Зная, че на управителите на магазините им трепереха коленете от нея, но те в крайна сметка ѝ се подчиняваха безпрекословно, тъй като успяваше да им въздейства с чара си. Може би трябва да си помислиш за някой помощник — някой, който да замести Емили. — Ема повдигна вежди. — Защо не?

— О, не зная — сви Пола рамене. — Мисля, че мога да се справя, както и да е, не се тревожи за това. Успяхме напълно да овладеем ситуацията с Френската седмица и засега не вярвам да изникнат други чак толкова големи трудности. Не дай боже! Между другото, успя ли да хвърлиш поглед върху проекта за бутиците? И разговаря ли с Мери?

— Да. Днес следобед. Цял час разглеждах проектите, после ѝ позвъних и ѝ казах, че и двете имате моята благословия. Ти си права, Пола, планът ви е великолепен и трябва здравата да се захванем с бутиците.

— О, толкова се радвам, че си съгласна, бабо! — Пола изглеждаше силно зарадвана и добави: — Мери работи усилено и именно тя заслужава да ѝ се гласува доверие, не аз. Съвсем случайно споменах вчера на Емили за нашето рисковано начинание. Тъй като следващия месец тя заминава за Хонконг, хрумна ми, че може да хвърли око за нещо по-специално за нашите бутици. Знаеш добре какво може да се намери там — сламени шапки и чанти, сандали, пъстри шалове, летни бижута — изобщо всичко, което би било подходящо за празнично и курортно облекло.

Ема кимна одобрително.

— Доста находчива идея, Емили умее да разпознава мигновено модните стоки. — Тя се позамисли, сложи малка купчина книжа в една синя папка, после вдигна поглед и се вгледа във внучка си изпитателно. — Каза ли ти Емили нещо по-особено? Имам предвид, сподели ли нещо с теб?

Пола се засмя.

— Предполагам, че имаш предвид новия ѝ приятел. Трябва да призная, че беше доста съдържана с мен, а това не ѝ е присъщо. Знаеш, че винаги сме споделяли тайните си. Обаче тя не ми каза нищо за

новата си любов, освен няколко случайно подхвърлени намека, че е великолепен и твърде особен. Нарича го също така „загадъчната си любов“. Не, „тайната си любов“. Имай предвид, че даже не съм сигурна дали той наистина ѝ е любовник. — Но за да не изложи Емили, тъй като не искаше баба ѝ да остане с погрешни впечатления за морала на съвременните девойки, накрая реши да посмекчи малко нещата: — Нали знаеш, че тя понякога е склонна да преувеличава.

Ема спотаи усмивката си, тъй като всичко ѝ беше пределно ясно.

— Не е нужно да защитаващ Емили пред мен, Пола, скъпа. Зная, че тя не е безразсъдна... Тя не следва стъпките на майка си, в това съм абсолютно уверена. Обаче той наистина ѝ е любовник.

Пола запита озадачена:

— Откъде знаеш?

— Е, получих информацията направо от източника — заяви Ема и уморените ѝ очи внезапно се оживиха от проблесналите в тях палави искрици. Тя се облегна на дивана, загледа се в Пола и се засмя.

— Имаш вид на малко дете, извършило пакост, бабо — усмихна се Пола. — И кой е този източник?

— *Емили*. Тя ми разказа всичко за себе си. И тъй наречената „тайна любов“ вече не е никаква тайна, нито пък е загадка. — Устните на Ема трепнаха закачливо при вида на пълното недоумение, изписано върху лицето на Пола.

— О! — Това бе всичко, което съумя да произнесе тя.

Ведрият смях на Ема прокълтя в стаята.

— Емили дойде да ме види онзи ден вечерта и както винаги беше доста откровена. Каза ми: „Бабо, ужасно съм влюбена и това е много сериозно. Спя с него, но не искам да се тревожиш. Взимам противозачатъчни хапчета“. Това не ме учуди, тъй като тя винаги е била практично момиче. Емили е благоразумна — също като теб. Мисля, че Елизабет трябва да вземе пример от вас двете. Е, да си призная, малко се постреснах, но не бях шокирана, при все че Емили очакваше от мен подобна реакция. Понякога си задавам въпроса дали това момиче не си въобразява, че съм Дева Мария. Както и да е, тя беше толкова откровена, че направо ми трогна душата. — Ема замълча и се усмихна с онази своя особена усмивка, от която цялото ѝ лице се озаряваше от лъчиста светлина. — Нашата малка Емили е сега на седмото небе, скъпа. Тя е истински влюбена. Много, много силно.

— Но кой е той? — любопитстваше Пола. — Казваш, че не е тайнствена личност — следователно трябва да е някой, когото познавам.

— О, да, така е — засмя се Ема и очите ѝ засияха. Сега тя се забавляваше, като дразнеше Пола, доволна, че се е отървала от неприятните си мисли за тази мътна история около Джонатан.

— Хайде де, не бъди толкова лоша! — взе да я увещава Пола през смях, заразена от веселото настроение на баба си. — Каж ми *името му*, за бога! Умирам от нетърпение.

— Уинстън.

— *Уинстън!* — възкликна Пола и виолетовите ѝ очи се разшириха от изумление. — Не мога да повярвам!

— Но се налага, тъй като това е самата истина. И недей да ме гледаш така втрещено. Уинстън е идеална партия — нека си признаем, той е толкова чаровен, с толкова положителни качества. Пък и е доста хубавичък. Май на мене се е метнал.

Пола се запревива от смях, развеселена от тази кокетна проява на суета от страна на баба си. И потвърди:

— Да, бабо, забелязвам от време на време тази поразителна прилика между вас. — После, поуспокоена, продължи: — *Единствената* причина за моето изумление е, че новината дойде за мен *неочаквано* като гръм от ясно небе, а и малко ме смути... искам да кажа, Уинстън и Емили... божичко, кога успяха да завържат тази романтична връзка? Откога започна всичко това? — Внезапно Пола смръщи черните си вежди. — О, господи, ами какво ще стане със симпатичната Алисън Ридли?

— Да, Алисън е наистина симпатична. Малко тъжно наистина — винаги съм харесвала тази млада жена. Но се боя, че той е скъсал с нея. Вчера в разговор с Уинстън стана дума за Алисън и той ми каза, че отишъл при нея и ѝ обяснил колкото може по-мило и по-спокойно, че всичко между тях е приключило. А що се отнася до първата част на твоя въпрос, мисля, че Емили и Уинстън осъзнаха дълбочината на своите чувства в деня на кръщавката. Тогава Уинстън ме запитва дали имам нещо против връзката му с Емили и аз, разбира се, му отвърнах, че не само нямам нищо против, ами даже съм очарована.

Ема още веднъж се приведе над бюрото — лицето ѝ бе озарено от дълбоко почувствано щастие. Тя сподели:

— Имах тази сутрин делова среща с Уинстън и след като приключихме разговора, той ми показа пръстена, който е купил за Емили. Беше с изумруд. — Ема помълча, после каза: — Уинстън ми поиска ръката на Емили. Дадох съгласието си. Ще обявят годеща си тази седмица, преди да замина за Ню Йорк.

— О, бабо, не е ли малко прибързано? — запита Пола тихо и някак загрижено погледна Ема.

— Не бих казала, скъпа — отбеляза Ема. — Та те не се познават от вчера. Израснаха заедно и мисля, че сега са напълно наясно по отношение на чувствата си един към друг. Едва ли биха им се случили неприятни изненади, след като се оженят. Разбира се, сватбата ще трябва да почака до *следващото* лято, след като се върна от Австралия. Но откровено казано, спокойна съм, че ще има кой да се грижи за Емили. Знаеш, че няма да съм около нея цяла вечност. Да, много съм доволна, че те двамата свиват гнездо, ужасно съм доволна — наистина. Такава чудесна топлина чувствам тук... — Тя сложи ръка на сърцето си, продължавайки да се усмихва.

— Ако ти и Емили сте щастливи, то и аз съм щастлива — каза Пола. — Като си помислиш само, че тя и Уинстън бяха толкова привързани един към друг като деца. Те невероятно си подхождат. Мога ли да ѝ се обадя, бабо, за да ѝ честитя? — Пола посегна към телефона върху бюрото на Ема.

Но Ема я спря:

— Мисля, че няма да я намериш в Белгрейв Скуеър. Щяха да ходят с Уинстън на театър тази вечер и навярно вече са тръгнали. — Ема погледна часовника си и кимна. — Да, вече минава седем. Ще трябва да ѝ позвъниш по-късно. Между другото, струва ми се, че е време да напусна това място — тук съм от седем часа сутринта. Ще го направя и имам чувството, че трябва да се поразтъпчеш и ти. — Ема се изправи и изгледа Пола намръщено, когато и тя стана от мястото си. — Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

Пола уморено се усмихна.

— По-добре от всякога — излъга тя, тъй като не искаше да тревожи баба си.

Но Ема забеляза, че Пола изглежда силно изтощена и потисната. Никога не я бе виждала в този вид и това я разтревожи. И тъй като не желаше да обсъжда повече този проблем, тя се обърна и взе чантата

си. Едва забележимо присви устни. Глождеше я неясното предчувствие, че зад непринудената миловидност, сърдечния чар и момчешките маниери на Джим се криеше нелек характер. Но тя *нямаше намерение* да любопитства, нито да преживява житейските драми на своята внучка вместо нея самата.

След като напуснаха кантората, Ема каза:

— Ангажирала съм маса в „Кънингам“, надявам се, че обичаш риба.

— Да, при все че не съм особено гладна, бабо.

По-късно, когато отидоха да вечерят в рибния ресторант и специализирания бюфет за стриди „Мейфеър“, външният вид на Пола претърпя пълна промяна, което зарадва Ема. Пребледнялото ѝ лице придоби мек седефеноровозов оттенък, от очите ѝ изчезна напрегнатият и блуждаещ израз и тя видимо се отпусна. Когато поднесоха кафето, Пола до такава степен възвърна своето нормално състояние, че Ема взе решението: тя ще накара Пола да ѝ се довери. Преди да напуснат „Кънингам“ тази вечер, ще спомене накратко за подозренията си към Джонатан, но уж случайно, между другото. Чувстваше, че е необходимо да предупреди Пола, макар, от друга страна, да не желаше да я тревожи прекомерно. А утре, когато отиде да вечеря с Александър, ще го уведоми за положението. В известен смисъл за нея бе най-важно той да бъде нащрек и да вземе съответните предпазни мерки, тъй като Джонатан Ейнсли работеше за предприятията на Харт.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе тридесети април и днес тя навършваше осемдесет години.

Събуди се както винаги рано и докато лежеше, отърсвайки се от сънливата си замаяност, тя си помисли: „Днес е особен ден, нали?“. И след това в миг си припомни защо този ден е различен от другите. *Бе нейният рожден ден.*

Ема мразеше да се излежава, след като веднъж се е събудила, и затова спусна нозете си на пода и полуусмихната, с леки стъпки прекоси килима и се приближи към прозореца. *Тя бе победила.* Никога не си бе представяла, че ще живее толкова дълго. Да, тя беше с единадесет години по-възрастна от този век. През 1889 година, в онази малка къщурка в Топ Фийлд във Феърли майка ѝ, Елизабет Харт, ѝ бе дала живот.

Дръпна завесата и погледна навън. Усмихна се широко. Бе великолепен ден, окъпан от лъчиста светлина с изумителен блясък. Небето бе кристално синьо и безоблачно и дърветата под нея на Белгрейв Скуеър, светлозелени и отрупани в цвят, полюшваха натежалите си клони под лекия ветрец, с блещукащи сред тях слънчеви искрици.

Беше родена в ден като този — в благоуханен пролетен ден, както някога веднъж ѝ бе казала майка ѝ, ден, необикновено топъл за този сезон, особено за хладния северен климат на Йоркшир.

Ема се протегна. Чувстваше се бодра и освежена след добрия сън и както винаги енергична. „Огън и жулел“, помисли си тя и веднага в паметта ѝ изникна образът на брат ѝ Уинстън. Това бе любимият му шеговит израз, когато я виждаше цялата да прелива от ентусиазъм, сила и предприемчивост. Така ѝ се искаше той да е жив — както и помладият ѝ брат, Франк. Прониза я внезапна тъга — но тя бе мимолетна. Днес не беше ден за самосъжаление, за тъга по онези, които тъй силно беше обичала и които бяха напуснали този свят. Днес бе ден за ведри мисли. Ден за празнуване. За вглеждане в бъдещето, за размисъл над младото поколение... за внуците ѝ.

Макар и да бе загубила любовта на всичките си деца, с изключение на Дейзи, Ема изпитваше дълбоко задоволство от мисълта, че тяхното поколение щеше да понесе факела напред, да продължи огромната династия, която бе създала, да запази могъщата ѝ финансова империя.

Рязко се спря по средата на стаята и се запита дали този династичен импулс в нея не бе подхранван от някакво жестоко себелюбие, от невероятна суета. Не беше сигурна. Но беше успяла да проумее едно — за да се създаде династия, каквато тя бе създала, бе абсолютно необходимо да имаш амбиция от най-голям мащаб и да я вселиш и у другите.

Ема силно се разсмя. Оправдано бе да си мисли, че бе гледала на себе си като на по-голяма от живота, съвсем различна от останалите и напълно несломима — че не бе изобщо смъртна. „Егоцентризъм“ — помисли си тя и смехът ѝ още веднъж прокълтня в стаята. Враговете ѝ често я наричаха голям, върховен егоист. Защо не? Това бе самата истина. Без своето огромно его тя никога не би извършила това, което бе успяла да извърши, не би постигнала всичко, което бе желала. Това нейно его, тази вяра в себе си ѝ бяха вдъхнали смелост и самочувствие, бяха я тласкали напред и нависоко, право към върха. Към блестящия апогеи на успеха.

Е, тя нямаше излишно време тази сутрин да размишлява върху своите подбуди, да анализира вътрешните сили, които я бяха направлявали през целия ѝ жизнен път. Бе направила това, което чувстваше, че трябва да направи — и това беше всичко, много просто. Запъти се към банята, за да се приготви за деня, който я очакваше, и отпъди от съзнанието си всички тези мисли, считайки ги за маловажни.

Един час по-късно, след като се бе изкъпала, облякла и закусила, Ема се втурна надолу по стъпалата към втория етаж на мезонета си. Изглеждаше свежа и жизнерадостна в леката си вълнена дреха със строго очертана линия, в делфиновосив цвят. Към нея бе прибавила прекрасни бижута — сапфирени обеци и брошка в съответстващ цвят, закачена на рамото ѝ, двойна перлена огърлица, венчалния пръстен на Пол и големия диамант на Блеки. Всяко косъмче от безупречната прическа на блестящата ѝ сребърна коса си бе на мястото, гримът ѝ

беше превъзходен, а леката ѝ, гъвкава походка изобщо не съответстваше на възрастта ѝ.

Ема живееше все още в Белгрейв Скуеър, в елегантната, красиво обзаведена къща, която Пол Макгил бе купил за тях през лятото на 1925 година, скоро след раждането на дъщеря им Дейзи. Тогава, съобразявайки се със страха на Ема от злобни клюки и неохотата ѝ да излага на показ връзката им, с непреодолимата ѝ потребност да бъде във всяко отношение сдържана и предпазлива, той бе преустроил къщата в две отделни жилища. И не си бе спестил усилията в това начинание. Известният архитект, когото ангажира, проектира приземния етаж в самостоятелна малка квартира за Пол, а трите етажа над него бяха преобразени в луксозен троен апартамент за Ема, Дейзи и бавачката, както и за останалата част от персонала. За страничния наблюдател партерната квартира и големият, обширен апартамент, издигащ се на трите етажа по-горе, представляваха изцяло отделени едно от друго, напълно самостоятелни жилища, всяко със свой собствен вход. Но двете се свързваха помежду си чрез вътрешен асансьор, който водеше от квартирата на Пол към елегантното, просторно фоайе в апартамента на Ема на горния етаж. Благодарение на този асансьор двете жилища заживяха ефикасно като общ дом.

През годините на войната непосредствено след злополуката с Пол, при която той окуця, и трагичното му самоубийство в Австралия през 1939 година, Ема заключи неговия апартамент. Тъй като не бе в състояние да влиза там, без да я обхванат неописуема тъга и разкъсващо сърцето отчаяние, тя съзнателно избягваше тези стаи, но продължи да поддържа в тях идеална чистота. През 1948 година, когато най-сетне събра смелост да влезе в неговите владения, тя промени обзавеждането на стаите с по-съвременна мебелировка. Оттогава използваше малкия партерен апартамент като гостна за приятелите на своите внуци.

Когато влезе в кабинета на иконома си Паркър, Ема го завари зает с подреждането на утринната ѝ поща. Средно голямата стая беше светла и приятна, уютно обзаведена със старинни провинциални мебели.

— Честит рожден ден, мисис Харт — поздрави я Паркър, вдигна поглед към нея и се усмихна. — Доста тежка е пощата днес, мадам.

— О, боже, виждам добре! — възкликна Ема. Икономът бе подредил на отделни купчини потресаващо количество писма върху дивана и методично разтваряше едно след друго с нож за разрязване на хартия, като отделяше поздравителните честитки и изхвърляше пликите в кошчето.

Ема се присъедини към дейността му, но скоро трябваше да прекъсне, за да отговаря на немлъкващия телефон, а малко по-късно звънецът на вратата се скъса да звъни от нескончаемия поток цветя и подаръци. Паркър и домакинята, мисис Рамзи, шетаха с претрупани ръце и оставиха Ема сама да се справя с пощата.

Около единадесет и половина, когато дейността беше в разгара си, неочаквано, без всякакво предупреждение, в стаята се появи Дейзи Макгил Еймъри.

Най-младата дъщеря на Ема щеше да навърши през месец май четиридесет и четири години, но външността ѝ не съответстваше на тази възраст. Имаше стройна фигура, мека и къдрава черна коса обрамчваше нежното ѝ чисто лице, а в блестящите ѝ сини очи се оглеждаше прекрасната ѝ душа и ведрият ѝ и спокоен характер. За разлика от дъщеря си Пола, която харесваше екстравагантното „шик“ облекло и имаше пиетет към модерното, Дейзи приличаше повече на майка си във вкуса си към дрехите. Тя предпочиташе винаги меките платове, женствените модели и тази сутрин носеше прост лилав вълнен костюм и съответстваща му по цвят блуза със свободно спуснато отпред жабо, златни бижута и оригинални черна лачена чанта и обувки.

— Честит рожден ден, мамо — произнесе Дейзи още от вратата с озарено от обич лице и грейнали от нежност очи.

Ема вдигна поглед от купчината пликите и щастливо се усмихна. Бе очарована да види Дейзи и да се порадва на ведрото ѝ присъствие. Ема стана от бюрото си и се завтече да я посрещне.

— Това е от нас... Дейвид и аз се надяваме да го харесаш, мами. — Тя се засмя: — Ужасно е трудно човек да намери подарък за теб, тъй като си имаш всичко. — Тя връчи на Ема един пакет.

— Благодаря ти, Дейзи. Ти си човекът с най-изискания вкус, когото познавам, и съм уверена, че ще е нещо прекрасно.

Ема се отпусна на дивана и започна да разопакова подаръка на Дейзи.

— Каква врява е днес! На моите години!

Дейзи разбра, че майка ѝ се радва въпреки протестите си. Седна до нея и каза:

— Но, мами, точно сега е моментът. Това е важен ден за теб... ти трябва да поседнеш, да си отпочинеш и да вкусиш от аромата на всяка негова минута.

— Може би си права. Но изглежда, че изобщо няма да успея да намина в магазина тази сутрин.

Дейзи я изгледа слисано със сините си очи.

— Не можеш да отидеш на работа тази сутрин, скъпа, това е...

— Защо не? — прекъсна я Ема. — *Аз винаги ходя на работа.*

— Но не и днес! Няма да е уместно. — Дейзи енергично поклати глава. — Освен това — тя замълча и погледна часовника си — след малко възнамерявам да те заведа на обяд.

— Но аз...

— Няма „но“, скъпа мамо — каза Дейзи с развеселен, но същевременно категоричен глас. — Аз не съм току-така дъщеря на Ема и Пол Макгил. И мога да бъда толкова упорита, колкото и вие, когато съм си наумила. А това е един от дните, в които се налагам аз. Безпрекословно. Не сме обядвали заедно от толкова дълго време, а след няколко дни ти ще заминеш с чичо Блеки — и ще отсъстваш месеци, доколкото съм информирана. Моля те, не ме разочаровай, отдавна съм предвидила всичко и вече съм ангажирала маса в „Мирабел“.

Ема се усмихна на Дейзи, която бе нейната любимка, най-скъпото ѝ дете. Винаги ѝ бе трудно да ѝ откаже каквото и да било.

— Добре — отстъпи тя най-накрая. — Ще обядваме заедно и след това ще отида в магазина. О, Дейзи, прекрасна е! — възкликна Ема и се загледа в хубавата, ръчно изработена златна вечерна чанта, която държеше в ръце. — О, скъпа, колко е красива. — С видимо удоволствие тя я обърна, отвори я, погледна вътре и пак я закопча. После я разглежда още няколко секунди, пхна я обратно в предпазния калф от черна кожа, приведе се напред и целуна дъщеря си. — Благодаря ти, Дейзи, невероятна е. И е много подходяща за моето пътуване, тъй като ще отива на всичките ми вечерни тоалети.

Дейзи кимна, доволна и успокоена, че е успяла с подаръка.

— Това си помислихме и ние с Дейвид — дълго време умувахме какъв по-необикновен подарък да ти поднесем. Сигурна ли си, че харесваш модела? Ако не го одобряваш, „Аспри“ ще бъдат щастливи да ти изпратят два-три други дизайна, за да ги разгледаш.

— Не, не, не искам нищо друго. Тази ми харесва — увери я Ема.
— Всъщност ще изляза с нея още довечера.

Телефонът иззвъня.

— Да се обадя ли, мами?

— Да, скъпа, ако обичаш.

Дейзи вдигна слушалката и отговори ясно и отсечено. Последва кратка размяна на любезности и след миг тя каза:

— Ще видя дали ще може да ти се обади. Днес тук е голяма суматоха. Минутка, моля. — Дейзи притисна слушалката с ръка и погледна майка си. — Елизабет е. Върнала се е в Лондон. Искаш ли да говориш с нея?

— Разбира се, ей сега ще ѝ се обадя. — Ема се приближи до бюрото. Дори да беше изненадана, с нищо не го показа и гласът ѝ прозвуча уверено: — Здравей, Елизабет. — Седна на стола, облегна се назад, намести слушалката върху рамото си и се заигра с писалката си върху ониксовата подставка. — Благодаря — отговори тя кратко. — Да, солидна възраст е това, но наистина не се чувствам на осемдесет години. По-скоро на петдесет и пет. А и съм в цветущо здраве.

Последва нова пауза. Ема впери поглед в стената насреща си. Очите ѝ леко се присвиха и в същия миг тя отсече с глас, недопускащ възражения:

— Мисля, че Уинстън просто прояви учтивост, като поиска моето разрешение. Не беше чак толкова необходимо. Излишно е да ти припомням, че Емили е пълнолетна. Може да прави каквото пожелае. И не, не съм разговаряла с Тони. Мисля, че е работа на Емили да поднесе новината на баща си.

Ема замълча, докато по-голямата ѝ дъщеря дърдореше безкрайно от другия край на слушалката. Погледна Дейзи и направи гримаса, комично извърщайки очи нагоре. Търпението ѝ взе да се изчерпва и тя отново прекъсна разговора:

— Мислех, че ми се обади, за да ми честитиш рождения ден, Елизабет, а не да ми се оплакваш за годежа на Емили.

Иронична усмивка плъзна по лицето на Ема, докато изслушваше протестите на Елизабет, че тя съвсем не се оплаква.

— Радвам се да го чуя — каза Ема в слушалката, — тъй като иначе това би било говорене на вятъра. А сега похвали се, как мина пътуването ти до Хаити. И как я караш с новия си приятел — Марк Дебоан?

В продължение на няколко минути Елизабет възбудено бърбореше нещо в ухото ѝ и най-накрая Ема набързо приключи разговора:

— Добре, радвам се, че си щастлива, и благодаря още веднъж за обаждането ти и за подаръка. Навярно ще пристигне всяка минута. Довиждане, Елизабет. — Тя затвори слушалката.

Дейзи попита:

— Да не би да се тревожи за Емили и Уинстън?

Ема злъчно се засмя:

— Разбира се, че не. Само вдига шум около себе си, тъй като не е осведомена първа — преди мен. Добре познаваш Елизабет — тя е ангажирана винаги единствено със собствената си персона. Но беше любезно от нейна страна да ми позвъни за рождения ден. — Ема се върна на дивана. Хвърли на Дейзи странен поглед и леко потръпна. — Обади ми се Едуина, а малко по-рано позвъниха Робин и Кит... Трябва да ти кажа, че бях силно изненадана да чуя синовете си. От времето на онзи ураган, който вдигнаха около завещанието ми миналата година — ни вест, ни кост от тях. А днес се бяха разтопили от внимание! Можеш ли да си представиш?

— Може би съжаляват за случилото се, мамо, и искат да ти се извинят?

— Съмнявам се — въздъхна тихо Ема. — Твърде скептична съм, за да повярвам, че са променили отношението си към мен. По-скоро мисля, че зад тези обаждания се крият съпругите им — Джун и Валери са били винаги тактични жени. Просто се чудя как са успели да се справят със синовете ми през всичките тези години. Кит прави разни машинации. Робин плете интриги. О, стига! — Ема гальовно притисна между дланите си ръката на Дейзи. — Трябва да те попитам нещо, скъпа. Става дума за къщата... Сигурна ли си, че не я искаш?

Дейзи трепна и възкликна изненадано:

— Но ти остави къщата на Сара, нали?

— Да. Обаче ѝ я завещах само защото миналата година, когато обсъждахме този въпрос, ми даде да разбера, че не си заинтересована от притежанието ѝ. Но тя трябва да принадлежи на теб и децата ти. В края на краищата баща ти я купи за нас.

— Зная, и винаги съм обожавала тази къща. Тя е съхранила толкова скъпи за мен спомени за детството ми, за татко и теб, за прекрасното време, което тримата прекарахме тук заедно. Но тя е доста голяма и...

Ема нетърпеливо махна с ръка.

— Не, ако си я представиш като две отделни жилища. Аз я преустроих някога така, за да запазим приличие за пред хората... — Ема се засмя. — Боже мой, Дейзи, как се промениха времената. Хората живеят заедно толкова открито днес... Както и да е, да се върнем към въпроса за разпределението на къщата. Струва ми се, че трябва да промениш решението си. Имаш вече внуци. Филип ще се ожени някой ден — и то доста скоро, предполагам. Той ще има свои деца, може дори да поиска да ги прати на училище в Англия. Две отделни квартири под един общ покрив — какво по-хубаво от това.

— Не зная какво да кажа, мамо. Макар и доводите ти да са толкова убедителни...

— Помисли си добре. Винаги мога да променя завещанието си.

— Но ти ми остави толкова много... повече, отколкото се нуждая. Би било алчно от моя страна да приема тази къща.

— Това са излишни угризения, Дейзи. По право тя се пада на теб. А ако се откажеш — мисля, че ще е по-добре да я завещая на Пола или на Филип.

— Ами Сара?

— Тя не е член на семейство Макгил.

Дейзи замислено прехапа устни.

— Добре. Ще направя каквото ми каза — ще си помисля за това. Виж какво, мамо, зная, че жена с огромно богатство като теб трябва да държи делата си винаги в изправност. Но откровено казано, ненавиждам всякакъв вид дискусии около завещанието и смъртта ти. От подобни разговори направо стомахът ми се обръща. Аз не съм в състояние да понеса изобщо мисълта за твоята смърт — още повече пък да обсъждаме проблема толкова грубо откровено. Направо ми призлява.

Ема погледна Дейзи, без да каже нищо. Стисна по-силно ръката ѝ, облегна се върху дивана и продължи да я гледа внимателно.

Дейзи си пое дълбоко дъх, изтласка рязко въздуха от гърдите си и измъчено се усмихна.

— Извини ме, не исках да бъда толкова рязка. Но не ми харесват подобни разговори — особено в ден като днешния. Не забравяй, че днес е твоят празник.

— Разбирам. — Известно време двете мълчаха и после Ема запита с възможно най-мек глас: — Добра майка ли бях за теб, Дейзи, скъпа?

— Как е възможно да се съмняваш! — извика Дейзи и лицето ѝ се удължи от безпокойство. Големите ѝ блестящи очи, с дълбокия син цвят на метличина неочаквано се просълзиха. — Ти си най-прекрасната майка, за която някой би могъл да мечтае — винаги тъй любеща, тъй разбираща и внимателна. — Дейзи посрещна с ясни очи втренчения поглед на Ема, взря се дълбоко в покритото ѝ със ситни бръчици лице и сърцето ѝ се разтопи от безгранична любов, която изпитваше към тази великолепно жена, вдъхнала ѝ живот. Знаеше, че суровите ѝ маниери и вечно непреклонното ѝ изражение бяха само повърхностна характеристика, маска за прикритие на необятната ѝ душевност, изтъкана от любов и милосърдие. Ема Харт беше сложна, многостранна натура и противно на това, което някои си мислеха, тя бе далеч по-уязвима и чувствителна от другите.

Нежното лице на Дейзи бе озарено от избликналите чувства на обожание и преданост към майка ѝ.

— Ти си толкова необикновена, мамо. — Дейзи помълча, взря се отново в очите на Ема и поклати глава удивено. — Ти си най-благородният и обичен човек, когото познавам. За мен бе голямо щастие да те имам до себе си през всичките тези години. Чувствам се наистина благословена.

Ема бе дълбоко развълнувана.

— Благодаря ти, Дейзи, за хубавите думи. — Погледът ѝ се зарея някъде далеч и после тя промълви с тъжен глас: — Претърпях пълен неуспех с твоите братя и сестри. Не бих понесла мисълта, че съм те разочаровала по някакъв начин в този живот... че не съм успяла да ти даря най-голямата си и съкровена обич.

— Ти ми даде всичко... Просто нямам думи да изкажа своята признателност. И не мисли, че си претърпяла неуспех с другите. Нима татко не каза веднъж, че всеки изковава сам собствената си съдба? Че самите ние сме отговорни за това, което сме? За делата си, добри или лоши, които вършим?

— Да, така каза...

— Тогава *вярвай* в тези думи, мамо. Те са самата истина.

— Щом го казваш, скъпа...

Ема замълча за миг, замислена върху казаното от дъщеря си. Гордееше се с Дейзи, с прекрасната жена, в която се бе превърнала тя. Зад цялата ѝ външна миловидност и приятни обноски, зад неуловимия ѝ чар се криеше твърд и устойчив характер, огромна издръжливост и смелост. Ема знаеше, че когато се наложи, Дейзи можеше да бъде твърда като гранит и непоколебима в решенията си. Това се отнасяше особено до принципите и убежденията ѝ. Дейзи, толкова младолика, бе също така с ярко изразен младежки манталитет. Бе весела и жизнерадостна, което предаваше и на околните — освен това тя бе от рядко срещания тип жени, които се харесват както на мъжете, така и на представителките на своя пол. Ема разбираше, че за повечето хора беше трудно, да не кажем невъзможно, да изпитват неприязнени чувства към Дейзи. Тя беше тъй цялостно и хармонично изградена, тъй чиста и почтена, тъй човечна и внимателна — че във всяко отношение превъзхождаше останалите. И ако братята и сестрите ѝ завидваха и дори се озлобяваха срещу нея — те въпреки това отстъпваха пред силата и обаянието на личността ѝ и пред изключителната ѝ прямота. Но именно благодарение на добротата, почтеността и усета ѝ за справедливост тя поддържаше равновесие и относителен мир сред тях. Изобщо Дейзи беше съвестта на семейството.

— Имаш доста разсеян вид, мамо. Мечтаеш ли си за нещо? Така дълбоко потъна в себе си изведнъж, за какво си мислиш? — Дейзи се приведе над Ема, вгледа се в лицето ѝ и нежно я докосна по бузата.

— О, за нищо особено. — Ема излезе от самовглъбението си и изгледа одобрително облеклото на Дейзи. — Ще трябва може би да отида да се преоблека. Нали ще обядваме в „Мирабел“.

— Няма нужда, скъпа. И така изглеждаш чудесно.

— Добре, няма. Но какво да облека за довечера? Блеки ми каза, че ще се появи в смокинг. Мислиш ли, че той наистина държи да ме

види в дълга рокля? В края на краищата ще бъдем само осем човека.

„О, господи — помисли си Дейзи, — да видим какво ще стане, когато разбере, че не са осем, а почти шестдесет.“ Запита се дали майка ѝ няма да се подразни от тържеството, с което искаха да я изненадат. Дейзи се прокашля и като се молеше гласът ѝ да прозвучи по-небрежно, отбеляза:

— Но чичо Блеки държи вечерта да бъде празнична, малко по-специална. Онзи ден ми каза: „Колко пъти се случва в живота на човека да празнува осемдесетгодишен юбилей?“. И естествено, бях съгласна с него, че е нужно да бъдеш във вечерен тоалет. Е, не че трябва непременно да приличаш на грандама, ммм, исках да кажа, да облечеш дълга рокля... Лично за себе си избрах копринена рокля в електриковосиньо. А ако бях на твое място, бих облякла някоя от твоите великолепни дрехи от шифон...

— Това е добро решение. Имам зелена шифонена рокля, която ми стои вълшебно. О, боже, отново се звъни на вратата! Надявам се, че този път поне не са цветя. Това място все повече започва да ми прилича на погребална зала.

— Мамо! Какво ужасно сравнение!

Дейзи пъргаво скочи, с бързи стъпки прекоси хола и подметна през рамо:

— Навярно това е подаръкът на Елизабет — или на Робин и Кит. Отивам да попитам Паркър.

Преди още Ема да е разбрала какво става, и Дейзи вече бе в стаята.

— Подарък е, мамо. — Тя надникна във фоайето, подаде знак с глава, след това застана до камината, под портрета на Пол Макгил.

Ема, проникателна както винаги, я изгледа с подозрение.

— Какво става? Приличаш точно на баща си, когато нещо си е наумил. — Очите ѝ за миг се спряха върху портрета на Пол и после отново се насочиха към Дейзи. Нямахте съмнение чия дъщеря бе тя. Приликата ѝ с него днес бе по-очевидна от всякога: същите яркосини очи, същата черна коса, същата трапчинка на брадичката. — Хайде, какво криеш от мен?

Дейзи погледна с очакване към вратата и кимна. Една след друга в стаята влязоха Аманда и Франческа с тържествена походка. Те се спряха в центъра на хола и погледнаха право в Ема.

— Честит рожден ден, бабо, честит рожден ден — пропяха те ентусиазирано в дует, макар и малко фалшиво.

Сара, Емили и Пола ги последваха в стаята и застанаха зад помладите си братовчедки. Запяха хорowo:

— Честит рожден ден, мила бабо! — изгледаха я те с обич.

— Свети боже, какво е всичко това? — извика Ема, напълно стъписана. Тя зяпна към внучките си, после се обърна към близначките и попита:

— А вие двете какво правите тук? Сроктът още не е завършил, нали?

Дейзи се намеси:

— Аз ги взех от училище за няколко дни, мамо. Ще останат при мен и Дейвид. В края на краищата днес е рожденият ти ден.

— Знаех си, че ми кроите нещо — каза Ема и хвърли на Дейзи остър, пронизателен поглед. — Да си призная, предчувствах, че сте се наговорили с Блеки. Подозирам също така, че сте замислили и някакво честване довечера.

Дейзи запази напълно безстрастен израз. Но преди да съумее да обясни каквото и да било, Емили пристъпи няколко крачки напред. Тя подаде на Франческа пакет в красива опаковка и леко докосна Аманда по рамото.

— Не сте забравили речта си, нали?

— Как ли пък не — просъска Аманда негодуващо, грабна ръката на Франческа, леко сръга сестра си и двете се приближиха към Ема.

Петнадесетгодишните момичета си поеха дълбоко дъх и подеха старателно, като произнасяха отчетливо всяка дума:

— Бабо, този подарък е от внуците ти: от Филип, Антъни, Александър, Джонатан, Пола, Сара, Емили, Франческа и мен. Всеки от нас има свой принос в него, така че успяхме да ти поднесем нещо особено за осемдесетгодишния ти рожден ден. Даряваме ти го с най-голяма любов.

Аманда се приближи към Ема, наведе се и я целуна. Франческа я последва и тогава ѝ поднесоха подаръка.

— Благодаря ви, момичета — каза Ема на близначките. — Кратката ви реч беше много мило произнесена, Аманда. Добре направена. — Тя погледна сестрите и братовчедките им. — Благодаря на всички ви.

Ема седеше неподвижно, с подаръка върху коленете си. Огледа всяка една от внучките си, скупчили се в групичка, усмихна им се и бавно поклати глава, като си мислеше колко са хубави и чаровни. Очите ѝ се просълзиха, тя премигна, вгледа се в пакета и се постара да прикрие емоционалната си реакция от тази неочаквана семейна сцена. Развързвайки тъмночервената панделка, за да извади предмета от кутията, за свое голямо учудване забеляза, че ръцете ѝ треперят.

Подаръкът представляваше часовник във формата на яйце, изработен от най-финия полупрозрачен син емайл, който бе виждала някога. На върха му бе поставено миниатюрно петленце от емайл, украсено с диаманти, рубини и сапфири. Ема се удиви на дизайна и съвършената художествена изработка и оцени часовника като прекрасна творба на изкуството — какъвто той действително беше.

— Направен е от Фаберже, нали? — промълви тя едва чуто най-сетне.

— Да — отвърна Емили. — Всъщност, бабо, това е императорското великденско яйце, направено от Фаберже за руската императрица Мария Фьодоровна. Синът ѝ, Николай II, последният руски цар, го е поръчал специално за нея.

— Но как, за бога, успяхте да се сдобиеете с тази рядка скъпоценност? — попита Ема със страхопочитание. Като тънък познавач на изкуството и колекционер, тя знаеше, че произведенията на Фаберже увеличават с времето стойността си на уникати.

— Пола разбра за часовника от Хенри Роситър — отвърна Емили. — Той научил, че творбата ще се продава на търг миналата седмица, при Сотби.

— И Хенри отиде на търга от ваше име, така ли?

— Не, бабо. Ние всички отидохме вкупом, с изключение на близначките, които, разбира се, бяха на училище. Хенри дойде с нас въпреки това. Пола ни извика и ние проведохме съзаклятнически разговор. Съгласихме се веднага, че трябва да се опитаме да купим часовника за теб — като колективен подарък от всички ни. Беше изключително вълнуващо! На няколко пъти едва не загубихме, но продължавахме да наддаваме, повдигайки цената над останалите. И неочаквано успяхме! Бяхме толкова развълнувани, бабо!

— И аз също се вълнувам, скъпи мои. — Ема обгърна всички с ласкав поглед.

Внезапно се появи Паркър, последван от Дейзи, с поднос чаши, препълнени с искрящо шампанско. Всички отпиха, после наобиколиха Ема, отново ѝ пожелаха щастлив рожден ден и вдигнаха наздравица.

След като радостната възбуда попремина, Ема се обърна към Дейзи и я попита:

— Нали щяхме да ходим на обяд в „Мирабел“? Или тази ваша, хитра уловка ще ми попречи да отида в магазина?

Дейзи се усмихна.

— Разбира се, че отиваме на обяд — всички, които присъстваме тук. Антъни, Александър, Джонатан и Дейвид ще дойдат също с нас. Трябва да забравиш за работата си днес, мамо.

Ема понечи да защити правото си по този въпрос, но после срещна онзи особен поглед на Дейзи, нетърпящ каквито и да било възражения, и примирено замълча.

Свечеряваше се.

Ема прекоси фойето, толкова тъмно и спокойно в този час на деня, и с леки стъпки влезе в кабинета си.

Тя бе облечена за специалния вечерен прием, който Блеки даваше в „Риц“, с къса, сепло скроена рокля от пластове резедав и тъмнозелен шифон, с широко спускащи се ръкави, тип кимоно.

Изумрудите на Макгил, блестящи върху шията, ушите и ръцете ѝ изглеждаха великолепно на фона на преливащите се зелени нюанси на фината тъкан, дълбокият огнен отблясък на скъпоценните камъни се усилваше от повторението на цветовите акценти.

„Да, това е добър избор“ — констатира Ема, след като хвърли мимоходом бегъл поглед върху отражението си в единственото огледало в стаята. Без да спира, тя прекоси килима и шумоленето на дрехата ѝ бе единственият звук, нарушаващ тишината, докато сновеше наоколо с обичайните си леки и чевръсти стъпки.

Приближи се до масичката, върху която бяха струпани многобройните ѝ подаръци, взе императорското великденско яйце и го занесе в хола.

Постави го на лека масичка в старинен стил, близо до камината, и го загледа с възхищение. Несъмнено, това бе най-прекрасният подарък, който някога бе получавала. Изгаряше от нетърпение да го покаже на Блеки.

Сепна се от острия звън на вратата и веднага дочу стъпките на Паркър, отекващи във фоайето, после — затръшването на вратата, приглушени гласове.

Само след миг Блеки беше вече в стаята, издокаран в превъзходен смокинг, с широко усмихнато лице и ярко блестящи черни очи — целият преливащ от жизнерадостна възбуда.

— Честит рожден ден, скъпа моя — избоботи той, спря пред нея и я грабна в прегръдките си. После я пусна, отстъпи встрани, взе ръцете ѝ в своите и надникна в очите ѝ — ритуален жест, установен между тях от толкова много години. — Тази вечер си по-красива от всякога, Ема — каза той с лъчезарна усмивка и се наведе да я целуне.

— Благодаря, Блеки. — Ема отвърна на усмивката му и се отправи към дивана. — Каза ли на Паркър какво би искал да пийнеш?

— Естествено. Моето си питие. — Той се настани на стола срещу нея, изпълвайки го целия с тежкото си тяло. — Не мисли, че съм дошъл с празни ръце — подаръкът за рождения ти ден те чака отвън. Ще отида да го взема...

Прекъсна го дискретно почукване на вратата и икономът влезе в стаята с любимото сухо ирландско уиски за Блеки и чаша бяло вино за Ема.

Когато останаха сами, Блеки вдигна чашата си.

— За твое здраве, миличка! И да отпразнуваме заедно още много, много рождени дни.

— Убедена съм в това — засмя се Ема. — Наздраве и за нашето пътуване, Блеки, скъпи.

— За великото пътешествие! — Едва отпил глътка, Блеки се вдигна от стола. — Не мърдай — нареди той — и когато ти кажа да затвориш очи, искам да го направиш, и внимавай, недей да хитруваш.

Ема остана да го чака и разбра, че той помагаше на Паркър за нещо, заслуша се в тихото мърморене на иконома и отговорите на Блеки, после дочу шумоленето на разкъсана хартия.

— Затвори очи — даде нареждане Блеки от вратата няколко секунди по-късно. — И помни какво ти казах, няма да надничаш, Ема!

— Няма — увери го тя със звънлив глас от напирания в гърдите ѝ смях. Застана съвършено неподвижно, отпусна ръце върху скута си и неочаквано се почувства отново малко момиченце, онова бедно слугинче, което бе получило първия подарък в живота си, увит в

сребърна хартия, завързана със сребърна панделка. Той беше от него — онази евтина зелена стъклена брошка, към която бе съхранила обичта си за цял живот. Все още я пазеше в кутията си за бижута заедно с нейния фин дубликат от изумруди, който Блеки ѝ бе поднесъл покъсно. Но някога, преди много години, това късче зелено стъкло бе най-скъпото ѝ, най-ценно притежание.

— Хайде, сега! — извика Блеки.

Ема бавно отвори очи. В картината, която той държеше пред нея, тя веднага разпозна почерка на племенницата си Сали Харт. Ема възкликна от радостно изумление — но веднага след това внезапно я прониза такава остра болка, такава мъчителна носталгия от нахлулите в душата ѝ спомени... Усети буца в гърлото си. Напрегна очите си, взря се във всеки детайл, във всяко докосване на четката и само гледаше и гледаше пленителната живопис, неспособна да пророни дума.

— О, Блеки — промълви тя накрая, — толкова е прекрасна... блатата край Феърли. Моите поляни, където за първи път се срещнахме.

— Погледни малко по-отблизо, скъпа моя.

— Не е нужно, виждам добре — това е Покривът на света. — Тя вдигна очи и поклати гласа изумено. — Какъв многозначителен подарък е това, скъпи мой стари приятелю. Картината е изключителна. Да, струва ми се, че мога да протегна ръка и да откъсна няколко стръкчета пирен, както правех за майка си. — Тя леко докосна платното с пръст. — Мога да чуя ромона на този малък ручей, его тук, в ъгълчето, и звънтежа на кристалната му вода, спускаща се върху блестящите камъчета. Всичко е толкова... толкова истинско, мога да вдъхна дори аромата на боровинките, орловата папрат и пирена. О, Блеки, скъпи...

Ема го погледна и се усмихна със своята неподражаема усмивка, после отново се вгледа в картината.

— Но това е истинско йоркширско небе, нали? Тъй ясно и изпълнено с трептяща светлина. Какъв огромен талант има това момиче — само Търнър и Ван Гог са могли да уловят по такъв начин истинската същност на светлината върху платното. Да, Сали е надминала самата себе си с тази творба.

Радост и задоволство огряха насеченото му, изразително лице.

— Сам заведох Сали там и ѝ показах точно това място. И тя ходеше да рисува там ден след ден, дълго време. Искаше да усъвършенства картината до последния детайл — както исках и аз. Мисля, че накрая постигна това, което желаше.

— Наистина е така. Благодаря, толкова съм ти благодарна, че ти е хрумнало да ми направиш такъв необикновен подарък.

Блеки каза тихо:

— Накарах я да напише следното на гърба. С четка. — Той обърна картината и показа красивия надпис. — Няма да можеш да го прочетеш без очилата си, така че ще ти прочета какво я помолих да напише. То гласи: „На Ема Харт, по случай осемдесетия ѝ рожден ден, с любов — от нейния приятел за цял живот Блеки О’Нийл“. Отдолу е прибавена датата.

За втори път през този ден Ема бе дълбоко развълнувана. Не можа да произнесе нито дума и се обърна бързо назад, за да скрие сълзите в очите си. Седна, отпи глътка вино, овладя се и накрая промърмори:

— Това е прекрасно, наистина е прекрасно, скъпи мой.

Блеки подпря картината върху малката масичка и след като се увери, че я е изправил фронтално пред нея, той се върна на мястото си и вдигна чашата с уиски.

— И наистина това е време, обхващащо цял живот, Ема. Шестдесет години, по-точно. — Той извърна глава към картината. — Ах, Покривът на света — така майка ти наричаше скалите при Рамсдън Крагс. Никога няма да забравя деня, когато ме завари залутан из поляните, и тогава се изкатерихме на Гил и за пръв път видяхме Крагс.

Ема проследи погледа му. Повече от шест десетилетия отлетяха изведнъж и тя се видя на четиринадесет години. Бедното малко слугинче, скитащо из блатата в ранни зори, в износените си високи обувки и старото протрито палто, което Кук ѝ бе подарил. Това палто бе също така скъпоценност за нея, макар че тогава и беше малко тясно и едва я предпазваше от дъжда и снега и от пронизващия северен вятър.

Сега тя отправи поглед към Блеки и го видя такъв, какъвто бе тази вечер — но добре помнеше как изглеждаше той тогава, в грубите си тъмносиви работни дрехи, с евтиния платнен каскет, килнат по

хлапашки на една страна, и торбата с инструменти, провесена на широкото му рамо. „Хулиганска“ — бе нарекъл Кук мръсната стара торба от зебло, в която Блеки държеше своето най-ценно имущество — чуковете, мистрията и дъската за хоросан.

Ема бавно каза:

— Кой си е представял някога, че и двамата ще доживеем до такава дълбока старост... че ще постигнем толкова много в живота си... огромна сила, неизмеримо богатство... че ще се превърнем в това, което сме днес.

Блеки я изгледа странно и се засмя тихичко на удивлението, стаено в гласа ѝ.

— Никога не съм се съмнявал в розовото ни бъдеще — заяви той с тъжния си бас, клобочещ от веселие. — Бях ти казал, че ще стана важен джентълмен, истински милионер, и че ти ще бъдеш голяма дама. Забележи обаче, скъпа моя — едно ще ти призная — че никога не съм очаквал да станеш толкова велика.

И двамата се усмигнаха, дълго се гледаха един друг в мъдрите си, стари очи, уверени в любовта и приятелството си, проникнали дълбоко в тайнството на истинското взаимно разбиране, тъй както никой друг на света. Толкова много години... толкова много споделен опит ги свързваше помежду им. Връзката между тях бе здрава като стомана и неразривна.

Известно време се възцари пълно мълчание.

Най-накрая Блеки вдигна глава.

— Хайде, миличка, разкажи ми за днешния си ден.

— Едно нещо ме изненада, Блеки. Те се обадиха. *Заговорниците*. Направо се смаях, като чух по телефона синовете си и Елизабет. Искях да го споделя с теб. Тя се е върнала в Лондон, разбира се. Без съмнение — с френския си приятел. Едуина ми звънна тази сутрин и беше много любезна — ако искаш, ми вярвай. Може би най-сетне е решила да се държи по-добре. Имах и още две удивителни обаждания... те наистина ме трогнаха. — Очите ѝ блеснаха. — Филип позвъни от Сидни и твоят Шейн от Ню Йорк. Не е ли чудесно? — Той кимна усмихнато и тя продължи: — Изглежда, че твоят и моят внук са замислили тържества по случай рождения ми ден, когато ги посетим в градовете им, така че бъди подготвен за това. — Ема описа с ръка широк кръг около стаята.

— Погледни само — цветя, картички и толкова много подаръци. Освен това обядвах в „Мирабел“ с Дейзи, Дейвид и внуците си.

Тя му описа всеки детайл от обедното им тържество, после му разказа как я бяха грабнали от ресторанта в три и половина и я бяха завели в магазина в Найтбридж. Триумфално бе въведена от внуците си в заседателната зала, където бе приветствана от главните си служители, предварително подготвили за нея малко тържество.

Когато, почти останала без дъх, привърши разказа си, Ема стана, взе императорското яйце и каза доверително:

— Ето какво ми подариха моите внуци. Също като твоята картина, това е изключително ценен подарък. На тези две съкровища ще се радвам винаги.

— И тъй, доволен съм, че си прекарала чудесен ден. Така трябва да бъде винаги. — Блеки се изправи. — Хайде, мисля, че е време да тръгваме. Ще се отбием в апартамента на Брайън за глътка шампанско, преди да слезем на вечеря.

Десет минути по-късно, когато пристигнаха в хотел „Риц“ на Пикадили, Блеки поведе Ема нагоре по стъпалата. Той се спря за малко на рецепцията и помоли младия мъж зад гишето да уведоми сина му, мистър Брайън О’Нийл, за тяхното пристигане и му връчи номера на апартамента.

— Разбира се, мистър О’Нийл. — Младият хотелиер се усмихна на Ема. — Добър вечер, мисис Харт.

Ема учтиво отвърна на поздрава и след като Блеки му благодари, те прекосиха фоайето, без да съзнават каква невероятна двойка представляват за околните, които извъръщаха глави след тях.

Ема мълчаливо влезе в асансьора и докато пътуваха нагоре, Блеки няколко пъти я погледна крадешком, мъчейки се да отгатне по изражението ѝ дали е подразбрала нещо за толкова потайно планираното тържество. Нямаше и понятие за какво си мисли. Лицето ѝ както винаги беше непроницаемо. Надяваше се Ема да не се изненада неприятно въпреки предупрежденията на Дейзи, че от майка ѝ може да се очаква всичко. Но той добре познаваше своята Ема и разбираше, че понякога тя се държи като дете. Тя обичаше изненадите, подаръците и празничните събития особено когато се отнасяха до нея.

„Това е поради лишенията, които е изпитвала в младостта си“ — каза си той. В онези дни тя не притежаваше нищо — нищо с някаква

реална ценност. Не, не бе съвсем така. Тя бе надарена с удивителна външност, с ум, издръжливост, с цветущо здраве и необикновена смелост. Да не говорим за ужасната ѝ гордост. Ах, тази нейна гордост и срамът, който бе преживяла поради нея и поради това, че беше бедна. „Но бедността не е престъпление, при все че по-богатите хора те карат винаги да се чувстваш като престъпник“ — му каза тя веднъж с потъмнели от гняв очи. Да, той помнеше всичко... Ема бе изпитала много повече тъга и болка в този живот, отколкото ѝ бе отредено. Но тя нямаше повече да страда, нямаше да търпи лишения, нямаше повече да изпитва болка. И двамата бяха вече твърде стари, за да се занимават с трагедии. Трагедиите бяха за младите.

Най-после те се спряха пред вратата на апартамента. Блеки се усмихна скришом. Телефонното обаждане от рецепцията трябваше да послужи като предупредителен сигнал за Брайън и Дейзи да възцарят сред гостите пълна тишина. Очевидно се бяха справили добре. В коридора беше толкова тихо, че игла да бе паднала, щеше да се чуе.

Отправяйки към Ема последен бърз поглед, Блеки вдигна ръка и почука на вратата. Дейзи почти веднага я отвори.

— Заповядайте, мамо, чичо Блеки. Чакаме ви. Влизайте.

Блеки подбутна Ема пред себе си и влезе вътре след нея.

— *Честит рожден ден!* — екнаха дружно петдесет и осем гърла.

За всеки стана ясно, че Ема бе като ударена от гръм. Тя зяпна изумено към тълпата от роднини и приятели, събрали се, за да отпразнуват рождения ѝ ден, и лицето и шията ѝ се заляха от червенина. Тя моментално се извърна към Блеки и прошепна:

— Ах, дявол такъв! Защо не ме предупреди? Поне да ми беше загатнал нещо!

Той се усмихна широко, доволен от това, че тайната уговорка бе стриктно спазена.

— Не посмях. Дейзи заяви, че думичка ако продумам, ще ме убие. И не ми казвай, че си неприятно изненадана, защото по лицето ти познавам, че не е така!

— Вярно е — призна тя и най-сетне можа да се усмихне.

Извърна глава, огледа претъпканата стая и моментално застина на място. Леката ѝ усмивка ставаше все по-широка при вида на познатите лица, които радостно я приветстваха.

Тук бяха двамата ѝ синове, Кит Лаудър и Робин Ейнсли, със съпругите си Джун и Валери. Между дъщерите ѝ Едуина и Елизабет стоеше изискан и невероятно красив мъж. Тя предположи, че това трябва да е прословутият Марк Дебоан от „Международната проститутска гилдия“, както саркастично го бе окачествила Емили. При все това той имаше чаровна усмивка и сияйна аура. Елизабет, разбира се, си падаше винаги по хубавичките мъже. Е, не беше нейна работа сега да я критикува. Мъжете, споделяли живота ѝ, бяха всички с доста приятна външност.

Дейзи се беше присъединила към гостите и стоеше под ръка с Дейвид, до зълвите ѝ, възрастните дами Шарлот и Натали, издокарани като кукли, целите обкичени с бижута. Пола и Джим сновяха около тях, Уинстън кавалерстваше на Емили, Аманда и Франческа и явно се забавляваше от ролята си на опекун. Погледът на Ема се задържа върху лявата ръка на Емили и тя намигна на внучката си, като забеляза блестящия изумруден годежен пръстен.

Надникна над главите им в съседната стая и видя Сара, Джонатан, Александър и приятелката му Меги Рейнолдс, скупчили се на вратата. Отляво стоеше семейство Калински, а до тях — Брайън, Джералдин и Мери О'Нийл. Вдясно забеляза останалата част на семейство Харт. Лъчезарното лице на Рандолф надничаше иззад раменете на двете му дъщери, Вивиан и Сали. Внукът ѝ Антъни се усмихваше, застанал до Сали.

Хенри Роситър се бе облегал на камината в срещуположния край на съседния апартамент. „Изглежда по-добре от всякога“, каза си Ема и се загледа в новата му приятелка, известния модел Дженифър Глен. Тя беше по-млада от него поне с четиридесет години. „Това е най-сигурният начин да си осигуриш инфаркт, скъпи Хенри“, си помисли Ема развеселено. Гей Слоун, личната ѝ секретарка, красеше дясната страна на Хенри, а останалата част от гостите се състоеше от стари приятели и близки делови съдружници, като Лен Харви, който управляваше „Дженрит“, и съпругата му Моника.

Първоначалното стъписване на Ема напълно се разсея за тези няколко минути, в които тя, застанала неподвижно, съзерцаваше множеството. Сега бе успяла да възвърне пълния контрол над себе си, над всички останали и над цялото тържество. И с властната си, горда

осанка и извънредно елегантния си вид тя пристъпи напред и леко наведе глава.

— Е — възкликна тя и звънливият ѝ, ясен глас наруши най-сетне тишината, — никога не съм и предполагала, че толкова много хора могат да запазят нещо в тайна. И то най-вече от мен!

Около нея избухна силен смях и тя се понесе плавно сред множеството, приемайки сърдечни поздрави и пожелания с неотразимо изящество, на което малцина бяха способни.

Блеки, застанал до Дейзи, наблюдаваше как Ема обикаля наоколо, раздавайки на всекиго неподражаемия си чар. „Ах, как добре умее да се справя“, промърмори той под носа си. Широка усмивка грейна на лицето му и очите му се присвиха сред ситни бръчици от смях. Обърна се развеселен към Дейзи:

— А ти се тревожеше до смърт, че може да не хареса това празненство. Само я погледни... тя е в самата си стихия, властваща над всички — Нейно Кралско Височество.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Час по-късно, точно в осем, Блеки поведе Ема по дългия коридор към отделната, със специално предназначение зала на ресторанта, където щеше да се отпразнува тази забележителна вечер.

Блеки се приведе към Ема и прошепна в ухото ѝ:

— Дейзи не искаше да оскърби чувствата на никого, нито да бъде упрекната в пристрастност — затова децата и внуците ти няма да седят на нашата маса.

— И е постъпила много умно — промърмори Ема и изви устни в прикрит смях. Да, Дейзи бе единственият истински дипломат в семейството. От друга страна, тя знаеше, че синовете ѝ не биха били особено очаровани да седнат до нея. Ема все още не можеше да повярва, че изобщо бяха благоволили да я удостоят с вниманието си. Присъствието на Елизабет не я изненада. Можеше да се предположи, че дъщеря ѝ се надява да завърже някое и друго приятелство, тъй като тя винаги дебнеше своя най-голям шанс в живота. „Без съмнение — помисли си Ема — тя ще се заумилква около някой с намерението да изкопчи от него повечко пари. Другите ѝ подбуди биха били да види децата си и да се изфука с красивия си приятел.“ Колкото до Едуина — тя искаше да спечели благоразположението на Антъни, който би укорил майка си, ако тя беше отклонила поканата.

Бавно тя се отпрати с Блеки към главната маса, която беше заобиколена от всяка страна с по две други маси, наредени в полукръг около малка танцова площадка. На срещуположната страна на този квадрат от полиран паркет оркестърът вече изпълняваше отбрани популярни мелодии.

Наблюдателният поглед на Ема отбеляза всяка подробност. В трептящия отблясък на светлината на свещите, излъчвана отвсякъде, залата приличаше на очарователна лятна градина с купища цветя, подредени наоколо, и с малки пъстри букетчета, красящи масите. Те бяха застлани със седефенорови покривки и кристалът, сребротото и финият китайски порцелан върху тях пръскаха ярки искрици.

Ема кимна доволна, усмихна се одобрително и когато спряха пред тяхната маса, каза на Блеки:

— Каква приятна обстановка е създала Дейзи... толкова е празнично.

Блеки просия.

— Да, тя поработи усилено с управителя за този банкет и сама пое грижата за всичко. — Той издърпа стола ѝ и я покани да седне, но сам остана прав.

След като се настани на своето място, Ема хвърли поглед върху визитките с имената на гостите от двете си страни и каза:

— Виждам, че ти ще бъдеш отдясно, а Хенри — от другата ми страна, но кой друг ще ни прави компания?

— Шарлот и Натали, разбира се, Лен и Моника Харви, и приятелката на Хенри — Дженифър. Ще бъдат още Марк и Рони Калински със съпругите си, така че общо ставаме дванадесет човека.

— О, *радвам се*, че част от семейство Калински ще бъде с нас. Постоянно се сецам за Дейвид тази вечер — така би ми се искало сега той да е тук. При все че Рони не прилича толкова на Дейвид, колкото Марк, в някои отношения ми напомня силно за баща си. Взел е нещо от претенциозните му маниери, не мислиш ли?

— Съгласен съм с теб, скъпа. А, ето го и Рандолф с майка си и леля си.

Ема се обърна и поздрави Шарлот и Натали, а Блеки, с присъщата му елегантност и малко старомодна галантност, покани на масата зълвите на Ема.

Рандолф, безцеремонен и сърдечен като винаги, стисна Ема за рамото и избоботи:

— Седнал съм на масата на Брайън, ето там. Но ще се върна пак, лельо Ема — намигна ѝ той. — Възнамерявам да измоля благоволението ти поне за един танц.

Ема каза през смях:

— Само фокстрот, Рандолф — но нищо по-енергично.

— Имаш го от мен.

Майка му се наведе към Ема и ѝ прошепна доверително:

— Емили е най-голямата награда за моя внук. Повече от радостна съм, че са се сгодили.

— И аз, Шарлот. Много мило от твоя страна, че даде на Емили перлената огърлица като подарък за годежа ѝ. Спомням си, когато ти я подари Уинстън.

Лицето на Шарлот просия.

— Да, когато се сгодихме през 1919 година. А какво ще стане със сватбата им, Ема? Надявам се да се оженят в Йоркшир. Но днес разговарях с Елизабет и тя, изглежда, мисли да направят сватбата в Лондон.

— Хайде, хайде — каза Ема сухо. — На твое място не бих се тревожила. На Елизабет ѝ хрумват винаги велики идеи — обикновено твърде себични. При тези обстоятелства мисля, че Емили и Уинстън сами трябва да вземат решение. А те вече ми казаха, че искат да се оженят в Райпли Катедрал. Мисля, че това е чудесна идея — после ще можем да дадем прием у дома.

Трите жени продължиха да обсъждат сватбата на Емили и да кроят планове за идното лято още известно време, след което Ема започна да им разправя за предстоящото си пътешествие с Блеки и местата, които щяха да посетят на път за Австралия.

Блеки упътваше прииждащия поток от гости и за кратко време залата се изпълни, като всеки бе настанен на съответното му място. Келнерите сновяха между масите и пълнеха чашите с бяло вино. Във въздуха витаеше весело и празнично настроение. Ехтеше смях, какофонията на гласовете се издигаше в кресчендо и жизнерадостната глъч се смесваше със звуците на леката, приятна музика, идваща от дъното на залата.

Проницателният поглед на Ема скоро забеляза, че семейството и приятелите ѝ се забавляват от все сърце и навярно преживяват един от най-хубавите моменти в живота си. След като бе сервирана пушената съомга, някои от по-младите гости веднага заеха танцовата площадка. Ема ги наблюдаваше, изпълнена с гордост, и си мислеше колко привлекателни изглеждаха момичетата в красивите си рокли и младите мъже в елегантните си вечерни жакети. Двойките се въртяха във вихрен танц, ясните им млади лица грееха от щастие, очите им горяха, пълни с надежда и безкрайни очаквания от бъдещето — животът бе пред тях, предлагайки им толкова много възможности.

Приятното, усмихнато лице на Джонатан сега беше под директния прицел на погледа ѝ и докато той се носеше с младата

Аманда по излъскания паркет, за миг тя се запита дали не бе сгрешила в подозренията си към него. Отпъди веднага тази мисъл от главата си, тъй като не желаше тази вечер да се занимава с проблеми, и се загледа в баща му. Робин танцуваше с природената си сестра Дейзи и разпръскваше наоколо своя чар. Тъмният, с екзотична външност Робин, бе някога любимият ѝ син — блестящ член на Парламента, станал политически благонадежден след няколко успешни битки, в които бе проявил своята непреклонност. Е, той беше проникателен и находчив, що се отнасяше до неговата кариера. Бе политик с твърди убеждения, ревностен изпълнител на дълга си и — трябваше да си признае — беше доста популярен в Лейбъристката партия, да не говорим за избирателите в Лийдс.

Блеки я изтръгна от замислеността ѝ с леко докосване по ръката, издърпа стола назад и каза:

— Хайде, Ема, дължиш ми първия танц.

Той гордо я поведе сред залата, подхвана я в ръцете си и двамата се понесоха плавно, в лека стъпка, под звуците на оркестъра, изпълняващ отбрани потпури от Коул Портър.

Блеки съзнаваше впечатлението, което произвежда тяхната двойка, и щръкнал с една глава над Ема, какъвто си беше висок, забеляза, че сега те са центърът на атракцията, че всеки е приковал очи към тях. Той улови пронизителния поглед на Кит, леко наведе глава, усмихна се и се огледа за Робин. Ето го там, кръжеше с Дейзи на дансинга тъй плавно, тъй гладко... тъй мазно. Блеки презираше синовете на Ема заради предателското им отношение към майка си и в този момент се питаше дали някой от тях си дава сметка колко глупаво бе да сплетничат против тази великолепна жена и да се мъчат да я надхитрят. Та това бе все едно да риташ срещу ръжен. Естествено, тя беше успяла да ги обезвреди. Тя побеждаваше винаги.

Ема прошепна през рамото на Блеки:

— Виж, всички гледат към нас и ни одумват.

— Значи нищо не се е променило.

Ема само се усмихна и те мълчаливо довършиха танца.

Празничната вечер беше в своя разгар и протичаше, несмущавана от нищо. Гостите опитваха вкусните деликатеси, отпиваха от превъзходните вина, разговаряха, шегуваха се, смееха се и танцуваха — толкова непринудено и безгрижно, че Ема се учуди.

Струваше ѝ се, че поне веднъж сред тях няма подмолни настроения. Сякаш бе обявено негласно примирие между отделните враждуващи фракции, сякаш временно бяха забравили за омразата, съперничеството, завистта и неприязънта помежду си. Утре навярно отново щяха да се хванат един друг за гушите, но тази вечер всички бяха приятелски и дружелюбно настроени.

Може би така изглеждаше само на пръв поглед, но при все това тя беше доволна, че се държаха с подобаващото за случая приличие.

Ема също се забавляваше добре, но с отминаването на часовете осъзнаваше, че вечерта предизвиква у нея доста смесени чувства. Нахлуха неканени спомени... и радостни, и сърцераздирателни. В паметта ѝ се врязваха откъслечни мигове от живота ѝ, а и самото място будеше в нея такава носталгия. Хотел „Риц“ бе неразривно свързан с Пол и първите години, които прекараха заедно — бяха толкова щастливи тогава, в края на войната, преди той да се завърне на окопите във Франция. За известно време Пол Макгил изцяло обсеби мисълта ѝ и тя потъна дълбоко в себе си, пренасяйки се в миналото, и очите ѝ се замъглиха. Но тогава чу от съседната маса жизнерадостния смях на Дейзи и в миг погледна стреснато от насилственото втурване на реалността в съзнанието ѝ. Отърси се от временно обхваналата я тъга и строго си напомни, че в последно време бе решила да гледа само напред, в бъдещето.

Блеки, който усещаше добре колебанията в настроението ѝ, се постара да я въвлече в разговор и скоро успя да я разсмее. Внезапно той прекъсна по средата случката, която ѝ разказваше, и възкликна:

— Дръж се, скъпа, идва Рандолф да поиска обещания му танц.

— Тогава ще танцувам — каза Ема и позволи да бъде отвлечена от лъчезарния си племенник. Едва бяха направили една обиколка на дансинга, и Джонатан пое Ема, като след няколко минути на свой ред я отстъпи на Уинстън. Следващият, който открадна Ема, бе Антъни и скоро Александър потупа братовчед си по рамото, за да довърши валса с нея.

Когато музиката спря, Александър задържа Ема в ръцете си, бавно направи още няколко стъпки с нея по средата на танцовата площадка и я погледна със загадъчно изражение.

Ема се взря в лицето му въпросително.

— Какво има, Сенди? Имаш вид на човек, който иска да сподели нещо изключително важно.

— Така е, бабо. — Той се приведе по-близо към нея и ѝ прошепна нещо в ухото.

— Разбира се — усмихна се Ема. На свой ред тя му прошепна нещо през рамо, докато я изпровождаше до нейната маса.

Ема седна, обърна се към Блеки и започна да си вее с ръка, разгорещена от танца.

— Това се казва марафон. Да ти призная истината, струва ми се, че вече съм твърде стара, за да се въртя като пумпал по танцовите площадки.

— Какво? Младо момиче като теб! *Никога*. Както и да е, струва ми се, че истински се забавляваш — засмя се Блеки.

— Така е, скъпи. Какво прекрасно тържество — всички са приятелски настроени един към друг. — Но преди да получи отговор, тя го погледна твърдо. — Наистина е така, знаеш добре.

— Ах, може би си права — каза той накрая лаконично и твърде уклончиво. Никак не бе сигурен, че е права, тъй като изненадващата дружелюбност на децата ѝ му се струваше подозрителна. Но от друга страна, те се държаха прилично и в този момент единствено това имаше значение за него. След няколко дни двамата щяха да летят до Ню Йорк и когато Ема се отдалечеше от тях, членовете на семейството ѝ отново щяха да влязат в смъртна вражда помежду си.

Изведнъж врявата утихна и всички се спогледаха, когато светлината на стенните свещници и полилея рязко отслабна. Последва оглушителен барабанен туш. Появи се келнер, тласкащ пред себе си количка с огромна торта, украсена с осем свещи, които ярко блестяха в притъмнената зала.

В мига, когато келнерът се спря в центъра на залата, оркестърът изпълни рефрена на „Честит рожден ден“ и повечето гости се присъединиха към водещия глас на Блеки и запяха въодушевено. Когато музиката спря, Блеки кавалерски помогна на Ема да се изправи от стола и двамата се упътиха към огромната торта и заедно духнаха свещите. Ема взе ножа, отрязва първото парче и усмихвайки се и кимайки на гостите, се върна обратно на масата си.

Започна да се лее шампанско, келнерите сновяха наоколо с тортата и след като сервираха на всеки, Дейзи се изправи и задрънка с

лъжицата по чашата.

— Мога ли да помоля за малко внимание!

Разговорите секнаха и всички отправиха поглед към тях.

— Благодаря ви — каза Дейзи. — Благодаря ви, че дойдохте тази вечер да отпразнуваме рождения ден на майка ми. Двамата с Блеки сме очаровани, че успяхте да запазите нашата тайна. Познах по лицето на майка, когато дойде, че е истински изненадана.

Дейзи дари всички с най-топлата си усмивка и продължи:

— През последните няколко седмици при нас дойдоха различни членове на семейството и приятели с предложението да произнесат няколко думи, да отдадат почитта си на Ема Харт тази вечер. За нас беше доста голям проблем кого да изберем, тъй като знаехме, че великата дама, чийто юбилей честваме сега, неминуемо ще изгуби търпение, ако трябва да изслуша толкова много речи. Тогава Блеки излезе с най-доброто предложение — но преди да ви съобщя името на първия оратор, бих желала майка ми и всички вие да знаете от кого получихме заявки.

Дейзи взе един списък, надникна в него, вдигна глава и насочи погледа си право към Ема.

— Всички твои внуци искат да те поздравят горещо, мамо, като представители на третото поколение на нашето семейство. Робин и Елизабет желаеха да кажат нещо от наше име — от името на твоите деца. Хенри, Джим, Лен и Брайън помолиха да ти предадем най-сърдечни поздравии от многобройните ти приятели и съдружници в бизнеса.

Ема благосклонно сведе глава, погледна първо вдясно, после вляво, изразявайки признателността си към онези, които Дейзи спомена.

Дейзи продължи:

— Както вече ви казах, Блеки намери решението на нашия малък проблем по най-подходящия начин според мен. Сега ще ви представя първия оратор — мистър Роналд Калински.

Рони се изправи. Той беше красив мъж с властна осанка, със сурово лице и прошарена тъмна къдрава коса. Бе наследил очите на баща си и баба си — Янеса Калински. Те имаха нюанси на най-светлото синьо и изглеждаха още по-изумителни на контрастния фон на обветреното му лице.

— Скъпи Ема, Дейзи, Блеки, дами и господа — започна той и великолепната му усмивка разкри блестящи бели зъби. Той притежаваше магнетичен чар и изискани маниери и като председател на управителния съвет на промишлените предприятия „Калински“ бе свикнал да изнася официални речи.

— Тук присъстват мнозина от приятелите на Ема и сътрудниците ѝ в бизнеса, убеден съм обаче, че те няма да се обидят, ако нарека, тази вечер семейно празненство. По-точно, събиране на три семейства: Харт, О’Нийл и Калински. Преди около половин век трима млади хора станаха най-близки приятели — Ема, Блеки и Дейвид, баща ми. От това, което са ми разказвали, зная, че това приятелство е изглеждало изненадващо, дори ексцентрично на много хора, които не са проумявали какво може да свързва един немормон с един ирландски католик и един евреин. Но тези трима млади хора са знаели. Те са осъзнали сходството помежду си, видели са един в друг качества, които са се превърнали в техен общ знаменател. Били са топлосърдечни, амбициозни, превъзхождащи останалите и изпълнени с надежди. Споделяли са общи амбиции, общи пътища и решението да преуспеят на всяка цена, при това, без да жертват достойнството, честността и приятелството си. Били са състрадателни и великодушни. Триото скоро се обединило, свързано чрез любовта и взаимоуважението — и останали докрай предани един на друг — до смъртта на баща ми преди няколко години.

Рони леко промени позата си и направи кратка пауза, за да си поеме дъх.

— Някои от вас може и да не знаят това — отбеляза той след малко, — но тримата си дадоха прякора „Тримата мускетари“ и когато Блеки ме помоли да ви кажа няколко думи тази вечер, отдавайки почит на Ема, ми каза също, че трябва да заместя третия мускетар, който не е вече между нас. Баща ми.

Рони отпи глътка вода и отправи погледа си към главната маса.

— Ема Харт е най-забележителната жена, която познавам, и качествата ѝ са толкова многобройни, че е трудно, дори невъзможно да се изтъкне някое от тях като отличителен белег. Но ако Дейвид Калински присъстваше тук тази вечер, той би пожелал да ви разкаже за огромната, изключителна смелост на Ема Харт. Това свое качество тя прояви за пръв път пред семейство Калински през 1905 година, когато

е била на шестнадесет години. Позволете ми да ви разкажа този случай. Един ден, когато обикаляла из района Норд Стрийт на Лийдс, за да търси работа, тя попаднала на група хулигани, които били нападнали човек на средна възраст. Той имал нужда от помощ, тъй като, повален на земята, се бил присвил до една стена, за да се предпази от камъните, с които го замеряли. Без да се замисли нито за миг за състоянието си — Ема била бременна тогава, младото момиче, съвсем само на безлюдната улица, се втурнало на помощ. Смело тя разгонила нападателите. След като помогнала на мъжа да се изправи и прегледала раните му, тя събрала разхвърляните наоколо пакети и настояла да го придружи до дома му в Лейландс. Името на този мъж било Ейбрахам Калински. Това бил моят дядо. Докато Ема го съпровождала до безопасното му, скромно домашно убежище, тя попитала Ейбрахам защо хулиганите го замеряли с камъни. Ейбрахам отвърнал: „Защото съм евреин“. Младата Ема се стъписала при тези думи и Ейбрахам започнал да ѝ обяснява, че евреите в Лийдс са преследвани поради своята религия, правилата и обичаите си, които изглеждали чужди на местните хора. Разказал ѝ за страхотните жестокости, на които били подложени евреите от мародерстващите банди хулигани, които нахлували в Лейландс, еврейското гето, и нападали домовете им. Ема била отвратена и вбесена, когато чула всичко това. И веднага осъдила тези нападатели, като ги нарекла жестоки, брутални и невежи.

Рони Калински поклати замислено глава и погледна Ема с израз на дълбоко възхищение и любов. Той каза бавно:

— От онзи паметен ден досега тази изключителна жена винаги се е борела срещу глупостта, невежеството и всяка неправда, осъждала е порочните черти, които е разпознавала в някои хора още от най-крехка възраст. Отвращавала се е от религиозните и етнически предразсъдъци — всъщност от всякакъв вид предразсъдъци. И смелостта ѝ никога не я напусна. Тя ставаше все по-голяма с времето. Ема Харт остана последователна във вярата си в справедливостта, истината и почтеността.

Хенри Роситър заръкопляска, другите го последваха и Рони въдвори отново тишина.

— Баща ми веднъж каза, че Ема, Блеки и той са спомогнали за благоденствието и известността на нашия град, тъй като са съумели да

се издигнат над голямата си бедност в младежките си години, но именно Ема, най-много от всички, остави трайна следа върху Лийдс. И той каза самата истина, тъй като е всепризнат големият ѝ принос в индустрията и благотворителната дейност — който продължава и днес. Тук бих искал обаче да добавя нещо от себе си и то е следното: Ема е изключителен пример за всеки от нас. Не само за членовете на трите тясно свързани семейства, но и за приятелите и за деловите си партньори. Трябва да се гордеем с това, че я познаваме, че сме част от нейното обкръжение. Ема Харт ни почита дълбоко с преданото си приятелство и любовта си. Тази вечер тя ни удостоява с най-голямата чест да присъства сред нас. И така, от името на баща ми и всички членове на семейство Калински, присъстващи и отсъстващи, ви каня да вдигнем тост за Ема Харт. За жената с изключителна смелост и несломим дух, която никога не се остави да бъде победена, която ѝ до днес стои гордо изправена, толкова високо, че се извисява над всички ни.

Рони вдигна чашата си:

— За Ема Харт.

След като всички последваха жеста му, Рони заяви:

— А сега Блеки ще произнесе няколко думи.

Блеки се изправи.

— Благодаря ти, Рони. Дейвид не би могъл да го каже по-добре, а твоят личен принос в приветствените ти слова към Ема бе тъй подобаващ на тържествения случай, тъй затрогващ. Както ти каза Дейзи, Ема има силна нетърпимост към хвалебствените слова. И тъй като добре зная, че тя счита и най-кратките речи за неискрено ласкателство, ще бъда много кратък. — Блеки се засмя: — Е, доколкото мога. Естествено е по повод на това значително събитие — осемдесетгодишния юбилей на Ема — да почувствам нуждата да кажа няколко хубави думи за нея.

И докато Блеки темпераментно говореше за силата на характера ѝ, за способността ѝ да се справя с препятствията, за огромните ѝ постижения в бизнеса, Ема спокойно седеше, облежната на стола. Тя слушаше само с половин ухо. Речта на Рони събуди в нея спомени за ранните ѝ начинания. Замисли се за повратния момент в живота си, когато започна да преуспява, за дългия път, който беше извървяла, и се

учуди сама на себе си как бе съумяла да се справи с всичко това, което бе постигнала, и то предимно със собствените си ръце.

Но скоро осъзна, че множество очи са вперени в нея и в Блеки и се събуди от спомените си. Старият ѝ приятел бе свършил разказа си за отминалите времена и сега говореше за настоящето. Мислите ѝ мигом се отправиха към сегашния ѝ живот.

„Е — помисли си тя, — какъвто и да е бил животът ми, имам пълната подкрепа на внуците си и това си заслужаваше усилията.“ И съвсем неочаквано, като внезапно прозрение, всичко ѝ стана ясно. Толкова ясно, че за известно време беше изумена от самата себе си. Тя разбра какво бе длъжна да направи тази вечер, какъв ход щяха да приемат действията ѝ.

Блеки се приближаваше вече към финала.

— Най-голямата привилегия в живота ми беше да съм неин приятел. Така че ви моля да се присъедините към наздравицата, която вдигам за Ема с цялото си сърце. — Блеки се наведе и взе чашата си. Вдигна я високо и се усмихна на Ема.

— Ема, ти си забележителна жена в най-възвишения смисъл на думата. Нека още дълго време бъдеш с нас. За твоё здраве, Ема.

Гореща вълна обля лицето на Ема при вида на усмихнатите ѝ приятели и роднини, вдигнали тост за нея.

След като всички седнаха по местата си, Блеки обяви:

— Давам думата на нашата дълбоко почитаема гостенка, Ема Харт.

Ема се изправи, заобиколи стола си и го придърпа под масата. Сключи ръце зад гърба си, очите ѝ бавно огледаха залата и погледът ѝ се спря за миг върху всеки един от присъстващите. Най-накрая тя каза:

— Благодаря на всички ви, че почетохте рождения ми ден, благодаря за цветята и прекрасните подаръци, които днес ми изпратихте. Бях много развълнувана. Искам също така да изразя благодарността си към Блеки и Дейзи за организирането на това тържество, на което те бяха великолепни домакини.

Погледът ѝ се спря върху Рони Калински и навлажнените ѝ очи ярко заблестяха изпод обсипаните ѝ със ситни бръчици клепачи.

— Толкова се радвам, че всички сте тук със семействата си тази вечер, Рони. Благодаря за щедрите слова, за това, че говори от името на баща си. Дейвид толкова много ни липсва. — После се обърна към

Блеки: — Ти каза също много хубави неща за мен... благодаря ти, Блеки.

След това, с по-отривист, решителен глас, Ема съобщи:

— Както мнозина от вас знаят, Емили и Уинстън ще се оженят догодина. Обаче те решиха официално аз да обявя годежа им тази вечер. Изглежда, че романтиката е присъща на семейство Харт. Александър също ме помоли да обявя годежа му с Маргьорит Рейнолдс. Така че нека вдигнем чаши за бъдещото щастие на тези млади хора.

Отново бе вдигнат тост сред възбуден шепот и възклицания. Ема изчака вълнението да стихне и здраво стисна облегалката на стола. Изражението ѝ бе любезно, но присвитите ѝ зелени очи наблюдаваха всички внимателно. Тя добре знаеше какво точно ще каже, при все че бе решила да направи това съобщение само преди десетина минути.

Пола обаче нито за миг не се заблуди от приветливото ѝ изражение. Тя веднага разпозна онзи особен, неумолим блясък в очите ѝ, който предвещаваше нещо. Баба ѝ явно възнамеряваше да пусне някоя от своите поредни бомби. Пола изтръпна от напрежение, като се питаше какво ли ще се случи сега. Нямахме и представа. Очите ѝ се приковаха върху лицето на Ема. Колко величествено изглеждаше баба ѝ в този момент, помисли си тя, тъй гордо изправена, владееща изцяло себе си и публиката.

Ема леко се раздвижи — в меката светлина на множеството свещи изумрудите ѝ заблестяха по-ярко и в този момент тя изглеждаше обгърнатата от трептящо сияние. „Сила — помисли си Пола, — баба ми излъчва неимоверна сила.“

Наоколо се възцари пълна тишина. Всички бяха отправили поглед към Ема в очакване на изненадата.

Най-накрая Ема проговори. Гласът ѝ прокълтя ясен и чист, изпълвайки залата:

— В живота на всеки човек идва време, когато трябва да се оттегли, за да се чуят по-млади гласове, за да се открият по-широки перспективи. Тази вечер това време настъпи за мен? — Ема направи пауза, за да придаде по-голяма тежест на думите си.

Последва общо възклицание.

— Аз си отивам. Оттеглям се доброволно. Внезапно ми хрумна тази вечер, че съм заслужила правото да дам най-сетне малко почивка

на тези стари кости, да се отпусна за пръв път в живота си, а освен това знаете, че възнамерявам и малко да се позабавлявам.

Тя звънко се засмя и обхвана с поглед цялата зала. Никой не можа да скрие пълното си удивление.

— Колко изненадани изглеждате — отбеляза тя малко безцеремонно. — Е, може би и аз съм изненадана от самата себе си. Но взех това решение по време на речите. Както си седях и слушах разказите за живота си, хрумна ми изведнъж, че сега е най-подходящото време да се оттегля. И то по един достоен начин. Всеки знае, че с Блеки възнамеряваме да направим околосветско пътешествие. Щастлива съм да ви съобщя, че реших да прекарам остатъка от живота си на тази земя с моя най-стар, най-скъп и верен приятел.

Ема се извърна, вдигна ръка и леко я постави върху широкото рамо на Блеки. После сподели с по-доверителен тон:

— Блеки ми каза онзи ден: „Хайде да остареем заедно, най-хубавото тепърва ни предстои“. И вие знаете, че той може и да е прав.

Всички бяха застинали по местата си в пълно мълчание. Продължаваха да я гледат внимателно, тъй като предчувстваха, че тази стройна, среброкоса жена, излъчваща такава огромна сила, има още какво да им каже.

Ема напусна мястото си и бързо тръгна към другите маси. Спря се пред Александър и той моментално скочи от стола. Очите му ярко блестяха на фона на бялото му лице. Усетила, че и той също е зашеметен от изненада, тя леко докосна ръката му, като че ли искаше да му вдъхне кураж.

— Внукът ми Александър току-що оглави промишлените предприятия „Харт“. — Тя му протегна ръка. Той я стисна и погледна Ема безмълвно. — Моите поздравления, Александър. — Той изломоти нещо в знак на благодарност.

С достолепна походка Ема се отправи към срещуположната по диагонал маса, чувствайки как напрежението и скритата възбуда витаят наоколо. Застана пред Пола. Пола дръпна рязко стола си и скочи на крака тъй бързо, както и Александър.

Ема взе ръката на младата жена и я задържа в своята. „Колко е студена“ — помисли си тя разсеяно и здраво я стисна — с желанието

да влее в Пола, която бе започнала да трепери, част от огромната си енергия.

Още веднъж пронизателните зелени очи на Ема огледаха множеството.

— Търговското обединение на всички универсални магазини на Харт от тази вечер нататък ще бъде управлявано от внучката ми Пола Макгил Еймъри Феърли.

Ема се обърна към Пола и задържа задълго твърдия си поглед върху виолетово-сините ѝ очи. После се усмихна със своята неподражаема усмивка, която огряваше лицето ѝ със светлина.

— Задължавам ви да останете верни на моята мечта.

ВТОРА ЧАСТ НАСЛЕДНИЦАТА

*„Страстите създават
интригата. Предава ни това, което е
неискрено в самите нас.“*

Джордж
Мереди

*„Създават ме — или не ме
създават — не нещата, които ми се
случват, а моето отношение към
тях. Това е единственото, за което
Бог се грижи.“*

Св. Йоан

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бе останала сама за две седмици — време, през което се посъживи и укрепна след голямата преумора, черпейки в известен смисъл сили от собственото са уединение.

Но днес, в този топъл и приятен неделен ден, изпита внезапен изблик на удоволствие при мисълта, че ще види Емили. Братовчедка й щеше да дойде с колата си от Пенистън Роял за следобедния чай и тя с нетърпение очакваше нейната поява.

Пола премести масичката от ковано желязо на терасата и се втурна към поляната, за да нагледа близнаците. Лорн и Теса спяха спокойно в двойната количка, поставена на сянка. Изглеждаха толкова доволни в съня си, че тя не успя да сдържи усмивката си, след което се върна на терасата, за да чака Емили.

Бе един от онези характерни за средата на месец септември в Йоркшир, топли слънчеви следобеди, които съперничеха на най-красивите дни от разгара на лятото. Небето бе кристално синьо, ясно и лъчисто, и във въздуха се носеха малки пухкави облачета, които от време на време за миг засенчваха слънцето, греещо ярко още от сутринта.

Градините на Лонг Медоу бяха събрали върху пъстрата си палитра всичките багри на есента и в топлия въздух се разнасяше уханието на околните цветя и храсти.

Пола се обтегна на шезлонга, окъпана от златистата слънчева светлина, и мислите й свободно се рееха, откъснати от всички проблеми. Тишината я успокояваше като балсам след особено претоварената й седмица, по време на която не бе имала и минута почивка. Бяха провели ежегодния есенен моден панаир за пет дни — манекените бяха дефилирали в Бърд Кейдж по обяд най-новите стилове в готовото зимно облекло, всеки следобед в три часа се провеждаше модно шоу на дизайнерските проекти в шивашкия салон. Освен ангажиментите си с модата Харт, имаха и други специални събития през миналата седмица — откриването на готварско училище, ежедневните сеанси на художници по грима в козметичните салони, а в

четвъртък вечерта бе даден коктейл по случай откриването на нова художествена галерия в магазина и изложба на живописни и акварелни творби на Сали Харт. *Вернисажът* бе имал голям успех и повечето от живописните платна на Сали с пейзажи от Йоркшир, Дейлс и Лейк Дистрикт бяха вече продадени. Докато се занимаваше с тази странична дейност, Пола същевременно бе длъжна да се справя и с ежедневните си работни ангажименти, тъй като считаше, че сега всеки отдел се нуждаеше от специалното ѝ внимание. За голямо нейно огорчение двама от пласъорите ѝ се отказаха от поръчките си във вторник и тя трябваше незабавно да намери други. Сметна също така за необходимо да освободи от длъжност в петък следобед закупчика на бижутерия поради некомпетентност, а това бе твърде неприятна сцена. Но ежедневните проблеми и пренапрегнатата работа за нея бяха в реда на нещата — те бяха част от установената практика на преуспяващия ѝ бизнес. Въпреки това Пола осъзнаваше, че се претоварва повече от всякога, откакто Джим бе заминал в чужбина — ставаше в пет сутринта, за да бъде в магазина в шест и половина часа, а после бързаше за къщи, за да нахрани и изкъпе близнаците.

Вечерите прекарваше сама, не излизаше от къщи и не общуваше с никого и освен Сади Харт единствените хора, с които се срещаше, бяха членовете на домашния ѝ персонал, колегите в бизнеса и неколцина приятели, с които се бе видяла при откриването на галерията. По време на тези две седмица на пълно уединение в личния си живот Пола осъзна колко жизнено необходими са за нея тези паузи на абсолютно спокойствие и почивка в края на френетичния ѝ работен ден. Напрегнатата работа в тази професия изискваше пълна концентрация и това често пъти я съсипваше от преумора. Необходимо бе за здравето ѝ да остава от време на време насаме със себе си, за да събере сили и да се посъживи от силното изтощение. Имаше нужда от спокоен размисъл, от преглед на работния си график, от съставяне на планове за бъдещето, докато се разхождаше в градината, играеше си с бебетата или просто слушаше класическа музика в прохладната зеленина на оранжерията.

С горчива усмивка Пола трябваше да си признае, че дори да бе поискала да се позабавлява, да потърси някакво развлечение по време на отсъствието на Джим — нямаше с кого. Уинстън беше отишъл при Джим в Торонто, където се провеждаше световна конференция на

вестникарските издатели, редактори и собственици. Но основната причина за отпътуването на Уинстън бе желанието му да започне преговори с една канадска хартиена фабрика, подлежаща на продажба. Надяваше се да се сдобие с нея за Обединената вестникарска компания в Йоркшир. Миранда О'Нийл бе заминала за Барбадос по повод откриването на техен нов хотел и строежа на бутик от веригата универсални магазини „Харт“. Сали я беше придружила в качеството на съветник по модата и като организатор на пространственото оформление и аранжирането на витрините. Александър прекарваше отпуска си в Южна Франция с Мери Рейнолдс — бяха отседнали в къщата на Ема в Кап Мартин. А Емили едва снощи се бе завърнала от Париж, изпратена със специалната поръчка да закупи стока за „Дженрит“.

Джонатан бе единственият член на семейството, останал тук, но *техните* пътища се бяха разминали. Затова и Пола силно се изненада, когато в сряда той се отби в магазина да я види. Преди да го е запитала още какво прави в Йоркшир, той заяви, при това доста безцеремонно — както си помисли тя — че е дошъл в Лийдс по юридически въпроси във връзка с промишлените предприятия „Харт“. Загуби цял час от скъпоценното й време в празно дърдорене, макар и няколко пъти сякаш между другото я попита кога баба й ще се завърне от Австралия. Тя му отвърна неохотно, че няма и представа — което бе самата истина — без да се впуска в повече подробности. По природа твърде предпазлива, Пола не изпитваше особена симпатия към Джонатан Ейнсли и винаги бе нащрек с него. Това нейно чувство се усили, след като Ема сигнализира за опасност и сподели с нея тревогите си относно неговата лоялност.

След неочакваното оттегляне на баба си и заминаването й на околосветско пътешествие — преди около пет месеца — тя се срещна с Александър в Лондон, за да обсъдят заедно цялостната ситуация. Решиха да се срещат веднъж месечно, за да обсъждат делови проблеми, отнасящи се до огромната империя, която управляваха, както и да обменят помежду си всякакъв вид информация.

След първата си среща те стигнаха до заключението, че трябва да предупредят Емили за подозренията на Ема към Джонатан. Поканиха я на обяд следващия ден, на който й разкриха своята тайна и й предложиха да участва в ежемесечните им разгорещени дискусии. И

тримата бяха на едно мнение по въпроса, че трябва да държат Джонатан под строго наблюдение. По взаимно съгласие решиха също да изключат Сара от конфиденциалните си разговори, усещайки, че близостта ѝ с Джонатан е доста съмнителна. Така Пола, Емили и Александър се самоопределиха като триумвират, който взе непоколебимото решение да управлява компаниите на Ема така, както желаше тя.

Остъклената врата на хола беше отворена и слабо от дъното на съседната стая Пола чу часовника на баща ѝ да отброява четири удара. Тя стана от шезлонга, влезе в къщата и се отправи към кухнята. Сложи шишетата с храната за бебетата в съд с вода, за да ги притопли по-късно, нареди върху подноса сандвичите за чая, подсладени кифлички, конфитюр от ягоди, сметанов кейк и извади от шкафа кутийката с чай. Десет минути по-късно, привършила с приготовленията, тя чу шум от кола по алеята, водеща към дома, надникна през прозореца и видя Емили да излиза от разнебитения си ягуар.

Емили се втурна в кухнята с обичайната си жизнерадостност, усмихната щастливо. Приблужи се до Пола и я прегърна.

— Извини ме, че закъснях — каза Емили, но тази стара браква непрекъснато ми правеше номера по пътя. Мисля, че трябва скоро да се изфукам и да си купя нова кола.

Пола се засмя.

— Не си закъсняла, но мисля, че си права за ягуара. Някога той бе виждал и по-добри времена. Както и да е — добре дошла, Емили.

— Хубаво е да си отново у дома — макар и Париж да ми харесва много. Той е любимият ми град. — Емили седна на крайчеца на един кухненски стол, докато Пола шеташе около печката. — Имаш ли новини от някого? По-точно от баба?

— Да. — Пола се извърна с чайника в ръка. — Тя ми телефонира в сряда вечерта. Искаше да разбере как сме се справили с *вернисажа* и с откриването на галерията — нали знаеш, че това бе един от любимите ѝ проекти миналата година. Каза, че отиват с Блеки и Филип в Куунамбъл за няколко дни. Изпраща ти сърдечни поздрави.

— Започвам да си мисля, че няма да се върне никога. Каза ли ти какви са плановете ѝ за по-нататък?

— Да. Намислили са с Блеки да напуснат Сидни в средата на октомври и да се отправят към Ню Йорк, преди да се завърнат тук

някъде в средата на ноември. Обеща да си бъде вкъщи за Коледа.

— Боже мой, какъв дълъг път! Нямам търпение да я видя час по-скоро. Без баба не е същото, нали?

— Не е. — Пола погледна Емили и се навъси. — Лицето ти прилича на дъждовен облак, Емили. Да нямаш никакви проблеми с „Дженрит“?

Емили поклати глава.

— Не, всичко е наред. Липсва ми баба, това е — въпреки че се оттегли, се чувствам доста уверена, когато зная, че е някъде наблизо. А сега е чак на другия край на света.

— Разбирам те много добре — каза Пола бавно, тъй като самата тя остро усещаше отсъствието на Ема. Ужасяваше се само при мисълта какво би станало, как биха се справили, когато един ден баба ѝ напусне този свят. Моментално изхвърли от главата си тези мрачни, потискащи мисли и принудено се усмихна.

— Ела, Емили, ела да излезем на терасата. Да изпием чая си в градината — днес е толкова хубав ден. Но първо трябва да нахраним бебетата. Нора ме помоли да смени деня си тази седмица, Мег не идва никога тук в неделите, така че трябва да се справя сама. Всъщност — това ми доставя удоволствие.

Емили я последва въвн на терасата. Тя се затича надолу към градината при бебешката люлка.

— И двамата са се събудили — извика тя през рамо, наведе се над люлката, погали близнаците по пухкавите бузки и започна да издава гугукащи звуци.

— Мънички сладурчета — промърмори Пола и вдигна Лорн на ръце. — Време е за папане, момчето ми.

Емили прегърна Теса и двете млади жени се върнаха на терасата. Половин час по-късно, след като децата бяха грижливо нахранели, ги върнаха обратно в количката и Пола влезе в къщата. След малко тя се върна с подноса със сладкиши.

Наля чая и попита:

— Имаш ли никакви новини от Уинстън?

— Да, снощи ми телефонира. Заминал е за Ванкувър. Вече преговаря с директорите на онази хартиена фабрика и мисли, че ще уреди сделката. Имат да обсъдят още някои подробности, но той каза, че всичко е въпрос на още няколко дни. Заяви твърде оптимистично, че

фабриката ще бъде чудесна придобивка за „Консолидейтед“. Както и да е, възнамерява след това да се отбие в Ню Йорк и да прекара няколко дни с Шейн. Очевидно сега той е в Барбадос за откриването на хотела и ще се върне в Ню Йорк в средата на другата седмица.

— Радвам се да чуя, че сделката е сключена! — възкликна Пола.
— Когато разговарях с Джим преди няколко дни, той беше несигурен за резултата и сподели с мен, че Уинстън е в лошо настроение. Очевидно не е бил прав или нещата коренно са се променили оттогава.
— Тя отпи от чая си и продължи: — Като стана дума за Барбадос... Сара замина там преди десетина дни, за да помогне на Мери в разопаковането на колекцията „Лейди Хамилтън“ и аранжирането на бутика. Надявам се, че ще имат достатъчно време...

Емили възкликна:

— Сара е заминала за Барбадос! Защо е било нужно това? — Тя тресна чашата си върху масата тъй силно, че Пола едва не подскочи.

Тя погледна Емили изненадано.

— Господи, защо така освирепя изведнъж? Сара считаше за дълг да замине. Всъщност тя много искаше да замине. Понеже управлява модния ни отдел, а бутиците ни търгуват най-много с плажно и курортно облекло в стил „Лейди Хамилтън“ — то, предполагам, че е имала основания. Освен това аз не желая да ѝ се бъркам в делата. Тя не общува твърде много с мен... а с брат ти. Добре познаваш Сара — тя винаги се счита за господар на самата себе си.

— О, добре. — Емили сви рамене и се опита да се държи така, сякаш Сара изобщо не я интересуваше. Но изобретателният ѝ ум надушваше и скритите подбуди на това заминаване. Тя беше убедена, че единственото, което можеше да заинтересува Сара в този момент, е присъствието на Шейн О'Нийл в Барбадос. Сара навярно беше разбрала от Миранда, че той ще замине на Карибските острови за откриването на хотела. Тя очевидно вършеше голяма глупост в този момент — да се хвърли на врата на Шейн.

— Бедният Александър. Обадих му се вчера, преди да тръгна от Париж, и разбрах, че мама му се изтърсила без каквото и да е предупреждение, от горе на това довякла със себе си онзи Марк Дебоан. Настанили се във вилата на баба и тя заявила, че има правото да ходи там със скъпите си дъщери. Сенди каза, че била досадна като муха и се държала много високомерно. Струва ми се, че Аманда и

Франческа горят от желание да се върнат по-скоро у дома. От години насам не им остава време да се видят с мама.

— О, какъв срам, че му създават проблеми точно по време на отпуска му — той с такова нетърпение чакаше да замине. Няма ли да се върнат скоро сестрите ти?

— Да, трябва да постъпят в „Харогейт Колидж“ в края на месеца. Радвам се, че баба се съгласи да останат тук още един семестър, преди да ги изпрати в Швейцария. Мисля, че не са очаровани от идеята да бъдат толкова далеч от нея, но...

Емили замълча, изправи рязко светлорусата си глава и наостри уши.

— Не звъни ли телефонът?

— Да. Връщам се след секунда. — Пола се втурна в хола и грабна слушалката.

Още не бе произнесла и дума и чу от отсрещната страна възбуден женски глас:

— Джим! Ти ли си?

— Здравей, лельо Едуина — каза тя учудена. — Пола е на телефона. Джим не е у дома. Замина за Канада, по делова работа.

Пола веднага разбра по гласа ѝ — висок и писклив — че е разтревожена, и попита:

— Случило ли се е нещо?

Едуина започна да бърбори толкова истерично, че Пола не можа да схване нищо. Говореше несвързано и объркано. Пола я слуша още няколко секунди, а после я обхвана нарастваща тревога. Най-сетне я прекъсна:

— Лельо Едуина, не мога да разбера нито дума от това, което ми казваш. Моля те, говори по-ясно и по-бавно.

Пола чу как Едуина си пое дъх. Последва кратка пауза.

— Бедната Мин... — захълца Едуина. — Съпругата на Антъни... Тя е... тя е... *мъртва*. Намериха я... удавена... в езерото при Клонлуглин. И... и... — Едуина не бе в състояние да продължи и се разрида.

Пола изтръпна от главата до петите. Безброй въпроси нахлуха в съзнанието ѝ. Как се беше удавила тя? Нещастен случай? Самоубийство? И какво търсеше тя в Клонлуглин, след като с Антъни

се бяха вече разделили. Леля ѝ се беше поуспокоила и хлипането ѝ временно утихна. Гласът на Пола бе изпълнен със съчувствие:

— Съжалявам, толкова съжалявам. Това е навярно страшен удар за теб.

Едуина изхълца.

— Не е само Мин... Бедният Антъни... Пола, полицията е тук! Отново разпитват Антъни. Бедното ми момче! Не зная какво да направя! Бих искала да говоря с Джим. Толкова ми е мъчно, също така, че мама не е в Англия. Тя би намерила начин да се справи с тази бъркотия. О, боже мой, какво да направя?

Пола потръпна. Мозъкът ѝ пъргаво заработи, опитвайки се да разбере за какво намекуваше Едуина.

— Какво означава „идване на полицията“? Да не искаш да кажеш, че са заподозрели Антъни в смъртта на Мин?

От отсрещната страна на телефона настъпи зловеща тишина. После се чу ужасеният шепот на Едуина:

— Да.

Пола се отпусна тежко на стола. По кожата на ръцете я полазиха тръпки и усети в гърдите си бясното биене на сърцето си. Обхвана я паника, която мигновено прерасна в гневно избухване:

— Каква нелепост! Вашата местна полиция е шайка от идиоти! Да заподозрат Антъни в уб... — Пола прехапа езика си при споменаването на тази дума. Отново възкликна: — Та това е абсурд!

— Те мислят, че той я е уб... — заекна Едуина, тъй като и тя не бе в състояние да произнесе немислимото.

Пола се опита да се овладее и каза с възможно най-твърд глас:

— Лельо Едуина, моля те, започни от самото начало и ми разкажи всичко! Баба и Джим може и да ги няма, но аз съм тук и ще направя всичко възможно да ти помогна — но трябва да бъдеш абсолютно откровена с мен, за да предприема най-вярната стъпка.

— Да. Да. Добре. — Едуина, изглежда, се беше поуспокоила и макар на няколко пъти да се обърка, тя съумя да даде на Пола важни сведения за намирането на тялото на Мин рано сутринта, за идването на полицията, извикана от Антъни, за това, как си тръгнали и два часа по-късно отново пристигнали. След щателно изследване на имението те се настанили с Антъни в библиотеката на Клонлуглин и все още били там с него.

Когато Едуина привърши разказа си, Пола каза:

— Всичко това ми звучи твърде нелепо. Мин навярно е претърпяла злополука. — Тя се поколеба. — Слушай — продължи тя. — Мисля, че това е само обикновена формалност. Искам да кажа, идването на полицията тази сутрин.

— Не, не! — извика Едуина. — Не е формалност. Мин ни създаваше доста проблеми в последно време. Преди няколко седмици промени намеренията си относно развода. Отказа да продължи делото. Случиха се и някои други неща. Ужасни неща. — После добави бързо, с толкова тих глас, че Пола се напрегна, за да я чуе. — Ето защо полицията е тук.

— Добре би било да ми доразкажеш всичко — каза Пола решително, макар и в самата нея ужасът да нарастваше с всяка секунда.

Едуина преглътна сълзите си.

— Да, мисля, че трябва. Неприятностите започнаха всъщност още преди месец. Мин дойде тук — беше се преместила да живее в Уейлърфорд — и ни дойде до гуша със своите отворителни сцени. Понякога така се напиваше, че чак залиташе. Започна да вдига на Антъни страхотни скандали и за лош късмет направи няколко неприятни сцени пред домашния персонал и работниците в имението. Един ден имаха страхотна кавга в селото, когато тя се опита да заговори Антъни. Всички тези грубости и скандали предизвикаха неизбежни клюки, а и гостуването на Сали Харт малко преди това само усложни ситуацията. Имаше какви ли не приказки — отворителни приказки — за „другата жена“.

Пола само простена.

— Нека за миг се върнем малко по-назад. Какво искаш да кажеш с думата „грубости“?

— О, груби думи преди всичко. Крясъци и ругатни от страна на Мин. Антъни се вбеси миналата седмица, когато тя цъфна в имението събота вечерта. Той имаше гости, присъствах и аз. Проведоха — истинска битка — словесен двубой, искам да кажа — и тя удари Антъни със стика за голф. Той я блъсна встрани — съвсем естествена реакция, мисля. Е, тя падна на земята. Нищо й нямаше, но тя се престори на пребита от бой. Направи цял театър от това, започна да крещи, че Антъни иска да я...

— Продължавай, лельо Едуина — окуражи я Пола, когато гласът отсреща за дълго замлъкна.

В слушалката се чу тежко дишане и Едуина се разхълца:

— Мин крещеше... нещо такова... че Антъни иска да я убие и погребее и нищо чудно, ако някой ден я намерят мъртва. И то много скоро. Няколко души чуха всичко това. И аз също.

— О, господи! — Сърцето на Пола се преобърна и опасенията ѝ прераснаха в истински ужас. Не си бе помислила за миг дори, че братовчед ѝ е убил съпругата си, но сега чак ѝ стана ясно защо полицията е насочила подозренията си към Антъни. Мислите ѝ се объркаха, но скоро се съвзе и си каза, че трябва непременно да се опита да разреши тази дилема. Но откъде да започне? Кого най-напред да подкрепи?

Пола каза със спокоен и твърд глас, несъответстващ на вътрешната ѝ напрегнатост:

— Всички тези сцени и скандали нямат никакво значение, в края на краищата. Полицията се нуждае от убедителни доказателства, преди да предприеме нещо — да арестува Антъни или да го обвини в убийство. Кога се е удавила тя? Той има ли алиби? Положително няма.

— Не са сигурни за точния час на смъртта... поне така казаха. Ще ѝ направят аутопсия. — Едуина продължи с нещастен глас: — Алиби? Не, това е ужасният проблем. Антъни няма алиби.

— Къде беше той вчера? По-точно снощи? Това са навярно най-важните часове.

— Снощи... — повтори Едуина, сякаш смутена. После бързо каза: — Да, да, разбирам какво имаш предвид. Мин пристигна в Клонлуглин вчера към пет часа следобед. Видях колата ѝ да се движи от прозореца на стаята си в Дауър Хаус. Телефонирах на Антъни, да го предупредя. Той много се ядоса. Каза ми, че тръгва веднага с ландровъра си към езерото, с надеждата да избегне тази среща.

— И направи ли го? Отиде ли там?

— Да. Но тя, изглежда, го е видяла да кара натам или просто се е досетила накъде се е запътил. Това бе едно от любимите му места. Последва го в тази посока и...

— И са се скарали край езерото? — прекъсна я Пола.

— О, не! Той изобщо не е разговарял с нея! — извика Едуина. — Виж какво, той забелязал нейното „мини“ отдалеч — местността е

съвсем равна наоколо. Просто се качил в ландровъра и се канел да се върне у дома по обиколния път. Но не се отдалечил много, когато колата му засякла. Антъни я оставил там и се върнал вкъщи пеша. Искал да избяга от Мин — нима не разбираш?

— Да. И оставил колата край езерото — това ли искаш да кажеш? — запита Пола и се замисли дали това може да бъде уличаващо доказателство.

— Разбира се, че я оставил там. Колата изобщо отказала да запали, не могъл да я помръдне... — каза Едуина и високият ѝ писклив глас отново затрепери.

— Моля те, не плачи, лелю Едуина — взе да я успокоява Пола. — Много е важно сега да се овладееш. Моля те.

— Да, да. Ще се опитам — подсмръкна тя. Пола я чу да издухва носа си, след което леля ѝ продължи:

— Ти не познаваш Клонлуглин, Пола — местността е доста обширна. На Антъни му бе нужен цял час, за да се върне пешком. Трябвало да изкачи хълма, да мине през гората, после през полето, за да се озове на пътя, който пресича имението и води към селото. Той...

— Път! — възкликна Пола и веднага се хвана за този детайл. — Нима не е забелязал някого?

— Не, никого не е видял. Поне не ми е споменавал за това. Както и да е, Антъни се върнал у дома към шест и половина. Точно тогава ми телефонира и се оплака, че ландровърът му се повредил. Каза, че ще се преоблече за вечеря и ще се видим по-късно. Отидох при него около седем часа. Ядохме и пихме, но през цялото време Антъни беше много нервен — направо не беше на себе си. Разбираш ли, той мислеше, че Мин ще се появи изневиделица и ще започне отново да се държи скандално.

— Но тя не дойде, нали?

— Не, бяхме сами цялата вечер. Както ти обясних, Антъни бе много разстроен — изпрати ме до Дауър Хаус в около девет и тридесет, а може би — девет и четиридесет и пет и след това се върна в Клонлуглин.

— А кой откри тялото на Мин?

— Управителят на имението. Карал колата си покрай езерото рано сутринта и видял ландровъра, видял и нейното „мини“. И тогава намерил... — Едуина избухна в сърцераздирателен плач.

Пола се опита да успокои леля си и да ѝ вдъхне увереност:

— Моля те, лельо Едуина, не губи кураж. Убедена съм, че всичко ще се оправи. — Молеше се да е така.

— Но аз много се страхувам за него — простена Едуина през сълзи, — наистина много се страхувам.

— Сега ме послушай и, моля те, направи това, което ти казвам — каза Пола с категоричен глас, поемайки цялата отговорност за ситуацията. — Не се обаждай по телефона на никого, а ако ти позвънят, затваряй слушалката колкото може по-скоро. Искам линията между нас да е свободна. Ще ти се обадя след малко. Надявам се, че в момента си в Дауър Хаус?

— Да — поколеба се Едуина и попита: — Но какво възнамеряваш да направиш?

— Мисля, че би било добре майка ми да дойде и да постои при теб няколко дни. Сега не трябва да оставаш сама. Предполагам, че ще бъде заведено следствено дело. Главното, което искам от теб, е да не се измъчваш. Тревогите с нищо няма да помогнат. Зная, че не ти е лесно, но трябва да имаш кураж. Ще ти позвъня след около един час.

— Б-благодаря ти, П-пола — заекна Едуина.

Казаха си „довиждане“ и разговорът приключи. Пола незабавно вдигна слушалката и позвъни в апартамента на родителите си в Лондон. Линията даваше заето. Затвори телефона и нетърпеливо стана от стола, мислейки, че би било по-добре първо да разкаже всичко на Емили.

Пола прекоси дневната и се спъна в една маса, като едва не падна върху нея. Изправи я, излезе на терасата и примижа от ярката слънчева светлина.

Като чу трясъка, Емили се обърна и се засмя:

— Тромаво мече такова... — Но изведнъж млъкна и очите ѝ се разшириха.

— Какво се е случило? — попита Емили разтревожено. — Пребледняла си като мъртвец.

Пола се отпусна на стола.

— Имам проблеми, доста сериозни проблеми, Емили. Трябва да се справя с тях — и надявам се, че ще ми помогнеш. Моля те, ела вътре. Трябва да се обадя на майка ми. Ще си спестя времето за обяснения, докато слушаш разговора ни.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Нали не мислиш, че той го е направил?

Пола рязко вдигна глава.

— Разбира се, че не! — Погледна Емили, която бе седнала срещу нея на дивана в зимната градина. Лицето ѝ се напрегна и тя смръщи чело.

— Защо? Ти мислиш ли го?

Емили възкликна без колебание:

— Не. Не мисля, че е способен на такова нещо. — Последва пауза и Емили прехапа устни. После каза припряно: — От друга страна, ти спомена нещо...

— Аз? Какво искаш да кажеш? Кога?

— О, не днес, Пола, а преди няколко месеца, когато ти и Александър ме заведохте на обяд, след като баба замина. Спомняш ли си — това беше денят, когато говорихме за Джонатан. Както и за Сара. Ти отбеляза нещо интересно тогава — запомнила съм го до днес. Каза, че ние никога не познаваме *истински* другите хора, дори и най-близките ни — и знаем твърде малко за личния живот на човека. Направи ми силно впечатление колко верни са тези думи и, нека си признаем, ние изобщо нямаме представа що за човек е Антъни. Не сме общували много с него.

— Права си. Но аз го усещам инстинктивно, Емили. Просто зная, че той няма нищо общо със смъртта на Мин. Вярно е, че обстоятелствата *изглеждат* доста подозрителни, но... — Пола енергично поклати глава. — Не вярвам, че той я е убил. Убедена съм, че това е нещастен случай. Или самоубийство... Виж, Емили, баба е най-проницателният човек, когото познавам — тя идеално чете душите на хората и веднага надушва недостатъците им. Тя добре познава Антъни и...

— Дори и най-хубавите хора могат да извършат убийство — прекъсна я тихо Емили. — Ако върху тях е упражнено насилие или са извадени от търпение. Какво ще кажеш например за престъпленията, породени от страстите?

— Ние трябва да предположим, че Антъни е невинен! Това е английският закон в края на краищата — „невинен поради липса на доказателства“.

— Моля те, не мисли, че си внушавам, че той я е убил. Просто разсъждавах, това е всичко. Да ти призная откровено, споделям хипотезата ти за самоубийство. Но при все това надявам се да не е така. Помисли само колко страшно би се отразило това на Сали и Антъни — да живеят с мисълта, че Мин е посегнала на живота си заради тях.

— Да, и на мен ми мина през ума. Това би им се отразило твърде зле — каза Пола и очите ѝ потъмняха от тревога. Погледна часовника си. — Бих искала майка ми да се обади час по-скоро. Надявам се да няма проблеми с полета си до Ирландия.

Емили също погледна часовника си.

— Минали са едва петнадесет минути, Пола. Дай ѝ възможност да се съвземе. През това време нека прегледаме отново списъка с нашите задачи.

— Правилно — отговори Пола, тъй като разбираше, че работата ще ѝ помогне да потисне терзаещите я тревожни мисли. Отвори бележника си, вгледа се в него и каза:

— *Първо:* Мама пристига в Ирландия колкото може по-скоро, да удържи там положението. Тя вече здраво се е заела с това, така че... — Пола взе писалката и зачеркна тази точка. — *Второ:* Баща ми трябва да се обади на Филип в Куунамбъл между девет и десет часа, за да го предупреди. Пази боже, баба да не разбере за тази история първо от вестниците. Татко мисли, че трябва да направи това веднага след като мама вземе самолета. — И тази точка беше зачеркната и тя продължи да чете на глас: — *Трето:* Да се попречи на вестниците да разгласят тази бъркотия. Ще се обадя на Сам Фелоус от „Йоркшир Морнинг Газет“ и на Пит Смит от нашия вечерен вестник. Всъщност трябва, да се обадя на всички вестници от компанията. Не мога да установя контрол над националната преса, но трябва да се уверя, че поне вестниците, които притежаваме, няма да отделят нито ред. *Четвърто:* Да се обърнем към Хенри Роситър за юридически съвет. Можем да изпратим Джон Крофърд. Като семеен адвокат той може да представлява Антъни, ако това се наложи. *Пето:* Да влезем във връзка с Джим и Уинстън и да ги уведомим какво се е случило. — Тя вдигна

поглед. — Можеш ти да проведеш този телефонен разговор, Емили, но чак когато овладеем положението. Не бих искала някой от тях да грабне самолета и да ни се изгърси точно сега на главата. *Шесто:* Обади се на Едуина, за да я успокоиш, и поговори с Антъни. Кажу ми какво сме предприели до този момент. *Седмо:* Да се издири Сали Харт. Това също можеш да свършиш ти.

— Добре. — Емили надникна през вратата на оранжерията към хола. Телефонът бе пред очите ѝ. — Мисля, че можеш да останеш тук, на бюрото си, а аз да използвам телефона в хола. Така ще можем да се виждаме и да разговаряме по-лесно между телефонните обаждания.

— Добра идея. Слушай, трябва да поговоря с Фелоус и да го отстраня от пътя ни.

— Да, а аз ще се опитам да намеря Сали. Каза ли ти тя в четвъртък кога точно заминава за Лейк Дистрикт?

— Не, а и не исках да я разпитвам, но сигурно чичо Рандолф знае. Не му споменавай нищо за това, не още — предупреди я Пола.

— Боже мой, разбира се. Та той ще се побърка. — Емили скочи от стола. — Ако някой позвъни от другата линия, докато разговаряш с Фелоус, ще отговоря аз. Навярно ще е майка ти.

Когато Емили изтича навън, Пола вдигна слушалката и позвъни на редактора на „Йоркшир Морнинг Газет“. Той се отзова на второто позвъняване и Пола бързо размени с него обичайните любезности.

— Сам, обаждам ти се по семейни проблеми. С братовчед ми, граф Дънвейл, се е случила страшна трагедия. Съпругата му се е удавила в езерото на тяхното имение в Ирландия.

— Това наистина е трагедия — каза Фелоус. — Ще възложя незабавно на някой от моите сътрудници да напише некролога.

— Не, не, Сам. Причината, поради която ти се обаждам, е молбата ми нищо да не се съобщава във вестника. Убедена съм, че радиото ще спомене нещо довечера или утре. Във всеки случай бих искала тази история да бъде потулена. Никакви обяснения.

— *Но защо не?* — попита той. — Ако радиото съобщи новината, националната преса веднага ще я разгласи. Ще бъде нелепо, ако не споменем...

— Сам — прекъсна го Пола спокойно, — трябва да си разбрал досега, че Ема Харт не желае да се разпространява *абсолютно нищо* във връзка със семейството ѝ в нейните вестници.

— Зная това — изсумтя той, — но случаят е по-различен. На какво ще прилича, ако всички вестници в страната отразят случая, а ние — не? Какъв вестник ще бъдем тогава, в края на краищата? Макар и определено да не обичам потискащите новини.

— Тогава навярно работиш в неподходящ за теб вестник, Сам. Защото, повярвай, Ема Харт управлява нещата тук и би било добре за теб да я уважиш.

— Ще се обадя на Джим и Уинстън в Канада. Те оглавяват вестниците и ми се струва, че именно те трябва да решават какво да се отпечати и какво — не.

— В тяхно отсъствие и в отсъствието на баба ми аз решавам, и единствено аз. Казах ти вече какво да направиш. *Никакви* обяснения. *Никакъв* некролог.

— Щом го казваш ти — отвърна той със зле прикрито раздражение.

— *Казвам го*. Благодаря ти, Сам, и довиждане.

Пола затвори слушалката, силно ядосана. Придърпа телефонния указател към себе си, намери домашния номер на Пит Смит, тъй като редакцията на вечерния вестник не работеше в неделя. Надяваше се той да не си послужи със същите аргументи. Тъкмо се канеше да набере номера, и Емили се втурна надолу по стъпалата. Пола я изгледа в очакване.

— Майка ми ли беше?

— Да. По-право, чичо Дейвид. „Еър Лингус“ има полет рано тази вечер, но той мисли, че леля Дейзи няма да може да отиде на летището навреме. Така че успял да осигури пътуването на майка ти с частен самолет. Чичо Дейвид ще се обади на леля Едуина ей сега, за да я уведоми, че леля Дейзи е вече на път. Майка ти в момента приготвя багажа си. Ще ни позвъни, преди да тръгне от апартамента.

— Слава богу. Говори ли с чичо Рандолф?

— Не, не си беше у дома. Но Вивиан ми каза, че Сали скоро ще се върне в Мидълхам. В Лейк Дистрикт вали дъжд, така че тя си е взела статива и е потеглила за вкъщи.

— Любопитстваше ли?

— Не особено. Казах й, че искаш да говориш със Сали, и бързо затворих телефона.

— Страхувам се да ѝ го кажа — промърмори Пола мрачно, с дълбоко загрижен поглед.

— Да, новината ще ѝ прозвучи ужасно, но трябва да ѝ се съобщи. И то персонално, не мислиш ли?

— *Абсолютно* задължително. Е, да не губим време. Да продължим работата, Емили.

— Какво ще правим сега?

— Би ли довела близнаците вкъщи, ако обичаш? Можеш да се отбиеш с количката за малко тук. Трябва да се обадя и на другите главни редактори.

— Да, отивам, ще се върна ей сега.

Пола намери Пит Смит, редактора на „Йоркшир Ивнинг Стандарт“, в дома му в Неързбъроу. Повтори му това, което беше казала на Сам Фелоус. Пит изрази съболезнованията си по повод нещастния случай и се съгласи с решението ѝ без всякакви уговорки.

— Как така ще разглася новината, Пола? — каза ѝ Пит. — Познавам добре мисис Харт. Тя би ме одрала жив, ако се появи дори и един ред за вашето семейство, независимо от обстоятелствата.

— Имах доста големи затруднения със Сам Фелоус — сподели тревогата си Пола. — Надявам се да не срещна подобна съпротива от другите редактори.

— Няма. Сам е по-особен случаи. Човек трудно може да се разбере с него. Ако нямаш нищо против, мога да се обадя и на другите наши вестници — „Донкастър“, „Шефилд“, „Брадфорд“ и „Дарлингтън“.

— О, би ли го направил, Пит? Би било чудесно. Високо ценя помощта ти. Благодаря ти много.

Едва беше затворила слушалката, и се чу звън. Беше майка ѝ.

— Здравей, скъпа — обади се Дейзи с обичайния си спокоен и овладян глас. — Вече тръгвам. Ще взема такси до летището, за да може баща ти да остане тук, в апартамента, в случай че имаш нужда от него. Той разговаря с Едуина преди няколко минути. Каза, че малко се е поуспокоила. Полицията е напуснала имението. Антъни е при нея, чакат да им позвъниш.

— Зная. Ще им се обадя веднага щом приключим разговора. Благодаря ти, мамо, че пожела да заминеш в Ирландия. Единствено ти

можеш да се справиш с положението. Едуина ти има доверие, а и ти си толкова тактична, че можеш да се справиш далеч по-добре от нея.

— За бога, Пола, нямам нищо против. Ние сме едно семейство и трябва да се подкрепяме взаимно. Но каква отвратителна ситуация! Не мога да разбера защо е трябвало да идва полиция. Това ми се струва доста безцеремонно. И баща ти е на същото мнение. Както и да е, безкрайните разговори няма да решат проблема. Трябва да побързам. Довиждане, скъпа.

— Довиждане, мамо. Желая ти лек път. Ще поговорим утре.

Емили внимателно слезе с количката по двете стъпала към зимната градина. Пола преглеждаше бележника си.

— Първо ще позвъня на Хенри, след това ще се свържа с Ирландия. — След като набра номера на Хенри, Пола набързо информира Емили за разговорите си с Пит Смит и с майка си.

От дома на Хенри в Глостършър се обади неговата икономка. Пола разговаря кратко с нея, затвори телефона и каза на Емили:

— Изпуснала съм го. Току-що е тръгнал за Лондон. Навярно ще пристигне там към осем и тридесет. Дали да се обадя на адвокатите на баба, или да изчакам Хенри?

— Не зная... Какво, мислиш, би направила баба на наше място? — И веднага си даде отговор: — Би разговаряла първо с Хенри.

— Така мисля и аз — съгласи се Пола, отпуснала ръка на телефонната слушалка. После дълбоко си пое дъх и се приготви да разговаря с Едуина в Клонлуглин. Вдигна слушалката, но веднага я върна обратно.

— Сали може да позвъни всяка минута. Трябва да говорим с нея, Емили, така че нека сега решим какво точно да ѝ кажем.

Двете млади жени дълго се гледаха разтревожени.

Най-накрая Пола заяви:

— Струва ми се, че най-мъдрото решение би било да я излъжем, че аз имам проблем и искам веднага да говоря с нея, затова я моля да дойде незабавно тук.

— Но тя ще поиска да разбере какво се е случило! — извика Емили ядосано. — Зная, че рано или късно трябва да ѝ кажем всичко право в очите, но се чу я какво да ѝ обясним на първо време.

— Ти ще се справиш най-добре. Измисли там нещо, но без да споменаваш нищо конкретно. Ти умееш да увърташ нещата, Емили.

— Аз да умея! — Емили изгледа Пола стъписано. — Е, щом ти го казваш... — Тя сви рамене и се отправи към детската количка, от която се разнасяше плачът на Теса.

Пола скочи от стола и последва братовчедка си.

— И двамата са се подмокрили и трябва да ги преобуем. Хайде все пак да ги заведем горе — и тогава ще можеш да им приготвиш шишетата.

— Нора няма да дойде днес, така ли? — простена Емили.

— Винаги така се получава — измърмори Пола, взе дъщеричката си на ръце и я залюшка, издавайки тихи, приспивни звуци.

* * *

— Дауър Хаус в Клонлуглин — обади се мъжки глас, когато петнадесет минути по-късно Пола направи връзка с Ирландия.

Тя съобщи името си, помоли за разговор с графа и след миг Антъни беше на телефона.

— Пола, здравей. Благодаря ти за всичко, за товара, с който се нагърби. Много съм ти задължен. Майка ми беше малко разтревожена — не знаеше какво да направи и изгуби самообладание, когато дойде полицията.

— Разбрах вече това, няма нищо. Радвам се, че мога да ти бъда от полза, доколкото е по силите ми. Ти как се чувстваш?

— Добре. Много добре — увери я той. — Хванал съм се здраво в ръце в тази ситуация. Всичко е ужасно неприятно, разбира се, но се надявам нещата да се оправят.

— Да — каза Пола, като долови моментално, че той не се чувства ни най-малко добре. Гласът му беше вял и изтощен. Но тя самата се постара да звучи по-бодро и добави: — Всичко това ще приключи в рамките на двадесет и четири часа. Ще видиш. Опитай се междувременно да се успокоиш. Бих искала да разбера какво се е случило, но преди всичко трябва да те уведомя, че Емили разговаря със Сали преди пет минути. Тя ще дойде при нас. Засега си мисли, че аз имам някакви неприятности. Намерихме за по-разумно да не ѝ казваме нищо по телефона.

— Радвам се, че си се свързала с нея, Пола. Много се тревожих за нея. Не знаех къде да я търся из Лейк Дистрикт. Когато разговарях с нея в петък, тя ми каза, че ще ми се обади в понеделник или вторник. Би ли я помолила да ми позвъни, след като ѝ обясниш тази ужасна история?

— Разбира се. Какви са последните новини? Разбрах от майка ти, че полицията е напуснала имението... Очевидно не са те обвинили в...

— Как биха могли! — прекъсна я той разгорещено. — Не съм направил нищо лошо, Пола! Нямам нищо общо със смъртта на Мин... — Гласът му пресекна и последва пауза, докато той се опитваше да дойде на себе си. След малко заговори по-уверено, с извинителен тон: — Съжалявам, че изгубих контрол. Това бе ужасен шок за мен. Ние имахме големи кавги и тя наистина беше нетърпима, но никога не съм искал да се случи нещо подобно... — Той млъкна.

Пола чуваше в слушалката тежкото му дишане, докато той се мъчеше да се овладее. Заговори му меко:

— Трябва да бъдеш силен. Скоро ще бъдеш в пълна безопасност, Антъни, обещавам ти.

Най-сетне той заговори:

— Страшно си добра, Пола. Страшно много ми помагаш. Е — въздъхна той и добави измъчено, — вече са установили времето на настъпването на смъртта. Местният лекар е направил изследването. Той е на мнение, че е между десет и половина и дванадесет в полунощ.

Устата на Пола пресъхна. Според това, което беше ѝ казала Едуина, Антъни я бе завел до дома ѝ в около девет и тридесет часа, а после се бе върнал вкъщи. Ако наистина беше така, то едва ли би могъл да има алиби за това, къде е бил по време на тези от решаващо значение критични часове. Но не направи на глас никакъв коментар, за да не го разтревожи още повече.

— Майка ти спомена нещо за аутопсия...

— О, да. Надявам се това да стане утре. Следствието и съдът ще произнесат решението си в сряда или четвъртък. Всичко тук се протака. — Последва друга тежка въздишка и Антъни сподели: — За всичко е виновен този проклет ландровър. Не съм убеден, че полицията ми вярва за това, че колата ми се е повредила онзи следобед.

— Да — отвърна Пола. — Но сигурен ли си, че никой не е забелязал колата ти там късно следобед точно когато се е повредила?

Някои от работниците в имението, да речем? Това би доказало на полицията, че говориш истината.

— Нямахме никого наоколо, това място на имението е доста безлюдно и е на доста голямо разстояние от дома. Съмнявам се, че е имало някой наоколо. Обаче има едно обнадеждаващо обстоятелство. Доста добра новина. Полицията е получила сведение, което ще ме оправдае. Те са разпитвали всички през последните няколко часа... домашния персонал, работниците в имението... и Бриджит, моята домакиня, им е казала, че ме е видяла вкъщи между единадесет и дванадесет часа вечерта.

— Защо не ми съобщи за това по-рано! Та ти имаш алиби! — Пола си отдъхна с облекчение.

— Да, имам. Надявам се полицията да повярва на думите й.

— Защо да не повярват? — попита тя разтревожена.

— Не ме разбирай криво, Пола. Нямам причини да мисля, че няма да й повярват, но Бриджит е работила в Клонлуглин през целия си живот. Майка й е служила тук като домакиня и тя, и аз — е, един вид израснахме заедно. Моля се на Бога полицията да не помисли, че е излъгала, за да ме защити. Разбери, тя твърдо е настоявала на своето.

Доста озадачена, Пола попита нервно:

— Но защо не си казал това по-рано на полицията? Ако действително си бил с нея снощи, след като си изпратил майка си, тогава сигурно...

— Не съм бил с нея — прекъсна я Антъни. — Всъщност изобщо не съм я виждал. Бриджит страда от мигрена и снощи е имала пристъп. Почистила кухнята след вечеря и тогава болката й станала нетърпима. Минала покрай библиотеката, като се качвала към стаята си. Там — както обяснила — светело и вратата била отворена, надникнала в нея и ме видяла да чета. Но не ми се обадила поради непоносимата си болка. Качила се горе, взела хапчетата си и се върнала в кухнята. Направила си чай, отпуснала се на креслото за около половин час, след което довършила работата си, наредила кухнята за закуска и едва след полунощ отишла да си легне. Отново надникнала през отворената врата на библиотеката. По същото време аз работех върху счетоводните книги на имението, изчислявах нещо, и тя не поискала да ме безпокои, просто се качила горе, без дори да ми пожелае „лека нощ“. Това бе почивният й ден и не беше тук, когато дойде полицията.

— О, Антъни, това е най-добрата новина, която чух днес!

— Да, така е. Макар че тя е единственият човек, който ме е забелязал през тези решаващи часове. Двете прислужници, които работят тук, си бяха отишли вече в селото — те идват само през деня. Така че няма кой да потвърди сведенията ѝ, а и освен това всеки тук знае, че е силно привързана към мен и е изключително предана на нашето семейство. Полицията би могла — подчертавам, казвам само „би могла“ — да се усъмни в думите ѝ, да си помисли, че двамата сме измислили едно фалшиво алиби.

Пола почувства тежест в сърцето си и за миг почти всичките ѝ надежди се изпариха във въздуха.

— О, боже, недей да го казваш.

— Трябва да бъда подготвен за най-лошото и да гледам обективно на ситуацията — каза Антъни. От друга страна обаче, не виждам как полицията би могла да я освободи и да заяви, че тя лъже, без да е убедена в това, а зная, че тя не отстъпва от думите си.

Пола се обтегна върху стола и каза бавно:

— Да, така е. Но след като се свържа с Хенри Роситър, за да получа от него юридически съвет, ще му предложа да намерим криминалист.

— Почакай малко! — извика Антъни. — Това вече надминава всичко! — Той бе съкрушен от тази идея. — Казах ти вече, Пола, не съм извършил нищо нередно! Криминалист. Боже мой, това ме кара да се чувствам като престъпник.

— Разбира се, че не е така — отсече Пола, решена да не отстъпва от намерението си. — И нека чуем първо какво ще каже Хенри Роситър. Доверявам се на мнението му, както се е доверявала и баба през всичките тези години. Той няма да ни подведе. Моля те, Антъни, недей да правиш прибързани и необмислени заключения.

— Добре, да чуем мнението на Хенри — съгласи се той, макар и доста неохотно.

След като приключиха разговора, Пола седна на бюрото си в зимната градина. Прокара пръсти през косата си, разтърка очи и отново се вгледа в точките от списъка. Трябваше да се обади на още трима човека — на Джим, на Уинстън и на Хенри Роситър. Погледна часовника си и видя, че е станало седем и половина. „Хенри ще отсъства поне още един час“ — помисли си тя — навярно и Емили още

не се беше свързала с Джим и Уинстън в Канада, тъй като приготвяше храната за бебетата в детската стая. Пола се отправи натам, за да се присъедини към работата ѝ.

Настаниха се удобно, всяка с по едно бебе в ръце, и Пола ѝ разказа за разговора си с Антъни.

Емили я слушаше внимателно, придържайки бутилката, и няколко пъти кимна с разбиране.

— Това е най-същественото... че Бриджит е осигурила на Антъни алиби.

Те се смълчаха и насочиха вниманието си върху бебетата. Тогава много тихо, но със стоманен глас Пола произнесе:

— Нито един внук на Ема Харт няма да застане на подсъдимата скамейка, обвинен в убийство. *Аз ти го обещавам.*

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Надявам се, че *наистина* разбираш защо трябваше да те излъжем, Сали — каза Пола меко.

— Да. И добре направихте. — Сали Харт преглътна и нервно се прокашля. Гласът ѝ трепереше, когато продължи: — Ако Емили ми беше казала истината по телефона, мисля, че щях да направя по пътя някоя катастрофа.

Пола кимна и се вгледа в братовчедка си внимателно, разтревожена за нея.

През последните петнадесет минути след разказа на Пола за събитията в Ирландия Сали бе успяла да се овладее. Пола ѝ се възхити за самообладанието, с което посрещна ужасната новина, без да трепне. „Не знаех, че е толкова смела“, помисли си Пола. Сали бе възпитана в стоицизъм още като дете. „Гръбнакът на Харт“ — я наричаше баба им. Да, въпреки тази изключителна проява на сила Пола знаеше, че Сали е потресена. Издаваха го очите ѝ с цвят на метличина, придобили стъклен блясък, и прекрасното ѝ лице, пребледняло от уплаха.

Сали седеше тъй вдървено на стола, сякаш бе парализирана от разказа на Пола, и тя с дълбоко съчувствие хвана ръката ѝ. Изплаши се от мъртвешката ѝ студенина и каза:

— Сали, цялата си замръзнала! Позволи ми да ти налея малко бренди или да ти направя чаша чай. Имаш нужда да изпиеш нещо топло.

— Не, не, благодаря. — Сали направи безуспешен опит да се усмихне и очите ѝ, втренчени в Пола, внезапно се насълзиха.

— Антъни навярно е в ужасно напрежение — каза тя неуверено и млъкна. Сега вече сълзите рукнаха неудържимо от големите ѝ сини очи и се затъркаляха по пепелявите ѝ бузи. Тя не помръдна и не издаде нито звук.

Пола се изправи, приближи се до Сали, застана на колене пред нея и я прегърна.

— О, скъпа, всичко ще се оправи — промърмори тя с най-голяма нежност, изпълнена със съчувствие. — Недей да се бориш със сълзите.

По-добре е да си поплачеш, за да ти попремине болката, понякога плачът много помага. Успокоява човека.

Сали се приведе към Пола и раменете ѝ се затресоха. Пола я замилва по гладката черна коса и постепенно ужасното мълчаливо ридание престана. Скоро Сали се изправи и избърса мокрото си лице с широките си длани на художник.

— Извини ме — промълви тя с пресипнал глас. Правеше отчаян опит да се овладее, преглъщайки сълзите си. — Толкова много го обичам, Пола. Не мога да понеса това, което е преживял... Той е толкова самотен там сега. Сигурна съм, че леля Едуина не може да му помогне. Тя навярно е стоварила цялата вина върху мен. — Сали поклати глава отчаяно. — О, господи! — Тя притисна длани към изкривеното си от болка лице. — Той се нуждае от мен...

Пола, която се бе върнала на стола си, замръзна при тези думи. Задържа дъха си и здраво стисна устни. Знаеше какво трябва да ѝ каже, но пресметна, че ще бъде по-разумно да изчака, докато се успокои напълно.

Емили, която се суетеше около вратата на хола, хвърли на Пола предупредителен поглед и енергично завъртя глава. Произнесе беззвучно:

— *Не ѝ позволявай и да припари там!*

Пола кимна и ѝ даде знак да влезе в стаята. Емили бързо седна на съседния стол. Тихо каза:

— Боя се, че нямаме късмет. Никой не отговаря от стаите на Джим и Уинстън. Помолих да им предадат да се обадят веднага щом се приберат в хотела.

При все че Емили говореше шепнешком, Сали я чу и при споменаването на името на брат си, махна ръка от лицето си. Тръсна глава и погледна Емили право в очите.

— Бих искала Уинстън да е тук. Чувствам се толкова *безпомощна*...

— Аз също бих желала той да е при нас — отвърна Емили топло и погали майчински ръката на Сали. — Но не си безпомощна, тъй като ние сме с теб. Всичко ще се оправи, казвам ти го съвсем откровено. Пола е във вихъра си — овладяла е изцяло положението, всичко е взела под внимание. Недей да се тревожиш.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. — Сали се обърна към Пола. — Още не съм ти благодарила, ти си чудесна. И ти също, Емили. Много съм ви задължена.

Пола забеляза, че Сали се е посъвзела, и каза:

— За едно нещо само трябва да те предупредя — моля те, недей да ходиш в Ирландия при Антъни. Зная, че сърцето ти се е свило, че си ужасно разтревожена за него, но ти наистина не трябва да ходиш там. Не можеш да направиш нищо конструктивно, а и откровено казано, присъствието ти там би било крайно неуместно.

Сали трепна.

— Но аз нямам намерение да ходя в *Клонлуглин*! Зная, че там вече са се разпространили какви ли не отвратителни сплетни. Антъни ми каза за това преди около седмица — той споделя с мен всичко. Естествено, че не искам да наливам масло в огъня! Но, Пола, аз трябва да замина за Ирландия — ще отида в Уестфорд или по-добре в Дъблин. Ще замина утре. Мога да тръгна още сутринта от летището в Манчестър и ще бъда там само след няколко часа. Така поне ще съм малко по-близо до него, отколкото тук, в Йоркшир.

— Не! — извика Пола с непривична за нея острота. — Не бива да заминаваш. Ще останеш тук — дори да се наложи да те държа под ключ!

— Но аз...

— *Няма да ти позволя да заминеш за Ирландия.* — Пола изгледа братовчедка си твърдо и устните ѝ се свиха в решителна линия.

Сали изгледа на свой ред предизвикателно Пола и в ясните ѝ сини очи проблесна упорство. Решила бе да защити правото си.

— Разбирам аргументите ти. Но от друга страна, каква вреда би предизвикало присъствието ми в Дъблин? — Пола не отвърна нищо и Сали продължи: — Той е на стотици километри от Клонлуглин. — Тя замълча и се намръщи. — Ако съм в Дъблин, Антъни ще знае поне, че съм близо до него и ще можем отново да бъдем заедно, след като приключи следствието — добави тя колебливо, сякаш изгубила предишната си самоувереност. Отново започна да трепери, склучи ръце върху скута си, опита да се овладее и очите ѝ внезапно се проясниха: — Той има нужда от мен, Пола, нима не разбираш? Не разбираш ли, че в този момент аз трябва да бъда до него?

Пола каза със заповеднически тон:

— А сега изслушай ме, при това много внимателно. Не можеш да помогнеш на Антъни каквото и да се опиташ да направиш. Напротив, ще му причиниш непоправима вреда, появявайки се в Ирландия. Ако заподозрат Антъни в убийство, именно ти можеш да им бъдеш идеалният мотив. В отсъствието на баба аз съм натоварена с отговорността за това семейство и би трябвало да разбереш, че аз определям всички правила. Следователно, Сали, настоявам да останеш тук!

Сали се сви на стола, стъписана от непреклонността на Пола. Тя не знаеше колко силна може да бъде братовчедка ѝ, когато поиска.

Пола и Емили наблюдаваха Сали и си размениха разбиращи погледи. Емили първа наруши мълчанието. Докосна ръката на Сали и каза:

— Моля те, Сал, приеми съвета на Пола.

Със сърцето си Сали копнееше да бъде с Антъни, тъй като вярваше, че той има голяма нужда от нея в тези ужасни за него мигове. Но с разума си започна да проумява, че ако отиде при него, би извършила непоправима грешка. Пола бе права във всичко, което ѝ каза. „Послушай гласа на разума, а не на сърцето“, смъмри се тя.

— Ще остана тук — прошепна Сали, облегна се на стола и притисна с пръсти пламналите си слепоочия.

Пола въздъхна с облекчение.

— Благодарна съм на Бога за това. А сега, ако желаеш, можеш да позвъниш на Антъни. Той изгаря от нетърпение да говори с теб и ти можеш прекрасно да го успокоиш, като му дадеш да разбере колко добре си се справила с всичко.

Сали скочи от стола.

— Да, да, веднага трябва да говоря с него.

— Защо не отидеш в спалнята ми, където е спокойно и уединено? — предложи ѝ Пола.

— Благодаря, ще то направя. — Сали се спря на вратата, обърна глава и погледна Пола. — Ти си най-непреклонният човек, когото познавам — каза тя и изчезна в полумрака на къщата.

Пола зяпна изненадано и се втренчи в Емили без думи.

Емили каза:

— Лично аз бих приела това като комплимент. И мисля, че е време и ти да отидеш при телефона. Нали не искаш да изпуснеш

Хенри Роситър? Вече минава осем и половина.

Седнаха заедно на терасата, наслаждавайки се на обаятелната тишина на градините, в този час обгърнати от плаща на тъмносиньото небе, сред което трептяха ярки звезди. Бе ясна и безоблачна нощ. Посребреното връхче на кръглата луна проблясваше иззад върховете на далечните дървета, полюшващи се и шумолящи под топлия вечерен ветрец.

— Не зная как се чувстваш ти, но аз съм напълно грохнала — каза Емили, нарушавайки най-сетне тишината, и се вгледа в Пола сред полумрака на настъпващата вечер.

Пола обърна лице към нея и внезапно то се озари от ярката светлина на лампите в хола зад тях. Емили забеляза веднага, че суровата и непристъпна маска бе изчезнала от него и в изражението на братовчедка ѝ се бе възцарила отново предишната прекрасна мекота и топлина.

След известно мълчание Пола отвърна:

— Да си призная, и аз доста се поуморих. Но поне приключихме с най-важните телефонни разговори. — Тя вдигна чашата си с бяло вино и отпи голяма глътка. — Идеята ти беше чудесна, Емили. Да седиш и да чакаш да се обадят Джим или Уинстън, е ужасно изморително и досадно.

— Да, така е. Питам се дали баща ти е успял да се свърже с Филип. Вече трябва да е към девет и половина.

Под погледна часовника си и кимна.

— Почти. Трябва да му дадем възможност да се свърже с Австралия. Навярно това ще стане в най-скоро време. — Пола се прокашля и продължи: — Искаше ми се Сали да остане по-дълго. Мислиш ли, че наистина беше добре, когато си тръгна?

— Определено беше по-спокойна, когато слезе долу, но изглеждаше ужасно потисната.

— Е, това е съвсем понятно.

Емили не отвърна нищо. Пораздвижи се в стола си, взе чашата си и отпи.

— Забеляза ли някаква промяна в Сали? Нямам предвид, когато си тръгна, а изобщо.

— Доста е понапълняла.

Емили стисна здраво чашата си и прошепна:

— Имам ужасното чувство... бих казала, че... Мисля, че Сали е бременна.

Пола въздъхна. Най-лошите ѝ опасения се бяха потвърдили.

— Страхувах се, че ще го кажеш, Емили. И аз съм на същото мнение.

— О, по дяволите! — избухна Емили и повиши глас: — Само това ни липсваше! Учудена съм, че не забеляза състоянието ѝ на изложбата. Или?

— Не. Спомням си само, че беше облечена в широка ленена рокля. Пък и тогава бях толкова изтормозена, заобиколена от хора. Но когато дойде тази вечер, бях поразена от пълнотата ѝ, особено в бюста. Но бях тъй загрижена за неприятната новина, която трябваше да ѝ сервирам, че не се замислих за фигурата ѝ. Забелязах промяната, когато се изправи до камината малко преди да си тръгне. Тогава най-ясно си личеше.

— Точно в този момент го забелязах и аз. О, господи, Пола, какво ще стане, когато разбере чичо Рандолф! — простена силно Емили. — Толкова бих искала баба да е тук сега.

— И аз също — но тя не е тук и няма защо да я караме да се връща без нужда. Трябва да се справим сами по възможно най-добрия начин. — Пола потърка умореното си лице и тежко въздъхна: — О, боже мой, каква ужасна каша се е забъркала. Горката Сали! — Тя тъжно поклати глава. — Толкова ми е жал за нея... — Пола не довърши изречението си и се вгледа в полумрака, изпълнена с лоши предчувствия за ситуацията в Ирландия.

Емили внезапно се обади:

— Е, ако е бременна, няма проблеми. Поне ще могат да се оженят — сега, след като...

— Емили! — Пола извърна глава, погледна възмутено братовчедка си, изпълнена с ужас. — *Не го казвай* — предупреди я тя.

— О, съжалявам — извини се Емили бързо, но не се сдържа и добави с типичната ѝ обезоръжаваща откровеност: — Каквото и да казваш, това си е самата истина.

Пола ѝ хвърли унищожителен поглед.

Емили взе бутилката бяло вино от кофичката с лед, напълни отново чашите и попита:

— Дали да не споменем на Уинстън, че Сали е бременна?

— Да не си посмяла! Няма да казваме нищо на никого, дори и на баба. Не бих искала точно тя да се тревожи. Колкото до останалата част на семейството, ти знаеш какви са клюкари. Само един намек, че Сали е бременна, и това значи да налеем масло в огъня. Освен това нека бъдем безпристрастни, Емили. Ние *не знаем*, че тя очаква дете. Може би в последно време просто е понапълняла.

— Да — каза Емили, — съществува такава възможност, а и ние не искаме да даваме на определени хора излишен повод за разговори.

Тя замълча, отпусна се на стола и се загледа навън в градината. Тя бе придобила магически, почти въздушен нюанс. На лунната светлина дърветата се бяха преобразили в трептящо сребро и всичко наоколо бе окъпано в удивително сияние.

— Толкова е спокойно, толкова е красиво — промърмори Емили. — Бих могла да остана тук завинаги. Но щом искаш да бъдем тази вечер заедно, ще трябва да прескоча до Пенистън Роял, за да си взема работното облекло за утре. Казах вече на Хилда какво да ми приготви и тя навярно е подредила куфара ми, така че няма дълго да се бавя.

Пола се изтръгна от собствената си замисленост.

— Щом се налага да се отбиеш там, вземи моята кола, Емили. Ягуарът е вече готов за бунището. Никак не ми се ще да заседнеш някъде в тъмнината по пътя. — Пола се изправи. — Ще отида да видя бебетата и след това ще приготвя вечерята. Обичаш ли пържено месо със зеленчуци? — попита тя, взе кофичката с лед и тръгна към стаята.

— Да, и още как! Толкова е вкусно. Напомня ми за летата, прекарани в „Гнездото на чаплата“ с баба, когато бяхме малки — в неделя вечер винаги имахме на трапезата си пържено месо със зеленчуци. О, какви времена бяха тогава! Освен това видях, че в хладилника ти са останали доста зеленчуци. Можем да ги използваме. Гладна съм като вълк.

Пола я погледна през рамо и поклати глава удивено.

— Нищо ли никога не се отразява на апетита ти, Печена ябълко?

Емили прие на свой ред шегата, като се засмя някак самодоволно:

— Мисля, че не, Бобово стъбло! — отвърна ѝ тя, изричайки детския прякор на Пола. — Слушай, хуквам вече. Ще се върна колкото може по-скоро, а ако позвъни Уинстън, предай му моите най-сърдечни поздравя.

Както обикновено, в неделя вечерта Харогейт беше безлюден, почти без улично движение и за няколко минути Емили излезе на главното шосе край Райли и уверено зафуча към Пенистън Роял.

И понеже Пола ѝ бе казала, че може да вземе която и да е от двете коли в гаража, Емили предпочете да шофира колата на Джим „Остин-Мартин“.

За известно време се съсредоточи, за да почувства мощния двигател изпод ръцете си, като се радваше на плавното движение и усещането за сигурност в чудесно конструираната, с красив дизайн кола.

И наистина бе много приятно да размени с тази кола грохналия си ягуар, който бе така разнебитен, че на практика бе вече излязъл от употреба и навярно бе станал опасен.

Емили беше привързана към стария си ягуар по чисто сантиментални причини, тъй като преди време той бе принадлежал на Уинстън. Беше ѝ го продал преди четири години и докато братската им привързаност разцъфтяваше в любовна връзка, да кара тази кола за нея бе равносилно да се чувства по-близо до него. Сега това вече нямаше значение, тъй като Уинстън бе станал напълно неин, откакто се бяха сгодили. И ягуарът се превърна за нея в една досадна беля, като на всичко отгоре се разваляше винаги в най-неподходящия момент. Баба ѝ постоянно ѝ натякваше да се отърве от него веднъж завинаги и тя реши да го направи още следващата седмица. Чудеше се каква кола да си купи. Може би „Остин-Мартин“? Защо не? Това беше стабилна кола, конструирана като танк. Емили започна да си мечтае за леки коли, но малко след това мислите ѝ наново се отправиха към събитията в Ирландия.

„Повредата на ландровъра е лош късмет за Антъни — помисли си Емили. — Ако това не беше станало, всичко щеше да е наред. Случаят щеше да бъде веднъж завинаги приключен. Жалко, че не се е върнал да го вземе преди вечеря... Но по всяка вероятност, той се е опитвал да избегне срещата с Мин. Бедната жена... да умре по този начин... да се удавиш е най-лошата смърт... ужасяваща.“

Емили неволно потръпна при мисълта за нещастния случай, правейки всичко възможно да отстрани от въображението си гледката на клокочещия въртоп на студената, черна вода, завличаща Мин надолу към мрачното дъно. Тя преглътна и здраво стисна волана. Бе

наследила страха на баба си от вода — и също като Ема не можеше да плува и усърдно избягваше лодките, морето, езерата, дори и най-невинните плувни басейни. Всичко, свързано с водата, я ужасяваше.

В опита си да прогони живата образна картина на смъртта на Мин Стендиш тя включи радиото на колата, завъртя копчето, но не успя да намери любимата си станция и го загаси. През прозореца на колата забеляза пътния знак, който показваше, че приближава Райпли, намали скоростта при навлизането си в малкото селце и след като то остана зад гърба ѝ, отново натисна газта на път за Саут Стенли.

Неочаквано я обхвана такава ужасна мисъл, че мускулите на лицето ѝ се напрегнаха и за миг изгуби контрол над волана, разтърсена от най-мрачно предчувствие. Колата кривна встрани. Незабавно я овладя и насочи цялото си внимание върху пътя, като ѝ мина през ума, че ако не се концентрира, ще направи катастрофа.

Но при все това ужасната мисъл не я напускате. Това бе по-скоро въпрос — и той кръжеше и кръжеше в съзнанието ѝ по най-влудяващ начин, докато не доби накрая ясна формулировка. Запита се защо не ѝ бе хрумнал по-рано. Най-сетне трябваше да погледне нещата право в очите. Какво всъщност *бе правила* Мин покрай езерото *пет часа*, преди да се удави?

В онези лета, които прекарваха заедно в „Гнездото на чаплата“, Ема Харт бе научила внуците си на много неща. Най-важното от тях бе умението да анализираш проблема до последния детайл, да го огледаш от всяка негова страна. Сега мозъкът на Емили започна чевръсто да работи по начина, по който я бе тренирала Ема.

Веднага ѝ хрумна един възможен отговор на въпроса: Мин не беше прекарала пет часа край езерото, тъй като изобщо не е била там вчера следобед. За пръв път е отишла там късно вечерта. „О, господи — помисли си Емили и затрепери неудържимо, — та това означава, че Антъни е излъгал! Но това не бе възможно! Дори той да бе отговорен за нейната смърт, защо не беше отместил ландровъра си? Защо го беше оставил край езерото?“

„Започни отначало — заповяда си Емили. — Премисли всичко логично и най-напред тръгни от предположението, че е възможно той да лъже.“ И в съзнанието ѝ възникна следната верига от събития:

„Антъни вечеря с Едуина. След това я отвежда до дома ѝ в Дауър Хаус. Връща се в Клонлуглин в около десет часа. Скоро след това

неочаквано пристига Мин. Спечкват се. Той побягва, скача в ландровъра си и потегля. Мин го следва и го настига на брега на езерото. Отново се карат, тя става агресивна и следва модела си на поведение от последните няколко седмици. Той се защитава. Започват да се бият. По случайност той я убива. Хвърля тялото ѝ в езерото, за да прилича на нещастен случай. Тогава колата му отказва да запали или се поврежда. Не му остава нищо друго, освен да се прибере у дома си пеша.“

„Тази хипотеза е напълно вероятна“, помисли си Емили неохотно. Но ако наистина бе така, защо не се бе върнал по-късно на езерото, за да прибере ландровъра си? Последната глупост, която би могъл да направи, бе да го остави точно там.

Умът ѝ бясно галопираше и първоначалното ѝ хрумване прерасна в следното заключение:

„Антъни решава, че е рисковано да се опита да изтегли оттам ландровъра си късно вечерта. Мисли, че е по-добре да го направи рано следващата сутрин. Но управителят на имението е на крака още от зори и го открива пръв. С помощта на Едуина Антъни скалъпва някаква правдоподобна версия за пристигането на Мин рано следобед и обяснява, че колата му се е повредила по това време. Той хитро блъфира, като разчита на това, че всеки би заключил — както направих и аз, че само един напълно невинен човек би оставил такова уличаващо доказателство на местопрестъплението. От друга страна обаче, Антъни има алиби за онези критични часове късно вечерта. Икономката го е видяла. Но може ли да се вярва на Бриджит?“

Дали разказът на Антъни не беше само огромен куп лъжи? Не беше ли това един изключително дързък, майсторски скалъпен блъф?

Когато Емили премина през селото Пенистън и зави към имението на баба си, тя си помисли, че само един ужасно хладнокръвен и безмилостен човек би имал дързостта да осъществи плана си така успешно. „Беше ли Антъни такъв човек? Не. А откъде знаеш това, Емили Баркстоун? Нали само преди няколко часа сама убеждаваше Пола, че никоя от двете не го познава добре?“

Ужасена от тези мисли, Емили направи всичко възможно да ги отпъди от съзнанието си. Паркира колата и влезе в къщата.

Хилда, икономката на майка ѝ, тъкмо излизаше от вратата, водеща към кухнята и помещенията за прислугата в задната част на

дома. Като я видя, върху лицето ѝ цъфна широка усмивка.

— Заповядайте, мис Емили — каза тя и се вгледа в нея разтревожено иззад очилата си. — Не ми се виждате никак добре — промърмори тя. — Защо не дойдете в кухнята, за да изпиете чаша чай?

— Благодаря ти, Хилда, но трябва незабавно да се върна при мис Пола. Добре съм — казвам ти го искрено, но се чувствам малко уморена. — Емили скалъпи върху лицето си мила усмивка.

— Багажът ви е там — каза Хилда и измъкна пътната чанта иззад едно от тежките кресла в стил „Тюдор“. Подаде ѝ я и каза: — Какви страшни новини... направо ужасяващи. Сърцето ми се обърна, мис Емили, повярвайте. След телефонното ви обаждане трябваше да седна и да изпия глътка бренди. Бедният граф... О, божичко, каква трагедия. Но животът е толкова непредвидим, нали? — Тя скръбно поклати глава, после майчински взе ръката на Емили и я изпрати до вратата. — Мисис Харт научи ли вече? Говорихте ли с нея?

— Не, Хилда. Мистър Дейвид се опитва да се свърже с мистър Филип в Австралия. Не се тревожи, с баба всичко ще бъде наред.

— О, не се и съмнявам, мис Емили. Но ми се струва толкова несправедливо. Тъкмо когато ѝ се удаде възможност за малко почивка, за едно приятно пътуване, и трябваше да се случи тази ужасна история. Животът на горката ви баба е бил винаги пълен с грижи и тревоги... Надявах се, че най-сетне се е отървала от тях.

— Да, Хилда, и аз мисля така. Но нали сама каза — случват ни се непредвидени неща, невинаги можем да управляваме живота.

Емили се запъти към главния вход, огледа се наоколо, както правеше винаги, вдъхвайки с наслада от красотата на Стон Хол. Но сега внезапно осъзна колко спокойна бе обстановката тук. Всичко бе огряно от прекрасна, топла светлина, огънят в огромната открита камина пращеше, както винаги през есента и зимата, а в нишата на широкото стълбище бяха разпръснати декоративни саксии със златни и бронзови хризантеми. Да, този хол изглеждаше винаги по един и същи начин — чак до пиринчената урна върху масата с посаден в нея червенолист бук.

Неговият неизменен изглед пораждаше в Емили силното усещане за сигурност. Присъствието на Ема се чувстваше толкова осезаемо, тъй силно в този миг, че тя се успокои и страховете ѝ започнаха да се разсейват. Баба ѝ бе невероятна жена с остър и

проницателен поглед за човешката душа. Тя обичаше Антъни и му имаше доверие... не защото ѝ бе внук, а заради характера и достойнствата му.

Емили се обърна и дари Хилда с очарователната си усмивка с трапчинки. Зелените ѝ очи бяха сериозни, а гласът ѝ уверен:

— Не се тревожи, Хилда, баба лесно ще се справи с всичко. И много ти благодаря, че приготви чантата ми.

— Няма защо, мис Емили, и да шофирате внимателно, чувате ли?

Емили се сбогува с Хилда, притича към колата, хвърли чантата отзад на седалката, за няколко секунди се спусна надолу по алеята и се втурна стремглаво по пътя, по който беше дошла.

Но на връщане към Харогейт тя се постара да запази в сърцето си приятните чувства, които бе изживяла в Пенистън Роял, като постоянно си втъпяваше, че Антъни е казал истината и смъртта на Мин е просто един нещастен случай.

* * *

Емили бе тъй въодушевена от своето щастливо хрумване, че когато вкара колата в гаража на Лонг Медоу, бе в отлично състояние на духа. При все че бе пропътувала разстоянието до Пенистън и обратно за рекордно късо време, това ѝ бе отнело цял час и сега усети, че ѝ е примаяло от глад. Очакваше с нетърпение вкусната вечеря и леко премляска при мисълта за студеното агнешко, пърженото месо със зеленчуци и чашата леденостудено бяло вино.

Но когато влезе в кухнята, всичките ѝ приятни мисли се изпариха моментално. Забеляза веднага безпорядъка. Храната стоеше изоставена върху плота. Агнешкото бе само наполовина разрязано, пърженото месо със зеленчуци беше замръзнало в тигана, а вратичките на бюфета бяха разтворени.

Пола седеше вяло на кухненската маса и лицето ѝ изглеждаше тъй покрусено, че предишните тревоги отново връхлетяха Емили.

— Какво има? — извика тя още от вратата. — Нещо страшно се е случило в Клонлуглин! Да не са арестували...

— Не, нищо подобно — отвърна Пола и вдигна очи. — Засега никаква вест от тях. — Гласът ѝ бе изтощен.

— Тогава какво се е случило? — попита Емили, седна до нея край масата и се загледа внимателно в разтревоженото ѝ лице.

Пола само въздъхна.

Емили забеляза, че братовчедка ѝ е плакала, и се приведе над масата, взе тънката ѝ, удължена длан и я погали.

— Моля те, кажи ми всичко — каза тя меко.

— Имах ужасен скандал с Джим. Преди малко той ми се обади по телефона и се държа тъй противно, че още не мога да се съвзема.

— Но *защо*?

— *Сам Фелоус*. Не е обърнал внимание на моето предупреждение и се е обадил на Джим. Изпратил е три спешни телеграми в хотела в Торонто. Когато Джим ги е получил, му се обадил веднага и Фелоус му е разказал за злополуката, за моето нареждане да не се публикува нито ред за тази история, нито некролог. Фелоус се оплакал, че съм се държала с него грубо и безцеремонно, че дори съм го заплашвала с уволнение. Джим беше, разбира се, вбесен, закрещя ми, заплаши ме. Той мисли, че съм се отнесла към ситуацията по най-недипломатичния начин. Каза ми, че е изгубил двадесет минути, за да успокоява Фелоус и че най-накрая го е убедил да не подава оставката си. — Пола взе кърпичка и издуха носа си.

— Не мога да повярвам! — Емили бе поразена. — Положително Джим веднага ще се извини, щом разбере причините, поради които си искала да потулиш случая, когато му обясниш, че са заподозрели Антъни.

— О, той се поуспокои малко — каза Пола мрачно, — но продължи да си придава важност. И изобщо не се извини. Беше най-загрижен за това, кога да вземе утре самолет за Ирландия. Мисли, че трябва да бъде с Едуина и Антъни, за да им окаже морална подкрепа.

Емили направи неприятна гримаса.

— Как ли пък не. — Тя бавно поклати глава. — Какво става с Джим? Нима е забравил железния закон на баба никога да не споменава за семейството в нашите вестници?

— Не е. На края на разговора обаче той каза, че това е нещо различно, тъй като по всяка вероятност репортажи за смъртта на Мин ще се появят в националната преса и ще бъде ужасно нелепо, ако не отпечатаме некролог. След като бе изцяло осведомен за ситуацията,

той някак се поуспокои, но при все това продължаваше да ми натяква, че съм се държала лошо с Фелоус.

— Какво, по дяволите, е очаквал да направиш?

Пола слабо се усмихна.

— Каза, че е трябвало да наредя на Фелоус да не пуска нищо в първите издания, но да приготви некролога и да го задържи, докато не осъществи връзка с него или с Уинстън в Канада. Каза ми също, че това е тяхна работа, на него и на Уинстън, а не *моя*.

— Нима не знае, че имаш властта и пълномощията на баба, както и на Уинстън, и можеш да действаш от тяхно име при непредвидени обстоятелства?

— Не виждах причина да му казвам каквото и да е, преди да замине — промърмори Пола. — Не исках да нараня честолубието му. Трябваше да му съобщя неприятната новина, че аз съм, заедно с Уинстън и Александър, попечителят на дяловете на децата ни в „Консолидейтед“, а не той. — Емили не отговори нищо и Пола я запита настоятелно: — Как бих могла да му съобщя това, Емили?

— Е, трябвало е — отвърна Емили троснато.

— Може би — призна Пола, като не обърна внимание на тона ѝ.

„Ловя се на бас, че все още не му го е съобщила“, помисли си Емили и каза:

— Джим наистина ли възнамерява да пътува за Ирландия?

— Не съм сигурна. Той гореше от нетърпение да говори с Уинстън. Опитал се е да го открие във Ванкувър, преди да се обади тук.

— Искаш да кажеш, че ние сме на последно място в неговия списък, и то след всичките мои спешни обаждания? — Емили беше поразена.

Пола кимна. Братовчедките си размениха дълъг, твърде многозначителен поглед, припомняйки си най-стриктното правило на баба им, на което ги беше на учила. Ема им беше казала да се съветват с поне един член на семейството при спешен случай, преди да предприемат някакво действие, да отказват разговори с непознати хора, да си помагат взаимно — и най-важното, да бъдат винаги здраво сплотени, за да запазят семейството.

Пола каза колебливо:

— Може би си е помислил, че става нещо лошо във вестника...

— Той може и да не е възпитан от баба, но дяволски добре знае нейните правила! — избухна Емили. — Длъжен бе да се обади първо на нас и след това да се занимава с фактите. Това можеше да предотврати ако не друго, то поне скандала между вас. — Тя нервно се облегна на стола, като не скри раздражението си от поведението на Джим.

— Вярно е. О, не се безпокой, Емили, няма значение. Слушай, трябваше да ти кажа нещо веднага щом пристигна. Уинстън се обади. — Пола ведро се усмихна, решена да забрави за неблагоприятното поведение на Джим.

— Кога? — нетърпеливо възкликна Емили, но веднага добави с хаплива ирония: — Силно се надявам, че поне той не е разговарял с целия свят, преди да ни се обади.

За пръв път, от толкова дълги часове насам, Пола се засмя от сърце.

— Абсолютно си права, скъпа. Освен това той позвъни само пет минути след като разговарях с Джим.

— Разкажи ми всичко, за което си говорила с Уинстън, и моля те, не си спестявай нито дума!

Пола изглежда Емили с мило снизхождение, но изражението ѝ бе топло и ласкаво.

— Уинстън е бил на обяд с директора на хартиената фабрика в дома му. Когато се върнал в хотела няколко часа по-късно — а в Канада това било късно следобед — го очаквали куп съобщения. Естествено, от Сам Фелоус, а също и от Сали, от Джим и от теб. И тъй като ти си оставила моя телефон, а и Сам Фелоус настоявал за много спешен разговор, Уинстън веднага си помислил, че има някаква криза във вестниците. Естествено, пожелал да разговаря първо с мен, преди да се обади на когото и да е друг. Златното правило на баба е нещо, което всеки от нас винаги спазва стриктно. Уинстън едва не припадна, когато му съобщих за смъртта на Мин, но бе загрижен най-вече за Сали. „Дръж сестра ми колкото може по-далеч от Клонлуглин“, ми повтори той няколко пъти. Веднага го успокоих, разбира се, и той бе доста облекчен, като разбра, че съм се държала рязко с нея. Зададе ми ред въпроси, отнасящи се до случая, на които можах да отговоря, и той каза, че съм постъпила съвсем правилно и че двете с теб сме свършили

точно това, което е трябвало. Зарадва се също така, че ще останеш тази вечер при мен.

— Има ли намерение да се върне у дома?

— Не, освен ако не се влоши положението в Клонлуглин. Напомни ми, че всички ние сме обучени в една и съща армия от един и същ генерал, и изтъкна, че той не би могъл да се справи по-добре от нас и следователно възнамерява спокойно да привърши деловите си задачи.

— Той е съвършено прав. — Емили замълча за миг и после попита: — Спомена ли нещо за вашия скандал — за отношението на Джим към теб?

— Само бегло, Емили. Не исках да правя проблем от това, но се боя, че Уинстън доста се впрегна. Нахвърли се върху Джим, каза също, че Сам Фелоус е глупак и работата му виси на косъм от доста дълго време насам. И много се учуди защо не е разговарял първо с мен, преди да позвъни на Фелоус. — Пола потръпна. — Казах му, че именно от това съм изненадана и аз. Във всеки случай възнамерява да говори с Джим за Фелоус, както и за желанието му да замине за Ирландия. Мисли, че Джим трябва да остане в Канада, макар и да имам чувството, че не би му попречил, ако той настоява да тръгне утре за Дъблин. Това бе всичко — но той се поинтересува за теб, разбира се, и ти изпраща най-сърдечни поздравии.

— Толкова много ми липсва... Ужасно ми се искаше да говоря с него — каза Емили с лека тъга.

— О, можеш да го направиш по всяко време след полунощ, по нашите часовници — веднага се обади Пола. — Уинстън няма да излиза никъде тази вечер. Казах ми, че ще си поръча нещо в апартамента и че ще се обади на Сали и Джим. Подозирам също така, че се кани да натрие носа на Сам Фелоус.

— Убедена съм, че ще го направи. А аз ще му позвъня малко по-късно. — Емили стана, свали вълнената си жилетка и я сложи на облегалката на стола. — Какво става с баща ти? Успял ли е да се свърже с Филип?

— Да, преди около един час — само няколко минути след като ти тръгна за Пенистън. В Дънуун било време за утринна закуска, баба се била събудила и пиела чая си с Филип. Тя вече знае всичко. Татко е

разговарял с нея. — Пола се вгледа внимателно в Емили. — На какво да се обзаложим, че ще ни изненада по някое време?

Емили се засмя.

— На всичко, което пожелаеш. Убедена съм, че баба ще ни се обади веднага, след като обмисли какви въпроси да ни зададе, за да ни хване натясно.

Пола също се разсмя.

— Струва ми се доста подлично.

— Е, ти идеално знаеш, както и аз, че Ема Харт винаги изпитва внуците си, за да провери издръжливостта им. Защо тази вечер трябва да прави изключение?

Пола я погледна замислено и каза:

— Изобщо не се и съмнявам. И нека й бъдем благодарни за това, че ни възпита именно по този начин. Поне можем да се справяме с нещата в критични ситуации.

— Да — съгласи се Емили. — Междувременно отивам да притопля пърженото месо със зеленчуци. Смятам да приготвя една прекрасна вечеря.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Започвам да мисля, че Джим и аз винаги ще се разминаваме в целите си, татко — каза Пола.

Дейвид Еймъри, който стоеше на барчето във всекидневната на апартамента си в Реджънт Парк, се обърна. Тези думи го бяха разтревожили, защото бе доловил раздражение в гласа на дъщеря си.

— В какъв смисъл, скъпа?

— Той вижда нещата твърде различно от мен. Това, разбира се, е нормално, защото всеки си има собствени виждания за света, за живота и всеки от нас се справя с проблеми, хора и ситуации толкова добре, колкото може. Но Джим никога няма да приеме, че е допуснал грешка, и непрекъснато ме обвинява в опърничавост.

Дейвид не отговори. Кисела усмивка проблесна в студените му, умни очи, когато се срещнаха за миг с очите на дъщеря му. Той се обърна към бара и напълни повторно чашите. Занесе ги до дивана, разположен пред високите прозорци, подаде на Пола водката и тоника и седна срещу нея. Намествайки се в креслото, Дейвид отпи от скоча си и попита:

— Той смята, че си се противопоставяла прекалено силно на бъркотията в Ирландия. Така ли е?

— Да.

Дейвид кимна замислено.

— А мислиш ли, че е било така?

— Не, не мисля.

— Добро момиче. Винаги съм се възхищавал на твоята решителност и непоколебимост. Ти си една от малкото жени, които не променят становището си. Така че разчитай на своите оръжия и не позволявай на Джим да те разстройва особено когато си сигурна в правотата на действията си. Не можем да бъдем доволни от всеки, който срещаме през живота си, Пола, важното е да останем верни на себе си, а това е твоето предимство.

— Да, знам, че е така. — Пола се загледа пред себе си и каза някак напрегнато: — Имам достатъчно здрав разум да го приема, но в

този случай, убедена съм в това, беше правилно да взема предпазните мерки, които взех, да погледна навсякъде, за да се осигурим срещу всяка случайност. В Ирландия може да има статукво и официалните документи може да са разгледали историята по рутинния начин, поне засега. Но това още не значи, че сме въвн от опасност.

— Естествено, че не сме и няма да бъдем, освен чак след аутопсията и разследването. — Дейвид се загледа замислено в чашата си. — На мен лично не ми харесва особено историята със статията, която се появи днес в някои вестници относно полицейското проучване около мистериозните обстоятелства, свързани със смъртта на Мин. От друга страна, не се споменавахе нищо за Антъни. Слава богу, че в тази страна има строги закони срещу клеветата. — Смръщи вежди. — Моля се само някои от сензационните вестници да не раздуят случая повече от обикновено. Знаеш ли... — Отправи й мила усмивка и завърши: — Ще трябва просто да изчакаме, мила. А по въпроса за Джим, може да ти прозвучи критично, но ако питаш мен, той е този, който не реагира нормално. Съвсем не беше нужно от негова страна да отлита до Ирландия. Майка ти се справя много добре.

— Да, вярно е и аз се гордея с нея.

Дейвид взе една цигара и докато я палеше, продължи.

— Ако трябва да кажа истината, ти направи точно толкова, колкото баба ти щеше да направи, ако беше тук. През всички тези двадесет и седем години, през които я познавам, Ема непрекъснато ми е казвала, че не обича неприятни изненади и че, съгласно нейния речник, предпазването е безкрайно по-добро, отколкото каквото и да е лечение. Джим може да не е съгласен с твоите решения, с действията ти, но баба ти, Хенри и аз сме съгласни и всички ти го заявихме през последните двадесет и четири часа.

— Твоята помощ беше много голяма и когато баба ми се обади отново днес следобед точно преди да тръгна от Лийдс, тя потвърди доверието си в мен и във всички нас всъщност.

— Това го казваш ти. И поради тази причина тя реши да не се връща. Виж какво, Пола, това може да звучи глупаво при това голямо напрежение, под което сме, но моля те, опитай се да се отпуснеш. И аз безспорно ще направя така. И не се безпокой за поведението на Джим. Напълно съм уверен, че искаш неговото одобрение, но трябва да признаеш, че няма да го получиш, защото той не разбира. — Внезапно

Дейвид спря, съжалявайки за тази неволна грешка. Той не искаше да критикува зет си. От доста време Дейвид беше разочарован от Джим, но досега успяваше да сдържа чувствата си. Не ги беше споделял даже с Дейзи.

Пола, бърза както винаги, попита:

— Какво искаше да кажеш, че не разбира: разсъжденията ми или самата мен?

Настъпи неловко мълчание.

Пола гледаше втренчено баща си. Дейвид посрещна въпросителния ѝ поглед, без да мига. Беше сигурен, че Джим Феърли нямаше и най-малката представа за характера на дъщеря му или за търговския ѝ нюх, но решен да приеме по-малкото зло, каза:

— Разсъжденията ти.

Тя поклати глава.

— Зная това вече от известно време. Джим може да е наивен, което е доста изненадващо за мен, тъй като е журналист и е свикнал да вижда хората и живота откъм най-лошата им страна, но все пак неговата преценка доста често е далеч от истината и ми се струва, че той гледа на света през розови очила. — Въздъхна леко. — И ако трябва да сме честни, и аз започвам да мисля, че той не разбира в мен преди всичко или начина, по който работи мисълта ми, или защо правя нещата, които правя.

Дейвид усещаше мъката в гласа ѝ. Той я изгледа с тревога заради отчаяния ѝ поглед и собствените си подозрения спрямо Джим.

— Ти можеш да ми кажеш да си гледам моята работа, ако искаш, но виж, Пола, имаш ли неприятности в брака си?

— Не, не мисля, макар че имаме известни различия. Аз много обичам Джим, татко.

— Сигурен съм, че го обичаш и че и той те обича, но любовта невинаги е достатъчна, Пола. Трябва да можеш да живееш с един човек двадесет и четири часа на денонощие през цялата година, и то спокойно. А това можете да правите само ако има истинско разбирателство между двама ви.

— Да — съгласи се тя със слаба колеблива усмивка, чудейки се дали да разкрие неприятностите си пред баща си. Реши да не го прави. Тази вечер не беше подходящият момент. Като си придаде по-самоуверен вид, тя започна да го успокоява. — Ние ще оправим

нещата, сигурна съм в това, защото наистина държим един на друг. Моля те, не се безпокой и не казвай нищо на мама, обещавах ли?

— Обещавам и няма да се бъркам, но искам да ти напомня, че можеш да ми се довериш по всяко време, когато пожелаеш, мила. Обичам те много и естествено твоето щастие е важно за мен. — Дейвид изпи чашата си и продължи: — Както и за майка ти. Но ти си права, тя би се обезпокоила, ако знае, че твоята връзка с Джим не е съвършена.

— Ти си толкова щастлив с мама, нали, татко? — каза Пола, мислейки за щастливия им, спокоен брак — пример за цялата фамилия.

— Да, *много*. Видиш ли, и ние сме имали нашите висини и спадове. — Дейвид се усмихна леко, забелязвайки искреното учудване в очите на Пола. — Добре е да знаеш, че ти никога не си имала представа за тъмните петна в нашия брачен живот, а сме имали такива. В края на краищата всеки брак, дори и щастлив, невинаги е само сладост и лекота. В романа на Дейвид Копърфийлд има една чудесна мисъл, която винаги сме споделяли, и тя е много подходяща, когато си помисля за брака ми с Дейзи: „Най-твърдата стомана преминава през най-горещия огън“. Да, мила моя, и ние сме имали неприятности, както повечето хора, но въпреки това сме ги преодолявали.

Пола, все още изненадана от неговото разкритие, каза:

— Неприятности. Сериозни ли?

Като кимна с глава и се усмихна, Дейвид каза:

— Не, като гледам сега назад, те бяха доста незначителни, но когато ги преживявахме, изглеждаха сериозни. Ето защо съм склонен да се съглася с теб, когато казваш, че ще разрешиш нещата с Джим. Сигурен съм, че ще ги разрешиш и бракът ви ще бъде още по-добър. Но ако това не стане — погледна я дълбоко и съсредоточено, — тогава не се страхувай да му пуснеш края и да го прекъснеш, докато си още млада и можеш да намериш някой друг. И не попадай в клопката да живеете заедно заради децата, ако бракът ти е сериозно увреден. Според мен този начин на разсъждение е неправилен. В края на краищата всички остават нещастни, включително и децата. Саможертва от такова естество е за мъчениците, които умират в мъки — завърши той и реши, че е казал достатъчно, ако не и твърде много.

И все пак Пола беше силна, със здрав разсъдък, решена да води свой собствен живот. Той знаеше, че тя няма да търпи вмешателство. И че нито той, нито който и да било друг би имал въобще някакво влияние върху нейните решения. Нито сега, нито в бъдеще.

— Благодаря ти, татко, че си толкова добър приятел — каза Пола, — и за това, че не ми четеш нравоучение, както някои бащи правят. Виждам, че си изпил чашата си, а аз наистина не желая повече, така че какво ще кажеш да отиваме да вечеряме.

— Прекрасна идея. — Той погледна часовника на полицата на камината. — Ами да, трябва да тръгваме. Ангажирал съм маса в „Зиджи“ за осем часа и половина.

Двамата се отправиха заедно към хола, където Дейвид, докато ѝ държеше палтото, се наведе и я целуна по главата в порив на внезапна нежност. Тя се завъртя с лице към него, изправи се на пръсти и на свой ред го целуна по бузата...

— Ти наистина си прекрасен, татко.

Очите му, обикновено толкова сериозни и изпитателни, се изпълниха с топлота.

— И ти, дъще.

— На улицата Дейвид намери веднага такси и след недълго фучене из града към Чарлс стрийт в Мейфеър се намериха на горния етаж на ресторанта на прочутия клуб петнадесет минути след излизане от апартамента.

Дейвид не обърна внимание на заявлението на Пола, че не е гладна, както правеше често, когато беше дете. Взе инициативата в свои ръце и поръча за двамата стриди „Колчестер“, бифтек „Даян“ и пюре от зеленчуци, прегледа внимателно с окоето на познавач впечатляващия лист с вината и накрая избра „Маутън Ротшилд“, след това настоя, докато чакаха вечерята, Пола да раздели с него половин бутилка шампанско.

По негласна уговорка никой от тях не спомена за трудното положение в Клонлуглин, желаейки по този начин да си отдъхнат от тревогите. Известно време Пола бе по-инициативна в разговора по въпросите, засягащи магазините, на които баща ѝ беше председател на директорския съвет, след като Ема се бе оттеглила. Пола беше поела автоматически задълженията му, получи титлата главен директор и

следователно пое и тежестта от ръководството на веригата на базата на ежедневен контрол.

Дейвид седеше доволен, облегнат на стола си, слушаше я и се радваше на компанията ѝ, на ума ѝ, на чара ѝ, на неоспоримата ѝ блестяща мисъл. Дъщеря му винаги го е интригувала. Когато започна да поотраства, понякога му изглеждаше, че по-скоро е дете на Ема, от колкото на Дейзи и негово, толкова бе заприличала на баба си. Той смътно негодуваше от това, но не беше в състояние да спре влиянието на Ема върху Пола. По-късно, когато беше на десет години или там някъде, той започна да разбира, че детето обича и тримата еднакво, не показваше предпочитание към никого и с мъдрост, която беше забележителна, почти плашеща за дете на нейните години, тя показваше това съвършено ясно както на него, така и на майка си и на Ема. На Дейвид му беше забавно, когато някои членове на семейството подмятаха, че Ема до такава степен е промила мозъка на Пола, че я е направила свое копие. Той знаеше, че дъщеря му има твърде силен и упорит ум, за да следва ръководителя си сляпо, да позволи да бъде нещо, което не е, да приема чието и да е нареждане и мнение, без да задава въпроси. Истината беше много по-проста. Ема наистина беше възпитала Пола по свой маниер, но дъщеря му вече толкова много приличаше на Ема, колкото едва ли беше необходимо. Независимо от сходството на характерите им, те винаги биваха настроени на една и съща вълна и с течение на годините тази настройка ставаше толкова фина, че изглеждаха като да си четяха една друга мислите и често довършваха взаимно изреченията си, за голямо изумление на всички, включително и на него. Но от всички качества, които ги сближаваха, онова, което наистина впечатляваше Дейвид, беше тяхната способност да проявяват концентрирана целенасоченост върху това, което ставаше в момента. Той си даваше сметка за умствената и физическа енергия, която се изискваше, и го смяташе за голямо предимство на двете жени, белег на извънредна надареност, защото то наистина беше дарба.

Понякога Дейвид трябваше да си напомня, както направи и в този момент, че Пола нямаше още двадесет и пет години, учуден на нейната зрялост и на проникателното ѝ разбиране по цял комплекс въпроси от бизнеса. Докато поглъщаше думите ѝ, той я изучаваше внимателно, отбелязвайки за втори път през последния час нейната елегантност и изисканост. Никога не беше смятал Пола за красива и тя

наистина не беше, поне не в общоприетия смисъл, поради нейните някак остри черти, широко чело и силна линия на челюстта. Тя беше по-скоро впечатляваща с жизнената си благовидност, с полупрозрачния цвят на кожата си и с прекрасния си тоалет. Да, нейната великолепна еlegantност, си помисли той, е безспорната причина, която привлича всички погледи върху нея. За половин час, откакто бяха в „Зиджи“, той не пропусна да забележи дискретните погледи, хвърляни от време на време към тях. Питаше се леко развеселен дали хората не мислеха, че тя е негова млада метреса.

Забелязвайки усмивката, играеща в очите му, Пола изостави темата, върху която говореше, и се наведе напред.

— Какво толкова смешно има, татко?

Той ѝ отправи една широка усмивка.

— Аз съм обектът на завист от страна на мъжете в този салон. Те най-вероятно мислят, че ти си моя приятелка.

Тя сви рамене и се засмя, като го гледаше одобрително. Ако и другите вечери е таял такава мисъл, то наистина това не беше толкова пресилено. На петдесет и една години баща ѝ беше красив мъж, когото жените намираха за привлекателен и интересен. Имаше силно, изразително лице, хубави светли очи и глава с тъмна къдрава коса, изпъстрена в краищата в сиво, което съвсем не го правеше по-възрастен. Имаше атлетически наклонности, караше ски и играеше скуош, игра подобна на тенис, посещаваше тенис кортовете през лятото, в резултат на което беше в превъзходна физическа форма. Взискателен към външността си, той беше винаги красиво облечен, нещо, което тя бе наследила от него.

Дейвид ѝ каза:

— Ти наистина изглеждаш прекрасно тази вечер, Пола. Роклята ти е страшно стилна. Черното винаги ти е подходило, разбира се. И все пак малко жени биха могли да успеят да го комбинират така добре, както ти. Доста строго е и...

— Не го ли харесваш?

— Даже много. — Той разглеждаше внимателно огърлицата в египетски стил, която обхващаше дългата ѝ шия и отчасти допълваше около врата ѝ четвъртитата линия на вълнената ѝ рокля с дълги ръкави. Нефертити, си каза той шепнешком. А на глас забеляза: — Не съм те

виждал никога по-рано да носиш огърлицата. Красива е. Доста впечатляваща наистина. Нова ли е? Подарък от Джим?

Пола се засмя дяволито и сниши глас:

— Не казвай на никого, тя е част от бижу за костюм. От тези на „Харт“. Сигурна съм, че не е даже от месинг, а цветът ѝ вероятно ще потъмнее за нула време. Но като я видях, почувствах, че ще отива чудесно на тази рокля. Придава ѝ по-голяма елегантност, не мислиш ли?

— Да, разбира се. — В ума си той си взе бележка да говори с бижутера утре, решен да поръча да бъде направено копие на огърлицата на Пола за подарък за Коледа. Обикновено се затрудняваше какъв подарък да ѝ направи за годишнини или други специални случаи. Тя не беше много по бижутата или по други дрънкулки, а поради силно изразения ѝ индивидуален вкус му беше трудно да направи сполучлив избор.

Докато вечерята напредваше, Дейвид и Пола засегнаха много въпроси от взаимен интерес, но накрая Пола поведе отново разговора върху работата. Бавно, с присъщата ѝ самоувереност, тя започна да развива една идея, която имаше по отношение на магазините.

Дейвид, поизпънат леко в стола си, слушаше внимателно, заинтригуван от концепцията ѝ, която показваше интуитивно разбиране на вкусовете на купувачите. А както много други наистина умни идеи, и тази се отличаваше с простотата си. Учудваше се защо по-рано нито един друг търговец на дребно не беше се замислял за нея.

Пола каза:

— Имаш странен израз на лицето си. Не мислиш ли, че идеята ще има успех?

— Напротив, мисля, че ще има страшен успех. Продължавай, моля те, по-нататък, Пола.

Пола продължи:

— Но това трябва да бъде съвършено самостоятелен магазин в рамките на комплекса от магазини.

— Ще искаш цял етаж?

— Не е необходимо. Половин етаж би бил напълно достатъчен. Смятам да бъдат три отделни салона. Един за продажба на костюми плюс ризи и блузи, другият за горни дрехи и рокли и третият за обувки, боти и ръчни чанти. Ключът, разбира се, е да имаме отделни

салони, съседни един на друг, така че една жена да може да си оформи бързо и лесно пълен комплект, без да трябва да се разкарва нагоре-надолу по другите етажи, за да търси отделните неща. Това ще спести грешки, да не говорим за губене на времето на купувача. И с една рекламна кампания, направена с въображение, и с едно хитро поощрение мисля, че ще можем да направим страхотен бизнес. — Облегна се отново назад, като наблюдаваше баща си с острия си съсредоточен поглед.

— Това е превъзходно. Да, ентузиазирани съм. Имаш ли някакви идеи за имената на тези твои обединени магазини?

— Има няколко много подходящи, татко, като например: „Работеща жена“ или „Жената в службата“. Обаче аз вече отхвърлих онези, които се оказаха твърде прозаични. Ние имаме нужда от име, което да изразява точно онова, което сме намислили. Трябва да поставим на първо място концепцията, че продаваме дрехи — красиви, добре проектирани облекла — за работещи жени в сферата на бизнеса и професионалното поприще, а също и че предлагаме специални услуги, тъй като ги улесняваме в тяхното задължение да комплектуват тоалета си по по-лесен начин.

— Какво ще кажеш за името „Елегантност в професията“? — предложи Дейвид.

— Не е лошо.

Пола сви вежди.

— Не е ли твърде много в другото направление? Твърде фантазе може би? — попита тя, мислейки на глас, и преди той да има възможност да отговори, продължи: — Аз бях намислила „Клуб на професионалиста“, когато пътувах с колата за Лондон днес след обяд. Не съм сигурна дали отговаря на онова, което искам да кажа. Но точно сега името не е най-важно. Главното е да пуснем в работа магазина. Така че... имам ли благословията ти?

— Естествено, че я имаш, макар че всъщност не се нуждаеш от нея. — Очите му просветваха, докато ѝ казваше: — Веригата магазини „Харт“ е напълно твоя, Пола. Абсолютно твоя и ти си главният директор.

— Но ти си председател на директорския съвет — отвърна бързо тя. — И следователно си мой шеф.

— Ти винаги си имала последната дума, нали? — измърмори Дейвид и не можа да се въздържи да не си помисли: „Както и Ема я е имала“.

* * *

— Съжалявам, че се връщам късно — извини се Пола, докато се втурваше бързешком в канцеларията на склада в Найтбридж в сряда следобед в три часа без пет минути.

— Как мина конференцията ти с Хенри Роситър? — попита Гей, като се надигна, следвайки Пола в разкошния офис, в джорджиански стил, който носеше белега на неповторимия вкус на Ема.

— Без никакви проблеми. По-голямата част от времето премина в преглеждане на останалите имуществва на баба. Едва-едва засегнахме ирландската бъркотия, отделихме ѝ само няколко минути след работната среща, по време на обяда всъщност. Някакви други новини междувременно тук? — Пола хвърли ръчната си чанта на един стол и седна на грамадното бюро, което навремето е било на баба ѝ.

— Да, майка ти звъня отново. Искаше да ти каже, че няма да остане в Корк утре, както била запланувала. Решила да пристигне веднага в Лондон със самолет. — Докато ѝ обясняваше, Гей седна на стола срещу бюрото.

— Радвам се, че си е променила решението. Веднъж да приключи разследването, всички ще си отдъхнем... искрено се надявам.

— След като полицията не е постигнала по-нататъшен напредък, сигурна съм, че процесът ще бъде съвсем рутинен — обади се Гей със спокоен тон.

— Да се молим да е така — отговори Пола с измъчена усмивка. След това, забелязвайки за пръв път мрачното настроение в израза на Гей, продължи: — *Ти не изглеждаш много щастлива.* Какво се е случило, след като излязох в единадесет часа.

Гей се изкашля леко.

— Съжалявам, че трябва да те посрещна с неприятности, Пола, но се страхувам, че така се стекоха нещата този следобед.

— Нормално за работата тази седмица, май че е така. Е, хайде, Гей, да чуем каква е лошата новина.

— Ще започна с това, което мисля, че е най-важно — каза Гей, повдигайки глава. — Дейл Стивънс звъня преди двадесет минути, но не от Тексас. Той е в Ню Йорк. У Пиер. Доколкото можах да усетя, звучеше доста обезпокоен. В гласа му липсваше онова негово пламенно самочувствие.

Неприятност в „Ситекс“ — помисли Пола. Потуляйки мрачното си предчувствие, тя попита:

— Даде ли с нещо да се разбере, че иска да говори с мен?

Гей поклати глава.

— Попита ме обаче кога смяташ да посетиш „Хартови“ в Ню Йорк. Аз му отговорих, че това ще бъде вероятно не преди ноември. Това, изглежда, го разтревожи. Като че ли избърбори една четирибуквена дума и попита сигурна ли съм, че няма да бъдеш в Щатите по-рано. Казах му, че няма да бъдеш, освен ако е нещо спешно, което прави необходимо да се занимаеш лично. Това последното го измислих, но той не се хвана на въдицата.

Пола посегна към телефона.

— Я по-добре да му се обадя.

Гей каза:

— Той не е там. Отиде на някаква среща. Каза да му позвъниш в шест часа наше време.

— Това ли е *всичко*, което каза?

— Нито дума повече. Нашият Стивънс беше много предпазлив. Както те гледам, изглеждаш много разтревожена, мислиш за най-лошото, подозирайки, че нещо не е наред в „Ситекс Ойл“. Трябва да се съглася с теб. Струваше ми се, че той беше страшно напрегнат, даже сърдит.

— Както ти каза преди малко, това е много необикновено. Дейл винаги е в толкова добро настроение и весел, но нека да не предричаме. Добре, „Ситекс“ в шест часа. Какво друго?

— Уинстън се обади от Ванкувър около обяд. Той също беше измъчен от някакво безпокойство. Имал известни неприятности с канадската хартиена фабрика. Те избухнали вчера, след като ти и аз бяхме вече говорили. Преговорите се запънали. Днес той оттегля предложението, което вие и двамата се съгласихте да направи, ако се

появят трудности. Ще им даде двадесет и четири часа и ако дотогава нещата не влязат в рамките на уговореното, той ще отлети за Ню Йорк в петък. Не желае да се безпокоиш и да му телефонираш. Каза, че той ще те държи в течение и в двата случая, но не храни много надежда да склучи сделката. Има чувството, че тя е капут.

— Проклятие, това е неприятно! Щеше да бъде такова завоевание за „Консолидейтед“. Остава ни само да се надяваме да успее да обърне нещата. Продължавай, Гей.

— Сали Харт е изчезнала — измърмори Гей, като гледаше състрадателно Пола.

— Глупачка! Малката наивна глупачка! — извика Пола, като се изпъна в стола си. — Бях ѝ казала да не бърза да ходи в Ирландия. Обзалагам се, че е отишла точно там. Кой се обади? Чичо Рандолф ли?

— Не, Емили. Твоят чичо Рандолф говорил с нея преди няколко часа. Емили точно излизала, когато чичо ти ѝ се обадил. Точно сега тя пътува към града. Както знаеш, утре има среща в лондонската служба на „Дженрит“. Както и да е, твоят чичо Рандолф е побеснял от яд, макар Емили да казва, че е направила всичко възможно да го успокои. Емили смята, че Вивиан крие нещо, знае къде е отишла Сали, но не иска да говори. Тя предлага ти да подхванеш Вивиан, когато имаш време.

Пола изпъшка:

— Ако знаеш колко ме интересува съветът на Емили. Защо, по дяволите, тя не е говорила с Вивиан, докато още е била в Йоркшир? Само това ми липсваше днес.

— Аз помолих Емили да отдели една минута да говори с Вивиан преди тръгването ѝ, но тя се държеше така, като че ли искаше да каже, че това няма с нищо да помогне. Каза: „Кажете на Пола, че не съм толкова всяваща страх, колкото нея“, и затвори телефона, преди да мога да кажа нещо.

— Ясно. — Двете жени си размениха загрижени погледи. Пола се загледа замислено към камината. Изведнъж устата ѝ се изкриви в строга решителна линия, а очите ѝ се свиха.

Гледайки я съсредоточено, Гей не можа да се въздържа да помисли колко много Пола приличаше в този момент на баба си. „Дай боже и тя да е така силна, както Ема Харт, както всички сме свикнали да вярваме“, си помисли отново Гей.

Пола отново премести погледа си към своята помощничка.

— Ще се заема с Вивиан по-късно. Където и да е Сали, не мога да я преместя физически или да я принудя да прави това, което казвам. Точно сега работата е на първо място. Нещо друго?

— Телефонира Джон Крос. Той е в Лондон. Моли за среща. За утре сутринта, ако е удобно.

— О — възкликна Пола, но не беше толкова изненадана, както изглеждаше, че е. Очакваше със седмици да ѝ се обади шефът на „Еър Комюникейшънс“. Тя и баба ѝ си бяха казали, че той ще се върне един ден, молейки на колене.

Гей я гледаше втренчено и се опитваше да разгадае израза ѝ. Беше доста неясен.

— Загради едно число, Пола — каза тя най-после, нарушавайки мълчанието. — Какво смяташ да правиш? За утре имаш доста чиста дата на календара.

Свила устни и клатейки глава, Пола се съгласи.

— Ако трябва да ти кажа истината, не съм сигурна... не ми се струва да си заслужава да се срещам с него. Нямам какво да кажа на този капризен господин. Ще ти съобщя решението си до края на деня.

— Братовчедка ти Сара се връща от Барбадос и иска да те види. Днес в четири часа. Каза, че трябва да дойде до магазина, да види купувача на готови дрехи и може да се отбие за няколко минути. Беше доста настоятелна.

— Тя се връща по-рано, отколкото очаквах. По-добре да я видя. Не е нещо важно, така че няма да ми отнеме много време. Най-вероятно е Сара да иска да ми каже за откриването на бутика и новия хотел през миналата седмица. Това ли е всичко, Гей?

— Това не е ли достатъчно? — каза раздразнително Гей.

Пола се облегна отново, разглеждайки я.

— Искаш ли наистина да бъдеш моя помощница? Или би предпочела да бъдеш моя секретарка. Не мога да те понижавам в служба, Гей, ако това е, което искаш. Целта ми е да доставям удоволствие във всички неща. — Пола се засмя въпреки многото си грижи.

Гей имаше благоприличието също да се засмее.

— Съжалявам, че прозвучах толкова кисело. Новата работа ми харесва, наистина ми харесва. Освен това Шийла ще се обиди и

наскърби, ако отново стане младша секретарка. Тя е толкова горда, че работи лично за теб. Много е добра, нали?

— Да, благодарение на твоето усърдно обучение през последните няколко години.

Телефонът извънтя. Пола се загледа в него и поклати глава. Вдигайки слушалката, Гей каза отривисто:

— Кантората на г-жа Феърли. — Настъпи кратка пауза, преди да отговори. — Тя е точно тук. — Подаде слушалката на Пола, като каза маниерно: — Няма нищо, това е Александър. — Гей излезе бързешком от стаята.

— Как се чувстваш отново на стария мелничен камък? — попита Пола в слушалката.

— Ужасно, след двете седмици слънце и безделие в Южна Франция. Но в едно отношение е отдъхване — няма да се разправам с майка ми — отговори Александър със саркастичен глас, като побърза да продължи: — Можеш ли да вечеряш с мен тази вечер? Имам няколко неща, които искам да разисквам с теб.

— Сериозни?

— Не. Но интересни.

— Защо не ми ги кажеш сега? — притисна го Пола с нарастващо любопитство.

— Много е забъркано. А и точно след десет минути трябва да започне едно събрание. Тъй като ти и аз сме в града сами, помислих, че ще бъде добра възможност да се съберем. Какво ще кажеш да вечеряме в „Белият слон“?

— Това звучи като добра промяна. Благодаря за поканата. И аз бих се радвала да те видя, ако можем да го направим около девет. Трябва да работя до късно.

— Кой ли не трябва? В девет е добре. Ще те взема на „Белгрейв Скуеър“, може ли? Около осем и половина?

— Чудесно. О, Сенди, по-добре направи резервацията за трима. Сестра ти е на път за Лондон, а сигурна съм, че Емили ще иска да дойде с нас.

— Съвсем вярно. Г-ца Ноузи Паркър трябва да е вътре във всичко — отговори той със сух смях. — До скоро виждане.

Пола стана, прекоси стаята и застана с гръб към камината. Времето беше застудяло през последните няколко дни и веднага след

като във въздуха се появиха най-леките признаци на есенен студ, огънят беше пален автоматически всяка сутрин, както това ставаше с години. Пола беше доволна, че дългогодишна традиция на Ема продължаваше без промяна. Внезапно Пола се почувства измръзнала до костите, а яркият огън топлеше и придаваше весел вид на красивата стая.

Тя се намръщи, когато мисълта ѝ се спря на Дейл Стивънс. За него не беше нещо необикновено да бъде в постоянен контакт с нея, тъй като тя беше представителка на баба си в „Ситекс“. Ема със своите четиридесет и два процента от акциите беше най-големият едноличен притежател на акции и винаги е била сила в нефтената компания и член на директорския съвет. Сега, когато Пола изпълняваше тази роля, Дейл разговаряше с нея няколко пъти месечно. От друга страна, обаждането този следобед не беше в рамките на нормалното. Гей беше забелязала тревожна нотка в гласа му, а Пола вярваше в преценките на Гей. Все пак уважаваната Слоун беше тази, която разкри заговора срещу баба ѝ миналата година. „Дейл има вероятно неприятности с кликата на Хари Мариот в съвета на директорите“, си помисли веднага Пола. Той е бил партньор на дядо ѝ, когато Пол Макгил беше основал „Сидни Тексас Ойл“ през двадесетте години, и винаги е бил труден. Ема беше успяла да го „подритне“ нагоре като председател на директорския съвет през януари 1968 и беше подработила съвета да изпълни волята ѝ. Те гласуваха с нея и назначиха Дейл Стивънс, протеже на Ема, за нов президент. От друга страна обаче, някои от членовете на съвета, които бяха интимни приятели на Мариот, негодуваха срещу Дейл и Пола реши, че те най-вероятно правят положението му непоносимо.

По дяволите, изруга тя в себе си. Искам да го хвана преди шест. Погледна часовника си. Беше три и половина. Трябваше да чака два часа и половина. През това време ще има поне възможност да подпише писмата си, да разгледа вътрешните служебни записки, натрупани на бюрото ѝ, да говори с Вивиан Харт, преди Сара Лаудър да се появи на сцената.

Като се върна на бюрото си, Пола прелисти записките и видя, че някои от тях повдигаха въпроси, които бяха твърде комплицирани, за да ги реши бързо. Тях тя постави настрана. След подписване на сутрешната кореспонденция позвъни на Олингтън Хол в Мидълхам.

— Здравей, Вивиан — каза Пола, когато братовчедката ѝ отговори. — Как си?

— О, Пола! Здравей. Много съм добре, а ти?

— Обезпокоена, Вивиан, току-що научих, че...

— Ако ми телефонираш за Сали, няма да ти кажа къде е. Аз ѝ обещах. Татко няма да го изкопчи от мен, нито ти.

Пола отвърна с твърд тон:

— Виж какво, Вивиан, Сали няма да се сърди, ако ми кажеш. Аз съм...

— О, напротив, ще се разсърди — прекъсна я Вивиан възбудено. — Тя не иска никой да знае къде е отишла. Нито даже ти. Моля те, не ме поставяй в такова ужасно положение.

— Ти можеш да ми кажеш... Слушай, няма да кажа нито на баща ти, нито на когото и да било друго, не даже на Уинстън, когато той ми се обади по-късно. Ти сигурно знаеш, че никога не нарушавам дадената дума.

— Не, не зная това... Но ти очакваш аз да наруша *моята* — отвърна Вивиан. — Бедната ми сестра е като ранена птица с изчерпани сили и се нуждае от малко мир и спокойствие. Татко не престана да ѝ говори с високопарни изрази и да ѝ се нахвърля от неделя вечерта.

— Съжалявам. Виж какво, не искам да ми казваш къде е, но ще се съгласиш ли да ми кажеш къде не е?

— Какво искаш да кажеш? — попита Вивиан остро.

— Ако назова място, където Сали не е отишла, ще ми кажеш ли? От теб се иска само да кажеш „не“.

Вивиан се разсмя глухо.

— Ти ме караш да ти служа за карта, Пола. Ако замълча, когато чуя някое име, ти веднага ще знаеш къде е. — Вивиан се разсмя отново. Недоверчивостта ѝ кълтеше като ехо в слушалката. — Дали ме смяташ за малоумна? Или зелена? Не съм паднала от бананова лодка.

— Искам да знам къде се крие сестра ти — отсече Пола все повече раздражена, — и то по редица причини, които не бих желала да разисквам с теб.

— Не ми говори като на малко дете. На деветнадесет години съм — извика Вивиан, чийто темперамент също избухна.

Пола въздъхна.

— Хайде да не спорим, Вив. Мога само да прибавя следното... Ако Сали е хукнала в Ирландия, то тя е по-голяма глупачка, отколкото съм си мислила, защото само ще създава неприятности на себе си и на Антъни.

— Сали едва ли е *глупачка*! Очевидно не е такава глупачка, за да отива в Ирландия. — Внезапно Вивиан спря.

„Успех!“ — си помисли Пола с лека усмивка. Хитростта ѝ успя. Тя каза.

— Ако Сали случайно ти телефонира, кажи ѝ, че ще вечерям с Александър и Емили в „Белият слон“. Просто в случай че иска да дойде с нас.

— Трябва да тръгвам, Пола — каза припряно Вивиан след кратка пауза. — Татко има нужда от мен в конюшните. Така че засега довиждане.

— Кажи на Сали да ми се обади, ако има нужда от нещо. Довиждане, Вивиан, скъпа.

Пола остана загледана в телефона, размишлявайки върху разговора. Значи Сали не е в Ирландия. Още по-малко вероятно е да е в Лондон, тъй като това не беше нейно любимо място. Дали не е още в Йоркшир? Ако е там, къде ли? В мисълта ѝ премина като ехо едно изречение, което Вивиан бе употребила. Беше нарекла сестра си *ранена птица*. Дали това не беше някакъв фигуративен израз, за да опише състоянието на Сали? Или това е била несъзнателна асоциация във въображението на момичето. Ранените птици се опитват да се върнат обратно в гнездата си... „Гнездото на чаплата“? Разбира се. Сали обичаше Скарбъроу и много от нейните картини бяха от местата, където те бяха прекарвали толкова много време като деца. „Ето къде аз бих отишла, ако искам да се скрия — си каза Пола. — Достъпно е, удобно, килерът за храна е напълно зареден, а старата г-жа Бонифейс има комплект ключове.“

Пола вдигна слушалката и започна да набира „Гнездото на чаплата“, но промени решението си. Би било безкрайно мило да остави Сали сама. Дали е в Скарбъроу, или не, наистина беше без значение. Важното беше, че не е някъде близо до Клонлуглин. Това заключение намали безпокойството на Пола за Сали Харт, към която хранеше крайна привързаност.

— Пола?

— Да, Гей? — попита Пола, навеждайки се към микрофона на уредбата за вътрешна комуникация.

— Сара пристигна.

— Каж и, моля те, да влезе, Гей.

Миг по-късно Сара Лаудър прекосяваше стаята с израз на бледото ѝ луничаво лице толкова решителен, колкото и походката ѝ. Беше облечена в тъмнозелен габардинен костюм, така красиво ушит, че придаваше чудна линия на закръглената ѝ фигура. Цветът му беше в галещ окото контраст с кафяво-червеникавата ѝ коса, която очертаваше лицето ѝ в буйни вълни и смекчаваше едрите ѝ, но привлекателни черти.

— Здравей Пола — поздрави живо тя, спирайки в средата на стаята. — Изглеждаш добре. По-слаба от всякога. Не зная как го правиш, но при мен е цяла борба за свалянето на всеки грам.

Пола се усмихна и оставяйки без внимание комплиментата, каза:

— Добре завърнала се, Сара — заобиколи бюрото и целуна братовчедка си по бузата. — Да седнем тук, при огъня — продължи тя. — Искаш ли чаша чай?

— Не, благодаря. — Сара се завъртя елегантно на високите си токчета и тръгна към канапето. Седна в ъгъла най-близо до камината, облегна се назад, кръстоса крака и си оправи полата. Заоглежда Пола, възхити се на простотата и елегантността на тъмночервената ѝ вълнена рокля. Тя беше просто чудна и като завеждаща модния отдел на предприятията „Харт“, Сара знаеше, че беше от „Ив Сен Лоран“. Продължавайки да сипе комплиментите, които ѝ идваха на устните, тя каза: — Джонатан ми разправя, че ирландците се избиват един друг... Изненадана съм, че баба не е вече тук.

— Не е хубаво да казваш това за Антъни, Сара — укори я любезно Пола, сядайки намръщено на един стол. — Смъртта на Мин беше една случайност и защо баба ще трябва да се връща? Цялата работа ще свърши до утре по това време.

Сара погледна учудено Пола и повдигна кестенявата си вежда.

— Да се надяваме, че си права.

— Разкажи ми за откриването на новия хотел и нашия нов бутик — предложи Пола, ловко сменяйки темата.

Сара мълчеше.

Пола продължи да настоява:

— Хайде, жадувам да чуя всичко по този въпрос.

— Всичко мина добре — каза накрая Сара — и няма причина да не бъде така. Работих упорито цели месеци, за да осигуря успеха. Да ти кажа ли, цялото пътуване беше една тежка, отегчителна работа. Бях на крак двадесет и четири часа на ден. Миранда беше ангажирана плътно с хотела, така че аз всъщност трябваше да се заема с всичко, да контролирам разопаковането и гладенето на роклите, да подреждам витрините, да създавам привлекателен вид на оформлението — оплакваше се тя. — Но нещата, които бях подбрала, се оказаха съвършени, макар това самата аз да го казвам. Моите рокли „Лейди Хамилтън“ и курортните облекла се харесваха на всички. Казваха, че цветовете са фантастични, платовете превъзходни, а моделите ги захласнаха. Беше претърпкано още от деня на откриването, така че би трябвало да се надяваме да направим рекорден бизнес през сезона.

— О, разбира се — извика ентусиазирано Пола, решавайки да не обръща внимание на забележките на Сара относно приноса ѝ за бутиците, който, ако трябваше да се каже истината, не беше значителен.

— Как е Мери? — попита тя.

— Предполагам, че е добре. Виждах я рядко. О'Нийл поканиха цял самолет знаменитости за откриването на хотела в края на седмицата, така че тя беше заета с празни приказки със знаменитостите.

Гърбът на Пола настръхна при тази забележка, която тя сметна за зловна и незаслужена, но благоразумно я отмина.

— Дойде ли Шейн със самолета от Ню Йорк?

— Да.

— И?

— *Какво* и? — попита Сара и гласът ѝ внезапно стана раздражителен. Тя погледна предизвикателно и студено Пола.

Поразена от това неприязнено отношение на Сара, Пола отстъпи изненадана. Колкото и да беше голяма изненадата ѝ обаче, тя успя да каже:

— Сигурно си видяла за малко Шейн и чичо Брайън? Мери може да е била много ангажирана като шеф на отдела „Връзки с обществеността“, но не мога да повярвам, че О'Нийл не са ти

обърнали внимание. В края на краищата те са от семейството и не са такива.

— О, да. Бях поканена на галавечерите, но бях много изморена, за да им се радвам. Всъщност нямах никакви забавления. По този повод иначе имаше големи запивания.

Сара се загледа в огъня, спомняйки си за убийствения, пълен със затруднения и силно разочарование уикенд. Шейн беше жесток, не ѝ обръщаше внимание през голяма част от времето. А когато благоволи да я забележи, беше високомерен, явно незаинтересован от нея. Той не би се отнесъл към Пола по този грозен начин, си мислеше отчаяно тя, затваряйки се отново в себе си. През пламъците на огъня пред нея изскочи образът му, излъчващ безкрайна страст и любов. Тя премигна, опитвайки се да го изтрие от съзнанието си. Този поглед не беше за нея, а за Пола... Този ужасен ден на кръщавката... Тя никога не би могла да забрави този поглед, нито този случай. За свой ужас и нещастие едва тогава тя беше забелязала, че Шейн О'Нийл обича Пола Феърли. Тази е причината да няма време за мен, каза тихо тя. Проклетата Пола. Мразя я. В гърдите на Сара се надигна неочаквана ревност с такава голяма сила, че тя отвърна лицето си, докато премине това нейно състояние, което чувстваше, че я изпълва с болка.

— Е, съжалявам, че не си прекарала добре — промърмори Пола, опитвайки се да изрази съчувствието си, като се питаше какво бе направила, та предизвика такава внезапна неприязън у Сара. Пола седна отново. Очите ѝ се свиха замислено. Нямахше основание да мисли, че Сара лъжеше за уикенда, но някак си не ѝ се вярваше. Тя се замисли върху самохвалките забележки на Сара и самодоволния ѝ тон, когато говореше за уморителната си работа. Колко преувеличаваше!

Пола не можа да се въздържи да прибави:

— Значи работата беше изнурителна — това са продажбите на дребно, Сара. Но хайде да погледнем точно на нещата: ти беше тази, която настояваше да отидеш в Барбадос. Ако аз...

— И свърших много хубава работа, нали? — прекъсна я решително Сара, като премести погледа си от огъня и се обърна, за да изгледа нервно Пола. — Някой трябваше да бъде там, за да организира работата. Щяхме да сме в една прекрасна бъркотия, ако бяхме разчитали на Мери, като имам предвид нейния отказ от задълженията

й. Или ако бяхме оставили нещата на случайността, както ти искаше от нас да действаме.

Пола се зачуди още повече от тази критика и от войнствеността на забележките. Не желаейки да остави Сара да се измъкне от това положение, Пола каза с известна острога:

— Това е много несправедливо от твоя страна. Не съм имала намерение да оставя нещата на случайността. Мислех да замина със самолет там самата аз, докато ти не изпя и изтанцува толкова песни и танци да отидеш. Във всеки случай ти няма защо да се безпокоиш за останалите бутици. Наела съм Мелъни Редфорд от Харви Никълъс, която започва от следващата седмица. Тя ще бъде директор на магазините „Харт“ във всички хотели на О’Нийл и ще работя пряко с мен. И Мери, разбира се.

— Разбирам. — Сара промени положението си и прочисти гърлото си. — Всъщност главната причина, поради която съм дошла да те видя, е да ти направя едно предложение.

— *Предложение?* — настръхна Пола, чудейки се с какво ли ще я сюрпризира.

— Да, бих желала да купя бутиците за моя отдел. Няма да има никакви парични затруднения. Имаме купища спестени пари в наличност. Видиш ли, предвид моето значително затруднение с бутиците, бих искала да ги имам всички под мое разпореждане, да ги направя част от „Лейди Хамилтън Клоудс“. Така че кажи цената, аз ще я приема.

Макар и поразена от смешното предложение на Сара, Пола отвърна бързо:

— Даже и да исках, не бих могла да направя такова нещо, както ти добре знаеш. Бутиците са собственост на отдела на веригата магазини „Харт“.

Сара погледна втренчено Пола. Погледът ѝ беше твърд.

— Какво от това. Аз ти предлагам лесен начин да осъществиш бърза печалба. И то голяма. Това би трябвало да те радва, тъй като очите ти са вечно втренчени в резултата на балансовата сметка.

— Искам да ти напомня, че веригата „Харт“ е обществена компания — извика Пола, мислейки, че братовчедка ѝ е полудяла. — Имам притежатели на акции и директорски съвет, пред които съм отговорна, ако това ти е убягнало от вниманието.

Сара едва-едва се засмя:

— Не ми говори за съвета при Хартови. Всички знаем за съвета, мила. Той се състои от баба, от тебе, от родителите ти, от Александър и от шепа стари дядки, които не важат пред това, което кажеш. Ако искаше, можеш да ми продадеш лесно бутиците. Това зависи от твоето решение. Не очаквай да ти повярвам за останалото. Този съвет ще приеме мълчаливо твоите желания, каквито и да са те, както винаги са правили в миналото, когато баба е искала нещо.

Пола фиксираше ледените очи на братовчедка си и гласът ѝ беше също толкова леден, когато каза:

— „Харт“ е инвестирал много пари в новите магазини и аз съм посветила невероятно много усилия и дълги месеци време за този проект. Така че нямам намерение да ги продавам на теб или на когото и да било друг даже ако съветът на директорите одобри тази продажба, което пък, вярвай ми, те не биха направили, поне не на този етап. Видиш ли, Сара, аз искам да задържа бутиците за Хартови. Те са част от нашата програма за разрастване. Освен това, аз...

— *Твоите* усилия? — извика Сара, наблягайки особено на тези думи. — Това е смешно. Аз съм работила много по-упорито от теб и аз избирах всички стоки. При тези обстоятелства единствено справедливо е...

— Престани! — предупреди Пола с глас, разкриващ нарастващото ѝ раздражение и изчерпано търпение. — Не съм седнала тук да слушам тези глупости, Сара. Знаеш ли, това е просто нелепо. Влизаш тук, започваш да ме критикуваш, след това се опитваш да си припишеш заслуги за успеха на магазина в Барбадос... а засега това е спорен въпрос. Само времето може да ни покаже колко успешни са били те. Но като се връщам отново на *твоите* усилия, мисля, че не ти липсва дързост. Просто така се случи, че Емили направи много повече за нас, отколкото ти. Тя купи всяка една вещ, което не беше малък подвиг, при това си спомням, че аз избрах всяка частица от плажното облекло. Освен това Мери и аз избрахме облеклото на нашата компания, а не ти. Признавам, че ти направи най-хубавите модни линии в колекцията на „Лейди Хамилтън“ и проектира специалното вечерно облекло и може би работи много съзнателно през последните десет дни, обаче твоят принос за първия бутик беше по-малък, наистина *много по-малък*.

Пола стана и отиде до бюрото си, седна зад него и привърши спокойно:

— А колкото се отнася до купуването на бутиците от „Харт“... — Тя поклати учудено глава. — Мога само да прибавя, че това е най-глупавото нещо, което някога съм чувала, и то специално от теб, която най-добре от всички знаеш как баба е извършила структурирането на нещата. Виж какво, ако искаш да се включиш в нов проект, може би ще можем да помислим заедно... — Пола спря, съжалявайки моментално за помирителния си жест. Студенината на Сара беше по-демонстративна от когато и да било.

Сара стана, без да каже нищо. Отиде право при бюрото и застана лице с лице срещу Пола.

С мек и несвойствено спокоен тон каза:

— Баба пък може да има други идеи за бутиците. Може да ѝ хареса идеята ми да ги продаде. Идвало ли ти е наум такова нещо? — Без да даде възможност на Пола да отговори, тя продължи по своя странно спокоен начин: — Баба още не е умряла и ако я познавам добре, обзалагам се, че тя не е прехвърлила нейните седемдесет процента от акциите на теб. О, не, тя разчита на онези, в това съм съвсем сигурна, които са хитри като нея. А що се отнася до мен, тя е все още главната лейди тук. Искам да разбереш едно... няма да оставя въпроса тук, при теб. О, не, съвсем не. Ще изпратя телекс на баба. *Още днес*, Пола. Ще ѝ направя оценка на нашата среща, за моето предложение и за отхвърлянето му от твоя страна. Ще видим кой всъщност ръководи „Харт“, нали?

Пола я изглежда със съжаление и ѝ каза с тъга в очите:

— Изпрати телекс. Ако искаш десет. Няма да постигнеш нищо...

— Ти не си единствената внучка на Ема Харт — прекъсна я Сара с язвителен глас. — Макар че всеки би си го помислил от начина, по който се държиш.

— Сара, не искам да се караме. Ти разсъждаваш детински. Винаги си знаела, че „Харт“ е обществена... — Изречението на Пола остана да виси във въздуха. Сара си беше излязла. Вратата се затвори тихо след нея.

Пола гледаше втренчено след нея, клатейки отново глава, все още учудена от абсурдното предложение и неразумното държане на Сара. Въздъхна леко. Само преди две седмици тя беше споделила с

Емили, след като баба им беше заминала в Мей, че цари върховно спокойствие.

„Много съм избързала“, си помисли сега Пола и откри, че най-неприятната част от срещата беше крещящата омраза на Сара към нея. Докато Пола продължаваше да размишлява върху неочакваната враждебност на братовчедка си, си зададе въпроса дали това не е началото на открита война.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Емили беше като замаяна.

— Погледни само тази вечерна рокля. Тя е просто изящна — каза тя с притихнал глас, изваждайки дрехата от голямата кутия, постлана с пластове и пластове копринена хартия.

Александър, излегнал се на леглото в една от стаите за гости в апартамента на Ема в „Белгрейв Скуеър“, кимаше в знак на съгласие.

— Изглежда също, като че ли е в прекрасно състояние. — По сериозното му лице играеше любеща усмивка, докато Емили се плъзна по средата на стаята и я постави внимателно пред себе си.

Роклята беше дълга с деликатна гарнитура от тюркоазна коприна, изцяло инкрустирана с хиляди малки мънистени синци в окраски от бледосиньо и смарагденозелено. Емили се придвижи леко. Роклята правеше леки вълни, а мънистата смениха цветовете си при движението ѝ. Ефектът беше смайваш.

Наклонил глава на една страна, продължавайки да гледа съсредоточено сестра си, Александър каза:

— Знаеш ли, тя притежава всички цветове на лятното море на Южна Франция и, разбира се, подхожда на очите ти. Колко жалко, че не можеш да я задържиш за себе си. Не е никак старомодна.

— О, знам и бих искала, но тя наистина е много скъпа. Във всеки случай не бих могла да направя това на Пола. Тя има нужда от рокля за модното изложение следващия януари.

— Решила ли е как ще го нарече?

— Смята да го нарече „Модна фантазия“ с под заглавие „Петдесет години елегантност и стил“. Аз много го харесвам, а ти?

— И аз го харесвам. — Той наблюдаваше как Емили сръчно сгъва роклята в кутията и я покрива с хартията. — Представяш ли си — баба е държала вечерната рокля всичките тези години. Тя е почти четиридесет и пет годишна и е пропита с нафталин. — Изкриви нос в израз на отвращение и прибави: — Но се обзалагам, че нашата баба е изглеждала съкрушително в нея с червено-златистата си коса и зелени очи.

Емили вдигна русата си глава.

— Това е най-меко казано. И ти си прав относно нейната възраст. Точно преди да отпътува, баба каза, че ще я намерим в един от нейните кедрови шкафове на най-горния етаж заедно с другите дрехи. Баба ни каза, че за пръв път я е носила на танца на вечерята, която е дала на чичо Франк и леля Натали, когато са се сгодявали. — Емили постави капака на кутията, потупа я и погледна към брат си.

— Знаеш ли, има даже чифт смарагдови сатенени пантофи от Пине, които ѝ подхождат. И те са в отлично състояние. Изглеждат така, сякаш са носени само един или два пъти.

— Да, всичко е грижливо запазено — отбеляза Александър, мислейки за легендарното чувство за пестеливост на опитната си баба. Провесил крака от леглото, той бавно местеше погледа си по дългия метален рафт с дрехи, разположен близо до прозореца. Взирайки се в етикетите по костюмите, дрехите и вечерните рокли, той прочете на глас.

— Шанел, Вайънет, Баленсиага, Молиньо... тези са като нови, Емили. И те трябва да са от двадесетте или тридесетте години.

— Да, и за това са от съществено значение за изложението. Няколко други жени, известни с тяхната елегантност — от списъка на най-елегантно облечените дами — са заели подобни специално проектирани дрехи на Пола и всички са приели поканата ѝ да присъстват на коктейла, устройван вечерта при откриване на изложението за публика.

Емили се отправи към тоалетната масичка, взе един написан на машина списък, направи някакви бележки, пхна обратно листа в папката и каза:

— Благодаря ти за компанията, Сенди. Хайде сега да слезем на долния етаж. Това е всичко, което имах време да направя тази вечер. Обещах да помогна на Пола по подреждането на останалата част от дрехите този уикенд, тъй като в момента тя е затрупана с работа.

— Впрочем къде е тя? — попита Александър, следвайки Емили от стаята за гости към площадката за втория етаж. — Не ми казвай, че е в склада.

— О, не, тя е тук — каза през рамо Емили, като слизаше леко надолу по стълбите. — След като разопаковахме дрехите и ги

окачихме, за да бъдат проверени за най-малка поправка, тя отиде да си смени роклята. Може би се е отбила в старата детска стая.

Александър блъсна вратата и влезе след Емили.

— И деца ли има тук? — попита изненадано той.

— Да, и Нора. Пола ги доведе в града със себе си в понеделник сутринта. О, Сенди, виж, старата добра Паркър е извадила за нас бутилка бяло вино. Да изпием ли по една чаша? — Тя побърза към масичката.

— Защо не? Благодаря, Емили. — Седна на един стол до огнището, кръстоса дългите си крака, изучавайки сестра си, докато тя наливаше виното. Макар че беше средна на ръст, той обикновено я намираще ниска, може би защото беше с деликатна структура и изящни пропорции. Поклати глава. В последните няколко години Емили се беше превърнала в много красива млада жена. Колко лоши са били неговите братовчеди момчета към Емили, когато бяха деца, като я дразнеха заради огромния ѝ апетит и съвършено кръглото ѝ тяло, наричайки я Печена ябълчица. Сега тя съвсем не беше вече като ябълка. Тази вечер приличаше на бърлива китайска кукла в изящната си розова вълнена рокля. „Като някоя китайска кукла“, добави той тихо, като разсъждаваше върху страхотната ѝ физическа и умствена енергия и се чудеше, както често правеше, откъде идваше тя. От тяхната баба? Безспорно тя не беше наследена от родителите им. Майка им беше една отпусната, отегчена, разглезена жена от хайлайфа без сериозни мисли в главата. Баща им беше минала слава, която никога не се реализира. Това на първо място — във всичко провал. Бедният татко, си помисли Александър, той беше без съмнение най-милият, най-добрият човек, когото познавам. Това му напомни, че трябва да телефонира на баща си утре, за да уреди среща за обяд или вечеря. Напоследък те не бяха се виждали много често.

— Боже мой, Сенди, не бях забелязала красивия ти тен, когато бяхме на горния етаж — забеляза Емили, докато му подаваше чашата с вино и го разглеждаше внимателно. Чукна на дърво на стола пред нея. — Наистина изглеждаш супер. Трябва по-често да стоиш на слънце.

— Какво? И да оставя предприятията „Харт“ да се провалят и да пропаднат? В никакъв случай. — Вдигна чашата си. — Santé!

— Наздраве! — каза Емили. След като отпи една глътка, попита: — Къде е Мег?

— Отиде тази заран в Шотландия, за да види едно ловно стопанство, което ще се обяви за продажба. Собственикът иска фирмата по недвижимите имоти, за която тя работи, да се заеме с въпроса, така че Меги ще трябва да направи голяма обиколка. Ако го хареса, ще го впише в техните книги. Бог знае обаче кой ще го купи. Кой, по дяволите, питам аз, иска ловно стопанство в тези дни?

— Един богат американец — намекна Емили. — Определил ли си дата на сватбата си.

— Юни... вероятно.

— Това не е честно — простена Емили със святкащи очи. — Знаеш, че Уинстън и аз се женим през юни. Щеше да бъде по-добре Меги да ме попита, преди да определиш твърда дата.

— Можем да направим двойна женитба — каза той и прихна да се смее при вида ѝ. — Защо ме гледаш така?

— Ако ти не знаеш, тогава аз няма да ти кажа — отвърна тя сърдито. — От друга страна, може би трябва.

— Забрави, че съм го казал. Впрочем не съм го казал на сериозно.

— Напротив, каза го и аз ще ти кажа защо — заяви Емили. — Има три сериозни причини. Първо: Всяка младоженка иска да бъде център на внимание в *нейния* тържествен ден, а, разбира се, тя не може да бъде, ако има *друга младоженка*, която се върти насам-натам. Второ: Баба ще получи припадък, защото ще го сметне за нередно, за проява на лош вкус. Трето: Можем да разочароваме нашата баба, която очаква да даде *две* свръх супер екстра специални брачни тържества с всичките му там украси следващото лято.

— Убеди ме, Емили — двойна женитба е изключена — отвърна той с раздражение. Стана почти веднага сериозен, смукна от цигарата си и бързо я угаси. Движенията му станаха нервни.

Емили, винаги наблюдателна, извика:

— Нещо не е наред ли?

— Пола може да е успяла да предотврати скандала в зародиш в Ирландия, но се страхувам, че тук имаме друг, всеки момент да експлодира.

— *Скандал* — повтори спокойно думата Пола, влизайки в стаята. Тя затвори вратата след себе си и застана неподвижна, гледайки втренчено Александър и Емили със загрижен поглед.

— Пола — каза Александър, като стана и тръгна бързо към нея, за да я поздрави нежно. — Позволи ми да ти предложа чаша вино, а след това да направим малка разправия, преди да отидем в „Белият слон“.

Пола седна на канапето, като погледът ѝ се движеше от единия към другия. Попита ги намръщено:

— Какъв скандал, Сенди?

Той ѝ подаде чашата и седна на стола си.

— Отново за мама. Съжалявам, че трябва да ви кажа и на двете. — Загриженият му поглед шареше от Пола към Емили. — Тя ми телефонира тази сутрин от Париж. Гласът ѝ звучеше доста истерично. Очевидно Джани Равиоли...

— Не ставай злъчен — запротестира Емили. — Колко пъти трябва да ти казвам, че името му е Равелло, а Джани е много приятен човек.

— ... е започнал дело за развод — продължи Александър с още по-остър тон, след като хвърли заплашителен поглед към Емили, — а тя е на границата на нервен колапс, или поне така казва...

— Какво, по дяволите, очаква тя? — избухна отново Емили. — Тя е тази, която хукна с отвратителния Фрог.

— Ако продължаваш да ме прекъсваш, няма да можем никога да отидем на вечеря — забеляза Александър, строго клатейки пръст на сестра си. — Във всеки случай мама е разтревожена поради нетактичността на Джани. Видите ли, въпреки че тя му е дала показанията, той отказва да посочи Марк Дебоан.

— *Защо* — попита Емили с нарастващо любопитство.

Пола попита:

— Кого посочва той? Очевидно това е в основата на тревогата на майка ви.

Александър я погледна остро.

— Умно момиче. Точно там е работата. — Настъпи кратка пауза, преди той да продължи с олимпийско спокойствие. — Изглежда, че ще повика да се явят в съда няколко... министри на Короната като прелюбодейци. Милата наша майка ще трябва да е минала през Кабинета като подправка.

— Ти се шегуваш — извика Пола, гледайки учудено и тревожно.

— Де да беше така — каза Александър унило, като си помисли за последиците от прелюбодеянието на майка му, за объркването в семейството и особено на баба му. *Тя би била покрусена.*

Емили беше цялата настръхнала. Очите ѝ се разшириха и тя извика.

— Старите приятели на чичо Робин. Обзалагам се! — Вайкайки се театрално, тя въртеше очи към тавана. — Като че виждам гръмогласните заглавия на „Дейли Мирър“: „Италиански граф призовава като свидетел цялото британско правителство в хайлайфен развод“ или, какво ще кажеш за това в „Нюз оф дъ Уърлд“: „Персона от висшето общество снася всичките си яйца в правителствена кошница“. Вестниците ще имат голям ден. — Изглежда ги злобно.

Устата на Пола неволно потрепна. Тя не можа да се сдържи да не се засмее въпреки яда към леля си и сериозността на положението.

— Спри, Емили, ти си невъзможна. — Пола се опита да потисне надигацията се в нея смях, който избликна отчасти и поради нервността ѝ тази вечер.

Александър, на когото тази история не беше забавна, изгледа и двете.

— Знаете ли, че никак не е смешно... — Той избухна, клатейки глава, загубил внезапно способност да говори. Просто кипеше от яд непрекъснато, откакто майка му му беше телефонирала онази сутрин. Както Ема, той беше непрекъснато бесен от ужасното ѝ държане и тъй като беше скромнен, нейната безнравственост му беше обидна.

Емили попита нетърпеливо:

— Много ми се иска да зная кои са били мамините любовници. — По лицето ѝ премина израз на смущение и тя сбърчи нос. — Не, не мога да си представя прелестната Елизабет в леглото с Дебелия Дабз.

— Дебелият Дабз? — повтори като ехо смаяната Пола.

— Наистина, Емили! — експлодира Александър.

Без да се изплаши от смърянето на Александър, възприела пресилен, йоркширски акцент, Емили обясни на Пола:

— Да, Дебелият Дабз, така момчетата в Гарнет наричат нашия Арлод от Хъдърсфийлд. — В момента на Емили ѝ дойде внезапно друга мисъл и като се върна към нормалния си, културен тон, продължи: — Робин ще получи удар. Нека не забравяме, че нашият чаровен чичо, член на Парламента на Югоизточен Лийдс, е също един

от министрите в кабинета на Харолд Уилсън. Очаква се той да бъде назначен за канцлер на Ексчекър, ако либералите влязат отново при следващите набори. Да, Сенди, ти си прав, наистина ще бъде голям скандал... Нюанси на парфюм, не мислиш ли? Това няма никога да го избегнем в зародиш.

— Аз лично нямам намерение да се безпокоя за скъпоценната кариера на чичо Робин — отвърна сприхаво Александър. — О, не, съвсем не. Но той е такъв опортюнист, че ще намери начин да се възползва от това. Във всеки случай грешката е само негова. Ти си слагаш пръста ненужно, Емили, сигурен съм, че мама се запозна с въпросния господин чрез него. Тя непрекъснато се подвизаваше на неговите приеми в Итън Скуеър. — Хвърли на Пола загрижен поглед. — След като веднъж документите по развода бъдат попълнени в съдилищата, пресата ще разбере за нула време и Емили съвсем не е далеч от истината относно тези изключително гръмки заглавия.

Пола седеше, размишлявайки. Най-накрая каза:

— Колко? За да го купим?

— Не е сигурно — отговори Александър.

Емили извика:

— О, не мисля, че той ще иска нещо.

Пола прониза братовчедката си със студения си многозначителен поглед.

— Изненадана съм от наивността ти, Емили. Ние сме отгледани от жена, която непрекъснато ни е казвала, че всичко има цена, въпросът е само каква. Разбира се, че иска пари. Тогава той ще направи джентълменския жест и ще посочи Марк Дебоан.

Емили запротестира ожесточено:

— Познавам го по-добре от когото и да било от вас и не мисля, че е такъв.

— Баба много обича да казва също, че цената не се изразява непременно в пари — бързо им напомни Александър. — И сега, като размишлявам върху това, съм склонен да се съглася с теб, Емили. Аз, честно казано, не вярвам той да иска пари, но иска нещо. Отмъщение. Сигурен съм, че още обича майка ни, Бог знае защо, като се има предвид как тя се отнася към него... а той е много силно наранен. Така че той има нужда да отвърне на удара с удар и да я нарани на свой ред

и единственият начин, по който той знае как, е да я злепостави публично.

— Може би — допусна Пола, виждайки логика в теорията на Александър. — Очевидно той има всички доказателства, които са му нужни? — Пола каза това като въпрос.

— О, да — отвърна Александър. — Мама беше съвсем наясно, че има уличаващи сведения срещу нея. Той не отправя празни заплахи.

— Сигурен ли си, че ти е казала кои са били министрите? — опипа почвата Емили със свойственото си любопитство.

Александър я погледна със съжаление.

— Хайде, тя може да е глупава, заблудена жена, но дълбоко в себе си е доста хитра. Разбира се, че не е казала доброволно никакви имена.

Пола попита:

— Сенди, каза ли майка ти какво иска от теб да направиш?

— Да. Иска да отида да се срещна с Джани и да го убедя да посочи на делото Марк Дебоан. Тя, изглежда, вярва, че мога да му въздействам, но страшно се заблуждава. Аз не го познавам толкова добре, но така или иначе той е най-разположен към Емили.

— О, не — изписка Емили, — без мен!

Александър и Пола си размениха заговорнически погледи. Пола каза:

— Ти би могла да бъдеш най-подходящият човек за разговор с него, мила.

Емили простена и падна назад на стола си.

Идеята да говори с Джани за изневярата на майка си ѝ се стори съвсем отблъскваща. От друга страна, тя харесваше Джани, а Александър би могъл да бъде нетактичен с него. Изправяйки се, тя каза твърдо:

— Аз просто отказвам да предложа на Джани пари, това е банално.

— Как ще подходиш? — попита Александър, изпълнен с дълбоко облекчение от факта, че тя очевидно се е съгласила да приеме тази неприятна задача.

— Ще... — Емили се замисли дълбоко и лицето ѝ просветна. Тя продължи: — Ами ще апелирам към благородната му природа, ще му

обясня, че ще нарани повече Аманда и Франческа, отколкото мама. А той е много привързан към момичетата. Не би желал те да страдат.

Пола каза с известно колебание:

— Много добре. Гледай да действаш в тази насока. Но все пак трябва да имаш някакъв резервен вариант, в случай че добрата му природа му изневери.

— Понякога наистина звучиш цинично — заяви Емили и сви осъдително устни. — Нямам намерение да обиждам бедния измамен човек, като му предлагам пари.

Без да обръща внимание на ядосания вид на Емили, Пола сви рамене и каза:

— Можеш винаги да му предложиш работа, ако той е непреклонен, ако настоява да изброи половината от проклетото правителство.

— Работа? Къде? При кого?

— При „Харт“, Емили. Аз търся човек, който да ръководи „Трейд Уингс“, новия магазин за антики, който възнамерявам да отворя много скоро. Тъй като Джани е експерт в тази област, може би ще предпочете да работи за семейството, отколкото за онази компания, изнасяща антики, където работи понастоящем. В известен смисъл ще убием с един куршум два заека, като осигурим той да бъде поне на наша страна, ако не специално на страната на майка ви, а и всъщност няма да бъде под наше влияние, тъй като ще трябва да пътува много. Освен това мога да имам добър човек за „Трейд Уингс“. А и той сигурно ще печели повече при Хартови.

— Какво прекрасно решение! — извика Александър, като веднага си подобри настроението и се отпусна на стола си.

Емили започна да хапе устната си.

— Аз само ще му спомена за работа при Хартови, ако се окаже труден — предупреди тя, убедена, че Джани не беше опортюнист. И прибави бързо: — Знам, че няма да стане нужда, знам, че ще постъпи както трябва. Просто знам.

— Ще видим — измърмори Пола.

Александър стана и се заразхожда из стаята.

— А сега, след като се занимахме с любовния живот на мама, има още един въпрос, който искам да обсъдим. — Застана до вратата. — Само за минута... оставих куфарчето си в хола, когато дойдох.

В негово отсъствие Емили се наведе към Пола и сподели:

— Джани наистина е чудесен човек. Ти просто не го познаваш добре.

— Сигурна съм, че е при нормални обстоятелства. Но е по-разумно човек да се подготви за най-лошото.

Емили не каза нищо. Минута по-късно Александър се върна, седна и извади една папка от куфарчето си. Подаде я на Пола.

— Какво е това? — попита тя, като я пое от него.

— Отчет от г-н Грейвз и Сондерсън. Но няма нужда да го четеш сега.

— За Джонатан ли е? — попита Пола, обърна папката и я прелисти. Някакво мрачно настроение караше дъха ѝ да спира в гърлото.

— Не, отчетът се отнася за Себастиан Крос.

— О! — Пола сложи ръка на устата си, като си спомни за онзи ден в заседателната зала в „Ейре“, чудейки се защо я обхвана внезапно лошо предчувствие.

Александър обясни:

— Мисля, че ще стане по-бързо, ако ви обясня с няколко кратки изречения. Отчетът е доста дълъг, на места скучен, поради което ви предлагам да го разгледате внимателно, когато имате свободно време.

— Побързай тогава. Казвай, Сенди — нареди Емили. — След малко ще трябва да тръгнем за вечерята. Умирам от глад.

— Г-н Грейвз рови вече цели месеци, търсейки нещо за Себастиан, както и двете знаете — започна Александър. — Отначало проверките му бяха в кръга на службата му, тъй като следваше нарежданията на баба. Когато отново се оказа с празни ръце от проверката, той реши да провери личния живот на Себастиан. След поредица лъжливи указания и интервюта с различни хора от Лондон той отиде в Йоркшир. Там попаднал на някаква информация, която не е много приятна и аз нямам нищо против да ви я кажа. Знаейки, че много от момчетата от „Ейре Комюникейшън“ се събират в бара на Поли в Лийдс, той започнал да се навърта там. По време на един обяд започнал случаен разговор с младеж, който някога работел в „Ейре“. Грейвз и младежът накрая станали твърде близки, започнали редовно да се срещат на чашка в продължение на три седмици. Една вечер Томи Чарууд — така се казвал младежът — казал на Грейвз, че

Себастиан бил интригант и че иска да го заведе една нощ в някоя тъмна алея и да му удари един хубав пердах. — Александър спря, за да си запали цигара, и продължи: — Когато Грейвз попитал за причината, Томи Чарууд му казал, че той бил флиртувал с някакво момиче, което също работело в „Ейре“, и че Себастиан му я отнел. Изглежда, че момичето, Алис Пийл...

— Аз съм се запознавала с Алис — прекъсна го бързо Пола с нарастващ интерес. — Тя работи в рекламната служба. Идвала е веднъж при мен да търси работа в „Харт“.

— Как изглежда? — попита заинтригуван Александър.

— Талантлива в нейната специалност, доста приятна. Спомням си я съвсем ясно, защото беше изискана и твърде впечатляваща. Висока, мургава, с необикновено хубаво лице.

Александър се покашля и прикова мрачен поглед в Пола.

— Не съм много сигурен колко красива е тя сега. Според Томи Чарууд Себастиан Крос я е бил няколко пъти. И то толкова лошо последния път, че Алис Пийл е трябвало да търси пластичен хирург. Чарууд казал на Грейвз, че щяла да бъде обезобразена за цял живот без спешното лечение, оказано ѝ в главната болница в Лийдс. Видите ли, Крос я е бил с такава мъст, че челюстта ѝ била счупена, както и кост на бузата, а лицето ѝ било кървава безформена маса.

— О, боже! — извика Пола. — Да ѝ се случи такова страшно нещо.

Емили също беше пребледняла. Изтръпнала от ужас, тя погледна Пола, а след това прошепна:

— Твоите предчувствия за Себастиан Крос са били верни. — Емили преглътна и се обърна към брат си: — Не е ли предявило иск момичето? Да отиде в полицията? Да заведе дело?

— Не, както изглежда, не. Чарууд казал на Грейвз, че тя била смъртно уплашена от Крос. Баща ѝ искал да се обади в полицията, но Алис го молела да не отива с настояването, че това ще донесе още повече беди. Г-н Пийл доверил това на Томи, когато двамата се сприятелили. Томи се опитвал да убеди Пийл да отиде в полицейския департамент в Лийдс, където Томи познавал добри детективи, но Пийл продължавал да се колебае. В края на краищата решил да не прави нищо. Около един месец след този последен ужасен побой Крос посетил семейство Пийл и предложил на г-н Пийл пари. Пийл, който

бил добър човек, хвърлил парите в лицето на Крос. Веднага след като Алис се възстановила, той я изпратил да живее при женения ѝ брат в Гибралтар. Брат ѝ е в Кралския флот, на хеликоптери мисля, и е на постоянно място в Гибралтар. Томи Чарууд мисли, че тя е още там.

— Каква ужасна история! — каза Пола, продължавайки да трепери. — Не съм изненадана от факта, че Алис Пийл е тероризирана от Крос — заекна тя и се извърна, изпълнена с отвращение и мъка.

Емили се задъха:

— Той сигурно е някакъв маниак! Семейството на това момиче трябваше да го преследва без оглед на това какво казва тя.

Александър кимна, а изразът му, отразяващ този от лицето на Пола, показваше безкрайно отвращение. Той каза рязко:

— И това не е всичко... Чарууд дал на Грейвз допълнителна информация, след като нашето хитро око спечелило по-нататък доверието му. Чарууд се кълне, че Себастиан употребява наркотици, че е голям пияница и комарджия и е претърпял големи загуби на игралните маси в Крофърд и бог знае къде другаде.

— И това е човекът, който е най-добрият приятел на Джонатан Ейнсли — каза Пола. — Просто ужасно.

— Да, ужасно е — съгласи се Александър. И докато информацията за Крос никак не ни е от полза, тя рефлектира много зле върху Джонатан с това, че той е най-близък приятел на Крос. Не бихте ли казали?

Пола кимна с глава.

Емили погледна Пола и брат си.

— Мислите ли, че Джонатан също взема наркотици? И че играе комар?

— Той по-добре да не употребява наркотици — отговори грубо Александър, — ако иска да продължава да управлява отдела за недвижими имоти на предприятията „Харт“. Нека не забравяме, че борави с много пари и че понякога трябва да взема много важни решения. — Александър стана, отиде до полицата на камината, наля си чаша вино и измърмори: — От сега нататък трябва да го следя във *всичко*, което прави — да го наблюдавам по-отблизо. Не мога да си позволя да му разреша да направи каквато и да е грешка. А що се отнася до комара — Александър сви рамене и поклати глава, — не мога да се наема да правя предположения за това. Но той може да

играе на карти и това е още една причина да обърна по-голямо внимание на отдела за недвижими имоти. Както казах, през тази компания преминават страшно много налични пари.

— Предполагам, че си инструктирал г-н Грейвз да се занимае с това, Сенди? Да рови по-дълбоко — каза Пола.

— Естествено.

— Ужасно — продължи Пола замислено. — Крос звъня в склада днес. Искаше среща.

— Ще го видиш ли? — попита Александър, връщайки се на стола си.

— Не зная — вероятно не. Гей се опита да се свърже с него в хотела му късно днес следобед, но той бил излязъл! Очаквам тя да му звънне отново сутринта.

— От една страна, бих бил любопитен да зная какво има да каже. Той по всяка вероятност не може и да си представи, че бихме се интересували от „Ейре“. Не сега, след като е продал сградата, която беше най-важният актив на компанията.

Пола сви рамене и веднага смени темата.

— Сара дойде да ме види тази заран. — Пола започна да преразказва срещата, без да пропусне и най-малката подробност. Когато привърши, седна и зачака реакцията им.

По време на целия рецитал на Пола Емили се беше превърнала цялата в слух и зрение. Тя извика.

— Много ми се иска да чуя версията на Миранда за уикенда, да не говорим за всичките десет дни, които Сара прекара в Барбадос. Имам чувството, че техните разкази ще се различават значително. Сара е била винаги много добра в приписване на заслуги, които не са нейни.

— Да, зная. — Пола веднага си помисли за дните на тяхното детство в „Гнездото на чаплата“. Още оттогава тя и Емили бяха запомнили лукавството на Сара. Братовчедка им винаги се опитваше да се издокара пред баба си, като се представяше в най-благоприятна светлина, често за тяхна сметка.

Александър се обади:

— Сара не е глупава. Тя знае, че вие не можете да продадете бутиците, не преди първо да се отнесете до управителния съвет. Тя също има ясна представа, че не може да разходва парите на модния отдел току-така, докато не получи моето разрешение. Следователно е

сметнала, че може да ни прескочи и да успее в намерението си, както заплашваше, че ще направи.

— Аз също — промърмори Емили, като осъждаше Сара дълбоко в душата си. Пола имаше твърде много грижи и тревоги, с които да се справя в момента, та ѝ оставаха още и трудностите, които Сара ѝ създаваше.

Пола се усмихна леко:

— Няма да споря с когото и да било от вас. Обаче мога да ви уверя, че телекът ще отиде направо в кошчето за боклук. Това, което Сара не знае, е, че баба започна да вярва в бутиците още преди да замине през май. В последния момент тя изведнъж видя в тях един умен начин да се разраснем, и то относително леко за организацията ни. Тя е убедена, че бутиците ще увеличат стойността на дяловете на „Харт“, и наистина ще я увеличат. Така че едва ли има намерение да продава бутиците.

— Да, но ти току-що каза, че Сара не разбира това — спокойно отбеляза Емили, — и във всеки случай аз винаги съм си мислила, че тя беше вбесена от факта, че ти взе веригата „Харт“, а не тя. В края на краищата тя е най-възрастната внучка и има доста високо мнение за себе си като бизнес дама.

— Емили ми взе думата — каза Александър, обръщайки се бързо към Пола. — Посещението на Сара този следобед може да е било едно неприятно упражнение, посещение със специална цел и с намерението да те разтревожи, Пола, да те обезкуражи, да те извади от равновесие. — Докато говореше, му дойде наум друга мисъл. — Мисля си, не е ли това началото на война, за която говорехме и която предвиждахме.

— Това ми мина през ума и по-рано — отвърна Пола.

— Ако е така, какво се надява да спечели Сара, Сенди? — попита Емили.

— Удовлетворението да знае, че Пола е вбесена, че е под допълнително напрежение. А лице, което е извадено от равновесие, невинаги мисли трезво и ясно. — Александър погледна и двете многозначително. — Сара е както ръка и ръкавица с Джонатан от доста дълго време. Тя трябва да бъде наблюдавана толкова отблизо, колкото и той.

Пола стана.

— Стига сте се занимавали с тях, поне за тази вечер. Хайде да вървим да вечеряме — предложи тя, желаейки да се сложи край на този разговор. — Това беше един труден ден, а и ужасна седмица до този момент. — Въздъхна отегчено. — Нямам намерение да досаждам на когото и да било от вас с моите проблеми със „Ситекс Ойл“, но и днес имах такива, с които трябваше да се справям. Мисля, че току-що съм се избавила от нуждата да бъда под пара. Искам малко отдих, като например една приятна вечеря в „Белият слон“.

— Сериозни ли са проблемите? — попита Александър, докато тримата се отправяха към входното фоайе, за да вземат палтата си. Стисна приятелски Пола за рамото. — Мога ли да ти бъда в помощ?

Пола му се усмихна с благодарност.

— Благодаря ти, Сенди. Много е мило от твоя страна, че ми предлагаш услугите си. Но засега нещата са под контрол... — Поколеба се, преди да добави: — Дейл Стивънс беше решен да се оттегли като президент днес следобед. Употребих над един час в разговор по телефона с него, за да го убедя да остане. Той има доста неприятности в управителния съвет, неуморими създатели на неприятности, които се мъчат да му връзват ръцете винаги, когато могат. — Разтърси печално глава. — Но трябва да ти кажа, че той се съгласи да остане като президент до края на годината. Всичко, което всъщност успях да направя, беше да си купя малко време.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Джон Крофорд предложи да обясни процедурата пред съда за установяване на смъртния случай — каза Дейзи, поглеждайки от Едуина към Антъни. — Той смята, че това ще ни помогне да бъдем спокойни.

Антъни добави:

— Наистина ще помогне, лельо Дейзи. — Антъни стана. — Аз ще отида и ще доведа Бриджит. Мисля, че тя трябва да чуе това, което има да каже вашият семеен адвокат. Извинете ме, ще се върна след минута.

След като той напусна библиотеката, Дейзи стана и отиде при Едуина на канапето. Взе ръката на своята доведена сестра и я стисна и се загледа в загриженото ѝ лице.

— Опитай се да не се тревожиш толкова, Едуина. След няколко часа тази трагедия ще бъде зад нас. Трябва да вървим напред, знаеш това, да се опитваме да изживеем живота си колкото можем по-добре.

— Да, Дейзи. Благодаря за загрижеността ти. Ще се оправя — говореше полугласно Едуина с уморен глас. Последните няколко дена на безпокойство и напрежение бяха взели своето. Сега тя изглеждаше изнурена, близо до пълен припадък. Черната рокля, която беше избрала да носи, без каквито и да било бижута или друг акцентиращ цвят, не допринасяше с нищо за подчертаване на външността ѝ. Тя като че ли отнемаше и малкото цвят от лицето ѝ, подчертаваше бледостта ѝ повече от всякога. Изглеждаше болна, а възрастта ѝ тази заран изпъкваше очебийно.

В сребристосивите очи на Едуина внезапно просветна благодарност. Тя прибави спокойно:

— Не зная какво щях да правя без теб и Джим. Къде е той, Дейзи?

— Точно сега говори с Пола по телефона и ми се струва, че има да води няколко телефонни разговора с хора от вестника. Но той ще дойде веднага, след като свърши. Той наистина няма нужда да бъде

инструктиран. Знае вътрешните процедури на съда, тъй като се е занимавал с разследвания в първите години като репортер.

— О, разбира се, той би трябвало да разбира от тези неща. — Едуина премести погледа си към часовника върху полицата на камината. — Вече е три и половина. Ще трябва скоро да тръгнем за Корк. Пътят ще ни отнеме час, час и половина.

Схващайки нервността и паниката в гласа на Едуина, Дейзи каза успокояващо:

— Имаме достатъчно време. Дознанието е определено за единадесет часа, а това събрание с Джон няма да отнеме много време. Той каза, че ще разгледа важните точки за около десет минути. След това можем да тръгнем и да пътуваме спокойно. Не се тревожи, скъпа.

— Добре съм, наистина. Само малко уморена. Не спях много добре.

— Май че никой от нас не е спал — каза Дейзи с лека усмивка. — Аз ще взема още едно кафе. Ти искаш ли една чаша?

— Не, благодаря, Дейзи. — Едуина седна сковано на канапето, стискайки ръце в полата си. Гърдите ѝ бяха сковани от лошо предчувствие. Цели четири дни и нощи тя беше живяла с този ужасен страх за сина си. Не можеше да чака повече. Да се яви веднъж пред местния съд, да приключи и свърши с дознанието, така че облакът, който обграждаше сина ѝ, да се вдигне. Само тогава ще си отдъхне. На драго сърце би дала своя живот за Антъни. Той беше единственият човек, който имаше значение за нея. Веднъж дознанието по смъртта на Мин да приключи, тя би го поддържала във всичко, което той пожелае да прави, даже ако това означава да приеме Сали Харт, която тя не одобряваше. До деня на нейната смърт ще съжалява за пасивната си роля в нещастията, което се разигра между Мин и Антъни през изтеклите няколко седмици. Антъни я беше помолил да вземе отношение, да разговаря с нея, настояваше да повлияе на отчуждената му жена да му даде развод, както бяха се разбрали отначало. И може би щеше да успее, но никога не ще узнае, защото беше отказала. Сега бедната Мин беше мъртва. Може би щеше да бъде още жива, ако бях говорила с нея, си помисли Едуина за сетен път. Мъката в сърцето ѝ се засилваше. Вината ѝ се рееше над нея.

Дейзи се върна с чашата си кафе и седна на един стол насреща. Тя каза:

— Реши ли какво ще правиш? Ще дойдеш ли в Лондон за няколко дни да си починеш след погребението?

— Може би ще трябва да се махна оттук — започна Едуина и спря, като се загледа във вратата, докато Антъни влизаше с Бриджит О'Донъл, икономката на Клонлуглин.

— Милейди, г-жа Еймъри — каза Бриджит, кланяйки глава, и седна на стола, който Антъни ѝ показва.

Дейзи, винаги миловидна, ѝ се усмихна.

— Както знаеш, г-н Крофорд е нашият адвокат, който е дошъл от Лондон да помогне по какъвто начин може. Той ще ни обясни някои неща, Бриджит, както, сигурна съм, лорд Дънвейл ти е казал. Преди всичко искам да ти кажа, че няма нищо, за което да се безпокоиш.

— О, аз не се безпокоя, г-жа Еймъри, съвсем не — отговори бързо Бриджит с гърления си напевен глас, смекчаващ изяждането на отделни думи, посрещайки, без да мига, втренчения поглед на Дейзи. — Това е много проста работа, да кажеш истината, и това е, което аз имам намерение да направя. — На тясната ѝ бледа уста проблесна малка самодоволна усмивка и тя седна, кръстосвайки краката си. Червената ѝ коса светлееше на слънчевата светлина, като блестящият ѝ оттенък контрастираше ярко на леденостудените ѝ сини очи.

Мнението, което имаше Дейзи, че Бриджит О'Донъл е невъзмутим човек, пресметлив и сигурен в себе си, се потвърждаваше. Тя не харесваше особено тази жена, която сигурно е на около тридесет и пет години или там някъде, макар че не изглеждала на толкова.

Отмествайки погледа си, Дейзи се обърна към Антъни, но преди да може да каже нещо, вратата се отвори и в стаята влезе Джон Крофорд, синът на адвоката на Ема от много години, а сега старши партньор във фирмата на Крофорд „Крейтън, Фипс и Крофорд“. Среден на ръст, той беше прав като пръчка и имаше държане на военен, което се съчетаваше с енергичната му индивидуалност. На четиридесет и шест години, имаше коса с пясъчен цвят, прошарена със светлосиво, кафяви очи, приятно лице, което беше странно мило и не разкриваше нищо от острия му като бръснач ум и брилянтното познаване на законите.

— Добро утро. Съжалявам, че ви накарах да чакате — каза той живо, като се приближи до тях към прозореца на пълната с книги стая. Дейзи му предложи кафе, но той отклони предложението ѝ. Остана

прав зад един стол, с ръце, захванати здраво за облегалката. Изглеждаше напълно спокоен и отпуснат и както винаги правеше с клиентите си, опитваше се да създаде чувство на върховно доверие, каквито и да бяха личните му мисли и мнения.

Крофорд каза:

— Аз разбирам, че това ще бъде едно истинско изпитание за вас тази заран, така че си помислих, че ще бъде от полза да ви направя кратко изложение за начина, по който се процедира. Като се схванат някои от процедурите, това може да намали нервното напрежение на всеки от нас, надявам се. — Погледът му обходи бързо и четиримата. — Чувствайте се свободни да задавате всякакви въпроси, докато аз обяснявам нещата. Тъй като никой от вас не е присъствал по-рано на дознание, позволете ми да ви кажа най-напред, че този съд процедира по съвсем *неофициален* начин. Все пак — той замълча за малко, погледна ги проницателно и говорейки бавно, като че ли да придаде допълнителна важност на думите си, продължи, — трябва да подчертая, че неофициалността не намалява в никакъв случай важността на следствието. Този съд е един от *най-висшите* съдилища на областта и се позовава на *закона на свидетелските показания*. Някакви въпроси? — Джон вдигна едната си вежда. — Добре, да вървим по-нататък.

— Извинявай, Джон — обади се Дейзи, — би ли обяснил, моля, какво искаш да кажеш с *неофициален*. Не разбирам съвсем.

— А, да, разбира, се. Под неофициален искам да кажа, че следователят не носи тога. Той е облечен в гражданско облекло. Също така начинът на говорене е по-малко официален, отколкото в другите съдилища. Следователят говори неофициално със заинтересованите страни, преди да бъдат дадени показания от свидетеля под клетва от мястото за свидетели в съда.

— Благодаря ти, Джон. Още един въпрос. Следователят е обикновено адвокат или лице с юридическо образование, нали?

— Това е абсолютно вярно, Дейзи. Следователят не е съдия, макар че издава присъди. Той има също широк обseg на действие по следствието. Ако няма други въпроси, ще продължа. Сега идвам до най-важната точка, а тя е следната: следователят ще приема свидетелски показания, *основани на чуто* от другия, нещо, което не е

обичайна практика в другите съдилища по английското законодателство, където показания по чуто са *недопустими*.

Антъни се наведе напред.

— Какво значи това? — Той поклати глава. — Не може да значи онова, което аз мисля, че означава! — възрази високо и гласът му изтъня.

— Да, лорд Дънвейл, това означава. Следователят изслушва нещо, което някое лице е чуло, но не знае дали е истина... клюка, клевета, ако щете.

— Разбирам — каза Антъни с по-спокоен глас, макар да изпитваше вътрешна тревога при мисълта за клюката, която се ширеше в селото от месеци.

Едуина и Дейзи си размениха загрижени погледи. Никоя от тях не каза нито дума.

Познавайки тяхното безпокойство, Джон Крофорд се изкашля и продължи:

— Нека да ви дам по-пълна квалификация на свидетелските показания, основани на чуто от другиго, както те се прилагат в следствените съдилища. В нашия случай показания по чуто могат да бъдат думи, казани от починалия непосредствено преди смъртта му или смъртта ѝ, било на член от семейството, било на лекар, на приятел или на адвокат. Свидетелят може да заяви, че починалият е заплашил, че ще се самоубие по една или друга причина. Или може да изрази мнение, че е бил депресиран. Следователят взема бележки по тези пунктове. Възможно е и друг пример да бъде полезен. Ето една илюстрация. На основание на информацията, която е събрал, един полицаи може да изрази мнение пред следователя, че вярва починалият да е извършил самоубийство. Или пък един полицаи може да заяви, че разследванията му го карат да вярва, че смъртта е случайна. Следователят взема предвид такива мнения. Искам също да подчертая, че показания въз основа на чуто от такова естество имат отражения върху делото и, разбира се, върху останалите въпроси, зададени от следователя.

— Разпитва ли полицията всеки от свидетелите? — попита Антъни.

— Не, не. Никога. Това не е допустимо в следователското дознание. Само следователят е упълномощен да задава въпроси. —

Крофорд се извъртя, когато вратата се отвори.

В стаята влезе бързо и затвори зад себе си вратата Майкъл Ламонт. Беше висок и добре сложен, имаше рошава черна къдрава коса и весело, обрूलено от вятъра лице, което подхождаше на младежките му маниери. Докато вървеше през стаята, той любезно се извиняваше.

Антъни каза бързо.

— Ще те уведомя по-късно, Майкъл. Джон обяснява процедурата... начина, по който се води едно следствие.

Показвайки с глава, че е разбрал, Ламонт седна на канапето близо до Едуина, като удостои другите жени с лека усмивка. Той каза:

— Присъствал съм на едно дознание някога, така че смътно съм запознат с формата.

— Добре, добре — извика Крофорд с кратко поклащане на глава. — Ще ви запозная с това след малко. Може да има или да няма жури от шест или осем души. И в двата случая следователят налага своята воля. Ако е необходимо, занимава журито със своя начин на разсъждения. Но следователят е, който решава и произнася присъдата: дали е нещастие, самоубийство, случайна смърт, природни сили или — помълча за малко и прибави бавно — ... или убийство.

След като тази дума увисна във въздуха, настъпи мъртва тишина.

Наруши я Антъни:

— Ами какво става, ако следователят е несигурен? Ако не може да реши дали е самоубийство, случайност или убийство?

— А, да, ами в такъв случай следователят би трябвало да остави открита присъда. Той може да реши, че някакво неизвестно лице или лица биха могли да бъдат отговорни за смъртта на умрелия и че бих могли да бъдат подведени под отговорност по-късно.

Едуина погледна напрегнато сина си, отвори уста и пребледня. Майкъл Ламонт посегна и взе ръката ѝ, като ѝ пошепна нещо на ухото.

Крофорд ги погледна бързешком, а след това се обърна отново към Антъни.

— Докладът на патолога и констатациите от аутопсията му обикновено изясняват причината за една смърт, и то без никакво съмнение.

— Разбирам — каза Антъни с тих глас.

Крофорд съобщи:

— Аз разгледах най-важните точки, струва ми се. Трябва да прибавя, че съм напълно убеден, че разследването ще протече нормално. — Очите му се спряха на Майкъл Ламонт. — Ти може би ще бъдеш първият свидетел, защото си бил първият, който си намерил тялото на лейди Дънвейл. Полицейският сержант от Клонлуглин ще даде показания след теб. След това ще чуем медицинското показание — от местния лекар, който е извършил първоначалния преглед, и от патолога, който е провел втория преглед и е извършил аутопсията. Нуждае ли се някой от по-нататъшни разяснения по които и да е въпрос?

— Да — каза Антъни. — Само няколко. Предполагам, че аз ще бъда разпитан. Но майка ми? И Бриджит?

— Не виждам причина графиня Дауагър да бъде призована на свидетелската банка, тъй като тя наистина не може да допринесе нищо. Вие ще трябва да дадете показания и най-вероятно също и г-ца О'Донъл. Много вероятно е следователят да разговаря неофициално с всички ви, преди да бъдат повикани главните свидетели, както обясних по-рано. Няма място за безпокойство. — Крофорд погледна часовника си. — Предлагам да тръгнем оттук след десет минути. — Обръщайки се към Дейзи, която беше станала, той попита: — Къде е Джим? Може би ще трябва да му съобщите, че ще тръгнем скоро за Корк.

— Да — каза Дейзи. — Ще му кажа веднага. Трябва да отида горе да си взема нещата.

След петнадесет минути малката група напусна Клонлуглин Хаус.

В първата кола, шофирана от Майкъл, пътуваха Едуина, Бриджит О'Донъл и самият Майкъл Ламонт.

Джим Феърли шофираше втората кола и се движеше плътно отзад. Той беше придружен от Дейзи и Джон Крофорд. През първите десетина минути никой не говореше. Накрая Джим каза:

— Обясняването на формалностите беше добра идея, Джон. — Той погледна с крайчеца на околото си Крофорд, който седеше до него на първата седалка, върна отново погледа си напред към пътя и продължи: — Сигурен съм, че помогна на леля ми. Тя е цялата в нерви. Антъни обаче изглежда доста спокоен, самоуверен и се контролира напълно. Но изглежда уплашен. Тази страшна бъркотия го състари много.

— Да — отговори лаконично Крофорд. Той свали прозореца, погледна през рамо Дейзи и каза: — Имате ли нещо против да запуша?

— Не, съвсем не. — Дейзи се наведе напред, слагайки ръка на облегалката на предната седалка, и се обърна към Джим: — Как беше Пола?

— Добре е и ти изпраща много поздрави. — Джим стисна по-силно волана, като се питаше дали да повтори последните коментари на Пола, които тя изказа с такова безпокойство, че той самият се разтревожи. Колебаейки се какво да направи, той отбеляза: — Тя настояваше много да ѝ се обадим по телефона веднага след завършване на следствието, като че ли ние не бихме направили това така или иначе.

— Тя ще иска да се свърже веднага с мама — промърмори Дейзи. Настани се отново в ъгъла, оправи полата на скромната си и семпла тъмносива рокля, мислейки си за Ема, седнала в тяхната овцевъдна ферма в Австралия в очакване на изхода и притеснена за внука си Антъни. Обстоятелството, че майка ѝ е под такова напрежение, безпокоеше Дейзи. В края на краищата, тя *беше* на осемдесет години. Увереността, че Ема Харт беше непобедима, означаваше за Дейзи, че Ема ще се справи със станалото и ще настоява за истината, когато телефонира, така че Дейзи се опита да се успокои. Накрая каза: — Реши ли какво ще правиш, Джим?

— Да. Ще остана тук за погребението утре. Смятам, че ще оценят подкрепата, а това е най-малкото, което мога да направя. Ще отлетя обратно в събота. Надявам се да убедя Антъни да дойде с мен. Той трябва да се махне за малко от това място.

— Разбира се — каза Дейзи. — Сигурна съм, че той иска да види Сали. — След това тя се обърна към Джим Крофорд: — Допускам дознанието да свърши за около два часа... Дейвид е уредил частният самолет на неговия приятел да бъде на летището в Корк на обяд за нас. Вие ще дойдете обратно в Лондон с мен, нали, Джон?

— Да, благодаря много. Аз обичам пътуването. Да, всъщност, тъй като всичко е в ред, ще свършим за около два часа. Надявам се, че няма да прекъсваме за обяд. В случай че това се наложи, дознанието ще се проточи до следобед.

Джим се обади.

— Смяташ ли, че има някаква причина, която ще удължи дознанието?

— Не, не наистина — отговори Крофорд, но в гласа му имаше някакво странно колебание.

Джим схвана веднага това.

— Не звучиш така убедително, както снощи, Джон. Има ли нещо, което аз и Дейзи трябва да знаем?

— Не, не. Разбира се, че не — измънка Крофорд.

Този отговор съвсем не убеди Джим. Той реши да навлезе по-дълбоко, да довери безпокойствата на Емили, които Пола му предаде по време на по-ранния им телефонен разговор. Той сподели.

— Пола е малко обезпокоена. Емили ѝ е открила нещо... Вероятно тя е събудила Пола през нощта и ѝ е казала, че след неделята е била непрекъснато загрижена относно тези пет или шест часа, които Мин е прекарала на езерото, откакто е пристигнала следобеда, допреди да умре късно през нощта. Емили смята...

— Не разбирам защо тези часове са важни — подхвърли Дейзи.

Джон Крофорд се замисли за момент, реши да бъде честен и се извърна на първата седалка, като погледна Дейзи право в лицето.

— Сега трябва да ти призная, че аз самият бях обезпокоен за същото това нещо, скъпа. И ако аз намирам този отрязък от време странен — да не говорим за младата Емили — не мислиш ли, че един опитен следовател не би се запитал какво е правила починалата през това извънредно дълго време?

— Да. — Дейзи сви вежди. — Но защо тези часове имат значение така или иначе? Виж, може би тя си е отишла и отново се е върнала.

— О, може би тя въобще не е била в Клонлуглин следобеда — каза меко Крофорд. Тази възможност може доста лесно да дойде наум на следователя, както ми дойде и на мен, а вероятно и на младата Емили. Видиш ли, Дейзи, тези необяснени часове повдигат въпроси по отношение историята на лорд Дънвейл за времето, когато жена му е пристигнала, една история, която, бих могъл да кажа, се потвърждава само от майка му.

— Искаш да кажеш, че следователят може да си помисли, че Антъни лъже — че Мин е дошла там късно през нощта. — Дейзи задържа дъха си. — О, боже мой, да, разбирам какво искаш да кажеш!

Следователят може да направи прибързано заключение, че Антъни също е бил на езерото късно през нощта. — Тя престана да говори и започна да трепери, чувствайки се внезапно обхваната от силна нервност, за първи път от пристигането си в Ирландия.

— Може би. Но, Дейзи, аз казах *може би*. Мисълта ми би се успокоила значително, ако имахме свидетел, който да е видял покойната графиня да е пътувала с кола в района на Клонлуглин следобеда или пък да си е тръгнала около това време. За съжаление ние очевидно нямаме такъв свидетел. — Крофорд отправи съчувствена усмивка на Дейзи. Той я беше обожавал с години и винаги бе искал да я закриля. — Моля те, не се тревожи, без да има нужда, скъпа. Аз не споделих по-рано моето безпокойство с теб по тази проста причина. Знаех, че това ще те разтревожи, ако ти го кажа. — Като я удостои с успокоителен и пълен с вяра поглед, той привърши: — Аутопсията е обикновено ключът при този тип съдебни случаи. Тя ще докаже окончателно, как е умряла. — Крофорд погледна многозначително Джим. — Сигурен съм, че патологът ще даде заключение: смърт поради случайно удавяне. — След като е намерил вода в дробовете ѝ, прибави наум в себе си Крофорд, молейки се патологът да е направил така. Ако не е, те бяха в невъобразима беда. Липсата на вода в дробовете на починалата биха доказали, че тя е била мъртва, преди тялото ѝ да е потънало във водата. В такъв случай ще бъде повдигнато обвинение за убийство към някого... или към неизвестни лица.

Виждайки, че Джон иска да успокои нервността на тъща му, Джим каза с твърд и силен глас:

— Напълно съм съгласен с теб, Джон. Сигурен съм, че смъртта на Мин е била случайна. Хайде, Дейзи, успокой се и приеми трезво нещата, както правеше досега през цялото време на това нещастие. Едуина би се разкъсала от мъка, ако усети и най-малкия признак на страдание от твоя страна.

Дейзи каза:

— Добре съм. Няма нищо, за което да се безпокоите. И аз съм съгласна и мисля, че и тримата трябва да бъдем колкото е възможно по-спокойни. Антъни и Едуина ще имат извънредно мъчително дознание, каквото и да е то, така че ние трябва всички да бъдем издръжливи и жизнени.

Дейзи Макгил Еймъри отново се облегна в ъгъла на седалката си и остана безмълвна през остатъка от времето на пътуването им до Корк, като остави да говорят Джим и Джон Крофорд. Тя имаше своите лични неспокойни мисли, които заемаха цялото ѝ внимание.

Г-н Лайъм О'Конър, местен адвокат, беше председателстващият следовател в съдебното следствие за причината на смъртта по делото на Минерва Гуендолин Стендиш, починалата графиня Дънвейл.

Дознанието се водеше в малкия следователски съд в местното съдилище на град Корк, окръжен център на графство Корк.

От дясната страна на О'Конър седяха шест души съдебни заседатели. Всички те бяха местни жители на града, дошли в съда тази заран, извикани заедно от едно служебно лице от следователския съд. Такава беше практиката по английския закон по отношение на дознанията. Каквито и да са планираните от тях ангажменти за този ден, те нямаха друг избор, освен да направят, както им е наредено, тоест да влязат в състава на следователския съд и да бъдат заклетни като съдебни заседатели.

Следователят започна:

— А сега, лорд Дънвейл, преди да изслушам свидетелските показания на полицейския сержант Макнамара, на патолога и на останалите присъстващи, може би вие бихте могли да дадете на съда някаква представа за душевното състояние на починалата преди трагичната ѝ смърт. Можете да говорите оттам, където сте седнали. Не е необходимо да заставате засега на банката за свидетели.

Антъни каза с ясен и забележимо силен глас:

— Жена ми и аз бяхме разделени и скоро щяхме да се разведем. В резултат на това тя напусна Клонлуглин Хаус, а аз живеях в Уейлърфорд. Напоследък тя имаше навика да посещава Клонлуглин. През последния месец започнах да забелязвам, че нейният характер се беше променил коренно. Беше някак си раздразнителна, даже агресивна както в приказките си, така и в действията си. Започнах да чувствам нарастващо безпокойство за нейното душевно равновесие.

Следователят поклати глава.

— Споменавала ли е някога покойната за самоубийство? Заплашвала ли е някога, по време на пристъпите ѝ на безразсъдност, че сама ще сложи край на живота си?

— Не, не е — отговори Антъни с още по-твърд глас. — Нещо повече, искам да заявя категорично, че не вярвам жена ми да се е самоубила каквото и да е било душевното ѝ състояние. Тя не беше човек, който може да се самоубие. Убеден съм, че смъртта ѝ е била една случайност.

Следователят попита и за други подробности относно поведението на починалата. Докато Антъни отговаряше, Дейзи наблюдаваше съсредоточено следователя и слушаше с най-голямо внимание. Лайъм О'Конър беше нисък, жив мъж с дълбоко набраздено лице. Изразът на лицето му беше някак си суров, но тя забеляза, че има умни и добродушни очи и схватлив маниер. Тези негови характерни черти изпълваха Дейзи с известно спокойствие. Тя беше сигурна, че Лайъм О'Конър няма да допусне безсмислици в съда, че ще се придържа най-съвестно към буквата на закона, но ще бъде и изключително честен.

Докато следователят продължаваше неофициалното разпитване на Антъни, Дейзи хвърли таен поглед към Едуина. Напрежението беше толкова голямо, че Дейзи се страхуваше да не припадне всеки момент. Посегна към ръката на Едуина и я стисна силно в желанието си да ѝ даде сила и вяра.

— Благодаря ви, лорд Дънвейл — казваше следователят. — Лейди Дънвейл, имате ли нещо да прибавите по повод необикновеното поведение на снаха ви непосредствено преди смъртта ѝ?

Едуина бе очевидно изненадана, като чу да се споменава името ѝ. Тя трепна на мястото си и остана с отворени уста, без да може да говори пред следователя. Започна да трепери.

Дейзи стисна ръката ѝ в своята и ѝ пошепна:

— Едуина, не се страхувай. И отговори на следователя, скъпа.

Като се изкашля неколkokратно, Едуина най-последно започна да говори с тих глас, който силно трепереше:

— Мин... моята снаха, която е... беше... беше измъчена през последните седмици. Да, това е съвсем вярно. — Едуина спря рязко, задавяйки се при изговаряне на думите, а от очите ѝ бликнаха сълзи, като си спомни за младата жена, която тя обичаше като дъщеря. Настъпи мъчително колебание, преди Едуина да може да продължи почти шепнешком: — Имам чувството, че тя... тя... пиеше много напоследък. Поне пристигаше в Клонлуглин в пияно състояние

няколко пъти през последния месец. Бриджит... ммм... ммм... г-ца О'Донъл, на моя син... лорд Дънвейл, икономка... — Едуина спря отново, погледна Бриджит и продължи: — Доста често г-ца О'Донъл трябваше да слага в леглото снаха ми в гостната стая в Клонлуглин. Спомням си случая много ясно. Госпожица О'Донъл ми каза, че се страхува, че лейди Дънвейл може да направи някаква катастрофа, ако ѝ бъде разрешено да се върне с колата си в Уейлърфорд в нейното... пияно състояние...

Едуина преглътна. Устата ѝ засъхна. Не можа да продължи. Усилието да говори свързано и да следва правдоподобността на показанията я беше изтощило. Тя седна на мястото си с преbledняло като платно лице, цялото обляно в пот.

— Благодаря, лейди Дънвейл — каза следователят съчувствено. Сложи очилата си, погледна към преписките пред себе си, погледна напред, махна си очилата ѝ огледа стоящите пред него.

— Г-це О'Донъл, можете ли да ми дадете някои по-големи подробности по особения случай, по който лейди Дънвейл току-що говори?

— Да, господине, разбира се. — Бриджит се наведе леко напред и с нейния отсечен, прецизен начин потвърди казаното от Едуина, а също и случаите на раздражителност, посочени от Антъни.

Като я слушаше, Дейзи си помисли, че никога не е изслушвала по-добра свидетелка. Жената бе забележителна, особено по отношение на вниманието ѝ към най-малкия детайл, а тя наистина имаше чудна, ако не и фотографска памет.

— А подхвърляла ли ви е някога покойната, г-це О'Донъл, че би посегнала на живота си? — Следователят впери острия си поглед в икономката.

Очевидно Бриджит О'Донъл нямаше какво да се колебае върху този въпрос.

— О, да, господине, нейно благородие го е правила. И то неведнъж, а няколко пъти напоследък.

В залата се чуха ахкания от изненада.

Антъни, настръхнал на стола си, извика:

— Това не може да бъде вярно! — Той понечи да стане, но беше възпрепятстван от Джон Крофорд, който му даде знак да замълчи, имайки предвид строгия поглед на следователя.

Следователят подкани присъстващите към тишина и беглите шепнения, които се чуваха, престанаха.

— Моля ви, разкажете тези случаи — нареди ѝ той.

— Да, господине — каза тя без колебание, но хвърли бърз поглед към Антъни, преди да продължи.

Дейзи, чиито очи не изпуснаха от поглед лицето на Бриджит, помисли, че видя в този поглед мълчаливо извинение, но не беше сигурна.

Обръщайки се към следователя, Бриджит О’Донъл каза:

— Покойната графиня беше доста променена през последните седмици на живота си, както негово благородие спомена. Тя се държеше истерично в мое присъствие в много случаи и когато бивахме сами, ми е казвала, че няма за какво да живее, че иска да умре. Последният път, когато заплаши, че ще сложи край на живота си, беше около една седмица преди смъртта ѝ. Тя пътуваше с колата за Клонлуглин един следобед. Аз бях единствената, която я видях. Негово благородие беше заминал за имението с г-н Ламонт, а графиня Дауагър беше в Дъблин. Във всеки случай, господине, нейно благородие беше много паднала духом и повтаряше непрекъснато, че иска да се спаси от мъката и нещастieto на живота, като... като умре. Плачеше неудържимо този следобед и макар че се опитвах да я успокоя, да ѝ изкажа моето съчувствие, тя беше неутешима. В един момент, когато се опитвах да я успокоя, като я обгърнах с ръце, тя ме удари през лицето. В момента, в който направи това, изглежда, дойде на себе си и се извини многократно. Направих чай и седнахме за малко в кухнята. Разговорихме се. Тогава именно нейно благородие ми довери нещо друго. Каза ми, че най-голямата трагедия на живота ѝ е, че няма деца. — Бриджит спря за малко, пое си дъх и продължи: — Лейди Дънвейл започна отново да плаче, но тихо, някак си отчаяно. И прибави, че е безплодна, че не може да ражда. Аз отново направил опит да утеша нейно благородие. Казах ѝ, че е още млада, че има още дълго да живее и да си устрои нов живот. Това ѝ помогна за малко и аз помислих, че изглеждаше по-обнадеждена, когато напусна по-късно.

Бриджит си седна на мястото. Гледаше надолу в ръцете си, после вдигна нагоре очи, погледна втренчено следователя и съобщи с най-ясен глас:

— Мисля, че нейно благородие се е самоубила, господине, поради пропадналия ѝ брак и защото знаеше, че никога няма да има деца.

Следователят наведе глава и се загледа в книгата, разтворени пред него.

Съдебната зала беше мъртво тиха. Никой не се движеше, нито се чуваше някакво шепнене.

Дейзи се огледа внимателно наоколо и видя, че съдебните заседатели имаха замислен вид. Според нея нямаше никакво съмнение, че всички бяха впечатлени от разказа на Бриджит О'Донъл. В пълния си контекст той не оставяше никакво съмнение за душевното състояние на починалата жена, за нейното нещастие и отчаяние. Прокрадвайки бърз поглед към Антъни, тя беше поразена от неговата бледност и пулс, биещ бързо в слепоочието му. Лицето му беше изнурено.

Гласът на следователя прекрати необичайната тишина. Като погледна Майкъл Ламонт, той каза:

— Тъй като вие сте служещ при лорд Дънвейл, като ръководител на имението в Клонлуглин, г-н Ламонт, вие очевидно сте влизали в контакт с покойната през последните няколко седмици. Имате ли да прибавите нещо към разказа на г-ца О'Донъл?

Ламонт се изкашля и каза с понижен глас:

— Всъщност не, господине. Никога не съм чувал нейно благородие да споменава самоубийство и аз бих бил склонен да се съглася с лорд Дънвейл, че тя не беше жена, която може да се самоубие. Обаче — настъпи момент на колебание, преди да прибави — мога да свидетелствам за унинието на нейно благородие. Госпожица О'Донъл е права. Аз говорих с лейди Дънвейл преди две седмици и тя беше в много депресирано състояние. — Изкашля се нервно. — Също така беше пила. Доста много този ден, мисля. Но това, което най-много ме впечатли, беше дълбока, дълбока депресия. Изглеждаше напълно обхваната от нея. Но това е всичко, което мога да ви кажа. Лейди Дънвейл не показваше от какво е депресирана, нито съм питал за това. — Настъпи нова пауза, след която той завърши меко: — Не смятах, че е моя работа да се бъркам в частния живот на нейно благородие. Като служещ при лорд Дънвейл това не е било никога презумпция от моя страна.

— Благодаря ви, г-н Ламонт. — Следователят се извъртя на мястото си и насочи своето внимание към полицейския сержант.

— Сержант Макнамара, можете ли да хвърлите някаква светлина за поведението и душевното състояние на лейди Дънвейл?

— Почитаеми господине, за съжаление не мога да кажа нищо, което да съм забелязал лично — започна Макнамара, търкайки ченето си и клатейки някак тъжно глава. — Не съм имал възможност да говоря с нейно благородие през последните няколко седмици. Видите ли, почитаеми господине, знаех, че тя посещаваше Клонлуглин Хаус. О, да, това тя правеше. Виждал съм малката ѝ червена кола да минава през селото. От време на време се говореше в селото за нейното необикновено държане напоследък, което някак си потвърждава това, което казаха г-жа О'Донъл и лорд Дънвейл за нейното състояние, отличаващо се от това, в което тя обикновено е била.

— Оформихте ли някакво становище относно причината за смъртта? — попита следователят.

— Вижте, почитаеми господине, имам няколко становища — каза Макнамара, изправяйки се важно. — Отначало вярвах, че смъртта на нейно благородие е била случайна. След това, по-късно, трябва да ви кажа, че помислих за самоубийство. Задавах си също въпроса за престъпление, тъй като нейно благородие умря при мистериозни обстоятелства. — Макнамара извади един бележник и го отвори.

— Вие ще можете да изложите вашите констатации от банката за свидетели малко по-късно в хода на процедурата, сержант Макнамара — каза следователят.

— Да, господине — отговори полицейският сержант, като затвори рязко бележника.

Следователят се облегна назад, плесна с ръце и отправи следващите думи към всички в съда:

— Дълг и отговорност на този съд е да установи начина, причината и обстоятелствата около смъртта на Минерва Гуендолин Стендиш. След като чу показанията, съдът трябва да реши дали смъртта е била естествена, или неестествена, дали е била случайност, самоубийство или убийство, извършено от известни или неизвестни лица.

След това беше поканен на банката за свидетели Антъни и бе помолен да си спомни възможно най-подробно събитията от миналата

събота. Говорейки спокойно, Антъни каза на съда:

— Късно онзи следобед майка ми ми телефонира от Дауагър Хаус. Тя видяла колата на жена ми да влиза в имението и да се отправя към главната къща. Предвид тежките сцени между жена ми и мен през предшестващите седмици, реших да напусна Клонлуглин Хаус. Аз си помислих, че веднъж разбрала, че не съм вкъщи, жена ми ще напусне и че следователно ще избегнем по-нататъшни неприятности и безпокойства. Отидох с моя ландровър на езерото. Не бях стоял там много дълго, когато видях в далечината червения остин мини на жена ми да се приближава. Бях застанал под едно дърво до езерото. Тръгнах обратно към ландровъра с намерение да се махна. Колата не искаше да тръгне. Изглежда, че акумулаторът се беше изтощил, така че тръгнах обратно пеша към Клонлуглин Хаус, като хванах дългия обиколен път към имението, за да избягна срещата с жена ми. Веднага след като се прибрах вкъщи, говорих с майка ми по телефона и тя малко по-късно дойде да вечеря с мен. Около девет и половина отидохме с майка ми обратно в Дауагър Хаус, върнах се вкъщи и поработих малко в библиотеката върху счетоводните книжа на имението. След това си легнах. Не знаех, че жена ми е останала в имението в Клонлуглин, докато бях събуден на следващата сутрин от г-н Ламонт, който ми каза, че е намерил в езерото... — гласът на Антъни трепереше, докато довършваше... — тялото на жена ми. — Той спря пак, пое си дълбоко въздух, а очите му бяха навлажнени и отчаяни, когато каза с непреодолима мъка: — Трябваше да чакам при езерото... да говоря с жена си. Можеше да бъде още жива, ако бях направил така.

След като благодари на Антъни, следователят покани Бриджит О'Донъл да се закълне и да даде своите показания. Следователят започна да я разпитва какво е правила в деня на смъртта.

— Не, господине, не съм виждала колата на лейди Дънвейл онази сутрин, нито знаех, че негово благородие е напускал къщата — каза Бриджит. — Аз приготвих вечеря в кухнята. По-късно сервирах на негово благородие и на графиня Дауагър, а след вечерята работих между кухнята и трапезарията около половин час по почистването. — След това тя говори за мигрената си, каза как е минала покрай библиотеката около единадесет часа за горния етаж да си вземе хапчетата, как е видяла графа на бюрото му в библиотеката и как го видяла отново около полунощ, когато тръгнал да си легне.

— В неделята станах много рано, господине — продължи Бриджит О’Донъл. — След като изпих чаша чай в кухнята, отидох с колата в Уейлърфорд да присъствам на първата служба със сестра си. Останах в Уейлърфорд за обяд и към средата на следобед се върнах в Клонлуглин да видя майка си. Чак тогава научих за смъртта на нейно благородие и естествено се върнах обратно с колата в имението, където бях разпитана от сержант Макнамара.

Следващият, който зае място на банката за свидетели, беше управителят на имението. Майкъл Ламонт също каза, че не е виждал лейди Дънвейл в събота следобед, и обясни къде се е движил на следващата сутрин.

— Аз също бях станал и бях на крак доста рано миналата неделя. Пътувах до службата ми в Клонлуглин Хаус да прибера едни книжа, които бях оставил там и от които имах нужда да работя този ден. Видях ландровъра на негово благородие, паркиран близо до езерото, и слязох да проверя. — Ламонт преглътна. — Помислих, че лорд Дънвейл е някъде наблизко. Като разбрах, че не е, тръгнах обратно към моя джип. Чак тогава видях на отсрещната страна на езерото колата на нейно благородие. Преди да достигна до минито, видях тяло да се носи в езерото. — Внезапно Ламонт почувства някакво объркване. Захапа долната си устна. Изглеждаше смутен. Окопитвайки се почти мигновено, той продължи: — Сkochих от джипа, за да видя по-отблизо. Тялото, или по-точно част от дреха, се беше закачила за един голям дънер близо до брега на езерото. Изведнъж видях, че в езерото е лейди Дънвейл. Отидох веднага в Клонлуглин Хаус да информирам графа.

— След като сте информирали лорд Дънвейл, вероятно сте телефонирали в полицията?

— Точно така, сър. Сержант Макнамара пристигна бързо и ние, тоест лорд Дънвейл и аз, го придружихме до езерото.

После следователят извика сержант Макнамара да даде своя доклад по констатациите, които той е направил. След като потвърди подробностите по разказа на Ламонт, Макнамара се впусна в разследванията, които той е извършил в неделя сутринта след откриване на тялото.

— Г-н Ламонт и аз извадихме тялото. Негово благородие беше много потресен, за да може да помогне. След това аз предадох покойната в болницата на доктор Бренън в селото за изследване и

установяване на времето на смъртта. Оттам телефонирах в службата по съдебна медицина в Корк, знаейки, че трябва да се направи аутопсия, за да наредя за незабавното пренасяне на тялото в лабораторията за медицинско изследване в Корк. Върнах се в Клонлуглин Хаус, където взех показания от негово благородие, от графиня Дауагър и от г-н Ламонт. След това претърсих местността около езерото, както и Остина на лейди Дънвейл. Там имаше едно плоско шише, празно, но миришещо на уиски. То беше в жабката на колата. Ръчната ѝ чанта беше на седалката. От нейното съдържание не личеше някой да е тършувал в нея. В портмонето имаше значителна сума пари. Следобедът помислих, че ще направя добре да се върна в имението. И тогава... видите ли почитаеми господине... аз бях учуден от няколко неща. Доктор Бренън ми беше казал, че смъртта е настъпила около единадесет часа и тридесет минути вечерта. Не можех да престана да се учудвам какво е правила нейно благородие във на езерото сама повече от пет и половина часа. Имаше и нещо друго странно. Не можех да си представя как някой може случайно да падне в езерото. Покрай него няма висок бряг. Напротив, брегът е доста равен и за да влезе в езерото Клонлуглин, човек трябва да ходи или да газии в него. А и при това второ претърсване намерих празна бутилка от уиски, хвърлена сред храстите. Тогава това ме накара да се замисля, наистина ме накара, ваше благородие, сър. И сега се питам дали смъртта е била наистина случайна, както всички мислехме. Колкото повече разсъждавам, толкова повече идвам до заключението, че това е било самоубийство, а може би даже убийство. — Макнамара кимна като на себе си. — Да, трябва да призная, че започнах да се учудвам дали нейно благородие не е жертва на отвратително престъпление.

— Отвратително престъпление от кого, сержант Макнамара? — Следователят гледаше съсредоточено полицейския служител, лицето на когото беше по-скръбно от всякога.

— От неизвестни лица, ваше благородие. От скитник, от бродяга циганин, може би чуждо лице по тези места с недобри намерения, когото нейно благородие може да е изненадала там в онова усамотено, пусто място. Но нямаше никакви признаци на бой или боричкане. Никакви смачкани храсти, нито следи по тревата близо до езерото или дири, причинени от влачене на тяло например. Не, не, нищо от този род, ваше благородие. Колата беше внимателно паркирана и както

казах, нейната ръчна чанта лежеше на седалката. — Макнамара потърка отстрани големия си червен нос. — Нито предполагам, че лорд Дънвейл има нещо общо със смъртта на жена си. Показанията на г-ца О'Донъл, че той е бил в библиотеката по времето, когато починалата се е удавила, премахва всякакво съмнение по отношение на негово благородие. Знаете ли, ваше благородие, че трябваше да го разпитам втори път в неделя следобед. Това беше в кръга на моите задължения. — Макнамара отправи към Антъни загрижен поглед, като да се оправдава пред него. — Така или иначе нещата опират до тези пет или шест часа. За мен остава най-голямата мистерия, какво е правила нейно благородие там през един такъв дълъг период време, ваше благородие.

Следователят се замисли и каза многозначително:

— Разбира се, сержант Макнамара, лейди Дънвейл е могла да напусне имението Клонлуглин Хаус, да отиде обратно в Уейлърфорд и да се върне в Клонлуглин по-късно във въпросната вечер, надявайки се, може би, да говори с графа по това време.

— О, да, ваше благородие, това е вярно. Съвсем вярно наистина. *Но тя не се е върнала.* Аз правих справки в селото, със сигурност правих. Нито една жива душа не я е виждала по време на тези мистериозни пет часа. А е трябвало да мине с колата си през селото, за да излезе на главния път, водещ за Уейлърфорд.

Дейзи, която се държеше много плахо, едва смееше да си поеме дъх. Тя погледна загрижено към Джон Крофорд, който ѝ се усмихна окуражаващо. Но тя се досещаше, че той в този момент е толкова угрижен, колкото и тя. Дявол да го вземе Макнамара, си помисли тя.

— Благодаря ви, сержант Макнамара. — Следователят му даде знак да се оттегли и извика селския доктор Патрик Бренън да даде показания.

Показанията на доктор Бренън бяха кратки:

— Аз направих оглед на тялото на починалата малко по-късно в неделя сутринта, след като получих телефонното съобщение от сержант Макнамара и пристигането на тялото в моята хирургия. Забелязах веднага вкочаняване на мъртвата по цялото тяло. Установих, че смъртта е настъпила в промеждутъка между единадесет и половина и полунощ.

— Имаше ли някакви видими белези по тялото на починалата?
— попита следователят.

— Нищо друго, освен едно диагонално натъртено място на лявата буза на починалата, което би могло да бъде причинено от дървото, споменато от г-н Ламонт.

Следователят благодари на доктора и призова патолога от Корк, доктор Стивън Кенмар.

Дейзи се придвижи към ръба на стола си, наблюдавайки напрегнато патолога. Както тя, така и останалите от семейството знаеха, че неговите показания ще бъдат най-решителни. Тя почувства напрежението на семейство Дънвейл и на Джим да обхваща и нея, като че ли това бяха осезаеми неща. В залата настъпи отново мъртва тишина, толкова голяма всъщност, че Дейзи чуваше биенето на сърцето си.

Доктор Стивън Кенмар беше толкова точен, какво беше и Бриджит О'Донъл. Той започна веднага по същество:

— Аз се съгласявам с теорията на доктор Бренън относно ожуленото място на лявата буза на покойната. То би могло да бъде причинено от някакъв предмет в езерото, на който покойната се е натъкнала, когато е влизала във водата, най-вероятно горепосоченото дърво. На лявата буза и на костта на бузата имаше едно петно от ехимоза, тоест тъмно натъртено място с червено-син цвят. Установих, че то беше прясно, а не старо, поради цвета му. За сведение на невежите присъстващи едно натъртено място сменя цвета си на етапи: започва от червено-синьо или тъмнопурпурно и върви към кафяво, след това към бледокафяво, изсветлява към жълтеникавозелено и в последните стадии на оздравяване — в жълто. Следователно поради тъмния му цвят установих, че натъртването е скорошно. Не намерих никакви травматични рани по черепа или други наранявания в областта на главата. Нямахме никакви външни видими белези по която и да е част на тялото, никаква следа от борба или друг белег, който да подсказва, че покойната е била нападната физически по насилствен начин или да е била убита, преди тялото да е влязло във водата. След външния оглед извърших аутопсия на покойната.

Кенмар спря за малко, погледна в купчинката бележки, които държеше, и каза:

— Констатирах, че в кръвта на покойната имаше голямо количество алкохол и барбитурати. Белите дробове съдържаха известно количество вода. След като взех предвид всичко това, дойдох до заключение, че смъртта е била от удавяне поради голямото количество вода, поета в белите дробове. Смъртта е настъпила около единадесет часа и четиридесет минути вечерта.

— Благодаря ви, доктор Кенмар — каза следователят, като си намести очилата и погледна в книгата пред себе си. След няколко минути се настани отново на стола си и се обърна към шестимата съдебни заседатели, насядали от дясната му страна:

— От показанията, които чухме в това съдебно заседание днес, ние всички трябва напълно и с най-голямо съжаление да осъзнаем факта, че починалата е била объркана жена в тежко умствено напрежение, на която стабилното нормално състояние е било засегнато от остра депресия, дължаща се на пропадналия ѝ брак и на невъзможността ѝ да ражда деца. — Той се наведе напред. — Придавам най-голямо значение на показанията на г-ца Бриджит О’Донъл, една ясна, последователна и неемоционална свидетелка, която е била може би много по-способна да вижда починалата в една обективна светлина, отколкото нейният съпруг. Г-ца О’Донъл беше много убедителна и аз вярвам в нейната преценка, когато казва, че покойната е била дни преди смъртта си в душевно състояние, което да я доведе до положение да посегне на себе си. Чухме показанията и на доктор Кенмар, патолога. Той ни каза, че не е имало следи от борба, нито никакви видими белези по тялото, освен натъртеното място, което той обяснява, че е скорошно и най-вероятно причинено от дървото. Чухме токсикологичния му доклад за установяване на наличие на алкохол и барбитурати в кръвта. Голямото количество вода в дробовете доказва, по заключенията на д-р Кенмар, че смъртта се дължи на удавяне.

Съсредоточеният поглед на следователя се спираше за части от секундата на всеки съдебен заседател. Той продължи:

— Сержант Макнамара ни обърна внимание на необичайната продължителност от време между пристигането на покойната на езерото и смъртта ѝ около пет часа по-късно. Сержант Макнамара ги нарича *мистериозни часове* — но те наистина ли са такива? Да се опитаме да възстановим тези решаващи часове, през които починалата

е била сама на езерото — а трябва да предположим, че тя е останала там, тъй като никой не я е видял да напуска района на Клонлуглин Хаус или да минава през селото. Нека също да вземем предвид самата починала — една объркана, депресирана жена в състояние на безразсъдност и тази безразсъдност подсилена от алкохола. Тя може да е била пила преди пристигането си, но без съмнение тя е консумирала голямо количество алкохол и след като е пристигнала. Алкохолът е бил открит в кръвта ѝ, а и сержант Макнамара потвърждава, че е открил не само едно празно плоско *шише*, миришещо на *уиски*, но и празна *бутылка от уиски*, захвърлена в храстите. И така ние имаме починалата, седнала до езерото, пиейки, надявайки се дори може би *чакайки* мъжът ѝ да се върне след кратко време. Нека не забравяме, че неговият ландровър е бил паркиран на другия край на езерото и тя го е виждала. Не е ли тогава в сферата на възможното тя наистина да е останала там? Да се е надявала да разговаря по проблемите си с него, да намери някакво лекарство за мъката ѝ? Нека да предположим следното: Часовете минават... Става тъмно... Не може ли, докато тя продължава да чака, алкохолът да е замъглил нейното чувство за време? Или даже да я е направил безчувствена. Или пък не е ли могло в нея да се е създало убеждението, че мъжът ѝ наистина ще се върне да прибере ландровъра? И накрая, съзнавайки, че надеждите ѝ са били неоснователни, не е ли могла да дойде до най-ужасното и трагично решение? Решението да сложи край на живота си? Беше ни казано, че тя е била необикновено паднала духом — изпълнена с безнадеждност за бъдещето си — и това потвърдено от двама свидетели. За мен е съвсем възможно покойната да е погълнала барбитурати в този най-ужасен момент или в един неосъзнат опит да потисне душевната си мъка, или може би да притъпи чувствата си, преди да влезе в езерото. Да, аз вярвам, че събитията в онази нощ са могли да се развият точно по начина, по който ви ги описах. Няма друго приемливо обяснение. Медицинското заключение изключва престъпление — убийство. Сержант Макнамара изтъкна, че би било трудно за човек да падне случайно в езерото в Клонлуглин даже ако е в пияно състояние, унес или дезориентираност от пиене, поради топографското състояние на местността. Няма височини около езерото точно на това място. — Настъпи секунда пауза, преди следователят да завърши: — И така, след като отдадох съответното значение на всички показания,

представени днес, трябва да направя заключението, че това е ясен случай на самоубийство. — Следователят изгледа още веднъж всички съдебни заседатели. — Има ли някакви въпроси?

Съдебните заседатели се обърнаха един към друг, говорейки тихо помежду си няколко секунди. Накрая един спретнат млад мъж се обърна към следователя с очевидното одобрение на останалите.

— Ние всички сме съгласни, сър. Ние вярваме във всичко, което казахте, и че всичко е станало така, както го представихте.

Като се изопна в цялата си височина на стола си, следователят се обърна към всички присъстващи в съда:

— В качеството на председателстващ следовател на коронарния съд на графство Корк сега трябва да произнеса решението, че Минерва Гуендолин Стендиш, графиня Дънвейл, е умряла по собствено желание, когато душевното ѝ равновесие е било нарушено и когато е била под влиянието на алкохол и барбитурати.

За момент настъпи пълна тишина, а след това започна да се чува тихо говорене в залата. Дейзи потупа Едуина по ръката, наведе се напред и погледна бързо Джон Крофорд, който ѝ се усмихна плахо и кимна с глава. Очите на Дейзи се спряха моментално на Антъни, който стоеше неподвижен като статуя на стола си. Изглеждаше като поразен, невярващ. Дейзи почувства тъга и съжаление към него. Той толкова много искаше смъртта на Мин да бъде решена като някаква случайност.

Дейзи стана и помогна на Едуина да се изправи на крака и я придружи навън в коридора. Бриджит О'Донъл излезе с тях.

— Съжалявам, ваше благородие — измърмори Бриджит.

Едуина се обърна, изгледа я втренчено и разтърси силно глава, без да проговори.

Бриджит продължи:

— Аз трябваше да кажа това, което казах за лейди Дънвейл, защото — настъпи секунда пауза, преди да довърши мрачно, — защото това беше истината.

Като я наблюдаваше, Дейзи помисли: „О, не, не беше“. Учудена в самата себе си, тя се запита кое я подтикна да допусне такова нещо и веднага отхвърли странната мисъл, че Бриджит О'Донъл е излъгала. Но мисълта като че ли изникваше отново, а показанията на икономката щяха да я смущават още много дълго време.

Едуина се олюля пред нея и Дейзи насочи вниманието си към своята доведена сестра.

— Ела, Едуина, скъпа, седни — мърмореше тя с голяма нежност и я заведе до една пейка.

Бриджит се втурна да помогне.

— Ще отида да ви донеса чаша вода, ваше благородие.

— Не! — извика Едуина. — Не искам да ми носиш нищо.

Остротата в тона на Едуина, изглежда, стъписа Бриджит и тя отстъпи неуверено назад.

— Но, ваше благородие — започна да говори неуверено тя.

Без да ѝ обръща внимание, Едуина отвори ръчната си чанта и извади една пудриера. Напудри зачервения си нос и зацапаното си от сълзи лице.

Бриджит продължаваше да гледа Едуина със зяпнала уста. Ледено сините ѝ очи гледаха объркано. Тя се отправи към вратата, водеща към залата на съда. Когато видя Майкъл Ламонт да се появява насреща ѝ, тя се забързва към него.

— Добре ли си сега, Едуина? — попита Дейзи, навеждайки се над другата жена, изпълнена с безпокойство.

Едуина не отговори. Тя стана и изгледа Дейзи право в лицето. На Дейзи се стори, като че само след изминаването на няколко секунди в Едуина настъпи огромна промяна. Върху лицето ѝ се спусна воалът на достойнство, а държането ѝ стана властно, дори царствено.

Накрая тя заговори с ясен, необикновено силен глас:

— Току-що си припомних коя съм. Аз съм дъщеря на Ема Харт, а синът ми е неин внук и следователно ние сме направени от по-твърдо тесто, отколкото хората си мислят. Крайно време е да ги накарам да разберат това, а също така мисля, че е време да престана да се самосъжалявам.

По учуденото лице на Дейзи се разля топла усмивка. Тя се пресегна и сграбчи Едуина в обятията си.

— Добре дошла в семейството — каза тя.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Миранда О'Нийл се смееше с такава веселост, че от очите ѝ капеха сълзи.

Овладейвайки се след няколко секунди, тя избърса сълзите с върха на пръстите си.

— Честно казано, Пола, никога в живота си не съм чувала такъв куп глупости.

Пола отговори:

— Ти потвърждаваш подозренията ми... Мислех, че Сара ме е излъгала.

Като търсеше в ръчната си чанта хартия, Мери си издуха носа и каза:

— Излъгала е доста силна дума. Тя просто е скалъпила фактите. Или, ако трябва да употребим любимата фраза на дядо, извъртяла е истината, както ѝ отърва.

— И така, какво всъщност се случи в Барбадос? — заопипва почвата Пола. — Говореше така, сякаш е работила като каторжник.

— О, глупости! Помагаха ѝ толкова много две местни момичета, които бях наела, и младата жена, която ще работи на бутика за нас. — Мери стана и отиде до канапето, разположено близо до прозореца на офиса на Пола в склада в Лийдс.

Като я гледаше как се движи през стаята, Пола реши, че не е виждала Миранда да изглежда толкова добре от дълго време. Беше придобила тен в Карибите. Луничавото ѝ лице, обикновено толкова бледо, имаше мек тен, който ѝ отиваше чудесно, придаваше ѝ нежна руменина. Носеше вълнена рокля с дълга пола с необикновено жив оттенък на джинджирил, който подчертаваше тъмномедения цвят на косата ѝ, а светлокафявите ѝ очи изглеждаха днес по-златни от лешников цвят. Пола не можеше да не си помисли за есенните листа на градината си в Лонг Медоу. Естественият колорит на Мери и дрехите, които беше избрала, повтаряха перфектно червеникавокафявите ѝ оттенъци.

Разположила се цялата в драперии на канапето, Миранда започна да обяснява.

— В момента, в който пристигна, Сара беше в своя важен високомерен вид, много надменна, заповеднически настроена, даже възискателна. Аз ѝ предложих да ѝ помогна с каквото мога, но тя практически ми заповяда да напусна магазина, каза, че сама може да се справи. Честно казано, аз бях много изненадана, тъй като тя всъщност не е включена с нас към бутиците. Но аз реших да я оставя да бъде нейната. — Кафявите ѝ вежди се свиха намръщено, а изразителното ѝ лице показваше раздразнението ѝ. — Тя не ме искаше около нея, Пола, това е цялата работа. Аз бях доста заета с други неща в хотела, но не толкова заета, та да не проверявам няколко пъти на ден по телефона какво става. И слизах всяка вечер, за да видя как се оформя бутикът. — Широко разположените очи на Миранда се спряха на Пола и показваха лукавство. — Сигурно ти знаеше, че аз водех играта.

— Разбира се, че знаех, глупаче. Споменавам го само защото Сара вдигна такава врява за упоритата работа, която тя разправя, че е свършила. Тя ми каза също, че не е прекарала добре, подмятайки, че О'Нийл не ѝ бил обърнал внимание.

— Това пък е чиста лъжа! — извика Миранда, раздразнена до крайност. — И баща ми, и Шейн направиха посещения на магазина, а тя беше канена на всяко отделно устройвано тържество. — Миранда се загледа замислено в ръцете си, кимна като на себе си и погледна Пола. — Може би всъщност тя не е прекарала добре. Беше наистина странна в държанието си. Изглежда, смяташе, че е задължение на Шейн да я придружава навсякъде, да я влачи, където отиде, и да я ухажва. Шейн беше страшно приятен и търпелив при всички обстоятелства. В края на краищата тя беше премного заета с хотела. Всички ние *работехме*, дявол да го вземе.

— Зная, че работихте — отговори Пола. — А, аз не обърнах всъщност внимание на това, което тя каза... но трябва да призная, че отначало бях малко като ударена от гръм. И защо трябваше да ме лъже? Тя със сигурност е знаела, че ще разбере от вас какво всъщност е станало.

— Сара е странна, тя живее в един свой свят. — Миранда се наведе напред и изгледа многозначително Пола. — Припомни си някои от отвратителните малки неща, които вършеше, когато бяхме деца. Тя

винаги е била изпълнена с чувството за важност. Самодоволство. Самочувствие. Виж какво, не мисля, че тя заслужава това продължително занимаване с нея, не мислиш ли? Нека...

— Има нещо, което не съм ти казвала. Истинската причина, поради която тя дойде да ме види преди две седмици, беше да ми направи едно предложение... Тя искаше да купи бутиците. — Пола се облегна назад, чакайки реакцията на Мери, сигурна, че тя ще бъде поядосана откогато и да е, но трябваше да ѝ го каже.

— Ах, какво мръсно „пиленце“! *Нашите бутици!* Никога в живота си не съм чувала нещо по-скандално. Къде ѝ е бил умът? Искам да кажа, вие сте обществена компания. Предполагам, че си я изпратила по дяволите с няколко подобрени думи, които да ѝ звучат в ушите. Надявам се, така си направила.

— Да, разбира се. Но тя не искаше да вземе моето „не“ за отговор. Заплаши, че ще изпрати телекс на баба в Австралия.

— А изпратила ли е?

— Не, телефонира ѝ е от Дънуун. Можеш ли да си представиш, да тревожи баба по такъв начин! Както и да е, баба ѝ видяла сметката. — Пола заговори с внезапно забавление, докато си спомняше за скорошния си разговор с баба си. — Когато Сара каза на баба, че предполага, че ще ѝ бъде разрешено да купи бутиците за нейния отдел заради цялата ѝ упорита работа, усилия, голяма интелигентност и прочие, баба ми каза, че ѝ каза: „О, наистина, Сара, значи така мислиш ти, нали? Запомни една поговорка — да вървиш след кола с тор и да мислиш, че се жениш“. След това баба ѝ каза, че предложението ѝ е зле скроено, смешно и изключено да се осъществи. И прибавила, че винаги ще бъде „изключено“, и я посъветвала никога да не е посмяла да споменава отново такова нещо.

— Няма никой толкова груб и унищожителен като леля Ема, когато иска да бъде такава — каза Миранда и се облегна назад. — Предполагам, че скъпата Сара е получила съобщението?

— Не съм чувала и думичка от нея след това.

— Всъщност това няма значение. Точно сега тя е заета с лятната модна линия. — По лицето на Миранда се изписа израз на просветление. — Това, което току-що ми каза, вероятно обяснява нещо — Сара беше страшно смешна с мен, когато отидох онзи ден в „Лейди Хамилтън Клоудс“. Не мога да кажа, че беше груба, защото тя винаги е

била много маниерна, но беше необикновено сдържана даже и към себе си. Без да се отклонявам, но впрочем линията беше много приятна и аз се надявам, че ще можеш да я видиш, когато бъдеш в Лондон следващата седмица. Трябва скоро да направим нашата поръчка, Пола.

— Да, зная. Гей ми е уредила среща да отида в изложбената зала. Каквато и да е, Сара е чудесен дизайнер. Колекцията „Лейди Хамилтън“ винаги е била смайваща.

— Да — каза Миранда, мислейки си колко благородна и справедлива е Пола, която винаги се старае да намери нещо положително във всекиго. — Между другото да ти кажа, че Алисън Ридли беше на модното изложение и тя също се държа странно с мен, като че ли съм заразеноболна.

— Предполагам, че това е било заради Уинстън и Емили.

— Какво общо има това с мен?

— Ти си много близка с Емили, а чувам, че Алисън е извънредно много разстроена за Уинстън. Съвсем е съкрушена, според Майкъл Калински, който дойде да ме види вчера. Той ми каза, че тя и Сара са станали много близки напоследък и без съмнение Алисън те счита член на неприятелския лагер. Впрочем Майкъл ми каза, че Алисън мисли да се премести в Ню Йорк. За постоянно.

Миранда се изненада.

— Я виж ти... Може би тя възнамерява да влезе в партньорство с онази нейна приятелка Скай Смит.

В гласа на Мери се чувстваше такова презрение, че Пола я стрелна с бърз поглед.

— Не харесваш ли Скай Смит?

— Не особено — отговори Мери откровено и честно, както винаги, на най-скъпата си приятелка. — Трябва да призная, че тя е много мила с Шейн, откакто е в Ню Йорк. Тя уреждаше много приеми за него и го запознавала с някои свои приятелки. Той, изглежда, я харесва. Но — Мери провлече гласа си и направи гримаса, — според мен тя е извънредно добра, за да е истина, винаги толкова сладка, прекалено сладка, ако трябва да кажа истината. Държи се като невинна дева, но аз не мога да се отърва от чувството, че тя е доста обиграна — когато се касае за мъже. Така казах на Шейн, но той просто се засмя и го намери за много забавно. Уинстън беше склонен да се съгласи с мен. Сигурна съм, че той ти е казал, че Шейн устрои малка вечеря за

нас двете в 21 часа, когато бяхме в Ню Йорк миналата седмица. Всъщност тя беше заради Уинстън — за ознаменуване сделката, която той сключи с канадската хартиена фабрика.

— Аз мислех, че той не е пропуснал нито един детайл — каза бавно Пола, — но очевидно е пропуснал, тъй като не спомена за Скай Смит.

— О — каза Мери, считайки, че този пропуск е странен. Тя побърза да добави: — Но Скай беше там. С Шейн. И аз имах възможност да я опозная малко по-добре, да я наблюдавам по-отблизо. От тази вечер останах с твърде особено чувство. Мисля, че тя има нещо, което крие — за своето минало.

— Каква чудата мисъл ти е дошла, Мери.

— Нали — се съгласи Мери. — И не ме питай *защо* мисля така, защото не мога да ти дам точно обяснение. Инстинкт може би, моя интуиция. — Вдигна леко рамене. — И все пак, като се връщахме със самолета от Лондон с Уинстън, говорихме надълго и нашироко за нея и двамата решихме, че тя има непочтен характер. Той вече не е много запален по нея, макар че я харесваше много, когато той и Шейн за първи път я срещнаха у Алисън през пролетта.

— Нещо сериозно ли е? Искам да кажа между Шейн и нея. — Пола се изненада колко странно звучеше гласът ѝ и докато стомахът ѝ се свиваше, осъзна колко много я развълнува мисълта, че Скай и нейният стар приятел са били в близки отношения. Очите ѝ не изпуснаха от поглед лицето на Мери.

— Надявам се искрено, че не е! Не ми харесва мисълта тя да е била с него за постоянно. Уинстън мисли, че е било само нещо платонично, а той положително знае... Като говорим за Уинстън, как е Сали?

— О, тя е много по-добре. Антъни пристигна от Ирландия преди около десет дни и замина веднага за „Гнездото на чаплата“, където е Сали. Говорих с тях по телефона вчера. Те се радват на мир и спокойствие и са радостни, че са заедно сами. Всъщност Антъни ще дойде да ме види днес следобед.

— Колко ли ужасни преживявания трябва да си имала във връзка със смъртта на жена му. Аз ще трябва да отсъствам от страната, нали? Колко искам да съм тук, Пола, просто за морална подкрепа.

— О, Мери, това е много мило от твоя страна. Но за щастие Емили се върна от Париж и тя и аз успяваме да се справим някак. Най-трудното мина, това е важното.

— Да, но ти изглеждаш уморена — се осмели да каже Мери, употребявайки най-меката дума, която може да намери. Още в момента, в който влезе в склада, тя беше поразена от бледото, изпито лице на Пола. С тъмните сенки под очите, тя изглеждаше на приятелката си като болна. — Не можеш ли да си вземеш няколко дни отпуск? Да отидеш някъде да си починеш?

— Ти се шегуваш! Погледни това бюро.

Мери не продължи да говори по този въпрос, смятайки, че ще бъде по-разумно да не напомня повече на Пола грижите си относно нейното здраве. Тя обърна поглед настрани, за да скрие безпокойството си. Очите ѝ попаднаха на колекцията фамилни снимки, наредени на голямата махагонова маса на Ема. Множество познати лица я гледаха — нейните дядо и баба, Блеки и Лора в деня на сватбата им, баща ѝ като бебе, легнал в кожена повивка, тя и Шейн като пеленачета, родителите ѝ в деня на сватбата им и децата на Ема на различни възрасти.

Вземайки най-голямата снимка на красив мъж в офицерска униформа, тя я разгледа за момент и каза:

— Майка ти прилича много на Пол Макгил. Да, леля Дейзи има очите на баща си. Но и ти също. — Доволна, че е намерила начин да смени темата, тя добави: — Рамката е нащърбена, Пола. Трябва да я дадеш да я оправят заради леля Ема. Срамота е. Иначе тя е хубава изработка от сребро. Цяла антика. — Мери взе рамката и показа повреденото място.

— Баба не иска да я поправяме — каза ѝ Пола с лека полуусмивка. — Когато казах същото нещо преди няколко години, тя се засмя и ми каза, че нащърбеното място е част от нейните спомени.

— Какво е искала да каже? — попита Мери.

— Дядо ми не се върнал в Англия след края на Първата световна война. Той останал в Австралия. Историята е малко заплетена, но един ден, в изблик на гняв и безсилие, баба хвърлила тази снимка в сред стаята — ей тази същата снимка в тази същата рамка. Стъклото се пръснало, рамката се повредила, но въпреки това тя я задържала. Тя ми каза, че винаги след това, когато и да погледнела към снимката му, си

спомняла, че трябва да се вярва в любовта. Тя мисли, че ако е била вярвала в Пол, когато е изчезнал — *вярвала в любовта му към нея*, щеше да е имала пълна вяра в него, щяла да го чака да се върне. Тя вярва, че е щяла да се спаси от ужасните години сърдечно страдание, които е изживяла по време на ужасно нещастния си брак с Артър Ейнсли.

— Но Пол и тя се събраха накрая и преживяха години на щастие — каза нежно Мери с внезапен печален израз.

— Има нещастни нотки в думите ти, Мери. Да нямаш и ти любовни проблеми? Няма ги вече старите любими хора, това ли е? — Пола я погледна съчувствено!

Мери кимна с глава.

— Няма също и нови. Изглежда, имам лош късмет в този отдел тези дни. Повечето от мъжете, с които ходех през последните няколко месеца, изглежда, не виждат зад парите на О'Нийл мен, моята така наречена сексуалност. Ставам по-цинична на моменти. — Мери направи гримаса. — Вероятно ще завърша като стара мома. Емили е щастлива, приемайки Уинстън по нейния начин. Тя поне знае, че той обича нея, а не банковата ѝ сметка. Още повече, че и той има своя тлъста такава.

— О, Мери, не всеки мъж тича след парите — започна Пола, но спря, съзнавайки, че имаше зрънце истина в изказването на Мери. Да бъдеш наследница имаше и своите многостранни недостатъци, макар парите да бяха само един от тях.

Миранда замълча. След малко каза:

— *Може би*. Бедата е, че мъжете, които аз съм срещала, не са могли просто да погледнат по-далече от носовете си, през външността, към човека, който съм, към истинската мен. Аз не съм принцесата от приказките, бога ми. Работя здравата и нося голямо бреме отговорност в международните хотели „О'Нийл“. И имам съществени качества, както ти знаеш. Шейн я аз бяхме се научили да знаем стойността на банкнотата от една лира, както също и ти. Като оставим настрана баща ми и дядо ми и всичко, на което са ме учили, леля Ема ми наливаше най-много здрав разум по време на онези лета в „Гнездото на чаплата“.

Пола каза:

— Да, разбирам какво искаш да кажеш. Хората имат смешни представи за нас, нали? Но нищо не е в същността си така, както

изглежда, поне за външните лица.

Мери отиде до бюрото на Пола и седна на стола срещу него. В светлокафявите ѝ очи се четеше тъга. Изразът на лицето ѝ стана поунил.

— Ще ти кажа нещо друго, Пола. Предпочитам да се омъжа за човек, когото съм познавала през целия си живот, който да ме обича заради самата мен, такава, каквато съм, а не такава, каквато той си представя, че съм. Преди няколко дни дойдох до заключението, че не искам да се захващам сериозно с някой очарователен непознат човек. Да вървят по дяволите очарователните непознати мъже. Те предвещават нещастия и често ни сюрпризират с неприятни изненади. Ако не за пари, те жадуват за власт. После, има и сексманиаци, момчетии, които се интересуват само да скочат в леглото. — Засмя се с кисела гримаса. — Както Шейн обичаше да казва: „Сексът идва често, но любов мъчно се намира“. Този мой брат се оказа прав в този случай.

* * *

Антъни каза:

— Страшно мило е от твоя страна, Пола, че прекара с мен целия този следобед. Наистина се радвам и просто искам да ти кажа отново, че беше чудесна през този много труден период. Не мога да...

Пола вдигна ръка.

— Ако ми поблагодариш още един път, ще те изгоня от офиса си. — Тя вдигна чайника и му наля втора чаша чай. — Винаги съм се радвала да мога да помогна, когато имам възможност, и нека да не изпускам предвид факта, че ти си член на това семейство. — Усмихна му се леко с нейната топла усмивка. — Освен това — прибави тя бързо, — съвсем не съм заета този следобед — изтърси му тя една опашата лъжа, за да може да го накара да се чувства по-спокоен. — А сега да отговоря на твоя въпрос. Смятам, че баба би била много разстроена наистина, ако ти и Сали се ожените, преди тя да се е върнала от Австралия.

— Така ли мислиш наистина — измърмори той оклюмало. Запали цигара, седна обратно на стола си и кръстоса крака. Погледът му беше вторачен покрай нея в празното пространство, като се спря на

една картина над античния шкаф на отсрещната стена. За момент изглеждаше объркан, като че се опитваше да измисли нещо в главата си. — Кога всъщност мислиш, че тя ще се върне? — попита той накрая, като отново върна погледа си към Пола.

— Тя ми обеща, че ще се върне навреме за нашата традиционна семейна среща за Коледа в Пенистън Роял. — Пола спря, озарена от една внезапна и привлекателна идея. Навеждайки се през масичката с подноса за напитки, стояща между тях, тя извика: — Това е, когато ти трябва да се ожениш за Сали. На Коледа. Баба ще хареса много това и вие можете да останете с нея в Пенистън Роял по време на празниците.

Той не отговори.

Пола извика бързешком:

— Това е чудесна идея, Антъни. Защо се колебаеш?

Той все още стоеше безмълвен. Наблюдавайки го внимателно, Пола забеляза чувствителното му лице да се засенчва от измъчения му поглед. Лицето му беше сиво и уморено. Очите му изразяваха безпокойство, даже тревога. Приличаха на тези на Джим, на леля Едуина. Очите на семейство Феърли, си помисли Пола. Отблъсна настрана незначителните си констатации и искайки да го обвърже, каза:

— Да, Коледа би било чудесно, идеално. Кажй „да“. Можем да опитаме и да се свържем с баба в Сидни. Не, сега е много късно — измърмори тя, мислейки на глас за разликата във времето, и погледна часовника си. Беше четири часът. Два часът сутринта в Австралия. — Виж, можем да й изпратим телекс — съобщи тя решително.

— Предполагам, че Коледа ще бъде добре — каза бавно Антъни с известна неохота. — Ще трябва да бъде тиха сватба, Пола. Много тиха. Защото дотогава... — Гласът му слабо затрепери и се превърна в тихо мънкане, докато й казваше: — Сали е бременна и положението й ще бъде забележимо.

Разбрала веднага неудобното му положение, Пола поде с весел делови тон:

— Аз си представях, че Сали ще бъде около шестия месец през декември, така че трябва да й направим една хубава венчална рокля, която да прикрива неловката й фигура.

Смаян, Антъни каза:

— Вие знаете?

— Не, предполагаме. И аз, и Емили помислихме, че е напълняла, когато я видяхме през септември, и дойдохме до заключението, че тя може би очаква. Не се безпокой, никой друг не знае, освен Уинстън.

— Баща ѝ и Вивиан също знаят.

— Аз имам предвид останалите от семейството, Антъни. И както каза, трябва да бъде тиха... само няколко души. Хартови, разбира се, баба, Джим и аз, майка ти, Емили. Тя ще се обиди, ако тя не дойде.

— Да — каза той. — Аз държа много на Емили, тя толкова много помогна... — Той спря и преглътна. — При създадените обстоятелства мислиш ли, че е неблагоприятно да се жени отново? Искам да кажа, толкова скоро след смъртта на Мин?

— Не, разбира се, че не мисля.

Антъни погледна неуверено Пола.

Тя отвърна на погледа му, гледайки го проникателно направо в очите. Пред нея стоеше един съсипан от напрежение мъж. Това се виждаше в измъченото му лице, отразяваше се на плахите му маниери. Още от момента на пристигането му тя откри обхваналата го апатия. Беше очевидно, че той беше се състарил през изминалите няколко седмици. Това не беше същият онзи мъж, когото познаваше от годишнината от рождението на баба ѝ. Благоприятната му външност и много русият му, английски хубав, тен бяха съвсем изящни. Изглеждаше по-фрапантен откогато и да било в добре ушития му смокинг, който той носеше със същата грация, която Джим притежаваше. Онази нощ той се смееше през цялото време, беше толкова безгрижен и весел, необикновено блестящ и очароващ всички. Сега беше една развалина.

Пола взе бързо решение. Тя се наведе напред, пронизвайки го с очите си.

— Слушай, Антъни. Ти беше нещастно оженен за Мин, разделен от нея и пред развод. Беше опустошен от нейната смърт, от обстоятелствата по нея и всичко това е разбираемо. Но това не беше по твоя вина. Това трябва да си го избиеш от главата, иначе то ще се загнезди между теб и твоето щастие със Сали, ще се отрази на твоето бъдеще, може даже да разори живота ти. — Усещайки, че говори доста остро, тя смекчи тона си. — Ти трябва да мислиш за Сали, а отсега нататък и за бебето... Те са твое богатство.

— О, да, това, което казваш, е вярно — призна той. — Аз не съм лицемер. Моля те, не мисли, че тъжа много за нея. — Когато заговори за нея, гласът му започна да трепери. — Но никога не съм искал тя да умре, Пола. Това, че трябваше да умре по такъв ужасен начин, е повече, отколкото аз...

Пола стана и отиде при него на канапето. Взе ръката му и го погледна в лицето с голямо състрадание.

— Знам, знам, Антъни. Повярвай ми, аз не съм коравосърдечна, ни най-малко. Но разбери, каквото и да мислиш, ти не носиш отговорност. Баба ми, баба ни казва, че всеки един от нас е отговорен за собствения си живот, че ние сами пишем нашите биографии и ги изживяваме до горчивия им край. И това е вярно, да знаеш. Мин беше отговорна за себе си, за живота си, не ти. Опитай се да извлечеш сила и смелост от бабината философия.

— Да — каза той. — Но е трудно, толкова трудно.

Пола беше съвсем убедена, че братовчед ѝ беше в тежка душевна мъка. Тя напрягаше мозъка си, чудеше се какво да каже, как да избави Антъни от това му състояние. Тя не беше безчувствена към неговите преживявания, но и не изпускаше в мисълта си факта, че ако той позволи смъртта на Мин да надделее в живота му, прекъсва възможността му да си устрои съвсем нов живот със Сали.

Продължавайки да говори толкова спокойно, толкова мило, че гласът ѝ едва се чуваше, Пола каза:

— Може би ти е трудно да ми повярваш, като казвам, че съм в състояние да разбера твоите чувства, но наистина аз ги разбирам. Ти трябва да оставиш тази трагедия зад себе си. Ако не направиш това, тя ще те осакати. А при това и ще извършиш непоправим грях спрямо твоето собствено дете. — Съвсем съзнателно тя спря рязко, седна и зачака, наблюдавайки го.

Той премигна шокиран, с широко отворени очи.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това? — успя да каже той със сподавен глас. — Не разбирам... *какво значи да извърша грях спрямо моето собствено дете.* — Беше ужасен.

— Да. Ако позволиш споменът за Мин, нейното самоубийство, да те преследва, да те кара да се чувстваш виновен, ти няма да можеш да обичаш това дете както трябва — с цялото си сърце, душа и мисъл. Защото Мин ще бъде там, създавайки клин между теб и, нека да

добавя, между теб и Сали. Не забравяй също така, че ти и Сали създадохте това бебе чрез любовта си един към друг... То не е искало да се роди... То е едно невинно малко създание. Не бъдете нечестни към него заради вашите проблеми. Той или тя ще има нужда от цялата ви любов, Антъни. Да дадете на детето каквото и да е в по-малко, би било грях.

Той я изгледа продължително, премигвайки и борейки се да обуздае достигащата до краен предел възбуда. Скочи, отиде до прозореца и застана, взирайки се безцелно надолу към улицата. Но видя само смъртната маска на лицето на Мин, както изглеждаше, когато я донесоха от езерото. Затвори конвулсивно очи в желанието си да изтрие образа ѝ. Антъни потърси носната си кърпа и си избърса носа, мислейки върху думите на Пола. И тогава гласът на Сали се чу като ехо в цепещата му се от болка глава. „Животът трябва да се изживее, беше казала тя миналата нощ. Ние не можем да променим станалото. Не можем да прекараме остатъка от живота си, самобичувайки се. Ако направим така, тогава Мин ще е победилата. И победила от гроба.“ Нещата, които беше казала Сали, почиваха върху основни истини, трябваше да признае той. Някаква нова мисъл просветна бързо в главата му. През последните няколко години жената Мин нямаше никаква прилика с момичето, в което се беше влюбил. Беше станала кисела, остра и отмъстителна. И тази нейна язвителност и сърдене само допринасяха за разрушаване на любовта му. Сали не беше тази, която разби брака им, както Мин яростно изтъкваше. Само лоши бракове могат да бъдат разбити от някой друг. Силните бракове остават неповлияни от външни сили. Замисли се: Мин беше тази, която разруши нашия брак. За част от секундата помисли, че това е внезапно откровение, но след това осъзна, че в подсъзнанието си е имал винаги ясна представа за това, но толкова много се е самообвинявал, че не е давал възможност на този факт да изплува на повърхността. Мъката спотаена в гърдите му, започна да олеква, а самообладанието му да се възвръща. Накрая той се обърна и отиде обратно до канапето, където седеше Пола.

Очите на Антъни срещнаха нейните и този път той беше този, който се протегна и взе ръката ѝ в своята.

— Ти си много специална жена, Пола — каза той, — умна и толкова състрадателна, толкова добро и обично същество. Благодаря

ти, че ме върна към моя здрав разум. Аз ще отдам на Сали и на нашето дете всяка капка от любовта си, която имам. Те ще получат от мен всичко най-хубаво, което имам. Обещавам ти.

* * *

След като Антъни си излезе, Пола потъна с настървение в работата си. Тя още не беше привършила, когато Агнес показа главата си на вратата на офиса в шест часа и тридесет минути.

— До колко часа ще работим тази вечер, г-жо Феърли?

Пола вдигна очи, остави писалката си на бюрото и се облегна на стола си.

— Влез, Агнес. — Прокара ръка през умореното си лице, взе чашата с чай, но усети, че е изстинал, върна го на бюрото и направи кисела гримаса. — Аз ще поработя още половин час, но ти можеш да си тръгнеш, ако искаш.

— О, не, не бих си и помислила — каза Агнес. Обезпокоена от изпитото лице на Пола, тя погледна чашата с чай и си позволи да каже: — Нека да ви направя горещ чай, г-жо Феърли. Изглеждате смъртно уморена.

— Да, благодаря ти много, Агнес. Не, почакай малко, хайде да пийнем нещо. Бих могла да изпия една чаша, а, сигурна съм, че и ти.

— Това би било много добре, г-жо Феърли. Но какво имаме?

Пола се разсмя истински сърдечно този ден.

— Съжалявам — извини се тя, забелязвайки обърканото изражение на лицето на секретарката си. — Прозвуча ми малко смешно, но ти имаш право, какво *имаме*. Нещо много малко, годно за пиене, предполагам. В гардероба за дрехи имаше една бутилка шери. Я виж дали е още там.

Агнес се забърза към гардероба на входното антре, а Пола започна да се рови в преписките си, класирайки ги в различно оцветените папки, разпръснати пред нея, и въвеждайки бързо порядък.

Секунда по-късно Агнес се показа отново, усмихвайки се триумфално.

— „Бристол крем“, г-жо Феърли. — Подаде със замах бутилката тя.

— О, чудесно, хайде да пийнем по една чаша и да убием с един куршум два заека, като поработим върху някои неща за приключване, тъй като утре е събота. Аз реших да не идвам, Агнес. Искам да прекарам деня с бебетата. А и ти не е нужно да идваш.

— Благодаря, г-жо Феърли. — Агнес я погледна сияеща.

Десет минути по-късно, между пийването на шери, Пола намали купчината папки на бюрото. Много от тях вече бяха на пода в краката на Агнес.

— Можеш да изпратиш тези последните три на Гей Слоун в Лондон. Синята папка съдържа всички последни детайли за магазина „Кариер Клоудс“. Между другото реших да използвам името, което ми предложи Емили. Мисля, че то е най-подходящото. „Всичко за жената“ ми подхожда най-много на това, което искам да кажа. Харесваш ли го?

— Да, много. Така казах и на Емили онзи ден. Тя питаше в канцелариите секретарките и машинописките какво мислят.

— Така ли? — промърмори Пола, като се усмихваше в себе си, докато си мислеше с любов за Емили, нейната малка работна пчелица, винаги готова да бъде в помощ. — Червената папка съдържа цялата информация за модното изложение през януари, а тази, зелената, съдържа мои бележки за „Трейд Уингс“, както и списък на търговци от Хонконг, Индия и Япония, от които ще купуваме. Имаш ли бележник в себе си? — Пола кимна, като видя Агнес да ѝ го показва. — Драсни два реда на Гей и я помоли да направи копия на списъците. Изпрати също паметна бележка на...

Частният телефон на бюрото на Пола започна да звъни и Агнес, посягайки и вземайки слушалката, отговори.

— Да, момент, моля — каза тя, като натисна копчето за задържане. Подаде слушалката на Пола. — Г-н Стивънс е от Одеса, Тексас.

— Здравей, Дейл — каза Пола, — как...

Той я прекъсна рязко:

— Пола, съжалявам, но имам лоши новини.

— Какво се е случило, Дейл?

— Най-лошото, струва ми се. Един от нашите танкери за нефт е аварирал. При товаренето му със суров нефт от Тексас тази заран в Галвстън е станала експлозия в машинното отделение — много лоша експлозия.

Като стисна силно телефонната слушалка и правейки неимоверни усилия да го чува при много лошата връзка, Пола запита с нарастващо безпокойство:

— Надявам се, че няма жертви, Дейл?

Настъпи моментно мълчание.

— Да, мисля, че загубихме шест души от екипажа, четирима други членове на екипажа са тежко ранени...

— О, Дейл, това е ужасяващо! — извика Пола. — Как се случи, за бога?

— И ние не знаем. Правим разследвания. От кораба изригна пожар. В момента го овладяваме. Но не е намалял. Подчертавам не е намалял...

Телефонната връзка стана много лоша и Пола викаше:

— Трудно те чувам.

— И аз — викаше в отговор той. — Днес сигурно има големи смущения. Казах, че не зная какво е предизвикало експлозията, ще има анкета. Загуби ме един и една четвърт милиона галона суров нефт. Ще ни предстои огромна работа по почистването. Нефтът се движи вече в посока към залива Галвстън. От него е заплашен животът на чайките и рибите, както и развъдниците на скариди. Бог знае колко нефт ще залее брега.

— Това е бедствие — извика Пола, едва владееща гласа си.

— Не те чувам, Пола! — продължаваше да вика Дейл Стивънс.

— Казах, че е катастрофа. Ще бъдем подложени на нападки от всички от опазване на околната среда и от не знам кого още. Семействата на членовете на екипажа — тези бедни хора, и за тях трябва да поемем грижата, Дейл, което, съм сигурна, че знаеш, без да ти го казвам. Финансова подкрепа ще бъде малко утешение. Слушай, искаш ли да долетя там? Не зная обаче какво ли мога да направя, освен за морална подкрепа.

— Не, не, Пола, едва ли има смисъл в това. Аз се справям с всичко. Свързах се с осигурителната компания. Ще ни струва милиони долари, ако трябва да извършим цялостно почистване.

— Колко?

— Не зная. Зависи от разлива и щетите, които е причинил. Би могло да бъде някъде между пет и десет милиона долара, за да свършим работата както трябва.

Пола задържа дъха си при тази цифра, а след това каза:

— По дяволите колко ще струва. Трябва да го направим. Почакай малко, Дейл. Искам да зная как може да стане такава експлозия. Имахме толкова сигурна противоаварийна безопасност.

— Никой не е неуязвим. Такъв е нефтеният бизнес. Ще ти се обадя утре, може би даже късно тази нощ, ако има някакви други новини. — Сега линията стана по-ясна, гласът му се чуваше като че ли от съседната стая.

— Ще си бъда вкъщи цялата вечер — каза Пола. — И, Дейл, направи всичко, козето можеш, за тези безутешни семейства.

— Вече е в ход.

— Това ще бъде петно за нас.

— Зная, мила. Трябва да приключвам. Положението е напрегнато.

— Дейл, още нещо... не ми каза с кой танкер се случи това.

— Извинявай, Пола. С „Емърем III“. Много съжалявам, мила.

Пола сложи слушалката и се облегна назад в стола си, изпълнена с мъка и болка. Лицето ѝ беше мрачно.

Агнес се обади загрижено:

— Схванах същността на разговора ви, г-жо Феърли. Един от танкерите на „Ситекс Ойл“ е потънал. — Това изявление прозвуча като въпрос.

Пола кимна с глава, съобщи подробностите на секретарката си и след това обясни:

— „Емърем III“ беше наименуван на моята баба. Навремето тя притежаваше компания, наречена „Емърем“. Дядо ми обичал това име — то е съкращение на смарагд и Ема. Смарагдът е бил любимият камък на дядо ми, а Ема — любимото му същество. — Пола се опита несполучливо да се засмее. — Дядо ми беше първият, който пусна „Емърем“, а след това „Емърем II“. Оттогава е станало традиция да се пуска морски съд във флотата „Ситекс“ с това име, същото това специално име.

— Много съжалявам, г-жо Феърли — каза съчувствено Агнес. — Зная колко се гордеете с мерките за безопасност на компанията. Това, което е станало, е просто ужасно.

— Благодаря ти, Агнес — промълви Пола. — Това е ужасен удар, още повече че има и човешки жертви. — Съвземайки се, тя въздъхна и

издърпа бележника към себе си. — Трябва да изпратя телекс до баба.
— Докато вземаше писалката, Пола потръпна. Макар да не беше суеверна по природа, тя имаше предчувствието, че се задава беда. Експлозията в „Емърем III“ беше лошо знамение.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добре ли прекара, Уинстън? — попита Емили, гледайки го накриво пред тлеещия огън на ежедневната в Бек Хаус.

Уинстън сложи чашата с ракия и я загледа със зяпнала уста. По лицето му се четеше, че едва сдържа обхващащото го учудване.

— Пола седи и гледа, като че ли е пред прага на смъртта, едва отваря уста цялата вечер. Джим успява да се натряска между аперитива и второто ядене. Сестра ми е толкова силно надула корема, като че ли ей сега ще роди трима близнаци направо на масата. Мери не престава да се оплаква, че на двадесет и три години не може да си намери мъж, защото всички мъже, с които е пораснала заедно, са така или иначе ангажирани. Александър е побеснял от сексуалните лудории на майка ти с половината от гадното правителство. Маги Рейнолдс ме отегчава до безумие с опиянението ѝ за някакво ловно имение в Аутер Хибрайдс. А ти ми задаваш такъв въпрос. О, да, Емили, прекарах напълно добре. Чудесно прекарах. Това беше една от най-прекрасните забавни вечери в живота ми. — Започна да се смее, виждайки внезапно забавната страна на нещата. Емили започна да се смее с него. Тя се беше сгушила в ъгъла на канапето и подвила краката си.

— Но Антъни беше в добра форма — каза тя.

— В учудващо добра. Той, изглежда, е стъпил здраво на краката си тези дни и се справя изключително добре.

— Благодарение на Пола. Тя ми каза, че е имала дълъг разговор с него преди няколко седмици, чела му е нещо като лекция, посъветвала го да остави миналото зад себе си и да гледа напред в живота.

— Тя е много добра в тази работа — измърмори Уинстън, въртейки замислено чашата с коняк.

— Какво искаш да кажеш?

— Да дава съвети. Знаеш ли, тя е обикновено права във всичко, което казва. Стига само да можеше да взема някои от собствените си съвети.

Лицето на Емили веднага се помрачи.

— Да.

Уинстън се облегна на възглавниците, сложи краката си на масичката за кафе и се отпусна. Вечерята в Лонг Медоу беше истинска трагедия и той почувства облекчение, като успя да се измъкне с Емили относително рано, за да се върне в домашния комфорт и спокойствие в Бек Хаус. Но една ужасна обща вечеря беше без значение, без никакви последствия. Това, което го смущаваше, беше физическият вид и душевното състояние на Пола. Вече от няколко седмици след завръщането си от Ванкувър през Ню Йорк той осъзнаваше смътно нейното нещастие. Последните няколко часа бяха потвърдили неговото усещане. Тя беше една нещастна жена. Беше убеден, че причината на мъката ѝ беше женитбата ѝ с Джим.

Емили се обърна към него:

— Нещо много се умълча, Уинстън. Мислиш за Пола, нали?

— Да, мила. Като оставим настрана факта, че изглеждаше ужасно тази вечер, тя отговаряше само с „да“ и „не“. Аз знам, че понякога е резервирана, не е кречетало като теб, но обикновено е много по-общителна, особено в семеен кръг.

— Не е обаче работата, която я уморява — извика Емили. — Тя е свикнала с натоварване, с работа по цели часове и с носене на огромна отговорност. Изобщо има издръжливост на вол — както баба.

— Това ми е известно, Емили. Аз познавам Пола почти толкова добре, колкото и ти. Това имах предвид, като ти казах, че изглежда, като да е пред прага на смъртта. Така че разбирам, че всъщност тя не е физически болна. Тя е душевно разстроена... — Спусна краката си на пода и започна да търси в домашната си дреха кутията с цигари. — В един брак има куп проблеми. Не е ли така? — попита той, запалвайки цигара.

— О, толкова си прав, Уинстън. Аз се опитвах много пъти напоследък да повдигна този въпрос, но тя просто ме изглежда с лека усмивка и се затваря в себе си или започва да говори за нещо друго.

— Но вие двете сте били винаги толкова близки. Не е ли казвала въобще нищо? — попита той, като повиши с една октава гласа си, изразявайки по този начин изненадата си.

— Не, не наистина. Аз ти бях казала по-рано, че тя беше разтревожена в онази ужасна неделя. Ти знаеш, поради държането на Джим, за начина, по който той говореше с нея във връзка с проблемите ѝ със Сам Фелоус. Научих, че е плакала, когато се върнах от Пенистън

Роял. В края на седмицата Джим се върна от Ирландия, когато ние тримата бяхме в Лондон, тя измърмори нещо за това, че Джим бил раздразнителен, даже избухлив с нея. Аз започнах да опитвам някак, а тя сви рамене и се затвори в себе си, както беше снощи. Но особено силно забелязах тази промяна през последните няколко месеца, когато се зарови изцяло в работата си. Това е, което тя прави всъщност, с изключение на прекарване на цялото си свободно време с бебетата. Тя наистина обожава близнаците и те са станали смисълът на целия ѝ живот, с изключение на работата, разбира се.

— Това никак не е добре. Леля Ема ще се разсърди, няма да бъде много изпълнена с трепет, като се върне следващия месец и види Пола в такова състояние. — Уинстън промени положението си на канапето. Забеляза веднага загриженост в лицето на Емили. Взе ръката ѝ.

— Хей, Дундо, хайде, недей да бъдеш толкова отчаяна. Нещата ще се оправят. Смешни са пътищата, по които животът се грижи за себе си.

— Предполагам, че е така — мърмореше Емили, чудейки се дали е така, но мислеше, че по-скоро не е, познавайки природата на Пола. Тя по-скоро би се държала със зъби и нокти за брака си, заради децата и поради необикновеното ѝ чувство за дълг, както и водена от решението си да не се предава.

— Би ли имала нещо против да говоря с Пола? — опита се да предложи Уинстън. — Аз бих могъл...

— За бога, не! — извика грубо Емили и се изправи рязко на канапето. — Тя ще се обиди, ще го сметне за вмешателство в частния ѝ живот и само ще се почувстваш сконфузен заради загрижеността ти.

Уинстън въздъхна.

— Май че си права. Слушай, ако питаш мен, смятам, че тя и Джим трябва да се разведат.

— Тя никога няма да направи това! Тя има същото отношение към развода, както и аз.

— О, и какво е то? — попита той, като наостри уши и я изгледа продължително и настойчиво.

— Ами — каза Емили бавно — ние някак си не го одобряваме наистина. Искам да кажа, че имаме чудесен пример с майка ми. Тя се е женила толкова много пъти и се е развеждала толкова много пъти, че вече съм им забравила броя.

— Твоята майка е изключение от правилото, Емили.

Без да обръща внимание на този коментар, Емили продължи бързо:

— Пола смята, че ако съществуват проблеми в един брак, те трябва да се уредят. Тя е на мнение, че хората не могат да се развеждат непрекъснато при първия явил се случай просто защото са се сблъскали с някакви малки спречквания по пътя, че това не е разрешение. Смята, че бракът изисква големи усилия.

— За тангото са необходими двама, знаеш.

Емили се замисли и кимна с глава.

— Намекваш, че Джим може да не направи усилия... Това ли всъщност искаш да кажеш — попита тя.

Уинстън се колебаеше.

— Може би. А може и да греша, защото какво знае човек за частния живот на другите? Ето защо този разговор трябва да приключи веднага. Той е доста безполезен, Дундо.

— Да — каза тя. — Уинстън, не ме наричай дунда. Тези дни съм доста гъвкава.

Той се засмя.

— Аз го казах от любов, а не критикарски, ти, глупава гъско. — Остави чашата си и отиде при нея на канапето. Като я прегърна, той прошепна към бузата ѝ: — Така че аз съм забоден като теб до края на живота си според твоето мнение за развода.

— Да — пошепна тя на свой ред, — ние сме забодени един за друг. Благодаря на Бога.

— Аз подкрепям това. — Той се оттегли леко назад, гледайки невинното младо лице на Емили. Колко красива беше тя. В нея имаше някаква невинност. Беше много млада и въпреки това с дълбочина в разсъжденията си, нещо, което понякога го изненадваше. Каза ѝ нежно: — Никога не бих бил щастлив с която и да било друга, Дундо, вече не, след като веднъж съм имал теб.

— Защо? — отвърна на погледа му тя, флиртувайки.

— Искаш комплименти, нали?

— Каж ми защо...

— Защото те познавам и те разбирам, любов моя, и толкова си подхождаме сексуално.

— Сигурен ли си, че си подхождаме? — дразнеше го тя.

— Сега, като го споменаваш... може би ще трябва да направим още един опит. — Усмихна ѝ се с любещи очи, отговарящи на нейните. Като стана, той ѝ хвана ръката и я поведе.

— Да си лягаме, мила, още един експеримент, за да се уверим. Те тръгнаха нагоре по стълбите.

* * *

— Добре би било да направиш централно отопление в тази къща, иначе ще измръзнем. Тази вечер е много студено — каза Емили половин час по-късно, увивайки част от чаршафа около себе си.

— А, не разбирам от тези работи. Мисля, че двамата заедно сме доста горещи... — Уинстън намигна, сложи възглавница под главата си и посегна към шишето с ракия, което беше донесъл горе със себе си. Предложи на Емили.

— Искаш ли една глътка?

— Не, благодаря. Не искам повече. Причинява ми сърцебиене.

— О, по дяволите! А аз мислех, че аз го предизвиквам. — Засмя се и попита: — Да запаля ли огъня?

— Няма ли да спим?

— Това не беше част от плана ми сега — каза той, като се хилеше похотливо. — Уморена ли си вече?

Смеейки се, тя разтърси глава и го проследи с поглед, докато той скочи от леглото, сложи си пижамата и се запъти към камината точно срещу старомодното легло. Драсна клечка кибрит и подпали хартията и дърветата, вече наредени на скарата. След това взе духалото за по-бързо разпалване на огъня. Емили обичаше да гледа как работи Уинстън. Беше толкова сръчен в ръцете, можеше непрекъснато да поправя нещата в къщата и градината. Спомни си за малкия мост, който беше построил през езерцето в „Гнездото на чаплата“, когато бяха деца. Мостчето беше очарователно, един малък шедьовър със сложна конструкция и хитро изпълнение. Да, Уинстън беше чудесен в дърводелството. Тя още имаше малката кутия за бижута, която беше направил за десетия ѝ рожден ден, толкова красиво боядисана и подплатена с червено кадифе. Но той беше се отказал от

дърводелството заради музиката, когато заедно с Шейн образуваха групата „Чапла“.

Усмивайки се в себе си, тя внезапно запитва:

— Уинстън, какво стана с твоя тромпет?

Уинстън беше наведен пред огъня. Той извърна изненадано глава от въпроса ѝ.

— Какво те накара да се сетиш за моя тромпет, за бога?

— Докато лежа тук, си спомних... знаеш ли... спомних си нещо от нашето детство.

— Колкото и да звучи странно, преди няколко седмици Сали попадна на него, когато търсеше нещо в шкафа в „Гнездото на чаплата“. — Той се върна в леглото, хвърли си пижамата и се покатери до нея. — Не бях ли ужасен в онези дни? Представяш ли си аз на старата хорна, малък като фъстък.

— Мисля, че беше чудесен! Не на тромпета обаче... ти смърдеше. Пфу, обзалагам се, че *ти* постави умрялата риба в леглото ми! — Удари го силно по ръката. — Ти, проклетнико. Никога няма да забравя тази рибешка миризма. Уф.

Той я грабна, постави я с боричкане на възглавниците и я прикова с ръцете си.

— Заслужаваше си го. Ти беше една преждевременно развита мискинка. — Наведе се над нея, целуна я в устата, ближейки с езика си нейния. Като се отдръпна накрая от нея, той ѝ прошепна: — Ако аз имах някаква миризма, щях да вляза в леглото ти...

— Никога нямаше да посмееш, Уинстън Харт, така че не претендирай, че си щял! Баба ми имаше очи и отзад на главата си.

— Тя все още ги има — заядливо забеляза той. Отдалечи се от нея със забавен израз на лицето си. Взе шишенцето с ракия, прегърна го с двете си ръце като дете, след това отпи една глътка. Беше толкова щастлив, радваше се на безгрижните закачки с Емили, на това отморяващо прекъсване в тяхното енергично, вълнуващо любене. Той винаги правеше това с нея. Тя беше толкова непринудена в общуването след това. Освен при самото любене, между тях нямаше никога каквото и да е напрежение. При любенето беше различно. Тогава нейната ненаситност, нейното безкрайно желание към него го запалваха и възбуждаха. Той посегна към ръката ѝ, отпусната върху завивката, и я стисна силно, мислейки за щастливото си спасение.

Знаеше, че нямаше никога да се върне към Алисън Ридли. Той не я е обичал наистина, не по начина, по който обичаше Емили.

Уинстън затвори очи, преживявайки повторно онази специална неделна вечер през месец април, когато тя пристигна на вечеря, която той се предполагаше, че ще сготви. Той така и не я сготви. В момента, в който Емили пристигна, те се погледнаха в очите многозначително и с копнеж един към друг. И свършиха набързо след десет минути всред това легло, където той продължи, за да се самоизненада влюбен с нея, три пъти последователно в кратко време. Неговата братовчедка — трета братовчедка, поправи се той — го беше удивила със своята липса на задръжки, със силното си желание да дава удоволствие и да го получава, с нейното щедро благородство и наслада в леглото. В единадесет часа и тридесет минути, увити в хавлии и седнали пред камината на дневната, си уредиха страхотен пикник с остатъци от ергенския хладилник, поливайки го с бутилка шампанско. Това беше чудна вечер...

— Уинстън, моля те, не се ядосвай — каза Емили, — но имам нещо да ти кажа. Наистина е важно.

Отскубнат от еротичните си спомени с нея, той вдигна клепачи и я погледна с крайчеца на окото си.

— Защо трябва да се сърдя? Хайде, казвай, Дунди.

— Това е даже по-лошо от Дунда — измърмори тя, като направи кисела физиономия, като че ли се ядосва. — Защо англичаните имат смешната склонност да дават глупави прякори?

— Защото прякорите са имена на животинки и изразяват топлота, обич, фамилиарност, интимност, нежност. Това ли ти е *наистина важното* нещо, което искаше да ми кажеш, Дундо, или не?

— Да. — Тя се приповдигна и застана лице с лице срещу него, като се облегна на лакътя си. Загледа го многозначително. — Става въпрос за смъртта на Мин. Следствието...

— О, не, Емили, не започвай отново! — изпъшка той и завъртя очи в израз на отегчение. — Подлуди Пола. Сега започваш с мен.

— Чуй ме, моля те, само за минутка.

— Добре, но давай накратко. Мисля, че пак съм готов...

— О, Уинстън, ти си ненаситен.

— Само с теб, сладка моя, съблазнително, страстно, малко нещо.

— Не съм толкова малка — противопостави се тя. — Слушай. Сали ми каза, че Антъни все още не е убеден, че Мин се е самоубила. Той мисли, че това е случайност, а аз...

— Това е ужасно губене на време, мила — подхвърли Уинстън нетърпеливо, желаейки я отчаяно. — И леля Дейзи, и Джим ни дадоха подробни данни за дознанието. Доколкото разбирам, това не може да е било случайност. Няма как.

— Съгласна съм. Искам да кажа с това, че *не* е било случайност. Но не вярвам също така да е било и самоубийство.

Уинстън се разсмя, невярващ.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че мислиш да е било убийство? О, хайде, Емили.

— Точно така *мисля*, Уинстън.

— *Кой тогава го е извършил?* Разбира се, ти не би могла да таиш мисълта, че това е бил бедният добър Антъни, който не е способен да настъпи мравка?

— Не, и не знам кой. Но смъртта ѝ много ме занимава. Имам чувството, че не мога да я забравя. Разбираш ли, Уинстън, работата е в онези пет часа. Винаги са ми се стрували странни. Даже онзи ирландски полицай ги е нарекъл мистериозни. Така ми каза леля Дейзи. Не знам, но аз съм съгласна с него. Те са мистериозни и при това доста странни.

— Ти си си сбъркала призванието, мила. Трябвало е да станеш автор на криминални романи — отвърна той и се закиска. — Може би е умряла от пиенето.

— Смей се, ако искаш, Уинстън, но аз се обзалагам, че един ден това ще излезе наяве. Почакай и ще видиш — отвърна на свой ред Емили. В гласа ѝ трептеше загриженост.

Уинстън седна и се замисли върху думите ѝ. Откакто я помнеше, Уинстън винаги е смятал, че Емили е изключителна — будна, находчива, интелигентна и много по-проницателна, отколкото някои от семейството смятаха. Това негово схващане значително се засили, откакто имаше сериозни връзки с нея. Тя правеше умни заключения и той беше свикнал да я слуша и да вярва на преценките ѝ. Тя безспорно беше тази, която го подтикна да отиде в канадската хартиена фабрика, и настояваше да упорства, когато разговорите се бяха запънали. По-късно даже част от нейната предприемчивост и амбиция се

прехвърлиха и върху него. Тя го беше убедила, че е негов дълг да даде по-голям принос във вестникарската система. Освен това той фактически изостави идеята да остане селски господин.

Поради всички тези причини сега той трябваше да я приеме на сериозно. Той каза бавно:

— Казваш, че не знаеш кой би могъл да я убие, а това е един костелив орех, струва ми се. От друга страна, ти си мислила доста много върху смъртта на Мин, така че би трябвало да имаш някакви теории относно това какво е *могло* да се случи. Каж ми. Целият съм слух. Честно казано, Дъмп, не ти се подигравам вече.

Емили му отправи усмивка на благодарност.

— Никой никога не ще може да ме убеди, че Мин се е въртяла безцелно край езерото през цялото това време. Аз мисля, че е напускала, ходила е да види някого, където е продължила да пие, докато е станала мъртвопияна. С когото и да е била, може да я е придружил, може да ѝ е дал също хапчетата — знаеш ли, Уинстън, за да притъпи чувствата ѝ. След това изоставена, в безсъзнание, тя е била блъсната в езерото, за да изглежда самоубийство или случайност.

— Виж, аз не ти се подигравам, честно, не ти се подигравам, но това ми звучи малко пресилено. Освен това от всички показания, които чухме, тя не е напускала имението.

— Зная, но това е предположение. А тя може да го е напускала. Би могла да отиде някъде пеша, да е оставила колата си при езерото.

— О, Емили, Емили — клатеше той глава, като я гледаше безпомощно. — В това няма никаква логика. Кой би искал да убие Мин? Аз мога да ти задам много въпроси и да направя много дупки в твоята теория. Сигурен съм, че Пола го е направила. Какво казва тя?

— Тя казва горе-долу същите неща, както и ти, след това ми каза да забравя, че случаят е приключен, че всеки се е измъкнал относително невредим. Тя употребява едно ужасно клише като „Нека да не разлайваме кучетата“ и се изплъзва. Но какво да кажем за Антъни и Сали, които трябва да живеят с мисълта, че Мин се е самоубила заради тях? А има и нещо друго, Уинстън, помисли за Мин. Ако тя е била убита хладнокръвно, което аз мисля, че е така, човекът, който я е убил, трябва да бъде изправен пред съд.

Уинстън мълчеше, озадачен от думите ѝ. Той каза спокойно:

— О, мила, не ставай кръстоносец. Нищо не можеш да направиш наистина и Пола е права, случаят е приключен, свършено е с него. Само ще отвориш консервена кутия с червеи, като поставиш Сали и Антъни в още по-неприятно положение. Бих могъл да ти говоря с часове по този въпрос, Дъмп, но — той въздъхна — нямам в момента желание и сила.

Емили захапа устни.

— Съжалявам. Не трябваше да го повдигам тази вечер.

— Трябва да признаем, мила, че избра най-неподходящото време. — Докосна леко с пръст бузата ѝ, прокара черта надолу към шията ѝ, след това продължи диагонално по голата ѝ гръд до ръба на завивката, затъкната около нея.

— Емили, в случай че не си го разбрала, трябва да знаеш, че имам други мисли в главата си.

Тя му дари една очарователна усмивка, като едновременно отблъсна загрижеността си около следствието.

— Аз казах, че съжалявам. Да оставим тази тема.

— Желанието ти е заповед за мен. — Обърна се и сложи шишето с ракията на нощната масичка. След това извъртя бързо глава. — Бих предпочел да не споменавах за тази... твоя теория... на Сали.

— Разбира се, че няма. Не съм толкова глупава.

— Далеч съм от такава мисъл. Ела тук. Желая те. — Той угаси лампата.

Емили направи същото, плъзна се през леглото и се настани удобно в обятията му, разтворени за нея, след това уви краката си около тялото му, прилепвайки се плътно към него.

— Виж какво стана! — ѝ каза той. — Твоята зловеща теория за извършено убийство ме направи неспособен да изпълня задължението си като предан годеник. — Започна да глади косата ѝ, която светеше златисто на светлината на огъня, горящ в камината.

— Не за дълго, ако те познавам — мърмореше тя, като притегляше главата му към своята, търсейки устните му и целувайки го страстно.

Отговаряйки на горещите ѝ целувки, пусна ръката си върху тялото ѝ, докосвайки гърдите ѝ, стомаха ѝ, вътрешната страна на бедрата ѝ, радвайки се на усещането от допира до копринената ѝ кожа. Издърпа бързо ръката си, взе като в шепа едната ѝ гърда, наведе устата

си и започна да я движи около зърното. Ръката ѝ се вплете в косата му и той почувства силните ѝ пръсти зад врата си, чуваше лекия стон в гърлото ѝ, докато върхът на езика му докосваше върха на втвърденото зърно. Емили се държеше много спокойно, дишането ѝ ставаше сподавено, докато Уинстън се придвижи надолу и настрани от гърдата ѝ. Започна да целува стомаха ѝ, а ръката му се промуши до външната страна на бедрата ѝ, след това до вътрешната. Неговият чувствен допир я изпълваше с трепет. Той знаеше точно как да я възбуди. И след това винаги го правеше. Беше придобил голям опит, по-голям финес, имаше по-голямо познаване на женското тяло още от дните на детството им. Ръката му започна да се върти между бедрата, след това опита, обви я изцяло. С бързо, внезапно движение, което за миг я разтърси, той издърпа ръката си и се нагласи върху нея. Плъзна ръка под гърба ѝ, повдигайки я напред, докато влизаше в нея и я обладаваше. Устата му намери нейната и те се вкопчиха взаимно. Тялото ѝ се извиваше заедно с неговото. Емили го сграбчи за раменете и се остави да бъде носена от ритмичните му движения и нарастващия оргазъм на техните тела, надигащи се и отпускащи се в унисон.

Малко по-късно, докато лежаха прегърнати, изчерпани до крайност, Емили каза, леко усмихната:

— Чудя се кой е пуснал тази зловна и съвсем погрешна история, че англичаните били ужасни любовници?

Последва самодоволната въздишка на Уинстън, последвана от сподавено хихикане.

— Чужденците, кой друг — каза той.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Денят беше ветровит.

Въздушният поток издигаше листата и ги завърташе около краката на Пола, която се спускаше надолу по пътеката, пресичайки поляната и упътвайки се към ръчната количка, която беше оставила там предния ден. Слънцето надникна иззад хоризонталните оловносиви облаци, придали на навъсеното небе пепеляв цвят, и лъчите му се прокраднаха между есенната шума. Дърветата, неочаквано озарени от сиянието, проблеснаха, листата прошумоляха и за момент горската премяна придоби златисточервеникав оттенък.

Пола спря внезапно и повдигна глава, обгърна с поглед градината. „Колко е красива дори през ноември“, помисли си тя. Погледът ѝ обхвана моравата, която също изглеждаше сякаш покрита с плат, изтъкан със златни нишки, подобно на старинен гоблен, избродиран с жълтеникавокафяви и червеникави конци.

Тя се наведе напред, взе греблото и започна да събира листата към себе си, оформи голяма купчина. Работеше упорито, радвайки се, че не е в къщата, макар и само за кратко. Съзнанието ѝ бе сковано от грижите и умората ѝ. Тя се надяваше, че един час, прекаран в градината, ще ѝ влее жизнени сили, ще ѝ помогне да се отърси от чувството на отчаяние, което бавно прерастваше в потиснатост — усещане, което досега ѝ бе непознато. Спря само след няколко минути, облегна греблото на ръчната количка и свали ръкавиците, с които работеше в градината. Затегна шала около врата си, дръпна вълнената шапка над ушите си и вдигна яката на старото си палто от груб вълнен плат, потръпвайки от студения вятър. Въздухът щипеше, изглежда, щеше да вали сняг. Тя отново нахлузи ръкавиците, хвана греблото, а след това спря, за да прехвърли с лопатата листата в ръчната количка. Беше минал около половия час, когато чу скърцането на нечии стъпки по пътеката. Тя продължи да загребва, знаеше, че е Джим.

— Добро утро, скъпа — подвикна той, опитвайки се да изглежда весел. — Излязла си рано-рано.

Тъй като не искаше да го погледне, преди лицето ѝ да придобие непроницаемо изражение, проговори, без да се обръща:

— Помислих си, че трябва да почистя част от листата, преди да се върна в Лондон. Всъщност чистият въздух и физическите усилия ми се отразяват добре.

Стъпките му най-накрая затихнаха.

— Да, така е, но не е нужно да се претрепваш. Фред може да свърши това утре. За това му се плаща.

— Работата е твърде много само за един градинар. — Пола се изправи, обърна се, опря греблото на земята и като се облегна на него, най-сетне го погледна в очите.

Усмивката му бе свенлива, изглеждаше смутен.

— Сърдита си ми.

— Не, Джим, не съм.

— А трябва. Вчера ужасно се напих.

— Това не се случва често — каза тя и след това се запита защо му търси извинение, позволявайки му да се измъкне. През последните няколко седмици се бе напивал няколко пъти, но състоянието, в което се намираше миналата вечер, както и поведението му на организираната от самия него вечеря бяха непростими.

На лицето му се изписа облекчение и той пристъпи по-близо, взирайки се плахо в нея. Постави ръцете си върху нейните, върху греблото.

— Хайде, нека наистина да се сдобрим — каза той с неуверен глас. — В края на краищата какво толкова, че съм си пийнал малко повече, отколкото трябва в приятелска компания.

Тъй като тя продължаваше да мълчи, той се наведе и я целуна по бузата.

— Извинявам се. Това няма да се повтори.

— Всичко е наред наистина. — Тя замлъкна и се насили да се усмихне. — И без това вечерта беше отвратителна. Всички се държаха странно и не се учудвам, че Уинстън и Емили си тръгнаха толкова рано.

— Те двамата си имат по-важна работа. — Той нервно се изсмя. — Надявам се, че не съм обидил Уинстън или когото и да било друг. — Изглеждаше загрижен, дори разкаян.

— Когато се напиеш, ставаш много сърдечен.

— Ако това ще те утеши, трябва да си призная, че тази сутрин си плащам скъпо за вчерашната вакханалия. Чувствам се отвратително. — Той се загърна в палтото си и скри ръце в джобовете си, като потръпна. Тук е ужасно студено. Не знам как издържаш.

Тя не каза нищо, изучавайки лицето му. Беше блед, изпит. Вятърът разроши косата му и когато слънцето я освети, наяве проблеснаха сребърните нишки. Той я отмахна с ръка, примижавайки от ослепителната светлина.

— Е, скъпа, аз ще се понасям. Дойдох просто да ти кажа колко съжалявам за миналата вечер, да те гушна и да те целуна. Пожелавам ти приятно пътуване.

Пола се намръщи и запита учудено:

— Къде отиваш?

— Идън.

— Няма да летиш при този ужасен вятър, и то когато си махмурлия, нали?

— Махмурлукът ще ми мине веднага щом се издигна там горе — каза той, вдигайки поглед към небето, — в ясното, синьо там. — Той отново сведе очи към нея, полуусмихнат. — Много мило е от твоя страна, че се тревожиш за мен. Наистина утешително, но, моля те, недей. Аз ще се оправя. Преди малко се свързах с летището и ми казаха, че прогнозата за времето е добра. Вятърът ще утихне след около час.

— Джим, моля ти се, не отивай в Идън. Поне не сега, преди още да съм заминала за Лондон. Нека да се приберем и да изпием по едно кафе. Ще остана в Ню Йорк две-три седмици и не искам да замина, когато нещата между нас стоят така. Трябва да поговоря с теб.

— Сигурно аз схващам бавно — отбеляза той безгрижно, но очите му се присвиха и издадоха, че е нащрек. — Не те разбирам. За какво искаш да говорим?

— За нас, Джим. За нашия брак, за нашите проблеми. За това ужасно напрежение между нас.

— Напрежение? — Той я погледна с недоумяващ поглед. — Аз не усещам такова нещо... и двамата сме изморени... това е всичко... а дори и да имаме проблеми, те са незначителни, всъщност съвсем естествени. И двамата работим усилено и сме подложени на голямо напрежение, а не забравяй и тази ужасна каша в Ирландия, която ни

тормози. Така че... не е ненормално, че понякога има напрежение. Но това ще отmine. По принцип напрежението винаги спада. Знам...

— Защо винаги постъпваш така? — извика тя, а в погледа ѝ проблесна ярост. — Приличаш на щраус — винаги заравяш главата си в пясъка. Ние имаме проблеми, Джим, и аз не мога да продължавам по този начин.

— Ей, по-кратко, не се ядосвай толкова — каза той и се усмихна едвам. Търсеше начин да я омиротвори. Изморяваха го постоянните ѝ опити да обсъди и анализира техния брак, да засяга теми, за които бе по-добре да се мълчи. Чудеше се как да предотврати този импровизиран разговор. Искаше му се да избяга веднага, да отлети, да забрави за всичко, там горе. Само тогава, когато се издигаше все по-високо и по-високо над облаците, той се чувстваше свободен, ѝ мир със себе си и в състояние да се отърси от земните си грижи, от вътрешната си борба. Да, това бяха най-хубавите моменти от неговия живот... и когато беше с децата си... и когато се любеше с нея.

Наведе се напред и хвана Пола за ръката.

— О, хайде, скъпа, нека да не се караме така точно преди да заминеш. Всичко е наред. Аз те обичам. Ти ме обичаш и само това е от значение. Това, че няма да сме заедно известно време, ще ти се отрази добре. Ще се върнеш освежена и ние ще изгладим различията си. — Той се усмихна и за момент заприлича на малко момче. — Навярно те ще са се разрешили от само себе си още преди да се върнеш.

— Не мисля така, освен ако не започнеш да споделяш с мен, да обсъждаме трудностите си по един интелигентен начин, като зрели хора. Това е един от проблемите — може би най-тежкият, твоята постоянна неохота да вземеш участие в една размяна на мисли.

— Ако имаме проблеми, както настоятелно твърдиш ти, Пола, това се дължи на твоята склонност да реагираш твърде остро във всяка една ситуация, да преувеличаваш малките, незначителни недоразумения, превръщайки ги в големи проблеми. И още нещо — явно си прекалено чувствителна.

Тя смаяно го погледна.

— О, Джим, не се опитвай да прехвърляш вината върху мен. Защо не искаш да признаеш, че ти е трудно да общуваш.

— Защото не ми е трудно. Това си си го въобразила ти. Така или иначе, любенето е най-добрият начин, по който хората могат да

общуват, а ние нямаме проблеми в тази сфера. Никакви.

— Мисля, че имаме. — Тя прошепна последните думи така тихо, че той едва я чу.

Сега вече Джим изглеждаше смаян.

— Как можеш да кажеш такова нещо. Ние си пасваме идеално в сексуално отношение. Знаеш, че ти харесва точно толкова, колкото и на мен.

Пола трепна, осъзнавайки за пореден път, че той си нямаше и понятие от това какво представлява тя като личност, както и от това какво се опитваше да му каже.

— Аз имам естествени желания, Джим. В края на краищата аз съм млада жена и те обичам. Но понякога ти... — Тя прекъсна изречението си, като търсеше подходящите думи, съзнавайки, че засяга една опасна и деликатна тема.

— Аз какво? — настоя той, приковал върху нея светлия поглед на откровените си очи, напълно заинтригуван.

— Ти си прекалено... ентузиазизиран. Мисля, че това е най-доброто определение. Често, когато се връщам от работа, съм изтощена и не ми е до креватни маратони. — Тя се поколеба, гледайки го право в очите и задавайки си въпроса дали бе постъпила разумно, като бе започнала да говори по един така деликатен въпрос. В момента ѝ се искаше въобще да не му бе отговаряла.

Той бавно каза:

— В продължение на месеци ти говоря, че работиш твърде много. Трябва да намалиш темпото. Не е необходимо да работиш като в каторга. Господи, та ти ще станеш една от най-богатите жени в света някой ден.

Въпреки че последното му изречение я раздразни, тя заяви възможно най-спокойно:

— Работя, защото това ми доставя удоволствие и защото имам чувство за отговорност не само към баба и нейния завет, но и към хората, които работят за нас.

— Независимо от това, ако не работеше толкова много, нямаше да бъдеш изморена през цялото време. — Той премигна, закривайки с ръка очите си от слънцето. През ума му пробягна друга мисъл. Неочаквано ставайки настоятелен, той запита:

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не ти доставям удовлетворение в леглото?

Тя поклати глава.

— Не. — Поколеба се за миг й противно на убеждението си добави: — Нуждите ми са малко по-различни от твоите, Джим. Жените не са устроени по същия начин, както мъжете. Жените... ние... аз трябва да бъда привлечена... ами към последното действие, и то постепенно. Виж... — Тя не довърши мисълта си, забелязвайки промяната в изражението му. Изглеждаше така, сякаш го е споходило прозрение.

Всъщност Джим не бе сигурен дали това го бе раздразнило, или го бе развеселило. „Значи така — помисли си той. — Секс. Изворът на всяко зло. Или поне така казваха хората.“ Той я стрелна с блуждаещ поглед.

— Пола, скъпа, съжалявам, особено ако съм се проявил като егоист, мислейки само за себе си. Не знаех наистина. Всъщност вината е донякъде твоя — начинът, по който ми въздействаш. Навярно съм склонен да се отдавам предимно на собствените си желания и инстинкти. За в бъдеще ще се променя, обещавам ти. — Той се изсмя. — Трябва да си призная, че никога не съм отдавал особено значение на встъпителните действия в леглото. Винаги съм ги считал за немъжествени. Но ще се опитам да те подпомогна, да не бъда чак толкова нетърпелив, да изчакам, докато ти... — Той се покашля. — Мисля, че докато „ти си готова“ е подходящият израз.

Пола усети как се изчервява. В гласа му бе доловила леко саркастичен оттенък, снизхождание и това я покрусил. „Да ме подпомогне! — помисли си тя. — Изкарва ме инвалид. А това, от което всъщност се нуждая, е да прояви поне малко разбиране в която и да било област от нашия брак.“ За нещастие той бе упорствал да говорят за сексуалния им живот, бе протакал и тя съжали, че се е хванала на въдицата. А имаше и нещо друго. Защо провеждаха този жизненоважен и сериозен разговор навън? За бога, та те се намираха в центъра на градината! „Защото вътре той ще се чувства обвързан, отговори си Пола. — Той не иска да разговаря. Всъщност той иска отново да се измъкне, да полети нанякъде или да се отдаде на някое от другите си любими занимания. Той не ме взема на сериозно.“ Пола

потрепери, усети, че е премръзнала, след като облаците бяха закрили слънцето и предвещаваха дъжд.

— Студено ти е — забеляза той и бързо я хвана подръка. — Може би все пак ще е по-добре, ако влезем вътре. — Усмивката му беше двусмислена. — Имам чудесна идея, скъпа. Защо да не скочим в леглото още сега? Ще ти докажа, че мога да бъда най-отзивчивият любовник в целия свят...

— Джим, как можеш да кажеш такова нещо! — възкликна тя, отблъсна ръката му и се дръпна настрани побесняла. — Мислиш, че сексът изглажда всичките ни различия!

— Та ти току-що намекна, че имаме сексуални проблеми. Искам да ти докажа, че това не е вярно.

— Не съм намеквала нищо подобно. Казах, че не съм в състояние да се любя до безкрай. — Малко ѝ оставаше да добави „без да влагам разум“, но се овладя навреме.

Той каза:

— Хайде. — И я повлече със себе си, нагоре по пътеката.

Пола не се възпротиви, позволявайки му да я въведе в къщата. В хола той се спря и се обърна тихо към нея:

— Ще донеса две кафета.

— Благодаря, замръзвам. — Свали палтото си и добави: — Аз ще съм в кабинета. — Осъзнаваше, че тонът ѝ не бе подходящ, но не можеше вече да се владее. Беше вбесена. Джим не каза нищо и се запъти към кухнята, а тя отвори вратата, водеща към кабинета — неговата лична територия. В камината весело проблясваха пламъци, разпръсквайки силна топлина в малката стаичка, която бе едно от малкото уютни местенца в Лонг Медоу.

Настани се пред камината в креслото със странични облегалки за главата и се опита да се отпусне. Но след няколко минути, когато Джим се завърна с кафето, тя веднага долови студенината и отчуждението, изписани върху лицето му, и сърцето ѝ се сви.

— Е, добре — каза той делово, като ѝ подаде, чашата и седна на другия стол. — Нека да разговаряме.

Въпреки че тонът му никак не я поощри, тя все пак заяви:

— Джим, аз те обичам и искам бракът ни да е щастлив, но честно казано, не мисля, че това е така — поне не в момента.

— Какво не е наред? — запита той.

Тя забеляза слисаното му изражение и се почуди дали Джим бе наистина объркан, или само се преструваше.

— Липсата на общуване, която вече споменах — поде Пола. — Всеки път, когато се опитвам да започна да разговарям за нещо, което ме притеснява, ти ме отблъскваш, без да ти мигне окото, затваряш се в себе си, държиш се така, сякаш мислите и чувствата ми са без значение. — Тя жално го погледна. — А аз знам, че ме обичаш. От друга страна обаче, се чувствам изключена. Сякаш си построил стена около себе си. Изглежда, вече не мога да ти влияя. А когато се съдърпаме за нещо, ти смяташ, че единственото разрешение е да се любим. Мислиш, че след това трудностите, пред които сме били изправени, вече не съществуват. Но това не е така, те продължават да се изпречват пред нас.

Той въздъхна.

— Съжалявам. За нещастие аз не съм отгледан в голямо семейство като теб. Бях самотен като малко момче и край мен беше само дядо — един вече възрастен човек. Може би наистина ми е трудно да формулирам мислите си пред теб, но мисля, че поне те изслушвах с внимание. А що се отнася до секса, това е единственият начин, който знам да се сдобрявам с теб. Мислех, че ти доставя такова удоволствие, каквото и на мен, но щом съм те насилвал...

— Не, Джим! Спри дотук! — възкликна тя. — Получава се недоразумение. Разбира се, че искам да имам нормални сексуални взаимоотношения с теб — ти си мой съпруг и аз те желая, но не мога да понеса това, че използваш секса, за да ме манипулираш. Това е нечестно — ти ме използваш.

Джим затаи дъх от учудване.

— Ето, виждаш ли, пак започваш. Преувеличаваш, въобразяваш си. Аз никога не те манипулирам.

Пола преглътна. Реши да подходи по друг начин, за да го принуди да бъде честен, ако въобще можеше да го направи.

— Сигурно изглежда така, сякаш те критикувам, но аз не правя нищо подобно. Просто спирам вниманието ти на някои неща, които ме безпокоят донякъде. Разбери, знам, че понякога те дразня. Така че... да бъдем безпристрастни. Твой ред е, запознай ме с твоята гледна точка. Покажи чувствата си. И нека да разменим мисли по един интелигентен начин, като двама зрели възрастни хора.

Джим избухна в смях:

— Пола, тази сутрин си толкова екзалтирана и разгорещена. Честно казано, мисля, че постъпваш глупаво, създавайки проблем, където той не съществува. А що се отнася до моите възгледи по отношение на теб, скъпа, мога да кажа единствено, че си чудесна и че те обичам. Ако действително имам някои оплаквания или критики, то те са второстепенни и са без значение.

— Но за мен са от значение. Каж ми какви са, Джим. Моля те!

Джим поде бавно, с явна неохота:

— Мисля, че си прекалено взискателна към себе си, що се отнася до работата ти. Работното ти време е убийствено, а това не е необходимо. Това, че баба ти цял живот е бършила, не означава, че и ти трябва да бъдеш същата. Струва ми се също така, че се захващаш с твърде много излишни проекти.

Без да обръща внимание на забележката му по адрес на Ема, тя каза:

— Да не би да имаш предвид новите отдели в „Харт“ и модното изложение?

— Да. В края на краищата магазините „Харт“ процъфтяват и така е било открай време. Не е необходимо да...

— Джим — прекъсна го тя нетърпеливо, — тайната на успеха в търговията на дребно е постоянната промяна и разрастване. Ние се нуждаем от постоянно обновление, трябва да задоволяваме покупателните изисквания на обществеността, да предвиждаме новите тенденции, да бъдем достатъчно далновидни, за да можем да преценим кога и как да се разрастваме в бъдеще. Никой бизнес не може да успее, ако не се развива, особено верига от универсални магазини.

— Щом ти смяташ така, скъпа. Ти знаеш най-добре. — Дълбоко в себе си той бе убеден, че тя греша, че се съсипва, работейки толкова много, но не беше нито достатъчно заинтригуван, нито пък имаше енергията и желанието да се впуска в дълъг разговор относно нейната работа. Би било безсмислено — тя и без това винаги вършеше онова, което намираше за желателно. Вместо това той изпитваше нуждата да прекрати по-нататъшните пререкания и анализи на тяхната връзка. Вече скучаеше до смърт и желаше повече отвсякога да си тръгне. Той скришом погледна към стенния часовник.

Пола забеляза и бързо рече:

— Това е толкова важно, Джим. Поставихме едно добро начало. Мисля, че трябва да продължим...

— А аз мисля, че ти трябва да си починеш, Пола, да се научиш да обуздаваш този вътрешен импулс, да превръщаш незначителни проблеми в изумителни драми. Ако наистина държиш да знаеш моето мнение, този разговор е глупав. Нямам представа защо ти, сметна, че той е необходим, особено днес, когато ти заминаваш за почти цял месец. Ние сме много щастливи заедно, но ти настояваш да си навлечем неприятности, като твърдиш, че не сме.

— О, Джим, аз просто искам да спася...

— Шшт, тихо, скъпа, тихо — каза той нежно, усмихна се обаятелно и взе ръката ѝ в своята. — Винаги, когато сравня нашия брак с тези на нашите приятели и познати, се убеждавам, че е най-добрият. Ние сме късметлии, Пола, и аз всеки ден се поздравявам за това, че толкова си подходяме.

Обезсърчението я притисна в железните си прегръдки. Забелязала непреклонното му изражение, тя призна пред себе си, че е безсмислено да продължава. Все едно говореше на стената.

Джим каза:

— Лицето ти неочаквано придоби замислен израз. Знаеш ли, мислиш прекалено много и прекалено често. — Той безгрижно се засмя на собствената си забележка, придавайки на думите си шеговит оттенък. — Да се анализира всяко малко нещо по начина, по който ти си склонна да го правиш, не е признак на особена интелигентност. Открих това още преди години. Винаги, когато поставиш нещо под микроскоп и се опиташ да откриеш дефекти, неизбежно е да не ги забележиш. В нашата връзка няма нищо нередно, Пола. Не се впечатлявай толкова, скъпа. — Той се наведе, целуна я по бузата и решително се изправи. — Сега, след като си поговорихме, аз ще тръгвам, ако не възразяваш. — Той стисна рамото ѝ. — Карай внимателно и ми се обади довечера, преди да си легнеш. — Намигна ѝ и добави: — Тогава ми липсваш най-много.

Пола седеше втрещена, гледайки го втренчено, загубила дар слово. Най-накрая успя да кимне. Когато Джим се обърна, тя го проследи с очи. Чувство на празнота бавно обзе сърцето ѝ, докато го гледаше как пресича стаята. Вратата на кабинета се затвори след него. Тя долови ехото от неговите стъпки, чу как блъсна входната врата, а

няколко секунди по-късно как запали мотора на колата. Дълго време, след като си беше отишъл, тя остана неподвижна на стола, изпълнена с отчаяние, чувствайки се победена.

Най-накрая се отърси от тревожните си мисли, изправи се с усилие и излезе от стаята. Бавно, изморено тя изкачи стълбите към детската стая, за да отиде при децата. Те бяха онова, което изпълваше с радост живота ѝ. Сега те бяха целият ѝ живот.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пола отмести поглед от Дейл Стивънс към Рос Нелсън.

— Баба ми в никакъв случай не би продала своите акции от „Ситекс Ойл“. В никакъв случай.

Рос Нелсън се усмихна, на лицето му бе изписан оптимизъм.

— „Никога“ е дума, на която съм се научил да не вярвам. Обикновено тя продължава да се натрапва на този, който я е произнесъл, дълго след като е била употребена. Ето защо лично аз рядко я използвам.

— Разбирам какво се опитвате да кажете — каза Пола, — но независимо от това аз съм запозната с чувствата на баба ми по отношение на „Ситекс“ и съм сигурна, че тя няма да прояви интерес към вашето предложение. Тя обеща на дядо ми... — Пола прекъсна изречението си още в самото начало и отмахна с ръка. — Няма значение, това е друга история, а този разговор е само загуба на време — за Дейл, за теб и за мен.

Дейл Стивънс каза:

— Може би все пак трябва да споменеш за това на Ема следващия месец, когато тя се завърне от Австралия. Просто да провериш, да чуеш нейното мнение по въпроса. Идеята може да ѝ хареса. Времената са се променили, а нека не забравяме, че тя ще получи милиони, ако продаде акциите си.

— Не мисля, че парите в случая са от значение — заяви Пола.

— Хари Мариот и неговите дружки в управителния съвет са костелив орех, Пола — отбеляза Дейл, приковал върху нея бдителните си черни очи с многозначителен поглед. — От години искат да се отърват от Ема, изпитват неприязън към нея от влиянието ѝ, а положението може единствено да се влоши, на вас ще ви бъде още по-тежко за в бъдеще. Когато тя си отиде, ти ще се окажеш...

— Баба ми все още не е мъртва — намеси се Пола, посрещайки втренчения му поглед с невъзмутима студенина — и аз отказвам да правя предположения за бъдещето и за евентуални ситуации, които са все още далеч. Работя така, както знам — ден за ден. Със сигурност не

искам да предизвиквам неприятности, но искам да ви напомня, че Мариот е вече доста стар. Той няма да живее вечно, а следователно и влиянието му няма да трае много дълго.

— Не забравяй племенника му — спокойно отбеляза Дейл. — Мариот Младши е долен негодник, сплетник.

— О, не ми говори за племенници — поде Пола и моментално прехапа устни. Тя се обърна към Рос Нелсън, припомняйки си, че той е племенник на Даниел П. Нелсън и негов наследник. Тя се засмя без усилие и се извини: — Съжалявам, Рос. Не исках забележката ми да прозвучи непочтително спрямо племенниците като цяло. Не се опитвах да те засегна.

Той се засмя заедно с нея и в светлокафявите му очи проблесна шеговито пламъче.

— Не се притеснявай, аз не се обиждам толкова лесно. — Той се наведе напред, вече сериозен. — Това, което се опитва да каже Дейл, е, че тези членове на управителния съвет, които от години се мъчат под игото на Ема, ще бъдат изключително жестоки към теб, просто защото ти си...

Пола му направи знак с ръка да замълчи.

— Не е необходимо да го казваш, Рос. Причината ми е известна. Аз съм жена, и при това млада. Осъзнавам, че са се подчинявали на баба ми през всички тези години само защото не са имали друг избор. Тя притежава най-голям процент акции от дружеството, а дядо ми е този, който все пак е основал тази компания. Очевидно е, че определени хора винаги са я мразели заради нейното огромно влияние и, разбира се, заради това, че е жена. — Пола замлъкна за миг. — И все пак Ема Харт се е справила, справила се е наистина добре. Винаги е успявала да надхитри тези в управителния съвет, ще успее и аз. Не ми липсват интелигентност и находчивост. Ще намеря начин да ги накарам да се вслушат, да се съобразяват с мен.

Рос и Дейл стояха безмълвни, разменяйки си многозначителни погледи. Рос проговори първи:

— Не бих искал да мислиш, че съм тесногръд, долен шовинист, като някои от идиотите в управителния съвет на „Ситекс“, но независимо от нахлуването на жените в бизнеса в последно време, което аз напълно одобрявам, страхувам се, че трябва да погледнем истината в очите. Това продължава да бъде мъжка...

Пола избухна в смях и моментално го прекъсна:

— Зная, че това все още е мъжки свят. Не е необходимо да ми го натякваш. Така ще е и за в бъдеще, поне до деня, в който жените ще започнат да влизат в мъжката тоалетна.

Рос Нелсън се усмихна развеселен. Той оценяваше чувството ѝ за хумор, както и вродената ѝ жилавост и сърцатост. Тя беше страхотна жена. Той я премери с поглед. Пола силно го привличаше, той бе очарован от самообладанието, проникателния ѝ ум и необикновената ѝ самоувереност. Желаше я за себе си. Чудеше се как да подходи, каква най-подходяща тактика да използва, колко време ще му отнеме, докато я вкара в леглото си. Съвсем съзнателно се стремеше именно към това, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Той откъсна погледа си от нейния, усещайки, че мълчанието се бе проточило. Сподавайки смеха си, рече:

— Не всички сделки се сключват в мъжката тоалетна, Пола.

— Повечето — засече го тя, хвърляйки му същия предизвикателен поглед. — Ако не в мъжката тоалетна, то в мястото, което ѝ съответства — добави тя, присвила устни.

Това го възпламени и той успя само да се усмихне, почувствал се неочаквано като глупак, като неопитен млад ученик. Изпита непреодолима вътрешна нужда да впие устните си в нейните и би го сторил, ако Дейл не бе също в стаята.

Дейл се покашля и бързо каза:

— Мариот Уотсън от дълго време ме е взел на мушка, защото аз съм протеже на Ема. Не мисли, че той няма да предприеме крути мерки спрямо мен, щом вече не съм под нейната закрила. Той едва изчаква.

— Това ми е добре известно — отговори Пола, точно толкова сериозно, колкото и той. — Но в момента ти разполагаш с нейната и с моята закрила, доколкото те могат да ти бъдат от полза. А нека не забравяме и онези членове на управителния съвет, които са на твоя страна. Взети заедно, властта ни нараства неимоверно. През септември ми обеща, че ще останеш на председателското място до Коледа. Миналия месец се съгласи да продължиш да работиш, докато ти изтече договорът, независимо от натиска, който понастоящем ти бива оказван от някои отдели на компанията. Ти не променяш решението си — не дезертираш, нали?

— Не, сладурче, няма начин. Аз ще бъда с вас, воювайки на страната на добрите — заяви твърдо Дейл. — Въпреки това бих искал да споменеш на Ема за идеята на Рос, когато тя се завърне в Англия.

— Имам сериозното намерение да го сторя, тя има право да знае. Не се тревожи. Тя ще получи подробен доклад за тази среща. — Тя обърна глава към Рос. — Ема ще ме попита кой е твоят клиент, Рос. Естествено ще иска да знае кой е заинтересуван от това да купи акциите ѝ. Все още не си ми дал името. — Тя се отпусна назад на стола си и го изгледа многозначително.

Рос Нелсън, който отново бе възвърнал самообладанието си, поклати глава.

— Не мога да ти кажа, Пола. Поне не още. Щом проявите искрено желание да продадете акциите от „Ситекс“, аз, разбира се, веднага ще ви информирам. Дотогава името трябва да остане в тайна. Такава е изричната молба на моя клиент. Бих искал да повтора това, което заявих в началото на срещата. Заинтересованият е клиент на банката от дълго време и се ползва с изключително уважение.

Неговата настоятелност да запази името в тайна развесели Пола, но лицето ѝ остана непроницаемо.

— Явно е някоя друга компания за добив на нефт и се съмнявам, че е някоя от действително големите — като „Гети“ или „Стандард“ например. Вероятно е средна по размер компания, като „Интернешънъл Петролиум“, нали? — Проницателните ѝ теменужни очи проблеснаха многозначително.

Забележката ѝ направи силно впечатление на Рос. Възхищението му от нея нарасна още повече. Бе се опитала да налучка сляпо, но въпреки това бе успяла.

— Не, не е „Интернешънъл Петролиум“ — излъга той убедително. — И моля те, не започвай да гадаеш, защото няма да ти е от полза. — Той я заслепи с една от своите сърдечни, очарователни усмивки. — Не мога да ти разкрия името, докато не получа разрешение от своя клиент, а ако това те интересува въобще, дори Дейл няма представа кой е клиентът.

„Но ти не отрече, че това е компания за добив на нефт“, помисли си Пола. После добави:

— В такъв случай предполагам, че никога няма да узная, тъй като баба ми няма да прояви интерес към предложението. — Пола

кръстоса крака, отпусна се на стола, чудейки се дали Рос бе казал истината, когато отрече, че е „Интернешънъл Петролиум“. Не беше съвсем сигурна. Не бе сигурна и по отношение на това какво точно изпитваше към мъжа срещу нея. Отношението ѝ към него винаги е било двойко. Никога не е била в състояние да прецени дали го харесва, или не. На външен вид Рос бе очарователен, вежлив, самоуверен, винаги готов да обслужи. Привлекателен мъж на около тридесет, висок един и осемдесет ѝ пет, добре сложен, със светла коса, с открито, почти простодушно лице и сърдечна усмивка, която неотклонно използваше, за да покаже великолепните си бисерни зъби. Пригладен и излъскан, той винаги се обличаше и държеше безупречно.

Но всичко това създаваше едно лъжливо впечатление или поне така ѝ се струваше. Пола не можеше да се освободи от усещането, че дълбоко в него се крие нещо хищническо. Докато наблюдаваше Рос, тя неочаквано бе осенена от мисълта, че елегантните дрехи и привидното безгрижие, което се излъчваше от него, бяха само маска, с която прикриваше неприятните недостатъци, проявявани само зад затворените врати на заседателната зала на банката. Точно както Ема бе предугадила преди нея, Пола долови у него невъзмутимата и пресметлива жестокост, неумолимата строгост, прикрита зад чара, усмивките и външността на прекрасен младеж.

Дейл и Рос разговаряха за експлозията в машинното отделение на „Емърс III“ и Пола съсредоточи цялото си внимание върху тях.

Дейл казваше:

— Разбира се, че ми хрумна, че може да е саботаж, но тази вероятност бе изключена. Наскоро имаше разследване, което не откри нищо неблагоприятно, абсолютно нищо. Всъщност кой въобще би сторил подобно нещо? — Той бързо поклати глава, намръщи се. — Не, не, това определено е нещастен случай, въпреки че все още не сме открили какво точно е предизвикало експлозията.

Пола се замисли: „Бедствието в «Емърс III» предвещаваше лош късмет“, но на глас заяви:

— Загадката остава, както и ужасното петно върху нашата репутация.

— Страхувам се, че е така, сладурче. — Дейл унило се усмихна, а кожата край кафявите очи на загрубялото му лице се набръчка.

— Съжалявам, че ще трябва да повтора нещо, което съм казвал многократно, но добивът на нефт е изключително рисковано предприятие. „Емърс III“ обаче е здрав плавателен съд и тази сутрин чух, че отново е в състояние да функционира и е върнат във флота.

— Най-сетне някоя добра новина — възкликна Пола доволна и хвърли на Дейл благодарствена усмивка. Председателят на „Ситекс“ бе човек, на когото тя вярваше и когото харесваше. Спрямо него Пола никога не бе изпитвала никакви опасения. Той бе умен, упорит, може би прекалено амбициозен, но честен. Беше точно такъв, какъвто изглеждаше, не бе лицемер, нито пък склонен да хитрува. Изучавайки го скришом, тя реши, че дори дрехите му говореха за неговата същност. Беше облечен с вкус, платът бе от добро качество, но кройката консервативна — липсваше онзи външен блясък, характерен за костюмите, които носеше Рос. Пола се запита какво общо можеше да има този лукав, бърхтец през цялото време петдесет и три годишен тексасец, който се бе издигнал със собствени усилия, с изтънчения banker от Източното крайбрежие, седящ до него. От последния просто се излъчваше миризмата на наследствените аристократи, на купища наследени пари и привилегии. И въпреки всичко те бяха близки приятели. Рос Нелсън бе представил Дейл Стивънс на Ема преди две години и именно благодарение на bankera Дейл бе понастоящем председател на дружеството за добив и преработка на нефт.

Забелязвайки, че го наблюдава, Дейл неочаквано рече:

— Надявам се, не мислиш, че ти нямам доверие, защото това не е вярно, скъпа.

— Но аз съм неизвестна величина, нали! — отвърна му бързо тя и продължи със същия мек тон: — Разбирам мотивите ти, Дейл, и не мога да кажа, че те обвинявам. Ти гледаш към бъдещето и си решил, че нещата ще вървят по-добре, ако нашият дял от акции в „Ситекс“ се контролира от някой друг, някой, който вярваш, че е по-добре подготвен да се справи с подривната клика в управителния съвет на „Ситекс“.

Продължавайки да я разглежда внимателно, осъзна колко проникателна и схватлива бе Пола и без нито за миг да я подценява, Дейл реши да говори откровено.

— Да — каза той и я погледна право в очите. — Признавам, че това са част от доводите ми. Но не всички. В известен смисъл аз мисля

и за теб, за твоето тежко бреме. Струва ми се, че си достатъчно натоварена с веригата от магазини „Харт“ и с останалите си, значителни по обхват търговски интереси в Англия. Та центърът на твоята дейност е в края на краищата в Англия, сладурче.

Пола кратко отговори:

— Телефоните работят, телексите предават, самолетите летят.

— Но „Ситекс“ е едно допълнително натоварване за теб — каза той, без да обръща внимание на иронията в гласа й. — Действително ли се нуждаеш от него? — Дейл поклати глава, сякаш преценяваше вместо нея. — Не мисля така и ако бях на твое място, щях да убедя Ема да продаде акциите и да спечели доста пари от това. Можете да инвестирате милионите, получени от продажбата на акциите, в нещо друго, нещо, което ще ви причинява по-малко неприятности.

Пола остана безмълвна.

— На едно мнение съм с Дейл — заяви Рос решително. Покашля се. — Известно ти е, че от доста време съм запознат с проблемите на „Ситекс“, не само чрез Дейл, но и вследствие на доверието, което Ема ми оказваше през последните няколко години. Така че, когато клиентът на банката изяви желание да закупи акции от „Ситекс“, аз незабавно се свързах с Дейл, досещайки се за големия пакет от акции на дружеството, притежание на Ема, и той се съгласи, че трябва незабавно да повдигнем този въпрос пред теб. Клиентът на банката вече е вложил пари в основния капитал на дружеството и с вашите 42 процента... — Той млъкна само за да прибегне до помощта на една от своите постоянни, обгръщащи всички усмивки. — Та това ще осигури на нашия клиент голямо влияние, Пола.

— Всеки, който притежава тези 42 процента, ще има влияние — отсече Пола. — А това, дали ще бъдем ние, или вашият клиент, е без значение. Знаеш точно толкова добре, колкото и аз, че важното в случая е количеството на притежаваните акции, а не чия собственост са те. Освен това участието на вашия клиент в основния капитал на дружеството няма да му помогне, тъй като то не му дава право на глас, нито пък му осигурява някакво влияние. Явно е, че този ваш клиент, независимо дали е частно лице, или компания, се нуждае от акциите на баба ми, за да се сдобие с правото да участва, или да участват във вземането на решенията относно начина на управление на

дружеството. Искат да контролират дружеството. Това ми е пределно ясно.

Никой от двамата мъже не отговори, признавайки пред себе си, че е безсмислено да отричат и по този начин да заприличат на глупаци.

Пола се изправи по възможно най-грациозния начин и продължи:

— Господа, страхувам се, че съм принудена да сложа край на нашето малко неофициално съвещание. Мисля, че постигнахме максимума за днес. Ще разговарям с баба си през декември и съм сигурна, че тя лично ще се свърже с вас. А това наистина зависи от нея — решението е изцяло нейно. — Пола тихо се засмя и промърмори: — Кой знае, тя може да изненада дори и мен и да реши да продаде акциите си.

Дейл и Рос също се бяха надигнали и докато Пола ги изпращаше, Дейл каза:

— Тази вечер отлитам обратно за Одеса, но ако имаш нужда от мен или от каквото и да било, само звъни. Аз така или иначе ще ти се обадя следващата седмица, за да поддържам връзката с центъра.

— Благодаря, Дейл, оценявам това — каза Пола като пое протегнатата му ръка в своята.

— Сигурна ли си, че няма да дойдеш да обядваш с нас? — запита Рос.

— Отново ви благодаря, но за съжаление не мога. Имам среща с директора на филиала на „Харт“ в САЩ и тъй като ще правим планове относно организирането на тържествата по време на Седмицата на френските дизайнери, няма да мога да я отложам.

— Загубата в случая е за нас — каза той разочаровано, приковал погледа си върху нея, като продължаваше да държи ръката ѝ в своята. — За разлика от Дейл аз няма да заминавам никъде, Пола. Оставам тук — в малкия стар Манхатън. Уведоми ме, ако мога да ти окажа помощ — за каквото и да било. Надявам се, че ще ми позволиш да те заведа на вечеря някоя вечер тази седмица.

Пола издърпа ръката си и каза:

— Колко любезно от твоя страна, Рос. Страхувам се, че тази седмица съм доста заета. В действителност имам ангажименти всяка вечер. — Това не беше вярно, но тя нямаше желание да излиза с него.

— Надявам се, че следващата седмица няма да е така. — Той се наклони към нея и стисна ръката ѝ. — Ще ти се обадя в понеделник и

няма да приема отказ от твоя страна — предупреди я той, като се засмя сърдечно.

След като си тръгнаха, Пола бавно пресече стаята, насочвайки се към бюрото — огромна стъклена плоча, поддържана от семпла, елегантна подпора от полирана стомана. Именно бюрото бе драматичната точка, върху която се приковаваха погледите на всички, стъпили в още по-драматичния офис на „Харт Ентърпрайс“, където Пола отсядаше винаги, когато бе в Ню Йорк. Стаята бе мебелирана с модерни гарнитури и навсякъде преобладаваше смесицата от преливащи се сиви и сини цветове. Меките приглушени тонове бяха разнообразени от някои от безценните импресионистични картини, притежание на Ема, а из цялата стая върху пиедестали от черен мрамор бяха изложени скулптурни творби на Хенри Мур и Бранкуси, както и изключително редките бюстове от Ангкор Ват. Силно се чувстваше присъствието на истинския собственик, а изложените произведения го определяха категорично и свидетелстваха за голямата любов на Ема към изкуството.

Пола седна зад бюрото, постави лактите си на него и закри лицето си с ръце, мислейки за срещата, която току-що беше приключила. Дълбоко в ума ѝ се зароди идея, започна да се оформя и докато траеше това, по устните ѝ бавно се плъзна усмивка. Съвсем несъзнателно Рос Нелсън и Дейл Стивънс ѝ бяха подсказали начина, по който да разреши поне част от своите проблеми в „Ситекс“, а може би дори всички. „Но не сега — помисли си тя. — По-късно, когато наистина се наложи да принудя всички да играят по моята свирка.“

Изправи се и се засмя на глас. Идеята не беше много хубава, всъщност това бе едно дяволско хрумване, достойно за Макиавели, но то щеше да окаже необходимия ефект и несъмнено носеше неподражаемия отпечатък на Ема Харт. Продължавайки да се смее тихо, тя си помисли: „С всеки изминал ден все повече заприличвам на баба“. Мисълта, че това може и да е истина, ѝ достави удоволствие. В известен смисъл тя облекчаваше отчаянието и безсилието, които изпитваше, откакто бе направила несполучливия опит да разговаря с Джим, преди да напусне Англия.

След като бракът ѝ се разпадна, а личният ѝ живот бе скучен и изпразнен от съдържание, то тя щеше да направи всичко възможно да изгради една плодотворна кариера и успехите ѝ в бизнеса щяха да

компенсират всички останали загуби. Именно усиленият труд се бе превърнал в крепост за Ема, когато нейният личен живот бе претърпял крушение. Трудът щеше да се превърне в крепост и за Пола, поддържайки я във всички тежки моменти. Отдаването на търговските й начинания, които щяха да отвличат мислите й и на трайната й любов към децата, която пък щеше да я подхранва емоционално, щеше да й помогне да оцелее и да се справи наистина добре. Може би дори запазвайки достойнството си — така, както бе сторила баба й. Мисълта й се насочи към Джим, но тя не изпита нито ненавист, нито пък го осъди. Единственото, което почувства, бе страхотна мъка, мъка заради самия него. Той не знаеше какво бе загубил и това бе наистина жалко, най-трагичното в случая.

Същия следобед Шейн О'Нийл се намери в чудо.

Той крачеше бързо по Парк авеню, промушвайки се между останалите пешеходци, а мислите се лутаха в главата му с не по-малка скорост. Не можеше да реши как да постъпи с Пола. Да й се обади ли, или да не й се обади? Мисълта, че тя беше в Ню Йорк, само на няколко пресечки от него, дотолкова го беше обезкуражила, че той не можеше дори да си представи как би му подействало самото й присъствие. А ако й се обадеше, нямаше да има друг избор, освен да я види, да я покани на обяд или вечеря, или пък най-малкото да пийнат някъде заедно.

В началото на деня, докато бе разговарял с канцеларията им в Лондон, баща му бе споменал, че Пола е отлетяла за Ню Йорк, и го бе стреснал. „Мери и аз вечеряхме с нея в Лондон в неделя вечер“, бе продължил да обяснява баща му, преди отново да насочи вниманието си към неотложните търговски въпроси. И преди да затвори, баща му бе възкликнал: „О, Шейн, само още секунда, току-що влезе Мери. Искате да те чуе“.

Но Мери не се бе ограничила само с поздрав. Тя го бе инструктирала. „Моля те, звъни на Пола — настояла бе Мери. — Дадох й телефона ти миналата вечер, но знам, че тя няма да ти се обади. Ще бъде прекалено смутена.“ И когато той бе помолил за пояснение, сестра му му бе казала, че Пола, подобно на нея, отдавна била усетила неговото равнодушие. „Ще се страхува да не я отблъснеш

— бе посочила Мери. — Така че всичко зависи от теб. Постъпи така, както трябва, та тя ти е толкова добра приятелка. И наистина не изглежда много добре.“ Последната забележка Мери бе направила със сериозен глас, разтревожено и след това бързо бе продължила: „Изглежда обременена, притеснена, дори мрачна, а това не е онази Пола, която ние всички познаваме. Моля те изведи я, развесели я. Позабавлявайте се заедно, Шейн, накарай я отново да се усмихне, така както правеше, когато бяхме деца“. Забележките на сестра му го бяха разтревожили, той бе настоял за повече информация относно душевното и физическото състояние на Пола. Мери не бе в състояние да му даде някакви пояснения и преди да се сбогуват, той предано ѝ бе обещал, че ще се свърже с Пола.

Но сега отново се колебаеше. Макар че копнееше да я види, той знаеше, че ако се поддаде на изкушението, само ще си причини болка. Тя беше съпруга на друг мъж. Беше я загубил завинаги. Часовете, прекарани с нея, щяха да отворят старите рани, рани, които не бяха зараснали, но поне бяха хванали коричка и му причиняваха по-малко болка. „Срещата ще бъде обезпокоителна“, помисли си той, размишлявайки върху живота, който си бе изградил в Ню Йорк през последните осем месеца. Животът му не беше вълнуващ, а по-скоро скучен и безинтересен, без големи възходи, но и без омаломощаващи падения. Не беше нито щастлив, нито тъжен, сякаш потънал в забвение, но поне се наслаждаваше на спокойствие и тишина. Около него вече нямаше жени. Двата набега в тази насока се бяха провалили безславно, карайки го да се чувства безсилен, обезнадежден. И той за пореден път бе решил, че безбрачието бе за предпочитане в сравнение със злощастните сцени в спалнята, които поставяха и двете страни в неудобно положение, тревожеха го и го караха да се чувства унижен от собствената си неспособност. И така, той съвестно избягваше всякакви връзки с жени и през по-голямата част от времето си работеше. Почти винаги оставаше в новите канцеларии на „О’Нийл Хотелс Интернешънъл“ до осем или девет часа, а след това се прибираше вкъщи само за да прекара поредната нерадостна вечер пред телевизора. От време на време си уреждаше среща или с Рос Нелсън, или с някой от другите двама мъже, с които се бе сприятелил. Понякога извеждаше Скай Смит на кино, театър или вечеря. Но като цяло водеше уединен начин на живот и музиката и книгите бяха

единствените му другари. Не беше щастлив, но нямаше болка, която да преодолява. Вътрешно той бе мъртъв.

Докато всичко това минаваше през главата му, Шейн неочаквано промени своите намерения. Наистина трябваше да види Пола, дори и само за да спази добрия тон. Ако някой друг от приятелите от детството му посетеше града, той щеше автоматично да го покани на вечеря. Да не се види с Пола би изглеждало странно, дори двусмислено, на Ема и на дядо му, който несъмнено щеше да го разпита за нея, когато дойдеше в Ню Йорк следващия месец. Освен това Мери бе казала, че Пола не изглежда добре. Да, наистина щеше да е по-добре да я изведе на вечеря, просто за да се убеди, че всичко при нея е наред. „Но ти не носиш никаква отговорност за нея“, предупреди се той наум, мислейки за Джим Феърли. Нейният съпруг. Внезапно го обзе дива ревност и той трябваше да се напегне, за да преодолее това чувство, докато пресичаше 59-а улица, продължавайки да се движи по Парк авеню към улиците с номер шестдесет.

След няколко минути щеше да пристигне на техния нов обект. Строителното дружество почти бе приключило с ремонта на старомодния интериор и само след миг бригадите, техните ръководители, архитектите и проектантите щяха да го заобиколят от всички страни. Ще трябва да обърне внимание на всички. „Трябва да взема решение относно Пола. Сега. Стига съм протакал. О, по дяволите Джим Феърли. Тя е най-старата ми и най-близка приятелка. Израснах с нея. Разбира се, че ще я видя. Не, не можеш да я видиш. Ще бъде твърде болезнено“ — промени отново решението си Шейн.

Съзнанието за собствената му уязвимост парализираше способността му да действа. Дори и само да съзре единствената жена, която обичаше, би означавало да се изложи на болка и страдание, от които никога нямаше да може да се съвземе.

Скай Смит разтревожено изгледа Рос Нелсън и проговори с разтреперан глас:

— Но ти вече от няколко седмици си окончателно разведен. Не разбирам. Винаги съм мислела, че ще се оженим.

— Страхувам се, че си се самозалъгвала, Скай — каза Рос, опитвайки се да говори спокойно, да бъде ако не друго, то поне учтив.

— А Дженифър?

— Какво Дженифър?

— Та тя е твое дете, Рос.

За момент той остана безмълвен. Само преди десет минути, след като се бе прибрал от Уолстрийт вкъщи, той бе побеснял, откривайки Скай Смит — своята бивша любовница, седнала в хола му, сдържана и хладнокръвна, очевидно твърдо решена отново да отстоява исканията си. Тя и постоянният натиск, който му оказваше, го ожесточаваха. В мига, в който тя си тръгнеше, Рос щеше да уволни икономка за това, че бе имал глупостта да я пусне в апартамента му.

Скай кършеше ръце, лицето ѝ бе пребледняло, а в очите ѝ се четеше безмълвна молба.

Рос Нелсън я гледаше втренчено, а тревогата, която забеляза, че тя изпитва, го накара да бъде още по-непреклонен. Терзанието ѝ не породило у него никакво съчувствие или съжаление. То само допълнително го раздразни.

— Ти казваш, че е мое дете. Но дали наистина е така? — попита той жестоко. — Никога не съм бил абсолютно сигурен относно това кой е баща ѝ.

Скай ахна и политна назад.

— Как можеш да кажеш такова нещо. Знаеш, че ти си ѝ баща. Тя ти е одрала кожата, Рос, а не забравяй и кръвните проби. А освен това ти буквално ме държеше под ключ през последните четири години. Та аз не съм погледнала друг мъж.

По устните му се плъзна иронична усмивка.

— Но напоследък се заглеждаш по един, и то с много влюбен поглед, нали, Скай? Шейн О'Нийл, за да бъдем по-точни. И тъй като спиш с него, бих ти препоръчал да използваш похвалните си сексуални умения и да го впримчиш. По-добре ще е него да завлечеш пред олтара, и то по възможно най-бързия начин.

— Не спя с него — запротестира яростно тя, отърсила се от безразличието си, а очите ѝ внезапно блеснаха гневно, разкривайки неочакваното оживление, което я бе обзело.

— Да не би да очакваш, че ще повярвам това? — възкликна той, като се изсмя цинично. — Знам всичко, което може да се знае за теб, Скай. А и нещо повече. — Погледът му грубо се плъзна по нея, а крайчецът на устните му се изкриви в презрителна усмивка. — Не

можеш да се удържиш в присъствието на снажни, плещести, красиви жребци — те винаги са били твоята ужасна слабост, скъпа. Това и двамата го знаем твърде добре. Ще постъпиш разумно, ако се омъжиш за някой от тях, докато все още разполагаш с великолепната си външност на блондинка и с необикновеното си спортно, сексуално дарование. Шейн е определено най-вероятната възможност. Той си го получава в леглото, така че защо да не го накараш да узакони нещата, докато любовната ви история е все още в първичната фаза на еуфория. Той е твой тип — по този въпрос няма две мнения. Освен това е богат, а е и със сигурност свободен.

— Рос, казвам ти истината, не съм в любовни отношения с Шейн О'Нийл! — настоя тя.

Рос ѝ се изсмя в лицето, пресегна се към сребърната си табакера, поставена на старинната китайска масичка за кафе, и бавно запали цигарата, която държеше между пръстите си.

Скай впери очи в него. Тя се зачуди защо въобще се бе забъркала с него така глупаво преди години. Запита се защо я бе постигнало нещастieto да обича този мъж по начина, по който го обичаше. Проблемът беше, че той знаеше много добре какво изпитва тя, затова напоследък бе започнал да охладнява. Рос искаше от живота само нещата, които не можеше да притежава, и вниманието му бе насочено предимно към жени, които не проявяваха никакъв интерес към него. „Той е извратен — помисли си Скай, — но, господи, колко го обичам.“ Знаеше, че трябва да го накара да ѝ повярва за Шейн О'Нийл, заради детето и заради самата нея. Внезапно осъзна, че единственият начин да го убеди бе да говори откровено. Тя тихо каза:

— Е, добре, признавам. Спах с Шейн. Веднъж. Стана тогава, когато разбрах, че си взел Денис Хъдсън със себе си в Южна Америка, когато открих, че си в любовни отношения с нея. Предполагам, че не съм искала да ти остана длъжна. Но нищо не се получи. Въобще не се любихме. А оттогава не сме се сближавали, поне не по този начин, Рос. Ние сме просто приятели, това е всичко. Дружки.

— Дружки — изпелтечи Рос, поклащайки глава. — Хайде, Скай, в края на краищата говориш с мен, нали? За пет години съм узнал достатъчно добре как можеш да действаш на един мъж, особено в началото, когато още не е спал с теб. — Той се изсмя подигравателно.

— Не се получило, а? — промърмори Рос, а на лицето му бе изписано пълно недоверие.

Скай преглътна, осъзнавайки, че трябва да продължи да говори, да даде пълно обяснение, ако искаше да постигне някакъв напредък, отново да спечели благоразположението му, да го задържи.

— Да, точно така, честна дума, Рос. Шейн и аз сме просто добри приятели. — Тя отново преглътна. — Той не можа, ами, онази нощ, когато легнахме... той не бе в състояние да... нали знаеш... да направи каквото и да било.

Рос се плесна по коляното, разтърсен от дрезгав смях.

— Нима очакваш да повярвам, че на Шейн не му е станал с теб? О, не, Скай. Това никога няма да го приема.

— Но това е истината — прошепна тя, спомняйки си толкова ясно за онази злощастна нощ, за ужасното смущение на Шейн и нейното собствено объркване. — Кълна се в Бога. — Тя се наведе през масата и довърши с далеч по-решителен глас: — Кълна се в Дженифър, в моето дете — в нашето дете.

Смехът му секна и очите му се присвиха, той я погледна замислено. Моментално долови, че тя не го лъже, след като бе намесила и детето. Каза:

— Значи... Шейн си има малък проблем, така ли?

Тя кимна.

— Поне с мен. — Поколеба се. — Имам чувството, че е влюбен в някого.

— Чудя се в кого ли, коя ли е тази жена. Знаеш ли?

— Глупаво е да ме питаш. Откъде бих могла да знам. Той не е споделил нищо с мен. Не разбираш ли, Рос, ето защо той не може да ми бъде съпруг.

— Аз също не мога.

— Защо? — запита тя кратко.

— Нямам желание да се женя отново — каза той почти безгрижно, — не с моето минало. Писна ми от ненаситни жени и съдилища за развод. Освен това плащам достатъчно издръжки и в момента. Стотици хиляди долари годишно. Но ако все пак някога се побъркам достатъчно, за да извърша този самоубийствен скок, уверявам те — булката ще бъде наистина богата.

— Я стига. Парите не те интересуват, Рос — присмя му се тя. — И на сто години да станеш, пак не би могъл да изхарчиш милионите си.

Той не отговори нито дума.

Скай омекна, изражението ѝ стана нежно и тя бавно каза:

— Преживели, сме толкова много заедно. Имаме дете и аз много те обичам.

— Ти, изглежда, не разбираш — аз не те обичам.

Тя трепна, но прикри оскърблението си. Той бе склонен да проявява жестокост и настроенията му бяха мимолетни. Само след пет минути би могъл да настъпи пълен обрат и той би я завлякъл в леглото. Това се бе случвало толкова често преди. Озари я идея, тя се изправи и се премести до него на другия диван, слагайки ръка на коляното му. Приблужи се към него и прошепна:

— Нямах това предвид, Рос, скъпи, знаеш, че не е вярно. Обичаш ме. Между нас винаги е съществувала някаква магическа връзка. Винаги.

Тя се усмихна на невъзмутимото му изражение, а очите ѝ се спряха на него изкусително.

— Хайде да си легнем. Аз ще ти докажа колко силни са връзките между нас.

Той вдигна ръката ѝ от коляното си и я положи в скута ѝ.

— Не знаех, че си мазохист, че ще търсиш повторение на злополуката с Шейн О'Нийл. Сигурно е много унижително за жена като теб да осъзнае, че сексуалната ѝ вещина е загубила своята сила.

Тя се отдръпна от него, а очите ѝ се наляха със сълзи.

В желанието си да се отърве от нея той прибягна до най-жестокото си оръжие. Заяви ѝ възможно най-тихо и все пак твърдо:

— Знаеш ли, Скай, ти вече не ме възбуждаш.

Изправи се, отиде слепешката до прозореца, като изтриваше сълзите от бузите си и се опитваше да се овладее, а раменете ѝ конвулсивно се надигаха. Знаеше, че го е загубила. Животът ѝ беше съсипан.

Рос също се изправи и отиде до старинното писалище от периода на Регентството. Отвори чекмеджето, извади чековата си книжка, взе писалката и написа нещо. Докато откъсваше чека, тя се обърна,

втренчи се в него, а мъката, изписана на напрегнатото ѝ лице, бе заместена от смайване.

— Какво правиш? — попита тя разтреперана.

— Това е за теб, за детето — каза той, надигна се от стола и приближи към нея. — Ще говоря със счетоводителите си и ще уредя да получаваш същата сума всеки месец. Това е повече от достатъчно. — Спря се пред нея и ѝ подаде чека.

Скай буйно поклати глава.

— Не го искам, Рос. Аз мога да издържам нашето дете. Не ме интересуват твоите пари и никога не са ме интересували. Искам само теб. Като съпруг, като баща на Дженифър.

— Цената е твърде висока за мен. — Той се опита да натика чека в ръцете ѝ, но тя отказа да го вземе, свила юмруци, докато се отдръпваше от него.

Той отново повдигна рамене и се върна до диваните край камината. Отвори чантата ѝ, пусна чека вътре, занесе ѝ я и я сложи в ръцете ѝ.

— Време е да си вървиш, Скай. Очаквам гости. Между нас всичко е свършено. Няма какво повече да си кажем.

Вдигайки глава, тя събра малкото, което бе останало от разбитата ѝ гордост, и каза учудващо равнодушно и спокойно:

— О, има какво още да си кажем, Рос, и то е... — Тя замлъкна и се вгледа дълбоко в очите му. — Нищо между нас не е свършено и никога няма да свърши, независимо дали ще се видим отново, или не. Един ден ти ще се нуждаеш от мен. Не зная защо, каква ще бъде причината, но ти ще се нуждаеш от мен. — Тя отвори чантата си, извади чека и го скъса на две, без дори да го погледне. Пусна късчетата на земята. Завъртя се и си тръгна, без да погледне назад, с твърда, отмерена стъпка.

Рос вдигна скъсания чек и го прибра в джоба си, а лицето му остана непроницаемо. Утре щеше да напише друг и да ѝ го изпрати. Тръгна полекичка към прозореца, вдигна пердето и погледна надолу, към Парк авеню. Само след няколко минути тя щеше да напусне сградата и да пресече улицата, както винаги правеше, насочвайки се към Лексингтън. Въздъхна. Жалко за детето. Чертите на лицето му сякаш омекнаха. Нямаше начин да получи тригодишната си дъщеря, без да вземе и майката заедно с нея, а от майката нито имаше нужда,

нито я искаше. Причиняваше му прекалено много неприятности в много отношения. За момент изпита угризения на съвестта за начина, по който бе лавирал с Шейн, опитвайки се да тласне Скай в обятията му. „Смешно съвпадение — помисли си той, — Скай и Шейн са се срещнали в Йоркшир, а една седмица по-късно той ми се обади, представяйки се от името на Ема Харт.“ В мига, в който бе видял Шейн, той се бе сетил за Скай, осъзнавайки, че може би е намерил разрешение на всичките си проблеми с нея. Бе подвел Скай, улеснявайки любовното приключение, ако то въобще можеше да бъде наречено така. „Е, хората казват, че всичко е позволено в любовта и войната.“ Неочакваното разкритие на Скай за импотентността на Шейн обаче го бе учудило. Бе го потресло. Не друг, а Шейн О’Нийл! „Горкият той“, промълви Рос учуден.

Коя е жената, която така се бе вкопчила в О’Нийл, че той не можеше да преспи с никоя друга.

Рос допря лице до прозореца, видя как Скай забързано пресече улицата, поспирайки се на площадката в очакване на зелената светлина. Носеше палтото от норки, което той ѝ беше подарил. Предполагаше, че някога я бе обичал. Сега тя го отегчаваше. Пусна пердето и моментално забрави за нея, насочил мисълта си към настоящите си планове.

Рос Нелсън отиде до камината и постоя облегат на полицата няколко минути, вирайки се в празното пространство, унесен в мечти за Пола Феърли. Познаваше я от години, но в миналото почти не ѝ бе обръщал внимание. Но тази сутрин в нейната канцелария тя го бе заинтригувала. Трябваше да я притежава. Щеше да я притежава. Никой, нищо нямаше да го спре. „Това е то — потиснатата сексуалност, готова да експлодира“, реши той. Беше я забелязал мигновено. Личеше от движенията на тялото ѝ, от глада, който бе доловил в теменужените ѝ изкусителни очи с дълги мигли. Той щеше да драсне клечката, да я взриви, а след това щеше да се отпусне и да позволи на пламъците на нейната сексуалност да погълнат и двамата. Осъзна, че дори само мисълта за нея го възбуждаше прекомерно, по начин, по който не се бе възбуждал отдавна, вследствие на преситеността, която изпитваше. Гореше от желание да погали стройното ѝ тяло, гъвкаво и грациозно като на младо момиче, великолепните ѝ гърди. Той притвори очи и затаи дъх, припомняйки си колко стегнати и добре оформени

изглеждаха под бялата копринена риза, с която беше облечена. Жадуваше я сега, точно в този миг. Образът ѝ така се бе врязал в съзнанието му, че той бързо отвори очи, седна на дивана, съзнавайки, че трябва да прогони от въображението си представата как двамата се любят. Щеше да се чувства потиснат през цялата вечер, ако не го стореше незабавно.

Но Рос Нелсън откри, че му е трудно да я забрави — така силно му действаше нейният сексапил. От друга страна, тя беше и богата. Замисли се за състоянието ѝ, състоянието на Ема, което тя щеше да наследи някой ден. За негово най-голямо учудване мисълта за евентуален брак изведнъж му се понрави. Но тя май че беше омъжена? Скоро щеше да се отърве от Феърли. Само веднъж да легне с него и той щеше изцяло да я притежава. Винаги ставаше така, особено с онези, които се втурваха в обятията му, без да имат някакъв опит, затаили дъх в очакване. Усети старата, добре позната болка в слабините си. За да отвлече мисълта си от секса, той се съсредоточи върху огромното състояние на Пола Феърли. Болката се засили, Рос кръстоса крака. Чувстваше се неприятно възбуден. Присмя се на самия себе си. Какво щастие, че не се бе отдал на еротичните си мисли по отношение на Пола малко по-рано. Щеше да бъде принуден да легне със Скай — за последен път.

Погледна към телефона на писалището, чудейки се защо още не бе иззвънял. Очакваше Пола да му звънне още от момента, в който се бе прибрал вкъщи.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Откъде, по дяволите, се взеха тези отвратителни алени рози, Ан? — попита Пола, взирайки се през отворената врата на гостната, а след това се обърна и погледна американската икономка на баба си.

Ан Донован, която стоеше до Пола в голямото входно фоайе на апартамента на Ема на Пето авеню, поклати глава.

— Не зная, госпожице Пола. Оставих картичката на масичката до вазата.

Тя последва Пола в стаята и продължи:

— Честно казано, не знаех къде да ги сложа — толкова е голям букетът. Дори си помислих да ги оставя навън. През всичките тези години, които съм работила за Ема Харт, в апартамента никога не е имало рози. И вие ли не обичате рози?

— В действителност розите не ме притесняват, Ан, поне не ми действат така, както на баба. Просто не съм свикнала да виждам рози тук. Всъщност аз никога нито съм купувала, нито съм отглеждала рози. — Тя смръщи нос в знак на отвращение и отбеляза безцеремонно: — А пък цветът, това яркочервено, целият аранжмент е поразителен. Прекалено предвзето.

Тя се пресегна към плика, разкъса го и погледна картичката. Беше от Рос Нелсън. Почеркът му дребен, прегледен, почти сбит. Канеше я на вилата си в провинцията за събота и неделя. „Колко е нагъл — помисли си Пола. — Защо ли си мисли, че ще прекарам уикенда с него? Надявам се, че няма да се превърне в напаст.“ Тя скъса картичката, пусна я в близкия пепелник и каза на икономката:

— Не мога да гледам тези рози. Ще имаш ли нещо против да ги изнесеш отзад, ако обичаш.

— Разбира се, че не, госпожице Пола. — Ан безцеремонно вдигна вазата и се запъти към вратата, казвайки през рамо: — Получихте и друг букет преди малко. Сложих го в кабинета.

— О! Предполагам, че ще е най-добре да отида да го видя — промърмори Пола, излизайки след икономката, която вече бързо прекосяваше фоайето, към своята стая.

Лицето на Пола грейна в мига, в който съзря чудесната малка кошничка с африкански теменужки, разположена в центъра на махагоновата масичка за кафе край камината. Тя се наведе над тях, докосна лъскавите тъмнозелени листа, меките като кадифе венчелистчета на тъмнолилавите цветя. „Колко нежни и изящни са“, помисли си тя и вдигна плика. На него не пишеше нищо и тя се почуди от кого ли бяха теменужките, докато го отваряше. Замръзна от учудване. На картичката бе изписано с така добре познатия ѝ, дързък почерк: „Шейн“. Нямаше никакво съобщение — само името му.

Все още стиснала картичката, Пола седна на най-близкия стол, като смръщи лице. Не знаеше как да изтълкува цветята. За първи път от две години той бе извършил нещо любезно и тактично, така както често бе правил в миналото. И тя се намери в чудо, не знаеше как да постъпи. Замисли се. Дали кошничката с теменужки означаваше, че иска отново да се сприятелят. Или просто бяха изпратени в знак на учтивост вследствие на чувството му за дълг и отговорност пред семейството? Естествено изпращането на букета означаваше, че той я приветства с добре дошла, без да има нужда да я види лично.

Пола се загледа в огъня с разсеяно изражение. Беше убедена, че Мери му е казала, че е в Ню Йорк. В края на краищата те бяха брат и сестра, както и колеги, говореха си по телефона всяка седмица, почти всеки ден. Може би приятелката ѝ бе оказала натиск върху Шейн да положи някакви усилия и да се държи добре с нея. Равнодушието и усамотеността му все още объркваха Пола. Безброй пъти си бе задавала въпроса какво бе сторила, за да го нарани или обиди, и всеки път си бе отговаряла, че вината не е в нея. Не бе извършила нищо нередно. Но той продължаваше да се държи настрана, едва забелязвайки нейното съществуване. А когато все пак го правеше, тя знаеше, че не е имал друг избор, имайки предвид старите приятелски отношения между двете семейства.

Откъсна очи от огъня, отново погледна картичката и вече не отклони очи. Наличието само на името му и отсъствието на каквото и да било съобщение не бяха особено поощрителни. Дори предизвикваха уплаха. Поне да ѝ беше предложил да му звънне, да ѝ бе намекнал, че може да се видят, преди тя да се завърне в Англия.

„По дяволите“ — промърмори тя под носа си и внезапно се изправи разярена. Шейн О’Нийл беше най-близкият ѝ приятел, откак

се помнеше, откакто бе проходила и проговорила. Бяха израснали заедно... бяха преживели толкова много... толкова се бяха сближили през тези решителни за формиране на характера години... съществуванията им се бяха преплели... и след това той я бе зарязал, напуснал я бе, без да ѝ даде каквото и да било смислено обяснение. Това не беше логично.

„Стига ми толкова. Писна ми хората да се държат така, сякаш моите чувства не са от значение“, помисли си тя, все още наежена. Тя се втурна навън, за да намери куфарчето си. Беше на скамейката във фойето, където го бе оставила, след като се бе прибрала от канцеларията. Сграбчи го, върна се тичешком в кабинета и седна зад бюрото. Отключи го, извади тефтера с адреси, обърна на страницата с телефона на Шейн и се облегна на стола, наблюдавайки цифрите.

„Ще се разбере с него веднъж и завинаги — реши тя — независимо дали ще стане тази вечер, следващата седмица или в деня, в който си замина. Не ме интересува кога, стига най-накрая да го заангажирам. Искам да зная защо прекрати дългото ни приятелство по толкова жесток начин. Дължи ми обяснение.“ Тя се протегна към слушалката, но после отпусна ръката си, осъзнавайки, че би било по-разумно първо да се успокои. Да, би било действително неразумно да се изправи пред него сега. Не беше виждала Шейн от април. Току-що ѝ бе изпратил цветя. Би изглеждало странно и безразсъдно да го затрупа с въпроси като гръм от ясно небе. Освен това ненавиждаше сблъсъците по телефона, предпочиташе да е очи в очи с човека, когато изясняваше някой важен въпрос, да наблюдава неговите реакции. „Трябваше отдавна настойчиво да изискам един откровен разговор — добави тя под носа си. — Постъпих безхарактерно.“ Внезапно ѝ дойде наум, че не я бе толкова яд на Шейн, колкото на самата нея. Не трябваше да позволява да скъсат всякакви отношения така, както бе станало. Раздразнението ѝ започна да се разсейва.

Изправяйки се на стола, тя вдигна слушалката, но след това се поколеба. Как да започне разговора? „Тази вечер си наистина зашеметена и объркана от смяната на часовите пояси — каза си тя, унило усмихната. — Естествено, че ще му благодаря за цветята. Какво друго? Съвършената встъпителна маневра.“ Тя набра телефона в апартамента му. Никой не вдигни. Разочарована, тя затвори слушалката. В този момент ѝ хрумна нещо, което баща му ѝ беше

казал в неделя вечер. Чичо й Брайън бе споменал, че напоследък Шейн бил толкова пристрастен към работата си, колкото и тя. Пола погледна часовника си. Беше седем без нещо. Дали е още в канцеларията си? Миранда й бе дала два телефона на „О’Нийл Хотелс Интернешънъл“ и един от тях бе личният телефон на Шейн.

Тя набра още веднъж.

Някой вдигна на второто извъняване.

— Ало — произнесе нечий мъжки глас.

— Шейн?

Настъпи кратко мълчание, преди той да отговори.

— Здравей, Пола — каза той най-накрая.

— Браво, Шейн, колко си умен — разпозна гласа ми, и то веднага — възкликна тя с престорена насмешливост. — Толкова се радвам, че те хванах. Току-що си дойдох и открих твоите теменужки. Чудесни са, така ми напомнят за пролетта, наистина трогателно от твоя страна. Благодаря ти.

— Радвам се, че ти харесват — отговори той.

Безизразният му, лишен от всякакъв ентузиазъм глас бе толкова отблъскващ, че направо я смрази. Независимо от това тя бързо продължи:

— Не сме се виждали от толкова време — поне осем месеца, а ето сега и двамата сме далеч от Йоркшир — двама йоркширци в Ню Йорк. Най-малкото, което можем да сторим, е да се срещнем... — тя замлъкна, пое си дълбоко дъх и продължи стремително — на вечеря.

Мълчанието от другата страна трая още по-дълго.

— Аз... ами... виж... не съм сигурен дали ще мога. Кога искаш да се срещнем? Коя вечер имаш предвид?

— Мисля, че тази вечер е добре — заяви тя решително. — Ако не си зает, разбира се.

— Страхувам се, че съм. Имах намерение да работя до късно. Имам ужасно много писмена работа, която да наваксам тази седмица.

— Все някога ще трябва да хапнеш — посочи тя с възможно най-убедителен глас. Засмя се весело. — Спомни си какво повтаряше баба постоянно на г-жа Бонифейс от „Гнездото на чаплата“. Прекаленият светец и така нататък, а ти никога не възразяваше срещу тази поговорка.

Той не промълви нито дума.

Пола нежно добави:

— Съжалявам. Не трябва така да те насилвам. Зная какво е да си претрупан с работа. Може би някоя друга вечер. Ще остана още около три седмици. Оставям нещата в твои ръце. Обади ми се, ако ти се освободи някоя вечер. Благодаря ти още веднъж за цветята, Шейн. Чао. — Тя затвори веднага, без да му остави възможност да ѝ отговори.

Пола отиде до масичката за кафе, вдигна картичката и я хвърли в огъня, наблюдавайки я как изгаря. Беше се държал хладно и непреклонно, насилваше се да бъде учтив.

Защо? Защо? Защо?

Какво беше сторила на Шейн О'Нийл, за да го накара да се държи така враждебно и нелюбезно? Тя разсеяно прокара ръка през косата си, а след това вдигна рамене и се върна до бюрото. „Аз съм глупачка — помисли си тя. — Той навярно е хлътнал по Скай Смит и не му се занимава с развличането на приятел от детството, особено на такъв, който вече не го интересува. Той може би дори живее с нея. Мери и Уинстън смятат, че отношенията им са чисто платонически, но откъде могат да знаят. Винаги са казвали, че е дискретен. Смешното е, че с мен никога не е бил такъв, нито пък аз с него. Никога не сме имали тайни един от друг, казвахме си всичко.“

Телефонът звънна. Тя го погледна, вдигна слушалката. Преди да каже „ало“, той проговори.

— Ще ми трябва поне още час или малко повече — каза Шейн бързо, задъхано. — Ще трябва да се върна в апартамента да се преоблека, а вече минава седем.

— За бога, най-малко ти трябва да се притесняваш за мен — възкликна тя тихо, изненадана, но все пак благодарна, че ѝ бе звъннал. — В края на краищата ние сме от едно семейство. — Подсмихна се под носа си. Той беше суетен, но това не я притесняваше. Дори ѝ харесваше тази негова черта. — Всъщност — продължи тя — можеш да се освежиш тук, ако искаш. Не е необходимо да ходим в някой претенциозен ресторант. Някое спокойно местенце ще ни свърши работа.

— Добре. Ще намина към седем и половина — каза той. — Ще се видим тогава. — Затвори точно толкова бързо, колкото бе сторила тя преди няколко минути.

Пола се облегна назад, втрънчена в телефона. Почувства се замаяна и се почуди защо.

Шейн О'Нийл тежко въздъхна и изгаси цигарата, която бе запалил, преди да се обади на Пола.

Пресягайки се отново към телефона, той набра, номера на едно малко френско бистро, което харесваше, й направи резервация за девет часа, изправи се. Бързо разви ръкавите си, затегна копчетата за ръкавели, оправи възела на вратовръзката, която бе разхлабил преди малко, отиде до гардероба и взе самото и връхната си дреха.

„Ти си един смахнат глупак — самобичуваше се Шейн, — да й позволиш да ти влезе под кожата по този начин. Пренебрегна твърдото си решение да не я виждаш само защото звучеше толкова тъжна, докато ти казваше довиждане. И разочарована. И самотна. Отчайващо самотна.“ Беше живял изолиран, в уединение прекалено дълго, за да не долови веднага, че тя е в същото състояние. Освен това той познаваше и разбираше Пола по-добре от когото и да било друг и винаги бе съумявал да прецени нейното настроение, дори когато тя се преструваше. Подобно на баба си тя владееше това изкуство изключително добре и умееше да се прикрива до съвършенство. Можеше да надене типичното си непроницаемо изражение, когато пожелаеше, и да изглежда весела, без да показва и капка от истинските си чувства. Освен пред него, разбира се. Съзнаваше, че само преди малко тя се бе престорила на безгрижна пред него. Но смехът и приказливостта й бяха пресилени. Значи сестра му е била права. Пола бе притеснена, разтревожена. Но каква бе причината? Работата? Бракът й? Е, той нямаше да размишлява върху тази връзка.

Навличайки спортното си сако, той откачи палтото от закачалката и напусна канцеларията, като заключи след себе си. Няколко минути по-късно, вече на Парк авеню, той с облекчение отбеляза, че уличното движение не бе претоварено. Забеляза едно такси, спря го и скочи в него, давайки адреса на Пето авеню. Облегна се назад и потърси цигарите и запалката си.

Докато пушеше, по широките му устни, напомнящи тези на древен келт, се плъзна иронична усмивка. „Слагаш си примка на врата, О'Нийл — предупреди се той наум. — Но това вече ти беше известно,

когато ѝ изпрати цветята. Очакваше да ти се обади, когато ги получи, кажи си честно, очакваше подобно нещо. Просто ѝ прехвърли топката.“ Да, това беше истината и все пак — само донякъде.

Същия следобед на връщане от обекта той бе забелязал теменужките в една цветарница и моментално си бе спомнил за очите ѝ. А после, докато колебливо се размотаваше пред магазина, той се бе върнал назад в миналото и взирайки се през прозореца, си бе припомнил къщата край морето, онази приказна вила, кацнала на високите скали, където бе живяла и тя... приказното дете от неговите детски мечти... крехкото момиченце с тежката градинска мотика...

Беше влязъл и купил теменужките, знаейки колко ще ѝ харесат, без дори да се замисли, залян от прилива на носталгия. Едва по-късно бе осъзнал истинските мотиви.

„Какво толкова, вече е твърде късно — помисли си той, нетърпеливо гасейки цигарата си. — Поканих я на вечеря. Трябва да се справя. В края на краищата аз съм вече възрастен мъж и съм в състояние да овладеея положението. Освен това само я извеждам на вечеря. Това няма да навреди на никого.“

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Около десет минути по-късно Шейн пристигна на пресечката на Пето авеню със Седемдесет и седма улица.

Тъй като през първите три месеца от престоя си в Ню Йорк той бе живял в апартамента на Ема, дежурният портиер го познаваше и те се поздравиха, преди той да се обърне към домофона, за да оповести неговото пристигане.

По пътя към десетия етаж Шейн бе обхванат от опасения, а дали не от предчувствия. Той се предупреди наум да внимава с Пола, да овладее чувствата си и нагласи лицето си в любезна усмивка. Когато стигна до звънеца, за миг се разколеба. Точно преди да звънне, вратата внезапно се отвори и срещу него се показа приятното ирландско лице на Ан Донован.

— Добър вечер, господин О'Нийл — каза тя, отдръпвайки се, за да му стори път. — Радвам се да ви видя.

— Здравей, Ан, аз също се радвам да те видя. — Той влезе, затвори вратата след себе си и свали палтото си. — Изглеждаш добре.

Ан взе палтото.

— Благодаря, вие също, господин О'Нийл. — Обърна се към гардероба и добави: — Г-жа Феърли ви очаква в кабинета.

Но тя не беше там. Прекосяваше просторния хол, насочвайки се право към него, а лицето ѝ бе грейнало в усмивка.

Нещо го парна под лъжичката и го разтърси целия. За миг той се закова на мястото си, без да може нито да помръдне, нито да проговори. Но бързо се съвзе, пристъпи напред и се усмихна още по-сърдечно.

— Пола! — възкликна той, учуден, че гласът му прозвуча спокойно и напълно нормално.

— Пристигна за рекордно кратко време, Шейн — каза Пола. — Точно седем и тридесет е.

— Уличното движение не бе особено натоварено тази вечер.

В мига, в който тя се спря точно пред него, погледът му се прикова върху нея.

Пола го погледна с блеснали очи.

Той се наведе да целуне бузата, която тя му предложи, хвана я с една ръка, придърпа я към себе си, но след това бързо я пусна, страхувайки се и от най-малкия досега с нея.

Тя се засмя, взирайки се втренчено в него.

— Какво има?

— Пуснал си си мустаци! — Тя го огледа критично, наклонила глава на една страна.

— О, да... — Ръката му автоматично се насочи към лицето му. — Естествено... ти не си ги виждала.

— Как бих могла да ги видя! Не съм те зървала от април.

— Не ти ли харесват?

— Да. Мисля, че ми харесват — каза тя колебливо, после го хвана под ръка, заведе го в кабинета, като продължаваше да говори: — Изглеждаш във форма. Господи, какъв тен! А за теб се чува само, че се трудиш изключително усилено. Хващам се на бас, че ако истината бъде разкрита, ще се окаже, че мързелуваш по златните пясъци на Карибското крайбрежие.

— Да, да, как ли не. Старият ме юрка като роб.

Радваше се, че тя го пусна и се отдръпна на разстояние от него. Пола се придвижи към малката ракла в другия край на стаята. Шейн се завъртя около масичката за кафе, наблюдавайки как тя пусна няколко ледчета в чашата. Забеляза, че му сипа уиски и сода, без да го пита какво ще пие. Но защо въобще да пита? Знаеше какво пие. Зърна кошничката с теменужки и се усмихна. В този момент тя вече беше застанала до него и му предлагаше напитката.

Шейн взе чашата, благодари ѝ и попита:

— Ти нищо ли няма да пиеш?

— Ще пия малко бяло вино. Чашата ми е там. Налях я точно когато пристигна. — Докато говореше, тя приседна в креслото край камината и повдигна чашата. — Наздраве, Шейн.

— Наздраве. — Той седна на стола срещу нея, изпитваше облекчение, че няма нужда да стои прав. Все още беше разтреперан, неспокоен и усещаше нейната близост така остро, че направо се разтревожи. „Внимавай“, помисли си той и остави чашата на крайчеца на масата. Запаля цигара, за да прикрие нервността си, и докато си дърпаше, внезапно откри, че не е в състояние да проговори. Озърна се,

възхищавайки се от стаята, както винаги. Тук се чувстваше уютно. Ема бе използвала смесица от светло и тъмнозелени тонове, диванът и столовете бяха тапицирани с ярък кретон на цветя, а наоколо бяха разположени няколко красиви антики от периода на Регентството. Заобикалящите го предмети го караха да се чувства у дома си, пораждаха в него чувство на носталгия. Най-накрая той каза:

— На практика аз живеях в този кабинет, докато пребивавах тук.

— Колко странно. Аз също. — Пола се облегна назад и кръстоса дългите си крака. — Напомня ми за будоара на втория етаж на Пенистън Роял, въпреки че е много по-малък, но е уютен, топъл и обитаван.

— Да. — Той се покашля. — Резервирах маса в „Льо Во д’Ор“. Била ли си там?

— Не, не съм.

— Мисля, че ще ти хареса атмосферата. Малко френско бистро, много оживено и весело място, а храната е отлична. Заведох леля Ема и нашите там една вечер, когато бяха в Ню Йорк. Наистина прекараха добре.

— Звучи чудесно. А като стана въпрос за нашите, те ще дойдат отново след няколко седмици на връщане за Англия, нали? Ще си дойдеш ли с тях? За Коледа?

— Страхувам се, че не, Пола. Татко иска да отида до Барбадос по време на празниците. През този сезон хотелът е доста натоварен.

— Всички ще се разочароват, ако не се върнеш в Йоркшир — промълви Пола, взираше се в него и се опитваше да свикне да го гледа с мустаци. Те променяха външния му вид, правеха го различен, малко по-възрастен, отколкото бе в действителност — двадесет и осем годишен, по-елегантен, ако това изобщо беше възможно. Беше един от онези мъже, след които хората се обръщаха поради ръста и структурата на тялото му, красивите черти на мургавото му лице и силното му присъствие.

— Зяпнала си ме — каза той и повдигна въпросително вежди.

— Същото може да се каже и за теб.

— Отслабнала си — поде той, млъкна и се пресегна към чашата. Пола се намръщи, по лицето ѝ се изписа тревога.

— Да, наистина. А не съм пазила диета. Знаеш, че не се занимавам с такива неща. Прекалено слаба ли съм станала?

— Донякъде. Нуждаеш се от охранване, момичето ми, а след като стана дума, нуждаеш се и...

— През целия си живот си ми повтарял все това. А и през целия ми живот — прекъсна го тя, присвивайки устни. — Откак се помня.

— Вярно е. Щях да ти кажа, че изглеждаш изморена, необходима ти е почивка, отпуска. — Той вдигна чашата към устните си, взираше се в нея над ръба ѝ, изучаваше я. След като отпи, я остави обратно на масата и стремително се наведе към нея. — Добре си се гримирала, както винаги. Гримът обаче не може да ме заблуди. Лицето ти е измършавяло, а под очите си имаш едва доловими лилави сенки — отбеляза той с присъщата му обезкуражителна откровеност. — Не се учудвам, че сестра ми и Уинстън се тревожат за теб.

Тази забележка стресна Пола и тя бързо възкликна:

— Не знаех, че се тревожат. Никой от тях не е споменавал за това пред мен.

— Сигурен съм, че не са. Всъщност предполагам, че никой не го е сторил — те всички се страхуват от теб, страхуват се да не те разгневят. Освен мен, Бубче. Винаги сме били прями един с друг и честни. Това никога няма да се промени, надявам се.

— Аз също. — Тя не можа да не се замисли за поведението му напоследък, за пропастта, която бе издълбал между тях двамата. В това отношение не бе постъпил честно, Пола бе сигурна в това. Тя се почуди дали да захване този разговор, но после се отказа от намерението си. Някой друг момент може би би бил по-подходящ. Не искаше да го принуди да заеме отбранително положение, да предизвика неприятности още първата вечер. Искаше да се отпусне в негово присъствие, да се наслади на компанията му. Шейн наистина ѝ бе липсвал и сега тя го желаше обратно в живота си на предишното положение, имаше нужда да възкреси приятелството от детските им години. За нея това бе от огромно значение. Така че тя заяви:

— Чудесно е, че те виждам, и толкова се радвам, че ще вечеряме заедно, Шейн. Ще бъде както в добрите стари времена.

Тя се усмихна толкова нежно и сърдечно, а в красивите ѝ умни очи се четеше такова нетърпение, че сърцето му се сви. Той също ѝ се усмихна.

— Вече е, както в добрите стари времена — отговори ѝ Шейн, осъзнавайки, че наистина е така. Притеснението му се изпари и той се

засмя. — Не съм особено любезен и галантен, нали? Заядох се с теб в момента, в който влязох. Независимо от всичко, което твърдях досега, ти изглеждаш прелестно, Пола, така елегантна, както винаги.

Погледът му се плъзна по нея с одобрение, обхващайки алената копринена блуза и белите панталони от вълнен плат, които бе облякла. Устните му се изкривиха в едва доловима усмивка.

— Ако се беше сетила да добавиш и лилаво шалче, щеше да изглеждаш върха, направо страхотно.

На лицето ѝ се изписа объркване. Тя погледна блузата си и се разсмя заедно с него.

— Чаплите! Не ми хрумна, докато се обличах, но това наистина са твоите любими цветове.

Той кимна, а очите му весело проблясваха. Изправи се. Занесе чашата до раклата и добави сода и лед, за да разрежи уискито. Тя бе приготвила напитката точно така, както той я обичаше, улучвайки пропорциите, но той искаше да бъде особено внимателен през остатъка от вечерта. Върна се към камината и рече с по-сериозен глас:

— Уинстън ми каза, че докато е траяла бъркотията в Ирландия, Сали е била отседнала в „Гнездото на чаплата“ и че сега вече всичко е наред. Но как всъщност е Сали?

— Чувства се отлично. Много добре. Засега Антъни живее в Олингтън Хол. Предполагам, знаеш, че тя е бременна.

— Да, Уинстън ми каза... — Той замлъкна, поглеждайки я бдително. — Не е за чудене, че си смазана, преуморена. Трябвало е да се справиш с толкова много неща. — В отношението му пролича съчувствие, загрижеността се изписа и на лицето му.

— Оправих се. — Като желаше да запази безгрижния характер на разговора и отегчена от семейните проблеми, Пола промени темата, и се впусна в дълъг монолог за Ема, Блеки и тяхното пътешествие. Тя задоволи любопитството на Шейн с откъси от дългите писма на баба си и с пикантни подхвърляния от ежеседмичните им телефонни разговори. Придаде интерес на разказа си чрез собствените си коментари, придружавайки тези малки отклонения с изблици на смях и веселие, като постепенно се оживяваше, докато говореше по този въпрос.

Шейн се смееше с нея, кимаше от време на време, заслушан в думите ѝ, изпитвайки удоволствие просто да седи и да я остави да

говори. Предоставяше му се възможност да я наблюдава отблизо и да ѝ се наслаждава. Присъщата ѝ жизненост се излъчваше от нея, както винаги, тя бе ту шеговита, ту рязка, ту умерена, всяка дума, която изричаше, разкриваше любовта, която Пола изпитваше към Ема и към дядо му.

Дори по-рано по телефона да се бе престорила на весела, с цел да го заблуди, сега настроението ѝ наистина беше добро. Шейн трябваше да признае, че в момента тя се държеше естествено, бе пряма, общителна — бе онова момиче, с което той беше израснал и което познаваше така добре, както и самия себе си. И двамата се чувстваха непринудено, след като бяха отминали първите напрегнати моменти на срещата им, и Шейн изпитваше усещането, че се е разделил с нея предния ден. Раздорът, който той бе причинил, сякаш никога не бе съществувал.

Докато слушаше нежния ѝ музикален глас, Шейн постепенно бе обхванат от чувство на пълно спокойствие. Бе в мир със себе си — нещо, което не бе изпитвал доста отдавна. Но той поначало се чувстваше така в присъствието на Пола. Те никога не разиграваха театър. Между тях не съществуваха неуместни задръжки, преструвки и фалшиви пози. Бяха искрени, в съзвучие един с друг, както когато бяха деца.

Той изучаваше лицето ѝ съвсем открито, без да се опитва да прикрие искрения си интерес. Остротата и изпитостта на чертите ѝ бе омекотена от светлината на лампата зад нея. Лицето ѝ бе подвижно, изразително ѝ издаваше голяма част от мислите и чувствата ѝ. Имаше хора, които твърдяха, че Пола не е красива. Но за него тя бе красива. Съчетанието на цвета на кожата и косата ѝ поражаваше със своята яркост и в действителност бе екзотично. Блестящата черна коса засенчваше гладкото ѝ широко чело, кожата ѝ бе чиста, прозрачна, с цвят на слонова кост. Всички тези черти, взети заедно с големите ѝ раздалечени очи, я правеха красива по един уникален начин. Ако трябваше да я сравни с някое от цветята, които тя обичаше да отглежда, би я оприличил на орхидея или гардения. Но никога не би ѝ подарил нито едно от тези две цветя — само теменужки. Замисли се за истинската ѝ същност. Тя бе стеснителна, сдържана и нежна. Но в същото време бе ѝ емоционална, страстна, силно влюбена в нещата, които обичаше, и точно толкова непримирима по отношение на онова,

което не ѝ харесваше. Отличаваше се с интелигентност, бърз ум, безпристрастност и честност. Шейн вътрешно се усмихна. Можеше да постъпи непочтено в бизнеса, но това бе семейна черта, наследена от вдъхващата уважение Ема Харт. Сега, докато размисляше, Шейн бе принуден да признае, че тя бе една изключително сложна жена, най-сложната жена, която някога бе срещал. Но той я обичаше именно заради сложния ѝ характер, който другите биха намерили объркващ, дори обезпокоителен. Може би това бе така, защото той знаеше точно откъде произлизаше Пола, какви бяха силите и въздействията, които я бяха превърнали в това, което бе сега.

Той се отпусна назад, опитвайки се да погледне на нея обективно, така както би погледнал някой друг мъж. Очите му се задържаха за миг върху нея, но след това той сведе поглед. Собствените му чувства му пречеха, заслепяваха го, правеха невъзможни всякакви опити да гледа на нея безпристрастно. Как можеше да стори това? Та той я обичаше, обичаше я отчаяно. Винаги щеше да я обича. Ако не можеше да я притежава, а той знаеше, че не може, нямаше да притежава никоя друга жена. Да притежава нещо второстепенно бе дори по-зле, отколкото да няма нищо. Освен това, ако в живота му нямаше друга жена, той нямаше да бъде принуден да прави сравнения, копнеейки за Пола. А той щеше да продължи да копнее за нея. „Не трябва да мислиш за това — каза си той строго. — Тя е твоята най-стара и близка приятелка. Изпусна я. Така че задоволи се с приятелството ѝ — ако това е всичко, което можеш да получиш. И се наслади на тази вечер такава, каквата е, не такава, каквата си въобразяваш, че може да бъде.“

Пола казваше:

— Както и да е, това са всички вести от нашите неуморими, странстващи по земното кълбо баби и дядовци. Явно си прекарват страхотно.

— Да, така изглежда — съгласи се Шейн. — Но Ема се е заела далеч по-усърдно с писането на писма, отколкото Блеки. Единственото, което дядо изпраща на всеки от нас, е по някоя картичка всяка седмица с по някой и друг тъп ред, надраскан на обратната страна. Аз получих три, които цял живот ще ценя. Една от Хонконг, изобразяваща някакви китайски глупости на фона на оранжев залез и с една-единствена дума — „Наздраве“. Втората е от Бора-Бора, на която е написал: „Пия мляко

от кокосов орех за твое здраве“. — Шейн се ухили. — Както и на двамата ни е добре известно, това звучи доста правдоподобно.

Пола се изкиска и попита:

— А третата картичка?

— Една от Сидни, в която се казва: „Още днес се връщаме в пустинята“. Страхотен образ е. Трябва да ти кажа, че наистина ми бе приятно да слушам за тях двамата и похожденията им. Чувствам ги сякаш по-близо.

— Да, наистина, но сега е твой ред да говориш — обяви Пола. — Кажи ми за живота си в Ню Йорк.

— Няма какво толкова да ти разказвам, Пола — каза той, мислейки за самотното си съществуване, за безрезултатността на живота си. — Препускам между канцеларията и хотелския обект по шест, понякога седем дни седмично, пътувам със самолет до Ямайка и Барбадос веднъж месечно, за да се убедя, че хотелите функционират нормално. Все същата отегчителна работа, а аз наистина бачкам като луд.

Тя кимна.

— Мислех, че ще останеш в Ню Йорк само шест месеца, а си тук вече осем.

— Татко и аз решихме, че ще е по-практично, ако остана, докато приключи строежът на хотела, докато го открием и го пуснем в действие. Далеч по-удобно е, отколкото да летя непрекъснато между Ню Йорк и Лондон. Освен това и островите са по-близо. Татко ми намекна, че би искал да остана в Щатите за неопределен период от време.

— Разбирам аргументите му — призна тя тихо. Завъртя чашата и замислено се вгледа в питието. Мисълта, че Шейн ще остане за постоянно в Ню Йорк, я изпълни с внезапна и необяснима тревога. Неочаквано се сети за Скай Смит и почувства същия пристъп на безпокойство, както когато Мери бе споменала името ѝ преди няколко седмици. Преди да може да се възпре, Пола рече с лека насмешка:

— Предполагам, че Ню Йорк е прекрасно място за ергени, които обичат да се забавляват като теб, Шейн. Хващам се на бас, че всички момичета ти падат в краката, сигурно чакат на опашка, за да си уредят среща.

На лицето му се изписа смайване.

— Другите жени не ме интересуват — възкликна той и млъкна, осъзнал, че се е изпуснал и мислено се прокле. Реши да остави репликата си да премине незабелязано, колкото по-малко кажеше, толкова по-добре.

Неразбрала, че Шейн бе имал нея предвид, Пола кимна.

— Е, да, естествено, сега ти имаш нова приятелка. Мери ми спомена за Скай Смит.

Въпреки че се раздразни от поведението на сестра си и от нейната бързивост, Шейн успя да се усмихне, изпитвайки облекчение, че Пола не бе усетила как бе сгафил.

— О, Скай Смит ми е само приятелка, независимо какво ти е казала Мери. Не съм в интимни отношения с нея или с когото и да било друг. — Той строго погледна Пола. — Казах ти, че татко здравата плющи с камшика напоследък и аз посвещавам цялото си време на работата си. Не водя никакъв особено активен обществен живот. Седя в канцеларията до късно, довличам се обратно до апартамента и се просвам на леглото изтощен.

— Явно всички работим като в каторга напоследък — каза Пола. Шейн очевидно доста се бе променил. Той и Уинстън се бяха прославили като донжуани, безделници, диви и безразсъдни, съгласно семейните клюки, които бе чувала. Но Уинстън се бе укротил. Може би същото бе сторил и Шейн. Доволна бе, че не бе в интимни отношения със Скай Смит. Защо ли я безпокоеше тази жена? Може би заради унищожителната критика на Мери по неин адрес.

— Давам жълтица на този, който ми разкрие мислите ти — каза Шейн.

Пола се изсмя.

— Не струват и пукнат грош. Мери ми каза, че имаш апартамент в Сътън Плейс Саут — продължи тя. — Как е?

— Всъщност не е лош. Наех го вече обзаведен, а вкусът на собственика не съвпада напълно с моя. Но ми харесва, че живея в надстройката над плоския покрив, а изгледът е великолепен, особено нощем. Пред очите ми се разкрива целият Манхатън, докдето ти стигат очите. Установих, че мога с часове да седя и да се наслаждавам на изпълнената с блещукащи светлини гледка. Това е наистина един вълнуващ град, Пола, град, който те предизвиква. Мисля, че е и красив, а архитектурата продължава да ме смайва.

— По гласа ти се познава, че ти харесва тук, но понякога все пак се замислям дали Щатите... — Тя поклати глава, а на лицето ѝ се изписа сериозно, замислено изражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да спра да мисля, че това е една жестока държава. Всички тези ужасяващи, страховити убийства — Мартин Лутър Кинг, президента Кенеди, след него Боб Кенеди, убит миналата година. А през този август отвратителните убийства в Калифорния. — Тя потрепери. — И хипарите, наркотиците, престъпността и протестите.

Шейн се вгледа в нея и бавно рече:

— В това, което казваш, се съдържа много истина. Но Щатите са в известен смисъл все още млада държава и преодоляват болките от растежа. Нещата тук ще се оправят, ще се уталожат — гарантирам ти. Освен това ние имаме хипари, наркотици, престъпност и протести и в Англия... навсякъде по света. Шестдесетте години бяха наистина бурни, но ние скоро ще навлезем в ново десетилетие. Може би 70-те години ще бъдат по-спокойни.

— Надявам се. Както и да е. Надявам се, че ще ме поканиш да видя апартамента ти, преди да си замина.

— Когато пожелаеш. А като стана дума за заминаване, мисля, че е време да се запътим към ресторанта. Не искам да анулират резервацията.

— Добре. Само ще отида да си взема нещата. — Вече бе стигнала до средата на стаята, когато се обърна към него. — Не съм особено грижлива, нали? По телефона ти казах, че тук ще можеш да се освежиш, но след това веднага забравих. Искаш ли да използваш банята ми?

— Не, не, но все пак благодаря. Банята на този етаж ще ми свърши работа. — Изправи се и я последва навън.

— Ще се видим след малко — каза тя, затичвайки се леко по стълбите.

Шейн прекоси фойето и се насочи към банята за гости. Той изми лицето и ръцете си, среса къдравата си черна коса и се взря в отражението си в огледалото. Зачуди се дали да не обръсне мустаците си на следващия ден. Не, харесваха му. Направи физиономия срещу огледалото — трябваше да си отиде и да се преоблече. „О, по

дяволите. Не се опитвам да направя впечатление на Пола“, помисли си той и излезе.

Тя го чакаше във фоайето.

Беше облякла бяло сако от вълнен плат, което вървеше на панталона ѝ, на раменете си бе наметнала бяла пелерина от мохер. Изглеждаше му невероятно красива.

Шейн се обърна, за да вземе палтото си от гардероба, и стисна зъби, за да преодолее познатото чувство на копнеж по нея, което го завладя. Стегна се, знаеше, че е безполезно, безнадеждно. Тя бе омъжена за Джим Феърли и много влюбена в него.

„За нея можеш да бъдеш само приятел, такъв, какъвто винаги си бил“, напомни си Шейн, докато излизаха от апартамента и се насочваха към асансьора.

„Льо Во д’Ор“ бе оживено, претъпкано с хора — такава, каквото Шейн бе очаквал да го завари.

Жерар дойде да ги посрещне, усмихнат, както подобава на любезен домакин. Обеща им, че масата им ще е готова след десет минути, и им предложи да пийнат нещо на бара, докато чакат да ги настанят.

Шейн заведе Пола до бара, дръпна един стол за нея и без да я пита какво ще пие, поръча два коктейла „Кир Роял“. Запали цигара, наблюдавайки как барманът наля сироп от касис в големите бокали и след това ги допълни с искрящо шампанско.

След като получиха напитките си, Шейн се обърна към Пола и се чукна с нея.

— За старите приятелства — каза той и я погледна с топлите си очи.

— За старите приятелства, Шейн.

— Знаеш ли, последния път, когато пих такъв коктейл, беше в „Ла Ризърв“ в Южна Франция... с теб.

Тя му хвърли бърз поглед и едва доловимо се усмихна.

— Да, спомням си... Постъпи така грубо с Емили, карайки моторницата с лудешка скорост, като дивак. Горката, беше ужасена. А след това, за да изкупиш вината си, ни завлече там и здравата започна да ни наливаш с „Кир Роял“. — Тя започна да се смее. — Беше преди

около четири години — онова лято, когато всички отидохме на вилата на баба в Кап Мартин.

— Но напитките нямаха никакъв ефект, доколкото си спомням. Лудорията с лодката ми излезе доста скъпо... цената, която трябваше да платя за липсата си на отзивчивост и за безразсъдството си, бе един скъп копринен шал. И все пак си струваше — дори и само за да накарам Емили да се усмихне отново.

— Вцепенява се от ужас, когато се окаже във вода — като баба.

— Но ти не се страхуваш от нищо, нали?

— Какво те кара да говориш така? — намръщи се тя.

— Като дете беше безстрашна, влачеше се след мен и вършеше всичко, което вършех аз. Беше такава мъжкарана, толкова смела, никога не трепваше, независимо от препятствието или опасността, свързана с него.

— Но аз ти вярвах. Знаех, че няма да позволиш да ми се случи каквото и да било. Така и стана.

„И никога няма да позволя такова нещо, скъпа“, помисли си той, изпълнен с любов към нея. В гърлото му, за негово учудване, заседна буца. Той пи продължително, отклонил за момент поглед встрани, докато остави чашата на бара, тъй като не желаше да я погледне в очите. Погледът му щеше да разкрие прекалено много.

Пола започна да приказва за годежа на Емили и Уинстън и Шейн за пореден път се почувства доволен, че тя говореше през по-голямата част от времето. Това му даваше възможност да въведе ред в чувствата си и да ги овладее. Скоро той бе в състояние да разговаря нормално и спокойно и те обсъдиха широк кръг от теми. Поклюкарстваха за общите си познати, обсъдиха дейността на бутиците „Харт“ в хотелите „О’Нийл“, чудиха се какви са шансовете на коня Емералд Боу да спечели голямото национално надбягване. А когато най-сетне ги настаниха на масата, все още анализираха трудните отсечки на хиподрума в Ейнтрий и най-голямото надбягване с препятствия в света.

Настанявайки се удобно на облицованата в червено скамейка, Шейн каза:

— На обяд хапнах само един сандвич, докато работех, така че съм гладен като вълк. Тъй като добре те познавам, знам, че ще ми кажеш, че не си гладна, но аз мисля, че трябва да поръчаме незабавно.

— Но аз съм гладна — искрено запротестира тя. За първи път от няколко месеца с удоволствие очакваше да ѝ бъде сервирано. Теменужените ѝ очи, насочени към него, проблеснаха закачливо. — Независимо от това, ще ти позволя да поръчаш и за двама ни. Ще взема същото като теб — така е по-сигурно, не мислиш ли?

Устните му потрепнаха.

— Да, така мисля. В противен случай ще искаш да ядеш това, което ям аз, както когато бяхме деца. Ще почнеш да си вземаш от моята чиния, а аз ще умра от глад. — Той ѝ намигна. — Не си въобразявай, че съм забравил лошите ти навици...

След като прелисти менюто, Шейн повика келнера с ръка и избра „Сосисон шо“, „Трип а ла мод дьо кен“ и бутилка бургундско вино.

В „Льо Во д’Ор“ бе традиция на вечерящите да бъдат сервирани ордьоври, с които да запълнят времето, докато им бъде поднесено основното ястие. За секунди пред всеки от тях бе поставена чиния с ордьоври.

Шейн възкликна:

— О, браво, тази вечер има миди. Много са вкусни. Опитай ги, Пола. — Бъркайки с вилицата си в купчината миди, той продължи: — Ще отидеш ли до Тексас, докато си в Щатите?

— Не мисля... Хм, прав си, много добре са приготвени. — Тя сдъвка малко от мидите, преди да му отговори. — Надявам се, че няма да е необходимо да отида до Одеса. Срецнах се с Дейл Стивънс тази сутрин и за щастие положението в „Ситекс“ се е поуспокоило. Естествено Хари Мариот, верен на себе си, е все така необуздан. На този човек му липсва елементарна далновидност. Винаги се опитваше да възпре дядо ми, мразеше разрастването и обновлението, а сега се опитва да пречи и на нас. Все още мърмори за това, че „Ситекс“ се включи в добива на нефт в Северно море. А там всичко върви идеално, както знаеш. Дълбоководните сондажи ни донесоха печалба и ние бяхме една от първите компании, която откри нефта тази година. За пореден път Ема Харт доказва на този човек, че греша.

Шейн се усмихна, кимна и продължи да яде.

Пола каза:

— Знам, че баба ти даде писмо, с което да се представиш на Рос Нелсън. Какво ти е мнението за него?

— Рос е готин. Всъщност добре се разбираме. Подозирам, че е малко гаден, когато става въпрос за жени. Колкото до бизнеса — Шейн повдигна рамене, — играе с открити карти. Много е умен, но в същото време честен. Очевидно винаги защитава интересите на банката — това е съвсем естествено. — Той я погледна. — А какво е твоето мнение за господин Нелсън?

— Същото като твоето, Шейн. — Пола му разказа за срещата си с Дейл и Рос, проведена сутринта, споделяйки с него всички подробности.

— Ема никога няма да продаде акциите си в „Ситекс“! — възкликна Шейн, когато тя приключи. Той склочи вежди. — Не мога да си представя как Рос е могъл да си помисли такова нещо или пък защо толкова настоява да продадете акциите си. Той не може да извлече полза от вътрешната информация за сделките с акции, търгуването е забранено от закона, а като директор на частна инвестиционна банка, при неговата репутация и положение, той строго ще държи на законните процедури, ще се движи в рамките на закона, спазвайки изискванията на Комисията за ценни книжа и валута. Не, финансовата печалба няма нищо общо в случая, а той и без това е богат като Крез. Разбира се, ако успее да уреди една такава сделка за някой клиент на банката, то Рос много ще се издигне в очите на този клиент, нали? — Без да я изчака да отговори, Шейн стремително продължи: — Да, ето защо се интересува от „Ситекс“. От всичко, което ми разказа, личи, че този клиент иска да добие контрол. А от това следва, че ако наистина е такъв приятел на Дейл, вероятно се опитва да го предпази. С един куршум два заека.

— Да. След като си тръгнаха, аз обмислих нещата и стигнах до същия извод. Рос Нелсън може да ми вади душата колкото си иска — аз нямам намерение да убеждавам баба да продаде акциите си, което според мен е това, което той се надява да направя.

Шейн я погледна хладно и проницателно.

— По-добре внимавай с Рос — той сигурно ще се опита да те свали.

Пола се канеше да му каже за розите, за поканата на Рос да прекара уикенда в неговата вила в провинцията, но поради някаква причина, която в момента не можа да проумее, промени намерението си. Усмивната иронично, само каза:

— Няма да посмее. Аз съм омъжена. Освен това няма да иска да разгневи баба.

— Не бъди толкова наивна, Пола — незабавно ѝ отвърна Шейн. — Това, че си омъжена, и недоволството на баба ти няма да повлияят на Рос ни най-малко. Той е абсолютно безскрупулен, ако се вземат под внимание слуховете, които се носят за него. Страхувам се, че трябва да се вземат под внимание. — Не му се нравеше особено идеята банкерът да се навърта около Пола и той промени темата на разговора. Започна да говори за хотела им в Ню Йорк и продължи през цялото време, докато ядяха предястието в очакване да им сервира основното блюдо.

Тя го слушаше с нарастващ интерес, радваше се, че той отново споделя с нея. По-рано, преди Шейн да пристигне в апартамента, на Пола ѝ бе хрумвало, че може би ще се чувстват неудобно, че дори ще се стесняват един от друг, ще бъдат смутени и сдържани — не се бяха виждали насаме и не бяха излизали заедно от доста време. Но нещата не се бяха развили, нито пък в момента изглеждаха така. Беше като в добрите стари времена, така както тя бе предрекла, че ще бъде, докато пиеха коктейлите. Не им бе отнело много време да се върнат към предишните си взаимоотношения. Между тях се чувстваше привързаност и топлина, а приятелството от детските им години отново бе оживяло.

— Така че бих искал да дойдеш в хотела и да го огледаш — каза Шейн, — когато имаш свободно време тази седмица. Някои от етажите са завършени и ще мога да ти покажа част от апартаментите. Държа на твоето мнение относно дизайните за интериора — този следобед получих плановете от фирмата, ангажирала се с вътрешното обзавеждане. Имаш толкова изискан вкус, интересува ме твоето мнение.

Лицето на Пола грейна от удоволствие.

— Бих искала да видя хотела. Чичо Брайън и Мери ми говориха много за него. Всъщност утре не ми е натоварен ден. Бихме могли да се срещнем там късно следобед. — Тя се наведе към него, погледна го, а на лицето ѝ бе изписано нетърпение. — А ти можеш да се върнеш за вечеря в апартамента с мен. Ан ми каза, че иска да ти приготви някакво ядене. Спомена за твоето любимо ястие — овнешко, задушено с картофи и лук. Защо да не го направим утре вечер?

„Защото колкото повече те виждам, толкова повече ще те желая“, помисли си той, но на глас каза:

— Благодаря ти много. Идеята е наистина хубава.

Учуди се, че с такава готовност бе приел поканата ѝ. И внезапно, потресен, той осъзна, че възнамерява да прекара с нея възможно най-много време, докато тя пребиваваше в Ню Йорк.

Изпрати я обратно до апартамента.

Вечерта бе безоблачна, ведра и хладна, но не особено студена за ноември. След топлината и шума в бистрото, въздухът бе освежителен, а взаимното им мълчание — успокояващо.

Намираха се на Медисън авеню и приближаваха Седемдесет и седма улица, когато Шейн каза:

— Искаш ли да појздим в неделя?

— С удоволствие — възкликна Пола и го погледна. — От толкова време не съм се качвала на кон. Дрехите ми за езда не са тук, но предполагам, че мога да обуя и дънки.

— Да, или пък можеш да отидеш в магазина на Кофман — те имат всичко, от което се нуждаеш, а самият магазин е в центъра.

— Тогава ще направя точно така. Къде яздиш?

— В Кънектикът — в един град на име Ню Милфорд. Всъщност там имам едно местенце. Един стар хамбар. През последните месеци го обновявах, сменях интериора...

— Шейн О'Нийл, колко потайно и жестоко от твоя страна! Защо не си ми казал за този хамбар по-рано?

— Досега не ми се е отдавала възможност. Имахме толкова много неща да си кажем по време на вечерята — по-важни — като твоите търговски работи, нашия хотел. — Смахът му бе плътен и гърлест. Той продължи: — Искаш ли да го видиш?

— Какъв нелеп въпрос. Разбира се, че искам. Ще го видя, нали? В неделя имам предвид.

— Да.

— Ако искаш, можем да ги приготвим пикник и да вземем храна с нас. Кога искаш да тръгнем в неделя? — попита Пола.

— Ти ще трябва да тръгнеш доста рано, защото аз вече ще бъда там. Уредил съм двама от нашите дърводелци да работят с мен в петък.

Ще отида там в четвъртък вечерта. Възнамерявам да прекарам уикенда в „хамбара“.

— О, в такъв случай как ще се прибера аз в неделя?

— Няма проблеми. Ще уредя да те докара кола с шофьор. Освен ако... — Той поспря и възкликна. — Имам страхотна идея, Пола. Защо не дойдеш с мен в четвъртък вечер и не останеш за края на седмицата? Сигурно ще можеш да пропуснеш петъка в работата. — Той й хвърли един бърз поглед с периферното си зрение и добави шеговито: — Ще ти купя лопата. Можеш да копаеш, колкото ти душа иска, дори да ми направиш градина.

Тя се засмя:

— В това време? Земята сигурно е твърда като камък. Но с удоволствие ще дойда за уикенда, Шейн.

— Страхотно. — Шейн се усмихна скришом.

Тя го хвана под ръка и тръгна в крак с него. Продължиха да вървят мълчаливо. Тя мислеше за дните от детството им, прекарани в „Гнездото на чаплата“, и въпреки че Пола нямаше откъде да разбере това, Шейн мислеше за същото.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пола се събуди в петък сутринта от високите мъжки гласове и дрезгавия смях, който кънтеше отвън.

Тя рязко се изправи и потърка очи, премигвайки от слабата светлина, за момент объркана и загубила представа къде се намира. След това се сети. Разбира се, намираше се в „хамбара“ на Шейн близо до Ню Милфорд. Взирайки се в малкия будилник на бялата плетена нощна масичка, тя забеляза за свое учудване, че вече минаваше десет. Трудно ѝ бе да повярва, че се е успала, и то с четири часа. Обикновено още в шест беше станала и се бе облякла.

Скочи от леглото, отпочинала и изпълнена с енергия, отиде до прозореца, разтвори червените памучни тъкани с диагонална сплитка завеси и погледна в двора. Точно под нея двама мъже седяха и разговаряха край купчина дървен материал.

Не можеше да види Шейн, но разбра, че и той е там, когато го чу да казва:

— Хей, момчета, моля ви малко по-тихо. Дамата горе, която е моя приятелка, все още спи. И когато казвам дама, наистина имам предвид дама — така че внимавайте какви думи употребявате.

Полуусмихната, тя се обърна и огледа стаята с интерес. Миналата вечер бе прекалено изморена, за да ѝ обърне внимание. Сега разбра колко пленителна бе тя, малка и с чара на нещо старинно, с бели стени и боядисан в червено таван. Тук-там бяха разхвърляни бели плетени мебели. Но над всичко се извисяваше месинговото легло, покрито с юрган от различни парчета плат.

Шмугвайки се в малката, свързана със стаята баня, Пола бързо си взе душ, среса се, сложи си малко червило и се върна в спалнята. Обу чифт дънки, а отгоре облече розова памучна риза и дебел тъмночервен пуловер, след което измъкна чифт високи до коленете ботуши от червена кожа и ги нахлузи върху дънките. След като закопча часовника си, тя бързо се спусна по стълбите към кухнята.

Кухнята бе голяма, провинциална, изработена от неодялани греди. По стените висяха медни кухненски съдове, но имаше и

всякакви модерни кухненски уреди и всичко блестеше от чистота. Изглеждаше така, сякаш току-що е била почистена. Белите шкафове и плотовете, разположени по протежение на белите стени, проблясваха ярко на слънчевата светлина, проникваща през двата малки прозореца, засенчени от колосани, надиплени пердета на бели и сини карета. Тя надникна навън. Шейн и мъжете не се виждаха никакви.

Пола помириса въздуха. Усецаше се чудесният аромат на кафе и тя започна да отваря шкафовете, за да си намери чаша. Откри една, напълни я и се върна в гостната на „хамбара“.

Спря се в средата на обширното пространство, оглеждаше около себе си, опитваше се да възприеме всичко наведнъж, но скоро осъзна, че е невъзможно. Трябваша й дни, за да погълне всичко това, което Шейн бе успял да постигне в своето местенце. Предната вечер всичко бе изглеждало чудесно, но тази сутрин, на дневна светлина, бе направо смайващо.

„Има само една стая“, бе казал той, докато идваха от Манхатън. Но каква стая само — огромна, поразяваща с измеренията си, с висок таван от открити наклонени греди, пресечени с други, напречни греди, прозорец, от който се откриваше красива гледка и великанска каменна камина. В нея вече гореше огън, а големите цепеници пращяха и хвърляха искри.

Пристъпи към малкото пиано и седна на стола, като сърбаше кафето и продължаваше да се оглежда. Той бе разположил пианото точно в центъра на стаята и Пола разбра защо. Пианото създаваше естествено разделение между кътчето край камината и мястото за хранене в близост до кухнята. И тук преобладаваше предимно белият цвят, но хладината, която се излъчваше от него, бе омекотена от тъмните тонове на дървото. Стените бяха варосани, двете големи широки канапета и дълбоките кресла бяха тапицирани богато с бял плат с диагонална сплитка, завесите бяха подбрани така, че да подходат на мебелите, върху лакирания дървен под имаше няколко бели черджета. Но картините, гравюрите, книгите и растенията оживяваха обстановката и изпъкваха ярко на белия фон.

Шейн й бе казал, че е търсил старинни предмети в областта и се бе натъкнал на някои наистина хубави антики. Погледът й се спря на две красиви ракли, които не бе забелязала предната вечер, после се насочи към паравана от индийско дърво, който очевидно бе много стар

и рядък предмет. Декоративните рисунки върху него представляваха великолепен фон за масата за ядене от махагоново дърво.

Постепенно я обзе смут.

Очевидно бе, че е похарчил доста пари покрай „хамбара“, да не говорим за времето и усилията, които беше положил. Шейн ѝ бе обяснил, че голяма част от промените в интериора е била извършена от Сони и Елен Викърс, от които бе купил „хамбара“.

— Аз само поставих гредовото стълбище и цялото стъкло и довърших скелета на зданието, преди да започна да обзавеждам — бе ѝ казал той.

Независимо от това през последните няколко минути тя бе забелязала нещо, което я разтревожи. Мястото говореше за установеност, беше превърнато в истински дом за някой, който възнамеряваше да живее дълго там. И не само това, в момента той бе някъде навън с дърводелците и режеше дърво за полиците и шкафовете. Щеше да ги постави в малката свободна стаичка, която ѝ беше показал, споменавайки, че възнамерява да я превърне в свой кабинет.

Да не би да мислеше да остане в Америка завинаги? Нямах ли вече да се върне в Англия? И защо това бе от значение за нея?

Пола скочи рязко и се забърза към камината. Настани се на едно претъпкано кресло и постави чашата на огнището. Погледът ѝ попадна върху цигарите и запалката му и въпреки че пушеше рядко, тя си взе една, запали я и запуши, мислейки усилено за предната вечер. Бяха пристигнали в девет часа точно когато се разрази гръмотевичната буря. Влязоха прогизнали, тъй като трябваше на няколко пъти да ходят до колата, за да вземат покупките и куфарите си. Шейн бе настоял тя да се преоблече със сухи дрехи и незабавно я бе изпратил на горния етаж.

Двадесет минути по-късно тя бе слязла обратно и бе застанала колебливо на прага на същата стая, изпълнена с възхищение. В нейно отсъствие той бе запалил лампите и бе приготвил огъня в камината. Огромното пространство изглеждаше по-задушевно, потънало в мека, гостоприемна светлина, трептящо в съзвучие с мелодията на Боб Дилън „Блоуинг ин дъ уинд“. След като бе стигнала до камината, тя се бе обърнала, за да застане с гръб към огъня, което ѝ бе отдавнашен навик. Точно в този миг учудено забеляза как той излиза от кухнята,

носейки две напитки, спретнат и освежен, с проста бяла риза и чифт сини дънки.

— Много си бърз, щом си успял да свършиш всичко това и да се преоблечеш — бе възкликнала тя. Той се бе ухилил безочливо. „Обучението му е цаката, както казват хората, а аз съм бил обучаван от един суров генерал при тежки лагерни условия, нали?“ Тя му бе отвърнала с престорен укор. „Ема Харт да е сурова! Не е хубаво да говориш така за моята прочута баба.“ Подавайки ѝ джина с тоник, той бе чукнал чашата си в нейната и бе заявил: „Ема би оценила по достойнство моето описание по отношение на нея дори ако ти не го сториш“.

Бяха започнали да си припомнят „Гнездото на чаплата“, смееха се бурно и се дразнеха взаимно, а по-късно той бе донесъл голяма дървена паница с пушена съомга и различни видове сирена. Седнали на пода, вечеряха на масичката за кафе пред камината и пийваха лекото, леденостудено вино „Пюйи-Фюме“. Разговаряха безкрайно дълго, до късно през нощта, за толкова много и различни неща, доволни, че са заедно, всеки отпуснат и спокоен в присъствието на другия.

Към края на вечерта Шейн бе забелязал, че тя непрекъснато потърква врата си и в отговор на зададения със загриженост въпрос тя се бе осмелила да каже: „Схванал се е — сигурно от дългите часове, прекарани зад бюрото. Няма нищо сериозно. Наистина“. Без да каже каквото и да било, той бе клекнал зад нея и бе разтрил раменете, задната част на врата и основата на черепа ѝ.

Припомняйки си сцената, Пола се сети за удоволствието, което бе изпитала, докато силните, здрави пръсти на Шейн бяха масажирали мускулите ѝ и я освобождаваха от напрежението. Не искаше да спира. А по-късно, когато той съвсем невинно я бе целунал по бузата за лека нощ пред вратата на нейната спалня, тя бе изпитала желание да го прегърне. Бе влязла бързо в стаята си, затворила бе вратата, а бузите ѝ бяха пламнали.

Пола рязко се изправи на стола си. Миналата вечер се бе учудила от самата себе си. Сега разбра. Искаше Шейн да я докосва, да я целува. „Погледни истината в очите. Твоите така наречени сестрински чувства към него не са съвсем сестрински. Вече не. Те са сексуални. Той те привлича сексуално.“

Това последно заключение толкова стресна и разтревожи Пола, че тя скочи на крака, хвърли цигарата в огъня и почти се затича към прозореца.

Остана там, взираше се в пейзажа, без да забелязва заобикалящата я красота, и се опитваше да се успокои. Трябва да отстрани тези нови и необикновени чувства, които той пораждаше в нея. Те я разтърсваха, причиняваха ѝ страдание. Нямаше право да се интересува от Шейн О'Нийл — беше омъжена. Освен това за него тя бе само приятелка от детството, нищо повече.

Опитваше се да прогони от главата си мислите за него, но установи, че те отказват да мръднат. Тормозеха я, а във въображението ѝ постоянно се явяваше образът на Шейн — такъв, какъвто бе вчера. Бе изглеждал различен, а в същото време външността и поведението му бяха точно същите, както друг път. Тогава ѝ стана ясно. Тя бе различна и беше погледнала на него от нов ъгъл, с други очи.

„Защо изведнъж започнах да възприемам Шейн по този начин? Защото е красив, мъжествен, забавен и чаровен? Или защото от него се излъчва такъв сексапил? Но той винаги е бил такъв, не се е променил. Освен това чистият сексапил не оказва никакъв ефект върху мен. Неговата сексуалност обаче не е явна. Тя просто съществува като негова съставна част. Господи, трябва да съм полудяла, да мисля по този начин за Шейн. Във всеки случай сексът не ме интересува. Отблъсква ме. Джим се погрижи за това.“

Пола леко потръпна. Пред очите ѝ се изправи Джим. Мери имаше един израз, с който описваше определен вид мъже. Наричаше ги „едно, две, три, хайде хоп, мерси“. Колко на място го бе казала. Пола тежко въздъхна, премигна от светлината, която я прониза — ослепителна каскада от ярка светлина. Мисълта ѝ отново се върна към Джим. Образът на Шейн бе унищожен.

Вчера следобед около четири часа тя бе звъннала в Лонг Медоу. По това време в Англия бе седем часът. Бе говорила с Джим, но съвсем кратко. Бе се държал любезно, мило както винаги, но бързал за някаква вечеря, както ѝ бе казал. Бе ѝ дал Нора, за да може да поговори с бавачката за децата. Лорн и Теса ужасно ѝ липсваха. Когато бе помолила Нора да ѝ даде отново Джим, бавачката ѝ бе отговорила, че той вече е излязъл. Пола не можа да повярва, че той дори не е изчакал, за да ѝ каже довиждане. Вбесена от неговото поведение, бе затворила

телефона. Тогава я бе обзело отчаянието. Явно Джим бе забравил сблъсъка им миналата седмица и повода за него.

„Господи, та това беше само преди седмица“, помисли си тя, а в съзнанието ѝ изумително ясно се изписа картината — двамата застанали наред градината. Онзи ден нещо в нея бе умряло. И то никога нямаше да се възроди. Джим се бе държал глупаво, пренебрежително и безцеремонно. „Да, дори безотговорно и безразлично, почти коравосърдечно“, помисли си тя сега, след като отново си припомни сцената. Въобще не се интересуваше от нейните чувства, мисли и нужди. За пореден път тя си призна, че двамата бяха несъвместими. Във всяко едно отношение, не само в сексуален план. Ако сексът беше единственият им проблем, тя щеше да се справи. Поведението му по телефона само бе засилило чувството на отчаяние, което изпитваше по отношение на него. И последните остатъци от чувството ѝ за дълг в брака бяха пометени. И тя отново бе насочила вниманието си към документите на бюрото, благодарна, че има толкова работа, с която да запълни времето си.

„Работата и децата... ето накъде ще насоча цялата си енергия отсега нататък“, напомни си тя за не знам кой път. Връщайки се бързо до камината, тя взе чашата и се запъти към кухнята. Време бе да излезе и да намери Шейн, да му каже добро утро и да го попита какви са плановете им за деня.

Но той беше вече в кухнята и си наливаше чаша кафе.

— А, ето те! — възкликна Шейн. — Хващам се на бас, че момчетата са те събудили, дяволите.

Пола го зяпна глупаво, моментално забелязала грубото му облекло. Беше облечен с безформени шалвари от рипсено кадифе, груби работни ботуши, обемист рибарски пуловер и платнена шапка, килната върху черните му къдрици. Тя поклати глава и се разсмя.

— Какво има? — попита той намръщено, а очите му се замъглиха.

— Дрехите ти! — изпелтечи тя. — Изглеждаш като ирландски черноработник!

— Мило момиче, никой ли не ти е казвал, че аз съм точно такъв. Също като дядо си.

По-късно сутринта те отидоха с колата до Ню Милфорд.

Докато се спускаха по хълма, той ѝ посочи фермата, където живееха неговите приятели Сони и Елен Викърс, и ѝ спомена между другото, че същата вечер ги е поканил на вечеря.

— Той е музикант, тя е писателка. Забавни са, ще ти харесат — каза той и продължи да обсъжда менюто за вечерта.

Когато паркираха колата, вече бяха решили какво ще стотви тя за вечеря — старомодна вечеря, характерна за северната част на страната, с типичната гарнитура. Щяха да започнат с йоркширски пудинг, агнешко бутче, печени картофи и брюкселско зеле като основно ястие, а за десерт — плодова салата с бишкоти и крем.

Обиколиха сергиите със селскостопански продукти и различните пазари, купиха плодове и зеленчуци, агнешкото и различни други видове месо за уикенда, подправки, свещи и цели купища хризантеми със златист или бронзов оттенък. Запрепъваха се по главната улица, с пълни ръце, шегуваха се и се смееха, с повишено настроение.

Докато се връщаха, Пола осъзна, че се държи съвсем естествено, когато е с Шейн, както и той, когато е с нея. А защо всъщност той да не се държи естествено? Не можеше да прочете мислите ѝ, а дори и да можеше, нямаше да открие нищо необикновено — само приятелски чувства на привързаност, щастливи спомени от младежките им години. За щастие странните и обезпокоителни чувства, които бе породил в нея предната вечер, се бяха стопили напълно през последните няколко часа. Шейн беше просто нейното другарче, нейният добър приятел, част от семейството. Всичко бе отново нормално. Олекна ѝ.

След като се върнаха в „хамбара“, Шейн разопакова покупките и ги прибра, докато тя подреждаше цветята в две големи вази от камък. Докато вършеха всичко това, той рече:

— Страхувам се, че отново ще трябва да направим пикник за обяд. Става ли, Бубе?

— Разбира се. А твоите дърводелци? Не трябва ли да ги нахраниш?

— Не. Донесли са си сандвичи и ми казаха, че ще ядат на обяд, докато ние пазаруваме. Чудя се къде ли са? Трябваше да започнат да поставят едни полици, но тук цари ужасна тишина. — Чувайки ударите на чукове от горния етаж, той се разсмя. — Изказването ми бе твърде прибързано. Явно работят наистина усилено.

Обедът, който изядоха пред камината в хола, се състоеше от сирене „Бри“, големи комати хляб, плодове и бутилка червено вино. По едно време Пола погледна Шейн и рече:

— Да не би да възнамеряваш да останеш в Щатите за цял живот?

— Защо питаш? — Шейн се почуди защо това я интересуваше.

Оглеждайки се около себе си, тя добави:

— Това жилище изглежда така, сякаш в него ще се живее постоянно. Очевидно е, че си пръснал доста пари и си положил доста усилия покрай него.

— Да, оказваше ми целебно въздействие да идвам тук, когато мога, и да работя. Предостави ми възможност да се занимавам с нещо в събота и в неделя, през свободното си време. Нямам много приятели, не вода главозамайващ светски живот. Освен това знаеш, че обичам да престроявам стари жилища. — Той се излегна на стола и замислено я погледна. — Уинстън и аз спечелихме доста пари, когато продадохме онези стари къщички в Йоркшир. Зная, че тук ще стане същото, когато му дойде времето да продам „хамбара“. — Той продължи да я наблюдава. Дали в очите ѝ наистина се четеше облекчение, или той само си въобразяваше?

— Какво ще стане с Бек Хаус? Имам предвид сега, когато Уинстън и Емили ще се женят? — запита любопитно Пола.

— Когато Уинстън беше в Ню Йорк, той каза, че с Емили възнамеряват да живеят там известно време, за да видят дали на Емили ще ѝ хареса. Ако тя се съгласи, ще я купят от мен. Ако ли не... — Шейн повдигна рамене. — Няма проблеми. Вероятно ще продължим да я използваме съвместно като място, където да прекарваме събота и неделя. Или ще я обявим за продан.

— Уинстън ми каза, че те е помолили да му станеш кум.

Шейн кимна.

— А аз ще бъда помайчимата на Емили.

— Да, знам.

— Няма ли да се върнеш в Англия преди това, Шейн?

Ето, на лицето ѝ отново се изписа същото странно, загрижено изражение. Той каза:

— Нямам представа, Пола. Както ти обясних онзи ден, татко иска да прекарам Коледа в Ямайка и Барбадос, а февруари или март може да се наложи да прескоча до Австралия.

— Австралия! — Тя се изправи на канапето. Изглеждаше обърквана.

— Да, Блеки е харесал Сидни и последните няколко пъти, които е говорил с татко, е настоявал той да построи хотел там. Говорих със стария вчера сутринта и той е получил писмо от дядо по същия този въпрос. Така че може да се наложи да отида там, за да проуча мястото.

— Блеки е толкова зле, колкото баба. Тия двамата никога ли не спират да мислят за бизнес?

— Ами ти? Или пък аз? — Той се подсмихна под мустак. — Ние сме отломки от два древни каменни блока, не мислиш ли?

— Предполагам, че е така. — Тя се наклони напред, цялата в слух и зрение. — Мислиш ли, че се претоварвам?

— Разбира се, че не. Всъщност да се трудиш е в природата ти, Пола. Така сме били и възпитани — и двамата. Нямам време за паразити. Честно казано, ще полудея, ако разполагам с много свободно време. Обичам да съм на пазара, обичам схватките, далаверите и сделките, както ги обичаш ти. Има и нещо друго, изпитвам истинско чувство на удовлетворение при мисълта, че продължавам бизнеса на семейството, основан от дядо. Сигурно и ти изпитваш същото.

— Да.

— Това се очаква от нас двамата. Чувството за дълг е било възпитавано в нас още от рождение, ние не знаем да живеем по друг начин. Чуй, баба ти и дядо ми са отдали живота си на изграждането на две велики търговски империи, стремили са се да ни осигурят подобър живот от този, който са водили те в началото, и да ни обезпечат финансово, да ни осигурят независимост и власт. Как...

— Джим твърди, че стремежът към власт води до изолация, убива човешките ценности и човешката душа — прекъсна го Пола.

За първи път споменаваше Джим, откакто бе пристигнала в Ню Йорк, и Шейн моментално се обезсърчи. Покашля се. Нямахше желание да говори за съпруга ѝ, но съзнаваше, че трябва да отговори нещо.

— А ти? Съгласна ли си?

— Не, всъщност не. Нали лорд Актън беше казал, че властта покварява, а абсолютната власт покварява абсолютно. Мисля, че това имаше предвид и Джим. Но по дяволите лорд Актън, който и да е бил той. Предпочитам философията на Ема Харт. Тя казва, че властта покварява само тогава, когато тези, които разполагат с нея, биха

сторили всичко, за да я задържат. Баба твърди, че властта може да облагородява, ако човек осъзнае, че тя влече след себе си огромни отговорности. Отговорности към другите. Съгласна съм с нея, а не с Джим. Чувствам се отговорна, Шейн. Пред баба, пред хората, които работят за нас, и пред акционерите. И пред себе си.

Шейн кимна.

— Права си, права е и Ема. Само преди миг щях да кажа колко неблагодарни и безсъвестни бихме били, ако бяхме безразлични към това, което наследяваме, ако му обърнехме гръб. Това би означавало да отречем Ема и Блеки и техните свръхчовешки усилия. — Той се изправи и хвърли поглед към часовника. — Почти четири е и тъй като темата, която обсъждаме, е отговорността, ще е най-добре да намеря моите момчета, да им платя и да им кажа да си обират крушите.

Пола също се изправи и вдигна подноса с обяда.

— Денят се стопи! Трябва да започна да приготвям вечерята.

Докато излизаха, Шейн я погледна и закачливо се ухили.

— А за твое сведение, Бубо, лорд Актън е бил английски историк, ревностен католик, член на Либералната партия, депутат и близък приятел на Гладстоун.

— Добре, че ми каза — отбеляза Пола, смеейки се, и влезе в кухнята.

След като зареди машината за миене на чинни, Пола обели картофите, почисти зелето, приготви бутчето, намазвайки го с масло и прибавяйки черен пипер и изсушени листенца розмарин. След като приготви плодовата салата с бишкоти и крем и я прибра в хладилника, тя разби брашното, яйцата и млякото за йоркширския пудинг и омеси тестото, тананикайки си щастливо. Шейн на няколко пъти надникна, докато тя готвеше, за да предложи помощта си, но тя му каза да се разкара. Беше й приятно, изпитваше същото удоволствие, както когато работеше в градината, защото използваше за разнообразие ръцете, а не мозъка си. „Целебно“, помисли си тя, припомнила си изречението му относно работата покрай „хамбара“.

Когато най-сетне се върна в хола, установи, че той е подредил масата, струпал е цепеници от единия край на камината и е пуснал Деветата симфония на Бетховен. Пола се стуши на дивана, вслуша се в музиката, чувстваше се отпусната и дори малко сънена. Прозя се. „От виното е — помисли си тя, — не съм свикнала да го пия на обяд.“

Притвори очи. Денят беше минал чудесно, за първи път от доста време бе прекарала толкова добре — отсъстваха каквото и да било напрежение и словесни престрелки. Истинско облекчение бе да се държи естествено, а не постоянно да бъде в отбранително положение, както често ѝ се случваше с Джим.

Шейн я стресна:

— Какво ще кажеш за една разходка?

Изправяйки се, тя покри устата си с ръка, като продължаваше да се прозява.

— Съжалявам, така ми се спи. Ще имаш ли нещо против, ако се откажем от разходката днес?

Той застана до канапето и се надвеси над нея.

— Не. И аз самият съм смазан. Станах още когато се зазори. — Не добави, че почти не бе мигнал, знаейки, че тя е в стаята срещу неговата — толкова близко и все пак толкова далеч от него. Страстно я бе желал миналата вечер, бе копнял да я вземе в прегръдките си. Каза: — Защо не подремнеш?

— Това и ще направя. А ти?

— Имам да свърша още малко домакинска работа, да звънна няколко телефона и след това вероятно и аз ще поспя.

Тя се облегна на възглавниците, усмихна се, докато той излизаше, подсвирквайки си. Вече се унасяше, когато се сети, че не бе засегнала въпроса за поведението му през последните осемнадесет месеца. „О, има толкова много време — цял уикенд — помисли си тя. — Ще го питам някой друг ден.“ Хрумна ѝ някаква мисъл, но едва придобила бегли очертания, тя излетя от съзнанието ѝ, преди Пола да може да я проумее. Въздъхна доволно, погълната от музиката и топлината. Само след няколко секунди вече се бе унесла в дълбок сън.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Беше една от онези вечери, които още от самото начало са предопределени да протекат идеално.

В седем без нещо Пола слезе по стълбите, като търсеше Шейн.

Беше облечена с кафтан от лек вълнен плат, който Емили ѝ бе подарила. Дрехата бе тъмносиня, семпла, падаща свободно около тялото ѝ. Ръкавите бяха необикновено широки, стегнати в китките. Носеше дълъг наниз от светлолилави мъниста от нефрит, също подарък от Емили, купени в Хонконг.

Пола откри Шейн в хола. Стоеше край големия прозорец и се взираше навън.

Забеляза, че е запалил множеството свещи, които бяха разпръснати из стаята по-рано, и бе подредил бара върху една от раклите.

Огънят блестеше в камината като огромен фойерверк, а малкото лампи, които бе оставил светнати, разпръскваха розова светлина. На фона на всичко това се носеше гласът на Ела Фицджералд, пееща „Кол Портър“.

Пристъпвайки напред, Пола каза:

— Явно единственото, което ми остава, е да седна и да пийна нещо.

Шейн се обърна. Очите му я обгърнаха.

Когато се приближи, той видя, че е сложила лек грим, чийто лилав цвят и цветът на роклята ѝ подчертаваха теменужения оттенък на тайнствените ѝ очи повече от всякога. Блестящата черна коса, сресана назад и накъдрена в прическа „паж“, обрамчваше бледото ѝ лице, изтъквайки прозрачността на кожата ѝ. Косата рязко се връзваше по средата на широкото ѝ чело. Изглеждаше драматично. Тя бе драматична.

Напрежението бе изчезнало от лицето ѝ. Шейн реши, че от години не е изглеждала толкова красива. Той каза:

— Изглеждаш добре, Пола.

— Благодаря, ти също.

Той се засмя, махвайки с ръка.

— Спомена нещо за пиене. Какво искаш да ти наляя?

— Бяло вино, ако обичаш.

Пола остана край камината и наблюдаваше как отваря бутилката.

Беше облечен с тъмносиви панталони, малко по-светло поло и спортно черно сако от кашмир. Изучавайки го, тя си помисли: „Старият Шейн и все пак не съвсем. Различен е. Може би заради мустаците. Или заради мен?“. Тя моментално изби от главата си тази възможност.

Той ѝ донесе напитката. Пола долови лекия аромат на сапун и парфюм. Беше гладко избръснат, сресан, с нов маникюр. Пола сподави усмивката си при мисълта как навикът му да се оглежда, когато преминава покрай някое огледало, бе вбесявал баба ѝ. Ема дори бе заплашила да изнесе всички огледала от „Гнездото на чаплата“, ако той не обуздае суетата си. Тогава Шейн бе на осемнадесет и съзнаваше много добре, че изглежда смайващо благодарение на здравото си спортно телосложение. Пола подозираше, че той дори и сега долавя отлично собствената си физическа привлекателност, въпреки че вече не се оглеждаше в огледала, поне не на обществени места. Може би се бе научил да приема нормално изключителната си външност. Обърна се към огъня, за да прикрие поредната си усмивка. Той наистина бе суетен, дори в известна степен самодоволен заради качествата и успехите си и много самоуверен. Независимо от това по характер бе благ и нежен, любещ към приятелите и семейството си и много, много мил. Колко добре познаваше Шейн Дезмънд Ингам О’Нийл.

Шейн, който си сипваше уиски със сода, подвижна:

— Не се учудвай, ако Сони донесе китарата си. Обикновено го прави. Мога да му акомпанирам на пианото — да доставя удоволствие на всички ви. Може дори по-късно да попеем.

— О, боже, сенките от „Чаплата“! Вие наистина бяхте отвратителни — засмя се Пола.

— Напротив, бяхме доста добри — отвърна ѝ той, смеейки се. — Вие, момичетата, ни завиждахте, защото ви отнехме представлението онази година и бяхме в центъра на вниманието. И заради изумителните ни облекла. Учудвам се, че не си основахте момичешки състав само за да ни конкурирате.

Пола отново се разсмя. Чукнаха се.

Тя го погледна, сниши се до него, чувстваше се като джудже в сравнение с двуметровия мъж, който се извисяваше до нея — някак си слаба, беззащитна и определено женствена. В него наистина имаше нещо неотразимо. Странните чувства, които бе породил у нея, се пробудиха отново. Побиха я тръпки, развълнува се.

Погледите им се засякоха.

Пола искаше да отклони очи, но погледът на тъмните му проницателни очи я хипнотизираше.

Шейн наруши съприкосновението, обръщайки се бързо, като се преструваше, че търси цигарите си, сподавил желанието си да я целуне. „Трябва да внимаваш“, каза си той. Почуди се дали е сгрешил, като я е поканил за уикенда. Съзнаваше, че се движи на ръба на пропаст. „Няма да я виждам повече, докато е в Щатите.“ Вътрешно се изсмя. Знаеше, че ще я види отново.

Отвън се чуха весели възгласи. За негово голямо облекчение в къщата влязоха Сони и Елен.

Шейн бързо прекоси стаята, за да ги посрещне, усмихнат радушно. Радваше се, че ги е поканил. Напрежението намаля.

След като опря калъфа на китарата си на най-близкия стол, Сони сграбчи ръката му, прегърна го и каза:

— Коняк... за след вечеря.

Подаде му бутилка, увита в скъпа хартия. Елен тикна в ръцете му някаква кошница.

— Ето и малко топъл хляб, който съм приготвила за закуската ви — възкликна тя, докато Шейн се навеждаше, за да я целуне по бузата.

Шейн им благодари, остави подаръците на раклата и поведе семейство Викърс към Пола, за да ги представи.

В мига, в който ги срещна, Пола разбра, че те ще ѝ харесат. Сони бе висок, строен, с руса брада и засмени кафяви очи. Елен — фина, хубавичка и женствена, бе една от онези жени, чиято вродена изисканост се разпознаваше моментално. Имаше открито, приветливо лице, ослепително сини очи, а късата ѝ къдрава коса бе придобила преждевременно сребрист оттенък.

Тримата седнаха, а Шейн отиде да приготви напитките за гостите. Пола се радваше, че бе избрала кафтана, въпреки че Шейн ѝ бе казал да се облече небрежно. Елен беше облечена с черен панталон

от кадифе, китайско сако от син брокат и изглеждаше елегантна въпреки скромността на облеклото си.

Елен ѝ каза усмихната:

— Шейн ни каза, че сте внучка на Ема Харт и че в момента ръководите търговските ѝ предприятия. Обожавам магазина ви в Лондон. Мога да прекарам там цял ден...

— И не се шегува — прекъсна я Сони, ухилвайки се на Пола. — Моята жена и вашият магазин ще ме докарат до фалит някой ден.

— О, не обръщайте внимание на съпруга ми — той се шегува — каза Елен и продължи да говори запалено за магазина „Харт“ в Найтсбридж.

Но когато Шейн се върна с чашите вино за Сони и Елен, разговорът се завъртя около провинциални въпроси и местните клюки. Пола се облегна назад, слушаше безмълвно и отпиваше от чашата си. Докато си разменяха реплики, тя осъзна колко харесва своите приятели Шейн и колко отпуснат се чувства в тяхната компания. Но тя също се чувстваше така. С тях бе приятно, бяха сърдечни, общителни, много естествени и земни хора. Умът на Сони бе така бърз, както този на Шейн, макар и не така блестящ и суров и скоро двамата мъже започнаха да си подмятат шеговити забележки. Атмосферата бе изпълнена със смях и веселие, всички бяха обзети от празнично настроение.

След първия половин час Пола се почувства така, сякаш познаваше тази обаятелна двойка от години. Всеки от тях поотделно я предразполагаше, насърчаваше я да говори за работата си, за магазините, особено се интересуваха от нейната прочута баба. А тя, която, обикновено се държеше сдържано с непознати, установи, че води с тях съвсем непринуден разговор. Със Сони говори за музика и за неговото творчество и откри, че е написал множество мюзикли за Бродуей, както и музиката към голям брой холивудски филми. Елен от своя страна говори за писателската си кариера и за книгите си. Правеше го не само информативно, но по един забавен начин, особено когато разказваше смешни случки от обиколките за подпомагане продажбата на книгите. Умееше да разказва, и то занимателно и между четиримата цареше смях и сърдечност.

От време на време Пола хвърляше скришом погледи на Шейн. Той бе чудесен домакин, постоянно обикаляше, грижеше се за

напитките, сменяше касетките, хвърляше цепеници в огъня и обръщаше разговора на различни теми, карайки ги да общуват помежду си. И явно му бе доставил удоволствие начинът, по който семейство Викърс я бяха приели. Усмиваше ѝ се през цялото време, кимаше ѝ одобрително, а на два пъти, докато минаваше покрай стола ѝ, нежно я бе стиснал по рамото.

Пола вече бе проверила веднъж дали храната е готова, но когато стана втория път, Елен също се изправи.

— Оставям те да вършиш цялата работа — каза Елен, — а това не е честно. Идвам да ти помогна.

— Всичко е наред — запротестира Пола.

— Не, не, настоявам. — Елен последва Пола към кухнята и докато влизаше, възкликна: — Мирише така вкусно — почнаха да ми текат лигите. — Сега какво мога да свърша аз?

— Всъщност нищо. — Пола се усмихна, наведе се да извади месото от печката и го постави на дъската. — Е, има само едно нещо. Би ли покрила това с фолио?

— Смятай, че е свършено — каза Елен, откъсна голямо парче от фолиото и загъна агнешкото бутче. Тя наблюдава Пола известно време и след миг каза:

— Вечерта е чудесна. Толкова се радвам, че сте тук. Наистина развеселявате Шейн.

— Наистина ли? — Пола се обърна с лице към Елен и я погледна объркано, с любопитство. — Говорите така, сякаш е бил умърлушен.

— Мислим, че е така. Сони и аз много се тревожим за него. Той е толкова добър, щедър, много обаятелен, приятен и чаровен. И все пак... — Тя повдигна рамене. — Честно казано, той винаги идва тук сам, никога не води... приятели и има моменти, в които изглежда унил, меланхоличен. — Тя отново вдигна рамене. — Разбира се, Англия е толкова далеч...

— Да, мисля, че от време на време тъгува за родината — отзова се Пола, като насочи отново вниманието си към печката.

Елен се втренчи в гърба на Пола и смръщи чело.

— Но аз нямах предвид това... — Тя рязко прекъсна изречението си, тъй като Шейн влезе в кухнята с тирбушон в ръка.

Той каза:

— Мисля, че ще е по-добре да отворя виното, да го оставя малко да подиша. — Той се захвана с това и се обърна към Пола: — Предполагам, че месото трябва да престои около петнадесет минути, докато изтече кръвта, преди да го нарежа. Така че мога да се навъртам наоколо и да ви правя компания.

Елен безшумно се измъкна и ги остави насаме.

— Вечерята беше чудесна — каза Елен, остави виличката и лъжичката за десерта и погледна през масата към Пола. — Бих искала да ми дадеш рецептата за тази плодова салата с бишкоти и крем. Беше страхотна.

— И рецептата за йоркширския пудинг — предложи Сони. Подари на жена си една лукава, но изпълнена с обич усмивка и добави: — А зная, че Елен няма да се разсърди, ако кажа, че нейният пудинг прилича на буца вкиснато тесто.

Всички се засмяха.

Пола рече:

— Ще ти ги напиша утре. — Устните ѝ се разтегнаха в доволна усмивка. — И двамата действате много добре на моето его. Никога не съм получавала толкова комплименти за това как готвя.

— Не е вярно — възкликна Шейн. — От години те възхвалявам. Никога не обръщаш внимание на това, което ти казвам — това е проблемът — промърмори той, но по изражението му личеше, че всеки момент ще избухне в смях.

— Напротив — моментално отвърна Пола, — винаги ти обръщам внимание.

Подсмихвайки се, Шейн отмести стола си назад.

— По-добре да се оттегля в кухнята и да направя кафето.

— Ще ти помогна — каза Сони, скочи и тръгна след него.

Елен се облегна на стола, изучавайки Пола. Колко обаятелна и необикновена бе външността ѝ. Зачуди се на колко е години. Малко по-рано Елен бе решила, че Пола е някъде към двадесет и седем-осем, може би дори тридесет. Но сега на меката светлина на свещите тя изглеждаше много по-млада, лицето ѝ излъчваше уязвимост на малко момиченце и тя бе наистина прелестна. Осъзнала, че се е вторачила в нея неприлично, Елен каза:

— Ти си много красива жена, Пола, и наистина завършена личност. Не се учудвам, че по-голямата част от времето е потиснат.

Пола моментално се втрещи и остави чашата си с трепереща ръка.

— Страхувам се, че не зная за какво говориш.

Елен изтърси:

— Шейн... той е луд по теб! Изписано е на лицето му и проличава във всичко, което казва. Толкова жалко, че си така далеч оттук, в Англия. Това се опитвах да разясня по-рано, докато бяхме в кухнята.

Пола бе потресена. Тя успя да продължи:

— О, Елен, та ние сме само стари приятели, приятели от детинство.

За секунда Елен си помисли, че Пола се шегува, продължавайки със закачки, които бяха съставлявали голяма част от увлекателния разговор през цялата вечер. Но след това съзря ужасеното изражение на Пола.

— О, господи! Явно сбърках. Така съжалявам. Просто предположих, че вие двамата с Шейн сте в... — Гласът и заглъхна напълно.

Пола преодоля чувството си на ужас.

— Моля те, не изглеждай така потресена, Елен. Всичко е наред, наистина. Разбирам. Просто си преценила погрешно братската привързаност на Шейн към мен, възприела си я като нещо друго, нещо съвсем различно. Всеки би могъл да направи тази грешка.

Настъпи неловко мълчание, докато двете жени взаимно се наблюдаваха. И двете бяха загубили дар слово.

Елен се покашля.

— Ето, сега се издъних и провалих една наистина чудесна вечер. Аз с голямата си уста. — На лицето ѝ бе изписано огорчение, съжаление. — Сони твърди, че прекалено много дърдорях и че винаги успявам да издрънкам някоя глупост. Прав е.

Стремейки се да я измъкне от неудобното положение, Пола тихо промълви:

— О, моля те, Елен, не се чувствай неловко. Аз самата не се чувствам така. Харесваш ми и бих искала да станем приятелки. А защо да не си направиш подобен извод? В края на краищата аз съм дошла

тук с него, живеем под един покрив и в отношенията си сме доста свободни и отпуснати. Но ние наистина сме израснали заедно и сме били един до друг през по-голямата част от живота си. И двамата се държим естествено и това поведение може много лесно да бъде изтълкувано погрешно. Но връзката ни не е такава, каквато ти си мислиш. — Пола се опита да се разсмее, сведе очи към ръцете си. — Току-що се сетих, че тази вечер не съм си сложила пръстените, а тъй като не сме обсъждали личния ми живот, нямаше откъде да разбереш, че съм омъжена.

— Та това обяснява всичко! — извика Елен, изчервявайки се веднага. Тя поклати глава. — Ето пак... Прости ми, Пола. Поднасям ти извиненията си. Тази вечер греша във всичко, което казвам. Вероятно съм пила повече, отколкото трябваше.

Пола успя с последни усилия на волята отново да се изсмее безгрижно.

— Мисля, че трябва да преминем на друга тема. Не си ли съгласна? Шейн и Сони ще се върнат всеки момент.

— Разбрано. И, моля те, не казвай нищо на Шейн за това, което предположих. Ще помисли, че съм истинско „шило“.

— Разбира се, че нищо няма да му кажа — увери я Пола. Изправи се. — Хайде да се преместим до камината.

Докато двамата мъже влизаха в стаята, Пола общително я хвана под ръка и тихо каза:

— Опитай се да не изглеждаш така разтревожена и притеснена. Шейн моментално ще го забележи. Има страшна интуиция. Предполагам, че се дължи на келтския му произход. Когато бях малка, наистина смятах, че може да четете мислите ми... Винаги успяваше да предвиди всичките ми действия, което ме подлудяваше.

Елен само се усмихна при тази забележка, настанявайки се на един стол. Въпреки че донякъде бе възвърнала самообладанието си, тя се проклинаше под носа си. Колко бе глупаво от нейна страна да предположи, че са в интимни взаимоотношения. Но кой не би си помислил същото... между тях съществуваше интимност, някаква връзка, а Шейн поглъщаше Пола с очи, вслушваше се във всяка нейна дума. Беше ясно като бял ден, че е влюбен в нея, независимо какво си мислеше Пола. А тя кого се опитваше да метне? Само себе си. „Е, самозалъгването е чисто човешка черта — мислеше си Елен и

скришом хвърли един поглед на Пола, която седеше на стола срещу нея. — Независимо дали го съзнава, или не, тя го обожава. И то не само като стара негова приятелка. Има нещо много повече, по-сложно и по-дълбоко. И все пак може би тя не е наясно със степента на чувствата си към него. А аз наистина не трябваше да казвам каквото и да било“, порица се отново Елен.

Но няколко секунди по-късно, когато Шейн се върна с подноса и го донесе до камината, Елен забеляза как погледът на Пола се стрелна в неговата посока, долови в очите ѝ любопитство, нов, ненаситен интерес да проблясва в тях. Тя си помисли: „Кой знае, може би не съм постъпила чак толкова глупаво — може би съм им направила голяма услуга с това, че говорих открито“.

Шейн сервира кафето. Сони наля коняка и след десетина минути донесе китарата си и започна да свири. Свиреше класическа музика, бе изключително надарен. Останалите се отпуснаха на столовете, заплени от музиката и изпълнението, омаяни от вълшебството, което той сътворяваше за тях.

Пола слушаше с половин ухо. Беше благодарна, че не е необходимо да води някакъв разговор. Мислите ѝ бяха напълно объркани. Елен я бе смутила много повече, отколкото си бе позволила да покаже наяве. Но душевният потрес бе преминал и тя се опита да въведе ред в тревожните си мисли.

Беше напълно убедена, че Елен е изтъкувала неправилно отношението на Шейн и неговото поведение спрямо нея. От друга страна, какво щеше да стане, ако Елен беше права? Тя бе заявила, че женитбата на Пола обяснява всичко — имайки предвид, разбира се, нещастieto на Шейн, което те очевидно бяха доловили. Пола неочаквано си спомни смътната мисъл, която бе преминала през ума ѝ, докато заспиваше на дивана. Беше размишлявала върху последните няколко дни, реши, че Шейн отново се държи както преди — така естествено, както преди тя да се омъжи. Нещо бе преминало през ума ѝ, но в този момент бе заспала. Сега тази мисъл изникна отново — цялостна и напълно формулирана. Шейн я бе изоставил, бе се променил в мига, в който бе обявен нейният годеж с Джим. Защо? Защото я ревнуваше. Това бе явното обяснение. Колко глупаво от нейна страна да се досети за това чак тази вечер. Но защо Шейн не ѝ бе показал, че се интересува от нея, докато беше още свободна? Може

би не е осъзнавал чувствата си до момента, в който е било вече късно. Неочаквано всичко това доби смисъл.

Пола се облегна на стола си, потресена от собствените си заключения. Притвори очи, оставяйки музиката да я залива. Замисли се за Шейн. Седеше само на няколко метра от нея. Какво ли мислеше и чувстваше в момента? Наистина ли беше влюбен в нея? Луд по нея — така бе казала Елен. Сърцето на Пола се сви. А аз? Какво изпитвам аз към Шейн? Дали несъзнателно откликвам на вълните, които се излъчват от него? Или съм влюбена? Винаги ли съм била влюбена, без да го съзнавам? Опита се да вникне възможно най-дълбоко в чувствата си, да им придаде някакво значение. Обърка се.

Тръгнаха си в единадесет и четиридесет и пет.

Шейн ги изпрати.

Пола знаеше какво ще направи.

Изправи се, отиде до раклата, взе бутилката коняк и я занесе край огъня. Напълни отново чашите, постави бутилката в центъра на малката масичка и хвърли няколко цепеници в огъня.

След това седна на дивана, за да го изчака.

След няколко минути чу стъпките му и му хвърли един поглед, докато влизаше. Усмихна му се отдалече.

Шейн се поколеба, изненадан от това, че тя седи там, държейки нова чаша. Той се намръщи.

— Да не възнамеряваш да седиш цяла нощ? Мислех, че досега ще си полумъртва. Беше дълъг ден, доста се потруди в кухнята, не трябва ли да си...

— Хрумна ми нещо друго! — извика тя, като го прекъсна, преди той да може да предложи да си легнат. — Ще пийна още едно. Сипах ти и на теб. Няма ли да се присъединиш към мен? — След като не й отговори, тя весело се разсмя. — Хайде, не ми разваляй удоволствието, Шейн.

Той се поколеба за секунда. Страхуваше се да остане насаме с нея. Твърде силно бе усещал близостта ѝ тази вечер. Страстта му към нея се бе възпламенявала отново и отново. Чувствата му бяха близо до повърхността. Беше изпил доста алкохол. Внезапно загуби увереността си, че ще може да се овладее в нейно присъствие. Тази мисъл моментално го раздразни. Не беше някой неоперен младеж, който отива на първата си среща, изпитвайки нужда да завладява. Беше

голям мъж. И беше с момиче, което бе познавал цял живот. Да, обичаше я. Но тя му имаше доверие. Той беше джентълмен. Можеше да се овладее. „И все пак, трябва да сложа край на вечерта сега“, помисли си той. На глас каза:

— Е, добре. Може едно за из път. Бях планирал утре да отидем на езда — рано-рано.

Придвижи се към камината, опитваше се да изглежда небрежно. Пресегна се към чашата, която тя бе напълнила, и отстъпи назад към малката масичка, възнамерявайки да седне на стола край огъня.

Пола потупа дивана.

— Не, седни тук, Шейн, до мен. Искам да поговоря с теб.

Нервите му се обтегнаха, той я погледна бдително, изучавайки лицето ѝ. Изражението ѝ бе непроницаемо, дори умиротворяващо. Смая го. Обикновено беше много по-оживена.

— Добре.

Седна възможно най-далеч от нея, сместен в противоположния ъгъл на дивана.

— Наздраве — каза Пола, наведе се и докосна чашата му.

— Наздраве. — Ръцете им случайно се допряха, докато вдигаха чашите. Допирът подежда на Шейн подобно на електрическа искра. Той се отдръпна още по-далеч, кръстоса крака.

— За какво искаш да говориш с мен?

— Искам да ти задам един въпрос.

— Давай...

— Ще ми кажеш ли истината?

Той я изгледа и изведнъж застана нащрек.

— Зависи от въпроса. Ако не ми хареса, отговорът ми може да бъде уклончив.

Тя го погледна странно.

— Когато бяхме деца, винаги си казвахме истината. Никога не сме се лъгали... Искам отношенията ни да останат такива.

— Но те са такива.

— Не, в действителност не са, Шейн. — Тя забеляза учудения му поглед. — О, да — добави Пола, — тази седмица бе както в добрите стари времена, признавам, но между нас съществуваше отчуждение в продължение на две години. Моля те, не се опитвай да отричаш. — Ето най-сетне го бе казала. — Всъщност — продължи тя бързо — от доста

време се държиш хладно и на разстояние от мен. Когато преди година те запитах за твоето отчуждение, за отсъствието ти от живота ми, ти се измъкна с глупави извинения. Напрежението от работата, пътуванията, каза ми тогава. — Пола остави чашата си на масата и се втренчи в него. — Всъщност дълбоко в себе си никога не ти повярвах. А това ме кара и да ти задам моя въпрос — тя замлъкна, очите ѝ останаха приковани върху лицето му, — а той е следният: Какво ужасно нещо ти сторих, за да те накарам да се оттеглиш от живота ми? Теб — най-стария ми и най-скъп приятел.

Той отвърна на погледа ѝ, без да може да отговори каквото и да било. Ако ѝ кажеше истината, щеше да се издаде, да разкрие истинските си чувства. Ако излъжеше, щеше да се мрази за това, че го е направил. Освен това тя беше умна. Веднага щеше да усети лъжата. Преглътна, остави чашата си и се загледа в огъня, а на лицето му бе изписано замислено изражение. По-добре да мълчи.

За известно време никой от тях не проговори.

Пола, която бе приковала поглед върху него, внезапно осъзна пред каква ужасна дилема бе изправен Шейн. „О, скъпи, открий сърцето си — помисли си тя, — кажи ми всичко.“ Любовта ѝ към Шейн я завладя напълно, помитайки всичко друго. Затаи дъх от удивление, най-сетне признала чувствата си. Искаше да го вземе в обятията си, да заличи тъгата от лицето му със своите целувки.

Мълчанието се проточи.

Пола нежно каза:

— Разбирам колко ти е трудно да отговориш на въпроса ми. — Тя се поколеба само за секунда, преди да продължи: — Така че ще отговоря аз. Ти ме изостави, защото се сгодих с Джим и малко след това се омъжих за него.

Но той все още не смееше да отвори уста, страхуваше се да не се издаде. Значи все пак е познала. Премигна, продължавайки да се взира в танцуващите пламъци. Но колко точно е познала. Знаеше, че не бива да ѝ позволи да види лицето му, докато не изтриеше от него всички чувства.

Най-сетне се обърна към нея и каза бавно, с необикновено пресипнал глас:

— Да, това е причината, поради която се държах на разстояние, Пола. Може би сгрехих. Но... виж... мислех... че Джим ще изпитва

неприязн към мен, да, и ти също. В края на краищата защо ли ви е старо приятелче като мен да се мотае на прага ви... — Шейн не довърши изречението си.

— Шейн... не ми казваш истината... знаеш, че е така, знам го и аз.

Именно интонацията ѝ привлече вниманието му, накара го да обърне глава към нея. На ярката светлина на огъня иначе бледото ѝ лице сияеше с бисерен блясък. Теменужените очи бяха потъмнели, изгаряха го с непознат за него поглед, който той не можеше да проумее. Видя как вените на врата ѝ започнаха да пулсират бързо. Тя разтвори устни да каже нещо, но не проговори. Изражението на очите ѝ. То го порази с необикновена сила. Страстта му към нея отново избухна. Сърцето му затуптя, Шейн се разтрепери вътрешно. Изискваше се цялото му хладнокръвие, за да остане седнал настрана от нея. И тогава осъзна какво трябва да направи — трябваше да стане, да излезе и да я остави. Но не можеше да помръдне.

Гледаха се втренчено.

Пола видя любовта, вече неприкрита, която се излъчваше от блестящите му черни очи. Шейн моментално съзря нейната любов, напълно разбудена, съзря копнежа, изписан на лицето ѝ, жаждата и желанието, които до този момент само той бе трябвало да прикрива, да овладява.

Душевният потрес, който го завладя, когато разпозна чувствата ѝ, го прикова на място.

И тогава със сигурност, напълно убедени, те се раздвижиха в един и същи момент.

Паднаха в обятията си. Устните им се срещнаха. Нейните бяха топли и меки, разтвориха се леко, посрещнаха го. Езиците им се срещаха, галеха, оставаха неподвижни. Той я положи на купчината възглавници, лявата му ръка обхвана задната част на врата ѝ, а с дясната отмахна косата на лицето ѝ, погали бузата, дългата ѝ шия. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, плъзнаха се към косата му, силно притискайки главата му. Започна да я целува така, както бе копнял да я целува от години — страстно и силно, смазвайки устните ѝ, настоятелно и ненаситно. Езикът му проникваше все по-дълбоко, дъхът им се сливаше. Но внезапно целувките му станаха нежни, гальовни, докато придвижваше ръката си към гърдата ѝ. Хвана я

здрaво, след това бавно я погали, докато зърното наедря от допира на пръстите му. Сърцето му биеше срещу нейното.

Най-накрая те се отскубнаха, дишайки учестено. Той се взря в лицето ѝ. Очите му я пронизаха. Тя се пресегна, докосна лицето му, прокара пръстите си по горната му устна, под мустаците.

Шейн се изправи, съблече се бързо, захвърляйки дрехите си на един стол. Пола стори същото и те се сляха на дивана, водени от неотложната нужда, която изпитваха, стискайки ръцете си. Той я взе в обятията си и я притисна към гърдите си, целуваше лицето, косата, раменете ѝ. После се изправи на лакът и се надвеси над нея. Колко добре познаваше това тяло. Наблюдавал бе как се превръща от дете в девойка, в млада жена. Но никога не го бе виждал така — напълно изложено, голо, очаквайки го. Остави ръката си да се плъзне по високите ѝ стегнати гърди, плоския ѝ стомах, по външната част на бедрото ѝ, а след това отвътре — гладейки, галейки, докосвайки всяка част от нея, докато достигна до мекото, черно хълмче коса, което прикриваше същината на нейната женственост. Покри го с цялата си ръка, премести тялото си така, че да облегне лице на бедрото ѝ. Пръстите му сякаш се движеха сами, галювно търсейки, прониквайки, изучавайки я. И най-накрая той сведе устните си, присъединявайки ги към пръстите си в тяхното нежно проучване.

Шейн усети как тя моментално се стегна. Спря, повдигна глава, взря се през дългото разтеглено тяло, срещна погледа на широко отворените ѝ очи. Тя го наблюдаваше съсредоточено, а на лицето ѝ бе изписано смаяно, тревожно изражение. Той се усмихна. Начинът, по който я любеше, ѝ доставяше удоволствие, бе нов и това пролича ясно. Неочакваното прозрение, мисълта за нейната неопитност го зарадва и го възбуди. Поне никой друг мъж не я бе докосвал така.

Напрежението ѝ нарасна. Тя се опита да се изправи на лакти, отвори уста да проговори.

Той промълви:

— Не мърдай, позволи ми да те любя.

— А ти? — прошепна тя.

— Какво са още няколко минути след всички тези години, през които съм те чакал.

Пола се отпусна пак на възглавниците, въздишайки леко. Притвори очи, отпусна тялото си, разреши му да прави с нея каквото

пожелае. Зави ѝ се свят не само от внезапността на неговото обладаване, но и от неговата страст и чувственост. Начинът, по който Шейн целуваше и докосваше всяка част от нея, бе непознат, еротичен. При неговите знания, опитност и чувствителност той успяваше напълно да я възбуди. Възбуждаше я така, както никога не е била възбуждана преди, и се разтвори за него без всякакви задръжки. Трепет след трепет преминаваха през тялото ѝ, докато устните и пръстите му я любеха нежно, след това пламенно, но винаги съвършено умело. Те сякаш предаваха някаква изгаряща топлина, проникваха до дълбините на нейното същество посредством прекрасното усещане, за което до този миг тя не знаеше, че съществува. Топлината се разпространяваше и възпламеняваше тялото ѝ.

— О, Шейн, Шейн, моля те, не спирай — изпъшка тя, без да осъзнава, че е проговорила.

Той не можеше да отговори, без да спре, а вече не можеше да го стори. Завладяваше го нейната нарастваща възбуда. По сила тя бе равна на неговата. Бе възбуден, както никога преди, а нейното желание го вълнуваше, действаше му като възбудително средство. Той се съсредоточи върху нея, вкусваше с наслада топлината ѝ, довеждайки я до апогея на екстаза. Знаеше, че всеки момент, ще я обхванат конвулсии. Когато това стана, той се вдигна върху нея и я облада с такава сила и мощ, че и двамата извикаха. Смаза устните ѝ със своите. Тя се вкопчи в него, изкрепявайки името му. Започнаха да се движат заедно, в хармония един с друг, а страстта им нарастваше.

Шейн отвори очи. Стаята бе изпълнена с ослепителна светлина. И той, който досега бе копнял за тъмнина, сега желаше светлината... ярката, блестяща светлина. Искаше да види лицето ѝ, да долови всеки оттенък на чувство, което преминава през него, изпитваше нужда да се убеди, че наистина е любил нея. Изправи се, постави ръцете си от двете ѝ страни, а тя отвори клепачи, вирайки се в лицето му. Той отвърна на погледа ѝ. Започна да се движи отново, бързо, а тя последва предводителството му, като нито за миг търсещите му очи не се откъснаха от нейните. Внезапно той забави ритъма в стремежа си да удължи съвкуплението им.

Неочаквано осъзна, че това бе нещо много, много по-дълбоко от обикновено сексуално притежание. Притежаваше душата ѝ, сърцето ѝ, съзнанието ѝ, така как то тя притежаваше неговите. Тя бе мечтаното

дете от детските му мечти... най-сетне в обятията му. Най-сетне наистина негова. Сега му принадлежеше. Държеше в обятията си целия свят. Болката, с която беше живял, рязко се пресече. Старият му живот изчезна... надолу, надолу... в тъмната бездна... Започваше нов живот... той бе нещо съвсем различно. Вече бе цялостна личност... ставайки едно цяло, докато се извисяваше високо в ослепителната, ослепителна светлина, където в центъра на сиянието се намираше тя.

Бяха хипнотизирани един от друг. Погледите им се засякоха, очите им се разшириха от стремежа им да вникнат един в друг. Вглеждаха се все по-дълбоко и по-дълбоко, опитвайки се да предадат обхвата на силата на чувствата си. И се възряха в безкрайността, видяха собствените си души и душата на другия. И всичко бе ясно.

„Тя е моят живот — помисли си той. — Най-сетне покой.“

„Съществува само Шейн — помисли си тя. — Винаги е съществувал само Шейн.“

Той започна да се движи срещу нея, в началото бавно, а след това все по-настойтелно, без задръжки. Тя му подходеше, бе толкова невъздържана, колкото и самият той. Телата им се преплетоха. Устните им се срещнаха. Станаха едно цяло.

Чувствайки как жизнените му сокове се преливат от него в нея, той извика:

— Обичам те, винаги съм те обичал, ще те обичам до деня, в който умра.

Спалнята на Шейн бе много по-голяма и просторна от тази, която ѝ беше дал, но бе топла, защото в целия „хамбар“ имаше парно.

Подобно на нейната стая, и тук голямо месингово легло заемаше центъра на пространството. Пола в момента лежеше облежната на купчина снежнобели възглавници, загърната с дебело, подплатено одеяло. Отрити бяха само раменете ѝ. Тя въздъхна, изпълнена със задоволство и необикновено чувство на вътрешен мир и цялост. Физическото освобождаване, което бе изпитала с Шейн, ѝ бе напълно непознато. Никога преди тя не бе достигала до пълно удовлетворение и се дивеше на него, на себе си, на любенето им. Колко нежен и всеотдаен беше, а как бе откликнала тя на чувството му, на копнежа и страстта му към нея. И поради това, че наистина я разбираше, заради

грижите, които бе положил, любенето им бе преминало естествено, без задръжки, изпълнено с радост и ликуване, истинско свързване във всяко едно отношение.

Когато най-сетне изгасиха светлините в хола и се качиха на горния етаж, носейки дрехите си, тя бе повярвала, че страстите им са напълно изчерпани. Изтощени, те лежаха в голямото легло, докосваха телата си, хванали се за ръка под чаршафа, без да спират да разговарят. И тогава съвсем неочаквано желанието им един за друг отново се бе възпламенило и те се бяха любили за втори път, също така пламенно и задъхано.

Шейн бе светнал лампата, отметнал завивките, каза й, че трябва да я гледа, да знае, че това наистина е тя, да бъде свидетел на чувствата, които предизвиква в нея. Целуването, докосването бяха протекли бавно, сладострастно и той отново я бе довел до блаженото състояние на удовлетворение, преди да я придърпа към себе си, да я въведе в нови области, докато мълвеше какво желае в момента, показвайки й как да го възбуди още повече, да го обича така, както я бе обичал той. И тя бе сторила всичко това предано, охотно, изпитвайки удоволствие от удоволствието, което му доставяше. Но той я бе спрял на границата, бе я издърпал върху себе си, изтласквайки тялото си нагоре, за да се слее с нея. И заедно бяха изпитали още по-голямо блаженство, отколкото първия път.

Най-накрая Шейн бе загасил лампата и прегърнати, те се бяха опитали да заспят, но сънят им бягаше. Бяха твърде възбудени, усещаха силно взаимното си присъствие и изпитваха нужда да задълбочат новооткритата си интимност. И бяха започнали да разговарят на тъмно, а няколко минути по-късно Шейн бе слязъл на долния етаж, за да приготви чай за двамата.

Пола се наведе и погледна часовника върху малката нощна масичка от неговата страна на леглото. Беше почти четири. „Правихме любов безкрайно — помисли си тя, — но не безразсъдно. О, в никакъв случай не бе безразсъдно.“ До тази вечер тя не бе осъзнавала колко красиво можеше да бъде сексуалното единение между мъжа и жената. Всъщност винаги бе смятала, че сексът не трябва да бъде превъзнасян. Колко бе сгрещила. „Но трябваше да бъдат подходящият мъж и подходящата жена“, каза тя под носа си. Тя се изтегна на

възглавниците, неволно въздъхвайки отново, докато чакаше Шейн да се завърне.

Той се появи няколко секунди по-късно, носеше пълен поднос и пееше с все сила.

— За какъв се мислиш? За поп звезда? — извика тя, докато седнаше в леглото и се хилеше.

Вместо да отговори, той поклати тялото си няколко пъти и престорено се усмихна похотливо.

Донесе чашата с чай и чинията с джинджифилови бисквити, които бе поискала, и остави своя чай и шоколадови бисквити на нощната масичка. Продължавайки да си тананика, съблече халата и го хвърли на близкия стол.

Тя погледна широкоплещестия му гръб и рамена, силните ръце, изпълнена с възхищение. Той бе едър, добре сложен мъж и тя още преди години го бе виждала по бански. Защо тогава неговата поразителна физика я смайваше така тази вечер? Защото сега наистина го познаваше? Защото бе познала тялото му, така както той нейното, и то по най-интимния начин?

Обръщайки се, той забеляза, че тя се е втренчила в него.

— Какво има? — попита той.

— Нищо, просто си мислех, че никога не съм те виждала така почернял — изкикоти се тя. — Но задните ти части са бели.

— А вие, госпожо, също ще имате почернял гръб и бели задни части по това време следващата седмица. — Той се запъти към леглото, без ни най-малко да се стеснява от голотата си, и легна до нея, целувайки я по бузата. — Ако зависи от мен, разбира се.

— О — каза тя, взирайки се в него.

— Да, трябва да отида до Барбадос във вторник. Ела с мен, Пола. В очите му се четеше молба.

— О, Шейн, каква чудесна идея. Разбира се, че ще дойда с теб. — Лицето ѝ моментално се помрачи. — Но не мога да замина до сряда.

— Няма значение. — Той се обърна, за да вземе чашата си с чай и отпи. — Това ще ми даде възможност да свърша част от работата си. Всъщност ще трябва всяка сутрин да прекарвам времето си в канцелариите. Но ще имаме на разположение следобедите и всички

тези прекрасни ноци. — Усмивката му беше двусмислена, черните му подвижни очи дяволито се спряха на нея.

Усмивайки се леко, тя каза:

— Умирам да отида в Барбадос, да видя бутика „Харт“ там.

Той повдигна вежди.

— А, ето защо се съгласи, и при това толкова охотно. А аз си мислех, че пак ме преследваш заради тялото ми.

Пола закачливо го удари по ръката.

— О, ти лък!

Тя отпи от чая си. Беше вкусен, топъл и освежаващ. А и тя се чувстваше добре. Не, чудесно. И изпълнена с удивление. Пресегна се и взе от чинията на скута му шоколадова бисквита, сдъвка я и взе друга.

— Чудя се какво би било мнението на някой психиатър за това.

— За кое? — попита Пола.

— Това твое постоянно желание да ядеш от чинията ми. Постъпвала си така през целия си живот и се чудя дали това няма някакъв скрит сексуален подтекст. Мислиш ли, че е някакъв вид орално задоволяване, свързано по някакъв начин с мен и с чувствата ти към мен?

Тя отметна глава и се засмя, наслаждаваше му се, радваше се на присъствието му.

— Не зная. Ще се опитам да не го правя, но е трудно да се отучиш от навиците си от детството. Всъщност, съвсем сериозно, трябва да обуздая апетита си. Не съм спряла да ям, откак съм с теб. Човек би си помислил, че съм била на гладна диета.

Шейн само се усмихна, но си помисли: „Наистина си била на диета, скъпа, в много повече отношения, от колкото предполагаш“.

Те приключиха с чая и бисквитите и продължиха да си бърбят за пътуването до Барбадос. Шейн излита удоволствие от това, че тя бе толкова очевидно развълнувана от перспективата да прекара пет дни на слънце с него. По едно време Шейн стана от леглото, намери цигарите си и отвори прозореца.

— Нямах нищо против, че ще пуша, нали? — попита той, като легна обратно.

— Не, въобще. — Пола се сгуши до него така, че да се докосват краката и раменете им, за да усети близостта му.

— Щастлива ли си, скъпа? — попита той, поглеждайки я с периферното си зрение.

— Много щастлива. А ти?

— Както никога досега.

Настъпи кратко мълчание, след което Пола си призна:

— Досега никога не съм се любила така.

— Знам, че не си.

— Толкова ли е очевидна... моята неопитност?

Той се подсмихна, стисна ръката ѝ, без да казва нищо.

Тя промълви:

— Но ти си много опитен, Шейн — погледна го скришом. Обзе я непознато досега чувство на ревност. — Имал си много жени.

Шейн не бе сигурен дали последната забележка бе въпрос, или заявление.

— Чула си всички клюки за мен и романтичните ми приключения през изминалите години.

— Значи всички тези истории са истина.

— Да.

— Защо не с мен, Шейн?

— Това е достатъчно очевидно и разбираемо. Заради Ема и Блеки и тяхната връзка, близостта и приятелските връзки между двете семейства. Но дори и да бях разбрал истинските си чувства към теб, Пола, аз не бих посмял да се приближа до теб, да се опитам да те любя. Щях да бъда одран жив и ти самата знаеш, че това е истина.

Той си спомни за думите на Доротей Малет. Добави:

— Преди да склучиш брак, ти беше нещо като... коронованата принцеса на трите клана. Следователно неопетнена. Един мъж не спи с жена като теб, не завързва интимни отношения с нея. Той предлага женитба. За съжаление, колкото и да е тъжно, аз не знаех, че отчаяно се нуждаеш от теб, какви чувства изпитвах, докато ти беше свободна, необвързана. Предполагам, че съм бил прекалено близо до теб.

— Разбирам. — Тя се вгледа в лицето му. Обзе я чувство за притежание, а ревността ѝ се засили. Тя тихо попита: — Тези други жени... и с тях ли си се любил така, както се люби с мен тази вечер?

Шейн за миг се стресна от въпроса. За малко щеше да излъже, за да не я нарани или ядоса, но след това осъзна, че трябва да бъде честен.

— Да, понякога, но невинаги, не с всички. Ти и аз се любихме по най-съкровения и интимен начин, който съществува, Пола. Повече от предишните ми приятелки не са събуждали такова желание в мен, такава нужда като теб. Оралният секс е нещо... ами, изключително интимно, както казах преди малко. Трябва да съм много емоционално обвързан, за да искам такова нещо. — Той леко се усмихна. — Това е нещо, което никога не съм можел да правя безразборно, Пола.

Тя кимна.

— Мисля, че това е следствие от нуждата, желанието и непреодолимия импулс напълно да притежаваш другия.

— О, да, наистина — погледна я проницателно той.

— Откак си в Ню Йорк... — Тя замлъкна, мразейки се за това, че любопитства, но не можа да се овладее. Покашля се. — Имал ли си много връзки?

— Не.

— Защо?

— Заради теб. — Шейн дръпна от цигарата си и издиша. — Креватните ми връзки започнаха да се провалят безславно, откакто разбрах, че съм влюбен в теб. — Обърна глава и се взря дълбоко в очите ѝ. — Всъщност имах доста проблеми в това отношение... Бях импотентен.

Той видя учудването и смущението, които се изписаха на лицето ѝ. Тялото ѝ настръхна, но тя не каза нито дума.

Шейн продължи:

— От време на време успявах, ако в стаята бе тъмно и ако партньорката ми не разбиеше крехката ми илюзия... илюзията, че съм с теб. Ако можех да задържа образа ти в съзнанието си, всичко беше наред. Но в повечето от случаите бе дяволски трудно.

Без да споменава имена, той сподели с нея преживяванията си в Харогейт следобед след кръщенето и ѝ преразказа останалите ужасни случки. Не изпитваше нито срам, нито притеснение от това да говори с Пола по този открит начин. Радваше се, че може да се отърве от бремето си, и докато продължаваше да говори, си призна, че просто следва стария си навик да ѝ се доверява, да споделя тайните си с нея, както когато бяха деца.

След като свърши, Пола се пресегна, сложи ръце зад врата му и го притисна близо до себе си.

— О, Шейн, Шейн, скъпи. Толкова съжалявам, че съм ти причинила такава болка и страдание.

Той я погали по главата, притисна я към рамото си с една ръка.

— Вината едва ли е твоя. — След това тихо я попита: — Кога откри какво изпитваш към мен?

— Силно започнах да усещам присъствието ти, откакто дойдох в Ню Йорк. Миналата вечер и тази в мен се пробудиха много странни чувства. Осъзнах, че те желая физически, че искам да ме любиш и аз да те любя. Внезапно — докато говорехме, след като Сони и Елен си тръгнаха — ме осени прозрението, че съм влюбена в теб.

Няколко секунди той не проговори, а след това рече:

— Не съм те довел тук, за да те съблазня, По...

— Знам това!

— Просто исках да съм с теб, да прекараме известно време заедно. Липсваше ми толкова много. — Настъпи кратко мълчание. — От години имам златно правило — никакви омъжени жени. Никога не съм искал да притежавам нещо, което принадлежи на друг мъж.

— Мисля, че принадлежи на себе си — каза Пола.

Шейн остана безмълвен. Гризеше го любопитство относно брака ѝ и ревността му към Джим нарасна, но изпитваше неохота да се захваща с този въпрос, страхувайки се да не развали настроението им в момента.

Пола спокойно отбеляза:

— Навярно знаеш, че ако бракът ми беше щастлив, Шейн, аз нямаше да съм тук с теб тази вечер.

— Господи, Пола, разбира се, че го знам. Ти не завързваш безразборни връзки. Зная, че никога не би флиртувала просто така — нахока я той и внимателно се взря в нея през полуотворените си клепачи. — Значи не върви?

— Не. Опитах се, Шейн. Господ ми е свидетел, че опитах. Не обвинявам Джим. Смятам, че и двете страни обикновено имат вина. Не го мразя, той не е лош човек. Не си подходяме, това е всичко. Несъвместими сме във всяко едно отношение. — Тя прехапа устни. — Бих искала да спрем дотук, поне за тази вечер. Изведнъж не ми се говори за брака ми.

— Зная, скъпа, зная.

За известно време и двамата мълчаха, отдадени на собствените си размисли. Най-накрая Пола промълви:

— О, Шейн, каква каша забърках. Само ако можехме да върнем времето назад.

— Да, обаче това е невъзможно, а времето не е чак толкова важно. И не трябва да мислиш за вчера или за утре, само за днес. Във всеки случай времето не е разделено на порции и затворено в капсули. Времето е като река. Миналото, настоящето и бъдещето текат заедно, за да се превърнат в един непрекъснат, вечен поток. Миналото ни отеква в нас през всеки ден от живота ни. Виждаме картини от бъдещето, докато живеем в настоящето. Отминалото време и това, което ще дойде, е навсякъде около нас, Пола, а самото време е също измерение.

Тя се взря в познатото му възлюбено лице и наум видя мъжа така, както бе изглеждал като момче, припомни си това, което най-много го бе занимавало — келтското начало в него, келтските му прадеди, келтската легенда. Познатото старо замечтано изражение се появи в очите му, породено от собствения му мистицизъм. По лицето му пролича, че отново се е отдал на самонаблюдение, и тя осъзна, че той бе някъде в далечното, далечно минало. А след това премигна, разтегнал устни в онази смешна, леко изкривена усмивка, която тя познаваше така добре. Мъжът моментално се превърна в онова малко момче от „Гнездото на чаплата“ и детството им ги заобиколи от всички страни, обгради ги, изпълни стаята. И тя разбра, че Шейн е бил прав, като сравни времето с течаща река, пресегна се, докосна ръката му и му го каза.

Той рече бавно, замислено:

— Има още нещо, Пола. Животът има свое собствено сложно устройство... Наистина съществува един огромен замисъл. Това, което вече се е случило в живота ни, е било писано да се случи. Може би, за да ни открие пътя, да ни доведе един до друг. А бъдещето е вече тук с нас, сега, точно в този миг, независимо дали го осъзнаваме, или не. — Той постави ръка под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ. — И ние няма да мислим за нищо друго, освен за този уикенд. По-нататък ще действваме според обстоятелствата. — Надвеси се над нея, целуна я леко и се отдръпна. — Не бъди толкова

сериозна. Нещата в живота се подреждат сами, а аз предчувствам, че двамата с теб ще се справим идеално.

На гърлото ѝ заседна буца. Тя се вкопчи в него и прошепна:

— Толкова те обичам, Шейн. Как може никога да не съм знаела!

— Но сега го знаеш и това е всичко, което има значение, нали?

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тя пристигна в Барбадос в сряда следобед.

Докато излизаше от митницата, стиснала сакото и чантата си, тя си помисли, че той все пак не е дошъл да я посрещне. Очакването бе заменено от разочарование. Огледа се, търсейки шофьор или някой, облечен с униформата на „Корал Коув Хотел“, изпратен да я посрещне.

Носачът, който се движеше след нея, понесъл големия ѝ куфар, я запита дали иска да вземе такси. Пола му обясни, че очаква да я посрещнат, след което се втрени отново в тълпата хора, скупчили се около оживения вход на летището.

Пола видя Шейн, преди той да я види.

Той се втурна през вратата, явно разтревожен. Тя застина на мястото си, с обтегнати от възбуда нерви. Сърцето ѝ заби лудо. Беше прекарала понеделник вечер с него. Преди два дни. Но виждайки го сега, бе потресена. Всяка подробност от външността му се вряза в съзнанието ѝ, сякаш наблюдаваше напълно непознат човек, някого, когото не бе срещала. Къдравата му коса, дълга и падаща на вълни по врата му, изписаните вежди и характерните мустаци изглеждаха много по-черни, а, очите му проблясваха върху загорялото лице като късчета оникс. Дори вдлъбнатината на брадичката му изглеждаше по-изразена. Видя, че е облечен с прекрасно скроен кремав костюм, от коприна, кремава риза на червени райета и червена вратовръзка. Копринена кърпичка в същия цвят на червено бургундско вино изпъкваше ярко в горния му джоб. Кафявите му обувки лъщяха. Бе безупречен от глава до пети. Но си бе старият Шейн. Тя бе нов човек. Новата Пола, която беше влюбена в него. Той бе единственият мъж, когото желаше.

Най-сетне я забеляза и си проправи път сред тълпата — самоуверен, насочен право към целта си. Ето го, надвесен над нея, усмихнат, в очите му се четеше радост.

Коленете ѝ се разтрепериха.

— Скъпа — каза той, — съжалявам. Много малко време си оставих както винаги.

Тя не можа да проговори, а просто стоеше, усмихвайки се глупаво.

Той се наведе да я целуне по бузата, хвана я под ръка, след което направи знак на носача да ги последва, и я изведе навън.

Шофьорът, облегнат на капака на сребристосив кадилак, подскочи, отвори задната врата и вкара куфара в багажника. Шейн даде бакшиш на носача, помогна ѝ да влезе и се качи след нея. Натисна някакво копче. Стъклото, разположено зад шофьорското място, се вдигна. Докато колата безшумно се плъзна встрани от бордюра, той я прегърна и наклони лицето ѝ към своето. Загледа се в нея, сякаш не я бе виждал от години. Тя отвърна на погледа му и съзря отражението си в блестящите му черни очи. Устата ѝ пресъхна, когато се наведе към нея. Кръвта ѝ закипя, когато езикът му се плъзна между разтворените ѝ устни, докосвайки нейния. Зави ѝ се свят. Той я притисна още по-силно. Ръцете ѝ обхванаха врата му. Разрошиха гъстата му коса. Пола знаеше, че той е ужасно възбуден. Но и тя бе в същото положение.

Шейн я отстрани от себе си, поклати глава и се засмя.

— По-добре да запазя самообладание, в противен случай ще започна да те любя на задната седалка, а това ще предизвика скандал.

— Задържа погледа ѝ. Изглеждаше внезапно развеселен от поведението и на двамата. — Ще ме възбудиш и притесниш, лейди.

— Ако искаш да знаеш, въздействието е двупосочно.

Той запали цигара, попита я дали полетът е преминал добре, а след това започна без усилие да говори за острова, посочваше ѝ интересните забележителности, разказваше ѝ накратко историята на Барбадос. През следващия половин час той говори, без да спре, пресягайки се от време на време, за да стисне ръката ѝ.

— „Корал Коув“ е на западното крайбрежие на острова — казваше той. — Близко е до „Санди Лейн Хотел“, покрай който ще преминем след няколко секунди. Някой ден ще те заведе там на обяд — мястото е чудесно. Както и да е, нашият обект е разположен в района, познат под името „Платинения бряг“, наречен така заради плажните ивици, покрити с бял пясък. Надявам се да ти хареса.

— О, Шейн, зная, че ще ми хареса, но аз бих се чувствала щастлива навсякъде, щом съм с теб, скъпи.

Погледът му моментално се насочи към нея.

— Наистина ли, Пола?

— Да, Шейн.

— Обичаш ли ме?

— Лудо.

— Дано да е така.

— А ти?

— Луд съм по теб, скъпа. Толкова лудо, поразително влюбен в теб, че никога няма да ти позволя да си отидеш — безгрижно отговори той. А след това я хвана силно за ръката и гласът и изражението му се промениха. — Наистина го имам предвид, Пола. Няма да ти позволя да си отидеш. Никога.

Стресната, тя преглътна и не знаеше какво да отговори. Англия и животът ѝ там, за миг забравени поради радостната възбуда от това, че е с него, приеха застрашителни размери. Тя посрещна пронизващия му поглед и отвърна, заеквайки.

— Съществуват много проб...

Той закри устата ѝ с голямата си, почерняла от слънцето ръка и поклати глава.

— Съжалявам, скъпа. Не трябваше да казваш това. Поне не сега.

Усмихна ѝ се с типичната си дръзка, момчешка усмивка.

— Ние няма дори да мислим за проблемите, камо ли да говорим за тях през следващите няколко дни. Ще имаме достатъчно време за това, когато се върнем в Ню Йорк.

Преди да може да отвърне, колата намали скоростта. Шофьорът зави през железните врати и докато кадилакът се плъзгаше напред, тя съзря надписа „Корал Коув“. Само след миг стигнаха до края на алеята и спряха пред хотела.

Силната горещина ѝ направи впечатление на излизане от колата, оборудвана с климатична инсталация. Тя се огледа. „Корал Коув“ бе по-голям, отколкото бе очаквала, боядисан отвън в бяло и светлорозово. Бе разположен сред пищна, екзотична градина. Точно в края на зелените морави лежеше ивица сребрист пясък, а океанът с цвета на тюркоаз проблясваше на слънчевата светлина.

— О, Шейн, прекрасно е — възкликна тя, докато той я наблюдаваше в очакване, а в очите му се четеше нетърпение.

Той кимна, хвана я за лакътя.

— И аз мисля така, благодаря ти. Но да вървим. По това време на деня жегата навън е страхотна.

Той я преведе през просторното, проветрено фоайе, също боядисано в бяло и обзаведено с мебели от палмово дърво и огромни тропически растения в керамични саксии. Вентилаторите по тавана бръмчаха приятно, пораждайки лек ветреца, а атмосферата бе прохладна, сенчеста, приветлива.

Въпреки че ѝ се искаше да спре и да се поогледа, Шейн не ѝ позволи да се размотава.

Той бързо я откара към апартамента и когато най-сетне влязоха, грубо я придърпа в обятията си, започна да я целува, а ръцете му настоятелно се плъзгаха по тялото ѝ. Пола се вкопчи в него, отвърна на целувките му. Силното почукване на вратата прекъсна този момент на интимност, принуди ги да се откъснат един от друг.

Шейн извика:

— Влез, Алберт. — Забърза се към вратата, за да поеме куфара ѝ от момчето за багаж.

Когато останаха насаме, Шейн рече:

— Всички тези целувки ще ни докарат до нещо друго само след миг. И тъй като не искам да ме сметнеш за сексуален маниак, ще те разведа наоколо. — Той я привлече в центъра на стаята. — Слушай, подготвил съм за теб цяла програма. Слънце и сън — върху лицето му блесна типичната нагла усмивка — и Шейн. Много, много от Шейн. Ден и нощ, без прекъсване. Как ти се струва?

— Екстра — каза тя, смеейки се. — Апартаментът също е великолепен.

— Знаех си, че точно този ще ти хареса, Пола.

Тя се озърна доволно, забеляза червените и жълтеникави нюанси, които подчертаваха прохладната белота на стаята, красивите плетени мебели, удобните дивани, тапицирани с плат на цветя.

Беше напълнил стаята с множество цветя. Из вазите бяха разпръснати всякакви екзотични цветове, смайващи с великолепието си.

— Шейн... цветята... прекрасни са. — Тя му се усмихна, пресегна се и докосна изящна лилава вейка. — Просто прелестни. Благодаря ти.

— Това са миниатюрни орхидеи... диви орхидеи. Но ти вероятно знаеш това. Растат из целия остров. Хайде, ела да ти покажа спалнята.

Той я преведе през отворената врата и тя се намери в друга голяма бяла стая, където преобладаваха жълтите и светлосиви оттенъци. Гарнитурата бе от бяло полирано дърво, имаше едно голямо легло, покрито с бял балдахин, разположено срещу терасата, която преминаваше по протежение на апартамента. Тук имаше още цветя в изобилие, но нещо липсваше и докато погледът ѝ прескачаше от стена на стена, тя осъзна, че спалнята подобно на хола изглеждаше странно безжизнена. Атмосферата бе тази на необитаемо място.

Тя се обърна към него.

— Имаш ли друг апартамент за себе си, Шейн?

— Да, съединен с този. Мислех, че така ще бъде по-дискретно. — Усмихна се кисело. — Не че ще измамим някого — персоналът на хотела си има лоша слава за това, че знае всичко, което става. — Той извади от джоба си ключ, отвори една врата и ѝ направи знак да го последва.

Апартаментът му наподобяваше нейния, но вещите му бяха разпръснати навсякъде: куфарчето му бе на масата, един жълт пуловер бе преметнат през облегалката на стол, документи и листа бяха оставени в безпорядък на малкото бюро, бутилка уиски, съд за лед и чаши бяха подредени върху поднос на бяла плетена масичка.

— Защо тогава въобще да се затормозяваш с друг апартамент, ако нещата наистина стоят така? — попита тя. — Имам предвид това, че семействата ни никога няма да ни заподозрат — ние би трябвало да сме като брат и сестра.

— Ако това е кръвосмешение, нека да прегрешаваме непрекъснато.

Тя се разсмя.

Той стана сериозен и добави:

— Всичко може да се случи... Мисля, че така е по-разумно... Просто за пред другите да спазим добрия тон — заради регистрацията и разпределителното табло. Нека да не си създаваме излишни неприятности. Инструктирал съм телефонния номератор да следи всички телефонни обаждания и за двамата. По този начин няма да могат да измамат бдителността ни. — Той я прегърна и я отведе обратно в нейния апартамент. — Не се тормози. Напълно възнамерявам да бъда тук с теб. През цялото време. А сега искаш ли да

се освежиш, да пийнеш някакъв алкохол или чаша чай? Или предпочиташ да отскочиш до долу и да видиш бутика?

— О, Шейн, хайде да слезем до долу! — Тя нарочно сви строго устни. — В края на краищата това е истинската причина, поради която дойдох в Барбадос.

— Мошеничка.

Бутикът „Харт“ бе разположен в далечния край на градината, в близост до самия хотел, в центъра на полукръг от пет магазина, гледащи към тревистата морава. По средата бликаше фонтан. Краищата на ниско окосената морава бяха разкрасени с лехи от ярки цветя.

Пола бе обзета от вълнение. Ето го познатия, отличителен надпис „Е. Харт“, открояващ се над боядисаната в яркорозово врата. Големите витрини от двете страни бяха подредени с вкус, привличаха окото, личеше, че е действал професионалист. Тя сграбчи ръката на Шейн.

— Знам, че е само бутик и че не представлява нищо в сравнение с големите ни универсални магазини, но толкова се гордея, Шейн. „Харт“ има нов филиал тук. Бих искала баба да можеше да го види. Ще се развълнува толкова, колкото и аз.

— Да, наистина, и разбирам какво искаш да кажеш за бутика. Това е съчетание от чувства — гордост от притежанието, удовлетворение, огромно задоволство. И не забравяй, че това е твое, Пола, както ще бъдат твои и останалите бутици в нашата верига от магазини.

— На Мери ѝ хрумна тази идея, Шейн, не на мен.

— Ти свърши цялата работа.

— Не и според Сара.

— Миналата седмица ти казах да забравиш за Сара Лаудър. Тя те ревнува.

— Защото управлявам магазините?

— Да. Тя е глупачка. Никога не би могла да се справи с търговските предприятия на Ема и леля Ема го знае. Избра най-добрия мъж, с когото разполагаше — теб.

— Ако някой друг кажеше същото, щях да го обвиня, че е мъжки шовинист.

— Съжалявам, знаеш, че не исках да прозвучи така. Изказах се просто образно. — Той я погледна много значително. — В теб няма нищо мъжко, скъпа, позволи на мен да преценя. Хайде, нека да влезем вътре.

Отвори вратата и над нея издрънчаха звънчета.

Влязоха заедно и Пола затаи дъх.

Централната част на бутика бе бяла с множество хромови арматури, а подът бе облицован с бели керамични плочки. Помещението не бе претрупано с мебели и именно тази оскъдица създаваше идеалния фон, на който да изпъкват ярките дрехи и аксесоари. Малко гредово стълбище водеше към горния етаж. Стаята бе прохладна благодарение на множеството вентилатори по тавана.

— О, Шейн, надминал си себе си! — възкликна Пола.

Той се усмихна възхитен, обърна се да я представи на Мариана, управителката, и на трите помощнички, които работеха за „Харт“. Пола разговаряше ентузиазирано с тях, докато я развеждаха. Младите жени бяха приятни, общителни, в течение на всички модни тенденции и Пола установи, че ѝ допадат, докато ѝ показваха различните модели, даваха ѝ отчет за продажбите в момента и ѝ показваха последните сметки.

След един час тя заяви на Шейн:

— Трябва да купя някои неща. Просто нямах възможност да си взема всичко, от което се нужда в магазина ни в Ню Йорк. Но, чуй, не е необходимо да ме чакаш. Можем да се срещнем направо в хотела.

— О, нямам спешна работа — каза той с безгрижна усмивка. — Не съм те виждал от понеделник вечер. Няма да се отървеш от мен чак толкова лесно. Освен това може и да изразя някакво мнение относно нещата, които ще си купиш.

След като изпробва няколко бански костюма и други плажни облекла, Пола започна да разглежда вечерните рокли. Преметна през едната си ръка няколко непретенциозни вечерни летни облекла, след което Шейн се присъедини към нея, избирайки множество тоалети, които му харесаха. Подавайки ѝ ги, той заговорнически ѝ намигна.

— А тези?

Пола направи гримаса.

— Не съм сигурна дали са отражение на моята личност.

— Напротив. Повярвай ми.

Тъй като не искаше да вдига излишен шум в магазина, тя ги прие. Като дете и млада девойка Пола винаги се бе опитвала да достави удоволствие на Шейн, да угажда на прищевките му и сега откри, че това желание отново се пробужда. То надделя над възраженията ѝ по отношение на тоалетите, които той бе избрал. Всички рокли и вечерни облекла носеха емблемата „Лейди Хамилтън“ и докато Пола се връщаше към пробната, тя не можа да не си помисли за Сара. Шейн бе прав относно братовчедка ѝ. Моментално тя отмахна мисълта за нея от ума си, тъй като не желаше да разваля безгрижното си настроение, като размишлява върху неприятните спомени от последната им среща. Пробва единия от тоалетите и се върна в центъра на бутика. Докато се завърташе, отражението ѝ във високото огледало, заемащо цялата стена, неочаквано ѝ хареса. Очевидно му хареса и на него. Шейн кимаше с одобрение. Каза ѝ, че изглежда зашеметяващо.

Пола застана пред огледалото, изучавайки роклята. Беше къса, от много тъмносин шифон, семпла, покриваща само едното рамо и с ефекти от рюш на корсажа. Въпреки че ѝ липсваше строгостта на шикозния стил на обличане, предпочитан от Пола, тя подчертаваше фигурата ѝ, правеше я още по-женствена и някак си сексапилна благодарение на начина, по който прилепваше по тялото ѝ. Изглеждаше напълно различно, но цветът бе възхитителен.

Шейн се запали от белия гащеризон, който бе избрал, но ѝ каза да се откаже от червената рокля, която бе свалил от някаква закачалка. Накрая тя купи два от неговите тоалети — синия и белия и дълга жълта риза от копринено жарсе, украсена с тъмносини панделки. Той я изчака търпеливо, докато тя пробваше сандалите, избра няколко чифта, спря се на две сламени шапки, добавяйки ги към покупките си. След като поздрави Мариана за начина, по който ръководеше бутика, Пола обеща да намине на другия ден.

Пошляха се из полукръга от бутици, разглеждайки витрините. Пола рече:

— Художественото ни оформление е зашеметяващо, Шейн. Мери ми показва изпълнението, но човек никога не може да прецени добре само от снимки. Благодаря ти за това, че си превърнал нашия бутик в нещо така специално.

— Славя се с това, че доставям удоволствие на тези, които обичам и обожавам.

Бавно те се върнаха към хотела. Шейн не можа да сдържи усмивката си, когато забеляза начина, по който очите на Пола шареха от едно място на друго, изучавайки множеството различни тропични растения, цъфтящи храсти и необикновените цветове, характерни за острова.

— Е — рече той, — ще знам къде да те открия, ако през следващите няколко дни изчезнеш. Взела ли си си лопатка?

— Не, и това е странно, Шейн. Нямам желание да се занимавам с каквато и да било градинска работа. — Това бе вярно и тя се удиви от самата себе си. — Всичко, което искам, е да бъда с теб.

Той я прегърна през рамената и я целуна по главата.

— Хайде да се качим в апартамента.

Тя лежеше в обятията му.

Спалнята бе полутъмна, цареше сумрак. Прозрачните муселинови пердета потрепваха от лекия ветрец и зад отворените жалузи, водещи на терасата, небето бе придобило тъмносин, паунов оттенък. Единствените звуци бяха шумоленето на палмовите дървета и едва доловимият, далечен рев на океана.

Гористата тишина действаше успокояващо след задъханото и страстно любене и тя й се наслаждаваше, както и на собственото си чувство на задоволство. Колко я учудваше той. Всеки път, след като се любеха, тя се чувстваше наситена, когато се отстраняваха един от друг, изтощена и изпълнена с удивление. Но в мига, в който Шейн се възбудеше отново, възбуждаше се и тя. Пламенността й откликваше на неговата. И всеки път, когато я обладаваше, те достигаха все по-високи точки на възбуда и абсолютно удовлетворение.

Пола леко въздъхна със задоволство. Вече не можеше да се познае. Само няколко дни, откак обичаше Шейн... бе обичана от него... и вече никога нямаше да бъде същата жена. Шейн по някакъв начин й бе помогнал да се освободи от предишното си „аз“. Бе я пресъздал. И извършвайки това, я бе направил своя.

Във вторник тя бе работила неистово, за да може да дойде същия ден в Барбадос. Бе препускала между апартамента, магазина и „Харт

Ентърпрайс“ и се бе трудила до три през нощта. Мисълта за него рядко я бе напускала и каквото и да вършеше, образът му изникваше в съзнанието ѝ. Връзката им се бе върнала към онова, което бе представлявала в детството им. Но имаше и допълнителни измерения — сексуално обожание и дълбока, трайна любов на един мъж към една жена и на една жена към един мъж.

Не съществуваха дразнеци дисонанси или изнервящи навици, които да бъдат преодолявани. Шейн бе общителен. Тачеше езика, придаваше словесна форма на всичко, което се раждаше в плодовития му, буден и търсец ум. И никога не я изключваше. Споделяше, доверяваше се, никога не премълчаваше. Тя правеше същото. Неговите тайни сега бяха и нейни. Нейните му бяха преразказани, и то с пълни подробности. Отзивите му, мислите и разбирането, което проявяваше, ѝ бяха голяма утеха. Караше я да се чувства завършена и изцяло женствена. Жена във всяко едно отношение.

Тя скришом го погледна. Унесъл се бе в сън. Сърцето ѝ се изпълни. Какво съчетание представляваше той: дързък, екстравагантен и в известни отношения суетен, и в същото време умен, нежен, благ, отзивчив, страстно отдаден на всичко, с което се занимаваше. Съществуваше и онази необикновено пророческа, мистична страна от неговия характер, за която знаеше, че е следствие от келтския му произход, и понякога бе меланхоличен и мрачен. И да, наистина имаше тежък характер. В миналото се бяха скарвали жестоко. Като дете често бе ставала жертва на прищевките и настроенията, на гневните му изблици. Но Шейн бе отстъпчив и можеше да я обезоръжи и омае със самоироничното си чувство за хумор, невъзмутимата си ирония и естественото, неотразимо обаяние. Като мъж той бе точно толкова сложен, колкото тя като жена.

Тя се опита да оцени връзката им — такава, каквато беше в момента. Бе толкова необикновена, че не можа да се сети как да я определи дори и пред себе си. След това си помисли: „Интимността между мен и Шейн обхваща и сърцето, и ума, освен тялото. Заедно ние се допълваме. Чувствам се по-скоро жена на Шейн, отколкото на Джим“.

Тя застина, отвратена от тази мисъл. Постепенно ѝ позволи да я завладее и призна, че това е вярно. Мисълта ѝ се насочи към Джим.

„Защо се омъжи за него?“ — я бе попитал Шейн предната вечер в Ню Йорк. „Защото бях влюбена“ — бе отвърнала тя. Шейн бе признал, че тя вероятно наистина е била влюбена, но бе предположил, че фаталното привличане на Джим може би се е дължало на името му. „Един Феърли е бил нещо напълно изключено поради миналото на Ема“, осмелил се бе да каже Шейн и вероятно бе прав. Тя бе вярвала, че е влюбена в Джим, но сега осъзна, че чувствата ѝ към него никога не са били равни по сила на емоционалното ѝ обвързване с Шейн. Тя и Джим бяха напълно различни, докато с Шейн невероятно си приличаха. Освен това тя никога не бе осъзнавала какво всъщност е сексът, никога не бе вземала истинско участие, докато не я бе любил Шейн. Бе му го казала. Той не бе отвърнал, а само бе въздъхнал, притискайки я още по-силно и любещо в обятията си.

Животът ѝ, отговорностите ѝ, усложненията, дължащи се на бизнеса и семейството, ѝ пречеха. Внезапно бъдещето застрашително се изправи пред нея, подобно на ужасяващо привидение. Тя се уплаши. Какво щеше да се случи с тях? Какво щяха да правят двамата с Шейн? „Освободи се от страха, отмахни тези потискащи мисли — каза си тя. — За бога, не размишлявай върху проблемите си сега. Ще съсипеш следващите няколко дни, ако го сториш. Наслади се на времето, прекарано с Шейн, на това, че си свободна и неограничавана.“

Тя се сгуши до него, плъзна ръка по стомаха му, оставяйки пръстите си да обхванат едната страна на тялото му, настани се така, че тялото ѝ да прилепне плътно до неговото.

Шейн се събуди и я погледна. Усмихна се вътрешно, изпълнен с любов и нежност към нея. Мечтаното дете от детските му мечти се бе превърнало в неговата жена-мечта. Само че не беше мечта. Пола бе действителна. Неговата действителност. Неговият живот. Тя бе изличила цялата болка, цялото страдание, цялата мъка от ума и сърцето му. С нея можеше да бъде естествен, да се разкрие, без да се разкрасява, и то по начин, по който никога не би могъл да го стори пред друга жена. Допреди две години около него се бяха тълпили цели легиони жени. Прекалено голямо количество и прекалено ниско качество. Сега принадлежеше на Пола. Както винаги ѝ бе принадлежал в душата, сърцето и въображението си. Щеше да ѝ принадлежи до края на живота си. Тя го притежаваше.

Тя отвори очи, погледна го, усмихна се. Той ѝ се усмихна в отговор, наведе се да я целуне, погали закръглената ѝ гърда и придвижи ръката си надолу, сгущвайки я между бедрата ѝ. Тя се пресегна, за да го докосне, знаеше вече какво удоволствие изпитва при допира на ръката ѝ. Само в продължение на няколко минути и двамата бяха отново възбудени, копнеещи един за друг. Шейн се претърколи върху нея, плъзна ръце под гърба ѝ и я облада. Започна бавно да се движи срещу нея, вгледа се в неестествено сините ѝ очи, възхитен от радостта, която огря лицето ѝ. Прошепна името ѝ, изрече любовта си, а сърцето му тръпнеше от бързия и пламенен отклик, който получаваше. Притвори очи, както бе сторила тя, и те двамата се отдадоха един на друг и на любовта си.

Шумният звън на телефона прониза тишината.

Те спряха стреснати, отвориха очи и се втренчиха един в друг.

— О, боже! — изпъшка Шейн. Той се освободи, светна лампата и ѝ хвърли още един бърз поглед, докато тя яростно стискаше ръката му.

Сядайки, Пола възкликна.

— Може би е по-добре аз да отговоря, тъй като сме в моя апартамент.

— Няма значение, не изглеждай така разтревожена. Казах ти, че телефонният номератор прехвърля всички обаждания. — Той вдигна слушалката на четвъртото извъняване.

— Шейн О'Нийл. — Замлъкна. — Благодаря, Луан. Свържи ме. — Покри слушалката с една ръка. — Баща ми е.

— О! — Пола затъна чаршафа, покри се.

Шейн започна да се подсмивва.

— Знаеш ли, той не може да види, че лежиш гола.

Тя има достатъчно благоприличие да се изсмее:

— Чувствам се странно. Открита.

— По-добре наистина да е така — поне за мен — каза Шейн, след което извика в телефонната слушалка. — Татко! Как си? Какво има?

Докато слушаше, той задържа слушалката между ухото и рамото си, запали цигара, настани се на възглавниците.

— Ами трябва да ти призная, че очаквах такова нещо, татко, а ако си говорим честно, идеята наистина е ценна. Но чуй ме, не мога да отида там сега. Със сигурност не мога поне през януари и февруари.

Страшно съм зает в Ню Йорк. Знаеш, че хотелът е точно в най-критичната фаза. Ще настъпи бедствие, ако замина. А освен това смятах, че през празниците искаш да съм тук. Господи, татко, не мога да бъда на две или три места едновременно.

Шейн изтръска пепелта от цигарата, отпусна се на възглавниците, докато продължаваше да слуша.

— О, добре — прекъсна той. — Да, да, съгласен съм. А и на теб ще ти хареса пътуването. Защо не вземеш майка с теб?

Пола се измъкна от леглото, намери халата си, навлече го и се върна в спалнята. Започна да събира дрехите, търкалящи се по пода. „Страшно се бяхме разбързали първия път, когато си легнахме“ — помисли си тя, след което седна на един стол, наблюдавайки го.

Отново безмълвен, той ѝ намигна, изпрати ѝ въздушна целувка, след което прекъсна баща си. Възкликна:

— Казвам, татко, че Пола току-що влезе и иска да ти каже здрасти.

Пола поклати глава. Чувстваше се нелепо и противно на здравия разум, срамежлива.

Шейн остави телефона и цигарата си, скочи от леглото, сграбчи я, завлече я до него и прошепна:

— Той не знае, че от два часа насам се любим страстно, глупаче. Тук е само седем и половина. Сигурен съм, че смята, че пийваме нещо преди вечеря.

Пола нямаше друг избор, освен да вдигне слушалката.

— Здравей, чичо Брайън — каза тя с възможно най-нормалния тон, който можеше да употреби. След това замлъкна, слушайки бащата на Шейн. — О, да — каза тя след миг. — Пристигнах тук днес следобед. Хотелът е просто прекрасен, както и бутикът. Чичо Брайън, Шейн се е справил великолепно. Много е талантлив. Страхотно съм впечатлена.

Тя седна на леглото, докато Брайън ѝ предаваше новините от Лондон.

След известно време на Пола ѝ се удаде възможност да отвърне:

— Значи ще видиш баба преди мен. Както и чичо Блеки. Целуни ги от мен. Много целувки и на леля Жералдин и Мери. Ще се видим скоро, чичо Брайън. Приятно пътуване. Ето ти пак Шейн.

Той взе слушалката от нея, а тя се излегна в края на леглото. Шейн поднови разговора си по търговски въпроси с баща си, но само след няколко минути заяви:

— Добре, татко, значи това е всичко. Ще съм тук до понеделник сутринта. След това можеш да ме намериш в Ню Йорк. Целувки на майка и Мери и на малката Лара, грижи се за себе си. И не забравяй да предадеш много поздравии на дядо и леля Ема. Чао, татко.

Шейн затвори, погледна Пола и завъртя очи. И двамата избухнаха в смях.

— Ела тук, магьоснице! — възкликна той, издърпа я от края на леглото и я взе в обятията си.

Тя се пребори с него и продължавайки да се смее, рошеше косата му. Търкаляха се на леглото, изпадайки във все по-весело настроение. Той изпъшка.

— Баща ми наистина избира най-неподходящото време да звънне, нали? Тъкмо, когато щяхме отново да се отдадем на няколко минути страстна любов.

— Няколко минути! — изписка тя. — По-скоро кажи час!

— Оплакваш ли се, или да го приемам като препоръка? — Целуна я по ухото, отново се подсмихна и започна да я имитира: — Шейн се е справил великолепно, чичо Брайън. Много е талантлив. — Заговаряйки отново със собствения си глас, той промълви във врата ѝ: — Искрено се надявам Шейн да се е справил великолепно, да е много талантлив и ти да си наистина впечатлена, мила.

— О, ти! — Тя забарабани с юмруци по гърдите му. — Ти, суетен, високомерен, невъзможен, великолепен мъж!

Той улови китките ѝ, задържа ги здраво в ръцете си, взря се в лицето ѝ.

— О, но как те обича този мъж, скъпа. — Внезапно я пусна и се изправи.

Пола стори същото. Рече:

— Представи си какво ще стане, ако Блеки купи хотел в Сидни. Хващам се на бас, че тази моя баба пак го е подкарала с остена. — Тя го изгледа продължително. — Чичо Брайън искаше да отидеш в Сидни, нали?

— Да, дядо всъщност още не е купил хотела, така че той иска или татко, или аз да отидем там незабавно, за да преценим за

последно. Това, което казах, е истина, Пола. Не мога да се измъкна. Претоварен съм. А и ти не смяташ, че ще замина където и да било, докато ти си още в Ню Йорк, нали? На татко ще му се отрази добре да замине за седмица-две. Каза, че може да долети в Ню Йорк с Блеки и Ема в началото на декември. Но ще видим. Надявам се, че ще вземе майка с него. Ще прекарат добре.

Шейн я целуна по върха на носа.

— По-добре да ставам, да се изкъпя, облека и да се помотая долу, да проверя някои неща.

Скочи от леглото, изправи я на крака.

— Имаш ли нещо против да се срещнем долу, когато се приготвиш?

— Не, разбира се, че не. Къде да те намеря?

— Колко време ще ти отнеме да се облечеш?

— Около три четвърти час.

— Тогава ще те чакам в бара до главното фоайе. Няма как да не го видиш. Казва се „Птичарника“. — Той леко я погъделичка под брадичката. — Щях да го кръстя „Птича клетка“, но не исках да бъда обвинен в това, че съм откраднал чужда идея.

На двадесет и четвъртия рожден ден на Шейн, през юни 1965, Ема бе отбелязала пред Пола, че Шейн притежава неотразим чар. Преди четири години Пола не бе разбрала какво точно има предвид баба й. Но сега осъзна смисъла на забележката.

Пола се бе спряла на входа на „Птичарника“, наблюдавайки го за първи път съвсем безпристрастно. Той бе в далечния ъгъл на бара, облегал лакът на него, опрял крак на месинговата подпора, която преминаваше по протежението му.

Беше облечен с черни ленени панталони и сако от сребристосива коприна. Въпреки че бе без вратовръзка, изглеждаше изключително елегантен, безупречно издокаран както винаги. Но докато продължаваше да го наблюдава, Пола осъзна, че романтичният ореол, за който бе споменала баба й, нямаше нищо общо с облеклото му. Излъчваше се от ръста и телосложението му, от вродената красота и силата на личността му. Той владееше себе си — владееше и цялото помещение. „И има чар в излишък — помнели си Пола, — ето каква

била тайната, такъв чар, за какъвто всеки политик в света би дал и зеницата на окото си, само и само да го притежава.“

Шейн оживено разговаряше с някаква двойка, явно гости на хотела, а лицето му бе изпълнено с живот, изразително. Жената бе омагьосана, поглъщаше жадно всяка негова дума. Но в същото положение бе и мъжът, който я придружаваше.

Шейн случайно обърна глава. Видя Пола, изправи се и изискано се извини.

Барът бе сравнително оживен и докато вървяха един към друг, Пола отбеляза, че множество женски очи го проследиха.

— Радвам се, че си облякла синята рокля — каза той, хващайки я за ръка, когато най-сетне застана до нея. Бързо я преведе до запазената маса в ъгъла.

— Стои ти чудесно. Невероятно изглеждаш.

Лъчезарната ѝ усмивка, блясъкът в очите ѝ изразиха нейното удоволствие и признателност.

Той рече:

— Реших, че ще прием шампанско, тъй като имаме повод да празнуваме.

— Какво ще празнуваме?

— Това, че отново се открихме един за друг.

— О, Шейн, това е чудесен тост.

Появи се сервитьор и отвори бутилката, която вече стоеше край масата в съд с лед. Наля малко в чашата на Шейн. Той го опита, кимна:

— Идеално е, Дани. Благодаря ти.

— Моля, господин Шейн. — Усмивнатият сервитьор наля в чашите и на двамата и безшумно се оттегли.

— За нас — каза Шейн, вдигайки чаша.

— За нас, Шейн. — След няколко секунди очите на Пола тактично огледаха бара, възприемайки обстановката. — Разбирам защо си кръстил това местенце така... изглежда точно като сладкарницата в магазина в Лийдс. — На лицето ѝ бе изписано закачливо изражение.

— Нашите клетки обаче не са и наполовина така хубави, както вашите. — Той ѝ се ухили. — Въпреки че художникът се справи добре с фреските. Трябва да си призная, че наистина обожавам екзотични птици. — Погледът му многозначително се плъзна по нея.

Пола се изсмя на неговия намек.

Шейн се намести на стола, бръкна в джоба си и извади цигарите си. Ризата му отпред леко се разтвори и тя неочаквано съзря проблясъка на злато на фона на загорелите му от слънцето гърди. Тя примижа срещу него.

— Господи, това не е ли медальонът с изображение на св. Кристофър, който аз ти подарих.

Той погледна надолу и го хвана с ръка.

— Същият.

— Но ти не си го носил, имам предвид преди тази вечер.

— Не го носех в продължение на две години. Намерих го в апартамента в понеделник вечер, докато си оправях багажа. Закопчалката беше счупена. Донесох го с мен и го дадох на поправка в Холтаун. Върнаха ми го преди половин час.

— Радвам се, че го носиш отново.

— Спомняш ли си кога ми го подари?

— Когато стана на двадесет. За рождения ти ден преди осем години.

— А какво ти подарих аз, когато ти стана на двадесет?

— Чифт старинни обеци с аметист. — Тя се намръщи, след което безгрижно се изсмя. — Мислеше, че съм забравила ли, Шейн О'Нийл?

— Бях сигурен, че не си забравила. Хващам се на бас обаче, че не си спомняш какво ти подарих, когато достигна зрялата възраст от пет години.

— Не, спомням си. Чантичка със сини топчета за игра.

Той се облегна, изглеждаше доволен.

— Точно така. Които ти започна да губиш незабавно, едно по едно. Плака толкова много, че се наложи да ти обещаая, че ще ти купя нова чантичка. Но никога не го сторих, тъй че... — той сложи ръка в джоба си — ето компенсацията. Съжалявам, че ми отне толкова време да изпълня това свое момчешко обещание. — Той остави пред нея малка непрозрачна найлонова чантичка.

Пола започна да се смее, наслаждаваше се на настроението си и флиртуваше с него. Вдигна чантичката, отвори я и бръкна в нея.

— Ти си истинско глупаче, но аз наистина те обожавам... — Тя млькна. В ръката ѝ лежаха чифт блестящи, великолепно оформени обеци, покрити със сапфири и диаманти от най-високо качество. — О,

Шейн, те са несравнимо изящни. Благодаря ти, толкова ти благодаря. — Тя го целуна по бузата, добави: — Но ти си ужасно разточителен.

— Всички това ми казват. Харесват ли ти?

— Дали ми харесват? Влюбена съм в тях! И най-вече, защото са от теб. — Тя свали златните плочки, които носеше, пусна ги във вечерната си копринена чантичка, извади малко огледалце и постави сапфирените обеци. Тя се огледа, възхищавайки се на обещите. — О, Шейн, стоят ми чудесно, нали?

— Почти толкова чудесни са, колкото тези твои тайнствени очи.

Тя стисна ръката му. Бе трогната от този неочакван подарък, направо поразена. На гърлото ѝ заседна буца. Тя си припомни всички подаръци, които ѝ бе давал като дете. Винаги бе постъпвал необичайно щедро, пестейки парите си с месеци, за да може да ѝ купи нещо специално. И притежаваше способността да ѝ дава точно това, което най-много ще ѝ хареса, както обещите тази вечер. Без да може да си обясни защо, очите и се наляха със сълзи.

— Какво има, скъпа? — попита той нежно, наведен през масата.

Тя поклати глава и премигна.

— Не знам, не съм ли глупава? — Тя порови в чантата си, намери кърпичката си, издуха носа си и му се усмихна слабо.

Той я наблюдаваше мълчаливо, изчаквайки тя да възвърне самообладанието си.

— Мислех си за детството ни — започна тя след миг. — Тогава изглеждаше така, сякаш то никога няма да свърши — всички тези чудесни лета в „Гнездото на чаплата“. Но то приключи, както всички онези лета. — Преди да може да се възпре, тя добави: — Както ще приключи и това.

Той покри ръката ѝ със своята.

— О, скъпа, не се натъжавай.

— Дните тук на слънце, вълшебните моменти, това всъщност е само временно, Шейн.

Стиснал ръката ѝ и преплел пръстите си с нейните, той бавно каза:

— Ти говориш за край. Аз мисля за началото. Ето какво е това, Пола — това е начало. Спомняш ли си какво ти казах за времето. Е, това е бъдещето. То е тук, сега. Навсякъде около нас. Част от течащата река на времето.

Тя остана безмълвна, приковала поглед върху него, изучавайки лицето му.

— Не исках да започваме да обсъждаме кашата, в която сме се забъркали, Пола, поне не тук. Но може би е по-добре да поговорим. Искаш ли?

Пола кимна.

Усмивката, която се появи на лицето му, бе самоуверена, изпълнена с увереност.

— Знаеш колко много те обичам. Днес през деня ти казах в колата, че никога няма да те пусна да си отидеш. И няма да го направя, Пола. Взаимните ни чувства са прекалено силни, за да бъдат пренебрегвани. Предопределено ни е да прекараме заедно живота си. Съгласна ли си?

— Да — прошепна тя.

— Тогава това, което трябва да сториш, е очевидно. Ще трябва да се разведеш, за да можеш да се омъжиш за мен. Искаш да се омъжиш за мен, нали?

— О, да, Шейн, много.

Видя, че тя е пребледняла и че ярките ѝ, неестествено сини очи бяха замъглени от притеснение.

— Каж ми какво те притеснява, Пола.

— Каза, че като дете съм била безстрашна, но сега, като голяма жена, вече не съм. Страхувам се, Шейн.

— От какво? — попита той с нарастваща нежност. — Хайде, изплюй камъчето. Ако някой може да прогони страховете ти, то това със сигурност съм аз.

— Страхувам се да не загубя децата си и да не загубя теб.

— Знаеш, че това никога няма да се случи. Ние тримата ще бъдем винаги с теб.

Пола си пое дълбоко дъх и се осмели. Рече:

— Не мисля, че Джим ще се съгласи да се разведе.

Шейн леко се отдръпна, наблюдавайки я подозрително.

— Не мога да си представя, че той ще приеме такова поведение. Не и след като разбере, че ти искаш да сложиш край на един злощастен брак.

— Не познаваш Джим — прекъсна го тя с напрегнат глас. — Той е инат и има тежък характер. Имам ужасно предчувствие, че ще заеме

твърда позиция по въпроса. Казах ти, той не смята, че нашият брак е несполучлив. Ще използва децата като средство, ако знае, че е замесен друг мъж.

— Той няма да си помисли, че е замесен друг мъж. Аз ще съм единственият мъж, когото ще виждаш — тихо каза Шейн. — Никой няма да заподозре мен. — Той се опита да се изсмее. — Мен, твоето приятелче от детските години. — Сключи вежди. — Хайде, не гледай така мрачно на нещата.

Пола тежко въздъхна.

— Да, може би ще е по-добре да не предвиждам най-лошото. — Тя поклати глава. — Бедният Джим. Всъщност ми е жал за него.

— Зная, но не можеш да изградиш връзка, основаваща се на съжаление, Пола. И за двете страни не е от полза. Ти ще започнеш да гледаш на себе си като на светица, а унижението ще смаже него. Накрая и двамата наистина ще се мразите.

— Предполагам, че си прав — призна тя истината в думите му.

— Зная, че съм прав. И, виж, недей да започваш да изпитваш вина. Това е още едно излишно чувство. — Той хвана ръката ѝ още по-силно. — Освен това ти нямаш никакъв повод да се чувстваш виновна, Пола. Положила си всички усилия, направила си и невъзможното, за да сполучи бракът ви, съдейки по това, което ми каза. Просто не се е получило. Значи трябва да сложиш край. Колкото заради теб, толкова и заради Джим.

Пола прехапа устни. Закахъри се още повече.

— Ще ми е необходимо време да уредя всичко, да свърша тази работа както трябва.

— Съзнавам това. Тези емоционални положения никога не са лесни, но аз ще изчакам, ще бъда самото търпение. Ще ти давам моралната си подкрепа. Освен това и двамата сме млади. Разполагаме с цялото време на света.

— Не разгневявай Бога, Шейн.

Шейн поклати глава, нахока я безгрижно, развеселен.

— Нищо подобно. Аз просто казвам какви са фактите.

Макар че ѝ вярваше и вътрешно се съгласяваше с нейната преценка за Джим, той не искаше още повече да я обременява, като го признаеше на глас. Не тази вечер. Вместо това той искаше да разсее унинието ѝ, като омаловажи тревогите ѝ. И той разтегна устни във

възможно най-уверената си усмивка, започна да се държи възможно най-обаятелно. Възкликна:

— Хайде да сключим договор — както, когато бяхме деца.

— Добре. Какъв договор?

— Да престанем да спорим за нашите проблеми, а те са и мои така, както и твои за следващите няколко седмици. Два дни, преди да се върнеш в Англия, ще си направим дълга сбирка, за да изясним нещата. Заедно ще решим какво да предприемеш по-нататък. Какво ще кажеш?

— Да, идеята е добра. Не трябва да се оставяме нещата да ни водят, нали? Защото няма да можем да се насладим на ценното време, което прекарваме заедно.

— Точно така, моето момиче. Да пием за нашия пакт? Почти не сме докоснали това шампанско.

Тя кимна. Той наля. Чукнаха си чашите. Ръцете им автоматично се преплетоха.

Очите му бяха нежни и излъчваха топлина, когато се спряха на нея. След малко той каза:

— Ти трябва да ми вярваш. Вярвай в любовта ми, Пола.

Тя го погледна изненадано, като си припомни как веднъж баба ѝ бе казала, че е важно да се вярва в любовта. Когато срещна непоколебимия поглед в тъмните очи на Шейн О'Нийл и видя дълбочината и силата на чувствата му към нея, страховете на Пола бавно започнаха да се стопяват. Състоянието ѝ на депресия отмина.

— Аз наистина вярвам в любовта ти и ти трябва да вярваш в моята любов. — На устните ѝ се появи слаба усмивка. — Всичко ще бъде както трябва. То е вече така, Шейн, защото ние си принадлежим.

Но Пола грешеше. Бедите едва сега започваха.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ема Харт погледна втренчено Пола, веждите ѝ се смръщиха.

— Не съм сигурна дали те разбирам — каза тя. — Какво точно имаш предвид, когато казваш, че по Коледа ще ни бъде трудно?

Пола отговори бързо:

— Преди да обясня, искам само да разбереш, че той е добре, всъщност...

— Кой е добре?

— Джим, бабо. Опасявам се, че е претърпял злополука. Доста лоша злополука и той е...

— Не и в неговия самолет! — извика Ема и рязко се изправи в стола си, като се намръщи още повече.

— Точно с него. Разбил се е. Преди две седмици. Стана няколко дена след завръщането ми от Ню Йорк — заговори бързо Пола в желанието си да намали тревогата на баба си. — Но е имал късмет поне в едно отношение — самолетът е паднал на летището Идън и е имало възможност да го извадят, преди самолетът да избухне в пламъци.

— О, боже господи! — Ема настръхна, като си представи как Джим се е отървал на косъм. Толкова лесно можеше да бъде убит, а и Пола можеше да бъде с него в самолета.

Като се наведе напред, тя попита настойчиво:

— Колко зле е ранен?

— Счупени са му десният крак и лявото рамо, а освен това ребрата му са пукнати и е лошо контузен. Но няма наранявания, които биха довели до трайна инвалидност или пък са застрашаващи живота му. Въпреки това и тези, които е получил, са достатъчно сериозни.

— Някакви вътрешни увреждания?

— Никакви, слава на небесата! Бабо, Джим бе откаран веднага в болницата в Лийдс и остана там пет дни, през които са му правени всякакви тестове — неврологични и други. За щастие докторите не откриха нищо. Всички наранявания са външни. — Пола спря и погледна към баба си. Лицето ѝ изразяваше тревога. Тя продължи: —

Сложиха му гипс, а ребрата му са пристегнати с превръзки. Наложих да ангажирам болногледач, който да се грижи за него. Нали разбираш. Джим не може сам да се облича и му е трудно, почти невъзможно да върши и най-елементарните неща.

Ема въздъхна, все още замаяна от новините. Тя възкликна:

— Защо, моля ти се, не ми каза за това, докато бях в Ню Йорк? Или вчера, когато пристигнах в Лондон?

— Не исках да те тревожа, докато все още беше на почивка, пък и до този момент. А снощи, ти беше толкова развълнувана от завръщането си, че не исках да развалям посрещането ти и вечерята, която майка ми, бе организирала в твоя чест. Исках да спомена за това по пътя от летището, но... — Пола повдигна рамене и се усмихна извинително. — Реших, че би могло да почака за днес.

— Разбирам — отговори Ема, като поклати глава. — Съжалявам, Пола, това е ужасно, направо ужасно. Но трябва да сме благодарни, че не е нещо по-лошо и по-сериозно, отколкото е. Разбира се, той за месеци ще бъде изваден от строя.

— Да — промърмори Пола. — Гипсът ще трябва да стои поне шест седмици. След това ще му трябва интензивна физиотерапия. Мускулите му ще бъдат атрофирани от обездвижването. Докторът обясни, че Джим няма да бъде в състояние да повдига ръката си или да натоварва с тежест крака си, докато отпуснатите мускули не се възстановят. Изглежда, че той няма да се върне към нормалния живот по-рано от шест месеца.

— Счупването на кости е нещо много по-сериозно, отколкото хората си дават сметка — произнесе Ема тихо. Тя загледа Пола със стоманения си поглед. — И как се случи?

— Моторът блокирал. Джим се опитал да се приземи възможно най-сполучливо. Слава богу, доближавал е летището Идън. Но не е могъл да контролира самолета. Той се е забил в земята и в този момент практически се е разцепил на две части. Имал е страхотен късмет.

— Наистина. — Ема сви устни. — Винаги съм знаела, че някой ден ще претърпи злополука с проклетия самолет. — Тя отново поклати глава, обезсърчаването ѝ бе очевидно. — И както съм развълнувана и притеснена, че Джим е ранен, не мога да сподавя чувството си, че той е бил някак си безотговорен. — Тя изгледа продължително и внимателно Пола. Очите ѝ се присвиха. — Той е женен мъж с две деца

и не би трябвало да се излага на подобен риск. Безкрайно глупаво от негова страна. Само ако се беше отказал от този боклук, когато го помолих, това нямаше да се случи.

— Е, Джим има склонност да проявява ината си.

— Това е изявлението на годината! — отвърна рязко Ема. — Не искам да прозвучи безчувствено или несъстрадателно, но съм поразена, че той подлага на ненужна опасност живота си. А защо, никога няма да разбере. Може би сега вече този твой съпруг ще се вслуша в думите ми. И аз настоявам да купим един общ реактивен самолет, ако трябва да имаме някакъв във фамилията. Няма да позволя на Джим отново да танцува валс по небето в леко и паянтово самолетче. О, не, в никакъв случай! — Ема се облегна назад в стола си, а лицето ѝ изразяваше твърда решимост.

— Да, бабо. — Пола разпозна непреклонността в познатия ѝ и скъп глас. Баба ѝ беше извън себе си и тя не можеше да я вини. На Джим наистина му липсваше чувство за отговорност и той съвсем нарочно бе пренебрегнал молбите на всички да си купи един по-стабилен и модерен самолет.

Изведнъж, осъзнала, че думите ѝ са прозвучали грубовато, Ема каза бързо и с по-мек тон:

— Надявам се, че бедният Джим не страда много от болките.

— Страда, и то непоносимо. Рамото му го влудява. Казва, че не знае кое е по-лошото: непрекъснатата болка в самото рамо или неподвижността и сковаността на ръката благодарение на гипса. Знаеш, че притиска. — Пола трепна при спомена за последните десет дни, защото знаеше как истински страдаше той. След като първоначалният ѝ шок и уплахата бяха попрелинали, отчаянието от него бе изплувало, но веднага се бе сменило със състрадание. С вродената си доброта тя правеше всичко по силите си, за да се чувства той възможно най-удобно. И бе отложила за неопределено време обсъждането на развода. Налагаше ѝ се да почака, докато той бъде в по-добро физическо състояние, за да може да разговаря с него за свободата си.

— Със сигурност лекарите му дават обезболяващи лекарства — обади се Ема.

— Да, и те помагат. Но той твърди, че от тях се чувства замаян и сънлив.

— Аз самата не обичам лекарства. Обаче, ако те му облекчават болката, той трябва да ги взима. Започвам да разбирам какво имаш предвид, като спомена, че Коледата ще бъде трудна, Пола. О, скъпа, това е такъв допълнителен товар върху плещите ти — като капак на цялата ти работа през един от сезоните с най-голяма заетост в магазините. И не само това, имаме толкова много семейни неща, планирани за Пенистън Роял... нашата традиционна коледна вечер с О'Нийл и Калински, обяд на самата Коледа и сватбата на Сали и Антъни... — Ема замълча.

Зелените ѝ очи станаха замислени. Хрумна ѝ една идея и тя взе бързо решение. Като пое командването както обичайно в свои ръце, тя възкликна:

— Да тичаш напред-назад между твоята и моята къща ще бъде пълна съсипия и да пренасяш Джим тук и там ще се окаже уморително. Мисля, че е по-добре всички вие да се преместите при мен: Джим, бебетата, Нора и болногледачът. Има много място и всъщност аз безкрайно ще се радвам да си с мен след осеммесечното ми отсъствие.

— О, бабо, каква чудесна идея! — извика Пола с облекчение. — Това е чудесно разрешение. — На лицето ѝ се появи усмивка, докато споделяше: — Испитах паника, докато се чудех как изобщо ще се справя.

Ема се засмя тихо, на лицето ѝ се изписа задоволство.

— Ти винаги се справяш, моето момиче, това е основното в природата ти. Но не виждам защо животът ти да не бъде възможно най-улеснен, тъй като и без това носиш достатъчно отговорност за трима души. Сега, когато съм отново вкъщи, моята цел ще бъде да се уверя, че нещата при теб протичат гладко. Тези няколко месеца бяха тежки за теб и ти се разкъсваше между проблемите в бизнеса и всичките тези семейни неприятности.

— Благодаря ти, бабо. Каква великолепна идея: да се пренесем в Пенистън Роял и да бъдем с теб. Как така не ми хрумна на мене?

— Подозирам, че ти се е насъбрало доста през последните няколко седмици. Сигурна съм, че Джим не е добър пациент... прекалено активен мъж, за да бъде прикован по този начин. Той съвсем ли не се движи?

— Не. Откакто си е дошъл вкъщи от болницата в Лийдс, той спи в собствената си стая и практически живее в нея — не може да се придвижва по стълбите. И това, че е в инвалидно състояние, го прави ужасно потиснат. Още повече, че не му е възможно да отиде до вестника, а той му липсва.

— Сигурно. Но той няма да може да ходи на работа дълго време. Няма смисъл да се тръшка за това. Е, сигурно няма да може да се справи със стълбите в Пенистън Роял. Те са твърде дълги и стръмни. Но няма значение. Хилда може да превърне малката гостна до трапезарията в негова спалня. А сега, Пола, моля те, опитай се да не се тревожиш повече. Каквото станало, станало. Ние трябва да се справим блестящо.

— Права си, бабо, преместването при тебе ще ми направи живота много по-лесен — каза Пола, като си помисли, че заобикалянето ѝ с хора ще бъде истинско блаженство. Джим беше станал раздражителен поради болките и безпомощността си. Беше започнал да се оплаква от нейната работа още по-гръмогласно от всякога, постоянно натяквайки за късните часове, до които тя остава. А и пиеше повече, отколкото би трябвало.

Ема стана и отиде до камината, застана с гръб към нея, за да се затопли. Тя и Пола пиеха кафето си в очарователния ѝ кабинет на апартамента в Белгрейв Скуеър, където и двете бяха отседнали до заминаването си за Йоркшир на следващия ден.

Пола погледна към баба си и си помисли колко отпочинала и добре изглежда тази сутрин след вчерашния презокеански полет. Ема беше облечена в коралов цвят вълнена рокля и носеше перли. Сребрилата ѝ коса беше красиво фризирана и безупречна, а гримът ѝ положен по съвършен начин. Тя излъчваше свежест и виталност. Пола си помисли: „Изглежда невъзможно, че е на осемдесет години, изглежда най-малко с десет години по-млада“.

— Ти ме оглеждаш много старателно — подхвърли Ема. — Има нещо не както трябва във вида ми ли?

— О, не, бабо, напротив, аз истински ти се възхищавах. Ти с положителност цъфтиш тази сутрин.

— Благодаря ти. Трябва да призная, че се чувствам превъзходно. Ни най-малко не съм замаяна от дългия полет. — Тя си погледна часовника. — Само десет часът е. По-добре да не звъня на Блеки. Той

може би още спи. Брайън ще го откара по-късно през деня до Харогейт.

— Така каза и Мери снощи на летището.

— Беше много хубаво да бъдем заедно с Брайън и Джералдин в Сидни за няколко седмици. — На лицето на Ема се изписа усмивка, породена от милите спомени. — Те наистина се забавляваха. Обаче бях малко разочарована, че не дойде Шейн да преговаря за сделката с хотела, който купиха.

— От това, което Шейн ми каза, разбрах, че ноември месец е бил труден за него.

— Да, Брайън спомена за това. — Ема хвърли топъл и любещ поглед на Пола и продължи: — Доволна съм, че успя да намериш време да се отбиеш в Барбадос, за да нагледаш нашия бутик, когато Шейн беше там. По всичко изглежда, че ти се е отразило добре. И ти самата с положителност цъфтиш, Пола. От години не съм те виждала да изглеждаш по-добре.

— Насладих се на пътуването и на малката почивка — каза Пола, като се пазеше гласът ѝ да не трепне. — Все още имам следи от тен, вероятно затова.

Ема кимна. Тя изучаваше любимата си внучка. Пола е станала толкова неразгадаема, колкото съм и аз, помисли си тя. Всъщност изпитвам затруднение да надникна в мислите ѝ в този момент. Като си прочисти гърлото, Ема отрони:

— Така... значи ти и Шейн сте отново добри приятели. Щастлива съм от това.

Пола не направи никакъв коментар.

Ема, изпълнена с любопитство, реши да опита:

— И той обясни ли за какво е всичко това най-последно?

— Притиснат е бил от работа, от ежедневни задължения, пътувания, бабо. Обаче мисля, че се страхуваше от натрапване... — Пола срещна изпитателния поглед на баба си с хладно изражение на пълна невинност, като добави спокойно: — Знаеш какво имам предвид: натрапване на двойка младоженци. Мисля, че той просто е действал дипломатично и със зачитане.

— Наистина — съгласи се Ема.

Побелялата ѝ вежда се повдигна. Тя не вярваше в неговите мотиви, но не каза нищо повече. Отправи се към писалището. Седна и

съсредоточи вниманието си върху трите различни папки, които Пола бе подредила там по-рано. Ема отвори една от тях, взря се в резолюцията най-отгоре, но всъщност не я четеше. Вместо това размишляваше за Пола и Шейн. Откакто бе чула за тяхното сближаване наново, което не беше голяма тайна, тя се чудеше дали Шейн най-после бе направил първата крачка. Тя не бе забравила изражението върху неговото лице по време на кръщенето. Мъж, който обича една жена по начин, по който Шейн О'Нийл обича внучката ѝ, няма да може да потисне чувствата си. Той щеше да се издаде. Някой ден. Нямаше да устои. Беше ли го направил вече? И ако бе така, как е бил приет? Тя не можеше да заложи на никакво предположение. Шейн бе непроницаем в Ню Йорк, както Пола бе сега. Концентрира се върху Шейн, когото познаваше съвсем като свое момче, и се замисли за неговата натура. Беше прибързан, импулсивен, страстен. А Пола? Разбира се, че Пола го бе отблъснала високомерно. Но така ли беше наистина? Да, отговори си Ема, защото тя е щастливо омъжена. Но наистина ли?

Повдигайки очи, Ема хвърли скришен поглед над очилата си към Пола. Имаше нещо различно във внучката ѝ — беше го забелязала още снощи. Изглеждаше повече жена, по-женствена от всякога. Имаше ли някаква радикална вътрешна промяна? Или беше само външно впечатление. По-дългата коса, понапълняването, общото излъчване на мекота, което бе придобила? Имаше ли пръст тук някакво мъжко влияние? Това на Шейн? Или сегашният ѝ вид просто беше нов стил, който тя бе изработила за себе си? Да бъда проклета, ако знам, помисли си Ема, и се отказвам да подпитвам. Животът ѝ принадлежи на нея самата. Никога няма да се намеся. Няма да се осмеля. Ако има нещо да ми каже, ще го направи... евентуално.

Пола се обади:

— Помолих Александър и Емили да изготвят тези доклади за тебе, а единият аз написах. Всяка папка...

— Да, виждам — прекъсна я Ема, като вдигна поглед. — Това обикновени отчети от делови порядък за последните осем месеца ли са? Или си включила нещо, с което още не съм запозната?

— О, не, бабо, само рекапитулирахме всичко за теб по отношение на нещата, за които сме ти изпращали телекси или сме ги обсъждали по телефона. За момента няма нищо ново, но си помислих,

че трябва да разполагаш с тези доклади само така — за опресняване на паметта. За по-късно, в свободното ти време.

— Няма нужда да си опреснявам паметта — възкликна сухо Ема. — Аз не забравям нищо. Въпреки това благодаря ти, че си се нагърбила с всичко това. Сигурна съм, че се подразбира, че имам доверие и на трима ви, и съм много горда с теб и братовчедите ти. Вие се справихте по образцов начин, като бяхте много старателни, и трябва да добавя: много находчиви в редица случаи. — Очите на Ема заблестяха. — А как работи Джани — как му беше там името — в Трейд Уингс?

Пола не успя да скрие усмивката си:

— Той е най-добрият експерт по антиките, който някога компанията „Харт“ е имала. И е свършил страхотна работа по време на пътуванията си из Ориента напоследък. Той си струва всяко пени, което му плащаме.

— Искрено се надявам да е така... Да предположим, че той ще даде на Елизабет развод, без да предизвиква скандал?

— Да, така е, бабо.

— Александър така и не успя да ми обясни окончателно всичко за тази бъркотия и неприятност с майка му, когато ми позвъни в Австралия. — Погледът в очите на Ема се изостри. — Кого Джани се готви да извика пред съда вместо Марк Дебоан?

— О, някакъв министър от кабинета, струва ми се — отговори Пола, опитвайки се думите ѝ да прозвучат като нещо маловажно. Не желаше да навлиза в ужасните подробности. — Александър се тревожеше, че замесването на един известен политик в развода ще привлече просто допълнително внимание от страна на пресата както към случая, така и към семейството.

— Правилно! — отбеляза Ема, като се облегна на писалището. — Споменавайки политици и по-скоро един син на политик, имаш ли да ми кажеш нещо за Джонатан?

— Абсолютно нищо, бабо — поколеба се Пола. — Но господин Грейвс от „Грейвс и Сондърс“ изрови неприятна лична информация за Себастиан Крос. — Пола направи гримаса. — Докладът е у Александър. Сигурна съм, че няма да поискаш да го прочетеш — съдържа доста отвратителни неща. Александър ще ти обясни по-добре от мене.

— Аз съм живяла с отвратителни неща през целия си живот, Пола. Обаче очевидно ти си тази, която предпочиташ да не обсъждаш това с мене, така че засега ще изоставим този въпрос. Ще го подновя с Александър, когато по-късно дойде тук. А що се отнася до Сара — тя добре ли се държи?

— Не съм я виждала, но Емили ми каза, че с нея е много нахакана и високомерна. Очевидно Сара става доста близка приятелка с Алисън Ридли, отдавнашното гадже на Уинстън. Емили смята, че това е причината за студенината на Сара към нея.

— Доста съм учудена — промърмори Ема. — Защо Сара би оскърбила Емили? — Тя погледна към Пола и започна да се смее на себе си. — Това е направо глупав коментар от моя страна, като помисля за ужасните неща, които членовете на това семейство са си правили един на друг. — Тя се върна на стола и продължи: — Би ли имала нещо против да ми дадеш още една чаша кафе?

— Разбира се, че не. Веднага, бабо. — След като напълни чашата и добави мляко и захар, Пола поднесе кафето, сложи го върху писалището и каза бавно: — Виж, това не е критика на Емили, знаеш колко я обичам, но ѝ е влязла муха в главата относно бъркотията, която стана в Ирландия. Бих искала да поговориш с нея...

— О, тя вече ми спомена, Пола — прекъсна я Ема. — Снощи, докато ти беше на телефона. — Ема преглътна усмивката си, докато наблюдаваше сериозното изражение на Пола. — Най-мръсно убийство и всичките тези глупости, нали?

Пола кимна.

Ема заговори отново:

— Изнесох ѝ малка лекция. И не вярвам да подхване отново някога този въпрос. Обаче... — Ема се взря отблизо във внучката си — майка ти също спомена снощи нещо за Ирландия. Докато ти беше навън. Тя не смята, че икономът говори истината... Имам предвид лудостта и пианството на Мин.

Пола възкликна силно раздразнена:

— Боже господи, и двамата са непоправими! Честно, бабо, надявам се, че изобщо не си обърнала внимание на техните измишльотини. Това са пълни глупости и могат да доведат само до по-нататъшни неприятности. Развързаните езици са опасни.

— Съгласна съм. Но въпросът не е в това, дали са глупости, или не, Пола. Това, което има значение в действителност, е, че процесът е приключен. Окончателно приключен. Смъртта на Мин бе причинена от самоубийство. Това беше заключението на полицейския инспектор и за мене то е достатъчно добро. Както и за Джон Крофорд. Не се тревожи, нито ти, нито Емили ще споменавате в бъдеще за убийство. Погрижих се за това.

— Благодаря на Бога, че си го направила. — Пола се приближи до писалището и прегърна силно Ема, като я целуна по бузата. — О, скъпа бабо, толкова съм доволна, че се завърна. Много ми липсваше. Наистина е ужасно, когато те няма тук.

Ема й се усмихна и я потупа по ръката.

— Откакто съм слязла от самолета, вече го повтаряш сто пъти, скъпа. Но ти благодаря, тъй като е толкова хубаво да го чувам. И ти ми липсваше също... всички ми липсвахте. Аз се забавлявах, обикаляйки света с Блеки, и видях безброй много чудесни неща. Веднъж и аз да си позволя малко удоволствие. Той беше сладък. И ме глезеше по начин, по който не съм била глезена от години. Откакто почина дядо ти. Но никакво шляене повече по чужди земи.

— Не ти завиждам за разкошното околосветско пътешествие, бабо, моля те, не мисли, че... но ми се струваше, че... си толкова далече.

— Духът ми винаги беше тук, Пола.

— Да, знам, но не е съвсем същото, като да те имам тук и тялом!

— След няколко минути би трябвало да пристигне Александър. — Ема погледна часовника върху полицата на камината. — След това, по обяд, Емили. Мислех, че ще можем да обядваме в един. — Устните й се присвиха. — Предложих на Паркър да приготвят риба с картофи и рибата да бъде от местния рибен магазин. Това бе едно от нещата, които ми липсваха, докато не бях тук.

Пола се засмя:

— О, бабо, ти си прекрасна и не си се променила.

— О, едва ли... на моята възраст.

— Тъкмо ще имам време да прескоча до магазина и да свърша някои неща, а после да се върна за обяда.

— Да, побързай, скъпа, знам какво е. Когато бях на твоята възраст, се чувствах по същия начин. Нямах търпение да се добера до

магазина.

— Ще се видим по-късно тогава. — Пола се наведе и целуна Ема по бузата.

— Да. О, и между другото, Пола, обядвах с Рос Нелсън един ден преди да напусна Ню Йорк. Досега нямах възможност да ти кажа, но осуетих онази идея за продажба на акциите ми от „Ситекс“.

— Браво! Той се превръщаше в напаст, и то не само в едно отношение, ако искаш да знаеш истината.

Ема се вгледа в Пола и застана нащрек:

— Така ли! Е, да, трябва да призная, че имах усещането, че е доста остър по отношение на тебе. Отегчителен човек. Влюбен е в себе си и в своите така наречени фатални чарове. Какво ще кажеш?

— Той е най-тежкият случай на досадник. Наистина, скъпа. А е толкова прозрачен. Опасявам се, че не мога да го понасям.

* * *

Пола отиде до магазина „Харт“ в Найтсбридж.

Беше мразовит ден. Снегът сякаш извираше от притъмнялото небе и отразяваше оскъдната слънчева светлина.

Докато бързаше, загуби представа за време. Мислеше си за Шейн. Винаги мислеше за него. Рядко се случваше умът ѝ да прескочи другаде за по-дълго време. Днес беше дванайсети декември. Когато говори с него вчера, той каза, че ще ѝ позвъни в седем часа нюйоркско време. Това означаваше по обяд в Лондон. После той щеше да вземе самолета за Барбадос, тъй като беше върхът на сезона в хотела „Карол Коув“.

Пола въздъхна тихо. После прекоси страничната улица, която водеше към главната. Злополуката с Джим беше развалила всичките им планове.

Но да оставим това настрана, той самият едва не бе убит и всичко заради неговата магарешка упоритост. Мислите ѝ се върнаха към ужасния уикенд от преди две седмици. Тя бе пристигнала в Лондон в събота с нощния полет от Щатите и бе откарана направо в Йоркшир от шофьора на баба си.

Когато стигна Лонг Медоу в ранния следобед, първата ѝ спирка беше болницата. За неин ужас близнаците и Нора страдаха от силна простуда. В четири часа, когато се завърна от вестника, Джим заяви, че него го поваля същото, и веднага се оттегли в леглото. Онази нощ тя спа в една от стаите за гости, като обясни, че не може да си позволи да се разболеє заради огромната работа, която я чака. Той не се оплака.

В неделята Джим се почувства по-добре — достатъчно, за да се вдигне за обяд, да похапне хубаво и да изпие половин бутилка червено вино. Тя бе ужасена, когато чу, че той настоява да лети с малкия опасен самолет, и го помоли да си стои вкъщи. Джим се бе изсмял, като ѝ каза, че нито е пиян, нито болен. Когато по-късно този следобед бяха позвънили по телефона от летището, сърцето ѝ спря да бие за няколко секунди, след това тя скочи в колата и полетя към болницата в Лийдс, за да бъде с него. Въпреки че бе влюбена в Шейн О'Нийл, Пола все още изпитваше привързаност към съпруга си. Някога го бе обичала дълбоко, той бе баща на децата ѝ и тя не му желаше злото.

Но по-късно, когато можеше да размишлява ясно, тя осъзна, че нямаше извинение за неговото поведение. Катастрофата можеше и да не се случи. Той беше безразсъдният. Дълбоко в себе си тя се съмняваше в историята, съчинена от него, за блокирането на мотора. Той взимаше хапчета за простудата си, беше погълнал и половин бутилка вино. Ако не беше натъпкан с лекарства или подпийнал, едва ли щеше да бъде във форма да вдигне самолета.

Когато по-късно телефонира на Шейн в Ню Милфорд, той бе разтревожен за нея. Но разбираше дилемата ѝ и се съгласи, че няма да предприемат никакви стъпки, докато Джим не бъде достатъчно добре да посрещне новината. Тя щеше да му каже, че иска развод.

Докато навлизаше в Найтсбридж, Пола се молеше Джим да се съгласи. Тревогата, че може да ѝ се противопостави, се загнезди в съзнанието ѝ.

Не мисли за това, не бъди толкова отрицателно настроена, каза си твърдо тя. Всичко, което трябва да направиш, е да избуташ следващите няколко месеца. С Шейн бяха намислили нови планове през последната седмица и бяха съгласували бизнес ангажиментите си така, че да съвпадат по време.

Нужно им беше да са заедно при всяка възможност. През януари тя щеше да отиде в Ню Йорк при него. Февруари и март той щеше да

пътува до Австралия, за да започне работа по ремонта на хотела от веригата, която О'Нийл току-що бяха закупили. Щеше да остане с брат й Филип. През април щеше да се завърне в Англия, за да види как Емералд Боу се състезава на Гранд Нашънъл, но тя щеше да бъде с него в Лондон преди и след конните състезания. В края на април той щеше да се върне в Ню Йорк. Бяха решили, че дотогава Джим ще е на крака и щом Шейн замине за Щатите, тя щеше да се опита да убеди своя съпруг. Най-последно през май щеше да разкаже всичко на баба си и да се премести с близнаците в Пенистън Роял.

Май, повтори със затаен дъх Пола. Толкова време още! Не, всъщност не. Шейн и аз разполагаме с останалата част от живота си!

Стъпката й автоматично се ускори. До болка й се искаше да чуе гласа му. Слава богу, съществуваше телефон, мислеше си тя, когато влизаше през входа на „Харт“. Поне можем да си говорим всеки ден.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

И през следващите четири дена валеше обилен сняг.

Йоркшир бързо се покри с бяла мантия. Провинциалният пейзаж около Пенистън Роял приличаше на картина. Каменните огради изчезнаха под чудовищни преспи, дърветата натежаха от отрупаните клони, реките и потоците бяха като глазирани със синкав сняг.

Но снежната виелица спря внезапно в следобеда преди коледната вечер. Изведнъж белият пейзаж придоби кристална красота. Небето искреше с брилянтна светлина, а въздухът беше блестящо чист.

Когато падна нощта, полето, склоновете и полегатите хълмове изглеждаха неземни под ялната зимна луна, която ги обливаше със сребърен блясък.

Ема стоеше до прозореца на спалнята си, запленена от гледката в градината. Снегът и ледът създаваха магичен ефект и обвиваха земята в странна бяла тишина, в едно завладяващо спокойствие, което ѝ изглеждаше почти осезаемо. Но въпреки поразяващата красота, която се разпростираше пред нея, Ема знаеше, че извън големите железни порти на дома ѝ пътищата и шосетата са опасни и много коварни в подобно време.

Когато се обърна и тръгна към гостната на горния етаж, тя не можеше да потисне тревогата си, като мислеше за семейството и приятелите, които в момента шофираха по тези пътища. Всички те трябваше да преодолеят ледените терени, за да прекарат тази специална вечер с нея. Беше станало традиция и никой не искаше да пропусне празника. Надяваше се, че всеки от тях ще пристигне жив и здрав.

Къщата на Ема вече беше пълна.

Веднага щом се завърнаха в Йоркшир, Пола не бе губила никакво време, а се зае да пренесе семейството си в Пенистън Роял. Джим, бебетата, бавачката и болногледачът бяха вече уютно настанени. В началото на седмицата Емили доведе Аманда и Франческа от „Харогейт Колидж“. Дейвид и Дейзи бяха взели вчера влака от Лондон, придружени от Александър и годеницата му Меги Рейнолдс.

Едуина и Антъни бяха прелетели от Дъблин тази сутрин на летище Манчестър и стигнаха в старинната къща навреме за късния обяд.

Като спря при писалището, Ема вдигна листа на гостите и бързо го прехвърли. Синовеите ѝ и жените им бяха поканени, но тя бе сигурна, че няма да дойдат. Е, вече нямаше значение. Тя се бе пригодила към тяхното отсъствие в нейния живот. Кит и Робин отново щяха да я избягат. Тя знаеше защо. Бяха дяволски виновни за предателството си спрямо нея. Елизабет също нямаше да дойде, оставаше в Париж с Марк Дебоан. Но дъщеря ѝ бе така възпитана, че щеше да позвъни и да отклони поканата, както и да ѝ пожелае весела Коледа. Надявам се, че това ще е последният ѝ съпруг, помисли си Ема, като плъзгаше поглед надолу по листа.

Очите ѝ се спряха за момент върху името на Джонатан. Той бе приел. Също и Сара. Те щяха да пристигнат с кола заедно от Брамхоуп. Не можеше да не се учудва на тяхното близко приятелство в момента. Бяха ли намислили нещо? Хайде, Ема Харт, никакви лоши мисли тази вечер, предупреди се тя. Изведнъж разбра, че е безкрайно изтощена от интриги. Бяха я преследвали през целия ѝ живот. Вече остаряваше твърде бързо, за да вади отново сабята.

Лицето ѝ стана замислено, както стоеше до писалището, стискайки в ръка листа с имената на гостите. Беше на осемдесет! Беше си изплатила задълженията преди много време. Сега времето ѝ беше прекалено ценно, за да влиза в битки. „Нека си правят каквото искат, промърмори тя. Както и аз ще постъпвам с моя живот — с това, което е останало от него. Всичко, което искам, е да имам мира и да бъда с моя скъп стар приятел. Ние ще вървим заедно напред в бъдещето. Блеки и аз... двойка стари бойни коне.“ Като че ли голям товар се смъкна от плещите ѝ, когато изведнъж си призна, че е абдикирала преди осем месеца. Беше извън борбата. Беше решена да остане извън нея.

Ема приключи с преглеждането на списъка. Блеки, който прекарваше Коледа с Брайън и Джералдин в Уетърби, трябваше да пристигне скоро с тях и с Миранда. Целият клан Калински също бе обещал да пристигне рано. Фамилията Харт щяха да бъдат в пълната си сила тази вечер. Рандолф също беше изпълнил къщата си, откакто майка му Шарлот и леля му Натали бяха отседнали в Олингтън Хол със Сали, Вивиан и самия него. Уинстън беше самопоканил се гостенин в Пенистън Роял и беше пристигнал в четири часа с куфара

си и три големи пазарски торби, препълнени догоре с подаръци. Само Филип и Шейн отсъстваха. Но вероятно следващата година щяха да бъдат тук. Всички ще сме заедно. И трите клана наистина щяха да бъдат в пълен състав.

Часовникът удари шест часа.

Звъненето му я извади от мислите ѝ. Тя погледна към един подарък, който лежеше върху писалището. Малко преди това всички други бяха отнесени долу в Стон Хол, за да бъдат наредени под дървото. Ема седна, замисли се за момент, след това внимателно надписа картичката.

На вратата се почука.

— Хей, бабо, аз съм — извика Емили, влизайки в облак от парфюм.

Ема се усмихна на внучката си.

— Колко добре изглеждаш! — възкликна тя, като я изучаваше внимателно. — Това е рокля шотландско каре от Сийфорд като носията на шотландците от Сийфорд — отбеляза Ема, оглеждайки дългата пола, която Емили носеше.

— Старият полк на татко, на Джо и на Блеки по време на Първата световна война беше в униформа от същата тъкан. Прекрасно подхожда на бялата ти копринена риза.

— Да, и аз така мислех. — Емили положи целувка върху бузата на Ема и каза бързо: — Изглеждаше малко учудена, когато Уинстън пристигна този следобед. Мога да се закълна, че ти казах за идването му.

— Не, не си. Но няма нищо. — Ема сви устни и погледна косо Емили. — Излишно е да ти казвам да се държиш както трябва, но, моля те, бъди дискретна, ако прескачаш от легло в легло.

Емили се изчерви.

— Как можеш да си помислиш такова нещо, бабо?

— Защото, колкото и да не вярваш, и аз съм била млада и зная какво е това да си влюбена. Но бъди внимателна, скъпа. В края на краищата ние наистина имаме много гости. Не бих искала репутацията ти да пострада.

— В тази фамилия! О, господи, никой не би могъл да си позволи да хвърля камъни в... — Емили се спря. — Съжалявам, не възнамерявах да бъда груба, бабо.

— Не се извинявай за това, че говориш истината, Емили. Но помни какво току-що ти казах.

Като кимна с облекчение, Емили се насочи към камината и застана там, за да наблюдава баба си.

— Би трябвало винаги да носиш тъмнозелено кадифе. Много ти отива, особено със смарагдите ти.

— За бога, Емили, говориш, като че ли съм обсипана със скъпоценности. Нося само пръстена от Пол с обеците и малката брошка, представляваща панделка, от Блеки. Но благодаря ти за комплимента и казвай какво става долу!

— Аманда и Франческа довършват украсата на дървото, която аз започнах преди това. Тези две малки майmunки никак не ми помогнаха днес. Цял ден се търкаляха из стаята си, докато смушат Бийтълс, крещяха като обезумели или примираха по най-глупав начин. Изпъдих ги оттам едва преди час и ги накарах да се захванат за работа.

— Браво на тебе. Трябва да се заема и с двете през ваканцията и да ги вкарам в пътя. Трябва да има някакви граници слушането на тези плочи. Освен всичко друго шумът беше оглушителен този следобед. Има ли още някой долу?

— Леля Дейзи, която изглежда страхотно в костюма си от червена коприна и купища рубини и диаманти...

— Защо винаги преувеличаваш? — поклати глава Ема укорително, но очите ѝ излъчваха обич. — Доколкото знам, тя не притежава купища рубини и диаманти.

— Е, чифт красиви обеци — предаде се Емили, като сбърчи нос. — Тя помагаше да се подреди барът. Джим е там в новата инвалидна количка, която му купи. Пийва си.

— Започнал е малко рано, не ти ли се струва? — възкликна Ема, сребрилата ѝ вежда се повдигна в учудване.

— Какво искаш да кажеш с това рано? Той не е спирал от обяд. Ема се разгневи.

— Трябва ли да пие? — попита тя. — Той взима болкоуспокояващи, така ми каза Пола. Тази комбинация може да бъде ужасно опасна. — Очите ѝ изразяваха кремъчна твърдост със смесица от загриженост и досада.

Емили кимна.

— Споменах му за това преди няколко минути, така че не казвай нищо. Той ми отговори да си гледам работата. Страхотно е кисел. Никак не завиждам на Пола.

— Забелязах, че е намусен. Все пак трябва да направим нещо. Пола върна ли се от магазина?

— Не, но ще си дойде всеки момент.

— О, господи, пътищата са толкова лоши тази вечер... — каза Ема с разтреперан глас.

— Не се тревожи, бабо, тя е предпазлив шофьор. Освен това отиде и до магазина „Харогейт“. Като си знам Пола, сигурно ще остане, докато го затворят. Но поне пътуването ѝ се е съкратило наполовина.

— Веднъж да си дойде, ще се успокоя. Е, продължавай, кой още се появи?

— Меги. Тя подбира украшенията за коледното дърво и помага на момичетата. Александър и чичо Дейвид окачват имела. Хилда и Джо нареждат масата за студения бюфет, а Уилсън разпределя подаръците под дървото. — Емили се усмихна. — О, да, и леля Едуина върши някаква работа за първи път. Тя инструктира Уилсън как точно да подреди пакетчетата, за да има най-голям ефект, ако това изобщо има значение.

— Поне говори с някой от семейство Харт. Това със сигурност е стъпка в правилна посока. — Ема направи жест към Емили. — Ела, скъпа. Искам да ти покажа нещо.

Когато Емили се присъедини към нея, Ема повдигна капака на стара кожена кутия за бижута и я подаде на внучката си.

Емили затаи дъх, втренчена в красивата диамантена огърлица, която лежеше върху тъмночервеното кадифе. Тя представляваше блестяща дантелена паяжина от брилянти, от съвършено обработени и монтирани камъни. Диамантите излъчваха такъв пламък, такъв живот и несравнима красота. Емили преглътна.

— Това е нещо изключително, бабо, и очевидно много старо. Откъде произхожда? Не мисля да съм те виждала да я носиш.

— Не, не си, защото никога не съм го правила. Дори не съм пробвала да си я окача, откакто я притежавам.

— Не разбирам — каза Емили объркано.

— Никога не съм искала да я нося, а я купих на един търг, защото... е, представляваше някакъв символ за мене. Тя олицетворяваше всичко, от което бях лишена, когато бях младо момиче, когато бях прислужница във Феърли Хол. — Ема прибра кутията и повдигна огърлицата срещу светлината. Да, разкошна е. Разкошна. Принадлежеше на Адел Феърли, прапрабабата на Джим. Все още си спомням нощта, когато се даваше голяма вечеря и аз помагах на Адел да се облече. Тогава окачих огърлицата на шията ѝ. Вях много огорчена онази вечер. Огърлицата, която виждаш, олицетворяваше жестокия и тежък труд и черната работа на хората от селото, на баща ми, на брат ми Франк и на мен. — Ема поклати глава. — Когато фамилията Феърли загуби богатството си след смъртта на Адам, Джералд я обяви за продан. — Раменете ѝ се повдигнаха. — Аз наддадох най-много — обясни тя и положи обратно огърлицата в кутията.

— Но защо никога не си я носила, бабо? — обади се Емили.

— Защото веднага след като стана моя, тя загуби значението си за мен. Предпочитах нещата, които са ми били дарявани с любов от хората, които са ме обичали.

— Какво смяташ да правиш с нея? — погледна Емили красивата хартия за увиване и сребърната панделка върху писалището. — О, разбирам! Ще я дадеш на Пола, защото е омъжена за Джим.

— Не, не на Пола.

— Тогава на кого?

— На Едуина.

— Едуина! Защо на нея!? Тя винаги се е държала толкова ужасно с тебе!

— Какво от това. И само защото се държи лошо, не означава, че и аз трябва да ѝ отговарям със същото. Както и да е, през целия си живот съм се опитвала да се издигна над тези неща. Винаги помни, че е много по-добре да си благородна в трудни положения, Емили, отколкото да се принизяваш до нивото на другите. Във всеки случай Пола не би искала този подарък. Тя трябва да носи името на Феърли, но не вярвам, че счита себе си за Феърли. От друга страна, Едуина се счита. Името Феърли за нея е важно и аз мисля, че именно тя най-много от всички в семейството ще се радва да притежава огърлицата и...

— Но, бабо... — започна Емили.

Ема вдигна глава.

— На Едуина ѝ бе отнето правото по рождение, защото беше незаконородена, и аз зная колко много обстоятелствата около раждането ѝ я притесняваха и може би все още я притесняват. Чувствам, че е правилно тя да има нещо, което им е принадлежало — нещо като семейна реликва. Аз самата не я искам, защото, както ти казах, за мен тя няма значение. Нито пък правя опит да се харесам на Едуина или да изкупувам нещо в нейните очи. Просто искам да ѝ я дам и това е всичко. Тя ще се радва да я носи, сигурна съм в това. Сега би ли била така любезна да я пакетираш вместо мен, Емили.

— Разбира се, че ще го направя. Мога ли да седна на писалището? Ще ми бъде по-лесно.

— Да. — Ема стана, отиде към камината и застана с гръб към нея.

Емили отново погледна огърлицата. Затвори кутийката и започна да я увива, като мислеше каква изключителна жена е баба ѝ. Нямахше такава като нея в целия свят. Беше толкова благородна и толкова всеопрощаваща. Проклетата да бъде Едуина, мислеше си тя. Искам тя самата да направи поне един жест, показващ любов, към баба. Това ще ме накара да се чувствам по-добре.

На вратата се почука. Отвори се и Пола надникна.

— Ей, вие двете, здравейте! Страхувам се, че ужасно закъснях. Магазинът „Харогейт“ беше претъпкан през целия ден, а когато затваряхме, приличаше на лудница. След това с тия ужасни пътища. Ще се видим след малко. Трябва да се отбия при бебетата и Нора, преди да се преоблека.

— Благодаря на Господ, че пристигна невредима — каза облекчено Ема при вида на усмихнатото лице на Пола. — И спокойно действай, скъпа. Никой за никъде не бърза.

— Така и ще направя — каза Пола и затвори внимателно вратата.

— Щом свършиш да опаковаш огърлицата — обърна се Ема към Емили, — мисля, че ще е добре да слезем долу. Всеки момент ще пристигнат и семействата О'Нийл и Калински.

— Готово. — Емили сръза краищата на сребърната панделка и се отдръпна назад, за да се възхити на работата си. Тя вдигна зелените си очи и ги съсредоточи върху баба си. — Обзалагам се, че старата

Едуина ще получи сърдечен удар, когато го отвори по-късно, бабо! — усмихна се тържествуващо тя.

— Емили, наистина понякога... — поклати глава Ема, като се опитваше да изрази неодобрение без много успех.

* * *

Името си Стон Хол водеше от местния сив камък, който бе използван навсякъде за построяването му — тавана, стените, пода, фасадата на камината. Но това беше нещо повече от хол, той беше преобладаващият архитектурен елемент в къщата и край него бе разположена огромната всекидневна с красивите мебели в стил Якоб и Тюдор.

Греди от тъмно дърво пресичаха каменния таван и внасяха топлина, наред с поизтърканите килими върху пода и старинните гоблени и маслени картини върху стените. Мрачните тонове бяха освежени от розовата светлина на полилея и стенните аплици, както и от огромния огън, който пращеше в камината. Глинени гърнета с жълти, розови и пурпурночервени хризантеми, както и яркооранжевите амарилиси освежаваха дървените повърхности, а във високи медни купи бе поставена тъмнозелена бодлива зеленика и яркочервен глог.

Но тази вечер на най-почетно място в хола бе поставено гигантско коледно дърво. То бе високо девет стъпки, клоните му бяха широко разперени и върхът му допираше края на галерията и отдалечения ъгъл на хола.

Ема, която слизаше по стълбите с Емили, спря по средата и остана така няколко мига, за да се възхити на гледката.

— О, колко е празнично! — извика тя. И без да дочака отговор, забърза надолу и прекоси хола, за да се присъедини към навалицата от членове на семейството. Очите ѝ блестяха, а на лицето ѝ имаше усмивка.

— Здравейте всички! — каза тя. — Колко добре е направено. Очевидно много сте работили, за да изглежда холът красив тази вечер. Благодаря ви.

В отговор я поздравявах, целувах, казвах ѝ колко чудесно изглежда. Уинстън пое подаръка, който тя му подаде, и го сложи под дървото. Джим, който имаше проблеми с маневрирането на количката, само ѝ махна.

Ема избърза към него и постави ръка на здравето му рамо, след това се наведе и го целуна.

— Как се чувстваш? — попита тя и загрижеността ѝ пролича.

— Дяволски ужасно, но ще оживея. — Той вдигна поглед към нея и направи гримаса. — Какъв скапан начин да прекараш Коледата.

— Да, зная, скъпи, сигурно се чувстваш страхотно неудобно. Мога ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря. Къде е Пола? Трябваше вече да го е прибрала. Шест и половина е. — Гласът му стана неочаквано свадлив. Той се намръщи към Ема, устните му се прибраха в гневна линия. Преди тя да успее да отговори, той възкликна: — Не знам защо ѝ трябваше да ходи днес в магазина. Смешен е начинът, но който работи, освен това е и Коледа вечер. Трябваше да си е тук със семейството. Бебетата имат нужда от нея, нещо повече — и аз имам нужда от нея, нали съм инвалид. Мисля, че тя не се замисля за това.

Ема се отдръпна назад, учудена от думите му, от нахалния му тон и неочакваното избухване. Знаеше, че той не се чувства добре, но не можеше да се стърпи да не си помисли, че малко преувеличава. Тя се обърна внимателно към него:

— Точно защото е Коледа, тя трябваше да бъде днес в магазина, Джим. Знаеш, че това е периодът на най-голяма заетост.

— По обяд трябваше да напусне — изграчи той — и да си дойде вкъщи при мене. В края на краищата обстоятелствата са малко по-специални, какво ще кажеш?

Ема преглътна острата си забележка, като знаеше, че трябва да го извини и да отдаде неговото безразсъдство и незряло отношение на състоянието, в което се намира. Затова каза още по-меко:

— Аз самата никога не си позволявах да отсъствам и се съмнявам, че Пола някога ще го направи. Между другото тя се завърна. Ще слезе след няколко минути. Облича си роклята за коктейл. Виждам, че имаш пиене и цигари, Джим, така че, ако позволиш, ще отида да се оправя с тези две шумни тийнейджърки.

Тя забърза към коледното дърво, където Аманда и Франческа, покатерени върху стълби, яростно се караха. Ема възкликна:

— Сега, момичета, престанете с това и слезте. Веднага, чувате ли!

— Да, бабо — отговори Аманда послушно и бързо слезе.

Франческа се мотаеше. Тя постави сребърно звънче на върха на едно клонче и изви назад врат, за да го види как седи.

Аманда, която достигна до долното стъпало, отстъпи крачка назад и изкрещя:

— Не там, глупачке! Сега е точно до сребърната висулка. На този клон му е нужен повече цвят. Сложи червената звезда, която държиш, на мястото на звънчето!

— Върви по дяволите! — отрязва я Франческа. — Писна ми от тебе тази вечер. Ти си умна. И прекалено заповядваш.

— Достатъчно — скастри ги Ема. — Слез, Франческа, и то веднага. В противен случай ще прекараш вечерта в стаята си.

— Да, бабо — измърмори Франческа и започна да се спуска по стълбата, за да се присъедини към сестра си, която бе застанала до Ема.

— Сега горе и двете! — погледна ги укорително Ема. — Приличате на двойка улични калпазанки. Искам да смъкнете тези отвратителни джинси и ужасни ризи и да облечете подходящи дрехи. Веднага! Измийте също лицата си и изчеткайте косите си. Някога не съм ви виждала да изглеждате така отблъскващо. И, моля ви, не се обличайте еднакво. Омръзнало ми е това непрекъснато подчертаване, че сте близначки, от ваша страна.

— Да, бабо — измърмори тихичко Аманда.

— Какво искаш да облечем? — попита Франческа, като гледаше дръзко в Ема и се усмихваше.

Съвсем неочаквано на Ема ѝ се прииска да се засмее, но тя се взе в ръце и каза строго:

— Франческа, ти можеш да си сложиш роклята от червено кадифе. А ти, Аманда, по-добре си облечи онази от синя коприна. Така ще бъдете добре. Ако не друго, поне ще бъда в състояние да ви различавам. Тичайте сега да го направите!

Емили, която присъстваше на тази малка сцена, изчака природените ѝ сестри да се отдалечат и започна да се смее.

— Благодаря, бабо. През последните дни бяха крайно опърничави. Заплаших, че ще ги изпратя в Париж при майка ни, но знаех си — това няма да има ефект. Нямах да имам сърце да го направя, макар да са толкова досадни.

— Те ни пробват и двете, за да видят докъде могат да се разпрострат — изсмя се и Ема.

— Зная. Искаш ли някакво питие?

— Защо не, Емили. Би ли помолила Уинстън или брат ти да отвори бутилка шампанско? Мисля, че бих пила една чаша, и нека пуснем музика. — Ема се обърна, докато Емили побърза да донесе виното и да извика на Дейвид Еймъри: — Моля те, скъпи Дейвид, сложи една плоча с коледна музика. Не, не самите коледни все още. По-скоро плочата на Бинг Кросби „Бяла Коледа“ — мисля, че така се нарича.

— Веднага, Ема. И тази година тя звучи много добре.

Ема взе кутия с украшения и започна да ги прикрепя към ниските клони, които бяха относително голи и неукрасени. Занимаваше се с това от няколко секунди, когато почувства една ръка да я докосва леко. Тя се извърна и се намери лице в лице с Едуина.

— Мога ли да ти помогна, мамо?

— Да, бих искала — каза Ема, като успя да прикрие изненадата си. — Потърси какво има и в другата кутия. Може би ще намериш нещо блестящо и красиво за тези два ниски клона. Струва ми се, че най-красивите орнаменти обикновено остават на върха на дървото. — Тя се загледа в най-голямата си дъщеря и кимна. — Синьото винаги ти е отивало, Едуина. Тази вечер изглеждаш много хубава, а и роклята ти е красива.

— Благодаря ти... Дейзи ме придума да я купя — поколеба се Едуина. — Изглеждаш много елегантна, както винаги, мамо. — Едуина се усмихна толкова леко, колкото бе докоснала майка си.

В отговор Ема също се усмихна, като се чудеше как да възприеме този безпрецедентен комплимент. След това посегна за крушата от златисто папиемаше, закачи я на един клон и се намръщи на себе си. Изведнъж Едуина бе станала безкрайно сърдечна. И тя трябваше да признае, че е доволна от този израз на приятелство.

След момент Едуина потупа Ема по ръката и протегна към нея звезда от синьо стъкло.

— Ето, мамо, би ли искала да закачиш това? Може би ей там — до ангела. Или където мислиш, че ще стои добре.

Докато поемаше звездата, Ема се вгледа изпитателно в лицето на дъщеря си.

За част от секундата се върна назад във времето... една друга Коледа преди много, много години. Декември 1915 година. Джо Лаудър още беше жив. Това бе годината, преди той да загине на бойното поле край Сом. Тогава те живееха на авеню „Тауърс ин Армли“. Паметта ѝ възстановяваше всичко така живо, че на Ема ѝ пресекна дъхът. Едуина беше на девет години и изключително красива с дългата си руса коса и сребристи, толкова прилични на очите на Адел. Деликатните ѝ черти бяха унаследени от Едуин Феърли, нейния баща. Но момиченцето вярваше, че Джо ѝ е баща, и го обожаваше. Наистина го боготвореше.

И тримата бяха застанали пред гигантска ела, подобна на това дърво, в една също такава снежна коледна вечер като тази. Смътното ехо от техния радостен смях отекна в главата на Ема. Детето и мъжът се смееха и споделяха удоволствието и забавлението да украсяват великолепното дърво. Тя самата бе натрапникът, нежелана от дъщеря си. Едуина я отблъскваше всеки път, когато Ема предлагаше на това красиво, но високомерно момиченце някое украшение, за да го окачи на дървото. Тогава Ема напусна стаята с разбито сърце. Бе облякла палтото си и бе изтичала надолу по авенюто при Блеки и Лаура.

Милата Лаура я бе утешавала, бе ѝ помогнала да извади жилото на детската злост.

— Добре ли се чувстваш, мамо? — попита Едуина.

Ема премигна. Споменът изчезна.

— Да — каза тя, — о, да, добре съм. Само си спомних нещо.

— Какво си спомняше?

— О, една Коледа... преди толкова време, сигурно вече си го забравила — усмихна се вяло Ема. — Но аз никога не успях да я забравя!

— Мислиш си за Коледата на 1915 година, нали? — Едуина се приближи до Ема.

— Да.

— Мамо... — Едуина погледна дълбоко в старите мъдри очи на Ема. — И аз не съм забравила тази Коледа. — Тя спря, изглежда, размишляваше, след това протегна ръка и импулсивно хвана ръката на

Ема. — Прости ми, мамо, моля те, моля те, прости ми за тази ужасна Коледа — прошепна тя.

Изненадана, Ема отвърна на погледа на дъщеря си. И веднага разбра какво се опитваше да ѝ каже Едуина. Тя искаше да ѝ бъде простено за всичките ѝ простъпки през годините, а не само за онази Коледа. Ема заговори бавно:

— Ти беше толкова малко момиченце, толкова млада. Не разбираше... не разбираше как стоят нещата в света на възрастните. Ти нямаше понятие какво е това болка и разбито сърце.

— Моля те, кажи ми, че ми прощаваш, мамо — помоли се Едуина с очевидна искреност. — Това е страшно важно за мен.

— Разбира се, че ти прощавам. Едуина. Ти си моя дъщеря, мое първородно дете. И аз ти казах преди месеци, че винаги съм те обичала. Любовта ми никога не се е огъвала или променяла, въпреки че ти ме изпълваше със съмнения.

— Няма вече. — Сълзи изпълниха очите на Едуина. — Не можем ли най-после да бъдем приятелки — макар и толкова късно в нашия живот — какво смяташ?

— Знам, че можем. — Ема ѝ показа несравнимата си усмивка, която винаги караше лицето и да грее. — Е, вече сме, скъпа моя — каза тя и стисна здраво ръката на Едуина.

Джонатан Ейнсли започна да осъзнава колко опасно ставаше пътуването, след като бе излязъл от главното шосе за Райпли и зави със своя Остин-Мартин надолу по тесен страничен път, който водеше пряко към селището на Пенистън Роял.

— Не трябваше да минаваш оттук — заоплакваше се Сара. — Тоя път има прекалено много завой. Като нищо ще се пребием, ако не си внимателен.

— Така най-бързо се стига — отговори Джонатан и на устните му се появи студена усмивка. — Не искам да пропусна нищо тази вечер. Мисля, че ще бъде... — Той прекъсна, защото усети, че колелата поднесоха върху леда. Колата се плъзгаше. Той хвана още по-здраво волана и го завъртя в усилието си да задържи колата, като натискаше с крак педала на спирачките.

Вдървената от страх Сара сграбчи ръката му.

Джонатан гневно я отблъсна и успя да изправи посоката на Остина за миг от секундата.

— Заради тебе ще влезем в канавката! — Той уби скоростта до бавно пълзене. — За бога, не прави никога подобно нещо, Сара. Много е опасно.

— Съжалявам. Беше някаква глупава реакция. Не ми се ядосвай. Знаеш, че не мога да понасям, когато си изпускаш нервите.

— Добре де, добре, да забравим — измърмори той, като потисна раздражението си. Последното нещо, което желаше, беше да разстройва Сара. Прекалено много се нуждаеше от нея, за да си навлича неблагоприятното ѝ. Той се вгледа напред, като внимаваше за други заледени участъци.

И двамата братовчеди замълчаха.

Сара се сви в ъгъла на седалката и придърпа сребърната лисица около себе си. Надяваше се, че доброто му настроение отново ще се възвърне.

Джонатан се концентрира върху пътя и сега шофираше с върховно внимание. Остинът беше нов, дори още не бе изплатен. Разбит капак или повреден калник щеше да му излезе солено. Отдъхна си за малко, когато достигна чист участък, но все още не увеличаваше скоростта, решен да бъде предпазлив. Мислите му се насочиха към седящата до него братовчедка. Чудеше се как да убеди Сара да вложи повече пари, нови няколко стотици хиляди паунда в компанията, която той тайно притежаваше със Себастиан Крос. Сега Сара беше техен партньор. Парите ѝ за тях бяха от жизненоважно значение. Освен това спешно се нуждаеха от тях. Напоследък лошият късмет ги бе спохождал често. А Себастиан бе сключил няколко зловещи сделки, които заличаваха успешните.

Но те щяха да се измъкнат от това положение. Една само успешна сделка щеше да извърши чудото.

Лицето му се смръщи, а умът му с огромна бързина прехвърляше нещата. Може би трябваше да ускори една от сделките, с която се занимаваше за „Харт Ентърпрайс“ и да я отклони към собствената си компания „Стоунуол Пропъртис“. Джонатан Ейнсли съзнаваше, че кражбата лежеше на сърцето му, и приемаше естествено факта, че е жаден и алчен за красивите неща в живота... гладен за власт. Знаеше също, че не го бива въпреки усилията на баба му, която му втъпяваше

важността на това да участва в играта. Кой иска да играе играта? — попита се той. Винаги излизаше по-беден, но не му пукаше. Проклет да бъде, ако някога отново изгуби. Щеше да стане победител.

— Почти пристигнахме, Джонни — каза Сара.

— Да, зная — замисли се Джонатан за нея. От месеци манипулираше Сара, като си играеше с омразата ѝ към Пола и подхранваше ревността, завистта и огорчението в нея. Но тя имаше всички основания да бъде огорчена. Както и той. Пола беше любимката, принцесата. Проклетата да бъде — тя отнасяше всичко. Тя и Александър. Джонатан се разтрепери от ярост. Но веднага я потисна, като си наложи цялата тази нощ да бъде хладнокръвен. Беше се приучил да не се издава пред никого от семейството, особено пред баба си. „Проклетата стара вещица, помисли си той. Баща ми е прав, тя никога няма да пукне. Ще се наложи да я застреляме накрая. Бедният татко... Беше измамен с наследството. Но той е голям политик и един от най-великите мъже на Англия. Някой ден дори може да стане министър-председател. Толкова е умен. Смяташе, че идеята ми да започна собствен бизнес е великолепа. Даде ми благословията си.“ Джонатан се чудеше дали баба му не го подозира. Нямаше начин. Беше твърде стара и ставаше слабоумна. Щом Ема Харт умреше, той щеше да наследи апартамента в Ню Йорк. Така бе отбелязано в завещанието ѝ. Той струваше най-малко пет милиона долара. А Сара щеше да получи къщата на Белгрейв Скуеър. Ще я накарам да я продаде и да инвестира в брой при мене. Самата мисъл за подобна сума повдигна духа му. Той потръпна от възбуда. Настроението му се подобри. Изведнъж се почувства отлично и в състояние да се срещне с отегчителното си семейство. Искаше му се да паркира и да изпуши една марихуана, преди да стигнат къщата. Но не посмя. Сара нямаше да одобри. И тя беше такава досадница. Истинско бреме. Но по-добре да се погрижи за нея. Нуждаеше се от подкрепата ѝ и от приятелството ѝ за по-нататък. Напоследък Себастиан бе подхвърлил идеята да се ожени за Сара, но Джонатан не беше сигурен дали трябва да го окуражава в подобно нещо. Презираше Сара, но Себастиан бе странна птица, пък и залагането бе тръгнало на зло и това все повече го безпокоеше. Освен всичко Джонатан не искаше да губи контрол върху Сара и по-точно върху парите ѝ.

В края на краищата Джонатан спря, премигна със светлините, и навлезе в главното шосе.

— Пътуването не беше гладко — каза той, — но въпреки всичко си струваше. Поне няма да сме толкова закъснели.

— Защо си така нетърпелив да пристигнеш рано при баба? Какво се страхуваш, че толкова ще изпуснеш? — попита изпълнена с любопитство Сара.

— Семейни драми! — изсмя се Джонатан. — Няма начин да липсват при цялото това пъстро множество. Там ще бъде и перът на кралството и неговата бременна любовница. Господи, Сара, Антъни е късметлия. Отърва се от процес за обвинение в убийство, и то на косъм. Чувам, че Сали Харт се е надула като балон с хелий от неговата кифла, която се пече във фурната ѝ, и то така, че целият свят да види.

— Винаги ли си толкова груб? — попита Сара с обичайната си прямота.

Той я погледна бързо с крайчеца на окото си и продължи невъздържано:

— Там ще бъдат и нашите две влюбени птичета, които глупаво ще се лигавят. Винаги съм знаел, че Емили иска да се напъха в панталоните на Уинстън, още като бяхме деца. Тя е проклета малка сексбомба, ако ме питаш, точно като похотливата ѝ мамичка.

— Алисън Ридли е съсипана заради Уинстън — отбеляза Сара колкото можеше безразлично, като подмина неговата вулгарност. — След няколко седмици тя ще се премести в Ню Йорк. Не мога да кажа, че я обвинявам. В нашето семейство винаги сме били оплетени... Тя се натъкна на Уинстън...

— Сега той сигурно е на върха, защото е сложил ръка върху компанията на вестника поради катастрофата с Джим. — Джонатан видя начин да възпламени Сара и добави бързо: — Това разбиване на самолета не е ли малко странно, какво мислиш?

— В какъв смисъл?

— Тогава ми мина през ум, че Джим може да се опитва да... нали разбираш, да свърши със себе си и с всичко това.

Сара беше поразена.

— Джонатан! Това, което казваш, е ужасно! Защо, за бога, Джим ще иска да се самоубива?

— Кой не би искал, ако е женен за Ледената принцеса?

— Да — измърмори Сара, — тя е студена кучка. Вероятно фригидна.

— О, не бих казал точно това... — Джонатан спря в очакване Сара да захапе въдицата.

— Мислех, че мразиш Пола колкото мене.

— Не съм се променил към нея — увери я той.

— Но ти току-що намекна, че тя не е студена, Джони.

— Чух нещо за нея, което ме кара да мисля различно... — Отново прекъсна в очакване Сара да се заинтригува още повече.

— О! Кажи ми мълвата!

— Не трябваше да започвам този разговор — въздъхна Джонатан. — Точно с тебе, скъпа Сара. Последното нещо, което бих искал, е да те разстройвам в коледната нощ.

— Няма да се разстройвам — обеща Сара. — Хайде, не бъди лош, кажи, разкажи ми за всичките мръсотии на Пола. Цялата съм в слух.

— Не, решен, съм да не продължа. — Той потули смеха си, като се наслаждаваше на играта на котка и мишка. Винаги беше така. Това му създаваше чувство за превъзходство.

Настъпи кратко мълчание.

— От друга страна, ти си голямо момиче. — Той я потупа по ръката. — А, разбира се, може и изобщо да не е истина...

— За бога, казвай... та това ме подлудява — извика Сара.

— Пола се намираше на Барбадос през ноември, както знаеш. Но имаше ли представа, че и Шейн О'Нийл е там по същото време?

Сара се напрегна. Затаи дъх в очевидна изненада.

— Какво от това? — успя да произнесе тя след миг. — Той беше там, когато отидох да проверя отварянето на бутика. Присъствието му на острова не означава нищо.

— Може би не... на пръв поглед. Но ти самата ми каза, че си го видяла да я гледа влюбено, без да може да отдели очи от нея на кръщенето.

— Да.

— Е, Родни Робинсън, моят стар училищен приятел от Идън, е бил на Барбадос по същото време, когато и Пола. Той отседнал в „Санди Лейн хотел“ и ми разказа, че я е видял да обядва в хотела. Била е с мъж...

— Може да не е бил Шейн — каза бързо Сара. Не можеше да понесе мисълта за Шейн с братовчедка ѝ. Това ѝ причиняваше физическа болка.

— Бил е наистина Шейн — каза решително Джонатан. — Родни помислил, че му изглежда познат. След като са си излезли, старият Род е говорил с оберкелнера и го е попитал дали знае името на мъжа с високата, тъмна, поразяващо млада жена. Оберкелнерът му отговорил, че това бил господин О'Нийл, притежателят на „Карол Коув хотел“.

— Да обядват заедно не е нищо необикновено. Те винаги са били близки приятели — запротестира Сара, като желаше болката в гърдите ѝ да си отиде.

— О, съгласен съм, любов моя. Но има още нещо. Родни ми каза, че изглеждали прекалено близки. Интимни, това беше думата, която той употреби. Всъщност той каза, че Шейн практически я е таковал на масата.

— Мо-о-оля те — запелтечи Сара, — знаеш, че не обичам да бъдеш вулгарен.

— Съжалявам, скъпа. — Той отново я потупа по ръката. Тържествуваше. — Те направо са се награвали по най-отвратителния начин. Така разправя Родни. Очевидно нашата Ледена принцеса не е в края на краищата толкова ледена. Горкият Джим. Не съм изненадан, че направо си е потърсил смъртта.

Сара преглътна. Беше обхваната от ревност. Не можеше да си поеме дъх.

Джонатан, който осъзнаваше чувствата ѝ към Шейн О'Нийл, продължи настъпателно:

— Да, колкото до мен, аз мисля, че има нещо гнило в Дания, ако трябва да цитирам Уил Шекспир. Изневяра разтърсва къщата на Феърли. — Той се засмя саркастично.

— Няма начин да има нещо между тях — изстена Сара. — Пола не би се осмелила. Прекалено много би я било страх да не разбере баба. Освен това тя е влюбена в Джим.

— Едно към сто, че ти си изцяло на грешен път, Сара, сладурче.

— Мисля, че не трябва да говорим повече за това. В края на краищата наистина се разстройвам. Всъщност направо ми се повдига.

— Надявам се, че ще се оправиш — измърмори мило Джонатан, като си даваше вид на загрижен. — Знаех си, че не трябва да ти казвам.

Но ти винаги си била в състояние да ме въртиш на малкия си пръст. Да благодарим на бога, че сме един до друг, Сара. Ние ще се борим с тия наши братовчеди до дупка. Ние ще ги надвием, ще видиш. Себастиан и аз сега наистина сме завъртели мотора на компанията. Ти ще направиш милиони с нас и ще бъдеш толкова богата и силна, колкото е Пола, проклета да бъде.

Сара не отговори. Тя седеше свита и се бореше със сълзите си. Толкова много обичаше Шейн, че бе болезнено да слуша тези неща за него и Пола. Не се съмняваше в думите на Джонатан.

Той продължи:

— Развесели се, скъпа. И помни едно нещо: Шейн е римокатолик. Той никога няма да се ожени за разведена жена. И ако се е обвързал с дамата, би трябвало скоро да се отегчи. Той е истински глу... — Джонатан се изкашля и бързо се поправи, като смени думата — женкар. Освен това на него още му се лудува. Точно това представлява и приключението му с Пола. Шейн много скоро ще се укроти и — воала! — ти ще си там, в очакване. Освен това и богата, когато отиваш пред олтара с него. Впрочем исках да ти кажа тези дни, Сара, че изглеждаш много красива, откакто отслабна значително. Шейн няма да бъде в състояние да ти устои... Ще ти помогна, не се притеснявай. Със сигурност ще направя така, че да получиш човека, когото обичаш.

— О, Джони, винаги си толкова мил с мене — каза Сара и изведнъж се развесели. — Всичко, което казваш, е вярно, знам, че е така. В крайна сметка аз ще имам Шейн. Освен това много се радвам за нашата компания за недвижимо имущество. — Тя се взря в него при слабата светлина на колата. — Наистина ли ще бъда толкова богата, колкото Пола?

— Абсолютно. Гарантирам го. Между другото след Коледа Себастиан и аз искаме ти да присъстваш на нашето първо истинско заседание на управата. Ще ти покажем счетоводните книги, ще прегледаш различните сделки, ще ти обясним новите, които са предстоящи. Може би ще трябва да инвестираш още малко пари, но ще си заслужава. Помисли за зестрата, която ще отнесеш на Шейн. Разбирам, че това звучи старомодно, но не се оставяй да бъдеш достатъчно глупава да не обърнеш внимание и на парите в този момент. Шейн О'Нийл е ужасно амбициозен и той няма изобщо да си

задържи погледа върху една бедна жена. Така че... Ще направя със сигурност така, че ти да напълниш джобовете си, Сара.

— Какво щях да правя без тебе — въздъхна Сара блажено пред перспективата за розовото си бъдеще. — Сега се чувствам хиляди пъти по-добре. Тя се разкикоти. — Сигурно е от мисълта как ще се фукам пред Пола и ще ѝ отмъкна Шейн изпод носа.

— Това се казва дух, Сара! Кога да уредя да се съберем със Себастиан Крос?

— По което време искаш. И, разбира се, ще вложа още пари. Имам ти доверие, Джони. Винаги си бил на моя страна и най-добрият ми приятел.

— Както и ти, котенце.

След няколко минути Джонатан завиваше и навлизаше през портала на Пенистън Роял. Докато паркираше, забеляза дългата редица коли и осъзна, че те вероятно пристигаха последни. Като се подхилваше тайно на лековерието на Сара, той все пак успя да запази сериозно изражение на лицето си, докато ѝ помагаше да слезе от колата, и изтича отзад при багажника, за да вземе техните подаръци за баба им.

Напомпан с поздравления към себе си за умелото баламосване на братовчедка си, той я хвана под ръка, нагласи подходяща безгрижна усмивка на лицето си и я въведе вътре.

Докато поемаше палтата им, Джо, дежурният прислужник, им пожела щастлива Коледа. Те отговориха на поздравленията му. Острите подвижни очи на Джонатан оглеждаха наоколо, докато той и Сара се придвижваха надолу по ниските стъпала, които водеха към Стон Хол. Партито беше в пълен блясък. Присъстваха всички. Въз въздуха се носеше коледна музика от стереоуредбата, както и високият шум от разговорите, които се смесваха с избухванията на весел смях. Огънят пращеше. Гигантското дърво блестеше от светлини и познатите лица, които се обръщаха да ги поздравят, бяха грейнали в щастливи усмивки.

Джонатан се усмихваше в отговор, кимваше, но не се спираше. Той побутваше Сара направо към края на хола. Видя Пола да седи на облегалката на стола на Блеки, като говореше много сериозно на стария човек, а лицето ѝ бе озарено от нежност. Ако съм преувеличил историята, разказана от Родни на тъпата Сара, знам, че не съм бил

далече от целта, коментираше той наум. Обзалагам се, че Шейн О'Нийл е постигнал това, което е искал, с нея. Поне в леглото. Добрият стар Родни. Дълга му все пак нещо.

Сега Джонатан забеляза Джим, залостен в инвалидната количка. Той говореше на Антъни. Двамата си приличаха поразително. Кръвта на Феърли, помисли си той. Усети сардоничния смях, който се надигаше в гърлото му и почти го задушаваше. Преглътна, направи така, че чаровната му усмивка да остане непокътната. Веднага щом Джим остане сам, ще отида да разговарям с него и ще посея няколко семена на съмнението в неговата душа относно тази негова съпруга, която се прави на вода ненапита. Междувременно най-добре да намеря дъртия дракон и да ѝ падна на колене.

* * *

Предсказанията на Джонатан не се сбъднаха — тази вечер нямаше драми в Пенистън Роял.

Традиционното парти на Ема по случай Коледа напредваше без никакво издънване. Коментарът на Емили, че Едуина ще бъде шокирана до смърт при вида на диамантената огърлица, се оказа напълно правдив.

След като студената вечеря бе сервирана и изядена и малко преди коледните песни да започнат, Ема раздаде своите щедри подаръци, израз на обичта ѝ към семейството и приятелите. Всички бяха развълнувани — трогнати, защото осъзнаваха колко време бе отделила тя, за да ги избира, така че всеки от тях да получи специален и подходящ за него подарък. Дори вечните недоволници бяха радостни — Джонатан получи копчета за ръкавели от злато и нефрит, а Сара — огърлица от перли и нефрит.

Но Едуина бе искрено поразена. Тя остана за миг без думи, зяпнала огърлицата на Феърли. Като я наблюдаваше отблизо, Ема мислеше, че дъщеря ѝ наистина щеше да получи сърдечен удар. Вместо това Едуина потъна в потоци от сълзи.

След като се успокои, Едуина осъзна, че наследствената реликва на Феърли, която ѝ бе дадена, е израз на негоистична любов, любов на майка към дъщеря. Тя беше повече от благодарна за инициативата си

да приключи с отчуждението между майка ѝ и нея. През останалата част на вечерта тя остана до Ема.

Докъм полунощ преобладаваше хубавото настроение. Само Пола понякога чувстваше, че то ѝ липсва, когато мислите ѝ се насочваха към Шейн. Тя бе внимателна към Джим и неговите нужди, бърбеше с всеки, но постоянно се улавяше, че в главата ѝ бяха О'Нийл и се нуждаеше да е сред семейството на Шейн. Това сякаш го доближаваше до нея.

Следващата година, повтаряше на себе си тя. Следващата година. Ще бъдем заедно следващата година.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше дъждовна нощ в средата на януари.

Джим Феърли седеше във всекидневната и отпиваше чиста водка, взрян в любимата си картина от Сисли, която обичаше и жадуваше да притежава. Беше толкова погълнат в съзерцанието си, че не разбра кога Ема се появи на вратата.

Тя застана и започна да го наблюдава.

С всеки изминат ден тревогата ѝ за Джим растеше и тя не можеше да не си мисли, че наблюдава бавната, но постоянна деградация на един мъж. Той толкова се беше променил през време на нейното отсъствие зад граница, както и през последните шест седмици, че трудно можеше да бъде разпознат в него предишния млад редактор, когото тя назначи. Бе се уморила да му говори, думите ѝ сякаш прелитаха над него, без да го докоснат. И той продължаваше да се плъзга по нанадолнището.

Вече пиеше непрекъснато. След като го бе наказала за това няколко дена след Коледа, той започна да крие алкохола си. Бе уверена, че поглъща огромни количества ден и нощ.

Тя си помисли за семейството му. Всеки един от Феърли беше пияница. Неговата прапрабаба Адел бе паднала по стълбите във Феърли Хол по време на пиянско вцепеняване и си бе счупила врата. Счупената чаша за вино бе до тялото ѝ в онази ужасна сутрин, когато Ани, прислужницата, я бе намерила.

Ема се намръщи. Чудеше се дали алкохолизмът не се предава по наследство. Джим все още не беше алкохолик, но тя бе убедена, че е на път да стане. Освен това взимаше и болкоуспокоителни. А тя нямаше ни най-малка представа откъде си ги набавя. Като продължаваше да изучава лицето му в профил и мислеше колко е красив въпреки злоупотребите с пиенето и лекарствата, както и въпреки физическата му болка, тя се сети за една фраза на Блеки, която той бе употребил неотдавна. Намираха се при конюшните на Олингтън Хол и гледаха състезателните му коне.

— Добре е гледан, но липсва жилката — бе казал Блеки за един от чистокръвните си жребци.

Подходяща аналогия, каза си Ема. Въпреки че трябваше да презира Джим, за нея бе очевидно, че той беше слаб — липсваше му сила на характера. Но не беше ли подозирала това винаги?

Ема се изкашля и се обади с весел тон:

— Добър вечер, Джим — след което влезе в стаята. Стресна го. Той обърна бързо глава и бегло се усмихна.

— Чудех се къде можеш да бъдеш — възкликна той, като се насили да изглежда жизнен, нещо, което съвсем не му подобаваше. — Не те чаках, но, надявам се, нямаш нищо против, че съм тук. — Погледна към питието си и продължи: — Това ми е първото за днес, бабо.

Долна лъжа, помисли си тя и продължи гласно:

— Бях задържана на телефона, но сега ще се присъединя към тебе за един коктейл преди вечеря.

Тя си наля чаша бяло вино и обясни:

— Точно говорех с Дейзи. Тя позвъни от Чамопикс. Толкова съжالياват, че не си с тях. Дейвид твърди, че му липсваш при спусканията. — Тя се приближи с чашата си близо до огъня. — Дейзи не е голяма скиорка, както знаеш, и Дейвид се чувства самотен без тебе — такъв чудесен компаньон! Е, няма нищо, ще бъдеш в състояние да отидеш с тях през следващата година, Джим.

— Искрено се надявам да е така. — Той бавно размърда счупеното си рамо и ѝ отпрати чудата усмивка. — Облекчение е да имам тази превръзка през рамо, мога да те уверя в това, а доктор Хедли утре ще ми свали гипса от крака.

Беше ѝ известно всичко това, но се показва изненадана, защото не искаше той да знае, че тя непрекъснато се консултира със семейния лекар относно здравето му.

— Великолепна новина! Трябва веднага да започнеш терапия, с която да възстановиш формата на мускулите си.

— Опитай само да ме спреш — погледна я той закачливо. — Обади ли ти се днес Пола от Ню Йорк?

Ема премигна.

— Не, не е, но не съм я и очаквала да позвъни. Сигурно ти е съобщила снощи, когато се обади, че възнамерява днес да отлети за

Тексас във връзка с бизнеса със „Ситекс“.

— О, да, разбира се, забравих.

Ема се чудеше дали казва истината, но не коментира нищо.

— Емили току-що ми каза, че Уинстън ще пристигне за вечеря. Ще бъде добре за тебе, Джим — малко мъжка компания ще те ободри. Сигурно е много отегчително да бъдеш, заобиколен от жени.

Той се засмя:

— Всички сте много внимателни, но ще бъде добре да се видя с Уинстън и да чуя какво става по света. Чувствам се толкова откъснат и уморен от бездействието си. Надявам се да се завърна във вестника след няколко седмици. Какво мислиш за това?

Ема бе поразена от мисълта, че това би било една разумна постъпка, и бързо отговори:

— Аз съм изцяло за. Винаги съм смятала, че работата е отлично лекарство срещу това, което ме безпокои.

Джим се изкашля.

— Като стана дума за вестника, Ема, има нещо, което искам да те питам от дълго време.

— О, кажи какво е, Джим?

Той се поколеба за малко, след това тихо каза:

— Когато през септември се завърнах от Канада, с Пола малко се скарахме за Сам Фелоус и за инструкциите, които тя му бе дала в мое отсъствие. Досещаш се — за потушаване историите, свързани със смъртта на Мин.

— Да, тя ми спомена нещо за това — за нейното решение, не за вашата караница — погледна го изпитателно Ема.

— Пола ми каза, че тя има нотариално право, дадено ѝ от теб и от Уинстън, да действа от ваше име, ако се наложи.

— Да, така е.

— Не мога да не се учудвам, защо не ми дадохте тези нотариални права на мен?

Ема застина и остана мълчалива за секунда, после любезно каза:

— Джим, когато ти се оттегли като директор по мениджмънта на „Йоркшир Консолидейтед Нюзпейпър Къмпани“, ти загуби правото си на всякаква власт в тази компания извън редакторската власт, която притежаваш като редактор по мениджмънта, разбира се. Тъй като ти каза, че не се интересува от административната част на вестника, за

мене бе очевидно, че тези нотариални права трябва да останат в ръцете на някой, който е готов, има желание и е способен да действа и да поеме отговорност, ако възникне някакво положение... имам предвид да се поеме административен контрол.

— Разбирам.

Като го наблюдаваше, тя забеляза, че лицето му придоби изражение на досада, а очите му излъчваха раздразнение.

— Ти се оттегли по собствено желание, Джим — отбеляза Ема с равен тон и все така любезно.

— Зная. — Той пое голяма глътка водка, постави питието на края на масата и се загледа в огъня. Най-последно обърна поглед към нея. — Пола също е попечител на дяловете на децата ми във вестникарската компания, нали?

— Да.

— Защо, бабо? Защо не ме направи мене техен попечител? В края на краищата аз съм им баща.

— Не е толкова просто, колкото изглежда, Джим. Дяловете, които оставям на Лорн и Теса, не са в отделно завещание, а са в цялостния завещателен фонд, където съм поставила и много други дялове от различни притежания. За мен е ясно, че такъв огромен завещателен фонд трябва да бъде управляван от един човек, би било смешно да разбия фонда на отделни завещания, като определя за попечители различни хора. Ще бъде много объркано.

Той кимна, но не направи никакъв коментар.

Ема го погледна проницателно и разбра, че е не само раздразнен, а побеснял, въпреки че правеше всичко възможно да го прикрие от нея. При все че знаеше, че не е задължена да обяснява действията си на когото и да било, тя искаше да го накара да се почувства добре, затова каза:

— Решението ми да посоча Пола няма отношение към тебе или твоите способности. Тя, и само тя ще бъде попечител на фонда на децата, независимо за кого е омъжена.

— Разбирам — измърмори той, въпреки че дълбоко в себе си не разбираше. Чувстваше се подминат. Но нямаше кого да вини за това, освен себе си. Изведнъж осъзна, че никога не бе трябвало да се оттегля като директор по мениджмънта във вестникарската компания.

Като пренебрегна мрачното му изражение и гневното мълчание, Ема отбеляза:

— Ако Емили и Уинстън имат деца, преди да умра, и ако аз учредя фонд за техните наследници, което със сигурност бих направила, Уинстън ще бъде в същото положение като теб. Така ще бъде и със съпруга на Сара, ако тя се омъжи, докато съм още жива. Аз не те ощетявам.

— Казах, че разбирам, и това е истина, Ема. Благодаря, че ми обясняваш нещата. Оценявам го...

На вратата се почука и влезе Хилда:

— Извинете, госпожо Харт, но господин О'Нийл е на телефона. Каза, че ако сте заета, можете да му позвъните по-късно. Той се намира при господин Брайън в Уетърби.

— Благодаря, Хилда. Ще отговоря. — Тя стана, като се усмихваше на Джим. — Извини ме, скъпи, ще се забавя съвсем малко.

Той кимна и в минутата, когато остана сам, се придвижи до бюфета и си напълни чашата с водка, като добави лед. Взе питието в лявата си ръка, която надничаше от превръзката, и върна стола си отново до огнището.

Изпи набързо половината от водката, така че Ема да не разбере, че си е допълвал чашата, след това се замисли над думите ѝ. Изведнъж всичко му се проясни. Ема предаваше цялата власт в ръцете на внуците си. Подсигуряваше се, че всичко ще остане в семейството. И то по категоричен начин. А той си мислеше, че е част от семейството. В края на краищата беше аутсайдер.

Като въздъхна, той повдигна очи към Сисли. Картината винаги бе имала хипнотичен ефект върху него. Отново пожела да я има, така както винаги бе пожелавал това, щом я погледнеше. Чудеше се какво толкова има в този особен пейзаж, който така го очароваше. Имаше и други картини на Сисли в стаята, както и на Моне. И всички те струваха милиони.

Неочаквано и с поразяващ ужас Джим разбра. Картината олицетворяваше за него богатство и сила. Това беше причината, поради която я желаше — истинската причина. Това, че Сисли взимаше дъха, беше лиричен и истински шедьовър, който импонираше на неговата чувствителност повече от другите — не влизаше в

сметката. Ръката му затрепери и той постави питието върху масата, затвори очи и така изключи от себе си картината.

Искам пари! Искам власт! Искам ги отново... всичко, което моят прапрадядо и прачичо така глупаво са пропилили и изгубили и което Ема Харт е взела от Феърли. За момент Джим беше отвратен от тези мисли и от себе си. Пих прекалено, размеквам се. Не, не е вярно. Днес не съм изпил кой знае колко водка. Внимавах много колко си наливам.

Треперенето, изглежда, се предаваше на цялото тяло и той отвори очи, сграбчи облегалките на инвалидния стол в желанието си да се закрепил. Образът на Пола прекоси съзнанието му. Бе се оженил за нея, защото се бе влюбил лудо. Наистина. Знаеше, че е така. Не, не беше! Имаше и друга причина. Беше я искал, защото бе внучка на Ема Харт. Отново невярно. Защото тя бе главната наследница на огромното богатство на Ема Харт!

За секунда Джеймс Артър Феърли видя истинския си лик — това бе озарение, неговото собствено богоявление. И той не хареса никак това, което видя в този лъч на интензивна светлина. Беше истината! Той обичаше жена си, но жадуваше парите и властта ѝ. Той изстена на глас и очите му се напълниха със сълзи. Неочакваното себеразголване бе непоносимо. Той не представляваше човекът, който вярваше, че е бил през целия си живот. Дядо му го бе възпитал да бъде джентълмен и да е обърнат към по-възвишените неща в живота, да не го е грижа за материалното богатство и положение. Едуин Феърли му бе промил мозъка. И все пак той винаги бе жадувал за власт, слава, богатства. Имаше раздвоение в натурата му. Това бе истинската причина за вътрешната му борба. Лъгал съм се с години, помисли си той. Живял съм в лъжа.

Той изпъшка отново и прокара ръка през косата си. Аз обичам Пола заради самата нея, наистина я обичам!

Болката в рамото се обади толкова силно, че той се сгърчи. Беше от дъждовното време, рамото му беше като барометър. Той бръкна в джоба си за хапче и го изпи с водка.

— Блеки е толкова развъълнуван — обади се от вратата Ема, която влизаше, смеейки се весело. — Прави такива хубави планове за надбягването Гранд Нашънъл. Ще ни заведе всички в Ейнтрий за стипълчейза. През първата събота на април. — Ема седна и отпи от

виното. — Така че ти ще можеш да дойдеш с нас, Джим. Дотогава ще си здрав като камък.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ще правим, Шейн? — погледна го Пола загрижено.

— Ще напредваме стъпка по стъпка с всеки изминат ден, и то по възможно най-добрия начин — каза той уверено, като ѝ отправи окуражителна усмивка. — И ще се справим.

Бяха седнали в офиса ѝ в магазина в Лийдс. Беше следобедът на един ден от средата на април хиляда деветстотин и седемдесета година. Шейн току-що се бе завърнал от едно кратко пътуване до Испания, където бе отишъл да наблюдава как вървят подобренията в техния хотел „Марабела“.

Сега той се приближи до нея на канапето, обхвана я с ръка и я притисна до себе си.

— Опитай се да не се тревожиш толкова много, скъпа.

— Не ми се удава. Положението не се е подобрило — напротив, влоши се. И всичко се влачи безкрайно бавно. Започвам да мисля, че никога няма да мога да се освободя от проблемите си.

— Ще можеш. — Той се отдръпна и повдигна лицето ѝ, като погледна дълбоко в очите ѝ. — Точно сега и двамата се намираме под пресата на безброй делови отговорности и това, което трябва да направим, е да се съсредоточим върху тях, като непрекъснато поддържаме нашата заетост и знаем, че в края на краищата ще бъдем заедно. А когато това стане, ще бъде завинаги. Мисли за бъдещето, Пола, учи се да правиш това.

— Опитвам се, Шейн, но... — Гласът ѝ трепна и секна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, хайде, любов моя — помоли я той, — без сълзи. Ние трябва да се придвижваме напред към нашата цел. Продължавам да ти повтарям, че времето е на наша страна. Ние и двамата сме млади и накрая ще победим.

— Да. — Тя обърса очи с крайчеца на пръстите си, насили се да придаде по-весело изражение на лицето си. — Единственото съществено, Шейн, е, че ти ми липсваш толкова много!

— Знам, знам, и ти на мене. Истински ад е да бъдем разделени. Но погледни, следващата седмица би трябвало да съм в Ню Йорк и след това да замина за Сидни за два месеца. Няма начин да променя тези обстоятелства. А не беше толкова лошо, нали? Бяхме заедно в Ню Йорк част от януари и успяхме да откраднем време за себе си през последните няколко седмици, така че...

— Не мога да потисна чувството си, че не е справедливо спрямо тебе. Карам те да висиш и...

Смехът му сякаш изтри думите ѝ.

— Обичам теб и само теб. Ще те чакам, Пола. — Той я притисна яростно. — Що за мъж мислиш, че съм, глупаво, глупаво момиче. Нищо не става по твоя вина. То е извън контрола ти. Животът се намесва и това не може да бъде предотвратено. Ние просто ще трябва да се преборим.

— Съжалявам, Шейн. Днес бях в погребално настроение. Вероятно защото ти ще заминеш след няколко дена. Чувствам се толкова отчаяно сама, когато не си в Англия.

— Но ти не си сама, Пола. Имаш мен, любовта ми и моята подкрепа — винаги. Нося те в сърцето си навсякъде, където отивам. Никога не излизаш от мислите ми — дори за един миг. Ние говорим по телефона практически всеки ден и ако ти се нуждаеш спешно от мен, аз ще дойда при теб възможно най-бързо. Знаеш, че ще взема първия самолет независимо дали се намирам в Австралия, или в Щатите. — Той се вгледа в нея и тъмните му очи изведнъж станаха присмехулни. — Нали знаеш това?

— Да, да, разбира се, че го знам.

— Помниш ли какво ти казах в Барбадос?

— Че трябва да вярвам в любовта ти към мен.

— Точно така. Както аз вярвам в твоята любов към мен. Сега ще си промениш ли решението и ще дойдеш ли на вечеря в Бек Хаус тази вечер? Ще ти повлияе добре, пък и Емили беше толкова разочарована, когато отклони поканата ѝ.

— Може би в края на краищата да го направя — намръщи се Пола. — Мислиш ли, че тя и Уинстън подозират нещо за нас?

— Невъзможно. Само вярват, че отново сме станали добри приятели, това е всичко.

Пола не бе докрай убедена, че той е прав. Обаче нямаше желание да насажда тревожни мисли в главата му, така че каза:

— Не бих могла да дойда преди осем, искам да мина покрай къщи и да видя Теса и Лорн, след това трябва да отида и до болницата да видя Джим.

— Разбирам.

— Наистина ли, Шейн?

— Разбира се, и не бих очаквал друго от тебе, Пола. Ти си прекалено добра и състрадателна жена, за да обърнеш гръб на Джим точно в такъв момент. По време на обяда спомена, че е малко по-добре. Каква е общата прогноза?

— Вчера докторът ми каза, че след няколко седмици ще може да напусне болницата, при положение че се оправя в същото темпо. Сега не е толкова депресиран, колкото беше, и лечението му понася добре, както и психиатричната помощ. — Тя отметна глава и тревогата отново я обхвана. — Но човек никога не може да бъде сигурен с нервните сривове. Искам да кажа, че някои хора се оправят бързо, за други са нужни месеци и не е толкова необичайно при някого да има и повторение. — Тя се поколеба и измърмори с тих глас: — Не мога все още нищо да му кажа за... това, че искам да си върна свободата.

— Осъзнавам го и не трябва непрекъснато да си го повтаряш — реагира бързо Шейн. — Ние се съгласихме, че трябва да чакаме, докато Джим се върне към нормалния живот и наистина бъде способен да се справя с нещата, преди да му кажеш, че искаш развод. Аз не си оттеглям думата от нашето споразумение. Какво друго бихме могли да направим?

— Да, така е. О, Шейн, благодаря ти, толкова много ти благодаря за разбирането и преди всичко за любовта ти. Не зная какво щях да правя без тебе.

Той я прегърна и я целуна и те постояха така прегърнати няколко минути. Накрая той я пусна.

— Трябва да се върна в офиса. Имам насрочени няколко срещи. Сега, когато татко е в Лондон на международната конференция на хотелиерите, аз съм страхотно зает. След това искам да се отбия да видя дядо, преди да отида в Бек Хаус.

Те станаха и тя го изпрати до вратата.

— Предай много поздрави на чичо Блеки — каза Пола, като го погледна. След това се усмихна по-бодро. — След като те видях, се чувствам много по-добре.

Шейн я докосна леко по лицето:

— Всичко при теб ще бъде наред, скъпа, и при нас всичко ще бъде наред. Стига да запазим разума си и да бъдем положително настроени. Не трябва да позволим нищо да ни разтърси или да ни изведе извън релси.

* * *

Няколко часа по-късно, когато Шейн отвори вратата на библиотеката в къщата на дядо си, той намери Блеки застанал пред един стар шкаф. В ръката си държеше мека жълта кърпа за прах и внимателно лъскаше сребърния трофей, който сега бе неговата гордост и радост.

Шейн се усмихна. Дядо му го лъскаше най-малко по шест пъти на ден. От всички неща, които Блеки притежаваше, трофеят се бе превърнал в най-скъпоценния предмет. В началото на април осемгодишната кобила на Блеки Емералд Боу се бе състезавала в Ейнтрий и бе спечелила Гранд Нашънъл. Спечелването на най-големия стипълчейз в света изпълни мечтата на живота му. Странно, помисли си сега Шейн, че от всички коне, които Блеки притежава, точно конят, който Ема му бе подарила, успя да спечели най-желаната от него награда. В това сигурно имаше някаква поличба.

Като се приближи, Шейн каза:

— Здравей, дядо, съжалявам, че закъснях.

Блеки се обърна и лицето му се проясни. При вида на неговия красив и едър внук сърцето му се стопли.

— Шейн, моето момче! — извика той и тръгна полека към него.

Двамата се прегърнаха. Но когато ръцете му се увиха около дядо му в топла прегръдка, Шейн усети изненадан, че Блеки бе отслабнал от последния път, когато го видя. Боже господи, мога да почувствам костите му през костюма! Той изведнъж е станал толкова крехък, помисли си Шейн, разтревожен и натъжен. Те се откъснаха един от друг и Шейн погледна Блеки в лицето, като го изучаваше.

Отслабването личеше и в хлътналите бузи, и в мършавия врат. Яката на ризата му изглеждаше прекалено широка и Блеки беше неестествено блед тази вечер. Черните му очи бяха замъглени.

— Добре ли се чувстваш, дядо? — попита Шейн, като продължаваше да гледа изпитателно стария човек.

— Никога не съм се чувствал по-добре.

— Приятно ми е да го чуя — отговори Шейн, но си спомни, че дядо му имаше обичай винаги да казва това. Не искаше да го притеснява с повече въпроси, свързани със здравето му, и затова премести погледа си върху парчето плат в ръката на Блеки. — Ако не внимаваш, ще пробиеш от лъскане дупка и тогава какво ще стане?

Блеки изръмжа развеселен и проследи погледа на Шейн, който сега се бе насочил към трофея. Той се затътри към шкафа. Походката му бе все така бавна. Остави плата и сложи ръка върху символа от големия триумф на Емералд Боу.

— Няма да отида толкова далеч, като кажа, че победата бе короната на моя живот, но със сигурност това беше най-вълнуващият момент за мен — кимна на себе си Блеки. — Наистина.

Шейн се усмихна на дядо си.

— И за мен — увери го той.

— Ей, момче, та ти ще имаш по-велики трофеи в твоя живот, отколкото аз съм имал в моя. Така показват картите и е повече от сигурно. — Блеки се обърна към малката масичка и наля в две чаши уиски. — Да прием за това по една капка от моето добро ирландско уиски.

Шейн се присъедини към него, взе чашата, чукна я в чашата на Блеки и каза:

— За бъдещите триумфи, за нас двамата, дядо.

— Да, точно така. И за Емералд Боу и предстоящото през следващата година надбягване Гранд Нашънъл. Никога не се знае, тя може пак да излезе победител. — Блеки хвърли на Шейн многозначителен поглед, отиде до камината и седна в любимия си фатерщул.

Шейн го последва, още веднъж шокиран от бавното придвижване на дядо си, което наподобяваше тътрене, и от неговата крехкост. Шейн се изпълни със загриженост, но я потисна. Вероятно дядо му бе просто уморен тази вечер. А също и вълнението от Гранд

Нашънъл, победата, както и цялата веселба, която я последва, сигурно лесно са го изтозили. В края на краищата той беше стар, много стар човек. Беше на осемдесет и четири години.

Блеки остана съсредоточен в себе си за няколко секунди, като гледаше в пламъците с отнесен поглед, след това се обърна към внука си.

— Мисля, че никога няма да забравя финиша. — Като размаха ръка, той се наведе напред в изблик на енергия, очите му блестяха, докато пресъздаваше с помощта на въображението си надбягването. После възкликна развълнувано: — Те стигнаха, Шейн, до последното препятствие! Емералд Боу и два други коня до нея! Почти грива до грива! Стив Ларнър, въпреки че е неприятен човек, я шпореше яко. Лицето му беше мрачно. А на мен сърцето ми се беше качило в гърлото, о — така беше, Шейн. Мислех, че тя няма да успее да го направи. Бях убеден, че другите два коня ще я изпреварят на косъм разстояние. Когато Хайланд Бой скочи пръв, но закачи върха на бариерата, претърколи се и отпадна от състезанието ей така, аз не можех да повярвам на очите си. След това и Кингс Голд повтори същото, като се преметна и падна по гръб. Знаех, че се бе приближил твърде близо до основите на бариерата. Старите ми очи се насочиха към Емералд Боу. И само след част от секундата, след като другите бяха паднали, се появи и тя, моята малка чудесна кобила, която прескочи препятствието като газела и финишира на двеста ярда. О, Шейн, това бе най-страхотният финиш, който някога съм виждал, а съм присъствал на страшно много конни надбягвания през живота си.

Лицето на Блеки се зачерви и той се облегна назад в стола си. Беше останал без дъх, но се съвзе след кратко време.

— Аз бях там, дядо, и видях всичко.

Блеки примигна срещу него:

— Разбира се, че го видя, но не мога да се стърпя да не ти разкажа, момчето ми. Това кара кръвта отново да тече във вените ми, а знаеш, че баща ти не разбира как се чувствам. Ти, Шейн, си наследил любовта ми към конете и имаш око като моето, що се отнася до расов кон.

Блеки спря да говори, а очите му се оживиха още повече, когато друга мисъл му дойде наум.

— Бедната Ема, как страдаше през този ден. Тревожеше се, защото аз се вълнувах прекалено много, притесняваше се, че аз ще се разочаровам от Емералд Боу, ако загуби, и накрая дори се оказа наранена. Аз я стиснах толкова силно на финаша, че синините са й траяли с дни — поне тя така ми каза. Каза ми, че за малко да счупя нейните стари кокали. Въпреки това изпита удоволствие от всичко, няма две мнения по този въпрос. А бе толкова развълнувана, колкото и аз. Всъщност аз още съм, ако трябва да си говорим истината.

— И защо не, дядо, за теб беше чудесна победа и ти я бе заслужил.

Блеки се облегна назад, отпи от уискито, лицето му се поуспокои и стана по-замислено. След малко каза:

— Рандолф бе прав за Емералд Боу още от деня, в който Ема ми я даде. Той никога не спря да повтаря, че кобилата има издръжливостта, необходима за Нашънъл. То е трудно надбягване, кърваво закление за конете, само като си помислиш, че от четиридесет коня, които стартираха, само осем финишираха. Освен това, трийсет бариери за прескачане и два пъти над Бечер Брук. Толкова много коне са наранени, а оцелелите са направо изтощени. Когато излязоха на финалната пътека, в тях не бе останала никаква енергия.

— Нашънъл също е и дяволски бързо надбягване — обади се Шейн. — То свършва за около десет минути.

— А, така е, така е — втренчи се Блеки в Шейн. — Партило, което дадох в хотела „Аделфи“ след надбягването, беше едно от най-добрите, което някога е давано, така поне ми казаха. Беше голяма работа, нали?

— Страхотно! Същото беше и когато се върнахме в Мидълхам в неделя по обяд — там ни посрещнаха толкова топло. Огромното знаме, опънато на главната улица, с което поздравяваха Емералд Боу, момчетата, които излизаха от кръчмите, когато ти и Рандолф направихте парад с нея из града и след това обедът в Олингтън Хол — запомня се всичко това, дядо. Бях толкова доволен и горд заради теб. Не бих пропуснал за нищо на света и един момент от празненството.

— Зная, че не би пропуснал, но признавам все пак, че се бях поразтревожил, когато ти се оказа притиснат от работата в Сидни през първите дни на март. Направо се изпотих. Мислех, че няма да успееш,

а това щеше да бъде суров удар за мене, момчето ми. — Блеки въздъхна и на лицето му се появи израз на неподправено задоволство. — Това бяха чудесни дванайсет месеца, така мисля сега, като се връщам назад. Околосветското пътешествие с моята мила Ема и сега това... — Той прекъсна, погледна трофея, усмивката се задържа на лицето му. — Представяш ли си, точно аз да спечеля най-голямото надбягване, което съществува.

— Не говориш още за Гранд Нашънъл, нали? — възкликна рязко Ема, като нахлу в библиотеката по обичайния си припрян начин. — Никога няма да можем да чуем, че си престанал да преживяваш отново и отново, както разбирам.

Смеейки се, Блеки стана и тръгна да я посрещне, като я целуна по бузата:

— Е, мила моя, не ми разваляй малкото удоволствие, което имам. — Той я отдалечи от себе си и я погледна изпитателно. — Хубава както винаги, освен това виждам, че носиш моята изумрудена брошка. — На лицето му се изписа неприкрита радост, когато посочи украшението, закрепено върху бялата копринена яка на нейната сива вълнена рокля. — Забелязах, че не си я сваляла, откакто победихме. И това ако не е емблема на Нашънъл, не знам какво би могло да бъде, скъпа.

Ема се засмя, стисна ръката му и се обърна към Шейн, който се придвижваше да се присъедини към тях.

— Здравей, лельо Ема — поздрави Шейн. — Дядо е прав, ти наистина изглеждаш чудесно тази вечер. — Той се наведе напред и я целуна по бузата.

— Благодаря ти, Шейн. Как мина пътуването ти из Испания? Забелязвам, че поддържаш добре слънчевия си тен.

— Опитвам се — отговори той с усмивка. — Пътуването беше много успешно.

Блеки се върна при стола до огъня, като водеше Ема със себе си, и подхвърли:

— Шейн ще ти налее да пийнеш нещо. Какво би искала, Ема?

— Шери, благодаря.

— А къде е Емили? — попита Блеки. — Мислех, че и тя ще дойде за аперитива. Да не паркира колата.

— Не. Тя ме свали и продължи. Трябва рано да пристигне в Бек Хауз. Изпраща ти обичта си и своите извинения. Очевидно ще

приготвя вечеря за Шейн и Уинстън тази вечер.

— О, разочарован съм, че не мога да я видя. Очаквах посещението ѝ — имам слабост към младата Емили. Тя винаги ме разсмива, няма друга такава колоритна и откровена като Емили, с изключение на теб, разбира се. — Блеки си взе пура и отрязва края ѝ.

Като му се намръщи, Ема възкликна живо:

— Трябва ли да пушиш такава нещца? Ти ми обеща да ги откажеш.

Той се изсмя гърлено:

— На моята възраст! — Той вдигна рамене и продължи: — Продължавам да ти повтарям, че живея с време, взето под наем. И не възнамерявам да се лиша от малкото ми останали удоволствия. — Нито от това — и той размаха пурата под носа ѝ, — нито от моето уиски.

Ема въздъхна дълбоко, защото знаеше, че няма никаква полза да спори с него.

Шейн отнесе чашата с шери на Ема и седна на канапето. Дядо му и Ема бяха започнали да говорят за сватбата на Емили, която трябваше да се състои след два месеца. Той се облегна, запали цигара и се заслуша, но мислите му се насочиха към Пола. Непрекъснато се тревожеше за нея и въпреки че показваше търпение и разбиране, силно желаше Джим бързо да се излекува от болестите си. А какви бяха болестите на Феърли? Пиянство и хапчета, помисли си Шейн. Беше убеден, че тази смъртоносна комбинация беше допринесла, ако не и причинила сегашния срыв на Джим. Ема, Уинстън и Емили бяха склонни да се съгласят с него, а Пола му бе изповядала през януари опасенията си, че Джим е алкохолик.

— Уинстън ми каза, че в крайна сметка ти няма да можеш да му станеш кум — обърна се Ема към Шейн, като го привлече в разговора. — Толкова сме разочаровани.

— Не повече от мен, лельо Ема. Но татко иска отново да отида в Сидни, след като прекарам няколко седмици в Ню Йорк, и трябва да остана там до края на май или началото на юни. Не мога да направя нищо — някои трябва да наглежда строежа на новия хотел.

— Да, така обясни и Уинстън.

— Майкъл Калински ще бъде вместо мене и не мога да се сетя за по-добър човек за тази работа.

— Чувам, че баща му не бил много добре — намеси се тревожно Блеки. — Говорила ли си с Рони през последните няколко дена, Ема?

— Да, пооправил се е. Имал е пневмония, но се чувства значително по-добре. Времето през април беше много коварно. Слънчево, но със студен вятър. Чрез последните дни се чувствах измръзнала до смърт.

— Нищо ново — произнесе Блеки, докато се облягаше и я съзерцаваше с обич. — На теб все ти беше студено, дори като беше съвсем младо момиче. Помня как трепереше и се оплакваше, че се вледеняваш във Феърли Хол.

Двамата скоро се увлякоха в разговор за миналото, нещо, което, както той забелязваше, правеха често през тези дни. Той послуша известно време, но когато часовникът върху камината удари, той го погледна и видя, че е шест и половина. След като изгаси цигарата и изпи останалото си питие, той се изправи:

— Ще ви напусна. Оставям ви сами да си блъскате главата, влюбени птичета. Не прави нищо, което не бих направил и аз, дядо.

— О, това ми развързва ръцете доста — намигна Блеки.

— Повече, отколкото предполагаш — отговори Шейн закачливо. Той се наведе и целуна дядо си нежно, като докосна рамото му. — Отпусни се, ще дойда да те видя утре сутринта.

— Да, моля те, направи го, момчето ми. Ще те очаквам, а сега ти желая приятна вечер.

— Благодаря, до утре, дядо. — Шейн пристъпи към Ема. Той си помисли колко е хубава въпреки напредналата си възраст. След като я целуна, каза: — Дръж под око този стар боец, лельо Ема. Знам, че той е цяло наказание, но поне ти си свикнала от години с номерата му.

Ема отправи пълен с обич поглед към Шейн:

— Ще го направя.

— Хм! — Очите на Блеки се преместиха от Ема върху Шейн. — И не мисли, че аз не знам нейните номера. Винаги съм ги надушвал.

Смехът им се носеше след Шейн, докато излизаше през вратата. Той се обърна и ги изгледа през рамо. Видя, че те вече бърбеха щастливо, отделяйки се в своя собствен свят, в който споделяха спомените си. Той затвори тихо вратата след себе си.

Блеки погледна към вратата, наведе се напред и каза с конспиративен шепот:

— Мислиш ли, че Шейн все още води дивашки живот, като преследва леки жени, както някога, Ема?

— Не, не мисля — увери го Ема. — Съвършено сигурна съм, че не му стига времето за подобно нещо, скъпи Блеки, поне по начина, по който работи...

— Всеки се жени, а той още е ерген. А е на двайсет и осем — оплака се Блеки, гласът му звучеше необичайно загрижено. — Надявах се да го видя задомен, преди да умра, но, изглежда, това няма да стане. Няма да имам възможност да друсам неговите деца на коленете си.

Ема се изсмя тихо и каза:

— Разбира се, че ще имаш, глупавичко старче. Какво ти е влязло в главата тази вечер? Ти самият си ми казвал, че ще доживееш деветдесетте си години.

— О, имам съмнения по този въпрос, скъпа моя.

Без да обръща внимание на коментара му, Ема продължи:

— Шейн ще се задоми, но когато бъде готов.

— Надявам се, че е така — поклати побеляла, прилична на лъвска глава Блеки. На лицето му се появи израз на безпомощност. — Това поколение, Ема, понякога ме смуцава. Те правят такава бъркотия от живота си или поне така ми изглежда.

Ема замръзна в стола си, погледът ѝ стана по-остър. Обобщаваше ли, или имаше предвид някого? Сигурно не се бе досетил за чувствата на Шейн към Пола.

Тя попита:

— А ние други ли бяхме? Нашето поколение също беше лошо, скъпи Блеки.

Той мълчеше.

— Помисли за това и ще се съ согласиш, че съм права. — Тя се усмихна и нейните искрящи зелени очи сякаш затанцуваха. — Кой би могъл да създаде по-голяма бъркотия от мен навремето?

Той се засмя.

— Вярно е. А аз се притеснявам за Шейн, без да те попитам какво става с Пола. Тя добре ли е?

— Справя се, бедното момиче. Изглежда, много ѝ се насъбра в този момент. Обаче Джим се подобрява, така поне мисля. Искрено се надявам да е така заради тях. Тя се тревожеше до смърт заради него, както и аз.

— Исках да те питам за Джим. — Блеки я погледна особено и не побърза с въпроса си. — Колко време ще се наложи да седи в тази лудница?

— Психиатрична болница — поправи го Ема. — Още месец, може би шест седмици.

— Толкова дълго! О, скъпа Ема, това е ужасен товар за Пола. — Той потърка брада и я изгледа. — Той ще се оправи, нали?

— Разбира се! — отговори Ема с възможно най-положителен тон, но не можеше да не пита сама себе си дали това е истина. Умът ѝ прехвърляше пълната с проблеми история на неговото семейство.

Като че ли прочел мислите ѝ, Блеки каза гласно:

— Странно семейство са тези Феърли. — Той задържа погледа си върху нея. — Адел Феърли ми изглеждаше малко нещо слабоумна... начинът, по който се луташе като призрак из Феърли Хол. Освен това начинът, по който така ужасно умря. Не мога да спра да мисля, че тази болест на Джим може да бъде...

— Предпочитам да не обсъждам нещата, ако не възразяваш, скъпи — каза твърдо Ема. — Прекалено потискащо и тревожно е за тези, за които се отнася.

Ема се наведе напред и с триумфиращата си усмивка смени темата:

— Ти и аз се споразумяхме, че няма повече да чергаруваме, но се чудех дали би искал да дойдеш и да гостуващ в къщата ми в Южна Франция? Това лято, Блеки, вероятно в средата на юни, след сватбата на Емили и преди тази на Александър през юли. Какво мислиш?

— Това е съблазнителна идея. Старите ми кокали биха могли да се понагреят малко на топлото слънце. И аз като теб усещах хапливите северни ветрове през последната седмица. Да ти кажа истината, мислех, че ще ме събори някоя настинка.

— Не се ли чувстваш добре? — Бързият ѝ поглед издаде загрижеността ѝ за него.

— О, разбира се, че съм добре, скъпа. Не се суети заради мене, Ема, знаеш, че никога не съм понасял това. — Неговата широка келтска уста се повдигна в нежна усмивка. — Нека приемем факта, че вече не сме млади. Сега и двамата сме много стари. — Той се засмя, като я наблюдаваше със задоволство, а очите му изведнъж бяха

станали предизвикателни. — Две торби със стари кокали, ето какво сме ние, Ема.

— Говори само за себе си — отрязва го тя, но и нейното изражение бе любещо.

Бяха прекъснати от госпожа Педжит, икономката на Блеки, която влезе да им каже, че вечерята е сервирана.

Докато вървяха през библиотеката и навън през красивия кръгъл вестибюл, Ема забеляза, както и Шейн малко по-рано, че Блеки тази вечер пристъпваше несигурно. Тя трябваше да забави крачката си, за да върви редом с него, а това дълбоко я разтревожи.

По време на вечерята забеляза, че той едва се докосва до храната. Изглеждаше, че няма апетит, и почти не отпи от чашата с червено вино, което беше твърде необичайно. Тя реши да вземе нещата в свои ръце. Утре щеше да телефонира на доктор Хедли и да го помоли да дойде и да прегледа основно Блеки.

Кратко време Блеки говори за Гранд Нашънъл и Ема го остави да бърбори, защото знаеше колко важна беше победата за него. Но неочаквано в един момент той изостави тази тема и каза:

— Винаги ми се е струвало странно, че Шейн не се интересува от някое от твоите момичета, Ема. Беше време, когато те растяла заедно и аз си мислех, че той и Пола биха могли някой ден да се оженят един за друг...

Ема затаи дъх. За част от секундата тя бе на ръба да му се изповяда, но след това промени решението си. Само щеше да го натъжи, ако знаеше факта, че Шейн е влюбен във внучката ѝ. Особено сега, когато Ема бе дошла до извода, че Пола не отговаря на чувствата на Шейн, Блеки нямаше да може да понесе мисълта за сърдечната болка на Шейн.

Ема протегна ръка и потупа неговата през масата.

— Предполагам, че след като са били заедно непрекъснато, това ги е накарало да се чувстват като брат и сестра.

— О, много е възможно, но ще бъде чудесно, ако се оженят, нали, скъпа моя?

— Да, Блеки, наистина би било чудесно.

* * *

Когато напускаха трапезарията, госпожа Педжит напомни на Блеки, че тя си взема почивка за останалата част от вечерта, и им пожела лека нощ. Бавно той и Ема се върнаха през хола и влязоха в библиотеката. Ема наля за него коняк, а за себе си взе чаша ликьор „Бони Принс Чарли“.

Известно време мълчаха и отпиваха от питиетата си, потънали в собствените си съзерцания, но и със съзнанието, че са в компанията на другия, както са били много пъти през техния живот. После Блеки се надигна:

— Не мислиш ли, че ще бъде много хубаво да си пуснем някои плочи, Ема? Да послушаме мелодиите от едно време, онези, които обичахме.

— Каква добра идея. — Ема стана и отиде до малкия шкаф, върху който бе разположено стереото, и погледна към наредените плочи.

— Боже мой, не знаех, че още имаш тази... селекцията на Джон Маккормак от стари ирландски балади, която ти подарих преди толкова години. Да я сложа ли?

— О, защо не — усмихна ѝ се Блеки, когато тя се завърна на стола си. — Знаеш, че още имам хубав глас. Ще ти пея с музиката, ако искаш.

— Винаги съм харесвала богатия ти баритон.

Те слушаха плочата и верен на думата си, Блеки изпя няколко откъса от старите песни, но гласът му беше слаб и трепереше, така че повечето от мелодиите той само ги тананикаше.

Когато плочата свърши, Ема отбеляза:

— Тези песни ме връщат към спомени... особено „Дани бой“. Никога няма да забравя нощта, когато дойдох да те търся, след като избягах от Феърли Хол. Намерих те в „Мъки Дък“ да пееш тази балада, сякаш животът ти зависеше от това. О, Блеки, ти изглеждаше толкова прекрасен, застанал там до пианото, и, бога ми, беше толкова сценичен. Истински актьор.

Той се усмихна.

Ема го погледна с обич, видя все още гъстата му, но бяла като сняг коса, изсечените черти, широкото лице, по което възрастта бе оставила своите белези, и изведнъж в своето въображение го видя такъв, какъвто беше в младостта си, както тогава, онази вечер в

кръчмата. Непокорни черни къдрици около потъмнялото от слънцето лице, подвижни черни очи, бели святкащи, през червените му устни зъби, неговата красива външност, подчертана от светлината на газените лампи.

Ема се наведе напред и попита:

— Помниш ли онази нощ, Блеки?

— Как бих могъл да я забравя, Ема? Ние отидохме и седнахме в бара и ти пи лимонада. Аз си поръчах бира. А, ти беше толкова хубаво малко момиче... и ти ми каза, че си бременна... и аз те попитах би ли се омъжила за мен. Може би трябваше да го направиш.

— Да, може би. Но аз не исках да бъда бременна за теб... — Ема спря, взе ликьора си и отпи.

Блеки се размърда в стола, на устните му имаше слаба усмивка и като кимна на себе си, каза:

— Ти наистина изглеждаш хубава тази вечер, Ема. Ти си най-хубавото момиче в цялото графство.

— Ти си пристрастен — измърмори тя, като в отговор също го погледна с усмивка.

Блеки се изправи и се вгледа в нея през нежния блясък на приглушената светлина в стаята:

— Никога няма да мога да изразя какво означаваше за мен нашата ваканция, Ема. Тези осем месеца с теб ми стигнаха да изличат всички лоши неща, които някога са ми се случвали в живота — болка, скръб, разбито сърце. И наистина ти благодаря, скъпа моя.

— Какво хубаво нещо каза, Блеки. Но аз съм тази, която трябва да ти благодаря за това, че изпълни плана си с главно П.

— Това беше един добър план... — Блеки се спря и лицето му се сгърчи в гримаса.

Ема веднага скочи на крака и се наведе над него:

— Какво има? Не ти ли е добре?

Той поклати глава:

— Нищо ми няма... само проблем с храносмилането.

— Ще позвъня на лекаря и след това ще те отведе горе в леглото. — Тя се обърна и се отправи към писалището до прозореца.

— Не, недей. — Той се опита да я спре, но ръката му падна безсилно. — Няма да се справя, Ема.

— Ще се справиш — настоя тя. — Аз ще ти помогна.

Този път Блеки поклати съвсем слабо глава.

— Ще телефонирам на доктор Хедли — произнесе Ема, като показваше някогашната си твърдост.

— Седни тук до мен, Ема. Моля те — придума я той. — Само за минута или две.

Ема взе една възглавница, седна на нея, взе ръката му в своята и го погледна изпитателно в лицето.

— Какво има, Блеки?

Той стисна пръстите ѝ, след това ѝ се усмихна. Изведнъж очите му се отвориха широко.

— През целия си живот... — Той шепнеше дрезгаво. — Познавал съм те през целия си живот. Ние преминахме заедно през толкова много неща, Ема.

— Да — съгласи се тя. — Така е и не знам какво щях да правя без теб, Блеки.

От гърдите му се изтръгна дълбока и дълга въздишка.

— Съжалявам, че те оставям сама. Толкова много съжалявам, скъпа моя.

Ема не можеше да говори. На очите и се показаха сълзи и се търкулнаха по набръчканите ѝ бузи, после паднаха върху бялата копринена яка и изумрудената брошка, както и върху сплетените им ръце.

Очите на Блеки отново се разшириха и той я погледна така, сякаш искаше да запомни лицето ѝ. След това каза с учудващо ясен глас:

— Винаги съм те обичал, скъпа.

— И аз тебе, Блеки, винаги.

Бледите му устни се разтвориха в усмивка. Клепачите му затрептяха и се затвориха, после останаха неподвижни. Главата му падна на една страна, а ръката му се отпусна в нейната.

— Блеки — извика тя. — Блеки!

Обгърна я мълчание.

Тя продължаваше да държи здраво ръката му и сама затвори очи. Сълзите се изсипаха зад старите ѝ клепачи, търкаляха се надолу по лицето ѝ като поточета. Тя наведе глава и я положи върху сплетените им ръце, като ги измокри със сълзите си.

— Сбогом, мой най-скъпи приятелю, сбогом — отрони най-накрая тя.

Продължи тихо да плаче, без да може да спре сълзите, и остана да седи така дълго време, сърцето и бе изпълнено с любов към него.

После тя успя да повдигне глава и да пусне ръката му. Изправи се. Наведе се над него, нежно поглади белоснежната коса назад от челото му и целуна безчувствените му устни.

Ема пристъпваше бавно и със залитане се придвижваше като сляпа към прозореца до неговия стол, на който той толкова често бе седял до късно, загледан в градината. Тя взе малкото вълнено одеяло на шотландско каре и му го занесе, като покри краката му и го подвигна от страни.

И след това със същото охлювно пълзене отиде до писалището, вдигна телефона и с треперещи ръце набра Бек Хауз. Отговори ѝ Шейн.

— Ало? — обади се той.

Когато чу неговия силен и вибриращ глас, сълзите ѝ рiekнаха отново.

— За Блеки... — каза тя през сълзи с треперещ глас. — Той си отиде... Моля те, ела, Шейн.

Шейн пристигна след час, като доведе Пола, Емили и Уинстън.

Намериха я седнала върху възглавницата до Блеки, ръката ѝ положена върху коляното му, сребрилата ѝ глава наведена. Тя не се обърна, нито се раздвижи, а продължи да седи така, втренчена в огъня.

Шейн изтича при нея, сложи леко ръка на рамото ѝ, доближи лицето си до нейното:

— Тук съм, лелю Ема — каза той с нежен глас.

Тя не отговори.

Шейн взе ръцете ѝ в своите и я изправи бавно на крака, от него се излъчваше нежност.

Най-после Ема повдигна глава, погледна го в очите и започна да плаче. Шейн я прегърна и я притисна до себе си, за да я успокои.

— Той току-що умря, а вече ми липсва — каза Ема със слабо, но сърцераздирателно ридание. — Какво ще правя сега без Блеки?

— Успокой се, лельо Ема, успокой се — повтаряше ѝ тихо Шейн, докато я водеше към канапето. Той направи жест с очи към Пола, която стоеше с бледо лице и трепереща до вратата. Тя дойде и седна до баба си, като започна да я успокоява. Емили се присъедини към тях.

Шейн пристъпи към Блеки. Вълнението заседна като буца в гърлото му, обзе го дълбока скръб. Сълзите напиреха в очите му. Взря се в лицето на Блеки и видя колко успокоено бе то в смъртта, след това се наведе и го целуна по сбръчканата буза.

— Почивай в мир, почивай в мир — каза той с тих и тъжен глас.
— Почивай в мир.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пола започна предпазливо:

— След два дена е твоят рожден ден, бабо, и мисля, че бихме могли да направим...

— О, скъпа. — Ема я прекъсна тихо, като се намръщи. — Не повдигай този въпрос. Блеки е мъртъв само от две седмици и не съм в настроение за празнуване.

— Знам и не говоря за голямо парти. Просто една малка вечеря тук, в Пенистън Роял. Ще присъстваме само аз, Емили, Уинстън и моите родители. Помислихме, че ще те разведри.

— Да ме разведри — повтори Ема глухо, протегна се и потупа ръката на Пола. — Не мисля, че нещо би могло да ме разведри точно сега. Но предполагам, че трябва да продължа да се трудя. Добре тогава... обаче само вие петимата. Моля те, не кани никой друг. Изобщо не съм в настроение да се срещам с хора точно сега. Уморяват ме.

— Обещавам ти, че няма да поканя друга самотна душа — увери я Пола, доволна, че предложението ѝ бе прието.

— И без подаръци, Пола. Не искам никакви подаръци. Що се отнася до мен, навършването на осемдесет и една години е повод за съжаление, не за получаване на подаръци и вдигане на шум.

— Не се безпокой, бабо, ще го направим много просто и обикновено. И за теб ще бъде добре, ако мама и татко постоят тук няколко дни.

— Да — промърмори Ема. Хвърли поглед към албума, който беше на скута ѝ. Беше го разглеждала, когато Пола пристигна. Гледаше втренчено и разсеяно старите фотографии, докато мислите ѝ я пренесоха в миналото. След това повдигна глава, бутна албума към Пола и отбеляза:

— Погледни ни — Блеки, Лора и аз. Застанали сме пред първия ми магазин в Армли. Това съм аз — с баретата.

— Да, познах те. — Пола беше виждала тази снимка много пъти, знаеше наизуст страниците на албума, но с желание да разсее баба си

каза: — Нека да разгледаме и другите снимки и можеш да ми разкажеш някои от твоите чудесни истории за първите ти дни в бизнеса. Знаеш колко обичам да ги слушам.

Ема кимна и докато прелистваха албума, заговори оживено. През следващите двацет минути двете седяха една до друга в горния салон и съживяваха части от живота на Ема Харт.

В един момент Ема спря, погледна Пола и каза:

— Колко дълго смяташ, че ще живея?

Изненадана от този въпрос, Пола погледна крадешком баба си, изпълнена с внезапна тревога. Прочисти гърлото си и каза твърдо:

— Дълго време, скъпа.

— Ти си голям оптимист — каза Ема и се обърна, погледна в пространството и лицето ѝ прие блуждаещ израз.

Пола възкликна:

— Изглеждаш безкрайно добре за възрастта си! Забележително наистина и изобщо не забравяш. Имаш години пред себе си, бабо, ако се грижиш за себе си.

Ема се вгледа в разтревоженото лице на Пола с мъдрите си зелени очи и се усмихна бавно.

— Да, да, напълно си права. Не знам какво ми става днес. Черногледа съм, нали? Смъртта на Блеки е такъв ужасен удар за мен, но предполагам, че трябва да гледам позитивно на нещата.

Тя се усмихна:

— Във всеки случай може да съм стара и малко уморена тези дни, но не искам все още да напускам този свят.

— Това се казва дух, бабо.

Ема не отговори. Стана и се приближи до еркерния прозорец, изправи се, вгледана в нарцисите, подухвани от бриза. Какъв красив следобед, си помисли. Още един перфектен пролетен ден... точно като деня, в който беше погребан Блеки. Вечна е земята, обновяваща се непрекъснато. Да, в смъртта винаги има живот. Ема въздъхна, върна се до камината и седна в креслото.

— Чудесно беше, че дойде да ме видиш, скъпа Пола. Но мисля, че бих искала да остана сама за малко, да си почина преди вечеря.

Пола се приближи до нея, целуна я по бузата и сърцето ѝ преля от любов към Ема.

— Добре, бабо, утре ще намина с бебетата.

— Това ще бъде чудесно — отговори Ема и се облегна на стола, след като Пола напусна стаята. Затвори се в мислите си. Младите не могат да разберат всичко. Пола се опитва и наистина успява донякъде, но не знае какво е да бъдеш единственият оцелял, единственият останал от съвременниците си. Всички тях ги няма сега. Всички са мъртви и погребани. Моите най-скъпи приятели, любимите ми. Даже враговете ми не са вече тук, да се захванат с мен и да запалят желанието ми за борба. Толкова съм самотна без Блеки. Ние си помагахме през всичките тези години — той и аз. Лъкатушихме заедно към нашите сумрачни години. Имахме толкова много спомени да споделим, цял живот, пълен с преживявания, и толкова много любов и приятелство да си дадем един на друг. И така целият ми живот е изживян с моя скъп ирландец. Не очаквах да си отиде така. Знаех, че е стар, както и аз съм стара, но той изглеждаше силен и непобедим като мен. Странно, винаги съм мислила, че ще умра първа. Какво ще правя? Как ще се справя без него?

Мъката и огромната празнота от загубата пак я обладаха, както често ѝ се случваше през последните две седмици след внезапната смърт на Блеки. Сълзи се появиха в очите ѝ и тя преглътна едно ридание, като притисна ръка към треперещите си устни. Толкова ми липсва Блеки. Такава празнота без него. Има толкова много неща, които не успях да му кажа, а сега е твърде късно. Трябваше да му кажа за Шейн и любовта му към Пола. Не исках да разстройвам Блеки. Щеше да се тревожи. Но по-добре да му бях казала.

Ема избърса влажните си бузи с ръка и се облегна назад.

Изпълнена беше с болезнена самота, която ѝ тежеше непоносимо. Затвори очи и след няколко минути изпадна в дрямка, която я пренесе в спокоен сън.

След като остави баба си. Пола слезе долу да потърси Емили. Намери я в библиотеката и сега седяха и обсъждаха Ема.

— Държи се добре, разбира се — каза Пола, — но всъщност страда вътрешно.

Емили се намръщи.

— Съгласна съм с теб. Тя е абсолютно безпомощна без Блеки. Мисля, че е загубила всякакво желание за борба. Да ти кажа истината,

онзи ден даже пожелах да бяхме открили нещо за Джонатан. Най-малкото това щеше да предизвика интереса ѝ, щеше да я разсърди и да я извади от това примирение.

Пола заяви:

— Тя беше много заета с планове за твоята сватба, преди да умре Блеки. Не можеш ли пак да ѝ създадеш някакво занимание?

— Недей да мислиш, че не съм опитвала. Но тя изглежда толкова обезумяла, разсеяна, не прилича на себе си.

— Знаеш ли какво, Емили, има само едно спасение! — Пола се наведе напред енергично. — Ема Харт е била работен кон през целия си живот и бизнесът ѝ беше нейната здрава крепост в моменти на скръб и мъка и грижи в миналото. Трябва да я убедим да излезе от уединението, да поеме пак юздите.

Емили се отдръпна рязко назад и лицето ѝ светна.

— Това е най-добрата идея, която съм чувала от седмици. И баба имаше обичай да казва, че ще умре, докато работи. О, нека да го направим, Пола.

Внезапно лицето на Емили помръкна и тя прехапа устни, поклащайки русата си глава.

— Не съм сигурна дали ще се съгласи. Може би не иска да ни се натрапва... понякога е много странна, знаеш.

— Трябва да сме настоятелни. Аз лично смятам, че това е единственото ѝ спасение. Просто ще угасне и умре, ако не я окуражим да бъде активна, да се върне на работа.

— Съгласна съм и ти можеш да разчиташ на мен. Има друго нещо. — Емили се поколеба, погледна внимателно Пола и накрая се престаши: — Защо не се преместиш обратно тук с Нора и бебетата? Най-малкото, докато Джим излезе от болницата.

— Странно, мислех за това, когато бях при баба преди малко. Нищо не може така да оживи нещата, както две бебета, и вероятно ако има до себе си правнуците, баба ще се подмлади.

— Напълно. Ти и аз — двете, ще помогнем на баба да излезе от отчаянието.

— О, боже, надявам се, Емили.

— Кога мислиш, че ще можеш да се преместиш в Пенистън Роял?

Пола се засмя.

— Какво мислиш за утре?

— Страхотно. Ще намина и ще ти помогна, ако искаш.

— Ще се радвам. В понеделник сутринта ще освободя кабинета на баба в магазина на Лийдс и ще се преместя в стария си. Тази вечер, когато ще се съберем на вечеря за рождения ѝ ден, ти и аз можем да направим предложението си. Ще подготвя родителите си и те биха могли да кажат две-три думи, за да я убедят.

Пола се изправи.

— По-добре да тръгна, Емили. Искам да се отбия в болницата. Обещах на Джим, че ще намина днес по-късно.

Двете братовчедки напуснаха библиотеката и пресякоха Стон Хол на път към входната врата.

Емили хвана Пола под ръка точно преди да достигнат късото стълбище. Каза тихо:

— Джим е там вече десет седмици. Колко остават още, Пола?

— Още месец, до шест седмици. Ако положението му продължи да се подобрява. В противен случай — сви уморено рамене и добави: — Тогава може да бъде и по-дълго, разбира се.

Емили погледна втренчено Пола и каза внезапно:

— Виж, надявам се, нямаш нищо против, че се намесвам, но мисля, че Джим знае какво означава пиенето за него сега. Искам да кажа, че няма да може да вкуси и капка отсега нататък и...

— Знае — прекъсна я Пола. — И можеш да бъдеш напълно сигурна, че и аз знам. Благодаря ти за грижата, Емили. Стъпка по стъпка — това е единственият начин, по който мога да живея живота си, да живея ден за ден, без да загубя разума си. И, честно казано, баба ни е най-важният човек за мен в момента.

— Да — каза Емили. — Разбирам, за мен също. Можеш да разчиташ на мен. Ще ти помогна колкото мога.

Те предумваха, молеха, предизвикваха, използвайки всякаква хитрост, която знаеха, за да накарат Ема Харт да се върне на работа.

Но последователно и съвсем категорично тя отказа да отстъпи. Позицията ѝ бе неизменна. Поклащаше глава категорично, повтаряше отново и отново, че се е оттеглила, и това бе всичко.

В края на краищата Пола и Емили се предадоха, най-малкото външно. Но продължиха да правят бележки и подхвърляния на масата. Продължиха да я молят за съвет даже когато не се нуждаеха от него, използвайки всяка възможност да привлекат интереса ѝ, да ѝ внушат желание отново да поеме активна роля в бизнеса си.

Ема съзнаваше напълно техните номера и се усмихваше вътрешно, развълнувана от любовта и грижата им към нея, но решението ѝ да води спокоен живот в Пенистън Роял остана непроменено.

И изведнъж една сутрин в средата на май Ема се събуди рано. Откри, че бе изпълнена със старата си енергия, безпокойство и сила. Това я изненада и тя остана в леглото за малко, размишлявайки.

— Ужасно съм отегчена — каза на Хилда, когато икономката ѝ донесе таблата със закуската в осем часа.

Поставяйки подноса на скута на Ема, Хилда изцъка съчувствено с език.

— Разбира се, мисис Харт. Толкова активна жена сте били през целия си живот! Това носене по течението, без да правите нищо, не ви отива. Може би ще позволите на Тилсън да ви закара в Лийдс днес. Бихте могли да обядвате с мис Пола или мис Емили. Излизането от тази къща ще ви се отрази добре, знам го.

— Имам по-добра идея, Хилда — каза Ема замислено. — Мисля да започна да отивам в офиса за малко всеки ден. Не искам да навлизам в бизнеса си неритмично, ден за ден. От друга страна, бих искала да съм заета.

Ема поклати глава със съжаление.

— Би трябвало да помогна на Емили да планира тази нейна сватба. Винаги съм била небрежна, егоистична старица, като си помисля изпитвайки самосъжаление, защото всичките ми стари приятели са мъртви.

Сянка на разбиране осени набръчканото лице.

— Та внуците са ми приятели, Хилда, нали?

— Можете да бъдете сигурна, мисис Харт — отговори Хилда. — И мис Емили ще бъде щастлива да получи вашата помощ за сватбата си, след като майка ѝ живее в Париж и, изглежда, не се интересува. Тя има толкова много работа, а времето върви. Петнайсети юни не е толкова далеч, знаете, мадам.

Хилда сияеше.

— Ще слеза веднага долу и ще помоля Тилсън да докара колата в десет и тридесет. Добре ли е така?

— Чудесно, Хилда. Благодаря ти много.

Беше дванадесет и десет, когато Ема Харт влезе в големия универсален магазин в Лийдс. Изглеждаше елегантна в морскосиня рокля и подходящо палто. Млечнобели перли бяха увити около врата ѝ. Брилянти блестяха на ушите ѝ. Сребърната ѝ коса беше перфектно фризирана, а гримът ѝ майсторски поставен.

Ема бързо премина през отделението за козметика, с уверена и бодра стъпка, с широка усмивка. Когато се спираше да поздрави продавачите, откри, че е развълнувана почти до сълзи от искреното посрещане, което получаваше от всички.

Тя взе асансьора до офисите и се поколеба за момент пред вратата, която водеше към личния ѝ апартамент. Не спираше да се пита какво ли ще кажат Пола и Агнес. Завъртя дръжката и влезе.

Пола и Агнес стояха до бюрото и разговаряха задълбочено. И двете жени автоматично погледнаха към вратата, когато се отвори. Останаха безмълвни при вида на Ема, очевидно напълно изненадани.

— Ето — каза Ема. — Върнах се. И ще остана.

Започна да се смее на стъписаните им изражения и преминавайки на северен жаргон, добави:

— Не ме гледайте като две заспали патици. Кажете нещо.

Пола се ухили от удоволствие.

— Добре дошла, бабо — каза тя, като се приближи и хвана Ема под ръка. — Хайде, кабинетът ти те чака — готов е от седмици.

На Ема ѝ се струваше, че следващите няколко месеца преминаха като насън. Всеки ден пристигаше в магазина в Лийдс в единадесет и оставаше до четири часа. Скоро навлезе във водовъртежа на нещата и отново се заинтересува от огромната си бизнес империя, въпреки че остави ежедневно ѝ управление на внуците си. Упорито отказваше да поеме отново юздите, като заявяваше всеки път, че се е оттеглила предишната година и няма намерение да възобнови ролята си като глава на различните си предприятия. Съгласи се да бъде решаващ съветник винаги когато имаха нужда от такъв и винаги беше на тяхно

разположение, предлагайки проникателен съвет. Тя беше все така интелигентна, бърза и подвижна.

Докато наблюдаваше внимателно бизнеса, посвети по-голямата част от времето си, за да планира двете сватби, които трябваше да се състоят през юни и юли. Емили изпита огромно облекчение от помощта на баба си, както и Меги Рейнолдс, годеницата на Александър. Майката на Меги беше починала преди няколко години, а баща ѝ, армейски полковник в оставка напоследък не бе в добро здравословно състояние. Нито пък бе този тип мъж, който ще се забърка в подобна женска работа като сватбата на дъщеря си, още повече че беше с груб и мрачен характер.

Със своето неповторимо съчетание на експедитивност и изключителна способност да се концентрира изцяло върху поетото задължение Ема напредваше, организирайки подробно нещата. Занимаваше се с поканите, списъка на гостите, снабдителите, цветарите, дизайнерите на дрехи и музикантите, които щяха да свирят на двата приема. Няколко пъти посети пастора на Райпли, преподобния Едуин ле Грайс, за да обсъди всяка една от двете сватбени церемонии, които той лично щеше да ръководи в катедралата на Райпли. Ема говори дълго с органиста и диригента на хора и помогна на двете бъдещи младоженки и техните младоженци да подберат подходяща музика за техните сватби.

И най-малката подробност не бе оставена на произвола на съдбата. Ема Харт искаше съвършенство и целта ѝ бе да го създаде каквото и време, енергия и пари да струваше. Уинстън ѝ каза една вечер:

— И така, лельо Ема, добре е, че ти отново пое ръководството, че пак си генералът, който размахва камшик, както правеше в „Гнездото на чаплата“. Какво щяхме да правим без теб?

— Щяхте да се оправите, сигурна съм — каза Ема с присъщата си енергия, но се засмя, доволна от забележката на Уинстън. Искеше да бъде нужна, изпитваше удоволствие от това да бъде полезна. И те ми помагат да бъда млада, жива и весела, си мислеше по-късно същата вечер, като се приготвяше за лягане. Призна си също, че приготвянето на сватбите я беше отвлякло от мислите за смъртта на Блеки, бе намалило мъката и чувството на самота. Положително действие, промърмори под носа си, като си обличаше нощницата. И

щастливи събития. Това е, от което всеки стар човек има нужда, за да има стимул да продължава да живее.

Със сърце, пълно с любов, гордост и радост, Ема наблюдаваше как Емили върви по голямата пътека към катедралата в Райпли, хванала под ръка баща си, Тони Баркстоун. Бе петнадесети юни по обяд. Тя напомняше изящна майсенска статуетка в сватбената си рокля, ушита от бяла тафта. Беше скроена като старомоден кринолин, полата повдигната на ръба, драпирана и оплетена с малки клончета от незабравки и момини сълзи. Комбинация от същите цветя, направени от коприна, беше вплетена в малка корона, която придържаше развяващия се воал. Единствените ѝ бижута, освен годежната халка бяха брилянтните обици, които Ема ѝ беше подарила през 1968, и нанизът от перли на леля Шарлота, годежен подарък, който Ема получи от брат си Уинстън веднага след Първата световна война. Полусестрите на Емили, Аманда и Франческа, бяха шаферки и изглеждаха очарователно в сините тафтени рокли и с венци от цветя в косите.

Приемът се състоя в градините на Пенистън Роял и докато Ема се движеше между членовете на семейството, приятели и гости, тя си повтаряше колко е щастлива на този най-важен ден в живота на Емили. Времето беше прекрасно. Небето бе като светлосин порцелан.

Като се огледа наоколо, Ема си каза, че градините ѝ никога не са били така поразяващо красиви. Множество цветя наподобяваха ярък пламък от буйни цветове на фона на свежата зеленина. Този следобед тя сякаш възприемаше всичко по-ясно и видя красотата на природата и присъстващите с очи, които бяха по-проницателни откогато и да е. Най-малките неща изведнъж получиха нова важност и значение и в един момент Ема знаеше, че е изпълнена със задоволство, което не бе изпитвала до този момент.

Докато седеше, пиейки чая си и наблюдавайки танците на младите, тя мислеше за тежкия си живот, борбите, мъката и болката, които бе изтърпяла, пораженията и загубите, които бе изстрадала. Внезапно те всички загубиха значение. Имах късмет, каза си. Повече от много други. Испитала съм голяма любов, имах скъпи и обичащи приятели, постигнах огромен успех, натрупах колосално богатство и се радвах на добро здраве през целия си живот. И което е най-важното,

имам внуци, които ме обичат и държат на мен, когато остарях. Да, късметлия съм да имам всичко това, което имам.

След пет седмици, в края на юли, Ема щеше да изпита подобни емоции, когато нейният внук се ожени за Маргьорит Рейнолдс. Меги бе още една прекрасна младоженка, елегантна и стройна в семпло скроена рокля от тежък кремав сатен. Тя бе с висока яка, дълги тесни ръкави и тясна пола, която продължаваше в дълъг шлейф. Към нея Меги носеше кръгла плоска сатенена шапчица, обшита с перлички, и воал от брюкселска дантела. Прекрасното юнско време се задържа и за юлската церемония в катедралата на Райпли, и за приема, който също се състоя в градините на голямата стара къща на Ема.

Една неделя, около седмица след втората сватба, Ема и Пола отидоха на разходка в градините на Пенистън Роял. Ема каза внезапно:

— Благодаря ти, че ме извади от отчаянието ми след смъртта на Блеки. Ако не бе го направила, може би нямаше да съм тук и да присъствам на тези две чудесни събития, да видя Емили задомена с Уинстън и Сенди с Меги.

Намигна закачливо на Пола и добави:

— Сега, ако имам малко късмет, бих могла да съм все още тук, за да посрещна двама нови правнуци в недалечното бъдеще.

— Тук ще бъдеш, бабо! — възкликна Пола, връщайки усмивката на Ема. — Всичко ще направя за това.

Ема хвана Пола под ръка и те продължиха разходката по рододендроновата пътека. След малко Ема каза тихо:

— Доволна съм, че Джим успя да излезе от болницата, за да присъства на сватбата на Александър.

— Аз също, бабо.

Пола се обърна към Ема и отбеляза безучастно:

— Той е доста по-добре. Горкият Джим — беше на дъното на ямата. Сега е длъжен да върви само нагоре.

— Да, скъпа, да се надяваме.

Ема се поколеба, преди да промърмори:

— Опитвах се да му говоря за нервната криза, защото исках да разбера коя е причината. Но страхувам се, че не е много общителен, нали?

— Не. Изглежда неспособен да говори за това, даже и с мен. Реших, че е по-добре да не настоявам. Сигурна съм, че ще се разкрие

по-късно.

Пола въздъхна:

— В известно отношение Джим е много интровертен, бабо. Доктор Хедли ми каза, че психиатърът в болницата също е бил малко объркан. Очевидно не е могъл да достигне до същността на отчаянието на Джим.

Ема не отговори. Двете продължиха да вървят мълчаливо и накрая седнаха на една пейка на върха на хълма. Ема гледаше втренчено напред, все още мислейки за Джим. Изражението и се смени, стана тъжно, докато мислеше защо той беше толкова задръстен и неспособен да се разтовари пред психиатъра — пред един лекар, който спокойно би могъл да му помогне.

Наблюдавайки баба си, Пола каза:

— За какво мислиш, скъпа? Така внезапно се вгълби.

— Нищо важно — промърмори Ема. — Радвам се, че Джим отиде в къщата ми в Южна Франция с Дейзи и Дейвид. Мисля, че почивката ще му повлияе добре. Слънцето, свежият въздух, спортът, голямото количество добра храна и почивка, изглежда, винаги вършат чудеса. Когато се върне в края на август, ще може да подемe отново работата си във вестника.

Пола не отговори и Ема я погледна с любопитство.

— Ще започне, нали? Не криеш нещо от мен, нали, скъпа?

— Не, разбира се, не — възкликна Пола, измъквайки се от тревожните си мисли. — Аз също съм щастлива, че той се съгласи да отиде на почивка с родителите ми.

— Учудвам се, че не настоя да отидеш с тях — осмели се Ема, поглеждайки я с по-голям интерес.

— Обещах на Джим, че ще се присъединя към тях за една седмица в средата на август, ако това те устройва. Фактически надявах се, че и ти ще дойдеш.

— О, не, не искам да се развявам по курортите. Ще стоя тук и ще наблюдавам тези мои правнуци.

Ема спря, замиели се и отбеляза, толкова небрежно, колкото можа:

— За мен ще е добре, ако останеш в Пенистън Роял, Пола. Ако Джим се съгласи и би желал да живее тук, разбира се. Къщата е толкова голяма и ще изглежда доста безлюдна без малката Емили.

Ема избухна в смях.

— По-добре да не я наричам повече така, нали? В края на краищата вече е омъжена жена.

— И с голямо самочувствие — каза Пола, също смеейки се. — Бих желала да живея тук с теб, бабо. Ще говоря с Джим, когато отида в Кап.

Пола бе на ръба да каже на Ема, че има намерение да говори с Джим за развод. Погледна крадешком баба си и промени решението си. Защо да я безпокои. Много по-добре да си уреди първо нещата с Джим.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше горещ следобед в края на август.

Ема седеше зад бюрото в кабинета си в магазина в Лийдс, проверявайки списък цифри от продажбите. Изведнъж усети, че не е сама. Вдигна бързо глава и хвърли поглед към отворената врата, водеща към кабинета на Пола, очаквайки да види внучката си там.

Нямаше и следа от Пола.

— Започвам да си въобразявам — каза Ема високо, след това се засмя под нос. „Също си говоря сама, помисли. Надявам се, че не изкуфявам. Не бих понесла подобно положение.“

Остави писалката си и загледа втречено листа с цифри на бюрото си. Беше изпълнена с отвращение, откри, че изобщо не се интересува повече от тях. Погледна часовника си. Беше почти пет. Пола обикновено се измъкваше на някой от етажите по това време, а може да беше отишла да посрещне Емили в салона за обувки на „Рей Делмън“. Емили бе споменала нещо за покупка на обувки, когато се обади от кабинета си в „Дженрит“ рано същия ден.

Усмивка на доволство докосна неумолимите устни на Ема, смекчавайки решителния им израз. Тази вечер имаха женско парти в Пенистън Роял, както често правеха в петък. Само те трите и Мери О'Нийл.

Ема се облегна на стола си, размишлявайки върху предстоящата вечер, и изведнъж премига от блестящата светлина, която нахлу през прозореца. Колко светло стана изведнъж, ослепително наистина, промърмори на себе си. Ема се приближи до канапето и седна.

Затвори очи в желанието си да прегради пътя на тази пронизваща светлина, която изпълваше стаята. Но тя като че ли проникваше през тънката кожа на клепачите ѝ. Ема ги повдигна и погледна втречено това толкова изключително и неестествено излъчване. Очите ѝ се стесниха и тя ги покри с ръка. „Колко заслепяващо е, помисли си пак. Трябва да кажа на Пола да поръча щори за този кабинет. Съвсем непоносимо е тук в такъв слънчев ден.“

За да избегне интензивния блясък, Ема обърна главата си. Погледът ѝ попадна върху фотографиите в рамки на масата до канапето. Среброто, медта и стъклото блестяха пронизващо на луминесценцията, която заливаше кабинета, и тези любими лица, които също я гледаха странно натрапчиво. Да, те я навестяваха напоследък, Лора и Блеки, Уинстън, Франк и Пол. О, да, винаги нейният, най-скъп Пол. През последните няколко дни лицата им бяха толкова ослепително ясни във въображението ѝ, гласовете им толкова силни и вибриращи в ума ѝ. Бяха толкова реални за нея, както когато бяха живи.

На Ема ѝ се стори, че миналото започна да придобива по-голяма и по-подчертана реалност от настоящето. Постоянно бе завладявана от спомени, спомени от отминали години, и те нахлуваха в нея със сила и яснота, които стъписваха. Обгръщаха я, водеха я в други райони на времето и често тя имаше усещането, че самото време е спряло на някаква точка отдавна, когато е била млада жена. Да, любимите мъртви бяха започнали напълно да обитават будните ѝ моменти, да нахлуват в неспокойните ѝ нощи. През миналата седмица бе сънувала толкова много странни сънища и те бяха там с нея в тези сънища.

Ема протегна ръка към снимката на Пол, усмихвайки се вътрешно. Задържа я здраво в ръцете си, гледайки лицето му. Колко често беше взимала точно тази фотография през последните четиридесет и осем часа, неудържимо привличана от нея, непрестанно магнетизирана от усмивката му, от смеещите се очи.

Интензивността на искрящата светлина се изостри толкова подчертано, че Ема мигна пак. Целият ѝ кабинет светеше с блещукаща светлина. Като че ли хиляди светлини бяха запалени и фокусирани в самия център на стаята. Притисна фотографията на Пол до тялото си и се втренчи с широко отворени очи в тази свръхестествена светлина, без да се безпокои повече от нейното сияние. Тя бе възхитителна и създаваше атмосфера на великолепиe.

Няколко минути след като я гледа, облегна глава на възглавницата и затвори очи. Ема въздъхна от удоволствие. Беше изпълнена с щастие, такова щастие, каквото никога преди не е знаела или вярвала, че съществува. Приятна топлина започна да се разпространява в тялото ѝ. Колко е хубаво, си помисли. И тя, която бе страдала от студ през целия си живот, бе изпълнена с топлина и

спокойствие, което бе самото съвършенство. Чувстваше се сънлива, омаломощена, без сили. И въпреки това знаеше, че е по-силна, отколкото някога е била през целия си живот. И постепенно осъзна нещо друго. Той беше тук. В тази стая с нея. Това бе присъствието, което бе почувствала преди няколко минути.

Той премина през светлината, приближавайки се към нея, все по-близо и по-близо. Но той бе толкова млад... изглеждаше точно така, както онази вечер, когато за първи път го видя в хотел „Риц“ през Първата световна война. Носеше военната си униформа. Майор Пол Макгил от австралийската армия. Беше се надвесил над нея със завладяващата си усмивка, сините му очи бяха широко отворени, ясни, искрящи от любов.

— Знаех, че ще те намеря тук, в кабинета, Ема — каза Пол, — но време е за теб да спреш. Работата ти на тази земя е завършена. Постигнала си всичко, което трябваше да постигнеш, направила си всичко, което трябваше да направиш. И сега трябва да дойдеш с мен. Чаках те тридесет години. Хайде, моя Ема.

Той ѝ се усмихна и протегна ръка. Ема въздъхна.

— Не още, Пол — каза тя. — Не ме взимай още. Остави ме да ги видя пак... Пола и Емили. Те ще пристигнат тук всеки момент. Остави ме да кажа довиждане на момичетата си. Тогава ще дойда с теб и то с удоволствие. Искам да бъда с теб. Аз също знам, че е време да напусна.

Пол се усмихна и се отдръпна, после пристъпи в центъра на величествената блестяща светлина.

— Пол, почакай ме, скъпи — извика Ема.

Той отговори.

— Да, тук съм. Никога повече няма да те оставя. В безопасност си сега, Ема.

Тя протегна ръце, стремейки се към него.

Фотографията падна от ръцете ѝ, удари се в пода стъклото се разби. Ема се чувстваше толкова слаба, че нямаше сили да я вдигне. Даже нямаше сили да отвори очи.

Пола и Емили, влизайки в съседния кабинет, чуха внезапния шум. Погледнаха се тревожно и се затичаха към кабинета на баба си.

Ема лежеше неподвижно върху възглавницата. Лицето ѝ бе толкова неподвижно, толкова спокойно, че те се трогнаха. Пола хвана

успокояващо Емили под ръка и двете заедно се приближиха до дивана. Стояха, гледайки баба си със страх.

— Това е една от нейните кратки дремки — прошепна Емили с облекчение. Тя забеляза фотографията на пода, вдигна я и я върна на мястото ѝ.

Но Пола наблюдаваше неподвижното лице по-внимателно. Видя изпития нос, толкова бял колкото ноздрите, бледите устни, тебеширената бледност на бузите.

— Не, не, тя не спи. — Устните на Пола започнаха да треперят. — Тя умира, баба умира.

Лицето на Емили пребледня и тя се вдърви от страх. Зелените ѝ очи, толкова сходни с очите на Ема, се насълзиха.

— Не, не, не може да бъде. Трябва незабавно да повикаме доктор Хедли.

Гърлото на Пола се сви и сълзи бликнаха от очите ѝ. Избърса ги с трепереца ръка.

— Твърде късно е, Емили. Мисля, че има само още няколко минути.

Пола потисна едно ридание и коленичи в краката на Ема, взе една от крехките ѝ стари ръце.

— Бабо — каза нежно. — Аз съм, Пола.

Клепачите на Ема се повдигнаха. Изведнъж лицето ѝ се озари.

— Чаках те, скъпа, и Емили. Къде е тя? Не мога да я видя.

Гласът на Ема беше слаб, угасващ.

— Тук съм, бабо — задъха се Емили, преглъщайки думите си. Тя също коленичи и взе другата ръка на Ема в своите.

Ема я видя и наклони главата си. Затвори очи, но веднага ги отвори. Изправи се в малък прилив на енергия и се втренчи право в набразденото от сълзи лице на Пола. Гласът ѝ бе много слаб, но ясен, почти младежки, когато каза:

— Помолих ви да запазите моята мечта... но ти трябва да имаш също и своя собствена мечта, Пола, освен моята. И ти също, Емили. И вие двете трябва да бъдете верни на своите мечти... завинаги.

Тя се облегна назад в изтощение и клепачите ѝ се затвориха.

Двете ѝ внучки я гледаха безмълвно, притискайки се към нея, и приглушените им ридания бяха единственият звук в стаята.

Изведнъж Ема отвори очи за втори път. Усмихна се на Пола и на Емили, преди да отмести поглед. Насочи го в далечното, далечното пространство, като че ли видя място, което те не можеха да видят, и някой, който беше видим само за нея.

— Да — каза Ема. — Знам, че е време.

Зелените ѝ очи се присвиха, станаха много светли и блестящи и грейнаха с най-чистата вътрешна светлина. Усмихна се с неповторимата си усмивка, която освети лицето ѝ със сияние. После погледна внучките си за последен път и лицето ѝ се озари от съвършена радост. Очите ѝ се затвориха.

— Бабо, бабо, ние те обичаме толкова много. — Емили заплака, като че ли сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Тя е в мир — прошепна Пола с изкривена от мъка и болка уста. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. След минута се изправи. Наведе се над баба си и я целуна по устните, а сълзите ѝ капеха по бузите на Ема.

— Винаги ще бъдеш в сърцето ми, бабо. През всичките дни от живота ми. Ти си най-добрата част от мен.

Емили не спираше да целува малката ръка на Ема, после също се изправи. Пола се отдръпна, за да може нейната братовчедка да си вземе сбогом с Ема.

Емили погали баба си по бузата, после я целуна по устните.

— Докато съм жива, ти също ще си жива, бабо. Ще те обичам винаги. И никога няма да те забравя.

Пола и Емили автоматично се приближиха една към друга и се прегърнаха. Двете млади жени се притиснаха за няколко минути, ридаейки, споделяйки мъката си, опитвайки се да се успокоят една друга. Постепенно се свързеха.

Емили се втренчи в Пола. Треперейки, каза:

— Винаги съм се страхувала от смъртта. Но никога повече няма да се страхувам от нея. Никога няма да забравя лицето на баба как изглеждаше, когато умираше. Беше изпълнено с такова сияние, с такава лъчезарност и очите ѝ преливаха от щастие. Каквото и да видя нашата баба, то беше нещо прекрасно, Пола.

Гърлото на Пола се сви.

— Да — каза с треперещ глас. — Тя видя нещо красиво, Емили. Видя Пол... и Уинстън, и Франк... и Лора и Блеки. И беше щастлива, защото най-после щеше да се присъедини към тях.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След смъртта си, както ѝ приживе, Ема Харт владееше положението.

След като извикаха доктор Хедли, телефонираха на членовете на семейството и съпроводиха тялото на Ема до погребалното бюро, Пола и Емили, най-накрая се прибраха в Пенистън Роял.

Хилда, цялата в сълзи, ги посрещна в Стон Хол.

Икономката подаде на Пола писмо, което стискаше в ръце.

— Мисис Харт ми го даде преди няколко седмици. Помоли ме да го пазя за вас, мис Пола, до смъртта ѝ.

Хилда, която беше работила при Ема повече от тридесет години, отново избухна в сълзи.

— Изглежда невъзможно, че я няма — каза Хилда, бършейки очите си. — Изглеждаше толкова добре тази сутрин, когато отиваше в магазина.

— Да — промърмори Пола тихо. — И нека да сме благодарни, че запази способностите си до края и че смъртта ѝ беше толкова спокойна и красива, Хилда.

Пола и Емили прекараха следващите няколко минути, успокоявайки скръбната икономка, като ѝ разказаха с пълни подробности за кончината на Ема.

След като се съвзе, Хилда каза:

— Знам, че вие двете имате много работа. Ще бъда в кухнята, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря, Хилда — каза Пола. Бавно прекоси Стон Хол и се изкачи по големите стълби, притискайки писмото до гърдите си. Емили я следваше по петите.

Отидоха в горния салон на Ема, където гореше камина и лампите блестяха. Седнаха заедно на дивана и Пола с треперещи ръце отвори запечатания плик и прочете четирите страници, изпълнени с четливия и елегантен почерк на Ема. Писмото не беше нито сантиментално, нито тъжно, а енергично и реалистично и съдържаше инструкциите на Ема за погребението ѝ. Искаше къса и проста религиозна церемония,

само с една молитва и два химна, единият от които да бъде изпълнен от Шейн О'Нийл. Забраняваше похвални слова, но предполагаше, ако Пола иска това, да има едно. Трябваше да бъде изречено от Рандолф, племенника ѝ.

Писмото излъчваше бодрост, която изпълня очите на Пола със сълзи. Преглъщайки ги, тя го подаде на Емили.

— Това са последните желания на баба. Не иска погребалната церемония да бъде дълга или провлечена и не трябва да бъде прекалено религиозна. Трябва да направим така, както иска, Емили.

Емили също плака, докато четеше писмото. След като попи сълзите и издуха носа си, попита с треперещ глас:

— Какво ще правим без баба, Пола?

Пола прегърна Емили и я успокои. След малко каза твърдо, но с нежност:

— Ще направим това, което тя иска от нас да направим, ще поемем инициативата и ще я погребем така, както тя пожела. И отсега нататък ще бъдем силни и смели. Тя не би очаквала по-малко от нас. В края на краищата тя така ни възпита. Научи ни да стоим изправени, като нея самата, така че ние сме длъжни. Не можем да я предадем.

— Да, права си. — Емили пое дълбоко дъх. — Съжалявам, не искам да ти бъда в тежест. Знам, че и на теб ти е толкова тежко, колкото и на мен. — Емили се намръщи и добави: — Забеляза ли датата на писмото?

— Да. Написала го е няколко дни след сватбата на Александър — само преди месец.

— Мислиш ли, че баба е знаела, че ще умре скоро?

— Може би, но не съм сигурна. Казват, че старите хора виждат приближаването на смъртта. Това, че Блеки си отиде толкова внезапно, я разтърси, както знаеш, и я накара да се чувства уязвима, още повече съзнаваща своята собствена тленност.

Пола се усмихна насила.

— От друга страна, бих искала да вярвам, че нашата баба просто е останала вярна на обичайната си енергична същност, мислейки за всяка подробност, когато е писала писмото. Знаеш добре, както и аз, че Ема Харт никога не оставяше нищо на случайността.

Тези коментари, изглежда, разведриха Емили.

— Истина е. И най-малкото баба умря така, както искаше да умре — в кабинета, работейки.

Двете млади жени погледнаха назад, когато вратата се отвори внезапно.

Уинстън бързо влезе в салона, лицето му беше сериозно, очите — с червени кръгове.

— Съжалявам, че закъснях. На телефона съм от дълго време — каза. Целуна жена си, стисна рамото ѝ успокояващо и после се наведе и целуна Пола по бузата.

— Вие двете изглеждате толкова съкрушени, колкото съм и аз. Какво ще кажете за по едно питие?

— Благодаря, Уинстън. Ще взема водка с тоник — каза Пола.

— За мен същото, скъпи — каза Емили.

Той им донесе питиетата, седна до камината и запали цигара.

Пола му подаде писмото на Ема, обяснявайки:

— Това са последните инструкции на Ема, последните ѝ желаниа.

След като го прочете, той каза:

— Ема е много подробна и точна. Благодаря на Бога. Това ще спести много семейни дискусия и спорове за погребението ѝ и най-вече обяснения с Робин. Знаете какъв е, толкова гласовит за всичко, толкова ужасно самоуверен.

Пола му хвърли учуден поглед.

— Трудно бих си представила той да дава мнение за погребението на майка си — и то при сегашните обстоятелства. Сигурно не би посмял.

Уинстън направи гримаса.

— Би могъл, след като човек го познава. Но в писмото всичко е казано ясно и това е окончателно.

— И можеш да бъдеш сигурен, че погребението на баба ще бъде точно такова, каквото тя самата го е планирала — възкликна Пола.

Уинстън кимна и попита:

— Какво каза доктор Хедли, след като прегледа леля Ема?

— Сърдечен удар — обади се Емили. Преглътна сълзите си. — Горкото старо сърце на баба просто отказа, спря да бие.

Уинстън дръпна от цигарата и погледна встрани, очите му изведнъж се навлажниха. Гласът му трепереше, когато отбеляза:

— Дядо Уинстън винаги ми казваше, че сърцето на сестра му е голямо като паве, и то наистина беше. — Въздъхна леко. — Поне си отиде спокойно и трябва всички да бъдем благодарни за това.

Той отново погледна Пола.

— Кога е погребението? Решихте ли вече?

— Страхувам се, че не можем да го направим преди вторник, главно защото Филип трябва да дойде от Австралия — му отговори Пола. — За щастие Пип беше в Сидни, а не във фермата в Кунамбъл, когато му позвъних тази вечер. Каза, че ще тръгне веднага сутринта. Много рано. С частен самолет. Мисли, че ще дойде по-бързо, отколкото ако вземе редовен полет. Говорих също с майка си. Естествено тя бе толкова съкрушена, колкото и ние и иска да се прибере вкъщи колкото се може по-бързо. Така че тя, баща ми и Джим летят от Ница за Манчестър утре сутринта. Александър и Меги пристигат също по това време.

Емили каза:

— Говорих с мама в Париж. Казах ѝ, че може да не идва до неделя или понеделник. Говорих също с Робин и Кит. Те са тук, в Йоркшир, така че няма проблем. Успяхме да се свържем с всички в списъка ни, включително Сара и Джонатан. А ти, Уинстън?

— Открих татко в хотела в Лондон. Ще тръгне с влака сутринта. Вивиан е в Мидълхам, разбира се. Сали и Антъни бяха в Клонлуглин. Но леля Едуина е в Дъблин. Антъни ми каза, че ще се свърже с нея късно тази вечер. Ще долетят в неделя. Къщата ти ще се напълни, Пола.

— Да, знам.

Уинстън каза замислено:

— Мисля, че Емили и аз би трябвало да се преместим тук при теб за следващите няколко дни. Какво...

Пола го прекъсна:

— О, да, разбира се. Ще ви бъда благодарна.

Прочиствайки гърлото си, Уинстън попита с приглушен глас:

— Кога ще донесат тялото ѝ, искам да кажа, леля Ема, в Пенистън Роял?

Пола замига бързо. Очите ѝ се навлажниха.

— Утре следобед. Първото нещо, което ще направя сутринта, е да занеса роклята, която тя искаше да носи, в погребалното бюро в

Лийдс.

Пола обърна глава, възпирайки сълзите си. След секунда продължи:

— Емили и аз не искахме да я оставяме там съвсем сама през следващите няколко дни. Може да звучи глупаво, но не искахме да бъде самотна без нас. Така че ковчегът ѝ ще бъде докаран тук, в тази къща, нейния дом, мястото, което истински обичаше на тази земя. Решихме да поставим ковчега в Стон Хол. Тя толкова обичаше хола...

Гласът ѝ заглъхна.

Емили каза гневно:

— Не можеш да повярваш на какъв глупав погребален агент попаднахме, Уинстън! Завършен бюрократ. Опита се да спори с нас, когато настояхме да придружим баба...

— О, знам, скъпа — промърмори съчувствено Уинстън. — Винаги има много глупави формалности. Но вие постигнахте своето, което е главното.

— Съвсем сигурно е, че го постигнахме — потвърди Пола. — Между другото, Емили се свърза с Мери точно когато излизаше от кабинета, за да дойде на вечеря тук, и тя отиде да каже на чичо Брайън за Ема. Очевидно е бил толкова разстроен, че е трябвало да го закара у дома си в Уедърби.

— Сигурен съм, че е бил разстроен и че продължава да е — отговори, Уинстън. — Леля Ема беше като майка на Брайън, когато той бе дете.

— Мери ни позвъни отново в кабинета — каза Емили. — Семейство О'Нийл ще наминат към девет часа, за да бъдат с нас.

— Опитах се да открия Шейн. Трябваше да се завърне от Испания днес следобед. — Уинстън закова погледа си върху Пола. — Но когато позвъних в лондонския офис в шест и четиридесет и пет, нямаше отговор. Предполагам, че съм го изпуснал.

— Аз го хванах там — прекъсна го Пола. — В шест. Току-що влизаше от летището. Сега е на път за Йоркшир — с кола. Ще дойде право тук, би трябвало да пристигне към единадесет.

На вратата се почука и Хилда влезе в салона:

— Извинете, мис Пола — каза, — но вече бях приготвила обичайния студен бюфет за вечеря, както винаги правя в петък. Знаете, преди да ми позвъните за...

Икономката спря, покри устата си с ръка. Пое въздух и гласът ѝ потрепери, когато завърши:

— За кончината на мисис Харт.

Втренчи се безпомощно в Пола, без да може да произнесе нищо повече.

— Съжалявам, Хилда, но не ми се яде. — Пола погледна Емили и Уинстън. — Някой от вас? — Двамата поклатиха глави и Пола добави: — Мисля, че е по-добре да пропуснем вечерята. Все пак благодаря, Хилда.

— О, разбирам, мис Пола. — Хилда направи гримаса. — Аз също не мога да ям. Храната би ме задавила — промърмори тя и изчезна.

— Хилда е пряма както винаги — каза Уинстън. — Но знам какво има предвид. Чувствам се по същия начин.

Изправи се и отиде до масичката, където си наля още едно уиски със сода. Обърна се внезапно, погледна първо жена си и после Пола. Каза замислено:

— Може да изглежда странно да се каже, даже пресилено, но сега, след като леля Ема е мъртва, усещам присъствието ѝ по-остро от всякога. Нямам предвид това, че съм тук, в тази стая, която ѝ бе любимата. Тя е просто с мен. Чувствам близостта ѝ още откакто ми се обадохте в офиса на Харогейт, за да ми кажете, че е мъртва.

Емили кимна енергично.

— Това не е пресилено, Уинстън. Пола и аз обсъждахме същото нещо, когато карахме насам тази вечер.

За момент Пола остана мълчалива, премисляйки, и после каза с тих глас:

— Не всички чувстваме присъствието ѝ, защото е тук с нас, Уинстън. Тя е навсякъде около нас. И вътре в нас. Направи ни това, което сме, даде ни толкова от себе си, че сме пълни с нея.

Внезапна и прекрасна топла усмивка прекоси умореното лице на Пола.

— Баба ще бъде с всеки един от нас до края на дните ни. И така в известен смисъл никога няма да бъде истински мъртва. Ема Харт ще живее чрез нас вечно.

Погребението на Ема Харт се състоя в катедралата Райпли, както бе пожелала. Беше извършено в един часа, в първия вторник след смъртта ѝ.

Присъстваше цялото ѝ семейство, също приятели, колеги, служители и повечето от жителите на селото Пенистън Роял, където бе живяла повече от тридесет години. Катедралата беше препълнена докрай и ако имаше някои със сухи очи, те бяха много по-малко от онези, които плачеха и тъжаха.

Ковчегът ѝ бе пренесен през нефа и източната част на църквата до олтара от шестима души, които сама бе избрала. Трима от тях бяха нейни внуци, Филип Макгил Еймъри, Александър Баркстоун и Антъни Стендиш, граф Дънвейл. Другите трима бяха нейният внук Уинстън Харт, Шейн О'Нийл и Майкъл Калински, внуците на двамата скъпи приятели от младостта ѝ.

Въпреки че ковчегът ѝ не беше тежък, шестимата млади мъже вървяха с бавен, измерен ход, стъпките им бяха в такт с музиката на органа, която се издигаше до покривните греди на катедралата. Най-накрая мъжете, които носеха ковчега, спряха пред разкошния олтар и там го поставиха сред изобилието от изтънчени букети и венци. Централното пространство, където лежеше ковчегът, беше окъпано в светлината на свещите и слънчевата светлина, която се изливаше през много цветните скъпоценни витражи.

Семейството заемаше всичките предни редове. Пола седеше между Джим и майка си. Баща и беше от другата страна на Дейзи. От дясната му страна седеше Емили. Тя се грижеше за Аманда и Франческа, които непрестанно плачеха в мокрите си носни кърпички. Въпреки че Емили бе също толкова разстроена, както и сестрите ѝ, някак си успяваше да се държи, опитвайки се да успокои съкрушените тийнейджъри.

След като мъжете, които носеха ковчега, седнаха при останалите опечалени, пасторът на Райпли, преподобният Едуин ле Гратис, започна кратката си церемония. Говори красиво за Ема, думите му бяха красноречиви и вълнуващи и когато след десет минути слезе от амвона, мястото му бе заето от племенника на Ема, Рандолф Харт.

Рандолф изрече единственото хвалебствие. На места му беше трудно, силният му глас секваше и някои от изреченията го задавяха, когато мъката му надделяваше. Думите на Рандолф за леля му бяха

много прости и изпълнени с любов, изречени от самото сърце и с искрено чувство. Възхвалата му на Ема бе ограничена до изброяване на качествата ѝ като човешко същество. Не спомена за кариерата ѝ в бизнеса, като едно от най-големите търговски достижения в света. Вместо това докосна великодушието на духа, милия ѝ характер, разбиращото ѝ сърце, големите ѝ благотворителни актове, лоялността ѝ като приятел и роднина, изключителните ѝ качества на жена със забележителен характер, сила и непобедима воля.

След възхвалата, която накара много от присъстващите да плачат, хорът на катедралата в Райпли се изправи и изпълни в красиво хармонизирана интерпретация „Напред, войници на Христа“, един от двата химна, който Ема беше научила като дете, който искаше да бъде изпълнен днес.

Когато хорът седна, пасторът на Райпли се върна на амвона. Поведо опечалените в една-единствена молитва, преди да предложи своята собствена кратка молитва за душата на Ема Харт и нейния вечен живот. Когато свърши, той помоли всички присъстващи да кажат своите лични молитви за Ема през следващите няколко минути на абсолютна тишина.

Пола наведе глава, стисна силно затворените си очи, но сълзите ѝ въпреки това потекоха и капнаха върху сключените ѝ ръце. В катедралата бе сега напълно тихо, спокойствие обгръщаше всички. Но от време на време в мълчаливото свето пространство отекваше приглушено ридание, скръбна въздишка или приглушено покашляне.

И изведнъж гласът му иззвъня, толкова истински и ясен, и чист, че Пола помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне. Знаеше, че Шейн ще пее „Йерусалим“, тъй като това бе едно от последните желания на Ема, но въпреки това бе стъписана. Приблужи кърпичка до лицето си, чудейки се как ще издържи тази част на службата.

Шейн О'Нийл стоеше сам в един отдалечен ъгъл на катедралата и пееше стария химн на Уилям Блейк без акомпанимент, като богатият му плътен баритон отекваше във всеки ъгъл на църквата.

Когато стигна до края на първия куплет и започна втория, Пола изпита внезапно и изключително чувство на спокойствие и освобождение, като че ли думите я заляха. Той я очарова.

Живият глас на Шейн се простря и докосна всеки присъстващ:

*„Донеси ми моя лък от горящо злато.
Донеси ми моите стрели от желание.
Донеси ми моето копие. О, облаци, разделете се!
Донесете ми моята огнена колесница!*

*Няма да прекъсна борбата на ума,
сабятата няма да спи в моята ръка,
докато не построим Йерусалим
в зелената и хубава земя на Англия.“*

Когато гласът на Шейн избледня, неочаквано Пола разбра нуждата, значението и важността на ритуала и церемонията на смъртта. По някакъв начин те ѝ помагаша да изтърпи мъката си. Молитвите, колкото и кратки да бяха, момчетата от хора и после Шейн, който пееше така мелодично, масата от цветя и изключителната красота на тази катедрала в голяма степен бяха облекчили съкрушителната ѝ болка. Присъствието на пастора, когото познаваше от години, бе успокояващо за нея. Изведнъж я порази мисълта, че когато скръбта можеше да се сподели по този начин, товарът на разбитото сърце ставаше малко по-лек за носене. Знаеше, че службата бе малко по-подробна, отколкото баба ѝ искаше, но някак си чувстваше, че тя бе изключително успокояваща за онези, които искрено държаха на Ема и я оплакваха истински. Показахме ѝ чест, отдадохме ѝ чудесна почит, когато напусна този земен живот, мислеше Пола. По собствен начин ѝ пожелахме нашето обично сбогом. Пола почувства как нова сила я обзе, когато вдигна главата си.

Изведнъж осъзна ужасното страдание на майка си. Дейзи хълцаше неудържимо на рамото на Дейвид. Пола сложи ръка на рамото на майка си и прошепна:

— Всичко е наред, мамо. Успокой се от мисълта, че тя е спасена най-после. При баща ти е, при Пол, и те са заедно завинаги във вечността.

— Да. — Дейзи пое въздух. — Знам, скъпа, знам. Но ще ми липсва толкова много. Беше най-добрата. Най, най-добрата на този свят.

Музиката на органа засвири отново и прерасна в кресчендо, когато ковчегът ѝ бе вдигнат от мъжете. Те го върнаха през източната страна на църквата, надолу по нефа и го изнесоха от катедралата Райпли. Най-близките на Ема вървяха след ковчега и после застанаха навън, наблюдавайки как беше положен в катафалката и покрит с покров от цветя за последния ѝ път.

Пола забеляза, че Едуина бе също толкова покрусена и разплакана, както и майка ѝ, и импулсивно се приближи, постави ръка на рамото на леля си.

— Радвам се, че се сдобри с баба — каза Пола с треперещ глас. — Наистина се радвам, лельо Едуина.

Едуина се обърна към Пола, сълезите в светлите ѝ сиви очи напиреха.

— Беше твърде късно. Трябваше да го направя преди години. Не бях права. Толкова не бях права, скъпа Пола.

Пола каза:

— Тя разбираше. Винаги разбираше всичко. Това бе красотата на Ема Харт. И беше толкова доволна, че ти и тя станяхте приятелки — бе на върха на щастието, ако искаш да знаеш истината.

— Това все пак е някакво утешение — каза тихо Едуина. — И ти, и аз, Пола, ние също трябва да бъдем приятелки. Можеш ли да ми простиш?

— Да — каза съвсем просто Пола и се наведе и целуна мократа буза на Едуина.

Дълга редица коли следваше кортежа от Райпли към Харогейт. Скоро оставиха след себе си пасторалния Дейлс, пресякоха град Лийдс, седалището на мощната империя на Ема, и продължиха през мрачните индустриални долини на Уест Райдинг. Но накрая процесията стигна високия пуст път, който се връзваше в голямата верига от хълмове.

В този слънчев следобед на ранния септември тези мрачни и диви йоркширски тресавища бяха загубили своя опушен и страховит вид, който така можеше да ужаси окото. Тъмни и неумолими през по-голямата част от годината, сега блестяха с неочаквано, и възхитително великолепие. Както винаги в края на лятото, вълна след вълна от

виолетов и пурпурен пирен се люшкеше по безкрайното протежение на дивите, необитаеми тресавища. Като че ли плат от царски пурпур бе разстлан и се нагъваше нежно под лекия бриз. Високо горе плуваше сияйно небе, синьо като великденче и блестящо с онази невероятна яркост на светлината, която е така характерна за Северна Англия. Въздухът бе чист и ободряващ. Чучулиги и конопарчета се виеха и обръщаха стремително, пляскаха с криле и сладките им трели пронизваха тишината. В прозрачния въздух се усещаше неуловимият аромат на камбанки, диви цветя и пирен.

Най-накрая кортежът започна да се спуска, оставяйки тресавищата след себе си, и няколко часа след тръгването от Райпли бавно се насочи към селото Феърли. Катафалката спря пред старомодната, нормандска църква, където преди осемдесет и една години е била кръстена Ема.

Шестимата млади мъже, представящи трите клана, за последен път повдигнаха ковчега. Движейки се с бавна стъпка, те го пренесоха през покритата порта на църквата до гробището, където свещеникът, преподобният Хънтли, чакаше до гроба.

Пред каменните стени и по лъкатушешките пътеки стояха селяните на Феърли. Бяха мълчаливи и скърбящи, мъжете с шапки в ръцете, жените и децата държаха клончета диви цветя и пирен. Всички бяха с наведени глави, а много от тях плачеха тихо. Бяха дошли да поднесат своите последни почитания, да кажат сбогом на тази жена, която бе една от тях, тя, която бе израснала толкова високо в света, но нито за миг не беше ги забравила.

След кратка церемония под това широко и блестящо небе, което тя вярваше, че е единствено, Ема Харт бе погребана в добрата земя, която толкова дълго приютяваше любимите ѝ хора. Гробът ѝ бе между тези на майка ѝ и Уинстън. Последното ѝ убежище бе закриляно от тресавищата, които толкова обичаше и където скиташе като дете, където никога не се бе чувствала самотна или сама в своята самота.

ТРЕТА ЧАСТ МАГНАТ

„Престани да се питаш какво ще ти донесе утрото, а започни с всеки изминат ден да вземаш това, което ти подарява съдбата.“

Хорацій

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Все още мисля, че става нещо нередно — промърмори Александър, крачейки из кабинета на Пола в лондонския магазин.

— Също и аз — съгласи се тя, следейки го с поглед, докато той кръжеше между камината и бюрото ѝ. — Но не е достатъчно да имаш съмнения. Трябва да имаме някакви конкретни доказателства, преди да предприемем действия срещу Джонатан. И Сара вероятно. Все още не съм сигурна дали ни предава, или не.

— Нито пък аз. Но ние трябва да го хванем, напълно права си. Дотогава ръцете ни са вързани. — Александър потри брадичката си със замислено изражение. Спря пред бюрото на Пола и я погледна отгоре. — Вътрешният ми глас казва, че много скоро ще има сблъсък. — Поклати глава. — И да използвам думите на баба, не обичам неприятни изненади.

— Кой ги обича?

Пола въздъхна и тревогата ѝ нарасна още повече. Знаеше, че Александър е най-консервативният от всички и не е склонен към преувеличение или полети на фантазията. Освен това баба им бе убедена в двуличието на Джонатан Ейнсли до деня на своята смърт преди пет седмици. Но както и те, Ема нямаше доказателство. Облягайки се на стола си, Пола каза:

— Каквото и да прави, очевидно го прави много умно, тъй като счетоводителите не намериха нищо нередно, след като провериха документите.

— Естествено, знаеш, че винаги е бил ужасно непочтен. Дясната му ръка не знае какво прави лявата, за бога. Не се е променил много през последните години. — Александър я погледна с болка. — Дон Литълтън мисли, че съм напълно полудял. Накарах го да провери документите не един, а дузина пъти. — Александър повдигна рамене безпомощно. — Дон и двама от другите счетоводители от фирмата му поставиха отдела за недвижима собственост под микроскоп. Няма нищо нередно — абсолютно нищо, което да изглежда подозрително. Най-малкото там, където опира до пари.

Пола се наклони напред, постави лакти на бюрото и подпря брадичка върху дланите си.

— Той не би бил толкова глупав да краде, Сенди, той е умен. Би прикрил следите си, където и да водят. Бих искала да намерим начин да го накараме да излезе, да се покаже...

Изречението ѝ остана недовършено, докато обмисляше тази идея и ровеше в главата си за вероятни възможности.

Брат ѝ Филип, който седеше на дивана в другия край на стаята, слушаше внимателно през последните няколко минути. Накрая, нарушавайки мълчанието, каза:

— Единственият начин някога да хванете нашия скъп братовчед е да го поставите в ролята на мишена.

Александър се обърна на токовете си.

— Как? — попита.

Филип стана и тръгна към тях. От всички внуци на Ема, Филип Макгил Еймъри бе най-красивият. Бе одрал кожата на дядо си и имаше чертите на Макгил, които майка му и сестра му бяха наследили. Косата му бе също така лъскавочерна, очите му също така обезпокоително сини, приближаващи се до тъмновиолетово, и той бе също така висок, мъжествен и елегантен като Пол Макгил. Въпреки че бе само на двадесет и четири, Филип бе най-умният от внуците на Ема, тъй като бе благословен с изключителната проникателност в бизнеса и финансовия гений на Пол, както и с интелигентността на баба си. Беше усърдно обучаван от баба си от седемнайсетгодишна възраст и след като пое обширната империя на Макгил в Австралия, доказа многократно, че е достоен за доверието ѝ. Бе известен като човек, с когото си длъжен да се съобразяваш и който бе мъдър не според годините си.

Спирайки до Александър, той постави ръка на рамото на братовчед си и каза:

— Ще ти кажа как след минута, Сенди.

Отпусна се в едно от креслата срещу сестра си и отбеляза:

— Този детектив, който Гран нае — Грейвс — не е могъл да открие абсолютно нищо за Джонатан. Въпреки това продължавам да вярвам, че е много възможно той да има собствена компания, която се ръководи от подставени лица и...

— Недей да мислиш, че съм отхвърлил тази възможност — прекъсна го яростно Александър.

Филип кимна.

— Окей, тогава нека да започнем с предположението, че той наистина има истинска компания за недвижими имоти и че насочва сделки в нея — големи сделки, които по право би трябвало да отиват в „Харт Ентърпрайс“. Само това е достатъчно да бъде обесен.

Филип се наклони напред и изгледа първо сестра си, а след това Александър.

— Предлагам да сложим примката на врата му. И ще ви кажа как. Много просто е в действителност. Трябва да намерим някой, който да предложи сделка на Джонатан като глава на отдела за недвижима собственост на „Харт Ентърпрайс“. Сега, тук е уловката... трябва да направим сделката толкова привлекателна, толкова сочна, че няма да може да устои на изкушението да я прекара през собствената си компания. Естествено, това трябва да бъде крайно привлекателно и толкова голямо, толкова съблазнително, че алчността му ще натежи много над здравия му разум. Ако залогът за него е твърде висок, ще действа прибързано, повярвайте ми.

Облягайки се назад, Филип кръстоса дългите си крака и отново се вгледа изпитателно в Александър и Пола.

— Добре, какво ще кажете?

Александър седна тежко в другото кресло и кимна бавно.

— Трябва да призная, че е хитър номер и ще го одобря, ако ми се отговори на няколко въпроса.

— Давай.

— Филип, нека да бъдем практични, къде, по дяволите, ще намерим тази съблазнителна сделка, която да размахаме като морков пред Джонатан? Това, първо, и второ, кого ще намерим да му го предложи? — Александър се усмихна криво. — Нека да не подценяваме нашия лукав братовчед... той веднага ще открие пропуските.

— О, но такива няма да има — отговори спокойно Филип. — Имам човек, който може да предложи сделката на Джонатан, близък приятел, който има собствена компания за недвижима собственост тук, в Лондон. Така че това дава отговор на първия ти въпрос. Колкото до самата сделка, вярвам, че приятелят ми има нещо скрито, което би

било най-подходящо и съблазнително. Единственото, от което се нуждая, е вашето одобрение и тогава ще говоря с него.

— Предполагам, че си струва да опитаме — каза Александър, като се възхити от ума и дискретността на Филип. Обърна се към Пола.

— Какво мислиш?

Пола каза:

— Напълно съм за, ако и ти си съгласен, Сенди.

Погледна брат си.

— Как се казва приятелят ти?

— Малкълм Перинг. Сигурно си спомняш стария Малкълм — бяхме заедно в Уелингтън.

— Смътно. Мисля, че ни запозна веднъж, когато дойдох да те посетя през ваканцията.

— Да. Във всеки случай той и аз останахме относително близки приятели, след като завършихме училище и той замина за Австралия за една година и...

— Джонатан ще подуши нещо — каза рязко Пола. — Ти и Малкълм сте били в едно и също училище, после той е бил в Австралия. Джонатан ще направи връзка.

— Съмнявам се — каза Филип, като гласът му звучеше сигурно и уверено. — Малкълм се е върнал от няколко години. Наследи компанията за недвижими имоти на брат си, след като горкият човек се помина от сърдечен удар на тридесет и девет. Джонатан няма да задава много лични въпроси, а Малкълм може да бъде ловък и уклончив, повярвайте ми, може.

— Вярвам ти. Знам, че не би забъркал някого в нашите дела, ако не би могъл да разчиташ абсолютно на неговата дискретност. И ще трябва да го посветиш в нещата — отбеляза Пола.

— Очевидно. Но на Малкълм може да се разчита... наистина, Пола — се подсмихна Филип. — Сигурен съм, че има готова сделка за случая. „Перинг и Перинг“ са огромна компания и няма ли да бъде ирония на съдбата, ако с един удар застреляме два заека? Ще хванем Джонатан на местопрестъплението и ще направим добър бизнес за „Харт Ентърпрайс“ в същото време.

Александър се засмя сухо, погъделичкан от идеята.

— О, как би харесала баба това!

Пола се усмихна с половин уста.

— Вероятно ще трябва да започнем едва тогава, когато Александър се съгласи. Това трябва да бъде негово решение — като управителен директор на „Харт Ентърпрайс“.

Александър възкликна:

— Няма какво да губим! И съвсем искрено изпитвам облекчение, че предприемаме агресивно действие. Очакването Джонатан Ейнсли да направи нещо е много разстройващо. Чувствам, че трябва да го накараме да се разкрие, ако можем.

— Първата ми работа утре сутринта е да говоря с Малкълм.

Филип погледна часовника си.

— Трябва вече да тръгваме, ако имаме намерение да хапнем набързо, преди да отидем в офиса на Джон Крофорд. Единадесет и половина е. Трябва да бъдем при Джон в два и половина, нали, Пола?

— Да. — Тя стана, като приглади черната си рокля. — Не очаквам нищо от този следобед — започна тя и спря. Горната ѝ устна затрепери и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Погледна бързо встрани. След минута успя да се овладее и се усмихна слабо на двамата мъже. — Много съжалявам — каза. — Това ми се случва, когато най-малко го очаквам. Мисля за баба и просто се задавам. Не мога да свикна с това, че не е тук. Просто е ужасно, такава празнота в живота ми... в живота на всички ни, предполагам.

— Да — съгласи се Филип. — Александър и аз се чувстваме по същия начин, както и ти. Фактически обсъждахме това вчера на вечеря. Трудно е да осъзнаеш, че никога повече няма да връхлита върху ни с някакъв неортодоксален, но ужасно умен съвет или да направи един от нейните прями или сбити коментари.

Филип заобиколи бюрото и прегърна нежно раменете на Пола, погледна преbledнялото ѝ лице.

— Четенето на завещанието ще бъде ужасно разстройващо, Пола, защото подчертава реалността на смъртта ѝ. Но трябва да бъдеш там... всички трябва да бъдем.

Завърши малко несериозно:

— Баба ще полудее, ако не сме там.

Пола кимна, усмихвайки се леко на забележката му, защото разбираше, че той иска да я разведри. Тъгата ѝ намаля.

— Ще ти кажа нещо — вбесявам се, като си помисля за пиявиците, които ще присъстват по-късно. — Въздъхна. — Е, добре, така е, нищо не може да се направи и моите извинения към вас двамата. Мисля, че колкото по-малко говорим за този следобед, толкова по-добре. Сега, хайде, да отиваме на обяд. Емили ще се присъедини — запазила съм маса в „Риц“.

— „Рица“! — възкликна изненадано Филип. — Не е ли малко луксозно за бърза закуска?

Тя хвана брат си под ръка, погледна го, после Александър, и сянка на истинска радост се появи.

— В действителност не. Това беше едно от любимите места на баба. И го избрах, защото ще предизвика неволни асоциации за нас четиримата... всички онези чудесни угощения, които тя ни даваше там, когато бяхме деца. — Пола се засмя и се обърна към брат си: — Освен това ти и аз можеше да не сме тук, ако Ема и Пол не бяха се събрали в романтично безделие в „Риц“ преди шестдесет години!

— Правилно — отговори Филип, смеейки се. — И в този случай мисля, че обядът би трябвало да е в чест на Пол Макгил! Аз черпя.

— Много мило от твоя страна — каза Александър, когато излизаха от кабинета на Пола и се отправяха към асансьора на персонала. Докато слизаха надолу, Александър разпита набързо Филип за приятеля му Малкълм Перинг. Доволен от отговорите на Филип, уверен, че братовчед му бе избрал подходящия човек, който да им помогне да разобличат Джонатан, той попита:

— Между другото, колко време ще се радваме на присъствието ти?

— Ще бъда тук до края на октомври, когато вероятно ще замина с Пола за Тексас. Така ми каза тя, преди да пристигнеш. Бизнес на „Ситекс“. Оттам обратно в Сидни за няколко седмици и след това се връщам обратно вкъщи — за Коледа.

— О! — възкликна Пола. — Не си ми казал.

— Реших едва на закуска тази сутрин. Нямах възможност да го спомена. Мама е толкова измъчена в момента, мисля, че би трябвало да съм тук. Ще я развеселя. Съгласих се също да отида с тях в Шамони през януари и те двамата, разбира се, бяха очаровани от това.

— Също и аз — това са чудесни новини. — Александър сияеше. — Меги и аз сме поканени да се присъединим към леля Дейзи и чичо

Дейвид. — Хвърли бърз поглед към Пола. — Няма ли да промениш решението си, след като Филип идва?

— Не. Във ваканция ли съм, предпочитам да лежа под горещото слънце и да се изпека до тъмнокафяво. Ските никога не са ме привличали, както вас двамата. Също така трябва да бъда в Ню Йорк през януари. Ще правим голям преглед на френска и италианска висша мода в магазина и тогава откривам „Тотал Уоман Шоп“ в нашия клон на Пето авеню.

Ухили им се закачливо, като излизаха от асансьора.

— Някой трябва да работи в това семейство.

Смеейки се, те я изведоха навън на „Найтсбридж“, влязоха в едно такси и се отправиха към Риц.

Емили вече ги чакаше на една маса в ресторанта. Елегантна в черния си костюм, който подчертаваше красотата ѝ до съвършенство, тя въпреки това имаше опечален вид. Зелените ѝ очи бяха замислени, когато братовчедите и брат ѝ седнаха при нея.

— Ще се радвам, когато днешният ден отmine — промърмори на Александър. — Мисълта за изслушване на завещанието е толкова потискаща.

Александър каза:

— Хайде, Емили, скъпа, развесели се. Филип и аз току-що имахме същия разговор с Пола. — Стисна ръката ѝ. — Баба не би одобрила. В действителност би била ужасно ядосана, ако можеше да ни види как седим и подсмърчаме. Спомняш ли си какво имаше обичай да казва?

— Кое точно? — попита Емили замислено.

— Забележката, която често правеше, когато имахме някакъв неуспех или разочарование. Обикновено ни казваше да забравим вчера, да мислим за утре и да продължим да вървим напред, без да поглеждаме назад. Не смяташ ли, че това е, което би трябвало да правим, особено днес?

— Да — съгласи се Емили, усмихвайки се вече по-весело.

— Добро момиче — похвали я Александър.

Филип каза:

— Ще поръчам бутилка шампанско и ще го изпием в памет на тази забележителна жена, която ни даде живот, научи ни на всичко, което знаем, и ни направи това, което сме.

Извика сервитьора, който предлагаше вината.

Докато чакаха бутилката „Дом Периньон“, Пола се наведе и прошепна на Емили:

— Филип има умна идея, измисли начин да разобличи Джонатан. След като вдигнем тост за баба, той ще ти каже за това.

— Не мога да чакам — възкликна Емили. Блестящите ѝ зелени очи внезапно проникателно се присвиха, докато размишляваше върху падението на Джонатан.

— Ако можем да разкрием предателството му към баба и да се отнесем с него така, както тя би направила, то това би било жест на преклонение пред нейната памет.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джон Крофорд, адвокатът на Ема и старши партньор на фирмата на Крофорд, „Крейтън, Фипс и Крофорд“, бързо влезе в голямата зала за конференции.

Огледа се и кимна със задоволство. Към двайсетте и четири стола, които се намираха постоянно около дългата махагонова маса, бяха прибавени още пет. Секретарката му ги беше вкарала от други офиси на адвокатската фирма и залата сега можеше да събере всички, които трябваше да пристигнат всеки момент.

Джон пристъпи, постави завещанието на Ема Харт върху масата пред своя стол. Очите му се спряха замислено върху него. То представляваше обемист документ, който щеше да предизвика много спорове. Няма значение, помисли и свивайки леко рамене, пристъпи до прозореца, дръпна пердетата и погледна към улица „Ъпър Грозвенър“.

Няколко секунди по-късно видя такси, което спря пред централния вход. Слезе Дейвид Еймъри, следван от Дейзи и Едуина. Даже от това разстояние можеше да види, че Дейзи изглеждаше изпита, много тъжна, но бе красива както винаги. Въздъхна. Нищо чудно, че бракът му не сполучи. Не беше възможно да си женен за една жена, докато обожаваш друга. Не си спомняше откога е влюбен в Дейзи. В действителност през по-голямата част от съзнателния си живот. Нямаше надежда. Тя се омъжи млада и виждаше единствено Дейвид. Тя бе привлекателна и естествена и богатството съвсем не успя да я разглези.

Бяха добри приятели и прекарваха два дни в месеца, работейки заедно, тъй като Дейзи ръководеше фондацията „Ема Харт“ — богатата организация, посветена на благотворителност. Дейзи често имаше нужда от юридическите му съвети по други въпроси и понякога той имаше късмет да прекара няколко допълнителни часа с нея. Беше благодарен за тези малки трохи от времето и чакаше с нетърпение техните бизнес обеда.

Отдалечи се от прозореца, когато чу гласа на секретарката си, която въвеждаше семейство Еймъри и Едуина в залата за конференции.

Усмивайки се, отиде да ги посрещне, поразен от ужасния вид на Едуина. Както и Дейзи, тя бе облечена в черно и като допълнение лицето ѝ изглеждаше напълно безцветно и лишено от живот. Но освен това беше се превърнала в старица за последните няколко седмици. Очевидно смъртта на Ема я бе засегнала дълбоко.

Няколко минути той поговори с тримата и тогава те заеха местата си. След малко останалите започнаха да пристигат в бърза последователност. Към два и двадесет вече присъстваха всички, освен Джим и Уинстън. Дойдоха пет минути по-късно, обяснявайки, че са били задържани от трафика по пътя си от Флийт стрийт.

Точно в два и тридесет Джон тържествено започна:

— Много тъжно събитие ни събира всички заедно днес, но както Ема ми каза последния път, когато я видях в началото на август: „Не искам опечалени лица, след като умра. Имала съм изключителен живот, познала съм най-доброто и най-лошото, не съм имала нито един скучен момент. Не пейте тъжни песни за мен“. Въпреки това, преди да продължа с настоящата работа, бих искал да кажа, че лично оплаквам един много добър и скъп приятел, който бе най-забележителната жена — не, поправка, личност, която някога съм имал привилегия да познавам. Болезнено ще ми липсва.

Чу се одобрителен шепот, преди Джон да каже с по-тържествен тон:

— Това е последната воля и завещание на Ема Харт Лаудър Ейнсли, която оттук нататък ще бъде споменавана просто като Ема Харт при четенето на завещанието.

Прочисти гърлото си и тонът му стана по-разговорен, когато каза:

— Преди смъртта си мисис Харт ми каза, че най-близките членове на семейството ѝ са запознати с част от съдържанието, тъй като то им е било разкрито от нея през април 1968. Въпреки това, тъй като завещанието обхваща прехвърлянето на цялото ѝ имущество и защото има други наследници, трябва да прочета завещанието в неговата цялост. Законът изисква такава процедура. При това положение трябва да ви помоля да ме изслушате. Опасявам се, че документът е дълъг и сложен.

Пола, която седеше между Джим и Филип, се облегна на стола, скръсти ръце в скута си и насочи внимание към семейния адвокат.

Лицето ѝ бе безизразно.

Първите пет или шест страници бяха посветени на завещанията на Ема за персонала в различните ѝ къщи и всички бяха щедри, показваха специалното внимание на Ема към всяка отделна личност и нейните нужди. Пола бе искрено удовлетворена, когато чу, че Хилда трябваше да получи значителна пенсия, когато се оттегли, както и нотариалния акт на една от селските къщи, която Ема притежаваше в селото Пенистън Роял.

Хилда не присъстваше, но Гей Слоун беше там. Бившата секретарка на Ема хвърли поглед към Пола и се усмихна изненадано и доволно, след като Джон беше прочел подробностите за подаръка на Ема за нея. Гей трябваше да получи двеста хиляди лири и комплект златни обеци с брилянти и брошка.

Втората част на завещанието се отнасяше до значителната колекция от картини на Ема. Джон обясни:

— В завещанието от 1968 Ема Харт оставяше всичките си произведения на изкуството на внука си Филип Макгил Еймъри, с изключение на платната в Пенистън Роял. Това завещание е променено.

Той обърна очи към Филип.

— Мисис Харт ми каза, че е обсъждала с вас тази промяна и ви е представила причините си и че сте разбрали мотивите ѝ.

— Да — каза Филип. — Баба искаше одобрението ми и аз ѝ казах, че това не е нужно, че трябва да разполага с произведенията на изкуството, както желае, тъй като са нейни и изцяло нейни.

Джон кимна, погледна надолу към документа и прочете думите на Ема:

— Като признание за многото години преданост, лоялност и приятелство давам и завещавам на Хенри Роситър пейзажа на Ван Гог, на Роналд Калински — Пикасо от синия период, на Брайън О'Нийл — балерината на Дега, всяка от които понастоящем се намира в резиденцията ми на „Белгрейв Скуеър“. На моя любим племенник Рандолф Харт, като признание за неговата любов и приятелство, завещавам четирите картини с коне от Стъбс и двете скулптури на Барбара Хепуърд, които в момента се намират в Пенистън Роял. Всичките си останали произведения на изкуството, с изключение на тези, намиращи се в Пенистън Роял, давам на внука си Филип. Също

така изключвам от това завещание за Филип картината със заглавие „Върхът на света“ от Сали Харт.

Филип се наведе към Пола и прошепна:

— Чичо Рандолф и останалите са много трогнати. Радвам се, че им направи тези подаръци, нали?

Пола кимна и леко се усмихна.

Джон Крофорд каза:

— Колкото до въпроса с императорското великденско яйце на Фаберже... — Адвокатът направи пауза за глътка вода и продължи да обяснява, че Ема искаше произведението на изкуството на Фаберже да бъде продадено на търг, парите да бъдат върнати на внуците ѝ, които ѝ го бяха купили като подарък за осемдесетия ѝ рожден ден. Ако останеха пари, в случай че императорското великденско яйце донесеше повече, отколкото бяха платили, те трябваше да бъдат дадени за благотворителност в съответствие с желанията на Ема.

Очите на Пола тайно блуждаеха из залата за конференции. Чувстваше нарастващото напрежение през последните петнадесет минути, беше забелязала тревогата, изписана на лицата на Робии, Кит и Елизабет. Едуина, от друга страна, като че ли разсеяно следеше процедурата, седеше, кършейки ръце в скута си. Изглеждаше по-тъжна от всякога.

Когато Джон започна: „Сега пристъпвам към тръстовите фондове, създадени от Ема Харт за децата ѝ“, Пола почувства тревогата и нервността, които се излъчваха от двамата чичовци и леля ѝ. Бързо отвърна очи и ги съсредоточи отново върху Джон.

Облягайки се на стола, адвокатът каза:

— Тръстовете, които започнаха да действат преди няколко години, не са били анулирани или променени по някакъв начин, вид или форма от мисис Харт. Остават непокътнати и наследниците Едуина, Кит, Робии и Елизабет ще продължават да получават доходи от тръстовете си.

Гласът на Джон звучеше монотонно, когато продължи да изяснява подробности за тръстовете и както преди бе усетила опасенията у тримата от онези четирима, сега Пола осъзна дълбокото им облекчение. Робин и близначката му Елизабет не можеха да скрият ликуването си. Лицето на Кит бе трезво, но очите му го издаваха, блестяйки триумфално. Само Едуина бе необяснимо разстроена,

плачейки изобилно в кърпичката си. Пола разбра, че леля ѝ несъмнено мислеше за Ема, разбирайки още веднъж колко справедлива е била майка ѝ.

— Ще премина към тръстовете, които Ема Харт създаде за внуците си — обяви Джон и сериозното лице на Пола стана много внимателно. Не можеше да престане да се чуди дали баба ѝ ги бе променила. Скоро стана ясно, че Ема не беше го направила. Емили, Сара, Александър, Джонатан, Антони, Франческа и Аманда щяха да продължават да бъдат облагодетелствани от тръстовите фондове, които Ема бе създавала за тях през април 1968. След като произнесе условията на тръста, адвокатът направи пауза и промени положението си на стола.

Погледът му спря върху Пола, след това се премести на Антъни. Отбеляза:

— На тази точка на процедурата съм длъжен да ви кажа, че Ема Харт създаде три допълнителни тръстови фонда. Те са за правнуците ѝ Лорн и Теса Феърли, син и дъщеря на Джим и Пола Феърли, и Джереми, виконт Стендиш, син на Антъни и Сали Стендиш, граф и графиня Дънвейл. Всеки тръст за тези трима правнуци е на сумата един милион лири.

Вдигайки завещанието, Джон още веднъж се впусна в относително дълго изброяване на завещанията на Ема, които бяха предадени със собствения ѝ език. Когато свърши с този раздел, бързо се придвижи напред и представи тази част от завещанието, която се занимаваше с разпределението на обширните бизнес предприятия на Ема и огромното състояние на Макгил. Тя пак бе оставила завещанията от 1968 непокътнати. Александър получаваше петдесет и два процента от „Харт Ентърпрайс“ и бе официално назначен за пожизнен директор на тази компания. Сестра му Емили, както и Сара и Джонатан получаваха по шестнадесет процента от акциите. В случай на смърт или неспособност на Александър, управлението на компанията автоматично се поемаше от Емили до смъртта ѝ.

Пола наблюдаваше Джонатан и Сара и се питаше дали знаят какъв късмет имат. Джонатан трудно криеше радостта си, Сара се усмихваше самодоволно, забеляза Пола и лицето ѝ стана затворено и студено.

При споменаването на собственото ѝ име, Пола отдаде на Джон пълното си внимание, въпреки че не очакваше изненади. Слушаше как той повтаряше думите на Ема, написани от нея през 1968. Пола получавайте всички акции на Ема от магазините „Харт“, което ѝ даваше пълен контрол върху компанията.

Цялото състояние на Макгил отиде при Дейзи Макгил Еймъри, с условието, че синът ѝ Филип трябваше да продължи да изпълнява длъжността главен изпълнителен директор на австралийската корпорация на Макгил, конгломерат, който притежаваше различните компании на Макгил. Пола трябваше да остане представител на майка си по всички въпроси, отнасящи се до „Ситекс Ойл“. След смъртта на Дейзи, имуществото на Макгил трябваше да бъде по равно разделено между Пола и Филип. Дейзи наследи „Пенистън Роял“, всичката земя и собственост към къщата, произведенията на изкуството, както и изумрудите на Макгил. Къщата, покъщнината, земята и бижутата трябваше да преминат към Пола след смъртта на майка ѝ. Пола получаваше остатъка от значителната изумрудена колекция на баба си.

— Останалите бижута на мисис Харт в по-голямата си част трябва да бъдат поделени между внучките ѝ. Въпреки това има други завещания — на Маргьорит Баркстоун, съпругата на Александър, на Сали Харт Стендиш и Вивиан Харт, нейни внучки племенници, и Розамунд Харт Елсуърти, нейна племенница — им каза Джон. — Ема направи подбора за всеки поотделно и той е, както следва: „На скъпата си внучка Емили Баркстоун Харт давам и завещавам сапфирената си колекция, състояща се от...“. — Джон напевно започна да чете дългия списък.

На адвоката му трябваше почти час, за да завърши четенето на тази част от завещанието, тъй като Ема притежаваше огромна колекция от бижута, и онези, които не бяха наследници, започнаха да стават неспокойни. Чуваше се шумолене и приглушени звукове, когато хората се движеха на столовете си. Извадиха цигари и запушиха. Някой наля чаша вода. Едуина издуха носа си няколко пъти. Робин се изкашля.

Джон Крофорд бе абсолютно спокоен както винаги и не обръщаше внимание на разместванията и случайните шумове. Четеше бавно, точно и на всички бе ясно, че няма да позволи да бъде притеснен. Накрая завърши:

— Това приключва подробностите за разпределението на колекцията от бижута на мисис Харт. Сега ще продължа с този раздел на завещанието, който се отнася до недвижимата ѝ собственост, главно къщите в Ямайка, Британска Западна Индия, апартамента в Париж на Авеню Фош, вилата в Кап Мартин в Южна Франция.

Адвокатът обясни, че завещанията, които Ема Харт бе направила през април 1968, оставаха непроменени. Емили Баркстоун Харт трябваше да наследи парижкия апартамент, брат ѝ Александър Баркстоун — вилата на Ривиерата, а Антъни — къщата на Карибско море.

На тази точка Джон внезапно постави завещанието на масата. Очите му се лутаха от лице на лице и тогава собственото му лице се промени значително, когато се изправи на стола си.

Произнесе с много внимателен тон:

— Мое задължение е сега да ви информирам, че Ема Харт промени останалата част на завещанието си.

Чуха се няколко високи ахвания и по-голямата част от присъстващите се вдървиха на столовете си. Множество разтревожени погледи бяха разменени. Пола почувства ръката на Филип на коляното си и го погледна бързо, тъмните ѝ вежди се повдигнаха, преди да върне погледа си към Крофорд. Той обръщаше страницата, която току-що бе прочел, и разглеждаше следващата.

Пола усещаше как напрежението плува около нея във въздуха и очакването ѝ бе примесено със страх. Гърдите ѝ се свиха, когато стисна ръцете си, чудейки се какво ли щеше да избухне. „Винаги съм го знаела дълбоко в себе си, мислеше Пола. Несъзнателно знаех, че баба има някоя и друга скрита изненада.“ Чакаше Джон да продължи.

Тишината в стаята бе мъртвешка.

Двадесет и осем немигащи очи бяха заковани върху адвоката.

Най-накрая Джон погледна нагоре. Разгледа лицата им за втори път, отбелязвайки изражението на всяко. Някои изразяваха страх или тревога, други бяха силно любопитни, няколко просто изразяваха интерес. Усмихна се и прочете със силен глас:

— Аз, Ема Харт Лаудър Ейнсли, отгук нататък споменавана като Ема Харт, заявявам, че допълненията към последната ми воля и завещание на този двадесет и пети април в година 1969 на нашия Бог са направени от мен в здраво телесно и умствено състояние. По-

нататък заявявам и свидетелствам, че никакъв натиск или влияние не са оказани над мен от която и да е личност, за да направя споменатите промени, и моята последна воля и завещание са единствено повлияни от собствените ми намерения и действия.

Настъпи кратка пауза от страна на Джон, когато обърна страницата, след това насочи цялото си внимание към юридическия документ в ръцете си.

— Допълнение първо. Давам и завещавам на Шейн О'Нийл, внук на скъпия ми дългогодишен приятел Блеки О'Нийл, брилянтния пръстен, който ми бе подарен от покойния му и гореспоменат дядо. Още завещавам на Шейн О'Нийл картината, известна като „Върхът на света“, която също получих от дядо му. По-нататък, давам на Шейн О'Нийл сумата от един милион лири във формата на тръст, който бях основала за него. Правя тези подаръци на Шейн от любов към него и като признание за постоянната му любов и преданост към мен.

Допълнение второ. Давам на Миранда О'Нийл, внучка на приятеля ми Блеки О'Нийл, изумрудената панделка брошка, подарена ми от дядо ѝ. Също така подарявам, на Миранда О'Нийл всички останали бижута, които съм получила от дядо ѝ през живота му. Списък от споменатите предмети е прикрепен в края на тези допълнения. По-нататък, давам и завещавам на Миранда сумата от петстотин хиляди лири във формата на тръст. Правя го като признание за привързаността и любовта ѝ към мен и в памет на скъпата ми приятелка Лора Спенсър О'Нийл, баба ѝ.

Допълнение трето. Завещавам на моя внук племенник Уинстън Джон Харт, внук на любимия ми брат Уинстън, стопанството, известно като „Гнездото на чаплата“ в Скарбъроу, Йоркшир, и сумата от един милион лири, вложени в тръст, подобен на гореспоменатите. Също така завещавам на Уинстън Харт петнадесет процента от акциите си в новата ми компания „Консолидейтед Нюзпейпър Интърнешънъл“, която той и аз основахме през март 1969. Правя тези завещания на Уинстън Харт като жест на любов и заради любовта, предаността и необичайната му лоялност към мен в продължение на години и заради брака му с внучката ми Емили, за благо на тях двамата и поколението им.

Тук Джон спря, бързо глътна малко вода и осъзнавайки напрегнатата атмосфера, която бе настъпила, бързо продължи:

— Допълнение четвърто. Давам на Джеймс Артър Феърли, съпруг на внучката ми Пола Феърли, десет процента от акциите си в „Консолидейтед Нюзпейпър Интърнешънъл“. Това е лично завещание на Джим Феърли и в никакъв случай няма отношение към тръстовете, основани за правнуците ми Лорн и Теса. С това завещание искам да изразя признанието си за неговата преданост към мен и интересите ми в „Йоркшир Консолидейтед Нюзпейпър Къмпъни“ и също изразява привързаността ми към него.

Допълнение пето. На моята внучка племенница Вивиан Харт, внучка на любимия ми брат Уинстън, и на племенницата ми Розамунд Харт Елсуърти, дъщеря на любимия ми брат Франк, давам и завещавам на всяка по петстотин хиляди лири във формата на тръстови фондове, които бях създала за тях. Правя това поради голямата си привързаност към тях двете и в памет на братята си.

Допълнение шесто. Давам и завещавам на внучката си Пола Макгил Еймъри Феърли и внука си Филип Макгил Еймъри апартаментата си на Пето авеню в Ню Йорк и къщата си на „Белгрейв Скуеър“, като двете собственисти да се владеят съвместно от тях. Правя тези подаръци на Пола и Филип, защото гореспоменатите резиденции ми бяха купени от дядо им, Пол Макгил. След дълъг и внимателен размисъл реших, че внуците на Пол Макгил би трябвало по право да наследят тези къщи. Поради тази причина промених оригиналното завещание, направено през април 1968.

Допълнение седмо. Давам на внучката си Пола Макгил Еймъри Феърли останалата част от собствеността си, включително всички коли, дрехи, кожи и налични пари в банковите ми сметки. По-нататък, давам и завещавам на Пола Феърли всичките си авоари, вложени в личната ми компания „Е. Х. Инкорпорейтед“. Споменатите авоари включват личната ми недвижима собственост, личните ми акции и касови баланси. Общата стойност на тези авоари се изчислява на шест милиона, осемстотин деветдесет и пет хиляди лири, шест шилинга и шест пенса.

Адвокатът вдигна глава и каза на събралите се:

— С това приключва четенето на последната воля и завещание на Ема Харт Лаудър Ейнсли, освен...

— Почакайте за момент! — експлодира Джонатан. Кипейки, той скочи. Очите му бяха свирепи, лицето му бе преbledняло като избеляла

кост. — Ще оспорвам това завещание! На мен беше оставен апартаментът на Пето авеню в оригиналното й завещание и е мой по право. Ще...

— Бъди така любезен да седнеш, Джонатан — възкликна студено адвокатът, поглеждайки го. — Не съм свършил.

Настръхнал, без да крие яростта си, Джонатан стори това, за което бе помолен, но продължи да вика:

— Татко! Няма ли какво да кажеш за това?

Робин, въпреки че също бе вбесен, направи знак на сина си да млъкне.

Крофорд продължи:

— Точно щях да прочета последното изявление, направено от мисис Харт в края на завещанието й. Сега ще го направя и трябва да помоля да няма по-нататъшни необуздани избухвания от този сорт. Това е последното изявление на мисис Харт:

Искрено вярвам, че съм била права, точна и справедлива в разпределението на всичките си земни вещи и богатства. Искрено се надявам, че наследниците ми разбират защо някои от тях получават по-големи наследства от други. Въпреки това, ако някои от наследниците ми чувстват, че са измамани или подминати за сметка на други членове от семейството ми, трябва да заявя, че случаят не е такъв. По-нататък, ако някой член от семейството ми замисля да оспорва това завещание, трябва убедително да го посъветвам да не го прави. Още веднъж свидетелствам, че никакво неподходящо влияние или влияние от какъвто и да е род не ми е било оказвано когато и да е.

Никой друг, освен адвоката ми Джон Крофорд, не знаеше за тези промени и допълнения, които са изцяло мое създание. Трябва също да заявя, че не съм изкуфяла, нито пък равновесието на мозъка ми е нарушено. Четири писмени клетвени декларации, подписани от четирима лекари, са прикрепени към този документ, който е моята последна воля и завещание. Тези лекари ми бяха непознати до датата на това завещание и по този начин са незаинтересовани страни. Двама общи практикуващи лекари и двама психиатри ме прегледаха сутринта и следобед на двадесет и пети април 1969, преди това завещание да бъде написано вечерта на същата дата. Резултатите от прегледите им се съдържат в писмените клетвени декларации и потвърждават, че съм в

отлично физическо състояние и съвършено здраве, че съм душевно стабилна и че способностите ми не са нарушени.

Вследствие на това, трябва да посоча, че това завещание е необратимо, неоспоримо и абсолютно неопровержимо. Не може да бъде оспорвано в съда. Определям любимата си и предана дъщеря Дейзи Макгил Еймъри за изпълнителка по наследството ми, Хенри Роситър от „Роситър Мърчънт Банк“ и Джон Крофорд от „Крофорд, Крейтън, Фипс и Крофорд“ за подизпълнители по наследството ми.

Джон се облегна, очаквайки бурята да избухне.

Тя избухна моментално.

Всички започнаха да говорят едновременно. Джонатан бе на крака и почти тичаше по дългото протежение на залата за конференции, изглеждаше, като че ли имаше намерение физически да нападне Джон Крофорд. Робин също беше станал, както и Кит Лаудър и Сара. Тези тримата също се нахвърлиха върху Джон със свирепи физиономии и без да крият яростта си, започнаха да го ругаят пискливо.

Джонатан бе близо до апоплексия, крещеше, че семейството О'Нийл са били облагодетелствани за негова сметка и че Пола и Филип са откраднали наследството му. Сара започна да плаче. Майка й Джун бързо отиде при нея, опитвайки се да я успокои, като правеше безуспешни опити да прикрие собственото си смущение.

Брайън О'Нийл скочи на крака. Приблужи се до Дейзи и като единствен присъстващ член на семейството заяви, че семейство О'Нийл не биха желали да приемат завещанието им от Ема, като се имат предвид коментарите на Джонатан.

Бъркотията се въртеше около Пола. Джим, който седеше пред нея, се обърна и каза:

— Не е ли чудесно от страна на баба да ми остави акциите в новата вестникарска компания?

— Да — каза Пола, забелязвайки светналите му очи, доволната му усмивка.

Филип, който седеше от лявата ѝ страна, я потупа по рамото и се наклони към нея. Пола извърна очи и се втренчи в брат си. Гледаха се разбиращо един друг един продължителен миг. Пола се опитваше да запази спокойно изражение, но това трудно ѝ се удаваше. Стисна устни, за да не се изсмее високо. Промърмори:

— Добрата стара баба както винаги е помислила за всичко. Какъв блестящ, гениален проблясък бе това да приложи онези медицински клетвени декларации. Недоволните не могат да направят нищо — ръцете им здраво са вързани от Ема Харт.

Филип кимна.

— Да, но ще създават неприятности, запомни думите ми. От друга страна, познавайки темперамента на Джонатан, този внезапен обрат на събитията лесно би могъл да го накара да се държи по най-неразумния начин. Би могъл да действа даже необмислено. И вероятно ще разкрием предателството му към баба по-рано, отколкото мислим.

— Да се надяваме. Вероятно баба е разбирала това също, Филип. Не се съмнявам в искреността ѝ, когато ни е оставила резиденцията на Макгил, защото ние сме Макгил, но нека не забравяме колко проникателна и умна бе тя.

Пола не можа да си задържи усмивката.

— Трябва да признаеш, че Ема Харт имаше последната дума.

— Бих казал, че тя им се подигра — отговори Филип, тържествувайки.

Дейзи отблъсна назад стола си и заобиколи бързо масата. Наведе се над Пола и каза:

— Горкият Джон... словесно го наказват, и то твърде несправедливо. Завещанието на мама бе нейно собствено дело, не негово. Той е единствено семейният адвокат. Не можеш ли да спреш отвратителното им поведение? Фамилията Лаудър и Ейнсли са извън всякакъв контрол.

— Може би татко ще каже нещо — промърмори Пола.

— Не — отговори твърдо Дейзи. — Ема Харт те направи глава на това семейство. Това е твоя отговорност, скъпа. Съжалявам, но това е положението.

Пола кимна и се изправи.

— Моля всички, тишина за момент.

Природната сдържаност пречеше на Пола да защити позицията си пред такава голяма група като тази, но когато никой от буйните размирници не ѝ обърна никакво внимание, се наведе и удари стиснатия си юмрук по масата. Възкликна яростно:

— Млъкнете! Всички! И седнете!

Фамилиите Ейнсли и Лаудър я погледнаха с антипатия и въпреки че не помръднаха от позицията си около стола на Джон Крофорд, спряха да се карат помежду си.

— Благодаря ви — каза Пола по-спокойно, но в гласа ѝ се почувстваха ледени нотки. Изправи се в цял ръст и вродената ѝ надменност моментално стъписа всички.

— Как смееете да се държите по този безсъвестен начин! — укори ги строго. — Мисля, че бихте могли да проявите малко уважение към Ема Харт. Господи, тя е мъртва само от няколко седмици, а вие тук се държите като лешояди. — Тук очите на Пола се приковаха върху Джонатан и Сара, които стояха заедно. — Баба ми знаеше какво прави и мисля, че е била твърде великодушна към определени членове на това семейство.

Пола сграбчи здраво облегалката на стола и продължи с тон, който бе почти заплашителен:

— Никой от вас да не посмее даже да помисли за обжалване на завещанието на Ема Харт. Защото, ако го направи, ще се боря срещу него до самия край — даже ако това струва цялото ми време и последното ми пени.

Всички събрани я гледаха втренчено. Повечето от присъстващите ѝ се възхищаваха, някои я проклинаха, но всички бяха хипнотизирани от атмосферата на сила, която излъчваше.

Уинстън се приближи до Емили и докосна ръката ѝ. Прошепна ѝ:

— Само я погледни... самата Ема Харт. Мисля, че легендата живее.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Шейн и Пола пресякоха терминала на „Бритиш Еървейс“ на летище „Кенеди“, взеха ескалатора до втория етаж и влязоха в залата за първа класа.

Намериха спокойно кътче.

След като й помогна да свали наметката си от дива норка, Шейн се измъкна от тренчката си и го хвърли на съседния стол.

— Хайде да пийнем нещо — предложи. — Имаме време до полета.

— Чудесно. Благодаря ти, скъпи.

Шейн й се усмихна и тръгна към бара от другата страна на залата.

Пола го наблюдаваше. Изглеждаше прекрасно. Мургав, самоуверен, напълно контролиращ себе си. Изразът на лицето й се смекчи, очите й се изпълниха с любов. През изтеклата година, в която връзката им се утвърди, чувствата й към него бяха нараснали. Той бе станал част от нея и тя се чувстваше изгубена, когато бяха разделени, сякаш бе полужива. Непрестанно я изненадваше. Въпреки че го познаваше от най-ранно детство, никога не бе осъзнавала изцяло колко много може да се разчита на него при всякакви обстоятелства или извънредни положения. Имаше огромно чувство за отговорност както към нея, така и към всяко едно нещо, което бе важно в живота му. Силата на характера му предизвикваше страхопочитание. Той е железен човек, мислеше си тя.

Наблюдаваше го с обич, докато се връщаше с питиетата. Шейн отвърна на усмивката й, подаде й водка с тоник и седна до нея.

Допря чашата си до нейната и каза:

— Да пием за следващия месец, Пола, за началото на следващата година.

— За 1971 — каза Пола.

— Тя ще бъде нашата година, скъпа. Всичко ще се уреди с Джим. Ще бъдеш свободна. Само помисли, ще бъдеш отново тук през януари,

а това не е твърде далече във времето. Вече можем спокойно да кроим плановете си за бъдещето. Най-сетне.

— Толкова се радвам — каза тя, но блестящите ѝ очи потъмняха тревожно.

Шейн забеляза. Намръщи се.

— Не харесвам това изражение на лицето ти, Пола. Какво има?

Тя поклати глава, засмя се весело.

— Нищо. Просто ще бъда щастлива едва когато говоря с Джим и уредя взаимоотношенията си. Толкова е разстроен, отказва да признае, че нещата не вървят, заравя главата си в пясъка. Знам, вероятно мислиш, че недостатъчно ефективно се справям със ситуацията. Но разбери, трудно е да говориш на някой, който просто не иска да слуша. — Протегна ръка и стисна неговата. — Съжалявам. Тъпча на едно място. Повтарям се.

— Всичко е наред. Разбирам. Но ще се занимаеш с него, когато се върнеш. — Шейн се ухили, като добави: — Би трябвало да го затвориш в една стая, да заключиш вратата и да скриеш ключа. По този начин ще трябва да те изслуша.

— Ако е необходимо, точно това ще направя. Обещавам. Решила съм да свърша с това един път завинаги. Разбира се, моментът не е подходящ, две седмици преди Коледа. От друга страна, предполагам, че едва ли има подходящ момент за обсъждане на развод... емоционалните ситуации са винаги трудни.

— Да. — Той се наведе напред. — Знам, че няма да е лесно, Пола. Бих желал да мога да бъда до теб в Англия, ако имаш нужда от мен, но трябва да замина за островите, нямам избор. Въпреки това — спря, погледна я напрегнато — ще долетя в Лондон незабавно, ако не можеш да се справиш сама.

— Знам, че ще го направиш, но ще се оправя сама. Наистина, Шейн.

Настъпи кратка тишина. После тя каза:

— Благодаря ти за миналия месец. Чудесно беше да прекарам с теб един период от време без прекъсване. Чувствам се много по-добре, отколкото когато пристигнах през ноември... във всяко едно отношение.

— Също и аз. Помисли, Пола, за теб това беше триумфален месец. Успя да подновиш договора с Дейл Стивънс, победи Мариот

Уотсън в спора за „Ситекс“, нещо, което би трябвало да те кара да се чувстваш добре. И може би твоят успех предрича добро бъдеще. Трябваше да се справиш с много трудности.

— Ти ме измъкна, Шейн. Ти ме подкрепи и утеши. По-силна съм от всякога заради теб, заради любовта и разбирането ти. И по въпроса за „Ситекс“... — Гласът ѝ заглъхна неубедително. Погледна го внимателно и сбърчи нос. — Знам, че няма да ми се присмиваш, когато ти разкажа за това, защото и ти си един суеверен келт...

Отново спря. Погледът ѝ не се отместваше от лицето му.

— Няма да ти се присмивам. Така че продължавай.

Изящните ѝ устни се извиха в усмивка и тя поклати глава с нескрита самоирония.

— Добре, когато за първи път чух за експлозията на „Емърем III“ не можех да спра да мисля, че това е лошо знамение, знак за предстоящи, още по-ужасни бедствия. И в известен смисъл бях права. Поглеждайки назад, си давам сметка, че изминалите четиринадесет месеца бяха препълнени с проблеми... Смъртта на Мин, безредиците в Ирландия по време на експлозията. Нарастващите съмнения на баба за Джонатан, безсрамното поведение на Сара към мен, интригите ѝ, с цел да сложи ръка върху бутиците на „Харт“, разпадането на брака ми. Ужасното поведение на леля Елизабет, страхът от скандал поради развода ѝ и позицията на Джани. Продължаващите трудности със „Ситекс“, вътрешните борби в тази компания, да не говоря за самолетната катастрофа на Джим и после нервната му криза. Внезапната смърт на Блеки и кончината на баба толкова скоро след това и всичките онези ужасни скандали в семейството по повод завещанието ѝ. — Тя сви устни. — Чувствам се, като че ли някой ме е проклетел или по-скоро семейството на Ема.

Шейн взе ръката ѝ в своята.

— В известен смисъл на теб ти се събра повече, отколкото трябва. Но нека да сме обективни. Първо, Блеки беше на осемдесет и четири години, а Ема на осемдесет и една, така че трябваше да се очаква, че те ще умрат скоро. И те умряха спокойно, Пола, след дълъг и продуктивен живот. Второ, ти постави край на виковете и крясъците относно завещанието ѝ в определени среди. Уреди много от проблемите в „Ситекс“, а интригите на Сара срещу теб бяха пресечени още в самото начало от Ема. Джим очевидно се е възстановил. Антъни

и Сали са щастливо женени и имат чудесен син. Даже леля ти Елизабет се отърва безпроблемно и изглежда щастлива с Марк Дебоан. Колкото до твоя брак, той изглеждаше обречен дълго преди „Емърем III“ да експлодира.

Той я прегърна, целуна я по бузата, после се отдръпна, вгледан в лицето ѝ.

— Какво ще кажеш за положителните страни? Блеки и Ема можаха да отпразнуват заедно осемдесетия ѝ рожден ден и прекараха осем чудесни месеца, обикаляйки света. Емералд Боу спечели Гранд Нешънъл, което бе триумф за дядо. Едуина се помири с Ема, която живя достатъчно дълго, за да види Емили омъжена за Уинстън, а Александър женен за Меги. Имаше много щастливи събития и много хубави неща се случиха наред с лошите.

— О, Шейн, толкова си прав. Колко ли глупава изглеждам.

— Съвсем не, и както каза, няма по-суеверен човек от мен. Все пак опитвам се да търся дъгата. Такава има, знаеш.

Изражението му се промени и той я погледна с тъмните си очи, в които се появи въпрос.

— Когато ми телефонира онази нощ през октомври след прочитането на завещанието на леля Ема, каза, че тя ме е направила един от нейните наследници, защото ме е обичала като член на семейството си и поради дългогодишното си приятелство с дядо ми. И знам, че продължаваш да го повтаряш, но...

Той се облегна, бръкна в джоба си за цигари, взе една, запали я. Пушеше замислен, вгледан в далечината.

Наблюдавайки го отблизо, с нараснал интерес, Пола реши да опипа почвата:

— Какво искаш да кажеш, какво намекваш, Шейн?

— Не мога да спра да се чудя дали Ема не е имала други причини, или по-точно, друга причина.

— Каква точно?

— Може би Ема е знаела за нас, Пола.

— О, Шейн, не мисля — възкликна Пола, поглеждайки го учудено. — Сигурна съм, че би ми споменала нещо. Знаеш колко близки бяхме с баба. Във всеки случай би казала на Блеки, знам това, и той със сигурност би говорил с теб. Не би устоял.

Шейн посегна към пепелника.

— Не съм толкова сигурен като теб. Ема бе най-умната личност, която съм познавал. Съмнявам се дали би казала нещо при съществуващите обстоятелства. От една страна, не би искала да нарушава моята или твоята интимност и не би казала на дядо, защото би се страхувала, че той ще се разтревожи. Нека да погледнем нещата реално, тя ми остави годежния си пръстен, надявайки се, че един ден ще го дам на теб!

Пола каза:

— Вероятно просто е мислела, че ти си този, който трябва да притежава пръстена, че по право е твой, имайки предвид откъде е дошъл. Той е много ценен. Освен това ти остави картината, която също бе подарък от дядо ти.

— Вярно. Но, Пола, един милион лири за мен! Това, по дяволите, е твърде голям подарък, измерен по каквито и да е стандарти.

— Съгласна съм. — Пола му се усмихна и ясните ѝ сини очи, проблясващи с виолетови светлини, се изпълниха с нежност и топлина. — Баба ми много държеше на теб, Шейн. Смяташе те за един от внуците си. И погледни, какво ще кажеш за Мери? Баба бе страхотно щедра и към нея.

— Да. — Шейн въздъхна. — Бих искал да знам реалната истина. Но не мисля, че някога ще я знам. — Внезапно го напуши смях и очите му заиграха закачливо. — Трябва да призная, иска ми се да мисля, че Ема е знаела за нас и е одобрявала.

— Има нещо, в което мога да бъда сигурна, Шейн. Знам, че би ни дала благословията си. — Пола спря рязко, когато по високоговорителите се чу информация. Погледна го и направи гримаса. — Дотук, скъпи, обявиха моя полет. — Направи опит да стане.

Шейн я задържа. Прегърна я и прошепна в косата ѝ:

— Толкова те обичам, Пола. Помни това през следващите няколко седмици.

— Как бих могла някога да забравя? Това е част от голямата ми сила. Аз също те обичам, Шейн, и ще те обичам до края на живота си.

Емили каза:

— Не, Джим, не е пристигнала още. Очаквам я всеки момент.

Като придържаше слушалката между ухото и рамото, Емили вдигна ципа на полата си, продължавайки да слуша Джим. Той се обаждаше от Йоркшир и я бе хванал точно когато се обличаше.

След няколко секунди Емили обясни нетърпеливо:

— Знам, че самолетът е кацнал. Проверих на Хийтроу. Кацнал е навреме. Докоснал е пистата точно в седем и тридесет. Пола трябва да премине митница и след това да излезе в града.

Емили погледна часовника върху масичката до леглото.

— Господи, още е само девет, Джим. Виж какво, трябва да тръгвам. Ще ѝ кажа да ти се обади в минутата, в която влезе.

— Излизам от офиса, Емили — каза Джим. — Тръгвам с кола за Лондон. Кажи на Пола да не си прави труда да идва в Йоркшир, както планираше. Ще я видя на „Белгрейв Скуеър“ тази вечер. И теб, и Уинстън също. Хайде да вечеряме заедно, да направим прощално парти.

— О, да — промърмори Емили. — Разбирам какво имаш предвид. Заради заминаването на Уинстън за Канада утре.

— Да... и аз отивам с него, Емили. Току-що приключих разговора си от нашия лондонски офис и той е очарован, че съм решил да се присъединя.

— О — каза с изненада Емили. — Добре, да, ще му правиш компания, предполагам. Ще се видим довечера, Джим, довиждане.

— Довиждане, Емили.

Тя постави слушалката върху вилката и продължи да я гледа втренчено. Направи гримаса, чудейки се дали Уинстън наистина бе толкова доволен, колкото Джим мислеше. Съмняваше се. Никой от тях нямаше достатъчно време за Джим Феърли тези дни.

Телефонът иззвъня отново. Емили бързо го вдигна, със сигурното чувство, че това бе съпругът ѝ.

— Да, Уинстън — каза тя.

Уинстън се засмя.

— Как разбра, че съм аз?

— Защото преди минута говорих с Джим. Търсеше Пола. Каза ми, че заминава за Торонто с теб. Не си ли развълнуван до безкрайност? — попита саркастично.

— Страхотно — каза Уинстън. — В действителност няма причина да идва с мен, но не можех да му кажа да върви по дяволите.

Той притежава десет процента от новата компания и е любопитен относно последната придобивка, иска да огледа новия вестник. Знаеш колко странен е тези дни, дори започва да става досаден.

— Досадно ще е за теб, Уинстън — въздъхна Емили. — Виж, надявам се, че няма да започне да се бърка в Сентинъл на Торонто. В редакторската работа, имам предвид. Това би могло да те забави. Хубаво би било да се върнеш за Коледа, Уинстън.

— Ще си дойда, не се безпокой, любима. Колкото до Джим, ще го отрежа, ако започне да се бърка.

— Той предложи всички да вечеряме заедно довечера. Прощално парти, така го нарече. Предпочитам да сме сами, но предполагам, че ще трябва да се присъединим към тях — каза Емили с ревнив тон.

— Нямаме избор. Във всеки случай позвъних, за да ти кажа, че Джим идва с мен в Канада. Трябва да бързам. Всеки момент ще открия заседанието.

След като се сбогува, Емили извади жакета си от гардероба и го облече. Бързо слезе по стълбите на мезонета на „Белгрейв Скуеър“, където двамата с Уинстън бяха отседнали за уикенда, и се отправи към кабинета.

В утринта на този мрачен понеделник стаята, умело аранжирана в светла гама, бе изпълнена със студена декемврийска светлина. И все пак тя създаваше весело настроение с вазите свежи цветя, горящата камина, многобройните лампи, които топло светеха. Емили забеляза, че Паркър бе внесъл поднос с кафе и три чаши и чинийки. Брат ѝ трябваше да пристигне в десет часа, веднага след Пола.

Емили телефонира на секретарката си в лондонския офис на „Дженрит“ и обясни, че ще отсъства до края на деня. Когато затвори телефона, чу гласа на Паркър, който поздравяваше Пола във фойето. Скочи и изтича да посрещне братовчедка си.

— Каква чудесна изненада да видя усмихнатото ти лице — каза топло Пола, хвърляйки се в прегръдките ѝ. — Не очаквах да бъдеш в Лондон. Какво правиш тук?

— Сега ще ти обясня.

Пола се обърна към иконома.

— Тилсън остави багажа в колата, Паркър, тъй като ще ме закара в Йоркшир по-късно днес.

Емили каза:

— О, Пола, Джим позвъни преди малко. Тръгнал е за Лондон. Искаше да знаеш това и предложи да останеш тук тази вечер.

Пола прехапа устни, преглътна разочарованието си и промърмори:

— Ясно. — Усмихна се слабо на иконома. — Бихте ли помолили Тилсън да внесе багажа ми, Паркър.

— Да, мадам. — Паркър отиде към входната врата.

Пола хвърли наметката си от норка върху един стол в хола и последва Емили в кабинета. Затвори вратата, облегна се на нея и извика разпалено:

— По дяволите. Джим знаеше, че имам силното желание да замина право за Йоркшир и да видя Лорн и Теса! Каза ли защо така внезапно е тръгнал за града!?

— Да. Уинстън заминава утре за Торонто, да инспектира положението с новия вестник. Джим е решил да се присъедини.

— О не! — извика Пола и лицето ѝ се изопна. Приблужи се до камината и тежко се отпусна на дивана. Гневът бушуваше в нея. Джим пак изчезваше, както направи през октомври, когато бе заминал за Ирландия при Едуина. Шесто чувство ли имаше? Предусещаше ли по някакъв начин момента, когато тя искаше да подеме разговор за развод?

Емили стоеше до камината, наблюдавайки внимателно братовчедка си. Накрая каза:

— Изглеждаш ужасно разстроена, Пола. Какво има?

Пола се поколеба, после се довери.

— Не мисля, че ще се изненадаш, Емили, ако ти кажа, че ние с Джим имаме много лични проблеми за обсъждане. И за разрешаване. Надявах се да разчистя нещата през следващите няколко дни. Сега той заминава. Отново. Ако не го убедя да отложи пътуването си с Уинстън, ще трябва да чакам да се завърне от Канада, за да говоря с него.

Емили се отпусна на дивана и я потупа по ръката.

— От дълго време знам, че нещата между вас не вървят, Пола. Ти би трябвало да говориш с Джим, и то за развод, ако искаш мнението ми. И Уинстън мисли така.

Пола потърси погледа на Емили.

— Нима е ясно за всеки?

— О, не, не за всеки. Но най-близките ти са наясно.

— А родителите ми? — попита бързо Пола.

— Баща ти съзнава, че има голямо напрежение между вас, и е разтревожен от положението, но не съм сигурна за леля Дейзи. Искам да кажа, тя не разбира колко е лоша ситуацията, Пола. Тя е толкова добра, винаги прощава на всеки.

Пола въздъхна уморено.

— Мислиш ли, че ще мога да го убедя да не заминава за Канада?

— Не, определено не. Заради онези акции, които баба му остави, Джим доби самочувствие на част от новата компания и иска да си натопи пръстите в меда. Тези дни е станал непоносим.

Пола почувства внезапна отпадналост. Уморено примижа.

— Мразя тези нощни трансатлантически полети.

Емили кимна. Пое дълбоко въздух и каза:

— При всички положения няма да можеш да заминеш за Йоркшир днес, Пола. На Александър му трябваш тук, в Лондон. Той пристига след няколко минути, за да се срещне с нас.

— Какво се е случило? — Внезапно нещо проблесна в съзнанието ѝ. — Да не е Джонатан?

— Да, опасявам се, че е той.

— Разкажи ми всичко. — Пола погледна тревожно Емили. Решително отхвърли мисълта за Джим и развода.

— Александър предпочита сам да те информира, Пола. Каза ми да те помоля да почакаш, докато дойде. Твърде комплицирано е. И аз пристигнах в Лондон заради Джонатан. Александър искаше да бъде тук за срещата с теб. В действителност двамата с него разнищихме ситуацията през последните две седмици.

— Искаш да кажеш, че сте знаели през цялото това време и не сте ми казали?

— Искахме да бъдем сигурни и заедно да направим план. Също така трябваше да говорим с Хенри Роситър и Джон Крофорд. Трябваше ни техният съвет. Ще предприемем драстични стъпки, Пола.

— Толкова ли е лошо?

— Твърде сериозно. Въпреки това Сенди и аз контролираме положението. Сара е замесена в известна степен.

— Както си и мислехме — въздъхна Пола. Тревогата ѝ нарасна.

Вратата се отвори тихо и Александър влезе в кабинета.

— Добро утро, Емили. Добре дошла, Пола. — Приближи до дивана, целуна ги двете и седна срещу тях. — Не бих имал нищо против чаша кафе, Емили — каза на сестра си. — Вървах пеша от „Итън Скуеър“, а времето е ужасно тази сутрин. Замръзнал съм.

— Да, разбира се. — Емили вдигна сребърния чайник, наля. — За теб, Пола?

— Да, аз също бих желала. — Погледът ѝ пронизваше, когато се спря на Александър. — Трябваше да ме известиш.

— Честно казано, мислех да го направя, Пола. Двамата с Емили го обсъждахме надълго и нашироко и накрая решихме, че няма смисъл. Щеше да се безпокоиш, а нямаше да можеш да направиш нищо от Ню Йорк. Освен това ръцете ти бяха вързани със „Ситекс“. Не исках да те дърпам обратно в Лондон. Още повече, стигнах до корена на всичко това в края на миналата седмица.

Пола кимна.

— Каж ми всичко, Сенди.

— Добре, слушай. Планът на Филип сполучи. Малкълм Перинг ми помогна да разоблича Джонатан, но имах друг извор на информация. Този източник ми даде възможност наистина да го пипна. Но избързвам. По-добре да започна отначало.

— Моля те — каза Пола.

— Малкълм Перинг предложи перфектна имуществена сделка на „Харт Ентърпрайс“. Занесе я на Джонатан, който прояви значителен интерес. След това нищо не стана. Малкълм продължи да му звъни по телефона в продължение на две седмици, а Джонатан все отлагаше. Чак в средата на септември Джонатан покани Малкълм да наmine в офиса му за среща. В началото Джонатан му наговорил глупости, казал, че сделката е отлична, но накрая отхвърлил предложението. Заявил, че в „Харт Ентърпрайс“ не могат да се справят с нея точно в този момент. Предложил на Малкълм да отпрати сделката към човек с име Станли Джарвис от новообразуваната компания „Стоунуол Пропъртис“. Обяснил, че Джарвис му е стар приятел, на когото може да се разчита и който се занимава с големи сделки в областта на недвижимата собственост.

— Не може да бъде — промълви Пола. — „Стоунуол Пропъртис“ принадлежи на Джонатан Ейнсли.

— Точно така. И още нещо — Себастиан Крос му е партньор.

— Тази противна личност! Уф! — потрепери Пола.

— Сара също има пари в компанията — заяви Александър. — Глупаво момиче.

— Джонатан отново я подведе така, както когато беше дете — отбеляза тихо Пола.

— Точно така — намеси се Емили. — Само че този път последствията за нея са значителни.

— Да — намръщи се смутено Пола, после запита: — Но как успя Малкълм Перинг да разкрие всичко това?

Александър отговори:

— Не той. Аз го направих. Малкълм Перинг се съгласи с идеята на Джонатан, тъй като това бе самата цел на плана ни — да го хванем на местопрестъплението, така да се каже. Малкълм два пъти се срещна с този Джарвис и изведнъж Себастиан Крос се появи на сцената. Сега той е на предна позиция в компанията, въпреки че Джонатан очевидно се крие зад подставени лица, тъй като името му не се появява никъде.

Александър запали цигара и продължи:

— Малкълм започна преговори с Крос и Джарвис, играейки по свирката им, като ги караше да вярват, че е готов да сключи сделката със „Стоунуол“. Не одобри никой от тях и подозираше, че компанията е нестабилна финансово. Направи много разследвания, говори с хора от града и подозренията му скоро се потвърдиха. Както бе планирано, Малкълм започна да се отдръпва за голямо учудване на Джарвис и Крос. Те се уплашили да не загубят сделката и започнали да се хвалят с големия бизнес, с който напоследък се занимавали. Малкълм ми донесе тази информация. Прегледах преписките в отдела ни за недвижима собственост късно една вечер и открих, че ние бихме могли да извършим всички тези сделки. Джонатан ги е прехвърлял към „Стоунуол“. Това приключи за мен въпроса, Пола. Знаех със сигурност, че е абсолютно виновен. Малкълм най-накрая прекрати преговорите със „Стоунуол“, обяснявайки, че друга компания, занимаваща се с недвижима собственост, е направила изключително предложение и партньорите му настояват фирмата да го приеме.

— И те повярваха ли? — попита Пола.

— Нямаха друг избор. Бях вече готов да връхлетя върху Джонатан, но тъкмо тогава съвсем неочаквано ми попадна една друга

информация. За четиридесет и осем часа получих достатъчно доказателства срещу Джонатан, за да го обеса.

— Откъде дойде новата информация? — Пола се наведе напред енергично, изпълнена с любопитство.

— Джон Крос.

— Александър, шегуваш се! — Учудването на Пола бе очевидно. — Джон Крос — повтори тя и очите ѝ се разшириха, когато се отдръпна и погледна подозрително Александър. — Не го вярвам.

— Това е истината.

— Но защо би ти се доверил?

— В действителност, Пола, Джон Крос искаше да се довери на теб. Влезе във връзка с мен просто защото ти не беше тук. Помоли ме да отида в Лийдс да го видя... беше в болницата „Сейнт Джеймс“.

— О — каза Пола. — Какво му е? Много ли е болен?

— Горкият старец — промърмори той. — Почина, Пола, Джон Крос почина само няколко дни след като го видях. Опасявам се, че беше рак. Бе съсипан от него и очевидно изпитваше голяма болка.

— О, Сенди, какъв ужас. — Пола сви устни. — Горкият човек. Не бих го пожелала на никого. И не бе толкова лош. Слаб, малко объркан може би и под влияние на този негов негоден син.

Александър прочисти гърлото си.

— Незабавно тръгнах с кола за Лийдс и отидох да видя Джон Крос в болницата. Бях при него почти четири часа. Лекарят ми разреши да остана толкова дълго, защото, защото той умираше. Джон Крос говори за теб известно време. Каза, че много те уважава, Пола, възхищава се от честността и справедливостта ти. След това обясни, че си била много внимателна към него през есента на 1969, когато си го видяла в Лондон. Казах му, че знам за вашата среща. Говори за търпението и любезността ти към него през този ден и каза, че разбира защо не си била заинтересована от възобновяване на преговорите за придобиването на „Еър Комюникейшънс“... Компанията му повече не е имала никакви реални авоари поради продажбата на сградата. В този момент започна да се разкрива. Честно казано, бях смаян, когато ми повери, че „Стоунуол Пропъртис“ били купили сградата на Еър за петстотин хиляди лири. Очевидно синът му го е убедил да продава. Той твърдеше, че е бил измамен от тях, тъй като сградата е струвала най-малко един милион. Трябваше да се съглася с него. Джон Крос се

разстрои много, когато ми разказа следното: „Представете си моя шок, когато преди шест месеца открих, че моят син е бил този, който ме е ограбил, който ме е разорил, който погуби шанса на «Еър Комюникейшънс» да се възстанови. Сърцето ми се разби от това, че Себастиан би могъл да ми причини такова ужасно нещо. Моят син... моето единствено дете“. Започна да плаче и не мога да кажа, че го обвинявам.

— Какво ужасно нещо му се е случило... Баба винаги е била права по отношение на Джонатан... Тя го подозираше по време на преговорите за „Еър Комюникейшънс“ — каза Пола.

— И е имала причини. — Александър кръстоса крака и се облегна. — Мистър Крос искаше да знаеш, искаше ние да знаем, че Джонатан е партньор на Себастиан и че е работил срещу Ема в продължение на много години. Заяви, че мрази предателството в семейството, и каза, че иска да умре с чиста съвест.

Пола въздъхна и повдигна умореното си лице.

— Какво друго разкри за „Стоунуол Пропъртис“?

— Не много, най-малкото нищо повече от това, което вече знаех от Малкълм. Мистър Крос потвърди, че Джонатан е отклонявал сделки и ги е прехвърлял на „Стоунуол“, и ми повери, че синът му го е изстискал, взел му е последното пени. Старецът обясни с горчивина, че само благодарение на щедростта на сестра си е имал възможност да получи лична стая и лични лекари в „Сейнт Джеймс“. Пола, старият мистър Крос умря в мизерия.

Пола не можа напълно да осъзнае причината, поради която очите ѝ се изпълниха със сълзи. Изкашля се в длани и посегна към цигарите на Александър.

— Ужасно, че е трябвало да завърши дните си по такъв ужасен начин... предаден от собствения си син.

Емили не се стърпя.

— Себастиан Крос е копеле. И Джонатан Ейнсли не е по-добър от него, нали, Сенди?

— Така е. — Александър хвърли продължителен поглед на Пола. — Джон Крос ми каза нещо друго — и то е най-лошата част от всичко. И заради това имам намерение да накажа Джонатан, Пола, наистина да го накажа. При опит да освободи „Стоунуол“ от гаранция, при

сериозни финансови трудности, Джонатан е взел на заем много пари — срещу акциите си в „Харт Ентърпрайс“.

Пола се втрещи и загуби самообладание. Зяпна братовчедите си, после пое въздух.

— Но на него не му е разрешено да прави това!

— Точно така! — извика Емили. — Заради това можем да го спипаме... В действителност той сам се е приковал на кръста, нали?

Пола кимна и попита рязко:

— Сигурни ли сте, че няма някаква грешка?

— Никаква — отговори Александър. — Джон Крос знаеше за заема, не ме питайте откъде, но знаеше. Не пожела да разкрие източника си, нито пък разбираше истинското значение на информацията си за нас. Просто искаше да ни даде сигнал за действията на братовчед ни. Мисля, че обвиняваше Джонатан за прегрешенията на сина си, въпреки че не съм сигурен, че е прав. Обаче можа да ми даде името на финансовата компания, която е дала заема на Джонатан. Очевидно Джонатан не е могъл да заеме от банка — те биха искали да знаят твърде много.

— Не мога да повярвам, че е толкова глупав — каза Пола. — Бил е наясно, че не му е разрешено да използва акциите си в „Харт Ентърпрайс“ като допълнителна гаранция, нито пък че може да ги продаде, освен на друг акционер.

— Правилно — прекъсна я Александър. — Можеше да ги продаде само на мен, Емили или Сара. Това са законите на компанията, които са точно записани от баба в параграфите на корпорацията. Тя искаше да бъде сигурна, че „Харт Ентърпрайс“ ще остане частна компания, семеен концерн без намесата на външни лица, и направи всичко възможно, за да осигури това.

— С коя финансова компания се е замесил?

— „Файненшъл Инвестмънт енд Лоун“.

— Господи, Сенди, те са мошеници — възкликна с ужас Пола. — Всички знаят, че те са съмнителна група. Как може да е толкова глупав?

— Казах ти, не е могъл да отиде в банка. Една банка би поискала да знае всичко относно онези акции, както всяка финансова компания с добра репутация.

— Колко пари е заел и срещу колко акции? — запита Пола.

— Заложил е седем процента от акциите си, малко по-малко от шестнайсетте си процента, и е получил четири милиона лири срещу тях. Обаче компанията за заеми го е излъгала. Онези акции струват двойно повече, освен, разбира се, ако не могат да бъдат продадени на някой — с изключение на някой от нас. Все пак финансовата компания не е знаела това в момента, когато е давала заема. Сега го знаят.

Пола изпита облекчение и разтревоженото ѝ изражение изчезна.

— Ти плати полицата му и възвърна акциите, нали, Сенди?

— Направих го. Миналият четвъртък двамата с Емили се срещнахме с управителния директор на тази съмнителна малка компания заедно с Хенри Роситър и Джон Крофорд. Беше много неприятно и имаше много силни думи, разгорещени спорове и общи разпри. Върнахме се отново в петък и аз им платих техните четири милиона лири, а те ми върнаха акциите. Трябваше да се плати някаква лихва, но Хенри и Джон бяха непреклонни, отказаха да ми позволят да я платя. Казаха на управителния директор да търси Джонатан. Това са всичките кръвопролитни подробности.

— Откъде вие с Емили намерихте четирите милиона? Собствени пари ли употребихте?

— Не. Джон Крофорд откри начин „Харт Ентърпрайс“ да откупи обратно акциите, вместо една отделна личност. Както знаеш, Пола, малко преди да умре, баба оформи множество юридически документи във връзка с „Харт Ентърпрайс“. Имам изключителни пълномощия и свобода в много отношения, особено когато става дума за общия интерес на компанията. Джон и Хенри са съгласни, че тази ситуация с Джонатан е точно такова положение. Въпреки това им казах, че двамата с Емили имаме най-доброто желание да закупим тези акции в бъдеще, ако решат, че това е уместно.

— Ясно. — Пола стана и се приближи до камината. — Замесени ли са акциите на Сара?

— Не. Колкото и да е глупава, никога не би рискувала акциите си — отговори Александър.

— Какво смяташ да правиш с Джонатан и Сара? — попита Пола и погледът ѝ се изостри.

— Имам намерение да уволня и двамата. Днес по обяд. Свикал съм събрание. Бих искал да присъстваш, Пола.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джонатан имаше жизнерадостен вид, когато влезе в кабинета на Александър в „Харт Ентърпрайс“.

Бидейки егоцентрик, убеден, че е по-умен и по-хитър от всеки друг, никога не му минаваше през ума, че двойната му игра би могла да бъде разкрита.

— Здравей, Александър. — Джонатан безгрижно прекоси стаята и се ръкува с братовчед си. — Сара ми каза, че също е била помолена да дойде на това събрание. За какво става дума всъщност?

Александър седна на стола зад бюрото си и каза:

— Има някои важни въпроси, които трябва да обсъдим. Няма да отнеме много време.

Ясните сини очи на Александър, толкова интелигентни и честни, се спряха на Джонатан за момент. Размести документите върху бюрото си.

Джонатан седна, запали цигара и се облегна на кожените възглавници. Когато Емили влезе, ѝ се усмихна топло. Това бе пълен фалш, защото не обичаше Емили. Но това чувство в никакъв случай не можеше да се сравни със злостната омраза, която изпитваше към Пола, и тази омраза проблесна, когато тя се появи след секунда и застана на прага.

Стана и поздрави Емили с известна сърдечност, а гласът му стана с една степен по-студен, когато каза на Пола:

— Ти не си свързана с ежедневното управление на „Харт Ентърпрайс“, така че какво правиш тук?

— Александър ме покани, тъй като имаме да обсъждаме семеен въпрос.

— О, да, изглежда, семейните въпроси те занимават твърде много напоследък, нали, Пола? — саркастично каза той. Отпусна се в един стол, мърморейки: — Надявам се, че не е за завещанието.

— Не, не е това — отговори Пола със спокоен глас, който не издаваше нищо. Последва Емили до дивана и седна.

Още от избухването си при четенето на завещанието Джонатан бе захвърлил всякакви преструвки спрямо нея. Не си правеше труда да прикрива враждебността си и преди минута тя бе видяла да проблясва откровената му антипатия. Забеляза също, че зад сервилната му фасада, която се опитваше да запази, изби неясна тревога.

Пола сведе поглед към ръцете си, усмихвайки се вътрешно. Присъствието ѝ го бе изнервило, колкото и да се опитваше да го скрие. След секунда или две повдигна глава, разгледа го скришом с обективен поглед. Колко привлекателен беше. Рус и с фини черти.

Имаше моменти като този, когато изглеждаше като невинно момче от хор. И все пак тя знаеше, че е интригант, който не би се спрял пред нищо, за да постигне собствените си цели.

Сара профуча високомерно, разгледа стаята.

— Здравейте всички — промърмори хладно и после се обърна директно към Александър: — Много бързам. Имам среща за обяд с един много важен купувач. Надявам се, че няма да ми отнемете много време.

— Не, няма — каза Александър. — Имам намерение да направя събранието ни колкото е възможно по-кратко.

— О, добре. — Сара се завъртя около бюрото, погледна Емили и Пола и целенасочено избра стол до Джонатан. Облягайки се, се усмихна сладко на Александър.

Той я гледаше втренчено. Дори окото ѝ не мигна. Изведнъж изражението му стана студено и непреклонно. Усмивката на Сара изчезна. Тя се намръщи, очевидно изненадана от маниерите му.

— Изглежда ми странно — започна Александър, — че „Стоунуол Пропъртис“ имат толкова сериозни финансови проблеми. — Погледът му се спря на Джонатан. — Лошо ръководство, как мислите?

Джонатан почувства как мускулите на стомаха му се свиват. Всичките му сетива предусещаха заплаха. Сигурен, че не може да бъде открита връзката му със „Стоунуол“, той успя да запази присъствие на духа. Повдигна рамене.

— Как мога да знам? И не казвай, че ни домъкна тук, за да обсъждаме друга компания?

— Защо не, това е една от причините. — Александър се наклони напред, гледайки Сара. — Знаехте ли, че „Стоунуол Пропъртис“ е на път да се преобърне в близко бъдеще?

Сара отвори уста и я затвори бързо. Обезпокояващата информация за тайната компания, в която бе вложила толкова много пари, я стъписа. Не се съмняваше в нейната достоверност, тъй като идваше от Александър, на когото можеше да се разчита. Искаше да говори с Джонатан насаме, но се страхуваше.

Понякога бе толкова труден и сега страх от гнева му я накара да си държи езика.

Александър продължи да я гледа твърдо. Тя пребледня и в очите ѝ внезапно се появи паника. Той знаеше, че Сара ще се пречупи, ако увеличи натиска.

Но той се обърна към аудиторията:

— Това, което всъщност ме изненадва в случая, е как са успели да се докарат до това състояние. „Стоунуол“ са сключили учудващо голям брой наистина добри сделки. Не мога да си представя защо пропадат така лошо. Освен ако, разбира се, някой не е бъркал в меда.

Стресната от тази забележка, Сара извика:

— Мислиш ли, че това е възможно, и ако...

Джонатан се намеси категорично:

— Виж какво, Александър, нека оставим проблемите на „Стоунуол“ и да се занимаем с нашата собствена работа.

— О, но „Стоунуол“ е наша работа — каза Александър с убийствено спокоен глас. — И ти го знаеш, тъй като „Стоунуол Пропъртис“ е твоя компания, Джонатан.

Сара неволно ахна и се сви на стола си.

Джонатан се изсмя с пренебрежение и хвърли на Александър поглед, който бе едновременно предизвикателен и заплашителен.

— Какви глупости говориш. Никога не съм чувал нещо побезсмислено.

— Джонатан, знам всичко, което е необходимо, за „Стоунуол“. Компанията е съвместно притежание на теб и Себастиан Крос и Сара е вложила голяма сума пари в нея. Управлява се от Крос и Станли Джарвис, заедно с известен брой подставени лица, поставени там от теб. Крос и ти сте основали компанията през 1968. Ти си направлявал сделки с недвижима собственост, предназначени за „Харт Ентърпрайс“. Причина си да загубим голям бизнес, важен и много доходен бизнес, Джонатан, и ти подля вода на баба, когато преговаряше с „Еър Комюникейшънс“. Ужасен съм. Бил си нелоялен и

предател към тази компания. Предал си доверието на баба към теб, така че нямам алтернатива, освен...

— Само се опитай да го докажеш! — извика Джонатан гневно, скачайки на крака. Стовари юмруци върху бюрото на Александър и се наведе над него. — Ще ти бъде много трудно да го направиш. Нямах и най-малкото доказателство да подкрепиш или да конкретизираш тези смешни обвинения.

— Абсолютно грешиш. Имам всичките доказателства, които са ми необходими — спокойно изстреля отговора си Александър. Тонът му бе леден, а погледът — осъдителен. Потупа папките на бюрото си, които всъщност нямаха нищо общо със „Стоунуол“, и каза с тънка усмивка: — Всичко е тук, Джонатан. И, разбира се, тук е партньорът ти — Александър сви рамене — в, как да кажа, престъплението, поради липса на по-подходяща дума. Да, тя седи тук, мълчейки стъписано... Сара Лаудър.

— Сега се опитваш да въвлечеш горката Сара в този твой заговор — извика Джонатан. — Да, ето какво е това — заговор за дискредитиране на двама ни. Винаги си бил срещу мен, Александър Баркстоун, даже когато бяхме деца. И срещу Сара също. Но няма да ти се разминем. Първо ще те видя в ада. Ще се боря за правата си и за тези на Сара. Така че внимавай — заплаши той.

Александър се облегна на стола си и сините му очи, толкова студени и твърди преди секунда, внезапно се промениха, когато погледна Сара със съжаление.

— Да, горката Сара, наистина — отбеляза меко. — Опасявам се, че си измамена. Парите ти отидоха по дяволите, Сара. Жалко за теб наистина, но нищо повече не може да се направи.

— А-Александър. — Сара започна да заеква. — Аз-аз не...

— Спокойно и ме остави аз да говоря, скъпа Сара. Той е опасен. Ще те накара да кажеш нещо неподходящо. — Джонатан пренесе горящия си поглед върху Александър. — Ти си най-гадното копеле на този свят!

— Добре, достатъчно! — Александър скочи иззад бюрото си. — Не смей да ме наричаш копеле.

— Намерих ти слабото място, нали? — злобно се изсмя Джонатан. — Но такъв си несъмнено, както и тази твоя сестра. Трябва

да си спомниш, че вашата майка е тази, която спи с всеки срещнат, не моята.

— Ти си уволнен! — възкликна Александър и гневът му прерасна в чиста ярост.

— Не можеш да ме уволниш. — Джонатан отхвърли назад глава и се изкикоти. — Акционер съм в тази компания и...

— Вложенията ти в тази компания значително са намалели. — Александър го прекъсна с по-спокоен тон, контролирайки се напълно. — Точно със седем процента. — Вдигна горната папка, извади акционерните документи и ги размаха под носа на Джонатан.

— Току-що ги получих обратно... миналия петък четири милиона лири трябваша на „Харт Ентърпрайс“, за да изплати твоя заем към финансовата компания, от която си заел пари, но бях щастлив да го направя, за да получа обратно тези акции.

Джонатан пребледня. Стоеше срещу Александър с отворена уста, в пълно изумление. За първи път в живота си не знаеше какво да каже. За момент помисли, че с него е свършено, после възкликна с презрителна усмивка:

— Все още притежавам девет процента от тази компания. Освен това няма начин да ме уволниш. Според законите на компанията един акционер не може да бъде уволнен.

— Баба създаде онзи закон в 1968, когато написа завещанието си и раздели стоте си процента между нас четиримата. Въпреки това все още притежаваше стоте си процента, докато почина, и по този начин притежаваше компанията изцяло. И като единствен собственик на „Харт Ентърпрайс“, Ема Харт можеше да прави каквото поиска, както добре знаеш. И така, точно преди да замине за Австралия, баба промени всички закони на компанията. В действителност това, което направи, бе да реконструира компанията и да поиска нови параграфи на корпорацията да бъдат формулирани. Според новите закони на компанията аз като управителен директор, председател на съвета и акционер с най-много акции мога практически да правя всичко, което пожелаю. Имам изключителни пълномощия. Мога да откупя акциите на акционер, ако той е съгласен, мога да назначавам, мога да уволнявам.

Александър се наведе над бюрото и прониза с поглед Джонатан.

— И така, уволнявам те. — Погледът му го отмина и се закова върху Сара. — Ти също си уволнена, Сара. Поведението ти бе също

така неискрено, както и на Джонатан.

Сара сякаш онемя. Като че ли се бе превърнала в камък на стола си.

— Ще видим каква е цялата тази дяволска глупост — ругаеше Джонатан. — Ще посетя Джон Крофорд веднага след като си отида оттук и взимам Сара с мен. Има...

— Непременно иди и го виж — намеси се Александър, тупайки с акционерните документи върху бюрото. После пъхна ръце в джобовете на панталоните си и започна да се поклаща напред-назад. — Той ще бъде напълно доволен да потвърди това, което току-що ти казах. Фактически иска да ти каже една-две думи между другото. Беше с мен на двете срещи, които имах с „Файненшъл Инвестмънт енд Лоун“, и Джон бе малко разтревожен от лихвата, която им дължиш. Те са тъмна група, Джонатан. По-добре е да платиш. И умната!

Джонатан отвори уста и я затвори, гледайки втренчено братовчед си.

Сара, която едва бе дошла на себе си, бързо се приближи до бюрото. Просълзена, тя се замоли на Александър:

— Не съм направила нищо с акциите си... Не съм направила нищо лошо. Защо ме уволняваш?

— Защото си направила нещо лошо, Сара. Инвестирали си в компания, която е в пряка конкуренция с отдела за недвижима собственост на „Харт Ентърпрайс“. Била си нелоялна, предател като Джонатан. Съжалявам, но както ти казах, не мога да намеря извинение за твоето поведение.

— Но аз обичам „Лейди Хамилтън Клоудс“ — пое си дъх тя и започна да хълца.

— Трябваше да помислиш за това, когато свърза съдбата си с твоя безразсъден братовчед — отговори Александър спокойно, без да се трогне от сълзите ѝ. — И само бог на небето знае защо го направи.

Джонатан извика яростно:

— Имам намерение да отнеса този въпрос към друг адвокат. Не съм убеден, че онези документи, които баба е съставила, са толкова законни, колкото, изглежда, смяташ.

— Мога да те уверя, че са напълно законни. Джон Крофорд и Хенри Роситър като директори на „Харт Ентърпрайс“ ги одобриха. Не се опитвай да се противопоставяш на нещо, което Ема Харт е

направила, защото, повярвай ми, няма да стигнеш доникъде. Ще те надхитри.

Джонатан обезумя и закрепця:

— Ще ти върна за това, ти, проклет хомосексуалист! — Завъртя се на пети и се закани с юмрук на Пола. — На теб също, кучко!

— Махай се! — Александър пристъпи към Джонатан. — Преди лично да съм те хванал за врата и да съм те изхвърлил.

Пола скочи на крака и изтича към Александър, задържа го, като сложи ръка на рамото му.

Погледна втренчено Джонатан и Сара, потискайки отвращението и презрението си. Каза много спокойно:

— Как можахте? Как можахте да погазите волята ѝ? Тя, която ви даде толкова много, която бе толкова справедлива и великодушна. Подозираше те, Джонатан, дълго преди да умре, както и теб, Сара. И все пак ви облагодетелства въпреки съмнението, защото нямаше реални доказателства. Не анулира тръстовите ви фондове, нито пък си взе обратно акциите в „Харт Ентърпрайс“, които така щедро ви даде. — Пола поклати тъжно глава. — Вие двамата олицетворявате всичко, което баба мразеше и презираше... вероломни, непочтени, нечестни и лъжци, измамници като допълнение.

Никой от тях не проговори. Лицето на Джонатан изразяваше омраза, а Сара изглеждаше, като че ли всеки момент ще припадне.

В гласа на Пола прозвуча нова нотка, нотка на спокойна решителност, когато каза:

— Страхувам се, че не съм толкова милостива като Ема Харт. Тя толерираше бащите ви дълго след вероломното им отношение към нея. Но аз няма да толерирам никой от вас. Имам само това да добавя... в бъдеще никой от вас не е желан на семейни събирания. Моля, запомнете това.

Сара, все още бледа и трепереща, изпадна в истерия при думите на Пола, които я осъждаха на изгнание. Нахвърли се върху Джонатан с обвинения:

— Ти си виновен за всичко. Не трябваше да те слушам. Не само загубих парите си, но „Лейди Хамилтън Клоудс“ и семейството си... — Започна отново да хълца.

Джонатан не ѝ обърна внимание. Наклони се към Пола със зловен поглед, с лице, изкривено като маска на омразата.

— Ще ти го върна, Пола Феърли. Със сигурност ще ти го върнем, Себастиан и аз!

Най-накрая Александър загуби окончателно самообладание. Скочи покрай Пола, сграбчи грубо ръката на Джонатан и го помъкна към вратата.

— По-добре ще е да си отидеш, преди да си получил най-големия пердах в живота си.

Освобождавайки се от здравата хватка на братовчед си, Джонатан извика:

— Махни мръсните си ръце от мен ти, долен хомосексуалист. И не мисли, че си недосегаем. Не забравяй какво ти казах. Ще стигнем и до теб, Баркстоун. Даже и да е нужен целият ми живот, ще направя така, че да получиш своето. — Джонатан отвори вратата и излезе, сипейки гръм и мълния.

Сара изтича към Александър, който все още стоеше до вратата.

— Какво ще правя? — ридаеше, докосвайки мокрото си лице.

— Наистина не знам, Сара — отговори Александър със студен и спокоен глас. — Наистина не знам.

Тя го погледна безпомощно, после погледът ѝ се премести върху Пола и накрая към Емили. От строгите им лица разбра, че съдбата ѝ е безнадеждна. Проклинайки в себе си Джонатан, взе чантата си и напусна офиса, опитвайки се да спре сълзите си.

Александър прекоси стаята, седна зад бюрото си и запали цигара. Забеляза, че ръцете му трепереха, когато палеше кибритената клечка, и не се изненада.

— Всичко това бе доста неприятно — каза той, — но не лошо, отколкото очаквах. Трябва да призная, не можех да се освободя от чувството, че Сара се е забъркала, и то без да го знае:

— Да — съгласи се Пола и зае стола срещу бюрото му. Обърна се и погледна Емили. — Имаше момент, когато наистина я съжалих, но ми мина, когато, се сетих за баба и за всичко, което направи за тях.

— Никакво съчувствие не изпитах към Сара! — извика възмутено Емили. — Заслужи всичко, което получи. Колкото до Джонатан — той е жалък.

— Той ще се опита и ще създаде неприятности, но няма да успее — заяви Александър. — Ще пуфти и пухти, но няма да събори къщата ни. Всичко, което може да направи, е да заплашва — ухили се

Александър. — Не можех да повярвам на очите си, когато размаха юмрук към теб, също като злодей от викторианска драма.

Пола се засмя нервно.

— Знам какво имаш предвид. От друга страна, Сенди, не мисля, че би трябвало да отписваме Джонатан толкова бързо. Не докато Себастиан Крос — моят враг — е зад него, подтиквайки го бог знае към какво. Казвала съм ти преди, имам много лошо мнение за Крос.

Александър се облегна, наблюдавайки я спокойно. Разсъждаваше върху думите ѝ.

Емили се приближи бързо и застана до Пола.

— Честно казано, Александър, Пола е права. Не сме чули последната дума на Джонатан Ейнсли, Сара Лаудър и Себастиан Крос...

Навеждайки се над бюрото си, Александър се усмихна уверено:

— Забравете ги тях тримата, моля ви. Нищо не могат да ни направят... нито сега, нито в бъдеще. Съвсем безпомощни са.

Пола не бе съвсем сигурна в това, но каза:

— Говориш като истински внук на Ема Харт. — Като отхвърли тревогата си, тя възкликна: — И както тя би казала: нека да го отминем. Имаме още много неща да свършим днес. И така, Сенди, кой смяташ да поеме ръководството на „Лейди Хамилтън Клоудс“?

— В действителност мислех да сложа Меги там. Има усет към бизнеса и с малко помощ от вас двете... — Той спря, погледна сестра си и братовчедка си. — И какво?

— Това е страхотна идея! — извика Емили.

— Поддържам я — каза Пола.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отколешната детска стая в Пенистън Роял, макар и леко занемарена, излъчваше уют и топлина. В камината пращеше голям огън, лампите светеха ярко, радостно, волно настроение изпълваше въздуха.

Беше рано вечерта в една студена януарска събота на 1971 година. Седнала до прозореца, Емили наблюдаваше Пола и децата ѝ, доволна, че присъства на щастливата сцена, която се разиграваше пред нея. Колко безгрижна беше Пола тази вечер, в очите ѝ, които напоследък бяха необичайно загрижени, сега искряха игриви пламъчета. По лицето ѝ отново се четеше спокойствие, а от държането ѝ, както винаги, когато биваше с децата, лъхаше нежност и обич.

Близнаците, които идния месец щяха да навършат две години, бяха вече изкъпани и по пижамки. Пола ги беше хванала за ръце и тримата стояха в кръг насред стаята.

— Хайде, готови, едно, две, тръгни! — извика Пола и бавно, с малки крачки поведе децата в кръг.

Току-що измитите им лица сияеха от радост и щастливи усмивки, очите им грееха. Пола запя:

— Ринги-ринги рае, наш петел играе, чужд петел го гони — чуш!

Щом спряха на място, Лорн се пусна от хорото, плъсна се на пода и се затъркаля, заливайки се от кикот и смях.

— Чуш! — крещеше той. — Чуш! Чуш! — продължаваше детето през смях и риташе във въздуха с буйността на игриво кученце.

Стиснала здраво ръката на Пола, Теса го гледаше смаяна, после вдигна поглед към майка си:

— Глупчо — изрече Теса. — Рорн... глупчо.

Пола клекна и се усмихна на смръщеното малко личице, което излъчваше такава сериозност.

— Не е глупчо, миличка. Лорн е щастлив. И тримата сме щастливи след такъв прекрасен ден. Опитай се да кажеш „Лорн“, скъпа.

Теса кимна:

— Рорн — повтори тя, все още неспособна да произнесе правилно името на брат си.

Сърцето на Пола преливаше от любов. Тя се протегна и погали с пръст порцеланово гладката бузка на детето. Зелените очи, които я оглеждаха, ѝ напомниха цвета на леко разреден ликьор „Шартрьоз“ — толкова изумително наситен беше цветът им. Тя взе Теса в прегръдките си, притисна я силно и разроши лъскавите ѝ червеникавозлатисти къдрици.

— Ах, какво скъпо същество си ми ти, Тес!

Теса постоя още малко вкопчена в Пола, после се изплъзна от прегръдките ѝ, протегна врат, за да доближи лице до майка си, и събра устни:

— Мама... мама — рече тя и замляска лекичко.

Пола се усмихна, наведе се към дъщеря си и я целуна, разчорляйки отново косата ѝ.

— Бързо тичай да целунеш леля Емили, скъпа моя. Отдавна трябваше да си в леглото.

Пола проследи с поглед малката, която запристъпя с решителни крачки към другия край на стаята. Беше очарователна с бялата памучна нощничка и синьото си халатче, същински ангел. Пола се обърна към Лорн, коленичи до него и го загъделичка. Той запищя и зарита, зарадван от играта. Виковете му на смях прорязаха кротката тишина. Най-сетне Пола спря да го закача и го притегли към себе си, шляпна го леко по пламналите бузи и започна нежно да го укротява, милвайки го по косата, която беше по-тъмночервена от тази на сестра му.

— Глупаво постъпи мама, задето те разигра тъкмо преди лягане.

Детето наклони глава на една страна и я загледа с огромен интерес.

— Аз — продума то, — мам... мам...

Лорн подаде лице за целувка и събра устни, както бе направила и сестра му. Това беше вечерен ритуал с децата и Пола обви с ръце главата му и целуна бузата му, върха на носа и влажните му розови устни. Сетне се отдръпна.

— Ти си толкова послушно момче, Лорн — шепнеше тя и оправяше якичката на пижамата му, изпълнена с нежност към малката си рожба.

Лорн протегна ръчички, докосна лицето ѝ, а после се хвърли в скута ѝ и се заклати ту на една, ту на друга страна. Пола го притисна към себе си и се заклати заедно с него, галейки го по медночервената коса, блестяща от светлината на огъня. След малко нежно охлаби прегръдката си, стана и вдигна детето от пода. Хващайки го за ръка, тя го поведе към прозореца, където Теса се бе сгушила в прегръдките на леля Емили.

— Лельо Емили, Сънчо ще дойде всеки момент — оповести Пола с възможно най-сериозен глас. — Да идем ли в спалнята да го посрещнем?

— Чудесно предложение — рече Емили и хвана ръката на Теса, за да ѝ помогне да стане. — От години не съм виждала този Сънчо.

Четиримата се упътиха към съседната стая, осветена от малка нощна лампа между двете легла.

— Сваляйте халатите — подкани ги Пола — и право в леглата. Бързо! Да не вземе да ни подмине Сънчо, като види как се бавят тук две куклички.

Теса и Лорн се опитваха да си отвържат коланите и Пола и Емили им се притекоха на помощ. Близнаците се пъгнаха в леглата, Пола ги зави и ги целуна за лека нощ.

— Седни, лельо Емили, и стой много тихичко, за да не изплашиш Сънчо.

Пола внимателно взе стол и седна между леглата.

— Ще кротувам като мишок — прошепна Емили, продължавайки играта, и се настани до леглото на Лорн.

Пола се обърна към децата:

— Шшшт! — сложи тя пръст на устните си.

— 'Тихче — обади се Теса, — 'тихче, мам.

— Добре, ще ви кажа стихчетата на Сънчо, а вие легнете удобно и затворете очички.

Децата покорно се подчиниха. Лорн лапна палеца си, а Теса гушна бялото агънце-играчка и засмука ухото му.

С нежен глас Пола започна да рецитира:

*„С най-бързите криле се слави Сънчо,
обувките му са от чисто злато.*

*Вечерницата щом изгрее, обажда ти се той,
преди да падне тъмна нощ.
Той носи малка сребърна лъжичка
и ведро, препълнено със нощ,
очите ти изпълва с лунна светлина
и бляскав, ярък, звезден прах.
На борда си те взима той и плава
край суши от мечти и радост
и приказки вълшебни ти разказва
за дракони и за магични хвърчила.
Склони сега сънливата главица
и силно притисни клепачи,
че свари ли те буден Сънчо,
ще те отмине тази вечер.“*

Пола свърши и се надигна да погледне лицата на близнаците. И двамата отдавна бяха заспали. Устните им трепкаха в леки усмивки. Бяха прекарали необичайно вълнуващ ден и се бяха изтощили. Тя ги целуна още веднъж и върна стола на мястото му. Емили също се наведе да целуне последователно Лорн и Теса, след което двете жени излязоха на пръсти от стаята.

* * *

Към седем часа Пола започна да се чуди какво ли може да се е случило с Джим. Емили си тръгна преди половин час, след като пийнаха по чашка в библиотеката. Пола се настани на бюрото с намерението да прегледа книгата си, ала безпокойството не ѝ даваше мира.

Беше пети януари — денят, в който трябваше да проведе сериозен разговор с Джим. Филип и родителите ѝ отпътуваха за Лондон преди три дни, бяха прекарвали Коледа в Пенистън Роял. Оттам вече са заминали за Шамони да карат ски.

Коледните празници минаха изключително спокойно. Рандолф и Вивиан приеха поканата да отидат на гости на Антъни и Сали в

Клонлуглин, а О'Нийл в последния момент решиха да идат при Шейн в Барбадос. Емили и Уинстън бяха дошли за няколко дни заедно с Александър и Меги, а в навечерието на Коледа пристигна и цялото семейство Калински. Без Ема обаче празниците минаха тъжно и потискащо. Тя винаги въздействаше като катализатор, беше двигателят и душата на всичко и без нея нещата не бяха същите.

Докато броеше часовете до днес, Пола положи свръхусилия да не издава унилото си настроение пред децата и родителите си. И ето че сутринта Джим изведнъж хукна за вестника и тя не успя дума да каже.

В този момент шум от кола по чакълестата пътека я накара да скочи от стола. Тя се приближи до прозореца, опря длани на стъклото и надникна през него. Лампата над задната врата светеше ярко и освети Астън-Мартина на Джим.

Пола хлъцна леко, но успя да се овладее, когато погледът ѝ падна върху ските, които стърчаха от задния прозорец на колата. Ето защо се е забавил толкова. Отишъл е първо в Лонг Медоу — да си вземе ските. Значи ще ходи в Шамони.

Сега или никога, измърмори Пола под носа си и побърза да излезе от библиотеката. Отвори припряно вратата и застана да изчака Джим, стараяйки се да потисне раздражението си.

След малко Джим влезе и се упъти към главното стълбище в другия край на вестибюла.

— Тук съм, Джим — обади се Пола.

Той се извърна стреснат, спря и я загледа колебливо.

— Ще ми отделиш ли няколко минути? — попита тя, като се опитваше да говори с понижен глас, за да не породя у него подозрение или паника.

— Разбира се. Отивах да се преоблека. Днес ми беше много натоварено. Учудващо натоварено за съботен ден.

Не е толкова учудващо, помисли си тя и направи крачка назад, за да отвори по-широко вратата. Разчистил си е бюрото, за да е готов за незабавно заминаване, продължи тя мислено, но нищо не му каза.

Джим влезе покрай нея в библиотеката, без да я целуне или да покаже, макар и с жест, някаква сърдечност. Между тях се бе създадо огромно напрежение, което напоследък бе прераснало в открита студенина.

Пола старателно затвори вратата с мисълта дори да я заключи, ала се отказа от решението си. Последва го до камината.

Тя седна в люлеещия се стол, приведе се към огъня и вдигна поглед към Джим.

— Вечерята е в осем. Имаш достатъчно време да се освежиш. Настани се удобно, Джим. Искам да си поговорим.

Той я погледна озадачен, но въпреки това седна до камината и извади цигарите си. След като запали, дръпна няколко пъти, загледан мълчаливо в огъня. После попита:

— Как прекара деня?

— Добре. Бях с децата. Емили дойде на обяд и остана целия следобед. Уинстън щял да ходи на мач.

Джим не каза нищо.

Пола продължи да говори все тъй тихо:

— Значи заминаваш за Шамони?

— Да. — Не я погледна.

— Кога тръгваш?

Той се изкашля.

— Реших да пътувам до Лондон с колата тази вечер някъде към десет-единадесет. Пътищата няма да са натоварени. Ще стигна за рекордно кратко време. Така ще мога да хвана първия утрешен самолет за Женева.

Гняв изпълни Пола, но тя успя да го потуши, защото съзнаваше, че ако иска да постигне нещо, трябва да запази хладнокръвие и да не го нервира.

— Джим, моля те, не заминавай. Поне тия няколко дни.

— Защо? — Той извърна глава и я погледна със сребристосивите си очи, русите му вежди се повдигнаха от изненада. — Ти заминаваш за Ню Йорк.

— Да, но не по-рано от осми или девети. Още като се върнах от Канада, ти казах, че искам да поговорим за нашите проблеми. Ти отложи разговора заради Коледа и гостите, които очаквахме. Но ми обеща, че няма да пътуваш за Шамони, преди да сме си изяснили проблемите.

— Ти имаш проблеми, Пола, не аз.

— Ние имаме проблеми.

— Позволявам си да не се съглася. Ако в брака ни има някакви проблеми, то ти ги създаваш. Вече цяла година търсиш да изтъкнеш някакви усложнения, а такива просто няма. Освен това ти беше тази, която... напусна брачното ни легло, не аз. Ти, Пола, единствено ти докара нещата до това непоносимо положение. — Той се усмихна леко и съсредоточи погледа си в нея. — Ти си причината да имаме полубрак, но аз съм готов да продължим и така.

— Ние изобщо нямаме брак.

Джим се изсмя глухо:

— И все пак имаме две деца, тъй че заради тях съм готов да живея в една къща с теб. Те имат нужда от нас двамата. Като казах къща, държа да те предупредя, че щом се върна от Шамони, ще се преместим отново в Лонг Медоу. Там е моята къща, моят дом и моите деца ще отраснат там.

Пола го гледаше втрещена.

— Знаеш много добре, че баба искаше да...

— Тази къща не е твоя — прекъсна я той бързо. — Тя принадлежи на майка ти.

— Добре си спомняш, че мама и татко трябваше да идат да живеят в Лондон, за да могат да ходят у „Харт“ всеки ден.

— Това си е тяхна работа, не наша.

— Баба не искаше Пенистън Роял да остава необитаем по шест месеца в годината. Отдавна бе решено аз да живея тук повечето време, а майка ми и баща ми да идват, когато могат в края на седмицата, а лятото и по празници да прекарват в къщата.

— Аз държа да се преместя в Лонг Медоу. С децата — припряно настоя той. — И ти си добре дошла там. Разбира се, няма да те насилвам да се местиш при нас... — Джим млъкна и сви рамене: — Ти си решаващ.

Пола го гледаше, хапейки устните си отвътре, после каза:

— Джим, искам развод.

Той студено отвърна:

— Но аз не искам. И никога няма да ти дам. Никога! И нещо повече, трябва да си наясно, че ако предприемеш подобна стъпка, ще се боря да ти отнема Лорн и Теса. Моите деца ще останат при мен.

— Децата имат нужда от майка — рече тя и поклати глава. — Ти най-добре го знаеш. Естествено, ще имаш пълното право да ги

виждаш. Никога няма да крия децата от теб, Джим. Ще можеш да бъдеш с тях, когато пожелаеш, а и те ще идват и ще остават при теб.

Джим заговори с иронична усмивка:

— Ти си страхотна, знаеш ли? Направо изключителна, най-голямата егоистка, която съм срещал. Искаш всичко, нали. Свобода, за да правиш каквото ти хрумне, да живееш, където пожелаеш, и да вземеш и децата. — Погледът му стана леден. — Не искаш ли да отнемеш и работата ми?

Пола си пое дъх.

— Как можеш да помислиш такова нещо! Разбира се, че не искам. Баба поднови контрактите ти, преди да умре, и работата ти е осигурена до края на живота ти. Освен това имаш дялове и в новото дружество.

— Ах, да — замислен отвърна той. — Новото дружество. Аз май предпочитам Торонто... чудесен град. Може и да отида там за няколко години. През декември ми мина такава мисъл. Бих се радвал да поема торонтския „Сентинъл“. Естествено, децата ще тръгнат с мен.

— Не! — извика тя и побледня.

— О, да — отвърна ѝ Джим. — Но това зависи от теб, Пола. Ако продължаваш да държиш на идиотското си решение за развод, ако развалиш семейството ми, аз ще се установя в Торонто с твърдото намерение да си взема и децата.

— Но те са и мои.

— Да, така е. И ти си моя жена. — Тонът му се смекчи, очите му я гледаха с повече топлота: — Ние сме едно семейство, Пола. Децата имат нужда от теб, аз имам нужда от теб. — Той се протегна и хвана ръката ѝ. — Защо не престанеш с тия глупости, избий си от главата своята нелепа и неоснователна злоба към мен, направи усилие да заличиш пукнатините в брака ни. Готов съм на драго сърце да опитаме. — Той ѝ се усмихна приветливо. — Защо не почнем още сега... довечера. — Ръката му стисна нейната, гласът му звучеше предразполагащо, когато продължи, наклоняйки се към нея: — Да не отлагаме повече, скъпа. Хайде да се качим горе и да се любим. Ще ти докажа, че всички тия разногласия, за които непрестанно говориш, са въображаеми, съществуват само в главата ти. Върни се в леглото ми, върни се в прегръдките ми, Пола.

Тя не смееше да продума.

Настъпи дълга, мъчителна тишина.

Накрая Джим измърмори:

— Добре, няма да е довечера. Жалко. Слушай, тъй като аз заминавам за Шаmoni, а ти се готвиш да пътуваш за Ню Йорк, хайде да използваме това време да се помирим, докато сме разделени. А после, като се върнем след някоя и друга седмица, да почнем отначало. Ще се преместим в Лонг Медоу и ще си изградим отношения, много по-добри от досегашните.

— Между нас вече нищо не е останало, Джим, така че няма върху какво да градим оттук нататък — прошепна тя отчаяно.

Той пусна ръката ѝ и се загледа в огъня. След малко рече:

— Психолозите наричат това силно изразено копие.

Пола не можа да схване в каква връзка беше казано това и сви вежди:

— Не те разбирам.

Джим обърна лице към нея и повтори:

— Психолозите наричат това силно изразено копие.

— Какво означава това? — остро попита тя, решавайки, че Джим се опитва да отклони темата, както често обичаше да прави.

— Това обяснява начина на поведение, който някои хора възприемат... става дума по наследство, повтаряйки живота на някой от родителите или прародителите си с всичките му грешки и прочие така, сякаш той или тя е направляван от някаква страхотна вътрешна принуда.

Пола го гледаше онемяла. Но бързо възвърна гласа си:

— Да не би да намекваш, че аз повтарям живота на баба?

— Точно така.

— Жестоко грешиш! — извика Пола. — Аз притежавам собствена индивидуалност. И живея свой собствен живот.

— Мисли си тъй, щом ти харесва, само че не е вярно. Ти вършиш натрапчиво всичко, което вършеше Ема Харт, и го вършиш до съвършенство. Съсипваш се от работа, посвещаващ всяка минута от времето си на проклетите си ангажименти, свързани с нея, най-егоистично летиш по света, за да въртиш сделки, пренебрегвайки напълно задълженията си на съпруга и майка. Караш всеки да се придържа към правилата, към твоите правила и си лишена от всякаква емоционална стабилност, точно както бе лишена и тя.

Пола побесня.

— Как смееш! Как смееш да критикуваш баба! Изкарваш я такава, каквата не е била, нея, която беше толкова добра с теб. Каква невероятна дързост от твоя страна. Освен това не съм пренебрегвала децата си, не съм пренебрегвала и теб. Отчуждението между нас настъпи поради нещата, от които ти си лишен, Джим. Аз не съм емоционално нестабилна, но ме учудва, че ти си. Не аз бях в... — Пола млъкна и скръсти ръце в скута.

— Бях сигурен, че няма да престанеш да ми натякваш — рече той с помръкнало лице. — Минавало ли ти е понякога през ума, че имаш вина за психическото ми разстройство? — възрази той.

Пола дишаше тежко.

— Ако някой има натрапчиви идеи, това си ти. Ти ме обвиняваш непрекъснато за всичко онова, което ти самият вършиш.

Джим въздъхна, отмести поглед и потъна в мисли, после отново се обърна към Пола и я загледа проницателно:

— Защо си толкова нетърпелива да получиш развод?

— Защото бракът ни свърши. Глупаво е да продължаваме — измънка тя, възприемайки по-спокоен, по-разумен тон. — Няма да е честно заради децата, заради теб, Джим, и заради мен.

— Ние бяхме влюбени — промълви той почти на себе си, после добави по-силно: — Нали бяхме?

— Да, бяхме. — Пола пое дълбоко въздух. — Но да си влюбен не е гаранция за щастие, Джим. Двама влюбени трябва да си подхождат и да се търпят един друг ден след ден. Не е достатъчно само да си влюбен. Един брак трябва да се гради на основата на искрено приятелство.

— Има ли друг мъж? — попита Джим. Очите му не се отделяха от нея.

Колкото и да беше неочакван въпросът, лицето на Пола не трепна. Макар сърцето ѝ да прескочи един удар, тя отвърна с най-убедителен глас:

— Не, Джим, няма.

Известно време той не каза нищо. После стана, пристъпи напред и се изправи до стола ѝ. Сложи ръка на рамото ѝ.

— Би било добре да няма, Пола. Защото, ако има, ще те унищожа. Ще те обвиня за развода и ще те обявя за негодна майка. Аз

ще поема грижата за децата, бъди спокойна. Никой съдия няма да даде децата от разтрогнат брак на жена, която своеволно е разбила този брак и пренебрегва децата си, която пътува по света, преследвайки деловите си интереси за сметка на тия деца. — Джим приближи още лицето си към нейното и впивайки пръсти в рамото ѝ, додаде: — Или която си развява байрака с някой мъж.

Пола успя да се отскубне от стискащите му като менгеме пръсти. Тя скочи на крака, лицето ѝ беше пламнало.

— Опитай се, само се опитай — рече тя с леден глас. — И ще видим кой ще победи.

Той се отдръпна и се изсмя в лицето ѝ:

— И твърдиш, че не повтаряш живота на Ема Харт. Това е смешката на века. Само се погледни — та ти и говориш точно като нея. И мислиш като нея. И ти смяташ, че парите и властта те правят неуязвима. За жалост, мила моя, не те правят. — Той се обърна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — извика след него Пола.

Джим се спря на място и извърна лице към нея:

— В Лондон. Не виждам никакъв смисъл да оставам за вечеря — само ще продължим да се разправяме. Дотегна ми от това.

Пола се затича към него, взе ръката му и го загледа умолително:

— Но всъщност няма причина да се караме по този начин, Джим. — Гласът ѝ трепереше. — Можем да се разберем като цивилизовани хора, като зрели и интелигентни хора. Убедена съм, че можем.

— Зависи от теб, Пола. — И Джим говореше с по-умерен тон. — Премисли всичко, което ти казах, и дано, като се върна от Шамони, да си се вразумила.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джон Крофорд, семейният адвокат, изслушваше Пола вече повече от час. Нито веднъж не я прекъсна, счете за по-разумно да я остави да се разтовари, преди да почне да ѝ задава въпроси по същество. Освен това благодарение на ловкия си ум и проникателност догади, че до този момент тя не е споделяла с никого за нещастния си брак. Не му трябваше много време да заключи също, че това нейно излияние представляваше в известен смисъл катарзис за нея. Беше уверен, че след като му разкаже и довери всичко, тя ще се почувства по-добре.

Най-сетне Пола спря да си поеме дъх. По стойката на тялото ѝ и внезапно отпусналите се мускули на лицето той веднага долови успокоението. Дори и тревогата в сините ѝ очи беше изчезнала.

— Така стоят нещата — рече тя и плахо се усмихна. — Не вярвам да съм пропуснала нещо.

Джон кимна и продължи да я наблюдава. Установи, че тя вече се владее напълно и е достатъчно спокойна, за да вникне в онова, което той на свой ред щеше да ѝ каже. Изкашля се и заговори:

— Не искам да те плаша, това е само предложение, но вероятно ще се наложи да поверим децата под опеката на съда.

Макар и думите му да я разтревожиха, Пола възрази без колебание:

— О, Джон, това ще е прекалено драстична стъпка. Може да стане и по-лошо.

Джон, който отдавна хранеше дълбока неприязън към Джим Феърли, събра длани пред лицето си и замислено се вгледа в Пола.

— Доколкото схванах от това, което ми разказа, Джим всъщност се заканва да изведе децата от страната, точно казано, да ги закара в Канада, ако не постъпиш тъй, както той иска. Прав ли съм?

— Да — потвърди Пола.

— Поставянето на децата под съдебна опека предотвратява тяхното физическо преместване от страната на постоянното им

местоживеене, каквото е намерението на един недоволстващ и ядосан родител.

— Да, Джон, ясно ми е какво значи това. Но Джим се надява да си променя решението относно развода. Не е казал, че веднага ще действа, ще грабне децата и ще отлети за Торонто. Той положително ще изчака първо да види какво аз ще предприема. Освен това той е в Шамони.

— А ти, Пола, след няколко дни заминаваш за Щатите. И той знае това. Спокойно може да се опита да направи нещо в твоё отсъствие. В края на краищата Женева е само на няколко часа път дотук.

— Не, не ми се вярва да... — Тя изведнъж млькна и се вгледа изпитателно в лицето на адвоката. — Очевидно опитът ти подсказва, че би могъл.

— Съществува такава възможност. — Джон стана и прекоси стаята, за да си налее още едно сухо мартини от количката с напитки, но веднага съобрази да я попита: — Извинявай, не ти предложих. Искаш ли още едно?

— Не, благодаря ти все пак.

Джон се върна на мястото си и продължи:

— Ще ти задам един много пряк въпрос, Пола, въпрос от решаващо значение и бих искал добре да си помислиш, преди да ми отговориш.

Тя кимна.

— Смяташ ли, че Джим е душевно стабилен?

Без да се колебае, Пола отвърна:

— О, да, Джон, смятам. Вярно, че прекара ужасно дълго време в болница след нервната си криза, но вече е напълно възстановен. Държи се съвсем нормално. — Тя се усмихна печално. — Ако всъщност отношението му към мен може да се нарече нормално. Той е инат, държи на своето, но винаги е бил такъв. Затваря си очите за истината, за реалността. Убеден е, че нашите търкания са плод на въображението ми, както вече ти казах. Продължавам обаче да твърдя, че е психически стабилен. Че е разстроен в момента, да, но нищо повече.

— Чудесно, вярвам в преценката ти, разбирам също и нежеланието ти да предприемеш стъпки, които биха го ядосали. Смятам обаче, че ще е разумно да говориш с Дейзи, да я подготвиш за

положението. Ако Джим неочаквано тръгне от Шамони, тя обезателно трябва да ме уведоми.

— Не, без мама — възпротиви се Пола. — Не бих искала да я тревожа. Всъщност аз никога не съм споделяла с нея или с когото и да е друг. Е, като изключим Емили и баща ми, с които говорих няколко пъти напоследък, и те знаят, че бракът ми върви зле, дори Емили и Уинстън настояват да се разведе. Но има нещо друго... Емили и Уинстън тръгват за Шамони вдругиден. Ще прекарат там две седмици. Преди да заминат, ще говоря с Емили, ще ѝ обясня всичко и ще я помоля да ти се обади по телефона, ако се случи нещо непредвидено.

Лицето на Джон светна.

— Много добре. Емили е уравновесена, умна. Ще се чувствам по-сигурен, като знам, че и тя ще е в замъка. Баба ти обичаше да казва: в главата на Емили не бръмчат мухи. При това положение, а и заради твоето несъгласие аз се отказвам от намерението си да те карам да поверяваш близнаците под съдебна опека. — Странна усмивка се появи по лицето му. — Мина ми през ума, че може и да ме смяташ за параноик, но не съм такъв. Напротив, просто съм предпазлив и напълно съзнавам, че е по-разумно да вземеш предпазни мерки, за да си нямаш неприятности. — Той се наклони напред и наблегна: — Неслучайно ти подхвърлих тази идея веднага. Също така ми направи впечатление, че си разтревожена за децата, иначе нямаше да дойдеш вчера с тях в Лондон.

— Да, бях малко притеснена — призна Пола. — В събота вечер, след като Джим замина, цялата треперех от нерви. На сутринта в неделя реших, че трябва да взема Лорн и Теса с мен. Изглеждаха толкова малки и беззащитни, Джон, толкова уязвими. Та те са още бебета и толкова ги обичам. Дори си помислих дали да не ги взема със себе си в Ню Йорк, но това излишно ще им развали спокойствието. Нора с радост прие идеята да прекара няколко седмици в Лондон, тук поне времето е по-хубаво от Йоркшир. Те ще се чувстват добре, а и Паркър и госпожа Рамзи ще ѝ правят компания в апартамента в Лондон.

— Да, те и двамата са много свестни. Гледай да не се тревожиш, мила. И аз ще проверявам как са нещата на „Белгрейв Скуеър“. Непременно обаче дай моя телефон на Нора и ѝ кажи веднага да ми се обади, ако Джим се появи там.

— Още тази вечер ще го направя — отвърна Пола, загледана през него в тъмнозелените плътни пердета. Имаше замислен вид. С известно колебание добави: — Джим не може да ми вземе децата, нали, Джон?

— Разбира се, че не може. Избий си подобни мисли от главата! — Джон потупа леко ръката ѝ и в желанието си да я успокои додаде: — Джим може да говори всякакви заплахи, с цел да те накара да правиш това, което той иска, но те ще се окажат безсмислени в крайна сметка. За щастие в тази страна има закони и те са изключително правдиви, което съвсем не може да се каже за правните системи на много други страни.

— Е, да — рече тя с лека въздишка на безсилие, — но той твърди, че аз искам много, искам всичко да става, както аз кажа.

Джон се засмя:

— Присмял се хърбел на щърбел, та и той тъй. Не ти ли е минавало през ума, че всъщност Джим иска да бъде, както той каже? — И без да дочака отговора ѝ, адвокатът продължи: — Джим е егоист и очаква ти да вървиш по гайдата му, без да се съобразява с чувствата ти и с факта, че бракът ти е нещастен. Той вече внася смут в душата ти, което неминуемо ще почне да се отразява и на децата. Стигне ли дотам един брак, в интерес на всички е той да се разтрогне час по-скоро. Не оставяй раната да кърви, казано образно. Аз ли не знам!

Пола го погледна:

— Горкият Джон, и ти мина през тоя ад, нали?

— Меко казано, мила моя — отвърна той. — Но всички тия неприятности са вече зад гърба ми. Сега аз и Милисънт сме добри приятели, даже по-добри от всякога.

— И аз се надявам след време да станем с Джим приятели — рече Пола, сякаш размишляваше на глас. — Аз не го мразя, далеч съм от тази мисъл. Откровено казано, Джон, малко ми е мъчно за него... защото той просто не може да погледне реалността в лицето. — Тя леко сви рамене. — Но виж какво, дойдох при теб, за да обсъдим план за действие, и държа да ти кажа, че искам да бъда абсолютно честна с него във всяко отношение. Искам да му предоставя възможност да вижда децата по всяко време и, разбира се, няма да имам никакво възражение относно оставането му във вестниците. — Пола сви вежди

и допълни: — Останах като гръмната, когато ми подхвърли, че съм щяла да отнема и работата му.

Джон остана за момент загледан в чашата си, после бавно вдигна очи и я погледна сериозно и напрегнато.

— Не искам да те заблуждавам, че ще ни бъде лесно с Джим, напротив. Убеден съм, че ни чака битка. От това, което ми каза, за мен е повече от ясно, че той е готов да се примири с най-непоносимата брачна орисия, само и само да остане твой съпруг. Разбираемо е донякъде. Ти си майка на децата му, освен това си желана и изискана млада жена с огромно богатство и власт. Кой мъж не би искал да те има до себе си. И още...

— Но Джим не се блазни от парите ми и от властта ми. Обратното, Джон, той негодува срещу работата ми, непрекъснато роптае, че съм се отдала на кариерата си.

— Не бъди наивна!

Пола се облегна назад и го загледа втренчено, със събрани вежди, изглеждаше напълно объркана. Тя отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори и зачака да чуе какво още ще добави Джон.

— Разбира се, че се интересува от парите и от властта ти, Пола — спокойно продължи адвокатът. — И винаги се е интересувал. Джим съвсем не е алтруист, за какъвто, изглежда, го мислиш. Като твой адвокат мой дълг е да ти изтъкна този факт, колкото и неприятен да ти се струва. Не ще и съмнение, че Джим гръмогласно е негодувал срещу работата ти, но той е знаел много преди да се ожени за теб, че ти си основната наследница на Ема. Ясно му е било също и че ти не само ще наследиш по-голямата част от богатството ѝ, но и всички нейни огромни отговорности. Той просто използва кариерата ти, за да те дразни, да те наранява, да те наказва. В същото време пред теб играе ролята на вечно страдащия, пренебрегван и оскърбен съпруг. С други думи, взема позата на човек, нуждаещ се от съчувствие. Мила моя, умолявам те да имаш предвид всичко това, то е в твой интерес.

— Може би си прав — съгласи се Пола. Тя знаеше, че Джон е проникателен и блестящ адвокат и притежава вярна интуиция към хората. — Ако Джим се интересува от парите ми, както предполагаш... — Тя поклати глава и усмихната се поправи: — Не, както твърдиш, тогава да му дадем пари. Готова съм да му направя солидно финансово обезпечение. Предложи една сума, Джон, и дай да определим дата, на

която да се срещнем и с Джим. Той се връща в края на месеца, както и аз, и ми се ще да задействам нещата.

— Не мога да определя сумата веднага, не ми е до това сега — поясни Джон. — Няма да е честно за никого. Това трябва да се обмисли внимателно. — Той отпи от мартинито, остави чашата си и стана. Отиде до една масичка и извади от лежащата върху нея кутия пура, като се стараеше да прикрие от Пола циничната усмивка, появила се неволно на устните му. Ако преценката ми се окаже вярна, мислеше си Джон, а в това съм сигурен, номерът с парите ще помогне. Той отрязва върха на пурата и се върна на мястото си, прехвърляйки мисълта си към обезпечаването. Това беше добра карта, която да му развърже ръцете, и щеше да е мощно оръжие за преговори, в случай че Джим се окаже непреклонен.

Джон запали клечка кибрит, всмукна дълбоко от пурата си, докато крайчецът ѝ припламна, и заговори:

— Що се отнася до срещата, тя може да стане, когато ти пожелаеш... — Той не довърши, само поклати глава в знак на несъгласие.

— Какво има? — попита Пола, пронизана от някакво предчувствие.

— Не е нещо, което да те тревожи, мила, но си мисля, че ще си навредиш... карайки Джим да се среща с мен. Той не само че е решително против развода, ами и по природа е твърдоглав. Може би ще е по-добре, ако лично аз го поканя някоя вечер на чашка, когато е в града. Като се върне от Шамони, да речем, преди да продължи за Йоркшир?

— Да, това е идея — съгласи се Пола. — Наистина, преди да замине в събота, той подметна нещо от рода, че искал да се видим в Лондон след две седмици. — Пола се отмести напред в стола си, искреност се излъчваше от лицето ѝ, когато заговори за Джим. — Не забравяй, че искам да бъда честна с него по отношение на децата и много щедра по отношение на парите. Особено държа Джим да е финансово обезпечен до края на живота си.

— Нищо няма да забравя — увери я Джон. — И докато си в Ню Йорк, ще обмислям условията на развода и ще ги направя възможно най-приемливи за Джим, обещавам ти. — Той ѝ се усмихна сърдечно.

— Не са много жените, които са толкова великодушни като теб. Той е извадил късмет.

— Сигурна съм, че на този етап той не мисли така — осмели се да предположи тя и се изправи. — Благодаря ти за проявеното разбиране. Чувствам се по-добре, след като споделих с теб, и съм по-уверена за бъдещето. А сега ще те оставя да вечеряш на спокойствие. Прекалено много време отнех от вечерта ти.

Джон нежно стискаше ръката ѝ, докато я изпровождаше от гостната до малкото антре. Поради любовта, която изпитваше към майка ѝ, той гледаше на Пола като на своя дъщеря. Чувстваше се бащински загрижен за нея. Умна и находчива в работата си, тя малко или никак не познаваше мъжете и през целия си живот бе покровителствана от Ема Харт и родителите си. Грубите страни на всекидневието не ѝ бяха познати и тя можеше да се окаже лесна плячка за някой безчестник.

На външната врата Джон застана с лице към нея, наклони се да я целуне по бузата и със сподавен глас изрече:

— Можеш да отнемаш от времето ми, когато пожелаеш, скъпа моя. За такъв закоравял стар ерген като мене е удоволствие да вижда по-често красивото ти лице. Съжалявам само, че се срещнахме по неприятен повод.

Пола го прегърна сърдечно.

— Не си закоравял стар ерген — заяви тя и му се усмихна. — Ти си най-великолепният приятел... на всички нас. Благодаря ти за това и за всичко, Джон. Ще ти се обадя, преди да отпътувам.

— Обезателно, мила моя. — Той отвори вратата и отново я хвана за ръката. — Всичко ще се уреди, Пола, уверявам те. Не се тревожи.

— Няма.

Тя тичешком взе няколкото стъпала пред къщата на Честър стрийт, после се обърна и му махна. Джон вдигна ръка в отговор, прибра се и затвори вратата след себе си, опитвайки се да потисне загрижеността си.

Пола забързано се отправи към „Белгрейв Скуеър“, който беше само на няколко минути път. Тя не преувеличи, когато каза на Джон Крофорд, че е почувствала облекчение след разговора им. Но това не беше единствената причина, която успя тъй неочаквано да разсее продължилата четирийсет и осем часа депресия. Решителността ѝ,

предприемането на категорична и обоснована стъпка изиграха не по-малка чудотворна роля. Пола никога не се двоумеше. И тя като Ема беше действена натура — винаги предпочиташе да върши нещо и да поема рискове, отколкото да изчаква. Именно затова бездействието през миналата година — поради самолетната катастрофа с Джим и последвалото лечение в психиатричната клиника — беше непоносимо. Тя щеше да се срине, ако не беше благоразумието ѝ да се приучи на търпение, защото преди месеци осъзна, че ако изчакването е омаломощаващо, то беше далеч повече за предпочитане пред прибързаните стъпки, за които някой ден можеше и да съжالياва.

Сега обаче тя вървеше с бърза походка, изпълнена с чувство на огромно облекчение. Фактът, че проведе разговор с Джон, че остави нещата в негови ръце, ѝ подежда като избавление. Беше сигурна, че той ще изготви едно умерено споразумение за развод и Джим щеше да се убеди, че тя наистина е говорила сериозно.

Нова вълна на оптимизъм се надигна у Пола, когато пресече площада и влезе в огромното жилище, купено преди много години от дядо ѝ, Пол Макгил. Тя хлопна след себе си тежката външна врата от стъкло и ковано желязо и с приготвен ключ в ръка заизкачва няколкото вити стъпала, които водеха към предния вход на мезонета.

В момента, в който съблече туиденото си палто и го окачи в стенния гардероб на просторния вестибюл, откъм задните помещения забързан се появи Паркър.

— О, госпожо Феърли, тъкмо се питах дали да позвъня в дома на господин Крофорд, за да ви съобщя, че господин О'Нийл ви очаква в приемната. Той дойде преди малко. Поднесох му пиене. Ще поръчате ли нещо, госпожо?

— Не, Паркър, благодаря ти.

Чудейки се какво ли може да иска чичо Брайън, пристигайки тъй неочаквано, без дори да телефонира, тя отвори вратата на приемната и застава неподвижно на прага. Каква беше изненадата ѝ, когато вместо Брайън видя насреща си Шейн. Той стана и разтегна устни в широка усмивка.

— Боже мой! — възкликна тя. — Какво правиш тук?

Пола затвори вратата с крак и се хвърли в прегръдките му, усмихнатото ѝ лице преливаше от радост.

Шейн я целуна, сложи ръце на раменете ѝ и я отдалечи от себе си.

— Много се притесних за теб след ония ужасни телефонни разговори в събота и неделя и затова реших да дойда. Кацнах на „Хийтроу“ преди два часа.

— О, Шейн, съжалявам, че съм те разтревожила, но пък каква прекрасна изненада да те видя, и то няколко дни по-рано, отколкото очаквах. — Тя го придърпа към дивана, за да седнат, без да си пускат ръцете. — Само че — продължи Пола с лек, весел смях — вдругиден заминавам за Ню Йорк и знаеш, че...

— Можем да пътуваме заедно — прекъсна я той, без да отделя от нея тъмните си, любещи очи. — Докато те чаках, измислих чудесен план. Реших да те отклоня за няколко дни по пътя за Щатите и да прескочим до Барбадос в края на седмицата. Какво ще кажеш?

— О, Шейн — рече Пола и спря, колебаейки се, лицето ѝ стана сериозно. — Нали ти казах, че Джим ме попита дали има друг мъж. И аз отрекох, макар да знам, че той ме подозира. Тъй че представяш ли си някой да ни види в Барбадос? Или дори само че пътуваме заедно? Не искам да подлагам на риск своето бъдеще и опеката на децата си. Това ще го подтикне към отмъщение, сигурна съм.

Шейн каза:

— Разбирам безпокойствието ти, скъпа, но взех предвид и тези неща. Слушай сега, Пола, той не може да има никакво подозрение към мен. Божичко! Та то е все едно да подозира брат ти Филип. Освен това ти притежаваш собствен бутик в Барбадос. Имаш напълно основателни причини да идеш и да провериш как върви. И накрая, в самолета няма да има кой да ни види, а стигнем ли веднъж в „Корал Коув“, можем да се покрием.

— Нямало да има кой да ни види ли? — повтори тя. — Как тъй си толкова сигурен?

— Имам още една изненада за теб. Най-сетне ни доставиха частния самолет, който бяхме решили с баща ми да купим за дружеството. И аз взех, че прелетях Атлантика с него, но това е друга тема, и имам претенцията, че нашето пътуване до Карибско море е всъщност първият му полет. Хайде, миличка, кажи „да“.

— В такъв случай, да — съгласи се Пола, вземайки внезапно решение. Разбира се, че е безопасно да пътува с Шейн. Той в края на

краищата ѝ беше приятел от детинство. Сериозното ѝ изражение се стопи и теменужените ѝ очи светнаха. — Тъкмо нещо такова ми трябва, за да ми оправи настроението след неприятностите в събота и неделя.

— Така де! — Лицето му се озари от усмивка. — Трябва само да помислим за подходящо име на самолета. Имаш ли някакво предложение?

— Не, но обезателно ще взема бутилка шампанско, за да я разбия в него, да намокря дъното му, както се казва, независимо дали ще сме го кръстили, или не — заяви тя, развеселена от ненадейното и неочаквано забавление, от радостта, че е с него.

Сърцето ѝ преливаше от любов към него. Отново я завладя предишната омая, лекомислието, в което изпадаше всеки път, когато го виждаше след раздяла. Шейн имаше огромно значение за нея. С него всичко изглеждаше постижимо. И малкото униние, останало загнездено в сърцето ѝ, се изпари, сякаш никога не бе я обсебвало.

Шейн стана и я притегли към себе си.

— Казах на Паркър, че ще вечеряш навън. Надявам се, че нямаш нищо против да те поканя. — Той ѝ се усмихна по момчешки и я целуна по челото, после изведнъж стана сериозен: — Искам да ми разкажеш за срещата ти с Джон. Най-добре да говорим на маса с бутилка хубаво вино и добра вечеря в „Белият слой“.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Вилата беше безлюдна. Емили разбра това, след като слезе тичешком по стълбите и се спря изведнъж в овалното преддверие, ослушвайки се да чуе обичайната за сутрешния час глъчка. По това време обикновено отекваха гласове и смях, а на техния фон неизменно свиреше радиото. Ала в това съботно утро на януари всичко това липсваше.

Емили продължи към трапезарията. До прозореца беше седнала майка ѝ с огледало в ръка и съсредоточено се взираше в лицето си.

— Добро утро, мамче — весело подвикна от прага Емили и се приближи към нея.

Елизабет рязко се обърна, усмихна се и рече:

— О, Емили, ето те и теб. Добро утро, мила.

След като целуна майка си по бузата, Емили се разположи край дългата дървена маса и посегна към кафеника с думите:

— Къде са другите?

За момент Елизабет не отговори и продължи да оглежда лицето си на ярката светлина, която струеше от прозореца, после въздъхна и седна при дъщеря си на масата.

— Запалените скиори излязоха преди сто часа, както обикновено. За малко изпусна Уинстън. Той в последния момент реши да кара ски и побърза да догони останалите. Явно си спала дълбоко и той не е искал да те буди. Помоли ме да ти предам да го чакаш за обяд.

— Едва станах тази сутрин — измърмори Емили, като разбъркваше кафето си, лакомо загледана в кифличките. Те ухаеха апетитно и устата ѝ се напълни със слюнка.

— Не се и съмнявам. Снощи толкова до късно го откарахме всички, че тая сутрин ще ми струва скъпо да... — прекъсна се тя сама и хвърли бърз поглед на Емили. — Как мислиш, имам ли нужда от пластична операция на очите?

Емили се разсмя и остави чашата си на масата, накланяйки се напред, за да огледа по-отблизо очите на майка си. Беше навикнала на

подобни въпроси и съзнаваше, че трябва да проявява особено внимание, когато ѝ бъдат задавани. Тя твърдо поклати глава:

— Не, изобщо нямаш нужда от това. Очите ти са прекрасни.

— Наистина ли го мислиш, мила? — Елизабет вдигна огледалото и отново започна да се взира в него.

— За бога, мамо, та ти си още млада, едва на петдесет...

— Шшт, по-тихо, окъпа — пошепна Елизабет, слагайки огледалото на масата, и продължи: — Трябва да ти призная, че напоследък тази мисъл ме занимава. Все ми се струва, че клепачите ми са малко набръчкани. Марк има отношение към външния вид на жената и това, че съм по-възрастна от него...

— Не знаех, че е по-млад от теб, мамо! Изобщо не му личи.

Думите ѝ сякаш утешиха Елизабет и лицето ѝ светна.

— Радвам се да го чуя, Емили, но за съжаление е по-млад.

— Е колко по-млад? — Емили взе една кифличка, явно не издържайки повече на изкушението, и я разчупи надве.

— С пет години.

— Боже господи! Това не е нищо. И престани да мислиш за пластична операция, мамче. Ти си една красива жена и не изглеждаш нито ден по-възрастна от четирийсет.

Емили гребна с ножа от маслото, намаза щедро залчето кифла и сложи отгоре конфитюр от праскови.

Забравила за момент вечните притеснения за външния си вид, Елизабет погледна с укор дъщеря си.

— Нима ще изядеш всичко това, мила? То е пълно с калории.

Емили се усмихна:

— И още как! Умирам от глад.

— Знаеш, че трябва да внимаваш за килограмите си, Емили. Склонна си към бързо напълняване още от дете.

— Ще гладувам, като се върна вкъщи.

Елизабет едва сдържаше негодуванието си, ала знаеше, че е безполезно да спори, и смени темата:

— Забеляза ли, че Марк флиртуваше снощи с френската графиня?

— Не, не съм. Но той флиртува с всички, мамо. Той си е такъв и не влага нищо, сигурна съм. Ще ми се да бъдеш спокойна за този човек. Той е щастлив, че е с теб.

— Аз съм още по-щастлива, че съм с него. Много е добър с мен, най-добрият съпруг, когото съм имала, ако искаш да знаеш истината.

Емили не беше на същото мнение и преди да успее да се въздържа, бързо възкликна:

— Ами татко? И той се държеше чудесно с теб. Жалко, че го напусна.

— Естествено е да си предразположена към Тони. Той ти е баща, но ти не можеш да знаеш как точно вървеше между нас, мила. Нямам намерение да ти разкривам всички подробности на първия си брак, Емили, и да ги изследвам под микроскоп.

— Много разумно от твоя страна — язвително отвърна Емили и продължи да дъвче залька си, съзнавайки, че са докоснали парлива тема.

Елизабет ѝ хвърли остър поглед, но и тя разумно замълча. Наля си нова чаша кафе и запали цигара, като не сваляше поглед от дъщеря си и си мислеше колко беше хубава тази сутрин в смарагденозеления си пуловер и панталони. Цветът им подчертаваше очите ѝ. След почти двете седмици, прекарани във Френските Алпи, косата ѝ бе станала по-светлоруса, а нежното ѝ лице бе леко загоряло от слънцето. Изведнъж задоволство изпълни Елизабет, че тя и Марк приеха поканата на Дейзи в наетата от нея вила. Радваше се, че е с децата си и че Марк проявява голямо внимание към тях, особено към Аманда и Франческа. Между зальците си Емили рече:

— Смятам да сляза в града. Трябва да направя някои покупки.

— Чудесна идея — отбеляза Елизабет. — Тъкмо ще ме свалиш до фризьорския салон, скъпа.

Емили прихна да се смее.

— Пак ли, мамо. Та нали беше вчера!

— Хайде, Емили, нека да не навлизаме в дълги разговори за косата ми. Да оставим всяка от нас да знае своите грижи.

— Дадено. — Емили облегна лакти на масата и продължи: — Смътно ми се върти в главата, че тая сутрин Аманда и Франческа нахълтаха в нашата стая и обсипаха мен и Уинстън с целувки. Предполагам, че Александър ги е замъкнал в Женева... представям си какви неистови викове са били.

Елизабет кимна:

— Да, доста се противиха. Никоя от двете, изглежда, не понася това девическо училище и не мога да си обясня защо. То е на Женевското езеро... Но като разбраха, че и Дейзи тръгва с тях до Женева, се укротиха. И тя искаше да купува нещо и реши да слезе с Александър. Разбраха се да заведат момичетата на обяд в хотел „Ричмънд“ и след това да ги върнат в училището. Много обичам този хотел, Емили, и всъщност обещах на близначките по Великден да взема самолет от Париж и да прекарам няколко дни с тях в Женева. — В този момент внезапна мисъл озари лицето ѝ и тя широко се усмихна: — Защо не дойдете и вие с Уинстън да ни гостувате на мен и Марк в „Ричмънд“, Емили? Ще прекараме чудесно.

Емили се почувства приятно изненадана от неочаквания жест.

— Това е прекрасна идея, мамо. И много мило от твоя страна да ни поканиш. Ще говоря с Уинстън и ще ти кажа какво сме решили. — Тя се пресегна за още една кифла.

— Моля те, скъпа не яж толкова!

Леко засрамена, Емили отдръпна ръката си.

— Права си. Много се пълнее от тях — съгласи се Емили и стана. — Мисля, че е време да ида горе да се приготвя за града. Сигурна съм, че ако продължа да си бърбря с теб тук, ще изпразня цялата чиния.

— И аз се качвам — рече Елизабет. — Трябва да се преоблека.

Емили въздъхна:

— Мамо, но ти изглеждаш страшно добре. И за какво да се преобличаш, нали отиваш само до фризьора.

— Човек не знае кого може да срещне — отвърна Елизабет, после погледна часовника си и допълни: — Още няма единайсет. След половин час съм готова, обещавам ти.

* * *

За радост на Емили майка ѝ като никога удържа на думата си и минути след единайсет и половина тя превъртя ключа в стартера и потегли. Вилата се намиреше в малко селище в покрайнините на Шамони — прекрасния древен град, сгушен в подножието на Мон Блан. Когато Емили излезе на главния път и пое с умерена скорост,

отново се изпълни с възхищение от удивителната гледка, която всеки път спираше дъха ѝ.

Долината Шамони, заобиколена от едната страна с планинския масив Мон Блан, а от другата — с веригата Егий Руж, представляваше естествена платформа, която откриваше изглед към най-високия връх в Европа. И в момента, в който Мон Блан и планините наоколо се извисиха пред погледа на Емили, обзе я особено чувство на страх пред тяхното величие и достолепие. Блестящите им заснежени върхари се издигаха високо в небето, чиято ярка синева бе изпъстрена с пухкави бели облачета.

Сякаш прочела мислите на дъщеря си, Елизабет възкликна:

— Каква внушителна гледка, нали, Емили! Днес е такъв великолепен ден.

— Наистина — отвърна Емили. — Мога да си представя как лудуват по склоновете сега нашите скиори ентузиастично. — Тя погледна майка си с крайчеца на окото. — Всъщност Марк тръгна ли с чичо Дейвид и другите?

— Да, Меги също.

— Тъй ли? — изненада се Емили. — Аз пък мислех, че е отишла в Женева с Александър.

— Изглежда, предпочете да покара ски като последен ден, нали утре тръгва за Лондон.

— Джан и Питър щели да пътуват с тях. Тъй ми каза Джан снощи — отбеляза Емили. Това бяха единствените гости на леля ѝ и чичо ѝ, които не им бяха роднини.

— Да, и аз се опитах да ги склоня да поостанат още някой и друг ден — рече Елизабет. — Приятни хора, а той е такъв чаровник.

— Питър Коулс! О, мамо, честно казано, имаш много странен вкус. Той е такава невероятна досада. И важнички на всичкото отгоре. — Емили се закикоти и додаде: — Вярно, към теб прояви особено внимание и забелязах, че Марк неведнъж му хвърляше кръвнишки погледи. Горкият „жабар“ се пука от ревност.

— Моля те, не наричай Марк „жабар“, скъпа. Това е много груб епитет и напълно неуместен — смъмри я Елизабет, но миг след това се разсмя: — Значи смяташ, че Питър е накарал Марк да ревнува. Това не е за пренебрегване. Ммм!

— И то много. — Емили се усмихна вътрешно, усещайки колко щастлива се почувства майка ѝ от една нищо и никаква констатация. Горката жена си бе загубила ума по Марк Дебоан. По този прикрит изменник, помисли си Емили. Той ѝ беше неприятен и според нея не заслужаваше доверие.

Елизабет се впусна в пламенни излияния относно многобройните качества на новия си съпруг, а Емили само кимаше и издаваше от време на време тихи звуци на съгласие, правейки се, че е на същото мнение. А всъщност почти не се заслушваше. Досадна и смешна ставаше майка ѝ с неспирните си приказки за този човек и Емили изпита облекчение, когато пред тях изникна Шамони.

След като паркираха ситроена, Емили и майка ѝ закрачиха бързо по един от главните булеварди по посока на малкия площад, където се намираще фризьорският салон. Когато стигнаха там, Емили попита майка си:

— Колко време ще се бавиш?

— О, не повече от час, мила. Само вчесване ще искам. Хайде да се срещнем в онова бистро отсреща. Ще вземем по един аперитив, преди да се приберем за обяд във вилата.

— Добре, мамче. Доскоро.

Емили тръгна бавно из площада, задържайки поглед по витрините. Имаше да купува малко неща, а разполагаше с цял час, тъй че не бързаше. След като го обиколи, тя тръгна по булеварда към един бутик, в който се продаваха много оригинални облекла за *argès ski*. Продавачките я познаваха и тя си побъбри двайсетина минути с тях, докато пробваше няколко вида вечерни жакети, от които не си харесаше нито един, за да го купи.

Оттам продължи по улицата и влезе в аптеката, купи няколко неща и ги напъха в чантата си, метната през рамо. После бавно тръгна по обратния път, сецвайки се, че искаше да купи и няколко пощенски картички, които да изпрати на приятели в Англия.

Голяма беше изненадата ѝ, когато изведнъж видя насреща да се задава Марк Дебоан. Той вървеше бързо и изглеждаше дълбоко загрижен — по всичко личеше, че не я беше забелязал.

Когато двамата се изравниха, Емили лукаво му подвикна:

— Приятно ми е да те видя, Марк. А мама мисли, че си на ски.

Както вървеше разсеян, Марк Дебоан едновременно се стресна и смути. Но бързо успя да се овладее и възкликна:

— Ооо, Емили, Емили, мила моя! — Стисна сърдечно ръката ѝ, после добави с галския си акцент, но на безупречен английски: — Промених решението си. Предпочетох да се поразходя. Имам страшно главоболие.

Емили се наклони към него и многозначително му рече:

— И не само това, Марк. Имаш също и червило на яката си.

Той се усмихна снизходително, ала в очите му проблесна укор:

— Емили — сподавено рече той. — Какво намекваш? Това естествено ще е червилото на майка ти.

Емили подмина забележката му и продължи:

— Мама е във фризьорския салон. Имаме среща в онова бистро там да пийнем по нещо. В един часа. Ще я огорчиш, ако не се отбиееш при нас. — Гласът на Емили преливаше от нежност. Очите ѝ — зелени топчета лед.

— Разбира се, че няма да огорча Елизабет. Ще се видим направо там. Чао, Емили.

Той припряно се сбогува и продължи забързан по пътя си.

Емили се обърна да го изгледа. Марк пресече улицата и свърна в една пряка. Тя се почуди къде ли може да отива. Мръсник, рече си тя. Обзалагам се, че е забърсал оная противна графиня от снощи и има среща с нея. А тя е толкова французойка, колкото съм и аз. Емили направи гримаса на отвращение към Марк, обърна се и тръгна по улицата да потърси будка за вестници. След няколко крачки спря пред първата, която видя, и започна да прелиства последните броеве на списанията, за да убие още малко време. Най-накрая погледна часовника си и видя, че приближава един. Тогава завъртя металната рамка с пощенски картички, избра си четири и се върна да ги плати.

Докато прибираше картичките и рестото си в чантата, Емили се усмихна на продавачката:

— Мерси, мадам.

Жената тъкмо понечи да ѝ отвърне и изведнъж онемя и изправи глава, цялата в слух. Точно в този момент внезапен, силен грохот разцепи въздуха наоколо, последван за части от секундата от няколко още по-гръмливи и оглушителни бумтежа.

Емили извика:

— Изглежда, някъде стана страхотна експлозия.

С ужас в очите жената я погледна и изкрещя:

— Не! Лавина! — Тя извърна пълното си тяло и грабна телефонната слушалка.

Емили притисна чантата си под мишница и затича по улицата.

Хората излизаха на тълпи от магазините и лицата им имаха същия изплашен израз, какъвто имаха и минувачите.

— Лавина! — извика някакъв мъж в ухото на Емили и посочи по посока на Мон Блан, докато забързан я подминаваше.

Сякаш нещо прониза Емили и тя се закова на място, хипнотизирана от гледката. Дори и от такова разстояние се виждаше огромното, придружено от бумтеж свличане по склоновете на Мон Блан. Половината от заснежения скат се сгромолясваше надолу във вид на гигантски откос, достигащ ширина най-малко няколко стотици фута. Грамади от сняг летяха надолу, набирайки скорост по стръмния си маршрут, и помитаха всичко, което им се изпречеше на пътя. В кристалния син въздух изригваха огромни облаци снежен прах, които увличащата лавина подемаше и смилаше на милиони ситни снежни пръски.

Две полицейски коли с пискливи сирени профучаха по улицата с главозамайваща скорост. Пронизителният им вой извади Емили от моменталната хипноза, в която бе изпаднала. Тя премигна няколко пъти и изведнъж усети, че кръвта ѝ се смрази. *Там беше Уинстън. Там бяха всички: Дейвид, Филип, Джим, Мегу, Джан и Питър Коулс.*

Тя започна да трепери като лист и не можеше да помръдне. Чувстваше краката си омекнали като пихтия, в тялото ѝ нахлу страх, погълна я, смаза я. *О, боже мой! Уинстън! И Емили нададе силен писък. Уинстън! О, божичко! Не!*

Звукът от собствения ѝ глас сякаш я съживи и тя се втурна да тича, с глава силно издадена напред тя тичаше все по-бързо и по-бързо, едва докосвайки с крака паважа, устремена към недалечната станция на лифта.

Сърцето ѝ биеше силно, дишането ѝ стана тежко, но тя продължаваше със същата скорост, като от време на време стискаше за миг очи, за да удържи напирещите сълзи. *О, Божичко, нека Уинстън да е жив. Моля те, нека Уинстън е жив. Останалите също. Направи*

така, че всички да са живи. О, Боже, не позволявай някой от тях да умре.

Емили чу и други тичащи стъпки, около нея започнаха да се тълпят хора. Някои дори се бутаха в нея, за да я изпреварят. Те също тичаха към лифта, който вече се виждаше. Някакъв човек в своя бяг тѣй я блъсна, че тя политна и насмалко да падне, но успя да запази равновесие и продължи да тича, движена от страха си.

Когато най-сетне наближи станцията на лифта, имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Едва тогава Емили намали ход и спря, за да си поеме дъх. Притисна с ръце тежко дишащите си гърди. Гърлото ѝ издаваше стържещи звуци. Тя се облегна на една от полицейските коли, спрени до депото на кабинките, и затършува из чантата си. Извади носна кърпа, попи потното си лице и врат, налагайки си да запази спокойствие.

След няколко секунди дишането ѝ стана по-равномерно и тя се огледа наоколо. Ужас я изпълни, щом погледът ѝ обходи тълпата, която се бе събрала в порядъка на петнайсетина минути.

Емили вярваше в чудото Уинстън да е приключил спускането си със ски преди връхлитането на лавината, молеше се в този момент той да се е смесил с туристите и местните жители и да е някъде тук. Тя се провря в тълпата, очите ѝ скачаха от лице на лице, търсейки неговото с неудържима тревога. Внезапен нов страх се загнезди в стомаха ѝ. Той не се виждаше никъде.

Емили се обърна и запуши устата си с две ръце. Усети, че пак я сковава ужас, като в менгеме. Залитайки, тя се върна при полицейската кола и се облегна на нея със свито сърце. *Възможно ли е някой да се спаси от лавина? Тя пада с такава скорост и сила, че помита всичко, което е на пътя ѝ.* Емили затвори очи. Почувства нужда да иде да говори с някого, да пита за спасителните отряди, ала не беше в състояние да помръдне. Отново затвори очи. Усети, че краката ѝ се подкосяват, тя сякаш бе загубила контрол над тялото си.

Изведнџ две силни ръце я сграбиха и повдигнаха.

— Емили! Емили! Аз съм!

Тя стреснато отвори очи. Беше Уинстън. Ръцете ѝ се вкопчиха в скиорското му яке, отмалели от облекчение, лицето ѝ се изкриви в гримаса и тя избухна в сълзи.

Уинстън я притисна плътно към себе си и започна да я утешава:

— Всичко е наред, всичко е наред — няколко пъти повтори той.

— Слава богу! Слава богу! — хлипаше Емили. — Мислех, че си загинал. О, Уинстън, благодаря на Бога, че си жив. — Тя оглеждаше тревожното му лице. — А другите? — попита и веднага спря, като видя сериозното му изражение и стиснатата челюст.

— Не зная дали са живи. Уповавам се на Бог да са живи. Моля се да са живи — отвърна Уинстън и я обгърна с ръка.

— А ти...

Уинстън бързо я прекъсна:

— Не бях на ски днес. Дойдох дотук и за малко изпуснах лифта. Почаках малко с намерението да взема следващия, но се отегчих. Бях малко и махмурлия и по едно време почувствах, че ми се гади. Отказах се и слязох в града. Купих английски вестници, седнах в едно кафене и си поръчах един „Ферне Бранка“. Когато ми просветна малко, беше вече късно за ски, и тръгнах по магазините. Бях на паркинга и слагах покупките в колата, когато се чу това бум, сякаш динамит се взриви. До мен беше паркирал един американец и той закрепя нещо за лавина, че дъщеря му била горе на пистите, и побягна като обезумял. Аз го последвах, тъй като знаех... — Уинстън преглътна — знаех, че всички от вилата са също горе.

Внезапна надежда изпълни Емили и тя възкликна:

— Може да са решили да идат на другия склон.

Уинстън поклати глава. Лицето му беше мрачно.

Емили сграбчи ръката му:

— О, Уинстън!

Той взе да я успокоява:

— Недей, Емили, бъди силна, не губи кураж.

Той млъкна и извърна глава, като чу, че някой го вика по име. Бяха Марк Дебоан и Елизабет, които тичаха към тях и махаха с ръце. Той погледна към жена си и рече:

— Идват майка ти и Марк.

Елизабет почти врълетя върху Уинстън, прегърна го и възбудено заговори:

— Ти си жив! Жив си! Бях изстинала от ужас за теб, Уинстън. — Гледаше ги с разтревожени очи, лицето ѝ бе вкаменено, ала тя стоически се владееше. После прегърна Емили и продължи: — А какво

стана с другите, Уинстън? Видя ли някого от нашите или Джан и Питър?

— Не. Аз всъщност не се качих да карам тая сутрин. Отказах се.

Около тях изведнъж настана раздвижване. Те се обърнаха. Бяха пристигнали спасителните отряди — професионални скиори с раници на гърба. С тях беше дошла още полиция, група френски войници и представители на градските власти.

— Ще ида да говоря с тях — измънка Марк и закрачи нататък.

Уинстън извика:

— Но тя спря. Разбери, че лавината е спряла.

Елизабет се вторачи в него.

— Но тя спря, още докато тичахме с Марк насам. След оглушителния грохот тишината беше непоносима, зловеща.

Преди Уинстън да отговори, Марк се върна при тях и поясни:

— Екипите тръгват нагоре. В раниците си носят пълно оборудване: апаратура за улавяне на звуци, прътове и, разбира се, кучета. Нека имаме надежда.

— Съществува ли изобщо надежда? — попита Уинстън с тих, напрегнат глас.

Марк се поколеба, изкушен да излъже. Но предпочете да говори истината.

— Не особена — едва чуто отвърна той. — Лавината се е движила с огромна скорост, в порядъка на сто и двайсет — двеста мили в час... и то с такава сила. Макар че — той се опита да се усмихне окуражително... — хора са оцелявали от лавини и пропадане на снежни пластове, огромни като днешната. Зависи къде се намиращ, когато тя се откъсне. Който е най-долу, има най-големи шансове, стига да знае, че трябва да се освободи от ските и щеките си и да „плува“ с ръце. При тези движения пред лицето се образува въздушна кухня. Дори човек да е повален от снега, много е важно да е спира да прави такива движения, за да поддържа, въздух около тялото си. Има хора, които са прекарвали под снега с дни, защото са били обгърнати от такива въздушни кухни.

Емили с тревожен глас попита:

— Дейвид, Джим и Филип са опитни скиори, но Меги...

Елизабет едва се удържа да не ахне от уплаха, само въздъхна тежко:

— Трябва да запазим самообладание и да продължим да се надяваме. Моля ви, стига сме разговаряли тъй опечалено... това ме изнервя. Аз трябва да продължавам да вярвам, че всички те са живи.

Марк покровителствено сложи ръка на раменете ѝ.

— Права си, chérie. Трябва да сме оптимисти.

Уинстън се обърна към Емили:

— Мисля, че ще е най-разумно да идете с майка ти в някое от тия кафенета. И да чакате там. И без това няма какво да правите тук.

— Не! — пламенно извика Емили и го погледна сърдито. — Искам да остана с теб. Моля те, Уинстън.

— Да, трябва да бъдем тук — подкрепи я Елизабет.

Тя издуха носа си и възвърна предишното си присъствие на духа. Започна тихичко да се моли.

* * *

— Точно, час след падането на лавината спасителните отряди и кучетата се качиха нагоре с лифта.

Малко преди да измине още един час, те се върнаха с първите осем души, които бяха открили. Петима от тях бяха мъртви. Другите трима като по чудо се бяха спасили — две момичета и един мъж.

— Това е Филип! — изкрещя Емили и изоставяйки Уинстън и майка си, се втурна към братовчед си.

Един от спасителите прикрепяше Филип. Накуцвайки, той тръгна към нея и тя видя, че лицето му бе изранено, а ясносините му очи — помътнели. Но иначе, изглежда, се бе разминал с по-леки контузии.

— Филип! — възкликна Емили. — Слава богу, жив си. Мислиш ли, че имаш нещо счупено?

Той поклати глава. Независимо от странно замъгления си поглед беше я познал и протегна ръка към нея.

В този момент го наобиколиха Уинстън, Елизабет и Марк и взеха да го разпитват. Филип само клатеше глава някак безнадеждно, без да издаде звук.

Скиорът, който го бе открил, заговори неуверено на английски:

— Този човек, вашият приятел, е имал късмет... знаел е какво да прави. Не се е паникьосал. Захвърлил с щеките... ските и е махал с ръце като плувец. Той е бил най късметлия... този човек беше в подножието на склона... тъкмо е завършил спускането. Беше покрит само с десет фута сняг... кучетата... те го намериха. А сега... ако обичате, трябва да вървим. До пункта за бърза помощ.

Едва сега Филип проговори. Гласът му беше дрезгав.

— Татко? Меги? Другите?

Уинстън отговори:

— Още не знаем.

Филип затвори очи, после веднага ги отвори и се остави да го водят.

Уинстън се обърна към Емили:

— Най-добре е ти и майка ти да идете с Филип, миличко. Ние с Марк ще чакаме тук. И щом разберете, че няма вътрешни травми, искам и тримата веднага да се върнете във вилата.

Емили запротестира. Уинстън рязко я прекъсна:

— Моля те, Емили, недей да спориш. Погрижи се за Филип. Все пак трябва да има някой във вилата, когато Дейзи и Александър се върнат от Женева.

— Добре — примири се Емили, съзнавайки смисъла на предложението му. Тя го целуна и се затича след майка си, която вече вървеше с Филип и спасителя скиор.

* * *

Уинстън и Марк прекараха още един час на станцията на лифта, палейки цигара след цигара и разговаряйки от време на време помежду си или с някой от другите хора, които стояха в същото злощастно очакване.

Спасителните екипи не спираха да се качват и слизат с лифта. Бяха свалени нови четирима спасени, последвани от деветима загинали.

Към четири часа се върна един от екипите, който бе извършил дълго и безкрайно претърсване в най-високата част на планината.

Спасителите докараха още петима скиори, попаднали в клопката на лавината. Лошата вест се разчу веднага. Всички бяха мъртви.

— Трябва да идем да проверим — рече Уинстън, като хвърли цигарата и я стъпка с върха на обувката си. Тръгвайки, той се обърна към Марк: — Ще дойдеш ли с мен?

Телата лежах в носилки. Когато се доближи на крачки от тях, Уинстън изведнъж се закова на място. Усети, че силите му го напускат, но все пак успя да продължи напред.

Почувства силната ръка на Марк под мишницата си, чу французина да казва опечалено:

— Моите съчувствия, моите най-дълбоки съчувствия. Истинска трагедия за семейството е това.

Уинстън установи, че не може да проговори.

Беше забил поглед в петимата на носилките. Двамата от тях му бяха непознати, ала другите трима... За момент съзнанието му се обърка. Не беше възможно да са мъртви. Само преди няколко часа се смееха заедно на закуска.

Уинстън пое дъх, избърса навлажнените си очи и разпозна телата на Дейвид Еймъри, Джим Феърли и Меги Баркстоун, безвъзвратни жертви на лавината. И той си помисли за Дейзи и Александър, като се върнат от Женева, за Пола, която беше в Ню Йорк — как щеше да им съобщи тази смазваща вест.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шейн О'Нийл беше в кухнята на селската къща в Ню Милфорд и чакаше да се запари втората доза кафе.

След като запали цигара, той вдигна слушалката от стенния телефон и набра номера на фермата. Когато чу гласа на Елен Викърс, той весело поздрави:

— Добро ти утро!

— Здравей, Шейн — отвърна Елен. — Решихме, че няма да идваш този уикенд, след като не се обади снощи. Но Сони видял колата рано тая сутрин, тъй че разбрахме, че си пристигнал.

— Късно пристигнах — обясни Шейн. — Фермата тънеше в тъмнина и се позамислих дали да ви будя. Пола се върна от Тексас едва привечер и някъде след девет тръгнахме. Извинявай, че не телефонирах по-рано, но ние мързелувахме тази сутрин.

Елен се разсмя.

— Каква ти сутрин! Почти обяд е. Но както здравата работите и двамата, заслужавате понякога да се поотпуснете. Надявам се да се видим на вечеря — продължи тя. — Цяла седмица чакаме тази вечер.

— Ще наминем към седем и половина, както се разбрахме — увери я той.

Елен изведнъж възкликна:

— О, Шейн, извини ме, но чувам звънеца на фурната. Ще ми прегори хлябът, ако не го извадя веднага. До довечера.

— Довиждане, Елен.

Шейн окачи слушалката, загаси цигарата си и отиде на мивката. Изплакна две чаши и ги избърса. Тъкмо понечи да налее кафето, и телефонът звънна. Той остави кафеника и вдигна слушалката.

— Ало?

Не чу отговор, само някакво глухо ехо в другия край на жицата.

— Ало? Ало? — по-силно извика Шейн.

Най-сетне долови приглушен глас:

— Аз съм. Уинстън. Обаждам се от Шамони. Чуваш ли ме, Шейн?

— Вече те чувам, Уинстън. Как...

Уинстън го прекъсна:

— Случи се нещо ужасно тук, Шейн, и не знам къде е Пола, не знам къде да я намеря, но във всеки случай реших първо на теб да ти съобщя.

Шейн сбърчи чело и стисна по-здраво слушалката.

— Тя всъщност е тук, дойде за уикенда. Какво е станало, Уинстън?

— На Мон Блан падна страхотна лавина днес около един, най-огромната в последните години. — Гласът на Уинстън стана още по-глух и пресипнал. — Има загинали от семейството ни. — Този път гласът му секна и той не можа да продължи.

— О, Исусе! — Шейн се опря на плота, очаквайки да чуе най-лошото. Сърцето му лудо заби — интуицията му подсказваше, че Уинстън ще му предаде новини, които ще бъдат съкрушителни за Пола. Чувстваше го с мозъка на келтските си кости.

На хиляди мили разстояние, в трапезарията на вилата в предградието на Шамони стоеше Уинстън Харт, загледан през прозореца в пространството. Сега в тъмнеещото небе Мон Блан изглеждаше тъй спокоен след разрухата, която причини само преди пет часа. След миг Уинстън се съвзе и продължи с овладян глас:

— Извинявай за паузата. Това е най-черният ден в живота ми. Слушай, Шейн, ще ти го кажа направо, защото това е единственият начин, по който бих могъл.

Уинстън пое дълбоко въздух и започна да предава трагичните вести на приятеля си.

Докато го слушаше, Шейн се почувства, сякаш някой му беше нанесъл силен удар, и десет минути по-късно, след като Уинстън затвори, той продължаваше да се олюлява. Стоеше с ръка върху слушалката, загледан безизразно в стаята. Изведнъж се сепна и запремигва от ярката слънчева светлина, която струеше през прозорците. Колко нормално изглеждаше всичко в тази кухня. Беше толкова спокойно, тихо. А навън — такъв прекрасен ден. Небето беше ослепително синьо, ясно, без нито едно облаче, слънцето сияеше. А там, във Франция, семейството, което му беше толкова близко, откакто се помнеше, изживяваше смърт и мъка. Колко внезапно, колко ненадейно може да се промени животът, почти с едно мигване на

очите. Мили боже, мислеше си Шейн, как ли ще ѝ кажа на Пола? Откъде да намеря думи?

Той чу стъпките ѝ в коридора и се обърна с лице към вратата, после застана неподвижен и зачака.

Тя влезе усмихната и каза с престолено сърдит глас:

— Това беше последният път, в който те помолих да направиш кафе. Цял век се заседя на тоя телефон. С кого говори толкова, скъпи?

Шейн пристъпи към нея. Опита се да заговори, но никакъв звук не излезе. Имаше чувството, че гърлото му е пресъхнало, устата залепена.

— Какво има, Шейн? Много странен вид имаш — с внезапна тревога в гласа попита Пола.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я изведе от кухнята в просторната гостна. Докато я настаняваше до камината, Пола продължи да настоява:

— Какво се е случило, Шейн? Моля те, кажи ми.

— Ще ти кажа, ще ти кажа — с пресипнал глас я увери той, когато двамата седнаха на дивана.

Шейн хвана ръцете ѝ и заоглежда лицето, което обичаше с цялата си душа. Видя изписаната по него тревога, внезапното предчувствие за нещо лошо.

Със свито сърце и с най-тих глас Шейн започна:

— Току-що получих много лоши новини, ужасни новини, Пола, скъпа. От Уинстън. Страхотно нещастие се е случило в Шамони днес около един часа. Лавина на Мон Блан. Има загинали от семейството ти. — Пола зина с уста. Широко отворените ѝ очи се впиха в него. В тях се четеше ужас, цветът на лицето ѝ изчезна — стана тебеширено бяло.

— Кой? — попита тя със сподавен шепот.

Това още повече скова Шейн, пръстите на ръката му се впиха в плътта на нейните.

— Постарай се да бъдеш смела, скъпа моя — продължи той. — Много смела. Аз съм до теб. Ще ти помогна да издържиш. — Тук той спря, преглътна и затърси думи, точните думи. Но такива липсваха, знаеше го много добре.

Съзнанието на Пола трескаво заработи върху мисълта за най-запалилите скиори в компанията. И тя възкликна с хриплив глас:

— Нали не е татко? Не е баща ми?

Гърлото на Шейн се стегна. Той кимна:

— Да, за съжаление. За огромно съжаление, скъпа моя — с едва чут и треперещ глас потвърди той.

В първия момент Пола не можа да изрече дума. Продължаваше да гледа вторачено в Шейн, все още слисана и вцепенена, без да е в състояние да проумее смисъла на думите му или да ги приеме.

Преценявайки, че ще е по-добре да ѝ каже всичко наведнъж, бързо, без никакви протакания, той продължи със същия сломен глас:

— Пола, не знам как да добавя и друго, за което също съжалявам, но загинал е и Джим. И Меги. Били са заедно на върха с баща ти, когато се е случило това.

— Не! — успя да каже тя. — Не!

Пола издърпа ръцете си от неговите и затисна устата си, очите ѝ трескаво обиколиха стаята, тя сякаш търсеше пролука за бягство от тази зловеща новина. После рязко скочи на крака и като обезумяла закрещя:

— Не е възможно! Не! Просто не е възможно да е така! О, боже мой! А Филип? То...

— Той е добре — бързо я осведоми Шейн и също стана и обгърна с ръка раменете ѝ. — Всички други са добре. Само Джан и Питър Коулс не били намерени още.

Пола грубо се отдръпна от него и отново се вторачи в лицето му. Теменужените ѝ очи бяха потъмнели от мъка и ужас, лицето ѝ бе изкривено от скръб и болка. Тя започна силно да трепери, но когато Шейн протегна ръце към нея, за да се опита да я успокои, Пола отскочи встрани и заклати глава в знак на отрицание. Изведнъж тя обви с ръце тялото си и се преви надве в пристъп на агония.

След малко започна да издава къси, но пронизителни звуци, подобно на ранено животно. Това бе вой, който не спираше.

Скръбта и сътресението, които като огромни вълни връхлитаха върху нея, най-накрая я погълнаха. Тя се смъкна на пода в несвяст.

* * *

Частният самолет, притежание на „О’Нийл Хотел Интърнешънъл“ прорязваше тъмното нощно небе високо над Ламанша. Следваше неотклонно курс към Лондонското летище, където щеше да кацне след седемчасов полет над Атлантика.

Шейн седеше срещу Пола, която лежеше върху разтегнатата седалка под няколко леки вълнени одеяла. Той я наблюдаваше и не смееше да отдели погледа си от нея. От време на време се навеждаше, за да облекчи с някоя ласка дългото и мъчително пътуване. Но тя продължаваше да се мята неспокойно в унеса си, независимо от успокоителните хапчета, които Шейн ѝ даваше през няколко часа, откакто ѝ съобщи за трагедията в Шамони.

Местният доктор в Ню Милфорд, когото Шейн извика веднага след припадъка ѝ, постави диагноза шок. Той ѝ би инжекция и даде на Шейн малка опаковка с таблетки за успокоение. Преди да тръгнат, докторът посъветва Шейн да ги дава на Пола всеки път, щом прецени, че е необходимо, но да се придържа към неговото предписание.

Много скоро Шейн установи, че Пола се съпротивляваше на лекарствата точно както се бе съпротивлявала и на него през цялата нощ. На два пъти над океана тя се изправяше, за да стане от седалката, обзета от паника и страх. Веднъж повърна и не спря, докато не изхвърли всичко от стомаха си. Той откликваше на всяка нейна нужда с неизчерпаемо търпение, нежност и любов, стараше се да я утешава по всякакъв възможен начин, шепнейки ѝ гальовни думи с надеждата да уталожни вътрешния ѝ смут, да ѝ създаде физическо удобство.

Сега, докато я наблюдаваше, без да помръдва, безпокойството на Шейн взе да расте. Тя нито грохна, нито заплака — нещо, което не беше естествено за нея, тъй като по природа беше емоционална. Освен това нито веднъж не му продума и тъкмо това необичайно и тъй дълго мълчание, придружено от див и трескав поглед, сега започна да го плаши.

Шейн погледна часовника си. Много скоро щяха да се приземят. Баща му и Миранда щяха да ги посрещнат с частна линейка и лондонския доктор на Пола, Харви Ланген. Слава богу, че ще бъде и Харви, помисли си Шейн. Той ще знае какво да направи за състоянието ѝ. И веднага се запита как може един лекар да излекува огромната мъка и болка, която Пола изживяваше, и тъжно заключи, че не може да си отговори.

* * *

Шейн седеше в малкото студио на апартамента на „Белгрейв Скуеър“ със сестра си Мери. Имаше мрачен израз, черните му очи блуждаеха, докато отпиваше от третата си чаша кафе и дърпаше от цигарата си.

Преди малко Паркър, икономът, беше приготвил закуска, но на никого не му беше до ядене. Откакто бе влязъл в стаята, Шейн само пушеше цигара след цигара.

Брайън О'Нийл, който беше отишъл да изпрати доктора, влезе в студиото и възбуден се приближи до Шейн. Сложи ръка на рамото на сина си и заговори с бодър тон:

— Шейн, ти си се заблудил. Харви казва, че Пола изобщо не е в състояние на шок. Специално го разпитах, както ти обещах. Тя, разбира се, е в нещо като шок, това всички го виждаме, но Харви е на мнение, че до довечера, или най-късно утре, тя ще е излязла от това състояние.

Шейн вдигна поглед към баща си и кимна:

— О, боже, надявам се да е тъй, татко. Не издържам, като я гледам как страда. Поне да разговаряше с мен, нещичко да ми беше казала.

— И това ще стане, Шейн, много скоро — утеши го Брайън и стисна рамото му състрадателно, после въздъхна и отиде да седне. — Този вид нещастие е съкрушително. Внезапната смърт, внезапната загуба винаги се понася най-тежко, преди всичко защото е неочаквана.

— Ако знаех как мога да ѝ помогна — рече Шейн. — Но в главата ми е пълна бъркотия. Изобщо не можах да направя връзка с нея, да видя някаква реакция от нейна страна. И все пак, сигурен съм, че тя е в непоносима агония. Трябва да намеря начин да облекча тежестта на скръбта и болката ѝ.

Миранда се обади:

— Ако някой е в състояние да ѝ помогне, това си ти, Шейн. Ти си най-близкият човек до нея и може би, когато дойдеш довечера, тя ще е излязла от шока, както твърди Харви. И ще поиска да говори с теб, сигурна съм. Тогава ще можеш да я утешиш, да ѝ дадеш да разбере, че не е сама, че има теб.

Шейн се втренчи в сестра си:

— Какво искаш да кажеш с това, „когато дойдеш довечера“? Аз изобщо няма да си тръгвам. Няма да мръдна оттук, докато не премине въздействието на лекарствата й... Няма да я оставя да бъде сама, когато се събуди.

— И аз ще остана с теб — заяви Мери. — Не искам да си сам, докато чакаш.

Слушайки разговора на децата си, на Брайън изведнъж му стана ясно всичко онова, което цяла година го бе озадачавало.

— Шейн — бавно заговори той, — не знаех, не допусках, че си влюбен в Пола, че я обичаш толкова дълбоко.

— Че я обичам? — едва ли не учуден повтори той и погледна с недоумение баща си. — Татко, та тя е моят живот!

— Да — отвърна Брайън, — да, Шейн, сега го разбрах, като те виждам в какво състояние си. Тя ще се възстанови, уверявам те. Човек проявява огромна вътрешна сила в тежки моменти и Пола не прави изключение. Тя всъщност е по-силна от най... тя е една от най-силните жени, които познавам. Наследила е много от Ема. Ще се оправи. След време всичко ще бъде наред.

Шейн му хвърли мрачен поглед, който издаваше лична болка.

— Не. Няма да е наред — с напълно отчаян глас рече той. — Лъжеш се, татко. Много се лъжеш.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Суровата зима мина. Дойде пролетта и изпълни градината ѝ в Пенистън Роял с нова и дивна зеленина. А после, преди да се усети, лятото изпълни въздуха с нежното ухание на цветята, разцъфтели от топлите слънчеви лъчи под небе, синьо като перуниките и пълно със сияйната северна светлина.

Беше сама. Напълно сама, като се изключат децата. Лорн и Теса изпълваха всеки бодърстващ миг в живота ѝ и техният смях, безгрижието им и детските и прищевки бяха истинска утеха за нея.

Скръбта ѝ, която я съсипа, бе овладяна. Докато преживяваше загубата, болката и скръбта, Пола се вгледа дълбоко в себе си и извлече от вътрешните си запаси опора и сила. Всъщност друг избор нямаше. Много хора зависеха от нея.

Майка ѝ и Александър се върнаха от Шамони, смазани от скръб. Те неволно се облекнаха на нея, потърсиха нейната утеха и опора, безграничната ѝ твърдост, за да им помогне в тежките моменти на погребенията и мъчителните седмици след това. Но когато шокът им премина и връх взе действителността, те изпаднаха в още по-дълбока печал. От друга страна, децата ѝ, останали без баща, също имаха нужда от доказателство за нейната любов и преданост, от най-малкото внимание, което можеше да им отдели.

И накрая, огромната ѝ империя изискваше от нея да бъде на кормилото, да я направлява по всяко време и Пола се отдаде на немалкото завещание, наследено от баба ѝ. Тя работеше денонощно, за да остане то стабилно и да расте само като авторитет и богатство. И работата ѝ се превърна в твърда крепост, така както навремето я бе превърнала и Ема.

Но докато, скръбта стихваше и ставаше по-поносима, чувството ѝ за вина все повече надделяваше и се засилваше. И сега, толкова месеца след трагедията, която покоси семейството ѝ, вината продължаваше да я гложди.

Многолика беше тази вина — вина, че тя е жива, докато баща ѝ, Джим и Меги са мъртви, вина, че тя и Джим се бяха разделили така

враждебно, преди той да тръгне за Шамони... и най-тежката от всички, че тя е била с Шейн, когато тези трима души, които тя обичаше, са срещнали своята преждевременна и жестока смърт.

Докато те са се задушавали под хилядите тонове сняг, тя е била в прегръдките на Шейн, прехласната от страст и върховно удоволствие. Колкото и да беше нелогично, тя се чувстваше виновна и обвиняваше себе си за тяхната смърт. По силата на разума тя знаеше, че не бива да се обвинява, че е погрешно да изпада в такива чувства, ала по силата на сърцето не беше в състояние да се пребори с действителността.

И тя не желаше повече да прави любов, защото в съзнанието й любовният акт беше вече свързан със смърт и агония. Оттук нататък самата мисъл за секс я ужасяваше. Стана равнодушна, безчувствена, емоционално и физически фригидна и й беше трудно да се вмести в определението жена.

Полека-лека Пола дойде до заключението, че тя нямаше какво повече да предложи на Шейн О'Нийл. Той беше твърде мъжествен, твърде страстен, за да се задоволи с нищожна част от нея, и понеже тя не можеше да откликне на желанието му да се любят, беше сигурна, че връзката им е обречена.

И тя го отписа, сърцето й се късаше — беше наясно с това и се презираше, защото му причинява болка и сърдечна мъка, но беше убедена, че това е най-доброто разрешение за него, за тях двамата в крайна сметка.

Целият февруари Шейн беше до нея, беше насреща всеки път, когато имаше нужда от него, отдавайки цялата си нестихваща любов и приятелство. Чувствителен по природа и познавайки я добре, той нито веднъж не поиска от нея нещо. Споделяше скръбта й, болката и мъката й, утешаваше я, беше от мил по-мил. Ала след едномесечния си престой в Лондон и Йоркшир трябваше отново да поеме деловите си задачи. Наложиха се да отпътува за Австралия, за да проконтролира строежа на новия хотел на О'Нийл — сделка, направена от Блеки по време на едно пътуване с Ема.

Тъкмо тогава на Пола й хрумна да изпрати майка си в Сидни с Филип, който щеше да пътува с Шейн с частния самолет на О'Нийл. Отначало Дейзи отказа — трябвало да остане в Англия с Пола и близнаците, ала Пола я убеди да тръгне. В последния момент Дейзи приготви багажа си и прекоси океана с двамата мъже. Сега майка й

беше в Австралия и правеше опити да съживи нишките на живота си без Дейвид, помагаше на Филип в домакинството и проявяваше интерес в холдингите на Макгил. Пола не се съмняваше, че майка ѝ скоро ще се съвземе и отново ще поеме задълженията си.

Шейн обаче се върна в Англия през април и отиде в Йоркшир да види Пола. Както винаги той прояви разбиране към съмненията ѝ. Изрази съгласие с нея, че ѝ трябва време, за да свикне със загубата на баща си, към когото беше толкова привързана, със загубата на съпруга си, който, макар и да бе отчужден от нея, оставаше баща на децата ѝ.

— Аз исках единствено свободата си, развод с Джим. Никога не съм искала да го наскърбя, нито пък съм желала смъртта му. Той беше толкова млад — беше му казала Пола в деня, когато заминаваше за Ню Йорк с Миранда.

— Знам, знам, скъпа — ѝ бе отвърнал Шейн насърчително. — Аз съм насреща всеки път, когато имаш нужда от мен. Ще чакам, Пола.

Но тя не искаше да я чака, защото дълбоко в себе си знаеше, че никога вече няма да е готова за него. Тя никога не можеше да стане съпруга на Шейн. Защото част от живота ѝ беше свършил и тя вече имаше нагласата, че ще продължи да живее сама с децата си и нямаше да отдаде себе си или живота си на мъж. Това не беше вече възможно.

Тя не каза на Шейн за мъчителните нощи, когато се събуждаше от един и същ кошмарен сън — че се задушаваше. Кошмар, който не преставаше да я преследва. Той беше толкова осезаем, че тя се събуждаше ужасена и сядаше в леглото, цялата трепереща и обляна в пот. И всеки път в центъра на съзнанието ѝ изплуваше потресаващата картина на баща ѝ, Джим и Меги, повлечени от лавината и затрупани под ледения сняг, който ги задушаваше и изтръгваше живота им тъй внезапно и безсмислено.

Ала Шейн О'Нийл не се заблуждаваше и много скоро му стана ясно, че Пола е променила отношението си към него и е сигурна, че той го усеща. И как нямаше да го усеща! Пола не можеше да прикрие държанието си, нито опитите си да го прикрие, не можеше да промени обстоятелствата, които допринесоха за нарушаването на равновесието ѝ. Отначало нейното отчуждение, желанието ѝ за усамотение и заетостта ѝ покрай децата и работата ѝ само го учудваха, докато накрая му разкриха всичко, което му беше нужно да знае.

Понякога тя се чувстваше самотна, често я обземаше тъга и душевна мъка, а от време на време изпитваше страх.

Тя остана сама в живота. Баба ѝ и баща ѝ, двамата души, от които получаваше такава голяма подкрепа и любов, бяха мъртви. Сега тя беше главата на клана Хартови. Всеки от тях разчиташе на нея, съобразяваше се с нея, споделяше ѝ проблемите си — лични и служебни. Имаше дни, когато отговорностите и натоварванията ѝ я смазваха, твърде тежки за плещите на една жена. Но в такива моменти тя мислеше за Ема и черпеше сила от спомена за любимата си баба, която беше част от нея и чиято кръв течеше и в нейните вени. И всеки божи ден тя благодареше на Бога, че има Уинстън — нейната скала, и Емили, която ѝ беше едновременно най-голямата утешителка, най-добрата приятелка, най-обичната, вярна и предана братовчедка. Без тях двамата животът ѝ наистина би бил празен.

* * *

В това съботно утро на август Пола отново бе обзета от старата позната тъга, докато се разхождаше по алеята на рододендроните, която сама бе създала. Колко отдавна ѝ се струваше, че е било... онази пролет, когато засади тези храсти. Толкова много неща ѝ се случиха през последните няколко години... толкова много загуби, толкова поражения... но и толкова победи и печалби. И тя се усмихна, когато изведнъж си помисли за децата и за щастието и радостта, които ѝ създаваха. Тъгата ѝ леко се разсея и усмивката ѝ стана по-широка. Преди час беше пристигнала Емили да вземе тях и Нора, за да ги заведе за три седмици в „Гнездото на чаплата“. Те щяха да прекарат края на август и първите две седмици на септември в старата вила край морето, тъй като в това време тя щеше да бъде по работа в Тексас и Ню Йорк. Децата обичаха леля си Емили и по-малките Аманда и Франческа, които щяха да се присъединят към тях в Скарбъроу. С каква възбуда само очакваха да се качат в колата, стиснали в ръце кошничките и любимите си играчки. И бяха възхитителни в памучните си костюмчета и подхождащите им шапчици. Като малки майmunки са, помисли си Пола, припомняйки си изпращането им преди малко. Като никога те не показаха, че тъгуват от раздялата си с нея. След като

набързо я целунаха, те се покатериха в колата и когато потеглиха, се обърнаха не повече от веднъж да ѝ махнат.

Няма значение, каза си тя и тръгна да се връща по стръмната алея. Те ще се наслаждават на слънце и морски въздух и ще прекарат чудесно с Емили. Поне знам, че са в сигурни ръце, докато ме няма.

Пола стигна до езерото с лилиите в края на дългата полегата морава. В съзнанието ѝ изплува мисълта за Шейн и тя замислена се спря.

Последния път, когато се видяха, бяха седнали на каменната пейка край езерото. Беше много горещ слънчев ден в края на юни. Преди два месеца. В онзи съботен ден тя се чувстваше изтощена и отпаднала след напрегнатата седмица, когато трябваше да обходи магазините на „Харт“ в Лийдс, Харогейт и Шефилд. Шейн пристигна следобед — неочаквано, без да предизвестя, и накрая двамата се скараха. Той си изпусна нервите, а тя само седеше и слушаше, оставяйки го да си излее яда върху нея. Съзнаваше, че друго нищо не можеше да направи. Когато бяха деца, тя често биваше подложена на гневните му изблици и не можеше да излезе на глава с него. Винаги беше по-добре да си мълчи и да го остави да си излее всичко. Но онази събота той имаше право. Щеше да е нечестно да не го признае.

Докато седеше на каменната пейка, пред погледа на Пола като откъс от филм се появи онази сцена в душния юнски ден преди два месеца, когато седяха тук двамата с Шейн.

— Не мога да продължавам така, Пола — изведнъж наскре разговорът беше възкликнал Шейн. После с висок глас, какъвто отдавна вече не му беше присъщ, избухна: — Знам, че едва са минали пет месеца и добре разбирам болката ти, разбирам какво изживяваш. Но ти не ми даваш никаква надежда за бъдещето. Ако ми беше дала, може би щях да се хвана за тази сламка. Но без надежда човек е загубен. Ти се отвърна от мен в онзи трагичен ден във фермата и все повече се отдалечаваш и се затваряш в себе си.

— Не мога да се променя — беше измънкала тя. — Съжалявам, Шейн.

— Но защо? За бога, кажи ми, защо?

Тя не му беше отговорила веднага. След това с много тих глас заговори:

— Ако не бях с теб тогава... имам предвид с теб в най-интимния смисъл, то сега сигурно щеше да е друго. Но, Шейн, ние се любехме с теб онази съботна сутрин в седем часа. Тогава във Франция е било един — моментът, в който е паднала лавината. Разбери, не мога вече да си представя да правя любов отново. Просто не мога. Само като си помисля подобно нещо, ужас ме обзема. Свързвам го веднага с трагедията, с начина, по който са загинали татко, Джим и Меги.

Той я гледаше безпомощно, с напрегнато лице.

— Знаех си, знаех си, че ще се окаже това — беше изрекъл след пауза той с хриплив, глух глас.

После замълчаха и двамата. Най-сетне му каза, подбирайки най-точните думи, всичко онова, което тя отдавна бе мислила, че вътрешно той го е усещал, разбирал го е с влюбеното си сърце. И накрая обобщил шепнешком:

— Шейн, по-добре е да не се виждаме вече. Дори и като приятели. Точно сега не мога да ти предложа нищо, дори приятелство. Разбери, просто няма да е честно спрямо теб, ако продължаваме по този начин. Кой знае може би някой ден ще мога да възстановя приятелството ни, да ти бъда приятел, но... — Тук гласът ѝ беше заглъхнал.

Той я гледаше настоятелно, с пронизващи очи и тя беше видяла шока, болката и отчаянието в тях. Но изведнъж по лицето му се изписа гняв.

— Не мога да повярвам, че казваш всичко това на мен — избухна той с пламнало лице. — Аз те обичам, Пола, и колкото и да не искаш да го признаеш в този момент, ти също ме обичаш. Знам това. Толкова много неща ни свързваха и ни свързват. И онази дълбока привързаност, която от детско увлечение прерасна в зряла трайна любов между двама улегнали хора, подходящи си във всяко едно отношение, привличащи се страстно. Добре, аз те разбирам как се чувстваш по отношение на секса заради последния път, когато се любихме, но тази ужасна асоциация с трагедията постепенно ще изчезне. Трябва да изчезне. Ще бъде ненормално, ако не се заличи от паметта ти.

Тя поклати глава безмълвно и кръстоса ръце в скута си.

— Ти обвиняваш себе си! — продължи той с гневен глас, изгубил всякакво търпение. — Сега дори още повече разбирам поведението ти. Ти всъщност се самообвиняваш и самонаказваш.

Наказваш и мен! Много бъркаш, Пола. Много. Не си виновна ти. Лавината е божа работа. Не си ти причината да се случи това. И какво си мислиш сега, че като се самобичуваш и водиш целомъдрен живот, ще изкупиш вината си, това ли е? — И без да дочака отговор, продължи: — Каквото и да направиш, Пола, няма да ги върнеш. Разбери го това. Разбери, че животът е за живите. Ти имаш пълното право да си щастлива. Както и аз. Както и двамата — заедно. Ти имаш нужда от съпруг, имаш нужда от мен, а Лорн и Теса имат нужда от баща. Аз обичам близнаците. Искам да бъда техен любещ баща, твой обичан съпруг. Ти не можеш да останеш сама до края на живота си. Това би било гибел, най-ужасната и неоправдана гибел.

Той спря, за да си поеме дъх, и Пола протегна ръка и леко докосна рамото му.

— Моля те, Шейн, не се разстройвай толкова много.

— Да се разстройвам ли?! Ти се шегуваш, Пола! Седнала си да ми разправяш, че трябва да се разделим... завинаги по всяка вероятност, и употребяваш дума като „разстройване“. Боже господи! Та аз съм смазан, не го ли проумяваш? Ти си целият ми живот. Ако нямам теб, все едно че нямам нищо.

— Шейн... — понечи да отговори тя и отново сложи ръка на рамото му.

Той отблъсна ръката ѝ и скочи на крака.

— Не мога да продължавам този нелеп разговор. Трябва да си вървя, да се махна отгук. Бог знае как ли някога ще намеря душевно спокойствие. Но предполагам, че това не е твой проблем, нали, Пола? Това си е мой проблем. — Той се отдалечи на крачка от нея и я погледна с неразгадаем за нея израз.

— Сбогом, Пола — рече той с треперещ глас и в мига, преди да се обърне, за да си върви, в очите му проблеснаха сълзи.

Когато той заизкачва стъпалата на терасата, у нея нахлу желание да го настигне. Но тя се въздържа, разбирайки, че няма никакъв смисъл. Постъпи жестоко с Шейн, но поне му каза истината и вероятно един ден той ще я разбере. Надяваше се той сам да дойде до заключението, че тя му е върнала свободата, защото не е искала да го наранява, заблуждавайки го с бъдещето. Такова бъдеще не съществува.

Сега, когато Пола стана и се упъти към каменните стъпала на терасата пред Пенистън Роял, тя си спомни колко неочаквано

безпристрастна се бе почувствала онзи ден. Тогава това я беше обезпокоило, безпокоеше я и сега. Нима вечно щеше да остане такава?

Тя въздъхна леко, прекрачи отворения портал и забързано прекоси каменния вестибюл. Докато подтичваше нагоре по широкото стълбище, отвеждащо към горния салон, тя отстрани всички мисли от личен и интимен характер. Утре късно следобед тръгваше за Лондон, за да вземе самолета за Тексас в понеделник. В „Ситекс“ ѝ предстоеше битка и планът ѝ на действие изискваше да е нащрек с цялото си внимание и съсредоточеност.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Във всеки случай, Шейн, когато Джон Крофорд ми каза, че отива да прекара един месец при Дейзи и Филип в Австралия, много се зарадвах — говореше Уинстън на най-близкия си приятел, докато обядваха в ресторанта.

— Аз също. — Шейн вдигна чашата си, отпи глътка червено вино и продължи: — Когато видях Дейзи през август в Сидни, тя изглеждаше вече много по-добре и с по-добър дух. Мисля, че почва да се приспособява към живот без Дейвид.

— Дейзи е чувствителна. — Уинстън погледна Шейн и леко се усмихна: — Трябва да ти призная, че винаги съм имал смътно подозрение, че Джон е лапнал по Дейзи. — Той леко сви рамене и додаде: — Кой знае, вероятно ще може да й даде любов и приятелство. В края на краищата тя е още млада жена.

— Да. — Лицето на Шейн помръкна и той се загледа с блуждаещ поглед в пространството. Потъна в размишления за бъдещето си, което често му се случваше напоследък.

Уинстън се наклони към него и бавно, предпазливо каза:

— Независимо от сегашното държане на Пола, тя много скоро ще се възстанови. Жените са непредсказуеми създания и при най-добрите обстоятелства.

— Но не и Пола — отвърна Шейн след малко, излизайки от вгълбението си. — Тя е много силна и реши ли веднъж нещо, то е окончателно. — Шейн тъжно заклати глава. — Ще трябва да положа адски усилия, за да я забравя, Уинстън, и да започна съвсем отначало. Няма да ми е лесно, но обезателно ще трябва да опитам. Не мога да карам с несподелена любов до края на живота си. Не виждам какво бих спечелил от това.

— Прав си.

Шейн извади цигарите си и предложи на Уинстън. Двамата запушиха мълчаливо, после Шейн продължи:

— Радвам се, че спря в Ню Йорк за няколко дни. Беше...

— Аз също — прекъсна го Уинстън и се закикоти. — Вьодушеви ме идеята да се върна в Лондон с твоя частен самолет, още повече че ще пътуваме заедно. И отново ти благодаря, че задържа самолета заради мен. Много съм ти признателен.

— Да, да си довърша мисълта... исках да ти кажа, че аз съм ти признателен, че остана. — Шейн сви устни и съсредоточи поглед в Уинстън. — Знаеш, че никога не съм споделял с теб за жени или за любовните си увлечения, но изпитах нужда да разкрия чувствата си към Пола, да се разтоваря пред някого, комуто вярвам и уважавам. Ти беше много търпелив и ми помогна в това отношение. Благодаря ти, Уинстън.

Уинстън се облегна назад, допи виното си и дръпна от цигарата си. Имаше замислен вид. След малко заговори тихо:

— Щях да ти кажа това още предната вечер, но ти беше безкрайно изтощен след дългата ти „пледоария“ относно Пола. Мисълта ми е, че не ми казваш нищо ново. Имам предвид чувствата ти към Пола. Отдавна знам, че си влюбен в нея. И Емили знае.

Слисан, Шейн рече:

— А аз мислех, че никой не знае. Ясно ти е тогава, нали?

Уинстън меко добави:

— Ема също знаеше, Шейн.

— И тя! — Шейн изглеждаше съвсем стъписан и за част от секундата направо онемя, после леко се усмихна. — Колкото и да е странно, аз имах някакво чувство, след като тя умря, че е подозирала за нашите отношения. Пола обаче, без да се замисля, отхвърли това предположение.

— Истина е, че леля Ема не знаеше всичко — побърза да уточни Уинстън. — И ако трябва да съм напълно откровен, нито Емили, нито аз знаехме. Леля Ема забелязала погледа ти, отправен към Пола по време на кръщенето преди две години и половина. Точно тогава и ние с Емили разбрахме колко дълбоки чувства изпитваше към Пола.

— Значи така. — Шейн се облегна на ръба на масата и загледа Уинстън с настойчив и питащ поглед. — Очевидно леля Ема е споделила предположението си с вас. И какво ви каза?

— Беше обезпокоена за теб, Шейн. Тя много те обичаше, нали разбираш, все едно че си един от нас, от нейната кръв. Мисля, че съжеляваше, задето не си се разкрил по-рано, преди Пола да се омъжи

за Джим. Но тя наистина гледаше философски на случая и смяташе, че не бива да се намесва. Ако обаче беше жива, тя никак не би се изненадала, че Пола отвърща на любовта ти... това мога да ти го гарантирам.

— Че ми отвърщаше. Кажй го в минало време, приятелю — измънка Шейн с кисела физиономия. — Госпожата избра пътя на самотата.

— Може и да промени решението си — отвърна Уинстън с желанието да го окуражи. — Пак ти повтарям, жените могат по пет пъти на ден да си променят решенията. Все пак минали са само девет месеца. Дай й още малко време, за да се съвземе. Слушай, Шейн, хрумна ми нещо. Недей да тръгваш следобед с мен за Лондон. Остани в Ню Йорк. От една седмица Пола е в Тексас и знам, че тия дни, утре или в сряда, ще бъде в града. Срецини се с нея, покани я на вечеря, поговорете си. Можеш да бъдеш по-настоятелен и...

Шейн го прекъсна с ръка и поклати твърдо глава:

— Не, Уинстън, това няма да помогне. Тя ми го каза съвсем ясно през юни, че всичко е свършено. *Край*. Освен това не мога повече да отлагам връщането си. Татко трябва да пътува за Сидни към края на седмицата. Негов ред е, разбираш ли, Мери пък държи хотела, тъй че оставам аз на хоризонта у дома за няколко месеца. Е, ще прескачам до Лийдс и Лондон, но повечето време ще бъда в Йоркшир, предполагам.

— Емили очаква с нетърпение да те види в Бек Хаус, Шейн, и то веднага щом се върне от Скарбъроу. Надявам се, че няма да ни откажеш.

— Няма. При първия удобен случай ще ви гостувам някоя събота и неделя. Много ти благодаря. Ще ми се да поостана малко при конете на баща ти, да си поговоря с него за Емералд Боу и за състезателната програма за догодина. Дядо ми остави състезателни коне за надбягвания не само за да ги извеждам на паша, а аз не съм яздил от месеци. Вече горя от желание да се метна на седлото и да пообработя малко Ърл Лорд и Селтик Мейдън.

— Това е страхотно, Шейн, ще бъде... — Уинстън млъкна и се ухили широко, вдигайки ръка за поздрав. А на Шейн каза: — Ето я и прелестната ти сестра.

Шейн се извърна и лицето му светна, когато видя Миранда, която забързано прекоси залата на ресторанта с вид, сякаш трябваше да му

предаде нещо от жизнена важност. Той с усмивка одобри изключителния ѝ тоалет — само така можеше да го определи. С пъстроцветната си памучна рокля в стил „пачуърк“ и няколкото златни синджира тя приличаше на червенокоса циганка. Това, че е поела ръководството на операцията им в Ню Йорк, не ѝ е попречило да промени начина си на обличане. Браво на теб, Мери, каза си Шейн. Дръж си на своето, поддържай завидната си оригиналност — един от белезите за истински свободен дух на тоя свят.

— Здравейте, очарователни момчета, и не ставайте — побърза да добави тя, когато и двамата понечиха да се изправят. Тя се тръсна на свободния стол и рече: — Елате по-близо. Имам интересна новина за вас. — Тя им хвърли по един тайнствен поглед и продължи: — Никога няма да отгатнете кого видях току-що. Ама никога!

Уинстън я гледаше развеселен:

— Тогава казвай направо, Мери, скъпа. Ще ни спестиш сума ти време.

— Да, хайде — подкрепи го Шейн. — Ще пийнеш ли чаша от това?

— Благодаря, с удоволствие. — Мери се облегна назад в стола си и изчака брат си да разлее останалото в бутилката вино в трите чаши, после заговори: — Бях на терасата и разговарях с управителя, когато ги мярнах... говоря за страхотното трио!

Двамата мъже я гледаха тъпо.

Миранда се захили, сбърчи луничавия си нос и зашепна:

— Алисън Ридли, Скай Смит и... Сара Лаудър. Обядваха заедно на една маса и изглеждаха като първи приятелки, най-меко казано. Можете ли да си представите!

— Сара?! — язвително се закикоти Уинстън. — Я виж ти! Колко интересно! Какво ли прави пък тя в Ню Йорк? Пола и Емили не са чували за нея от месеци, за Джонатан също, откакто замина за Далечния изток.

— Не ми говори за този мръсник — намръщено рече Шейн. — Той винаги е бил сплетник и дяволски непочтен тип.

Уинстън кимна в съгласие.

Мери се обади:

— Предлагам да идете и да поговорите с тях, само че, откровено казано, аз ще бия отбой. Само исках да ви предупредя и двамата, че

няколко ваши стари изгори се навъртат около нашия хотел. Слава богу, че не са решили да обядват в този ресторант... тогава къде щяхте да се укриете?

Уинстън се пошегува:

— Алисън сигурно щеше да ми сипе пургатив в чашата.

— Скай Смит никога не ми е била приятелка — заяви Шейн и намигна на Мери. — Тя не е мой тип.

— Всички знаем, че не си падаш по русокосите, а по тъмните екзотични красавици като моята, скъпа По... — Миранда не довърши името и погледна брат си с извинителен и уплашен поглед. — Извинявай, Шейн, не исках да сипвам сол в раната ти.

— Няма нищо, Мери. Вече съм голямо момче, може и все още да си ближа раните, но поне успях да спра кръвенето.

— Да, знам.

Мери отпи малка глътка от виното и започна да говори за предстоящото им пътуване за Лондон, за да смени темата. Независимо от привидната веселост на Шейн, от паравана, който издигаше, тя усещаше, че брат ѝ е дълбоко наранен и продължава да страда вътрешно. Той копнееше за Пола. И щеше да копнее цял живот. Сега беше в периода на депресията. Ако Джим не беше загинал тъй трагично, разсъждаваше си мислено Мери, Пола щеше да се разведе и двамата щяха да се оженят. А сега Пола се подложи на страдание. Шейн също. Защо постъпва така Пола? Тук вече не я разбирам.

Чу Шейн да казва:

— Какво се замечта изведнъж, Мери? Щеше да кажеш нещо за колата.

— О, да, извинявайте — усмихна се Мери. — Уредила съм да ви чака лимузина в три часа. Ще имате достатъчно време да стигнете на „Кенеди“ преди задръстването на движението.

* * *

Скай Смит си тръгна първа, след като се наобядва. Тя с нетърпение чакаше момента да се измъкне и въздъхна облекчено, когато прекоси елегантното фоайе на хотел „Плаца Тауърс“, собственост на О'Нийл, и се озова на улицата.

Погледна часовника си. Беше точно два и половина — имаше достатъчно време да се върне в антикварния магазин за следващата си среща в три.

Докато вървеше към Парк авеню, мисълта ѝ се спря на Сара Лаудър. Сара не ѝ допаднаше особено и се чудеше какво толкова намира в нея Алисън. Тя беше най-злобната жена, която познаваше, и съвсем не беше от много умните.

От друга страна, тя най-нехайно изля такава златна мина от информация по време на обяда, придружена с интимни подробности от личния си живот, че Скай още се чувстваше зашеметена.

Тя скептично се усмихна, докато чакаше на светофара, за да пресече булеварда. Тъй значи, Пола Феърли беше тайнствената жена, голямата любов в живота на Шейн, дамата, която е впила нокти в него. И то до такава степен, че той не бил способен да се люби с никоя друга жена.

Всичко това смая Скай. Когато пък Сара разкри, че Скай се е срещала от време на време с Шейн, англичанката се вкамени на масата. Скай за момент си помисли, че Сара ще ѝ издере очите — толкова зъл беше погледът ѝ. На Скай веднага ѝ стана ясно, че Сара е лудо влюбена в Шейн, и тя побърза да увери Алисън, че връзката им била платоническа. Твърдението ѝ, изглежда, поуспокои Сара и тя продължи да сипе още кал върху семейството, и по-специално върху Пола. Омразата, която Сара питаеше към братовчедка си, беше ужасяваща. Няма по-свирепо нещо от презряната жена, помисли си Скай, и забързано пресече платното. Би трябвало да го знам.

Тя рядко се виждаше с Шейн напоследък. Той се беше превърнал в пътник, тъй като холдингите на О'Нийл се увеличаваха и очевидно прекарваше повечето време в Австралия. Идваше в Ню Йорк рядко и за малко — президент на тяхното американско хотелско дружество беше сестра му. Той се беше обадил на Скай веднъж, преди година и двамата се срещнаха навън да пийнат по нещо, но изглеждаше угрижен и неспокоен и тя реши да не го насилва да идат да вечерят.

В същото време Рос винаги канеше Пола Феърли на обяд, особено зачести това през последните шест месеца. Той се изпусна веднъж случайно пред нея. Когато Скай го подкачи за Пола, Рос ѝ обясни, че това са само делови обеда. Дълбоко в себе си тя вярваше, че има голяма доза истина в твърденията му. Рос е бил много близък на

бабата на Пола, както и чичо му, Даниел П. Нелсън. И все пак Скай познаваше Рос, както познаваше себе си. Може и да са наистина делови срещи, но няма съмнение, че той си въздиша по тази жена. Пола Феърли беше всичко, за което Рос мечтаеше — хубава, млада, богата, влиятелна. И свободна — откакто остана вдовица. Нищо чудно Рос да кроеше някакви планове: да вкара Пола Феърли в леглото си и после брак. Веднъж ѝ беше казал, че ако се ожени повторно, ще си вземе заможна булка. Да, Рос щеше да продължи да повтаря старите си шаблони. Той желаше онова, което не можеше да има. След всичко, което ѝ каза Сара, нямаше съмнение, че Пола Феърли се държи на разстояние и не се е поддала на чара на Рос. И защо, след като има Шейн О'Нийл — отдавнашния ѝ любовник?

Скай насочи мислите си към предстоящата ѝ среща с Рос в сряда вечер и устните ѝ трепнаха в усмивка. Откакто отново бяха станали приятели, двамата вечеряха заедно веднъж седмично. На нея ѝ трябваше доста време, за да му прости просташкото отношение към нея, и накрая прояви снизхождение. Направи го преди всичко заради дъщеря им Дженифър. Когато Рос дойде да ѝ се моли да види детето им, тя твърдо и решително му отказа. И колкото по-хладна и непреклонна беше тя, толкова по-силно ставаше желанието на Рос да вижда малката си дъщеря. Съвсем в неговия характер. Това, което не можеше да има, той неуморно го преследваше ѝ правеше всичко възможно, за да го получи. Беше изпитала огромно удоволствие, когато докара Рос до положение да се моли и пълзи на колене пред нея. И най-сетне постигна своето — е, донякъде.

Накрая тя с неохота се предаде, но само защото разбра колко много Дженифър обичаше баща си, копнееше да го вижда непрекъснато и да бъде с него. Тя не биваше да лишава детето от бащинска обич.

Отново я напуши смях, докато продължаваше да крачи със стегната крачка към магазина си на Седемдесет и трета улица и „Лексингтън“. Ще има много да се забавлява с Рос на срещата им тази седмица. Тя хитро ще подметне някоя и друга клюка за Пола Феърли и Шейн О'Нийл, ще се облегне назад в стола и ще наблюдава как ще му приседне яденето. Той ще полудее, когато разбере, че скърбящата вдовица е всъщност „веселата вдовица“, която танцува по гайдата на Шейн и го дарява с особена благосклонност. Макар че Рос и Шейн

навремето бяха в делови връзки, Рос непрекъснато злословеше зад гърба му.

Скай Смит не беше невъзпитана, но изпитваше озлобление към Рос Нелсън. Затова при мисълта, че ще подложи бившия си любовник на изтезание, в очите ѝ проблеснаха студени пламъчета. Знаех си, че рано или късно ще ми се удаде случай да забия нож в гърба на Рос, каза си тя. Заслужава си го след всички мъки и унижения, които ми причини. Простих му заради нашата дъщеря. Но аз нищо не съм забравила и никога няма да забравя.

Тя не разбираше, че иска Рос за себе си.

* * *

Жизнерадостното изражение на Рос Нелсън се изпари. Той се облегна назад в кожения стол и лешниковите му очи, потъмнели и леко присвити, се впиха още по-гневно в Дейл Стивънс.

Най-сетне Рос се изкашля и попита:

— Какво точно имаш предвид, като казваш, че Пола е променила решението си?

— Отказала се е да продава дела си от „Ситекс“ — отвърна Дейл и сви рамене. — И двамата сме я разбрали погрешно, предполагам. И то в лошия смисъл.

— Не е удържала на обещанието си? Изоставила е нашата сделка? — възкликваше Рос с напрегнат студен глас. — А ти, да те вземат дяволите, Дейл, къде беше, когато стана всичко това? — И след като другият не му отговори, той продължи с още по-остър обвинителен тон: — Това е страхотен провал! Аз ще изглеждам като най-големия глупак на света. Милт Джаксън ще получи удар, като разбере.

Дейл въздъхна и кръстоса крака, изчаквайки банкера да се успокои.

Двамата мъже седяха, в частния кабинет на Рос Нелсън в неговата банка на Уолстрийт. Беше ранен следобед в четвъртъка на първата седмица на септември — деня след пристигането на Дейл и Пола от Тексас.

— Какво ще му кажа сега? — настояваше Рос, опитвайки се да потуши прекомерния си гняв.

— Истината. Това е всичко, каквото можеш да направиш.

— Защо не ме предупреди вчера, след управителния съвет, за да ми дадеш време да събера мислите си, да измисля някакво правдоподобно обяснение? — запита Рос.

— Реших, че е по-добре да ти го кажа насаме.

— Просто не мога да повярвам — възнегодува Рос и нервно се раздвижи в стола си. — Бях сигурен, че тя ще продава, повече от сигурен бях. Способен съм да ѝ извия врата, задето ни насади тъй.

Дейл въздъхна уморено.

— Никой не беше по-изненадан от мен, когато тя изтърси тая новина на управителния съвет. Но снощи, като се размислих по-спокойно, дойдох до заключението, че тя просто ни е хвърляла прах в очите — с думи, приятно събеседване, чар ѝ куп подобни лицемерия. И знаеш ли какво, Рос, тя всъщност не е нарушила обещанието си. Имах достатъчно време снощи да анализирам положението и като прехвърлих всичко в ума си, като си възстанових всяка наша среща с нея, нещата изведнъж ми се проясниха. Тя непрекъснато, говореше за своите проблеми и грижи, колко ѝ е тежко да поддържа веригата „Харт“ и което е истина, подмяташе, че иска да продаде акциите на майка си. Но само толкоз — тя нито веднъж не съобщи, че ще го направи. В огромното си желание да направя Мариот Уотсън безпомощен, да помогна на „Интърнешънъл Петролиум“ да поеме контрол над дружеството, както и ти в желанието си да удовлетвориш Милт Джаксън, твоя сериозен клиент, предположихме, че тя ще продава. Тъй че, грешката е в нас, задето повярвахме, че ще можем да се разпореждаме с нея, да я водим за носа.

— Но тя ни слушаше с такъв интерес! — избухна Рос. — Искаше съвет от нас и по всичко личеше, че се вслуша в него. И не само това — тя настоя да узнае кой е най-обещаващият купувач и аз, противно на принципа си, взех, че ѝ казах — изпъшка Рос. — О, господи, какъв глупак излязох! Изобщо не биваше да я каня на срещите ни с Милт Джаксън. — Банкерът извади цигара и я запали възбудено. — Милт смята, че „Ситекс“ ни е вързан в кърпа. Боже господи! Той ще реши сега, че съм го подвел нарочно или че в разцвета на силите си

изведнъж съм почнал да развивам дефект в мозъка си. Обезателно трябва да измисля нещо, което да звучи достоверно.

— Аз вече ти казах, трябва да му съобщим истината, да му обясним, че тя ни е подвела. Той ще трябва да приеме фактите. Нищо друго не може да направи — настоя Дейл.

Рос дръпна от цигарата си и след това я загаси. Стана, заобиколи бюрото си и започна да се разхожда нагоре-надолу из стаята с ръце, събрани на гърба си. Размишляваше за срещата си с Милт Джаксън, председател на управителния съвет на „Интърнешънъл Петролиум“ и солиден клиент на банката. Изведнъж Рос спря и закова поглед в Дейл.

— Ако това се разчуе, ние ще се окажем в положението на най-големите идиоти на Уолстрийт. Двама зрели мъже, улегнали бизнесмени, отракани, упорити, и направени за посмешище от една млада жена. — Той прокара ръка през светлата си коса и изкриви лице в гримаса на отвращение. — Ема Харт ли?! Пола Харт направо я посрами. Двулична малка вещица. Не съм очаквал подобно нещо от нея. Винаги съм смятал, че тя ни е водачът.

— Аз имах известни резерви към това по няколко повода — сухо рече Дейл. — После, трябва да призная, започнах да преосмислям мнението си за нея, особено покрай събитията през миналата година. Смъртта на Ема... това страхотно я покрусил, после загуби баща си и съпруга си. Тя изпадна в шок. Ти поне беше пряк свидетел на състоянието ѝ. И ето на — остана съвсем сама и изведнъж реших, че работата е „опечена“. Искрено повярвах, че тя ще продаде акциите. Тя дори наблегна, че ще направи това с удоволствие, щяло да ѝ олекне, ако се измъкне от безскрупулната петролна надпревара. Каква гадост.

Рос на един дъх изрече:

— Ще кажа на Милт, че тя всъщност се е отрекла от думите си. Много важно. Всеки ден мъжете и в банката, и в петролния бизнес провалят по същия начин сделки. Защо една жена да е по-различна от тях? По-вероятно е да я накарам да си промени решението. Не мога да си позволя да загубя Милт Джаксън като клиент на банката или „Интърнешънъл Петролиум“ като обща изгода.

— Добре — съгласи се Дейл. — В края на краищата това е предимно твоя работа. Аз не му дължа никакви обяснения. — Петролният бизнесмен извади пура, завъртя я между пръстите си, запали клечка кибрит и поднесе огъня до пурата. После продължи: —

Разбираш, че ръцете ми бяха вързани на събранието на съвета, нали, Рос? Не можех нищо да направя.

— Естествено, естествено — измърмори Рос и се върна на мястото си. — Разкажи ми точно какво стана във вторник.

— С удоволствие, Рос. Пола пристигна с вид на малка скромна монахиня. Беше облечена с черна рокля и бели яка и маншети. Беше необичайно бледа, дори за нейната кожа, и приличаше на бездомно дете. Излъчваше някаква особена невинност.

— Спести ми тия описания, по дяволите! Интересува ме какво е казала, а не как е изглеждала.

— Външният ѝ вид е от значение — отвърна Дейл.

Пола бе изиграла ролята си много добре. Още като я наблюдаваше в заседателната зала на „Ситекс“ в Одеса, установи, че в нея има заложена голяма артистичност.

— Не разбираш ли, Рос — продължи той, — Пола приличаше на малко момиче, което лесно може да се води. И част от ония печени хищници от управителния съвет, които не я познават добре, ако знаеш как потриваха радостно ръце. Казано метафорично. Да, приятелите на Мариот Уотсън решиха, че могат да я глътнат с парцалите.

— Ние също — едва промълви Рос.

Дейл се усмихна леко.

— Не сме единствените, които се полъгахме. Да се утешим с това, макар и слабо. Преди да преминем към основната работа — положението с петрола в Северно море и подновяване на моя договор, Пола поиска да направи изложение пред съвета. Естествено, Мариот Уотсън не можеше да не се съгласи. Тя каза, че било неин дълг да уведоми колегите си членове на управителния съвет, че е на път да продаде акциите на майка си. Целият пакет — целият четирийсетпроцентов пакет от тях. Всички онемяхме и точно тогава се обади Джейсън Емерсън.

Рос кимна:

— Все тъй изтупан и адски елегантен, независимо от преклонната си възраст.

Дейл кимна и продължи:

— Безскрупулен борсов спекулант като Джейсън не може да се промени, поне аз не познавам такъв случай. И тъй, облегнах се спокойно назад в стола и вътрешно ликувах, защото си мислех, че

всичко ще върви в наша полза. Едва по-късно осъзнах, че Пола добре си е оползотворила седмицата в Тексас, преди да дойде на съвета. Успяла е да си създаде лоби и е привлякла голям брой директори на своя страна. Канела ги е по обеди и вечери, особено Джейсън. Той беше подучен от нея — в това нито за миг не се съмнявам. Той все пак беше близък на Пол Макгил и в продължение на четирийсет години остана предан на Ема.

— Знам — вмъкна Рос.

— Джейсън Емерсън попита Пола на кого ще продаде акциите и кога смята да продава. Тя много мило му отвърна, че ще продаде целия пакет от четирийсет процента на „Интърнешънъл Петролиум“. Веднага. Помислих, че част от присъстващите щяха да получат удар. Настана суматоха. Аз си мълчах, възхитен от начина, по който действаше Пола. Завърза се разгорещен спор за „Интърнешънъл Петролиум“ и Милт. Няма тайни в стария бизнес, че той имаше една широко обхватна програма за развитието на това дружество и стъпи ли веднъж здраво в някое друго дружество, той не жали сили и средства, за да го обсеби и вземе връх. Освен това някои от членовете на съвета, изглежда, подразбраха, че Милт е купувал обикновени акции на „Ситекс“ и че сега разполага с огромно количество. Само един кретен няма да си извади заключения.

— Ако правилно съм те разбрал, в което съм сигурен, предполагам, че Джейсън отново е взел думата и я е помолил да не продава на „Петролиум“.

— Позна, друже — съжалително поклати глава Дейл. — Щом препирните утигнаха, старият Джейсън започна настоятелно да я моли да преосмисли решението си. Трябва да ти кажа, че много майсторски изпълни номера, Рос. Преди да успее да се включи с някои мои забележки, повечето от колегите вече запяха неговата песен. С изключение на Мариот Уотсън. Той сякаш всеки момент беше готов да плюе кръв. Не съм много сигурен, но може и да е заключил, че трудното преговаряне между Пола и Джейсън е било уговорено предварително.

— И тя, разбира се, се предаде.

— Не веднага. Каза му, че ще преосмисли продажбата на пакета си от акции само ако ѝ бъде гарантиран по-силен глас в управителния съвет и ако бъдат изпълнени определени условия. Нейните условия.

Или по-точно, да се продължи сондирането на Северно море и подновяване на моя договор.

— Тя е изнудвала съвета! — извика Рос.

Дейл поклати бавно глава, в кафявите му очи светнаха пламъчета на възхищение.

— Не, Рос. Не бих казал, че е изнудване. Това беше най-великолепната манипулация, на която съм присъствал. От една страна, трябва да ѝ сваля шапка, защото всъщност това е бизнесът — манипулация.

— Така е — призна Рос. — Ти поне получи това, което искаше, независимо от всичко. Договорът ти е подновен и сигурен за две години. Мариот Уотсън е вече със запушена уста и ти си свободен да действаш. Но каква ти е позицията спрямо Пола сега?

Дейл се ухили.

— Остава същата. Аз съм президент на „Ситекс Ойл“, тя контролира акциите на майка си и е най-голямата самостоятелна притежателка на акции. Пола има власт над съвета повече от всякога. Разбира се, аз ще продължа да ѝ се доверявам, както досега. Смятам да се държа приятелски. Знае ли човек, един ден може да реши да си продаде акциите. „Интърнешънъл Петролиум“ няма къде да отиде.

— Добре те разбрах — засмя се неочаквано Рос. — Бизнесът си е бизнес. Не всяка сделка върви така, както му се иска на човек. Няма смисъл да се правя на зелен в това отношение. Банката все още държи част от нейния бизнес в Щатите. Е, ако не успея да я спечеля в съвета, може да имам късмет... в кревата.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пола Феърли закъсняваше. Рос Нелсън погледна за стотен път часовника върху полицата на камината в гостната си. Започваше да става нетърпелив. Когато тя му се обади по телефона в шест й половина да предупреди, че ще закъснее, той й каза да не се притеснява. Но предполагаше, че ще е дошла досега.

Той закрачи по старинния китайски килим, и се наведе към барчето, вградено в китайския бюфет от абаносово дърво с позлатена украса. Наля си още едно мартини, пусна вътре една маслина и отиде до прозореца с изглед към Парк авеню. Мислите му непрекъснато се връщаха към Пола.

Тя беше една от малкото жени, които не можеше да разбере. Нито да повали в леглото си. А я желаше от много отдавна. Още от есента на 1969 година, когато веднага усети силната й сексуалност. Тя неизменно поддържаше връзката им на хладна делова основа. Отначало той си мислеше, че ще успее да я спечели. Жените си падаха по него. После взе да се дразни, че тя се държи равнодушно. Той обаче продължаваше да зарежда батериите си по телефона, като постоянно я канеше на вечеря и я обсипваше с цветя. И понеже беше самомнителен и се радваше на голям успех сред жените с различно обществено положение, Рос бе убеден, че един ден Пола ще бъде само негова.

След като Джим Феърли загина от лавина, Рос влезе в ролята на загрижения добър приятел при всяко нейно идване в Ню Йорк. През последните девет месеца той я виждаше по-често от обикновено, тъй като тя искаше да се лиши от някои от холдингите на Ема Харт, които бе наследила от нея. Той се надяваше да я склони да продаде акции на „Ситекс“ — и да я прельсти също. Възпираше го скръбта й и странният й начин да се държи на разстояние. Но той съвсем не възнамеряваше да чака дълго. Вече не — не след всичко, което му разкри Скай Смит снощи. Той съсредоточи мислите си върху научените от Скай клюки за Пола и Шейн О’Нийл. Беше останал като гръмнат и поиска да узнае източника — толкова не му се вярваше. Скай само това и чакаше и продължи да му говори с подробности.

Когато се разделиха, той се прибра пеша, наежен от гняв и съсипан от разочарование. През всичките тези месеци, докато ѝ е държал ръката и я утешавал, тя е спала с Шейн О'Нийл. Беше сигурен, че Скай не лъже. В края на краищата Сара Лаудър беше тази, която го е раздрънкала.

Беше доволен, че Дейл и жена му трябваше ненадейно да се върнат в Тексас. Бяха планирали да вечерят четиримата. Обзе го радостно вълнение, като разбра, че ще бъде сам с Пола тази вечер. Вече знаеше как ще действа с нея. Най-накрая! Дойде моментът, когато щеше да притежава най-загадъчната жена.

Рос седна на дивана, сложи чашата си върху китайския поднос и запали цигара, потискайки усмивката, която започна да разтегля устните му. Не беше казал на Пола, че Дейл и Джесика са се върнали в ранчото. Защо трябваше да изостря бдителността ѝ, да ѝ дава възможност да отложи идването си? Но освободи икономката си и телефонира в ресторанта, за да промени резервацията за десет часа. Имаше предостатъчно време да действа.

Гореща вълна обля врата му при мисълта за стройното ѝ момчешко тяло за чувствените ѝ гърди. Той вдигна чашата си, допи питието и отиде до барчето да си налее още. За трети път. Поколеба се. О, какво толкова! — измърмори под носа си. Аз нося на пиене. Рос се гордееше със себе си, че можеше да пие с галони и да бъде потентен любовник. Погледът му падна върху бутилката шампанско в кофичката за лед и той самоуверено се усмихна. След две-три чаши и няколко негови сладки приказки Пола ще стане много по-податлива на мъжествената му външност.

Рос Нелсън почти беше пресушил и третата си чаша, когато се позвъни. Той скочи на крака и се втурна да отвори, едва сдържайки порива си. Съобщи по домофона на портиера да приеме госпожа Феърли и зачака на вратата.

Минути по-късно той целуваше Пола по студената буза, след което я въведе през вестибюла в гостната. Тя се спря на прага и се обърна да го погледне.

— Още ли не са дошли Джесика и Дейл? — попита тя, преди да пристъпи напред.

Той я оглеждаше отзад и плъзгаше поглед по плавното движение на тялото ѝ, изваяната форма на дългите ѝ крака под леката коприна на бледосивата рокля за коктейл. Още малко, и лигите му щяха да

потекат. Едва щеше да дочака момента, в който щеше да съблече роклята ѝ, да свали бельото ѝ и да се наслаждава на красивата ѝ гола плът.

Леко нащрек, Пола се обърна с лице към него. Рос премигна бързо, влезе с енергична крачка в гостната и през нервен смях поясни:

— Наложил им се в последния момент да заминат. Някой от семейството се разболял. — Той отиде до бара и взе да отваря шампанското. — Дейл помоли да го извиня и да ти предам, че утре ще ти телефонира.

— Така ли? — рече Пола, докато се настаняваше на дивана. — Жалко, че няма да вечерят с нас. Трябваше да обсъдя някои неща с Дейл. — Тя се усмихна леко: — Няма значение.

— Да — измънка Рос и ѝ подаде чаша шампанско, после седна в креслото срещу нея и ухилен вдигна своята: — Е, Пола, поздравления! Ти наистина направи голям удар в „Ситекс“!

— Наздраве, Рос — отвърна Пола и отпи глътка, след това някак несигурно го погледна: — Сигурно ти е станало неприятно и ми се сърдиш, че реших да задържа акциите на „Ситекс“. Но...

— Ни най-малко — любезно излъга той, като се стараеше да поддържа уютна атмосфера, която да не предразполага към никакви спорове. — Това си е твой избор. Ние с Дейл само те посъветвахме. Просто искахме да ти помогнем, Пола. Както ми каза Дейл днес следобед в банката, „Интърнешънъл Петролиум“ няма къде да избяга. Мисля, че Милт Джаксън винаги би имал интерес да те откупи.

— В това съм сигурна — отвърна тихо Пола. — И искам да ти благодаря за твоята загриженост, за помощта, която ми оказваш по отношение на „Ситекс“ и на целия ми бизнес в Америка. Много съм ти признателна.

— За мен е удоволствие.

Пола се облегна назад в дивана и кръстоса крака, стараеше се да потисне изненадата си от държането му. Беше очаквала, че Рос ще кипне, тъй като знаеше колко цени той Милт Джаксън като клиент на банката. За Дейл беше сигурна, че ще ѝ окаже поддръжка. Рос обаче беше труден. Затова се почувства облекчена от благоразположението му. Но нима и друг път не е проявявал благоразположение? Тя въздъхна — нямаше как, трябваше да прекара следващите няколко часа

насаме с него. Не виждаше начин да се измъкне от вечеря с него. Реши да се държи мило и да прекара вечерта колкото може по-добре.

Рос заговори за брат ѝ Филип, когото срещнал миналата есен в Ню Йорк. И в продължение на половин час банкерът изля поток от думи за семейството като цяло, за баба ѝ и за предприятията на Хартови. Междувременно непрекъснато доливаше чашата ѝ, а той пресуши още едно мартини и палеше цигара след цигара.

В девет без десет Пола изведнъж го прекъсна:

— Няма ли да тръгваме, Рос? За ресторанта, имам предвид.

— Не още. Съжалявам, но имах проблем с резервацията за „Двайсет и едно“. Казаха ми, че не могат да запазят маса за по-рано от девет и половина — десет часа. По-добре да почакаме тук.

— О, добре — отвърна Пола, но вътрешно се подразни. Не обичаше да вечеря посред нощ.

С мисълта, че е забавен, Рос продължи да говори и да пие. В същото време оглеждаше внимателно Пола и се възхищаваше на елегантността и красотата ѝ. Роклята ѝ беше семпла, с набрана яка и къси ръкави. Носеше смарагдови обици и часовник — други бижута нямаше. Изглеждаше удивително и сивата коприна подчертаваше ясно всички съблазнителни форми на тялото ѝ. В един момент той почувства, че не може повече да се държи на разстояние.

Рос стана, отиде до бара, напълни чашата си и седна до нея на дивана. Сложи ръка на облегалката ѝ отпи глътка. Погледът му не я изпускаше и след малко, разтегляйки бавно устни в усмивка, той каза:

— Тази вечер си изключително красива, Пола.

— Благодаря ти, Рос.

Тя също го погледна и сви вежди. Имаше нещо в погледа на светлокафявите му очи, което я смути, и тя леко се отмести назад и поблизо до страничната облегалка на късия диван. Обзе я паника.

Рос остави чашата си на малката маса, с бързо движение се намери до Пола, придърпа я в прегръдките си и впи устните си в нейните. Тя започна да се съпротивлява, опитвайки се да го отблъсне, ала обръчът на ръцете му я държеше здраво. Рос провря език между устните ѝ, насила отвори устата ѝ и започна настървено да смуче езика и устните ѝ. Гореща вълна обля тялото му, той се отмести леко, плъзна дясната си ръка нагоре по тялото ѝ и сграбчи лявата ѝ гърда. Стискаше я, пощипваше зърното ѝ, впивайки все по-силно пръсти в нея.

Пола продължаваше да се бори, мъчейки се да се измъкне от клещите на ръцете му, ала Рос беше едър мъж и силен и тя не можеше да го надвие. Успя дори да я повали по гръб на дивана и легна върху нея, езикът му отново затърси устните ѝ. Тя здраво стисна зъби и рязко извърна глава. Ръката му се спусна надолу по тялото ѝ, вдигна полата ѝ, плъзна се под нея и загали бедрото ѝ, после се провря между чатала ѝ.

Затисната от тежестта на Рос Нилсън, Пола изпадна в шоково състояние, но не преставаше да прави опити да се освободи от стегнатата му хватка. Той се бе нахвърлил върху нея толкова неочаквано и само миг, след като бе забелязала замъглените му от похот очи, че нямаше никакво време да се опомни. Беше ужасена и отвратена от него, но и безкрайно изплашена. Съзнаваше, че трябва да избяга от него, от този апартамент. И то бързо. Само да можеше да освободи ръцете си и да издере лицето му. Ала те бяха затиснати под тялото му. Тя бясно въртеше глава наляво-надясно в безуспешни опити да избегне допира на устата му. Ръцете му вече раздираха чорапогащника ѝ и тя смътно дочу през бучащата си глава как се къса найлонът между краката ѝ. О, боже! Пръстите му минаха по кожата ѝ и влязоха в нея, потното му лице се отъркваше в нейното, устните му бяха отпуснати и олигавени. По тялото ѝ преминаха тръпки. Усети, че започна да ѝ се повръща. Пръстите му, които се опитваха да проникнат още по-навътре в нея, ѝ причиняваха болка.

От очите ѝ бликнаха сълзи — сълзи на страх, шок, погнуса и на болка от ръката му, която все по-силно я притискаше между краката. Той спря да я целува и се отдръпна, за да си поеме дъх.

Пола отвори уста и започна да крещи.

Раздразнен от опознаването на тялото ѝ, Рос се стресна и погледна зацапаното ѝ от сълзи лице, после бързо запуши устата ѝ с ръка.

— Млъквай! — изсъска той. — Знаеш, че ти е хубаво, кучко такава! Не ми се прави на невинна. От месеци правиш същото с Шейн О'Нийл. Сега е ред на приятелчето Рос.

Той се изсмя гръмко и Пола разбра, че е много пиан. Тя отново се размърда яростно под него и успя да се отмести до края на дивана.

За да я избута обратно, Рос трябваше да си махне ръката от устата ѝ. В момента, в който направи това, тя пак закрепця. Огромната

му ръка отново закри лицето ѝ, тежкият му крак обгърна тялото ѝ и я прикова на място.

— Прекалено дълго ми играеш на скърбящата вдовица, Пола — задъхано рече той, пламналите му очи похотливо я оглеждаха. Сладката му растеше с всяка минута, разпалвана от съпротивата ѝ. Лицето му пламна до кървавочервено. — Хайде да вървим в спалнята — рече той, заваляйки думите. — Добре знаеш, че ти се иска да ме чукаш.

Пола изчакваше удобен момент, затова се насили да кимне в знак, че приема предложението му. Тя не свалеше очи от него, като се стараеше да смекчи погледа си.

— И никакви крясъци повече — смотолеви той. — Ясно?

Тя отново кимна.

Рос свали ръката си от устата ѝ и се наведе, сякаш да я целуне.

Пола зашепна:

— Нали искаше да вървим в спалнята?

Той изкриви лице в пиянска усмивка:

— Точно така, малката.

— Ами какво още чакаме?

Без да сваля усмивката си, Рос стана от дивана. Преди Пола да успее да направи същото, той се наведе, хвана я за ръцете и я изправи на крака.

Тя не посмя да се съпротивлява — даваше си сметка за огромната му сила. Просто трябваше да издебне удобен момент, за да избяга. Той я притегли към себе си и зарови лице в косата ѝ.

— Сега ще ми кажеш 'сичко, к'вото ти прави приятелчето Шейн, за да те възбуди, малката. Каквото и да прави добрият Шейн, Рос го умее по-добре. И то превъзходно, малката.

Пола преглътна отвращението и страха си, събра цялата си сила и го отблъсна от себе си. С пияната си глава Рос помисли, че тя се будалка с него и от изненада загуби равновесие, спъна се назад и се строполи на дивана.

Пола грабна златната си официална чантичка от масичката и се обърна да побегне.

Рос обаче се оказа по-бърз и успя да я хване. Двамата започнаха да се боричкат наред стаята. Тя го ритна в лицето и той изрева от болка, ръцете му се отпуснаха за момент и Пола използва случая да се измъкне от хватката му.

Рос я сграбчи за роклята. Ръката му скъса яката ѝ.

С освирепяло лице той пристъпи крачка към Пола, но тя го ритна отново, бързо вдигна ръка и с всичка сила го удари в лицето с тежката си чантичка от чисто злато.

Той нададе вик от удара на благородния метал по бузата му, политна с препъващи се крачки назад към китайската чаена масичка точно зад него и се просна на пода.

— Кучка такава! — изрева той и затисна с ръка кървящото си лице.

Задъхана и трепереща от страх, Пола се втурна към антрето. Тя се подхлъзна на китайския килим, удари лицето си в ръба на високия бюфет, ала успя да запази равновесие. Без да обръща внимание на острата болка, полетя към външната врата, отвори я и я тръшна след себе си. Натисна бутона за асансьора и се сгърчи до стената, молейки се Рос да не я настигне.

Сълзите ѝ рукнаха, докато се опитваше да пооправи яката на скъсаната си рокля. Успя все пак да ги спре и се опита да се съвземе. Когато вратата на асансьора се отвори, тя почти се строполи вътре, стараейки се да избегне любопитния поглед на униформения пиколо. Опря се плътно в единия ъгъл на кабината, за да остане прикрита в сянката, после отвори чантичката си и извади пудриерата си. Напудри лицето си и приглади косата си, предполагайки в какъв ужасен вид е.

След няколко секунди се озова в мраморното фоайе на сградата, прекоси го с бързи крачки и с излизането си на Парк авеню махна на едно такси.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пола успя някак да се овладее по пътя за апартамента на Пето авеню. Тя влезе безшумно и изкачи стълбите на пръсти, за да не се показва в ужасния си вид пред Ан, икономката.

Промъкна се в спалнята си, заключи след себе си украсената с дърворезба врата и се облегна на нея. Едва сега усети, че диша по-леко. Тялото ѝ беше все още напрегнато и вдървено от страха, който я бе изпълнил, когато Рос Нелсън тъй неочаквано я нападна.

Най-сетне тя намери сили да пристъпи напред в стаята. Чувстваше краката си омекнали, а ръцете ѝ трепереха, докато посягаше да дръпне ципа на съсипаната си рокля. Съблече я през глава и я метна на пода. Щом свали бельото си и чорапогащника, тя слепешката влезе в банята.

В продължение на десет минути Пола стоя под душа, като непрекъснато се насапунисваше и оставяше силната гореща струя вода да се стича по тялото ѝ. Чувстваше се разбита и омърсена, трябваше час по-скоро да заличи миризмата му, допира му.

Когато накрая излезе изпод душа и се погледна в огледалото на стената, видя, че тялото ѝ е ярко розово, а на места дори зачервено, сякаш бе попарила или претъркала кожата си. Но поне се чувстваше изчистена от близостта на Рос Нелсън. Тя нахлузи хавлията си, без дори да се избърше, и отиде да погледне лицето си в огледалото над мивката. Мястото, където беше ударила скулата на лицето си в бюфета, беше ожулено. Утре щеше да е синьо-черно.

Тя продължи да се оглежда.

Сините ѝ очи бяха потъмнели почти до черно и имаха изражението на подгонена сърна — разширени от страх и ужас. Тя ги затвори и здраво ги стисна. Искаше да забрави онова, което ѝ се бе случило само преди малко. Но не ѝ се удаде и тя отвори клепки. Пред очите ѝ затанцува похотливото му лице, отразяваше се в огледалото, сякаш той бе застанал зад нея в банята. Пола потръпна и се хвана за мивката, като си спомни как ръцете му грубо опипваха тялото ѝ, как

противната му мокра уста олигавяше нейната, как тежестта на тялото му я беше заклезила. Беше изпитала чувството, че ще се задуши.

Гняв лумна в нея. На практика Рос Нелсън се беше опитал да я изнасили. Това, че беше мъртвопиян, не го извиняваше. Не можеше да има извинение за такова безскрупулно поведение. Той беше от противния тип мъже. От най-противния. Той не беше мъж, а животно. Още по-силни тръпки я побиха. Почувства се осквернена, разбита.

Повдигна ѝ се. Пола започна да повръща в мивката и не спря, докато не изпразни стомаха си. Сухото гадене продължи още малко и накрая утихна. Тя вдигна глава, избърса течащите си очи и потното си лице с влажната си хавлия, после облегна глава на хладните плочки на стената. Усещаше бучене в главата, очите я боляха, мускулите ѝ бяха отмалели от борбата ѝ с него, от ударите, които му бе нанесла.

Заличавайки образа му, Пола затвори очи и пое дълбоко въздух, за да може да се успокои, и когато се почувства по-стабилна в краката, тя се отдръпна от мивката и с несигурна походка се върна в спалнята. Приблужи се до леглото и се излегна.

И точно в този момент рухна напълно.

Изведнъж я разтърси силна вътрешна тръпка, после цялото ѝ тяло започна да трепери. Тя издърпа пухения юрган и се зави с него. Зъбите ѝ затракаха от ледените тръпки. Тя зарови лице във възглавницата и започна да плаче тъй, сякаш сърцето ѝ се късаше.

* * *

В продължение на час Пола даде воля на сълзите си. Най-сетне изля цялата си мъка, която бе потискала от деня на трагичната смърт на баща ѝ, Джим и Маги.

Дълбоката ѝ скръб я смазваше, ала тя я преглъщаше, отдаваше ѝ се, докато накрая разбра, че е погрешно и глупаво от нейна страна да я трупва в себе си. Но не знаеше какво друго можеше да направи. Трябваше да се държи, да бъде силна заради майка си и Александър, заради децата си. И затова най-съзнателно погребва скръбта си. Тя дремеше дълбоко в нея, но в същото време я глождеше отвътре, разяждаше я и я правеше безпомощна за много неща в живота.

Когато Пола Феърли избърса горчивите си сълзи, които трябваше да избърше преди девет месеца, ала не го направи, почувства известно спокойствие и облекчение от болката и мъката, които, стаени в сърцето ѝ, не ѝ даваха покой от онзи злощастен ден.

След като изплака сълзите си, тя остана да лежи притихнала в леглото, чувстваше тялото си отпуснато и изтощено, очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

Забила поглед в тавана, Пола започна бавно, но с присъщата си интелигентност и аналитичност, да подрежда мислите си, да отсява болезнените си спомени, да изследва с нова и поразителна обективност емоционалната и физическата си студенина.

Сякаш шокът от бруталността, с която я нападна Рос Нелсън, проясни съзнанието ѝ, извади я от състоянието на скована сдържаност. Тя започна да гледа на себе си по нов начин и изведнъж разбра, че угнетяващата тежест на чувството ѝ за огромна вина беше пречупило пристрастието ѝ, емоционалния ѝ отклик към всекиго, освен към децата. *Тя нямаше причина да се чувства виновна. Нямаше за какво да се обвинява.*

Шейн се оказа прав във всяко едно отношение.

Колко жестоко постъпи тя с него, като му причини болка само защото нейната болка я беше заслепила за истината, за действителността. Шейн. Образът му изплува в съзнанието ѝ. Да можеше да е тук в този момент. Тя закопня за прегръдката на силните му ръце, които я утешаваха и ѝ вдъхваха увереност и сигурност.

Сълзите ѝ отново рукнаха. Беше го отблъснала, беше се показала толкова упорита в решението си да поеме пътя на уединението и самотата, вярвайки, че за нея друг път няма. Запита се дали би ѝ простил някога.

Образът на Шейн бе изместен от противната, хилеща се, пияна физиономия на Рос Нелсън. Пола потръпна силно и седна в леглото. Изведнъж я изпълни силен гняв. *Той се беше опитал да я изнасили.* По-отвратително нещо не ѝ се беше случвало в живота. Но тя и не познаваше грубата страна на живота. Винаги е била закриляна от някого. От баба си. От родителите си. От огромната ѝ фамилия. И от цялата тази власт и богатство. Тя не познаваше улицата, жестокия свят, в който други жени трябваше да живеят, да се борят и да пазят здравия

си разум, независимо от бремето, което трябваше да носят, и от наказанията, на които ги подлагаха някои мъже.

Тя, разбира се, не познаваше и мъжете — мъже като Рос Нелсън, мъже експлоататори, които преследваха неумолимо собствените си цели. Познаваше единствено Джим. Той беше първият ѝ любим и се омъжи за него. Колкото и да беше егоист и да гледаше собствените си интереси, той никога не се държеше грубо с нея, никога не я е насилвал за нещо през времето, докато бяха женени.

После дойде Шейн... между тях пламна силна страст, но физическото привличане се беше смесило с трайна дълбока любов — любов, както я определи той, водеща началото си от детско увлечение и приятелство. Тяхното беше истинско обвързване един към друг, и то във всяко отношение.

Грубостта, която изпита в ръцете на Рос Нелсън, беше ужасяваща. Това беше най-жестокият вид насилие, което можеше да прояви един мъж към жената — насилие не само над тялото, а и над съзнанието, сърцето и душата. Жестоко, болезнено и унижително насилие. Голям късмет беше, че успя да избяга, преди Рос да стигне до крайност. Вълни от леки тръпки преминаха през нея и гневът ѝ отново изплува на повърхността.

И все пак неговата грубост я върна в реалността, в живота, отприщи бента на скръбта ѝ, разчупи черупката, която тя внимателно и преднамерено бе изградила около себе си. Тя си позволи да изпълзи от защитната си обвивка, да се върне в действителния свят, да заживее отново. Да, тя искаше да почне отначало, да върви напред, да остави миналото зад гърба си, да гледа в бъдещето. Не се обръщай назад, движи се само напред, непрекъснато ѝ бе напомняла Ема. Сега беше моментът да направи това.

* * *

Съмваше се, когато Пола най-сетне заспа. Заспа дълбоко, сякаш беше упоена. Нито веднъж не се събуди с вик на ужас и не седна сепната в леглото от усещането, че е заровена жива под тонове леден сняг, причиняващ бяла смърт.

Кошмарът, който дълго време изпълваше нощите ѝ, бе прогонен заедно с всички призраци, с всички мъчителни спомени.

Когато на сутринта стана, тя се почувства по-бодра и по-свободна, макар да бе спала само няколко часа. Имаше усещането, че голям товар е паднал от плещите ѝ и че вината, с която тъй дълго бе живяла, започваше да се стопява. И щеше напълно да изчезне... някой ден.

Докато се обличаше да иде до магазина на Пето авеню, нова сила се вля в жилите ѝ. И с тази сила дойде усещането за твърдост, спокойствие и увереност. Пола знаеше къде трябва да отиде, какво трябва да направи и закъм в огледалото насреща си.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Той седеше върху една от древните разрушени стени на замъка Мидълхам, цял зареян в мисли. Беше топъл неделен следобед на месец септември. Високо опънатият балдахин на небето имаше оловен цвят и предвещаваше дъжд, независимо че слънцето настоятелно правеше опити да го пробие. Накрая то се показа иззад масата от кълбести облаци и огромни снопове от ярка сребърна светлина заструиха през небесната шир.

Шейн вдигна поглед и остана поразен от свръхестествената отсянка на тази ослепителна светлина. Сякаш я излъчваше някакъв скрит зад дивите сурови хълмове източник и нейната трептяща прозрачност и кристално сияние бяха тъй неземни, че му спираха дъха.

Тъмните му замислени очи обходиха небето и се отместиха настрани. Той се загледа в останките от свода на някогашната огромна крепост на Уорлик и обърна взор навътре в себе си. Беше самотен и все пак сърцето му подсказваше, че тук, в Йоркшир, ще намери покой на душата си. Взе решението в началото на миналата седмица по време на пътуването си с Уинстън от Ню Йорк.

Шейн О'Нийл щеше да сложи край на самоналоженото си изгнание. Достатъчно мъка имаше в живота му, за да я подсилва още повече с такова изгнание. Когато не е на път, ще живее тук, заобиколен от красотата, с която беше израснал и която той много обичаше. Това беше единственото място на земята, където се чувстваше истински щастлив.

В началото ще му е тежко, но щеше да свикне. Той беше мъж, зрял, интелигентен и винаги се е чувствал силен. Все щеше да събере смелост да се приспособи към нов живот без нея. Твърдо бе решил да изживее живота си тук.

Наблизо бе вързан Ърл Лорд и той го чу, че изцвили. Шейн вдигна глава, огледа се наоколо, очаквайки да види туристи или някой скитник. Ала никой не наруши самотата му. Старият замък беше безлюден днес и наоколо нямаше почти никакви признаци на живот, освен случайния писък на някое рибарче или свирец и напевното гоок-

гоок на чайка, долетяла от Северното море. Погледът му се плъзна по хълмистата пустош и отново преброди хоризонта, тъй прекрасен днес.

Шейн остана да се наслаждава дълго време на гледката, която го поразяваше с красотата си. Внушителността и великолепието на това място всеки път докосваха келтската му душа, която беше дълбоко свързана с природата.

Изведнъж той премигна и вдигна ръка да засенчи очите си. На фона на хълмовете се движеше едно петно, следвайки неотклонно конската пътека по посока към замъка.

Когато самотният кон и ездачът се приближиха, Шейн замръзна на мястото си и се вторачи в тях.

Конят бе язден от млада жена. Тя го водеше в тръс и личеше, че е опитна ездачка. Дългата ѝ тъмна коса се развяваше от лекия бриз и откриваше бледо напрегнато лице.

В следващия момент сърцето на Шейн подскочи и заби неестествено бързо. Ездачката пришпори коня си напред. Той разпозна собствената си кобила Селтик Мейдън, позна и младата жена, която вече се виждаше съвсем ясно в трепкащата северна светлина.

Това беше момичето, което яздеше в приказната страна от детските му сънища... яздеше сред светлината и сянката... и се приближаваше все по-близо и по-близо... вдигайки ръка за поздрав. Неговото приказно момиче от детските му сънища идваше към него... най-после. Но то бе станало вече жена... както и той бе станал мъж... тя беше приказната жена, която той обичаше, която винаги бе обичал и щеше да обича до края на живота си.

Тъпият звук на конските копита заглуши ударите на сърцето му. Бавно, колебливо той стана от мястото си и я загледа с питащи очи. Лицето му обаче остана спокойно и безизразно.

Тя скочи леко от коня, подхвърли юздите върху дънера, за който бе вързан Ърл Лорд, пристъпи крачка напред и спря.

— Мислех, че си в Ню Йорк — чу гласа си Шейн. Беше изненадан от спокойния му, естествен тон.

— В петък взех нощния самолет от „Кенеди“ до Манчестър. Тилсън ме посрещна вчера и ме докара до вкъщи... до Пенистън Роял.

— Тъй ли. — Шейн с неохота отстъпи назад и седна отново, почувства се отмалял.

Тя се настани до него върху старата каменна стена и заоглежда лицето му.

Известно време никой не проговори.

Най-сетне Шейн се обади:

— Какво ти е на лицето?

— Паднах. Не е страшно.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да те търся. Рандолф ми каза къде си. Дойдох да те питам нещо, Шейн.

— Кажи.

— Би ли ми дал пръстена... пръстена, който Блеки даде на Ема?

— Ако искаш, можеш да го вземеш, Пола. Тя би трябвало да го остави на теб.

— Не. Тя искаше да го притежаваш ти. Никога не е правила такива грешки. А и аз не те моля да ми дадеш пръстена като... нали разбираш, като подарък. — Пола се поколеба за миг. — Искам да ми го дадеш като на твоя бъдеща съпруга.

Той зяпна.

Тя му се усмихна.

Необикновените ѝ теменужени очи станаха огромни.

— Искам да прекарам остатъка от живота си с теб, Шейн. Ако все още ме искаш.

Той не беше в състояние да говори. Протегна ръка да я обгърне и я притегли към разтуптяното си сърце. После зацелува косата ѝ, очите и накрая меките ѝ, нежни устни. Целувката му беше дълга и страстна, но в нея имаше толкова нежност и обич, бликнала от мъката, която изживяха и двамата.

Те се прегърнаха и останаха дълго да седят върху останките от стената на замъка Мидълхам. Седяха мълчаливо, всеки потънал в мислите си.

Най-сетне Пола се почувства в безопасност с него. Никога вече нямаше да го напуска. Щяха да бъдат заедно до края на дните си. Те принадлежаха един на друг, бяха едно цяло.

Шейн хвърли поглед на огромния мрачен силует на замъка и отново го изпълни онова чувство на вечност, което това място пораждаше у него всеки път. После го обгърна ново, приятно спокойствие. Беше уверен, че отсега нататък то вече никога нямаше да

го напусне, след като Пола щеше да остане при него до края на живота му.

Тя измърмори:

— Ех, ако Блеки и Ема можеха да знаят, ако можеха да ни видят отнякъде, че сме заедно...

Шейн я погледна в очите и се усмихна, после отмести поглед към тъмните хълмове, проблясващи в свръхестествената светлина.

Келтското в него заговори, той вдигна ръка и нежно помилва лицето ѝ:

— Може и да ни виждат, Пола. Може и да ни виждат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.